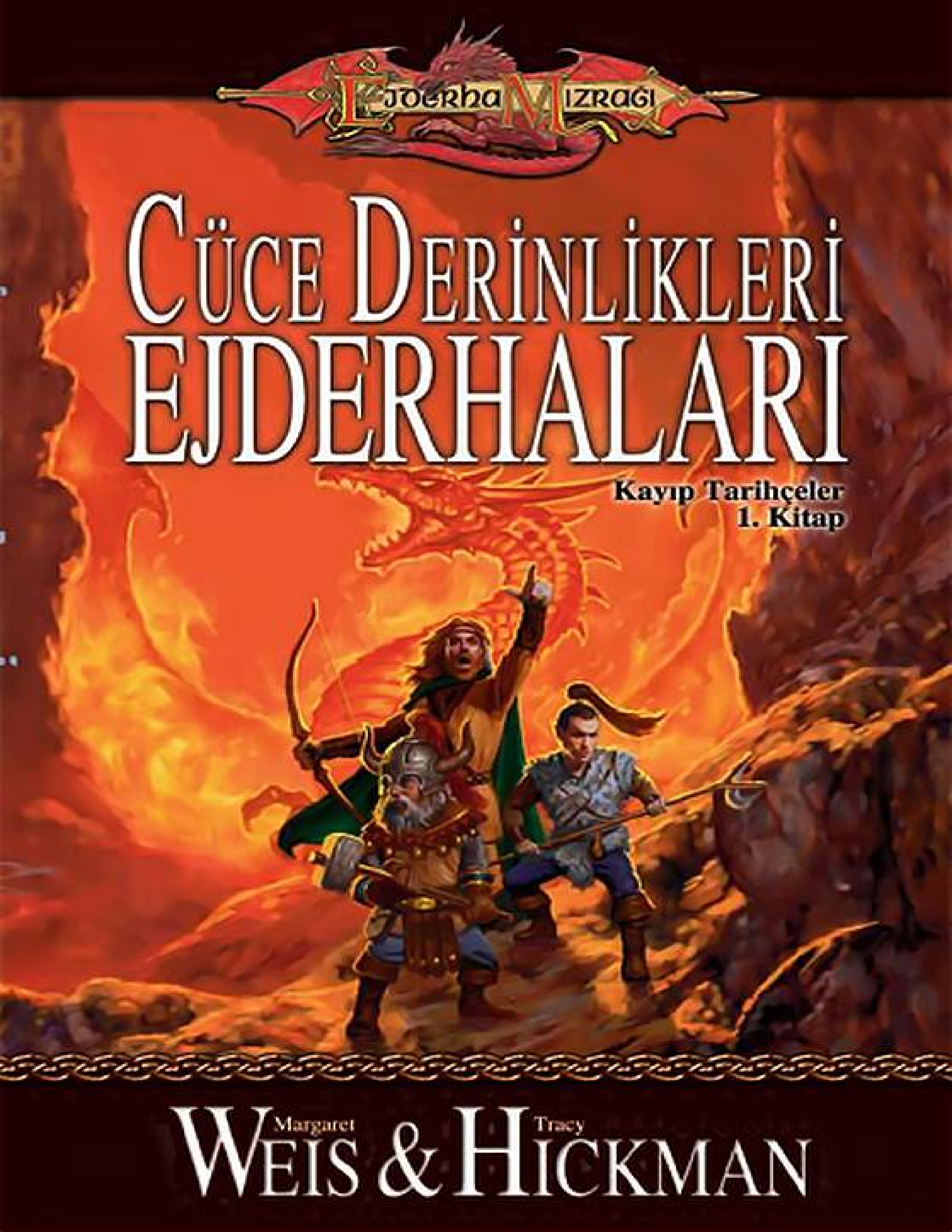

Ejderha Mızrağı
CÜCE DERİNLİKLERİ EJDERHALARI
Kayıp Tarihçeler
1. Kitap
Margaret WEIS & Tracy HICKMAN

İLGİNÇ BİR GRUP KAHRAMAN...

Tanis Yarımelf – Yoldaşları'nın lideri. Dövüşmeyi sevmeyen yetenekli bir savaşçı. İki kadına olan aşkının acısını çekmektedir – fırtınalı kılıç ustası Kitiara ve büyüleyici elf kızı Laurana.

Sturm Brightblade – Solamniya Şövalyesi. Afet öncesi saygı duyulan şövalyeler, o günden beri onurlarını kaybetmişlerdi. Sturm'ün amacı – ki bu onun için hayatta kalmaktan daha önemlidir – şövalyelerin onurunu iade edebilmektir.

Altınay – Reisin Kızı. Mavi Kristal Asa'nın taşıyıcısı. Kabilesinden kovulan Nehiryeli'ne olan aşkı, onları gerçeğin peşinden tehlikeli bir göreve yöneltiyor.

Nehiryeli – Gezgin'in torunu. Mavi Kristal Asa, ölümün kara kanatlarla uçtuğu şehirde ona emanet edildi. Nehiryeli burada canını zor kurtardı. Ancak bu sadece bir başlangıçtı.

Raistlin – Caramon'un ikizi – büyücü. Sağlığını yitirmiş olmasına rağmen, Raistlin genç yaşından umulmayacak bir büyü gücüne sahiptir. Garip gözlerinin ardında karanlık gizemler saklıdır.

Caramon – Raistlin'in ikizi – savaşçı. Dev gibi bir cüsseye sahip olan Caramon, kardeşinin tam tersidir. Hayatta tek ilgi gösterdiği kişi Raistlin'dir – aynı zamanda en çok korktuğu insan da.

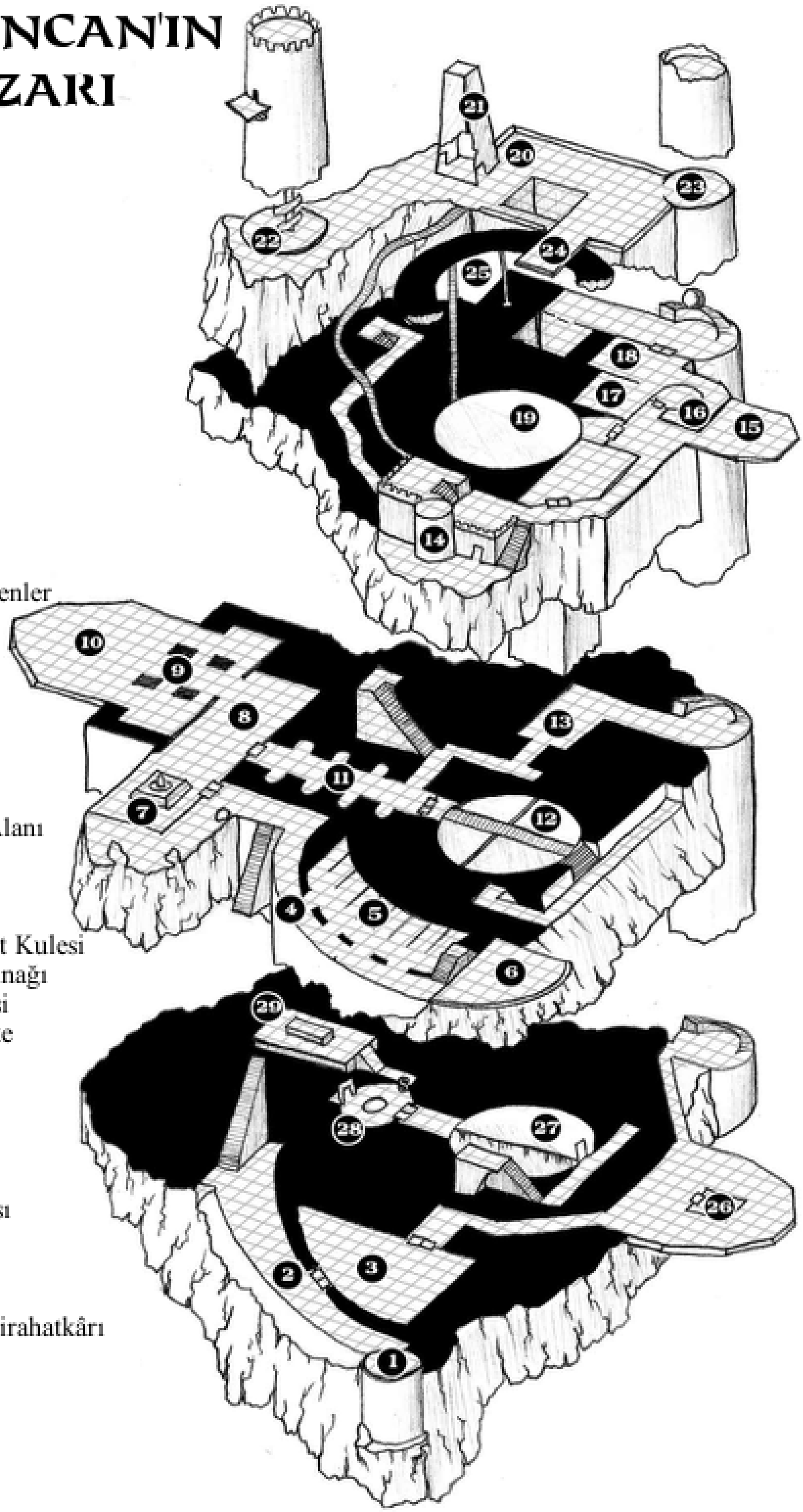
Flint Fireforge – Cüce, savaşçı. Tanis'in en eski arkadaşı olan yaşlı cüce, bu gençleri kendi çocukları olarak görür.

Tasslehoff Burrfoot – Kender, "inceleyici". Kenderler – Kyrnn'deki diğer ırkların başağrısı – korku nedir bilmezler. Bu nedenle de nereye gitseler, bela onları takip eder.

BU SEKİZ KİŞİYE DÜNYAYI KURTARMA GÜCÜ VERİLİYOR. AMA ÖNCE KENDİLERİNİ TANIMALARI GEREKİYOR – VE BİRBİRLERİNİ.

KIRAL DUNCAN'IN UÇAN MEZARI

1 kare - **10** ft. - **3** m.

EFSANE

1. Kabul Kulesi
2. Alt Galeri ve Merdivenler
3. Düşmanlar Salonu
4. Üst Galeriler
5. Adak Odaları
6. Gözetleme Alanı
7. Zaman Çeşmesi
8. Giriş Salonu
9. Ziyafet Salonu
10. Büyük Gözetleme Alanı
11. Büyük Gezinti Yolu
12. Tepe Yolu
13. Asansör Şaftı
14. Çağıran Işığın Yakut Kulesi
15. Demirci Reorx Tapınağı
16-18. Duncan Tarihçesi
19. Görünmeyen Tehlike
20. Avlu
21. Hacı Yurdu
22. Yalnız İbadet Yeri
23. Dilemma
24. Antre
25. Çekiç'in Yakut Odası
26. Gözetleme Kulesi
27. Azim Testi
28. Hırsız Tuzağı
29. Duncan'ın Ebedi İstirahatkârı

KAYIP TARİHÇELER

BİRİNCİ KISIM

CÜCE DERİNLİKLERİ EJDERHALARI

Margaret Weis ve Tracy Hickman

İNGİLİZCE'DEN ÇEVİREN: ÇİĞDEM ÇOYGUN

KAPAK RESMİ: MATT STAWICKI

E-KİTAP: spiderh

Laika

EJDERHAMIZRAĞI DESTANI

KAYIP TARİHÇELER
Birinci Kısım

CÜCE DERİNLİKLERİ EJDERHALARI
Margaret Weis ve Tracy Hickman

Yapıtın Özgün Adı
DRAGONLANCE® THE LOST CHRONICLES: DRAGONS OF THE DWARVEN DEPTH
İlk Basımı: A.B.D., TSR Inc. Temmuz 2006

Kapak Resmi: Matt Stawicki

Editör: Kayra Küpçü

Dizgi – Baskı: Ceka Matbaacılık

ISBN: 978-975-8904-26-6

Birinci Baskı: Eylül 2008

LAİKA YAYINCILIK
Gazeteci Erol Dernek Sok. Kamil Bey Apt. No:14/3
Beyoğlu – İSTANBUL
Tel: (0212) 293 13 93 Fax: (0212) 293 09 00

İthaf...

Bu kitap babam George Edward Weis'e sevgiyle ithaf edilmiştir.

Margeret Weis

Fedakarlıkları sadece göklerde övülen herkese...

Tracy Hickman

Sözlük...

Aghar - Aghar, ya da Lağım Cüceleri Krynn ırkları arasındaki en pasaklı ırk olarak sayılmaktadır. Lağım cüceleri, gerçek cücelerin uzaktan akrabaları olmasına karşın, Thorbardin'deki Asilzadeler Konseyi'nde bir sözcüleri vardır. Liderleri, Yücebulp, diğerlerine en çok yağ çeken Aghar'dır. Herhangi bir tehdit karşısında ne yapacaklarını bilemeden kaçan Lağım Cüceleri, kalın kafalı ve aptaldırlar (bütün üç lağım cücesi kabilesinde sadece Bupu –Rastlin Majere'in büyülediği arkadaşı– ve Raf –Tika Waylan Majere'in, Son Yuva Hanı'ndaki yardımcısı– üçe kadar saymayı becerebilmektedir).

Aurak - Aurak ejderanları, Ejderha Yüceefendileri'nin özel ajanlarıdırlar. Bunun nedeni zeki, kurnaz ve büyü yeteneklerine sahip olmalarıdır. Aurak'lar 2.10 m. uzunluğundadırlar; ince uzuvları vardır. Aurak'lar öldüklerinde cesetleri patlar ve çevresindeki her şeye zarar verir.

Baaz - Bu ejderanlar kardeşleri arasındaki en küçük olanlarıdır. Basit yer orduları olarak kullanılırlar. Çoğu zaman "*kaotik*" düşüncededirler ve yalnız dolaşma gibi bir adetleri yoktur. Baaz'lar sık sık kanatlarını saklayarak sahte kılıkta etrafta dolaşırlar ve ejderansız topraklardan geçerken genellikle de büyük kukuletalı ve maskelidirler. Bir Baaz öldürüldüğünde, vücudu önce taşa döner, sonra toza dönüşür. Fakat taşa dönüşmüşken, hızlı olamayanların batıcı silahlarını içinde bir süreliğine hapsedecektir.

Bozak - Bozak'lar belki de, "*büyülü*" Aurak kuzenleri hariç, diğer ejderanlardan "*daha büyülüdürler*". Altın ejderhaların yumurtalarından yaratılan Bozak'lar 4. seviye bir büyücü gibi büyü yapabilirler. Bozak'lar acımasız savaşçılardır ve tüm hayatlarını sadece çıkarlarıyla sonuçlanacak olaylara adarlar. Bozak'lar öldüklerinde patlarlar ve etkilenecek kadar yakında olan şanssızları yaralarlar.

Bugbear - Büyük, kaslı bir hobgoblin türüdür. 2 metreden uzun boyları vardır ve vücutları kıllarla kaplıdır. Boyutlarına göre hızlı, çevik ve sessizdirler.

Daergar - Bunlar en pis cücelerdir. Daergar'lar birçok yönden Theiwar'lara benzemektedirler, aynı Daewar'ların Hylar'lara benzedikleri

gibi. Buna karşın müttefik değildirler. Daergar'lar, Theiwar kuzenlerinden daha öldürücülerdir. Bir sorunu konuşarak çözmek yerine fiziksel vahşeti daha gerekli bulurlar.

Daewar - Daewar'lar, cüce zanaatkarlarıdır. Savaşta ve metal işlerinde çok yeteneklidirler ve "*iyi*" cüceler olarak tanınırlar. Neredeyse tüm üyeleri Hylar'lar gibi "*soylu*"dur, fakat zenginlikle daha çok ilgilenirler ve genellikle cüce ırkının tüccarı konumundadırlar. En ünlü Daewar, Severus Stonehand'dir.

Dewar - Daewar kuzenleriyle karıştırılmamaları gereken Dewar'lar üçüncü grup "*kötü*" cücelerdir. Thorbardin'in derinliklerindeki mağaralarda, hiçbir klanın yaşamak istemediği yerlerde yaşarlar. Dewar'lar delilikleri yüzünden sürülmüşlerdir; yıllar sonra oluşan akrabalık sayesinde de söylenenlerden daha da delirdiler (aslında, "*normal olanları*" onlardan kaçmıştır). Dewar'lar öldürmede ve zalimlikte oldukça ustalardır ve çabuk sinirlenirler.

Elf - Kyrnn dünyasında en uzun süreden beri varolan, iyilik timsali, uzun ömürlü bir ırktır. Narin yapılı, badem gözlü ve sivri kulaklıdırlar. Gizemli ormanlarında insanlardan ve diğer ırklardan ayrı yaşarlar.

Hylar - Hylar cücelerine genellikle en soylu cüce gözüyle bakarlar. Bunun yanında Kharas'ın Çekici'ni gerektiren Asilzadeler Konseyi'nde bulunan klanlarından birçok üye, orada söz sahibidir. Kharas, Derkin Lawgiver'la birlikte en ünlü Hylar cüceleridir.

Gnom - Sancrist adasında bulunan Boşver Dağı'nda yaşayan, cüce ve kenderlerle uzaktan akraba olan bir ırktır. Gnomlar, Krynn'in çılgın mucitleridirler; hayal edilebilen herhangi bir makineyi dizayn edebilirler. Gnomlar, taş ile yapabilecekleri her aleti ya ihtiyaçları olduğu için ya da meraktan yapmaya çalışırlar. Gnomlar yaklaşık 350 sene yaşarlar.

Goblin - Kötü ırkların en çelimsizidir Çok çirkindirler. Çirkin suratlı ve gri derilidirler. Boyları 1.20-1.50 arası değişir. Kaba silahlar kullanırlar Kötülük ordularının piyade taburlarını oluştururlar.

Hobgoblin - Goblinlerin yapılı kuzenleridirler. İri yapılarını, kuvvetli silahlar ve pis vücut kokularıyla desteklerler. Kötülük ordularında çavuşluk görevi yaparlar.

Klar - Tepe cücelerinin bir kolu olan Klar'lar, Cücekapısı Savaşı'ndan sonra Hylar'lar tarafından boyun eğdirilmiştir ve şu anda çoğu, Urkhan Denizi'nin yığınları arasında bir yer altı şehirleri olmasına karşın, Hylar'lara hizmet etmektedir. Kendilerini bu kötü durumdan kurtaracak bir lideri beklemektedirler. Çoğu hala, savaşın kaybedilmesinden sonra, biraz delirmiş bir haldedir.

Kobold — Genellikle madenlerde ikamet eden, boyları 1 metreyi bulan, kurnaz yaratıklardır. Genellikle kalabalıklar halinde dolaşırlar. Birbirlerine kenetlenip top haline gelerek saldırı düzenleyerek normalde verebileceklerinden büyük hasarlar verebilirler. Bulunduklara madenlere tuzaklar kurmalarıyla ünlüdürler.

Miyasma - Eski hekimlikte henüz mikroplar bilinmezken, epidemik ve bulaşıcı hastalıkların (kolera, veba, tifüs) topraktan zararlı sızıntılar ve yayılmalar sonucu oluştuğunu belirtmek için kullanılan sözcük.

Neidar - Tüm tepe cüceleri bu kol altında toplanmışlardır. Cücekapısı Savaşı'nda Dağ Cüceleri tarafından yenilgiye uğratılan bu cüce klanı Thorbardin'in dışındaki tepelerde yaşanmaktadırlar. Yeraltı yaşamının sınırlarından hoşlanmamaktadırlar, fakat yine de Asilzadeler Konseyi'nde söz sahibi olmak istemektedirler. Neidar'lar genellikle Daergar'ın Theiwar'ının hiçbir özelliğini göstermeyen "*iyi*" cücelerdendir. En ünlü Neidar cücesi Mızrak Kahramanı Flint Fireforge'dur.

Ogre - Bir zamanlar elflerden bile güzel olan bu ırk, yaptıkları zulüm ve kötülük sunucu çirkinleşmişlerdir. Genelde dağlara oydukları şehirlerinde yaşarlar ve yağma için ovalara inerler. İki metreye yakın boyları ve iri cüsselerini zekalarıyla desteklerler.

Theiwar - Theiwar'lar karanlık cücelerdir. Diğerleriyle gizli işbirlikler yapan ve entrikalar düzenleyen Theiwar'lar daima kötülüğün yolunu izlerler. Theiwar'lar genellikle Thorbardin'in karanlık koridorlarını yaşamak için tercih ederler, çünkü gözleri ışığa duyarlıdır ve ışık altında iyi göremezler. Daha soluk tenleri, iri gözleri ve büyü kullanma yetenekleri sayesinde diğer cücelerden kolayca ayrılabilirler.

Wyvern - Ejderhaların kuzenleri olan bu yaratıkların tüm vücutları al pullarla kaplıdır. Kanatları sayesinde uzun mesafeleri çok kısa sürede

katederler. Kuyruklarının ucundaki zehir en güçlü yaratıkları bile anında öldürebilir. Zekalarının fazla olmaması onların sadece basit görevlerde kullanılmalarına izin verir.

Zakhar - Thoradin'in yıkıntılarında yaşayan bu garip cüceler hakkında çok az şey bilinmektedir. Kendilerine Zakhar ya da "*lanetli halk*" demektedirler. Yaşadıkları yerin adı da "*lanetli yer*" anlamına gelen Zhakar'dır. Böyle söylemelerinin gerçek nedeni, bir zamanlar korkunç bir hastalıktan etkilenip her birinin artık cüzamlı olmasındandır. Sakin sakin yeni evlerini tekrardan inşa ettiler ve zamanla onu Thorbardin kadar güçlendirdiler. Zakhar'ların Asilzadeler Konseyi’nde üyeleri yoktur.

Biyografi...

Margeret Weis, Missouri'de doğup büyüdü.

İlk kitabı, çocukken mahalledeki mezar taşlarından etkilendiği Frank ve Jesse James kardeşlerin biyografisiydi. Missouri Üniversitesi Yaratıcı Yazarlık bölümünü bitirdi. Bir yayınevinde on dört yıl süreyle editörlük yaptı. Daha sonra fantastik kurgu ve rol yapma oyunları konusunda tüm dünyada öncülük yapan TSR Inc. şirketine kurgu editörü olarak katıldı. Burada Tracy Hickman'la birlikte Ejderha Mızrağı Tarihi, Ejderha Mızrağı Efsaneleri ve Ejderha Mızrağı Öyküleri üçlemelerini yazdı. Margaret Weis halen Winconsin'de yaşamaktadır.

Tracy Hickman, 1955'te Salt Lake City, Utah'ta doğdu. İki yıl Endonezya'da misyonerlik yaptıktan sonra gençlik aşkıyla evlenmek için Utah'a geri döndü. TSR Inc.'de oyun tasarımcılığı yaparken Margaret Weis'la ortak kitaplar yazmaya başladı. Tüm Ejderha Mızrağı dünyası rol yapma oyunları onun eseridir.

Weis, Hickman ikilisi Ejderha Mızrağı ile ilgili dokuz kitap yazdıktan sonra, birlikte Bantam/Spectra yayınevi için yeni "en çok satan" kitaplar yazmaya devam ettiler. Bunlar arasında yedi kitaplık Deathgate Cycle (Ölüm Kapısı Döngüsü) en önemlisi sayılabilir. Weis, ayrıca kendi başına, dört kitaplık, fantastik bir galaksiyi konu alan Star of the Guardian serisini de yazdı. 1995 yılında ikili Yaz Alevi Ejderhaları adlı bir romanla Kyrnn'e geri döndüler.

Ejderha Mızrağı destanı, New York Times tarafından defalarca "en çok satan" kitaplar listesine girdi. Tüm dünyada şu ana kadar 10 milyon adetten fazla satan Ejderha Mızrağı serisi, Almanca, Fransızca, Japonca, İspanyolca, İtalyanca, Türkçe ve İbranice'ye de çevrilmiştir.

Önsöz...

Joseph Campbell, bu destansı hikayenin haritasını bir çember olarak çıkartıyor.

Kahramanın evindeki huzurla –isterseniz buna çemberin tepesi de diyebilirsiniz– ve Macera Çağrısı ile başlıyor. Kahraman, bu güvenli ve tanıdık çevreden ayrılıyor –muhtemelen bir Yardımcı karakter tarafından zorlanarak– ve Maceranın Eşiğine ulaşıyor. Burada, yolu koruyan Muhafızların engellerini aştıktan sonra, Güç Diyarlarından geçiyor. Bu harikulade yeni diyarda, yolculuğunda kendisini destekleyen daha çok yardımcıyla ve onu yolundan çevirmeye çalışan daha fazla sınav ve düşmanla karşılaşıyor. Büyük ödülü –Kutsal Evlilik, Kefaret, İlahlaşma veya Hırsızlık İksiri– elde ediyor. Ancak hedefine ulaşmış olmasına karşın, kahraman gerçek yolculuğunun daha yarısında. Sonra güç diyarından uçuyor, eşikten geçerek sıradan dünyaya dönüyor ve eski zamanlardaki Odysseus gibi, başladığı yer olan eve ulaştığında, yokluğunda evinin değişmiş olduğunu görüyor ya da yokluğunun kendisini değiştirmiş olduğunu...

Mızrak Kahramanları Tanis, Laurana, Flint, Tasslehoff, Raistlin, Caramon, Sturm ve Tika'nın yolculukları da benzer bir şekilde yirmi yıldan önce başladı. Onlar da büyük bir ödül kazanmaları için evlerinden ayrılmaya zorlanmışlar, gizemli, güçlü ama yabancı diyarlarda yürümek durumunda kalmışlardı; ancak bu ödülün bedeli hiç de az değildi. Ve onlar da geri döndüklerinde evlerinin telafisi olanaksız bir şekilde değiştiğini görebilirlerdi, zira kendileri de değişmişti.

Aslında yirmi yıldan daha uzun bir süre önce destansı bir yola koyulanlar Margaret ve bendim. Aşina olduğumuz hayatlarımızın güvenliğinden uzakta, bilinmedik diyarlara gittik. Yol boyunca bir çok yardımcımız da oldu; hepinizi hatırlıyor ve onurlandırıyoruz. Bizi hedefimizden çevirmeye çalışan bir çok sıkıntıya katlandık. Bunlar, çeşitli şekiller ve biçimlerde çıktılar karşımıza. Her birinin bir bedeli vardı –bazen pahalıya patladılar– ve biz hâlâ yolumuza devam ediyoruz.

Şimdi, bütün bu yıllar sonra, maceramıza başladığımız eve geri dönerken bulduk kendimizi.

Onun değişmiş olduğundan korktuk; ne kadar genç olduğumuzu, o günlerde başarısızlığı idrak bile edemediğimizi ve hikayemizin bize ne kadar ham geldiğini hayal meyal hatırlıyorduk.

Yine de burada, dağ eteğinde dururken, güneş bir kez daha aydınlatıyor Vallen Ağaçlarını. Son Yuva Hanı'nın büyülü bir şekilde eski görkemine kavuşmuş pirinç eşyaları parıldıyor. Burada, Krynn'de saat ve takvim geri alınmış. Geri döndüğümüzde dünyayı tıpkı bıraktığımız gibi bulduk; kahramanlarımız henüz kendilerini kanıtlamadılar; masum ancak güç ve umutla dolular. Burada, hafızamızın gözünden, dünya tekrar doğuyor. Ve biz, bir süre için tekrar genç oluyoruz.

Tracy Hickman, Ocak 2006

Kharas'ın Şarkısı

by Michael Williams

Thorbardin'de yaşayanların üç düşüncesi vardı
Dergoth sonrasındaki karanlıkta ogreler dans ederken.
Biri kayıp ışıktı, ışığın ufalandığı krallığın mağaralarında topallayan karanlık.
Biri, şan kulesinin kasvetine kapılmış Cüceşefi Derkin'in kederiydi.
Biri de Darkling'in sularının dibine kadar inen yorgun ve yaralı dünyaydı.
Dağların kalbinin altında,
Taştan tavanın altında,
Dünyanın şanı solarken,
Yurt altında yurt vardı.

O zamanlar bizimleydi Kharas,
Kralların Koruyucusu.
Çekiç'teki El, Hylar'ın Kolu.
Altın ve lalden, parlak mezarın içine
Şefin üç oğlunu gömdü.
Görürken Derkin tünellerde karanlık üstüne karanlık,
Görürken ulusunun salonlarında ilmekler ve bıçaklar, katiller ve kral özentileri
Kharas'a geldiler
Akik ve ametistlerle sadakat almak istediler.
Dağların kalbinin altında,
Taştan tavanın altında,
Dünyanın şanı solarken,
Yurt altında yurt vardı.

Ama kalpteki cesaret taş kadar güçlüydü.

Ve aklı gözüpek ve kararlıydı:
Hylar'ın Çekici, salonlarda sağlam durdu,
Her ihtilafı, her şüpheyi ve her hizbi reddetti,
Entrikalara sırtını döndü, vahşi tünellerden geçti,
Dışarı çıktı, bir yemin etti.
İhanet zamanla pas tuttuğunda,
Çekiç, büyük sorunlar olduğunda dönecekti.
Dağların kalbinin altında,
Taştan tavanın altında,
Dünyanın şanı solarken,
Yurt altında yurt vardı.

I. KİTAP

Önsöz

Aurak ejderan Dray-yan, ölü Ejderha Yüceefendisi Verminaard'ın başında dikilirken, kaderinin, önünde ışıl ışıl parladığını gördü.

Parlak şimşek, kanını yakıp pullu bedeninden pençeli tırnaklarına kadar bedenini karıncalandıran bir his yaratarak, gökyüzünden yere düşen bir kuyruklu yıldız gücüyle çarptı ona. Bu ilk patlamanın ardından fikirler bir şelale gibi üzerine aktı. Bütün planı, saniyeler içerisinde belirlenmişti.

Dray-yan, işlemeli pelerinini bir hamlede çıkarttı ve Ejderha Yüceefendisi'nin bedeninin üzerine örterek, cesedi ve altındaki büyük kan birikintisini gözlerden gizledi. Aurak ejderan telaşlıydı ya da en azından izleyenler öyle düşünmeliydi. Öfkeyle yardım için bağırırken, birkaç baaz'ı (daha küçük yapılı olan bu ejderanlar kolaylıkla kandırılabilirlerdi) kollarından yakaladı ve bir sedye bulmalarını emretti.

"Acele edin! Lord Verminaard ciddi bir şekilde yaralandı! Lord Verminaard'ı odasına taşımalıyız! Hızla! Hızla, efendi hazretleri yaralarına yenilmeden önce."

Dray-yan'ın şansına, Pax Tharkas kalesinin içindeki durum tam bir karmaşaydı; kölelerin kaçması, iki kırmızı ejderhanın birbiriyle dövüşmesi, tonlarca kayanın aniden gürültüyle düşerek geçidi kapatması ve çok sayıda askeri öldürmesi... Hiç kimse, yere yığıldıktan sonra kalenin içine taşınan Yüceefendi'ye ya da ona eşlik eden aurak'a dikkat etmiyordu.

Verminaard'ın cesedi güvenli bir şekilde odasına getirilince, Dray-yan kapıları kapattı, sedyeyi taşıyan baaz ejderanları nöbetçi olarak kapının önüne dikti ve kimsenin içeri alınmamasını emretti.

Dray-yan, Verminaard'ın en iyi şaraplarından birini alarak Verminaard'ın masasına oturdu ve Verminaard'ın gizli belgelerini incelemeye başladı. Okudukları Dray-yan'ın hem ilgisini çekmiş, hem de onu etkilemişti. Şaraptan bir yudum aldı, durumu değerlendirdi ve aklındaki planların üzerinden geçti. Ara sıra biri emirleri öğrenmek için kapıya geliyordu. Dray-yan da efendi hazretlerinin rahatsız edilmemesi gerektiğini söylüyordu bağırarak. Saatler geçti ve gece çöktüğünde, Dray-yan kapıyı

araladı.

"Komutan Grag'a, Lord Verminaard'ın odasında istendiğini söyleyin."

İri bozak komutanın gelmesi biraz zaman aldı. Bu arada Dray-yan, Grag'a sırrını söyleyip söylememeyi tarttı zihninde. İçgüdüsü, hiç kimseye güvenmemesini söylüyordu, özellikle de kendisinden daha alt seviyede olduğunu düşündüğü bir ejderana. Ancak Dray-yan, bunu tek başına yapamayacağını kabullenmek zorundaydı. Yardıma ihtiyacı olacaktı ve Grag'ı ne kadar küçümsese de, onun tanıdığı diğer bozak'lar kadar aptal veya beceriksiz olmadığını itiraf etmek durumundaydı. Grag, aslında epey zekiydi ve mükemmel bir komutandı. Pax Tharkas'ın komutası o gelişkin kaslı, kaz kafalı insan Verminaard yerine Grag'da olsaydı, köleler ayaklanamazlardı. Bu felaket hiç olmazdı.

Ne yazık ki hiç kimse, parlak pullu, kanatlı ve kuyruklu "*kertenkele-adamlar*"ın sadece ve sadece öldürmek için üretildiğine inanan insanların idaresinin Grag'da olmasını düşünmemişti. Ejderanlar, mantıklı düşünebilmekten yoksunlardı, Kara Kraliçe'nin ordusundaki herhangi bir liderlik rolüne uygun değillerdi. Dray-yan, Takhisis'in kendisinin buna inandığını biliyordu ve bu yüzden tanrıçasından içten içe nefret ediyordu.

Ona gösterecekti. Ejderanlar, kendilerini ona kanıtlayacaklardı. Eğer başarılı olursa, bir sonraki Ejderha Yüceefendisi olabilirdi pekala. Fakat pençeli adımları sırayla atmak gerekiyordu.

"Komutan Grag," diyerek haber verdi baaz'lardan biri.

Kapı açıldı ve Grag içeri yürüdü. Bozak'ın boyu bir seksenden fazlaydı, iri kanatları ise onun daha uzun görünmesine yol açıyordu. Bakır rengi pulları küçük bir zırhla korunuyordu, zira kendisini koruması için pullarına ve sert derisine güveniyordu. Şimdi pulları çamura bulanmış, toz ve kanla lekelenmişti. Bitkin düştüğü belliydi. Uzun kuyruğu, bir sağa bir sola oynuyordu. Dudakları, sivri dişlerinin üzerine sıkıca bastırılmıştı. Dray-yan'a sert bir şekilde bakarken, sarı gözleri kısıldı.

"Sen ne istiyorsun?" diye sordu Grag ters ters. Bir tırnağını salladı. "Önemli olsa iyi olur. Bana dışarıda ihtiyaçları var." Sonra yataktaki şekil gözüne ilişti. "Efendi hazretlerinin yaralandığını duydum. Onu tedavi mi ediyorsun?"

Grag, Dray-yan'ın da gayet iyi bildiği üzere, aurak'ı ne sever ne de ona güvenirdi. Bozak ejderanlar, savaşçı olmaları için üretilmişlerdi. Aurak'lar gibi bozaklara da Kraliçeleri tarafından büyü gücü verilmişti ancak bozak büyüsü askeri nitelikliydi ve aurak'larınki kadar güçlü değildi. İri ve sağlam yapılı bozak'lar, dürüst, açık sözlü ve pervasız olurlardı. Aurak'lar ise, aksine, savaşlarda dövüşmek için yaratılmamışlardı. Uzun ve ince, doğaları gereği ketum, kurnaz ve hilekarlardı ve büyüleri de son derece güçlüydü.

Aurak ve bozak ejderanlar, aksi halde çok güçlü olacaklarından korkan insanlar tarafından, birbirlerinden nefret eder ve birbirlerine güvenmez bir şekilde yetiştirilmişlerdi; en azından Dray-yan buna inanıyordu.

"Efendi hazretleri çok ciddi bir şekilde yaralandı," dedi Dray- yan, muhtemelen kendilerini dinleyen baaz'lar için bağırarak, "ama Karanlık Majesteleri'ne dua ediyorum; kuvvetle muhtemel iyileşecek. Lütfen içeri girin, Komutan ve kapıyı da arkanızdan kapatın."

Grag, tereddüt ettikten sonra kendisine denileni yaptı.

"Kapının kapalı ve sürgülenmiş olduğundan emin ol," diye ekledi Dray-yan. "Şimdi, buraya gel."

Dray-yan, Grag'a, Verminaard'ın yatağının yanını işaret etti.

Grag, aşağı baktıktan sonra gözlerini geri çevirdi.

"O yaralı değil," dedi Grag. "Ölü."

"Evet, öyle," dedi Dray-yan, sakin bir edayla.

"O hâlde neden bana hayatta olduğunu söyledin?"

"Ben sana değil, baaz muhafızlara söyledim."

"Siz aurak'lar çok yalancısınız," diyerek dudak büktü Grag. "Her şeyi saptırmak zorundasınız..."

"Konu şu ki," dedi Dray-yan, "onun ölü olduğunu bilen sadece biz ikimiz varız."

Şaşıran Grag, boş boş baktı.

"İzin ver bunu açıklayayım, Komutan," dedi Dray-yan. "Biz
–sen ve ben– Lord Verminaard'ın öldüğünü bilen bu dünyadaki tek kişileriz.

Efendi hazretlerini odaya taşıyan şu baaz'lar bile onun hâlâ yaşadığını sanıyor."

"Ne demek istediğini hâlâ anlamadım..."

"Verminaard öldü. Yüceefendi gitti, Kırmızı Ejderha ordusunun başında kimse yok."

Grag omuzlarını silkti ve, acı bir şekilde, "İmparator Ariakas, Verminaard'ın öldüğünü duyduğunda, idareyi devralması için başka bir insan gönderilir. Bu sadece bir zaman meselesi."

"Sen de ben de biliyoruz ki, bu bir hata," dedi Dray-yan. "Sen de ben de biliyoruz ki, daha vasıflı başka kişiler var."

Grag, Dray-yan'a baktı ve bozak'ın sarı gözleri parladı. "Aklında kim var?"

"İkimiz," dedi Dray-yan.

"İkimiz mi?" diye tekrarladı Grag, dudağını bükerek.

"Evet, ikimiz," dedi Dray-yan sakince. "Askeri taktikler ve stratejiler hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bu konuların tamamını senin usta ellerine bırakacağım."

Grag'ın gözlerinin tekrar parlamasının nedeni, Aurak'ın yağ çekmeye çalışmasından eğleniyor olmasıydı. Cesede tekrar bir göz attı.

"Yani, ben Kırmızı Ejderha ordusuna komuta edeceğim ve sen... ne yapacaksın?"

"Ben, Lord Verminaard olacağım," dedi aurak.

Grag, bu son sözüyle Cehennem adına ne demek istediğini sormak için Dray-yan'a döndüğünde, yanında Lord Verminaard'ın durduğunu gördü. Efendi hazretleri, bütün ihtişamıyla, dik dik Grag'a bakıyordu.

"Eee, ne düşünüyorsun, Komutan?" diye sordu Dray-yan, Verminaard'ın derin, gıcırtılı sesini kusursuz bir şekilde taklit ederek.

Aurak'ın yarattığı illüzyon o kadar kusursuz, o kadar gerçekti ki, Grag, gayri ihtiyari, insanın aslında gerçekten ölü olduğundan emin olmak için cesede tekrar baktı. Bakışlarını geriye çevirdiğinde, Dray-yan tekrar kendisi olmuştu; altın pullar, küçük kanatlar, kısa ve kaim kuyruk, gösterişçi kibir

ve geri kalan her şey yerli yerindeydi.

"Bu nasıl işe yarayacak?" diye sordu Grag, aurak'a hâlâ güvenmediğinden.

"Sen ve ben neler yapacağımızı belirleyeceğiz. Orduların nizamı, savaşlar gibi konular için plan yapacağız. Ben, elbette böyle konularda kararı sana bırakacağım," diye ekledi Dray-yan nazikçe.

Grag homurdandı.

"Emirleri ben vereceğim ve ortada görünmesi gerektiği zamanlarda efendi hazretlerinin yerini ben alacağım."

Grag, bunun üzerinde düşündü. "Verminaard'ın yaralandığını, ancak Kara Kraliçe'nin inayetiyle, iyileşmeye başladığını söyleyeceğiz. Bu arada da onun yerine sen bakacak, '*hasta yatağından*' emirlerini sen ileteceksin."

"Kısa bir süre içinde," dedi Dray-yan, "Kara Kraliçe'nin inayetiyle, efendi hazretleri görevlerini yerine getirmek için yeterince iyileşmiş olacak."

Grag, ilgilenmişti. "İşe yarayabilir." Nefret dolu bir hayranlıkla baktı Dray-yan'a.

Dray-yan, bunu farketmedi. "En büyük sorunumuz, cesetten kurtulmak." Cesede sert bir şekilde baktı. "Çok büyük." Lord Verminaard dev gibi bir insandı; neredeyse iki on boyunda, iri kemikli, etli ve kaslı.

"Madenler," diye önerdi Grag. "Cesedi bir kuyuya at ve sonra da kuyuyu üzerine yık."

"Madenler, kale duvarlarının dışında. Cesedi nasıl dışarı çıkartacağız?"

"Siz aurak'lar havada yürüyebilirsiniz, en azından ben öyle duydum," diye yanıtladı Grag. "Kimseye görünmeden cesedi buradan çıkartmak senin için hiç sorun olmamalı."

"Büyünün, zamanın ve uzayın koridorlarında yürüyebiliriz." dedi Dray-yan azarlarcasına. "Sanırım, bir ton ağırlığında olmasına karşın, bu leşi taşıyabilirim. Amaca ulaşmak için bazı fedakarlıklarda bulunmak gerekir. Ondan bu gece kurtulacağım. Kaçan köleler tekrar yakalandı mı?"

"Hayır," dedi Grag ve açık açık ekledi, "ve yakalanmayacaklar da. Hem Pyros, hem de Alevçarpan öldü. O aptal ejderhalar birbirlerini öldürdüler.

Savunma mekanizmasının tetiklenmesi, kayaların geçidi tıkamasına neden oldu; bölüklerimiz de diğer tarafta kısıldı."

"Elimizde kalan gücü kölelerin ardından gönderebilirsin," diye önerdi Dray-yan.

"Adamlarımın büyük bir kısmı, düşen kayaların altında gömülü," dedi Grag sertçe. "Sen çağırdığında ben oradaydım; onları çıkartmaya çalışıyordum. Elimizde yeterli sayıda adam olsa bile, ki yok, günler hatta haftalar sürer."

Grag, kafasını salladı. "Ejderhaların yardımına ihtiyacımız var; o zaman işler değişir. Bu orduya verilmiş sekiz kırmızı ejderha var, ancak nerede oldukları konusunda hiçbir fikrim yok; Qualinesti'de, hatta Abanasinya'da bile olabilirler."

"Öğrenebilirim." Dray-yan, masanın üzerine yayılmış olan kağıtları gösterdi bir pençesiyle. "Onları, Lord Verminaard adına geri çağıracağım."

"Ejderhalar, bizim gibilerden emir almazlar," diye hatırlattı Grag.

"Ejderhalar, bizim tarafımızda olanlar, bizimle aynı amaç uğruna savaşanlar bile bizden nefret ediyor. Kırmızılar, durumu öğrendikleri anda bizi kızartacaklardır. Senin Verminaard illüzyonun onları kandırsa iyi olur. Ya da..." Düşünceli bir şekilde durakladı.

"Ya da?" diye sordu Dray-yan endişeyle. Aurak, illüzyonunun insanları ve diğer ejderanları kandıracağından emindi. Ejderhalar konusunda ise kendine o kadar güvenmiyordu.

"Karanlık Majesteleri'nden bize yardım etmesini isteyebiliriz. Ejderhalar, bize olmasa da ona boyun eğeceklerdir."

"Doğru," diyerek kabul etti Dray-yan. "Maalesef, kraliçemizin bizim hakkımızdaki düşünceleri, neredeyse ejderhalarınkiyle aynı."

"Bazı fikirlerim var." Grag, heyecanlanmaya başlıyordu. "Ejderha ve ejderanların, insanların yapamayacağı şekillerde nasıl beraber çalışabileceklerine dair. İstersen, Majesteleri'yle konuşabilirim. Bence açıkladığım zaman..."

"Sen bunu yap!" dedi Dray-yan hiç düşünmeden, bu yükten kurtulduğuna memnun olmuştu.

Bozak'lar, tanrıçalarına olan bağlılıklarıyla bilinirlerdi. Eğer Takhisis birini dinleyecekse, bu Grag olurdu. Dray-yan, konuşmakta oldukları asıl konuya geri döndü.

"Yani insanlar kaçtı. Bu nasıl oldu?"

"Adamlarım onları durdurmaya çalıştı," dedi Grag kendini savunurcasına. Suçlanıyormuş gibi hissediyordu. "Çok az kişiydik. Bu kalede yeterince adam yok. Tekrar tekrar daha fazla adam istedim ama efendi hazretleri, onlara başka yerlerde ihtiyaç olduğunu söyledi. Melun bir Solamniya Şövalyesi ve bir elf kadın tarafından yönetilen birkaç insan savaşçı adamlarımı oyalarken, diğer insanlar da malzeme deposunu yağmaladılar ve ellerine geçirdikleri her şeyi, çaldıkları vagonların içine doldurdular. Gitmelerine izin vermek zorunda kaldım. Arkalarından gönderecek kadar adamım yoktu."

"İnsanların güneye gitmeleri gerekiyor, bu yol da onları Kharolis Dağları'na götürecek. Kış da yolda olduğuna göre, sığınak ve yiyecek bulmaları lazım. Kaç kişi kaçtı?"

"Sekiz yüz kadar. Madenlerde çalışanlar. Erkekler, kadınlar, çocuklar."

"Ha, demek yanlarında çocuklar da var," Dray-yan memnun olmuştu. "Bu, onları yavaşlatacaktır. Vaktimiz var, Komutan, onları istediğimiz zaman takip edebiliriz."

"Peki ya madenler? Ordunun çeliğe ihtiyacı var. Madenler kapanırsa imparator sinirlenecektir."

"O konuda bazı fikirlerim var. İnsanlara gelince..."

"Ne yazık ki, artık liderleri var," diye yakındı Grag. "Zeki önderler, şu salak Arayıcılar gibi değiller. Kölelerin ayaklanmasını, savaşmasını ve efendi hazretlerinin öldürülmesini planlayanlar da aynı adamlar."

"O şanstı, beceri değil," dedi Dray-yan önemsemez bir şekilde.

"Senin şu sözde liderlerini gördüm; melez bir elf, hastalıklı bir büyücü ve vahşi bir barbar. Diğerlerinden bahsetmeye bile değmez. Onlar hakkında çok fazla endişelenmemize gerek olduğunu düşünmüyorum."

"İnsanları takip etmemiz lazım," diye ısrar etti Grag. "Onları bulmalı ve

buraya getirmeliyiz, sadece madenlerde çalışmaları için değil. Onlarda, Kara Majesteleri için son derece önemli olan bir şey var. Onların peşinden gitmemi bana kendisi emretti."

"Ne olduğunu biliyorum," dedi Dray-yan muzafferane bir edayla. "Verminaard'ın notlarında var. Kraliçe, onların eski ve küflü bir şeyi bulmalarından korkuyor; çekiç miymiş neymiş. Adının ne olduğunu unuttum."

Grag, başını salladı. Eski eşyalarla hiç ilgilenmezdi.

"Onların peşinden gideceğiz Grag, sana söz veriyorum," dedi.

Dray-yan. "Madenlerde çalışmaları için erkekleri geri getireceğiz. Kadınlar ve çocuklarla ilgilenmeyeceğiz. Onlar sadece sorun çıkartır. Onları öldüreceğiz..."

"Bütün kadınları öldürme," dedi Grag pis pis sırıtarak. "Adamlarımın biraz eğlenceye ihtiyacı var..."

Dray-yan yüzünü ekşitti. Bazı ejderanların dişi insanlara karşı duyduğu arzuyu iğrenç buluyordu.

"Bu arada, dünyada daha önemli olaylar oluyor; bu olayların savaş ve bizim üzerimizde çok önemli etkileri olabilir."

Dray-yan, Grag'a bir bardak şarap doldurdu, onu masaya oturttu ve bir grup kağıdı önüne itti.

"Bunlara bir bak. Özellikle de '*Thorbadin*' diye işaretlenmiş yere dikkat et..."

- I -
Öksürme büyüsü.
Sıcak çay.
Tavuklar kartal değildir.

Raistlin Majere, bitkin bir halde bir battaniyeye sarındı ve kapkaranlık mağaranın toprak zeminine yatarak uyumaya çalıştı. Ve anında öksürmeye başladı. Bunun, bazıları gibi, kısa bir nöbet olmasını ve çok geçmeden bitmesini diledi ama göğsündeki sıkışma, daralma hissi azalmadı. Aksine, öksürükler daha da kötüleşti. Nefes almaya çalışarak dik oturdu; ağzında demir tadı vardı. Elinde tutmaya çabaladığı mendilini dudaklarına bastırdı. Küçük mağaranın koyu karanlığında göremiyordu, ancak görmeye ihtiyacı yoktu. Mendili çektiğinde üzerinde kırmızı lekeler olacağını çok iyi biliyordu.

Raistlin, yirmili yaşlarının başında olan genç bir erkekti ama bazen, yüzlerce yıl yaşamış ve bu yılların her biri de kendisinden bir bedel almış gibi hissediyordu. Sağlığı, Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki korkunç Sınav süresince karşılaştığı olaylar sonucunda bozulmuştu. Sınava bedensel olarak zayıf ama nispeten sağlıklı, genç bir adam olarak girmişti. Çıktığında yaşlı bir adamdı –sağlığı, onarılamaz bir şekilde bozulmuştu– tanrılar bile onu iyileştiremezdi; kızıl kahve saçları beyazlamış, derisi parlak bir altın rengini almıştı; gözleri ise lanetlenmişti.

Sıradan kişiler dehşete düşmüşlerdi. Genç bir adamı sakat bırakan bir sınav, sınav değildir, demişlerdi. Bilge büyücüler aslını biliyorlardı. Büyü, büyük bir güçtü, tanrıların hediyesiydi ve böyle bir güç beraberinde zorlu bir sorumluluk da getirirdi. Geçmişte, bu güç suistimal edilmişti. Büyücüler, dünyayı neredeyse yok etmeye korkutucu bir şekilde yaklaşmışlardı. Büyünün tanrıları da duruma müdahale etmişler, büyü kullanımı için kurallar ve kanunlar koymuşlardı. Artık sadece, böylesi bir sorumlulukla başa çıkabilecek olan ölümlülerin bu güce sahip olmalarına izin veriliyordu.

Mesleklerinde ilerlemek isteyen bütün büyücüler, Tarikat içinde yüksek rütbeye sahip büyücüler tarafından hazırlanan sınava girmek zorundaydılar.

Bu sınava giren her büyücünün sanat konusunda ciddi olmasını sağlamak amacıyla, Yüksek Büyücülük Tarikatları, her büyücünün kendi isteğiyle hayatını ortaya koyması gerektiğine karar vermişlerdi. Başarısızlık, ölüm demekti. Başarı asla fedakarlık yapmadan kazanılmıyordu. Sınav, büyücüye kendisi hakkında bir şeyler öğretmek için tasarlanmıştı.

Raistlin, kendisi hakkında çok şey öğrenmişti; bilmek istediklerinden daha fazlasını. Kulede korkunç bir şey yapmıştı; bir parçası bu yaptığı yüzünden dehşet içinde kalmıştı, ancak içinde öyle bir parça vardı ki; gerekirse bunu tekrar yapacağını çok iyi biliyordu. Yaptığı şey gerçek değildi ama o sırada kendisine gayet gerçek gibi gelmişti. Sınav, büyücünün bir hayal dünyasına atılmasından meydana geliyordu. Bu dünyada yaptığı seçimler, onu hayatının geri kalanı boyunca etkileyecekti; hatta hayatına bile neden olabilirlerdi.

Raistlin'in yaptığı korkunç iş, ikiz kardeşi olan Caramon'u kapsıyordu; o, olanlara tanık olmuştu. İkisi, olanlar konusunda asla konuşmamışlardı ancak yaşananlar hep oradaydı, gölgesini üzerlerine düşürüyordu.

Kuledeki Sınav, büyücünün kendi güçleri ve zayıflıkları hakkında daha çok bilgi sahibi olarak kendisini geliştirmesi için tasarlanmıştı.

Böyle cezalandırılacaktı. Böyle ödüllendirilecekti. Ceza, Raistlin'in durumunda çok ağır olmuştu; sağlığı harap olmuş, gözleri lanetlenmişti. Sınavdan, kum saati şeklinde göz bebekleriyle çıkmıştı. Tevazu ve merhamet öğrenmesi için, zamanın süratle geçtiğini görüyordu. Neye bakarsa baksın, ister genç bir kız ister dalından yeni koparılmış bir elma olsun, baktıkça yaşlanarak bozulduklarını görüyordu.

Yine de kazandığı ödüller buna değerdi. Raistlin'in artık gücü vardı, genç büyücüyü en iyi tanıyanları şaşırtan, içlerinde hayranlık uyandıran, korkutan bir güç... Par-Salian, Meclisin başkanı, olağanüstü ve çok değerli bir eşya olan Magius'un Asası'nı vermişti Raistlin'e.

İkiye bükülmüş öksürürken bile Raistlin, asaya dokunmak için elini uzatmıştı. Varlığı huzur ve güvence vermişti. Çektiklerinin karşılığını almıştı. Büyülü asa, yaşamış en yetenekli büyücülerden biri olan Magius tarafından yapılmıştı. Raislin, artık birkaç yıldır asanın sahibiydi fakat asanın güçlerinin tamamını hâlâ bilmiyordu.

Tekrar öksürdü; öksürük onu hırpalıyor, etini ve kemiğini parçalıyordu. Bu nöbetlerin tek ilacı, özel bir bitki çayıydı. Etkili olması için çayın sıcak içilmesi gerekiyordu. Şimdiki evi olan bu mağarada ateş yakmak için bir çukur yoktu, su ısıtmak mümkün değildi. Raistlin'in battaniyesinin sıcaklığından ayrılması ve sıcak su bulmak için gece dışarı çıkması gerekiyordu.

Genelde, su bulmak ve çayı yapmak için Caramon etrafta olurdu. Ancak Caramon şu anda orada değildi. Raistlin'in güçlü ve sağlıklı, kocaman kalpli ve vücutlu, gönlü zengin ikizi, gecenin karanlığında dışarıda bir yerlerde, Nehiryeli ve Altınay'ın düğününde diğer misafirlerle birlikte kaygısızca eğleniyordu.

Geç olmuştu; gece yarısını epey geçiyordu. Raistlin, kutlamadan yükselen kahkahaları ve müziği hâlâ duyabiliyordu. Kendisini terk ettiği, bir kadınla –muhtemelen Tika Waylan– eğlenmek için hasta ikizini yalnız bıraktığı için Caramon'a kızgındı.

Raistlin nefes alamaz bir halde ayağa kalkmaya çalışınca neredeyse yere düşüyordu. Bir iskemleye tutundu, üzerine oturdu ve Caramon'un bir kutudan yaptığı dengesiz masaya başını koydu.

"Raistlin?" diye seslendi neşe dolu bir ses dışarıdan. "Uyudun mu? Sana sormam gereken bir sorum var!"

"Tas!" Raistlin, kenderin adını haykırmaya çalıştı ancak yeni bir öksürük nöbeti onu engelledi.

"Oh, iyi," diyerek devam etti neşeli ses öksürükleri duyunca, "hâlâ uyanıksın."

Tas –Tasslehoff Burrfoot– zıplayarak mağaraya daldı.

Kendere, terbiyeli toplumlarda, kişinin her zaman kapıyı (ya da, mevcut koşullarda mağara girişlerini örten, dallarla kafes şeklinde örülmüş perdeyi) çaldığı ve girmeden önce içeri davet edilmeyi beklediği tekrar tekrar söylenmişti. Tas'ın kender toplumunda olmayan bu adete uyum sağlamakta sorunu vardı; onlar kapılarını sadece kötü havalara ve yağmacı bugbear'lara karşı kapatırlardı (eğer bunlar ilginç bugbear'larsa, o zaman da kapatmazlardı). Tas kapı çalmayı hatırladığında ise, eğer içerideki şanslıysa,

bunu içeri girerken yapardı. Aksi halde, önce içeri girerdi, sonra çalması gerektiğini hatırlardı ki bu sefer de böyle olmuştu.

Tas, perdeyi kaldırdı ve hızla içeri girdi, yanında bir fener de getirmişti.

"Selam, Raistlin," dedi Tas. Genç büyücünün yanına gelip dikildi ve Raistlin'in yüzüne kirli elini ve feneri uzattı. "Bu ne tüyü?"

Ufak tefek bir ırk olan kenderlerin cücelerle uzaktan akraba oldukları söylenirdi (cüceler dışında herkes tarafından). Kenderler korkusuz ve son derece meraklı olurlar, parlak renkli kıyafetlerden, deri keselerden ve bu keselere koymak için ilginç nesneleri toplamaktan hoşlanırlardı. Kenderler iyimser ancak elleri uzun bir ırktı. Bir kendere hırsız demek yanlış olurdu. Kenderler, çalmaya asla niyet etmezlerdi. Edindikleri şeyleri geri vermek gibi iyi bir niyetle ödünç alırlardı. Ancak dar görüşlü birinin bunu anlamasını sağlamak zordu, özellikle de kenderin elini kesesinin içinde yakaladığında.

Tasslehoff, türünün tam bir örneğiydi. Herhangi bir günde saçının ne kadar tepeden bağlandığına göre değişen boyu bir yirmiye yakındı. Tas, tepe saçından çok gurur duyardı ve sıklıkla onu süslerdi, tıpkı bu gece birkaç kırmızı akçaağaç yaprağıyla yaptığı gibi. Hafif çekik gözleri parlar ve sivri kulakları heyecan içinde titrerken, kocaman bir gülümsemeyle Raistlin'e baktı.

Raistlin, elinden geldiğince öfkeli bir ifade ile baktı Tasslehoff'a; bir anda parlayan ışık yüzünden körleşmiş ve ölümüne öksürüyordu zira. Elini uzatarak kenderin bileğini yakaladı ve sıktı.

"Sıcak su!" dedi nefesi kesilmiş bir halde. "Çay!"

"Çay mı?" diye sordu Tas, sadece son kelimeyi anlayarak. "Yok, sağ ol, yeni yemek yedim."

Raistlin, mendilinin içine doğru öksürdü. Mendil dudaklarından ayrıldığında kanla lekelenmişti. Tas'a tekrar dik dik baktı ve bu sefer kender anladı.

"Ha, sen çay istiyorsun! Caramon'un öksürüğün için hep yaptığı çay. Caramon burada olmadığı için yapamıyor, sen de yapamıyorsun çünkü

öksürüyorsun. Bunun anlamı da..." Tas, tereddütle duraksadı. Bunu yanlış anlamak istemiyordu.

Raistlin, titreyen eliyle masadaki boş bardağı işaret etti.

"Benden su getirmemi istiyorsun!" Tas, ayağa fırladı. "Hemen dönerim."

Kender, hızla dışarı çıkarken dallardan örülmüş perdeyi açık bırakınca soğuk hava içeri esti ve Raistlin'in titremesine neden oldu. Genç adam, omuzlarındaki battaniyeye iyice sarındı ve bir öksürük nöbetine daha tutuldu.

Tas, anında geri dönmüştü.

"Bardağı unuttum."

"Perdeyi..." Raistlin, denemesine karşın, daha çabuk söylemeyi başaramadı. Kender, perdeyi açık bırakarak gitmişti.

Raistlin, gözlerini geceye dikti. Eğlencenin sesleri daha da yükselmişti. Ateşin ışığını ve dans eden insanların gölgelerini görebiliyordu. Gelin ve damat, Altınay ve Nehiryeli, şimdiye kadar odalarına çekilmiş olmalıydılar. Birbirlerine karşı duydukları aşkları, çektikleri çileleri, hüzünleri ve kederleri, uzun ve karanlık yolculukları, birbirlerinin koyunlarında geçirdikleri bu mutlu geceyle sonuçlanmıştı.

Olup olabileceği de bu, diye düşündü Raistlin –bir an için– göz açıp kapayıncaya kadar aleve dönüşecek ve sonra da hızla yaklaşan kıyamet tarafından anında söndürülecek bir kıvılcım. Bunu görecek kadar zeki olan bir tek kendisi vardı. Tanis Yarımelf bile –ki o çoğundan daha akıllıydı– bu sahte huzur ve güvenlik hissiyle uyuşmuştu.

"Karanlıklar Kraliçesi yenilmedi," demişti Raistlin, Tanis'e birkaç saat önce.

"Savaşı kazanmamış olabiliriz," demişti Tanis de cevaben, "ama önemli bir muharebede galip geldik..."

Raistlin, böylesi bir budalalık karşısında başını sallamıştı.

"Hiç ümit görmüyor musun?" diye sormuştu Tanis.

"Ümit, gerçeği reddetmektir," demişti Raistlin bunun karşılığında. "Ümit, bir atın yetişmek için boş yere çabalayarak ilerlemesini sağlamak amacıyla

önüne asılan havuçtur."

Bu benzetmeden epey gurur duymuştu ve hatırlayınca gülümsedi. Yeni bir öksürük nöbeti gülümsemesini sildi ve düşüncelerini böldü. Toparlandığında kapıdan dışarı bakarak, ay ışığında kenderi görmeye çalıştı Raistlin, olabilecek en yanlış iple kuyuya inmişti ve bunun farkındaydı. Fare beyinli kenderin herhangi bir şey yüzünden dikkatinin dağılması ve kendisini tamamen unutması o kadar olasıydı ki...

"Bu durumda sabaha ölmüş olurum," diye homurdandı Raistlin. Caramon'a kızgınlığı daha da arttı. Düşünceleri, Tanis'le olan konuşmasına döndü.

"Vazgeçmemiz gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sormuştu Tanis.

"Söylediğim, havucu çıkartmamız ve gözlerimiz açık olarak ilerlememiz gerektiği," diye yanıtlamıştı Raistlin. "Ejderhalarla nasıl dövüşeceksin, Tanis? Çünkü onlardan daha çok var! Tahmin edebileceğinden daha çok! Huma şimdi nerede? Efsanevi ejderha mızrakları nerede?"

Yarımelfin bir cevabı yoktu. Ancak Tanis, Raistlin'in sözlerinden etkilenmişti. Üzerinde düşünmek için uzaklaşmıştı ve artık düğün de bitmiş olduğuna göre, belki insanlar dikkatlerini durumlarının korkunç gerçekliğine çevirebilirlerdi. Sonbahar bitmek üzereydi. Dağlardan gelerek kapıdan esen soğuk rüzgar, önlerindeki kış aylarını haber veriyordu.

Raistlin, tekrar öksürmeye başladı. Başını kaldırdığında, kender oradaydı.

Mutluluk içinde, "Döndüm," dedi Tas gereksiz yere. "Bu kadar yavaş olduğum için üzgünüm ama bir damla bile dökmek istemedim."

Buharlar tüten bardağı dikkatle masanın üzerine koydu ve sonra da şifalı bitkilerle dolu olan keseyi bulmak için etrafa bakındı. Yakında olduğunu görünce hemen aldı ve ağzını açtı.

"İçindekilerin hepsini mi dökeceğim..."

Raistlin, değerli otlarını kenderin elinden kaparak aldı. Dikkatli bir şekilde, yaprakların bazılarını sıcak suya attı ve bardağın içinde kıvrılarak döndükten sonra dibe çökmelerini izledi. Suyun rengi koyulaşıp keskin koku odayı doldurduğunda, Raistlin, bardağı titreyen ellerinin arasına aldı ve dudaklarına götürdü.

Çay, başbüyücü Par-Salian'dan bir armağandı; suçluluk duyan vicdanını rahatlatmak için verdiği bir hediye olduğunu düşünürdü Raistlin hep acıyla. Yatıştırıcı karışım, Raistlin'in boğazından aşağıya kaydı ve neredeyse anında nöbetler kesildi. Ciğerleri örümcek ağlarıyla doluymuş hissini veren boğulma duygusu hafifledi. Derin bir nefes aldı.

Tas, burnunu kırıştırdı. "Bu şey, lağım cücelerinin pikniği gibi kokuyor. Seni iyileştirdiğinden emin misin?"

Raistlin, sıcaklığının keyfini çıkartarak çayını yudumladı.

"Artık konuşabilirsin," diyerek devam etti Tas, "Bu tüy hakkında bir sorum var. Nereye koydum..."

Raistlin, kendere duygusuzca baktı. "Çok yorgunum ve yatağıma geri dönmek istiyorum ama senden kurtulmanın bir yolu yok sanırım, değil mi?"

"Sana sıcak suyu ben getirdim," diye hatırlattı Tas. Bir anda endişeli gözüktü. "Tüyüm burada değil."

Raistlin, kenderin bir yerlerde rastladığı bir merasim cübbesinden "*ödünç aldığı*" altın örgüyle süslenmiş ceplerini karıştırmaya devam etmesini izlerken derin bir iç çekti. Aradığını bulamayan Tas, bol pantolonun ceplerini karıştırdı ve sonra da çizmelerine geçti. Raistlin'in hiç gücü yoktu, yoksa şimdiye kadar kenderi çoktan dışarı atmıştı.

"Hep bu yeni ceket yüzünden," diye şikayet etti Tas. "Eşyalarımı nerede bulacağımı hiç bilemiyorum."

Kendi kıyafetlerinden, Pax Tharkas'tan kaçan kaçakların –ki şu anda onlarla beraber yolculuk ediyorlardı– unuttuğu veya geride bıraktığı eşyalardan son birkaç hafta boyunca topladığı yepyeni giysiler için vazgeçmişti.

Kaçaklar, Ejderha Yüceefendisi Verminaard için demir madenlerinde çalışmaya zorlanmış kölelerdi. Yüceefendi, Raistlin ve arkadaşları tarafından yönetilen bir ayaklanmada öldürülmüştü. Köleleri kurtarmışlar ve onlarla birlikte Pax Tharkas şehrinin güneyindeki dağlık bölgeye kaçmışlardı. İnanması zor da olsa, bu sinir bozucu kender, Tasslehoff Burrfoot, o ayaklanmanın kahramanlarından biriydi. O ve şu, kendisine görkemli bir isim olan Müthiş Fizban adını vermiş yaşlı ve sersem büyücü, tonlarca kayayı dağ geçidine döken mekanizmayı yanlışlıkla çalıştırmışlar,

ejderan ordusunu geçidin diğer tarafında hapsederek ayaklanmayı bastırmak için Pax Tharkas'a girmelerini engellemişlerdi.

Verminaard, Tanis ve Sturm Brightblade'in ellerinde ölmüştü. Efsanevi elf kralı Kith-Kanan'ın büyülü kılıcı ve Solamniya Şövalyesi Sturm Brightblade'in atalarından kalan kılıcı, Yüceefendi'nin zırhını delmiş ve adamın bedenine girmişti. Onların yukarısında ise iki kırmızı ejderha savaşmış ve iki kırmızı ejderha ölmüş, kanları, korku içinde izleyenlerin üzerlerine korkunç bir yağmur şeklinde yağmıştı.

Tanis ve diğerleri, bu karmaşada idareyi ellerine almak için hızla harekete geçmişlerdi. Kölelerin bazıları, eskiden efendileri olan gaddar ejderanlardan öçlerini almak istemişlerdi. Kurtulmak için tek şanslarının kaçmak olduğunu bilen Tanis, Sturm ve Elistan, ailelerini güvenli bir yere götürebilmeleri için tanrılar tarafından kendilerine bir şans bahşedildiği konusunda erkekleri ve kadınları ikna etmişlerdi.

Tanis, takımlar oluşturmuştu. Kadınlar ve çocuklar, bulabildikleri bütün erzağı toplamışlardı. Madenlerden cevher taşımakta kullandıkları vagonları, yiyecek, battaniye, el aletleri –özgürlüğe uzanan yollarında ihtiyaç duyacaklarını düşündükleri her şey– ile doldurmuşlardı.

Cüce, Flint Fireforge, bu dağlarda doğup büyümüştü; kaçaklar için güneyde güvenli bir yer bulmak için çıkılan keşifte, köleler arasındaki Bozkırlı izcilere o rehberlik etti. Kharolis'in zirveleri arasında bir vadi bulmuşlardı. Dağların tepeleri şimdiden karla kaplanmıştı ancak aşağıdaki vadi hâlâ sıcak ve yeşildi, sonbaharın kızıl ve altınları yapraklara daha yeni değmişti. Av hayvanı boldu. Vadi, temiz akarsularla bezeliydi ve dağların etekleri ev, yiyecek deposu ve saldırı sırasında sığınak olarak kullanılabilecek mağaralarla delik deşikti.

O ilk günlerde kaçaklar, her an ejderhalar tarafından saldırıya uğramayı, ejderan olarak bilinen iğrenç ejderha-adamlar tarafından pusuya düşürülmeyi beklemişlerdi; ki bu olabilirdi de, zira ejderan ordusunun, vadiye açılan geçide tırmanabilecek kuvveti vardı. Heyelan yaratarak geçidi kapatma fikri (şaşırtıcı bir şekilde) Raistlin'in ikizi Caramon'dan çıkmıştı.

Gevşek kar tepeciklerini sarsan ve ağır kayaların geçide yuvarlanmasını sağlayan gök gürlemesini yaratan, Raistlin'in büyüsüydü; çökmüş Xak Tsaroth şehrinde eline geçirdiği gece mavisi büyü kitabından öğrendiği

yıkıcı bir yıldırım büyüsü. Onun üstüne de günler ve geceler boyunca kar yağmış, böylece kısa bir süre içinde geçit tamamen tıkanmıştı. Hiçbir yaratık –kanatlı ve pençeli ayaklı kertenkele adamlar bile– artık vadiye giremezdi.

Günler, kaçaklar açısından huzur dolu bir sükunet içinde geçtiğinden insanlar rahatladı. Kızıl ve altın yapraklar yere düştü ve kahverengiye döndü. Ejderhaların hatırası ve tutsaklıklarının korkusu yok oldu. Güvenli ve rahat olan kaçaklar, kışı burada geçirmekten, güneye olan yolculuklarına baharda devam etmekten bahsetmeye başladılar. Evler yapmaktan söz ettiler. Kışın soğuk yağmurları ve karı en sonunda vadiye geldiğinde ısınabilmek için vagonları sökmeyi ve tahtalarını kaba barakalar yapmakta kullanmayı ya da kayalardan ve keseklerden konutlar inşa etmeyi tartıştılar.

Raistlin'in dudağı alayla büküldü.

"Yatağa gidiyorum," dedi.

"Buldum!" diye bağırdı Tasslehoff, tüyü güvenli bir yere –kahverengi tepe saçına– koyduğunu son anda hatırlayarak.

Tasslehoff, tüyü tepe saçından çıkarttı ve avucuna koydu. Değerli bir mücevhermişçesine dikkatli bir şekilde tutuyor ve hayran hayran ona bakıyordu.

Raistlin, tüye küçümseyerek baktı. "Bu bir tavuk tüyü," dedi.

Ayağa kalktı, uzun kırmızı cübbesinin eteklerini topladı ve toprak zemine yığılmış saman yığınına döndü.

"Ah, ben de öyle düşünmüştüm," dedi Tasslehoff, yumuşak bir sesle.

"Çıkarken kapıyı kapat," diye emretti Raistlin. Yığının üzerine yatarak battaniyesine sarındı ve gözlerini kapattı. Tam uykuya dalıyordu ki, omzunu sarsan bir el onu geri uyandırdı.

"Ne?" diye sordu Raistlin sertçe.

Ciddiyetle, "Bu çok önemli," dedi Tas, Raistlin'in üzerine doğru eğilip akşam yemeğinde yediği sarımsağı büyücünün yüzüne doğru solurken. "Tavuklar uçabilir mi?"

Raistlin, gözlerini yumdu. Bu kötü bir rüya olabilirdi.

"Kanatlarının olduğunu biliyorum," diyerek devam etti Tas, "ve biliyorum ki; horozlar, güneş doğduğunda ötmek için kanat çırparak tavuk kümesinin tepesine çıkabilirler, ama merak ettiğim şey şu; tavuklar, kartallar gibi yükseklere uçabilirler mi? Çünkü, görüyorsun, bu tüy havadan süzülerek indi ve ben yukarı baktım ama uçan hiç tavuk görmedim ve sonra da tavukların uçtuğunu hiç görmediğimi farkettim..."

"Çık dışarı!" diye hırladı Raistlin, ve yatağının kenarında duran Magius'un Asasına uzandı. "Yoksa seni..."

"...bir kurbağaya çevirirsin ve yılanlara yemek olarak verirsin. Evet, biliyorum," Tas, içini çekti ve ayağa kalktı. "Şu tavuk konusu..."

Raistlin, kenderin kendisini asla rahat bırakmayacağını biliyordu, bir kurbağaya dönüştürülme tehdidine rağmen hem de; zaten Raistlin'in de bunu yapacak gücü yoktu.

"Tavuklar kartal değildir. Uçamazlar," dedi Raistlin.

"Teşekkürler!" dedi Tas mutluluk içinde. "Biliyordum! Tavuklar kartal değildir!"

Perdeyi savurarak dışarı çıkıp açık bıraktı ve Raistlin'in gözlerini kamaştıran fenerini de unuttu. Raistlin tam uykuya dalacaktı ki Tas'ın tiz sesi onu tekrar uyandırdı.

"Caramon! İşte buradasın!" diye bağırdı Tas. "Ne olduğunu hayatta tahmin edemezsin. Tavuklar kartal değildir. Uçamazlar. Raistlin öyle söyledi. Umut var, Caramon! Kardeşin yanılıyor. Tavuklar konusunda değil, umut konusunda. Bu tüy, bir işaret! Fizban, zincirden aşağı düşerken bizi kurtarmak için tüydüşüşü dediği bir büyü yaptı ve bizim tüy gibi düşmemiz gerekiyordu ama bunun yerine düşen tek şey tüyler oldu; tavuk tüyleri. Tüyler beni kurtardı ama Fizban'ı değil."

Tas'ın sesi, üzücü bir şekilde ölen arkadaşını düşünürken gittikçe azaldı ve yerini burun çekmeye bıraktı.

"Raist'in kafasını mı ütülüyordun?" diye sordu Caramon.

"Hayır, ona yardım ediyordum!" dedi Tas gururla. "Raistlin, öksürmekten neredeyse boğulacaktı, her zamanki gibi, bilirsin. Kan tükürüyordu! Onu kurtardım. Şu felaket kokulu şeyi yapıp içebilsin diye ona su getirdim

koşarak. Şimdi daha iyi, o yüzden sinirlenme. Hey, Caramon, tavuklar hakkında bir şey duymak ister misin..."

Caramon istemedi. Raistlin, kardeşinin büyük çizmelerinin hızla ilerlediğini, mağaraya doğru koştuğunu duydu.

"Raist!" diye bağırdı Caramon kaygıyla. "İyi misin?"

"Senin sayende değil," diye mırıldandı Raistlin. Battaniyesine iyice sarındı, gözlerini kapalı tuttu. Bakmadan da Caramon'u yeterince iyi bir şekilde görebiliyordu. İri, kaslı, geniş omuzlu, kocaman gülümsemeli, yakışıklı olan kardeşi, herkesin arkadaşı, her kızın sevgilisiydi.

"Bir kenderin müşfik merhametine kaldım," dedi Raistlin, "sen Tika'nın kalçasıyla tokat ve çimdik oynarken."

"Ondan bu şekilde bahsetme, Raist," dedi Caramon, genelde neşeli olan sesinde sert bir tını vardı. "Tika, iyi bir kız. Dans ediyorduk. Hepsi bu."

Raistlin homurdandı.

Caramon, ayaklarını yere sürüyerek, olduğu yerde dikilmeye devam etti, sonra da, "Çayını yapmak için burada olmadığım için çok üzgünüm. Bu kadar geç olduğunu farketmemiştim. Ben... ben sana bir şey getireyim mi? Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"diye sordu pişmanlık içinde.

"Konuşmayı kesebilir, şu kapı kılıklı şeyi kapatabilir ve kahrolası ışığı söndürebilirsin!"

"Tamam Raist. Elbette." Caramon, dallarla kafes şeklinde örülmüş perdeyi aldı ve yerine koydu. Fenerin ateşini söndürdü ve karanlıkta soyundu.

Caramon sessiz olmaya çalıştı ama iri –zayıf ikizinin aksine kaslı ve sağlıklı– adam, karanlıkta şiltesini bulmaya çalışırken masaya vurdu, bir iskemleyi devirdi ve ettiği küfürlere bakılırsa, kafasını da mağaranın duvarına çarptı.

Raistlin dişlerini sıktı ve Caramon yerleşene kadar kızgın bir sessizlik içinde bekledi. Kardeşi kısa bir süre sonra horlamaya başlamıştı bile, ancak o kadar yorgun olan kendisi, tamamen uyanık, uykusu kaçmış bir halde yatmaya devam etti.

Karanlığa baktı; ikizi ve geri kalan diğerleri gibi onun tarafından kör edilmemişti. Gözleri, içinde yaşayanları görmek için açıktı.

"Tavuk tüyleri!" diye mırıldandı sertçe ve tekrar öksürmeye başladı.

- 2 -
Yeni bir Günün Şafağı.
Eve Özlem.

Tanis Yarımelf, uyandığında akşamdan kalmaydı, ancak hiç içmemişti. Baş ağrısı, geceyi neşe içinde dans ederek ve çok fazla içki içerek geçirmesinden kaynaklanmıyordu. Gecenin yarısını endişelenerek uyanık geçirmiş olmasıydı asıl neden.

Tanis, bir gece önceki düğünden erken ayrılmıştı. Kutlamalar, ruhunu sıkıştırmıştı. Yüksek sesli müzik onu ürkütmüş ve huzursuzca arkasına bakmasına yol açmıştı; düşmanlarına yerlerini belli etmiş olmalarından korkuyordu. Kaba enstrümanlarını çalan müzisyenlere, bu kadar gürültülü olmamalarını söylemek istemişti. Karanlığın içinde onları izleyen gözler, dinleyen kulaklar vardı. Sonunda, kara ruhlu, alaycı büyücünün arkadaşlığının kendi karanlık ve kötümser hislerine daha uygun olduğunu bildiğinden, Raistlin'i aramaya çıkmıştı.

Ve bunun da bedelini ödemişti Tanis. En nihayetinde uyuyakaldığında, rüyasında havuçlar ve atlar –asla yetişemeyeceği havuca yok yere ulaşmak için sonsuz bir dairede devamlı dönen o aptal atı– görmüştü.

"Önce havuç, mavi kristal asaydı," dedi kızgın kızgın, ağrıyan alnını ovarken. "Asanın yanlış ellere geçmesini önlememiz gerekiyordu. Yaptık ve bunun yeterince iyi olmadığı söylendi. Xak Tsaroth'a gitmemiz lazım geldi, tanrının en büyük hediyesini
–Mishakalın Diskleri'ni– bulmak için, ancak bulduğumuzda da onları okuyamadığımızı farkettik. Okuyabilen birini aramamız gerekti, bu sürede de savaşın iyice derinliklerine çekildik; kimsenin olduğunu bile bilmediği bu savaşın!

"Evet, biliyordun," diye gürledi irice bir figür; mağaranın girişini kapatan örtülerden süzülerek içeri giren şafağın yarı karanlık ışığında zorlukla gözüküyordu. "Savaşın patlamaya hazır olduğunu bilecek kadar gezdin, gördün, duydun. Sadece bunu itiraf etmiyorsun."

"Üzgünüm, Flint," dedi Tanis. "Seni uyandırmak istememiştim. Yüksek sesle konuştuğumun farkında değildim."

"Biliyorsun," diye homurdandı cüce, "kendi kendine konuşmak, deliliğin işareti. Bunu alışkanlık haline getirmemelisin. Kenderi de uyandırmadan yatağına dön."

Tanis, mağaranın –aslında dağa oyulmuş bir deliğe daha çok benziyordu– karşı kenarındaki diğer yığına bir göz attı. Tas, mağarasını kenderle paylaşmaya şiddetle karşı çıkan Flint tarafından uzak bir köşeye gönderilmişti. Tanis'in bir gözünü kender üzerinde tutması gerekiyordu ve odasını kenderle paylaşması için cüceyi zorlukla ikna etmişti.

"Bence şu anda bağırsam bile onu uyandıramam," dedi Tanis gülümseyerek.

Kenderin uykusu, köpekler ve çocukların o huzur dolu ve saf uykusunu andırıyordu. Tas bir köpek gibi uykusunda kıpırdandı ve hafif hafif nefes aldı; küçük parmakları, rüyasında ilginç ve harikulade nesneleri inceliyormuşçasına kıpırdıyordu. Tas'ın "*ödünç aldığı*" nesnelerden oluşan hazinesini koyduğu keseleri etrafına yayılmıştı. Birini yastık olarak kullanıyordu.

Tanis, Tas, gezintilerinden birine çıktığı bir gün bu keseleri karıştırmayı aklına not etti. Kenderin eşyalarını düzenli olarak karıştırır, "*yanlış yere konan*" veya "*düşürülen*" eşyaları arardı. Tanis bu eşyaları, geri alırken surat asan ve kenderin bu yürütme huyuna karşı bir şey yapması gerektiğini söyleyen sahiplerine verirdi.

Gricevher'in geçişi ile yaratıldıklarından beri (tabii eğer eski efsanelere inanıyorsanız) kenderler bir şeyler yürüttüklerinden, bunu engellemek için Tanis'in yapabileceği hiçbir şey yoktu; kenderi bir dağın tepesine çıkartmak ve oradan aşağı atmak dışında, ki bu da Flint'in bu sorunu çözmek için tercih ettiği yöntemdi.

Battaniyesinin altından sürünerek çıkan Tanis, elinden geldiğince sessiz hareket ederek mağarayı terk etti. Bugün vermesi gereken önemli bir karar vardı ve yatağında kalıp uyumaya çalışırsa bu karar üzerinde düşünürken huzursuzca dönüp duracak, Flint'ten azar işitecekti. Sabahın serinliğine rağmen –havada kesinlikle kış kokusu vardı– Tanis, zihnindeki havuçları dökmek için nehre dalmaya karar verdi.

Mağarası, dağın eteğinde bulunan bir sürü mağaradan biriydi. Pax Tharkas kaçakları, bu mağaralarda kalan ilk kişiler değillerdi. Bazılarının duvarlarında bulunan resimler, burada daha önce yaşamış olan halk hakkında bazı bilgiler sunuyordu. Resimlerde yay ve ok tutan avcılar ve geyiğe benzeyen ama uzun sivri boynuzları olan hayvanlar vardı fakat bu boynuzlar çatal şeklinde değildi. Bazılarında da kanatlı yaratıklar vardı. Ağızlarından alev çıkan kocaman yaratıklar. Ejderhalar...

Kısa bir süre için mağarasının önündeki çıkıntıda dikilerek, önünde uzanan vadinin tabanına baktı. Irmağı göremedi; vadi, sudan yükselen alçak bir sisle örtülmüştü. Güneş, göğü aydınlatmıştı ama henüz dağların üzerine yükselmemişti. Vadi, yaşlı cüceyi uyandırmaya çekinirmişçesine sisten battaniyesinin altında kaldı.

Çok güzel bir yer, diye düşündü Tanis, ırmak boyunca uzanan ağaçlara doğru ilerleyip ıslak çimlere ulaşmak için puslu yarı aydınlığın içinde kayalardan aşağıya inerken.

Akçaağaçların kızıl yaprakları ile kestane ve meşe ağaçlarının altın renkli yaprakları, çam ağaçlarının koyu yeşiline göz alıcı bir tezat oluşturuyordu; tıpkı dağların gri kayalarının beyaz, yeni yağmış kara oluşturduğu gibi. Irmağa uzanan çamurlu patikada, av hayvanlarının izlerini görebiliyordu. Yerde kestaneler vardı ve asmalardan da parıl parıl meyveler sarkıyordu.

"Kış ayları boyunca bu vadide kalabiliriz," diyen Tanis yüksek sesle düşünüyordu. Ayağı takıldı ve derin, hızla akan suyun kenarına gelene kadar ırmak yatağında kaydı. "Bunda nasıl bir kötülük olabilir ki?" diye sordu yansımasına.

Kendisine bakan yüz, cevap vermek yerine sırıttı. Damarlarında elf kanı vardı ama kimse bunu ona bakarak söyleyemezdi. Laurana, bunu gizlemekle suçluyordu onu. Eh, belki de yapıyordu. Böylece hayatı kolaylaşıyordu. Tanis, hiçbir elfin sahip olamayacağı sakalını kaşıdı. Uzun saçları, sivri kulaklarını kapatıyordu. Bedeni, elflerin ince ve zarif şekline değil, insanların kaslı yapısına sahipti.

Deri tuniğini, dar pantolonunu ve çizmelerini çıkartıp suya girerek yansımasını dalgalarla yok ettiğinde, suyun soğukluğu yüzünden nefesi kesildi. Göğsüne ve boynuna su çarptı. Sonra da, nefesini tutarak, dalmaya cesaret etti. Soluk soluğa, ağzı burnu su dolmuş bir halde çıktı sudan;

bedenine yayılan karıncalanma hissinden dolayı yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Şimdiden daha iyi hissediyordu kendini.

Hem, neden burada kalmasınlardı ki?

"Dağlar, bizi soğuk rüzgarlardan koruyor. Eğer dikkatli kullanırsak, kışı geçirebilecek kadar yiyeceğimiz var." Tanis, oyun oynayan bir çocuk gibi, havaya su attı. "Güvendeyiz..."

"Ne kadar?"

Tanis yalnız olduğunu düşünmüştü; başka bir ses duyunca neredeyse korkudan suyun dışına fırlayacaktı.

"Nehiryeli!" diye bağırdı, arkasını dönüp de uzun boylu adamın ırmak kenarında durduğunu görünce. "Hayatımdan altı yıl aldın!"

"Yaşam süresi yüzlerce yıl olan bir yarımelf... altı tanesi için çok endişelenmeye değmez," diye belirtti Nehiryeli.

Tanis, Bozkırlı'ya merakla baktı. Nehiryeli, Tanis'le karşılaşana kadar elf kanı taşıyan birini hiç görmemişti ve yarı elf, yarı insan olmasına karşın, Tanis'in tam anlamıyla bir yaratık olduğunu düşünüyordu. İkisi arasında öyle olaylar olmuştu ki, Tanis'in ırkıyla ilgili böylesi sözler, bir hakaret anlamına gelebilirdi.

Ancak Tanis, Bozkırlı'nın kahverengi gözlerinde sıcak bir gülümseme gördü ve o da buna karşılık gülümsedi. O ve Nehiryeli, eski önyargıların silinmesine yetecek kadar çok şey yaşamışlardı birlikte. Ejderhaların alevi, güvensizlik ve nefreti yakmıştı. Mutluluk ve keder gözyaşları da külleri yıkamıştı.

Tanis sudan çıktı. Deri tuniğini kendini kurulamakta kullanıp Nehiryeli'nin yanına oturduğunda soğuktan titredi. Dağların arasındaki bir boşluktan ışıldayan güneş, sisi yaktı ve adam, kısa süre içinde ısındı.

Tanis, Nehiryeli'ne yarı alaylı yarı ciddi bir edayla baktı. "Düğünün hemen ertesinde damadın bu kadar erken ayakta ne işi var? Ne seni ne de Altınay'ı birkaç gün görmeyi beklemiyordum."

Nehiryeli, suyun üzerinden ileriye doğru dikti gözlerini. Güneş, yüzünde parlıyordu. İçine kapalı bir adamdı Bozkırlı. En derin duyguları ve

düşünceleri sadece kendisine ait, kişisel ve özeldi, kimseyle paylaşmazdı. Karanlık yüzü, genelde ifadesiz bir maske şeklindeydi, tıpkı bugünkü gibi; ama Tanis, altından parlayan ışığı görebiliyordu.

"Sevincim, kaya duvarlar içinde duramayacak kadar büyük," dedi Nehiryeli, yumuşak bir sesle. "Onu toprak ve rüzgarla, su ve güneşle paylaşmak için dışarı çıkmak zorundaydım. Şimdi bile, bu geniş, engin dünya, onu tutamayacak kadar küçükmüş gibi geliyor."

Tanis gözlerini başka yere çevirmek zorunda kaldı. Nehiryeli için çok mutluydu, aynı zamanda da onu kıskanıyordu ve kıskançlığının belli olmasını istemiyordu. Tanis, böylesi bir aşk ve mutluluğun hasretini çektiğini farketti. İşin komik yanı, buna sahip olabilirdi de. Tek yapması gereken, koyu renkli kıvırcık saçların, koyu renkli parlak gözlerin ve büyüleyici, çarpık gülümsemenin hatırasını aklından çıkartmaktı.

Düşüncelerini okurmuş gibi, "Aynısını sana da dilerim, dostum," dedi Nehiryeli. "Belki de sen ve Laurana..." Sesi gittikçe azaldı.

Tanis, kafasını salladı ve konuyu değiştirdi.

"Bugün Elistan ve Arayanlar'la toplantımız var. Sen ve senin halkının da katılmasını istiyorum. Ne yapacağımıza karar vermemiz lazım, kalacak mıyız, gidecek miyiz..?"

Nehiryeli başını salladı ama bir şey söylemedi.

"Zamanlamanın kötü olduğunu biliyorum," diye ekledi Tanis pişmanlıkla. "Eğer mutluluk bozan biri varsa, o da Yüce Teokrat Hederick'tir ama kar gelmeden, hızla bir karar vermemiz gerekiyor."

"Biraz önce söylediklerine bakılırsa, burada kalmamız gerektiğine zaten karar vermişsin," dedi Nehiryeli. "Bu akıllıca mı? Pax Tharkas'a ve ejderha ordularına hâlâ çok yakınız."

"Doğru," dedi Tanis, "ama Pax Tharkas'la burası arasındaki geçit, kayalar ve karla kapandı. Ejderha ordusunun bizi yakalamaktan daha önemli işleri var. Ulusları fethediyorlar. Biz, birkaç eski köleden oluşan bir grup baldırı çıplağız..."

"Onlardan kaçmayı başaran, gözlerini morartan baldırı çıplaklar," Nehiryeli, delici bakışlarını Tanis'e çevirdi. "Ordu, arkamızdan gelmek zorunda. Eğer

fethettikleri yerlerde yaşayan halk, başkalarının kelepçelerini çıkartıp özgürce yürüdüklerini duyarsa kendi efendilerini de devirebileceklerine inanmaya başlarlar. Kara Kraliçe'nin orduları ardımızdan gelecekler. Hemen değil belki ama gelecekler."

Tanis, adamın haklı olduğunu biliyordu. Raistlin'in ve havuç benzetmesinin doğru olduğunu biliyordu. Burada kalmak tehlikeliydi. Geçen her gün, düşmanlarını daha da yakına getiriyor olabilirdi. Bunu itiraf etmek istemiyordu. Tanis Yarımelf, beş yıl boyunca dünyayı dolaşmış, kendisini aramıştı. Geri dönüp de kendisini bulduğunu sandığında ise, olduğunu sandığı kişi olmadığını farketmişti.

Evim diyebileceği, düşünüp bazı şeylere çözüm bulabileceği sakin bir yerde bir süre –kısa bir süre de olsa– geçirmek isterdi. Yaşlı, huysuz bir cüce ve aşırmaya meraklı ve bazen de son derece sinir bozucu bir kenderle paylaşılan bir mağara, Tanis'in hayalindeki ev değildi ama –yolla karşılaştırınca– çok çekici geliyordu.

"Doğru söylüyorsun dostum ama Hederick, gitmek istemenin asıl nedeninin bu olmadığını iddia edecek," diye belirtti Tanis. "Sen ve halkın, evinize dönmek istiyorsunuz. Toz Ovalarına dönmek istiyorsunuz."

"Bize ait olanı," dedi Nehiryeli, "bizden alınanı geri almak istiyoruz."

"Geriye bir şey kalmadı," dedi Tanis, nazikçe, yanan Que-shu köyünü düşünerek.

"Biz kaldık," dedi Nehiryeli.

Tanis titredi. Güneş, bir bulutun arkasına gizlenmişti ve üşüyordu. Uzun süredir, Nehiryeli'nin niyetinin bu olmasından korkuyordu.

"Yani sen ve halkın, kendi başınıza gitmeyi düşünüyorsunuz."

"Daha karar vermedik," dedi Nehiryeli, "ama düşüncelerimiz bu yönde."

"Bak Nehiryeli," dedi Tanis, "bunu istemenin fazla olduğunu biliyorum fakat senin Bozkırlıları'n bize çok yardımı dokundu. Bu insanlar, bu şekilde yaşamaya alışkın değil. Köle olmadan önce, onlar dükkan sahibi ve tüccardı, çiftçi ve ayakkabı tamircisiydi. Haven civarından ya da Abanasinya'nın farklı şehirlerinden geldiler. Daha önce hic böyle yaşamadılar. Ne yapacaklarını bilmiyorlar."

"Ve yüzyıllar boyunca, şehirliler bize tepeden baktılar," dedi Nehiryeli. "Bize barbar, vahşi dediler."

Sen de bana yarımelf diyorsun, diye düşündü Tanis ama bunu dile getirmedi. Bunun yerine, "Hepimiz köleyken, eski nefretleri ve yanlış anlamaları bir kenara koydunuz. Hep beraber kaçmak için birbirimize yardım ettik. Bunu şimdi ortaya çıkartmak niye?" diye sordu.

"Çünkü önce diğerleri yaptı," dedi Nehiryeli sert bir şekilde.

"Hederick," dedi Tanis, iç çekerek. "O adam tek kelimeyle bir budala. Bunu biliyorsun ama seninle ve Altınay'la tanışmamız da onun bir budala olması yüzünden."

Olayı hatırlayan Nehiryeli gülümsedi. "Doğru," dedi sesi yumuşayarak, "unutmuş değilim."

"Hederick ateşe düşer. Altınay'ın mavi kristal asası onu iyileştirir ve onun tek yapabildiği, Altınay'ın bir cadı olduğunu haykırmak ve elini tekrar ateşin içine sokmak, sonra da muhafızları çağırmak olur. O, işte böyle bir kaz kafalı. Onun söylediklerine kulak asamazsın."

"Ama diğerleri asıyor, dostum."

"Biliyorum," dedi Tanis, kasvetle. Bir avuç küçük taş alarak teker teker suya atmaya başladı.

"Üzerimize düşeni yaptık," diyerek devam etti Nehiryeli. "Bu vadiyi bulmak için araziyi taramaya yardım ettik. Senin dükkan sahiplerine, mağaraları evlere nasıl dönüştüreceklerini gösterdik. Onlara iz sürmeyi ve av hayvanlarını yakalamayı, tuzak kurmayı öğrettik. Hangi meyvelerin yenebileceğini ve hangilerinin zehirli olduğunu gösterdik. Altınay, karım," –bu kelimeyi ilk defa kullanıyordu ve hafif bir gururla söylemişti– "hastalarını iyileştiriyor."

"Minnettarlar ama bunu söylemiyorlar. Sen ve halkın, kış tamamen çökmeden önce güven içinde dağlardan geçebilir ve vatanınıza dönebilirsiniz, fakat bunun riskli olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Keşke bizimle kalsanız. İçimde bir his, beraber kalmamız gerektiğini söylüyor."

"Burada kalamayacağımızı biliyorum," diye ekledi Tanis, iç çekerek. "Tehlikeli olduğunu biliyorum." Devam etmeden önce bir an için durdu, önerisinin nasıl karşılanacağını biliyordu. Sonra, soğuk suya dalar gibi, bir anda söyledi. "Eminim ki, eğer cüce krallığı Thorbardin'i bulabilirsek..."

"Thorbardin! Cücelerin dağ kalesi mi?" Nehiryeli, kaşlarını çattı. "Bunu aklıma bile getirmem."

"Bir düşün. Yerin derinliklerine gizlenmiş cüce krallığı, halkımız için mükemmel bir sığınak olur. Kış boyunca orada kalabilir, dağın altında güvende yaşarız. Ejderha gözleri bile bizi orada bulamaz..."

"Mezara gömülerek de güvende oluruz!" dedi Nehiryeli iğneleyerek. "Halkım, Thorbardin'e gitmez. Cücelerin yakınlarında hiçbir yere gitmeyiz. Kendi yolumuzu izleyeceğiz. Hem yanımızda, bizi yavaşlatacak çocuklar da yok."

Yüzü gölgelenmişti. Bozkırlılar'ın çocukları, ejderha ordusunun köylerine saldırdığı sırada ölmüştü.

"Artık Elistan sizinle beraber," diyerek devam etti Nehiryeli. "O, Paladine'in bir ermişi. Altınay'ın yokluğunda hastaları iyileştirebilir ve halkına, tanrıların dönüşünü öğretebilir. Halkım ve ben, eve dönmek istiyoruz. Bunu anlayamıyor musun?"

Tanis, Solace'taki evini düşündü. Evinin hâlâ sağlam olup olmadığını, ejderha ordusunun saldırısından kurtulup kurtulamadığını merak etti. Öyle olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. Beş yıldır evinde olmasa bile, hâlâ orada bulunduğunu ve kendisini beklediğini bilmek, bir teselliydi.

"Evet," diye cevapladı, "anlayabiliyorum."

"Son kararımızı vermedik," dedi Nehiryeli, arkadaşının suratını astığını görünce. "Bazılarımız, senin gibi, kalabalık halinde güvende olduğumuzu, beraber kalmamız gerektiğini düşünüyor."

"Karın da onlardan biri," dedi Altınay, arkalarından yaklaşırken.

Nehiryeli, şafakla birlikte kendisine gelen yeni gelinini karşılamak için ayağa kalktı. Altınay, her zaman güzel olmuştu. Uzun, gümüş-altın renkli saçları –bu saç rengi, halkı arasında çok nadirdi– sabahın yarı aydınlığında hep parlardı. Halkının yumuşak ve esnek deri kıyafetlerini öyle bir giyerdi

ki Palanthas'ın güzel hanımları tarafından kıskanılabilirdi. Bu sabah, güzellik kelimesini kendisini tanımlayamayacak kadar boş ve yetersiz bırakmıştı. Sis, onun için aralanıyor, gölgeler onun için kalkıyor gibiydi.

"Benim için endişelenmiyordun, değil mi?" diye sordu Nehiryeli, tedirgince.

"Hayır, kocam," diyen Altınay'ın bu kelimeyi sevgiyle söylediği belliydi – "Seni nerede bulacağımı biliyordum." Mavi gökyüzüne baktı "Göğün altında olacağını biliyordum. Burada, nefes alabileceğin yerde..."

Adam, kadının ellerini tuttu ve yanaklarını dokundurarak karşıladılar birbirlerini. Bozkırlılar, sevginin sadece yalnız kalındığında gösterilmesi gerektiğine inanırlardı.

"Gelini öpmek için izin istiyorum," dedi Tanis.

"O izni dün gece istemiştin," diye itiraz etti Nehiryeli, gülümseyerek.

"Hayatımın geri kalanı boyunca da isteyeceğim," dedi Tanis ve Altınay'ı yanağından öptü.

Altınay'a hayranlığını göstermek ister gibi dağın zirvesi ardından yükselen güneş, ışığıyla kadının gümüşi saçlarının parlamasına yol açtı.

"Dünyada böyle bir güzellik varken, nasıl kötülük de var olabilir?" diye sordu Tanis.

Altınay güldü. "Zıtlık yaratarak daha güzel görünmemi sağlamak içindir belki de," dedi muzipçe. "Ben sizi bölmeden önce, ciddi konulardan konuşuyordunuz," diye ekledi sıkıntıyla.

"Nehiryeli, senin ve halkının kendi başınıza yola çıkmanız, bozkırlara ulaşmak için doğuya doğru ilerlemeniz gerektiğini düşünüyor. Sen bizimle kalmak istiyormuşsun."

"Bu doğru," dedi Altınay kayıtsız bir edayla. "Sen ve diğerleriyle birlikte kalmak isterim. Bana ihtiyaç olduğunu düşünüyorum ama sadece tek bir oy hakkım var. Eğer kocam ve diğerleri gitmemiz gerektiğine karar verirlerse, gideriz."

Tanis, önce birine, sonra diğerine baktı. Bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu, dolayısıyla da aklına gelenleri söyledi. "Bunu sorduğum için

beni affedin," dedi sıkıntı içinde, "ama Reisin Kızı'na ne oldu?"

Altınay tekrar güldü, uzun ve neşeli bir kahkaha attı, hatta Nehiryeli bile gülümsedi.

Tanis şakayı anlamamıştı. İkisine ilk rastladığında Altınay, Reis'in kızıydı ve mütevazı bir çoban olan Nehiryeli, onun kuluydu.

Evet, birbirlerini çok seviyorlardı ve Tanis, çoğu zaman, Altınay'm liderlik sorumluluklarından vazgeçmek istediğini hissetmişti ancak Nehiryeli, inatla bunu yapmasına izin vermemişti. Kararları onun vermesi için kadını zorlayarak boyun eğmekte ısrarcı olmuştu. Bu konumda olduğundan, kadın da yapmıştı.

"Anlamıyorum," dedi Tanis.

"Reisin Kızı, son emrini dün gece verdi," diyerek açıkladı Altınay.

Evlilik töreninde, hükümdar o olduğu için, kadının önünde diz çökmüştü Nehiryeli ancak Altınay, kocasına ayağa kalkmasını emrederek eşit insanlar olarak evlendiklerini göstermişti.

"Ben, Bozkırlı Altınay'ım," dedi. "Mishakal Ermişi. Que-shu prensesi."

"Que-shu'nun Reisi kim olacak?" diye sordu Tanis. "Diğer Bozkırlılar'ın yanı sıra senin kabilenden de kurtulanlar var. Nehiryeli'ni reisleri olarak kabul edecekler mi? Güçlü bir lider olduğunu kanıtladı."

Altınay, Nehiryeli'ne baktı. Adam, kadının bakışlarına cevap vermedi. Irmağa bakmaya özellikle devam etti. Dudakları gerilmişti.

"Que-shu, geçmişi unutmaz," dedi Altınay en sonunda, kocasının konuşmayacağını anlayınca. "Babamın, Nehiryeli'nin kocam olmasını kabul etmediğini ve onu taşlanarak ölüme mahkûm ettiğini biliyorlar. Bunu biliyorlar ama mavi kristal asanın mucizesi olmasaydı, Nehiryeli ve ben ölmüş olurduk."

"Yani onu Reis olarak kabul etmeyecekler, yol göstermesi için ona baksalar bile."

"Que-shu eder," dedi Altınay, "ama burada sadece onlar yok. Que-Kiri'den olanlar da var ve onlar, bir zamanlar bizim düşmanımızdı. Kabilelerimiz, bir çok kez savaş meydanında karşılaştı."

Tanis, elf dilinde birkaç kelime mırıldandı.

"Bunu tercüme etmeni istemeyeceğim dostum," dedi Altınay, acı bir gülümseme ile. "Birbirlerine saldıran ve sonra da aslan tarafından yenen iki kurdun hikayesini ben de biliyorum, halkım da biliyor. İçinde doğdukları nefretin üstesinden gelmek kolay değil."

"Sen ve Nehiryeli yaptınız," dedi Tanis.

"Hâlâ sorunlarımız var," diye itiraf etti Altınay, "ama yardıma ihtiyacımız olduğunda nereye gideceğimizi biliyoruz."

Boynunda asılı duran madalyona dokundu; bu madalyon, ona tanrıçanın hediyesiydi ve inancının bir işaretiydi.

"Belki de bencillik ediyorumdur," dedi Tanis sessizce. "Belki de elveda demek istemiyorumdur."

"Vedalardan konuşmayacağız," dedi Altınay, kesin bir şekilde, "bu mutlu günde –evli bir çift olarak geçirdiğimiz ilk gün– değil."

Kocasının eline uzandı. Parmakları kenetlendi, o ve Nehiryeli, Tanis'i ırmağın kenarında tek başına bırakarak, mağaralarına döndüler. Bu, onlar için mutlu bir gün olabilirdi ama Tanis, kendisi için sorun ve mücadele dolu olacağını biliyordu. Kendisini haklı çıkartırcasına, Tasslehoff Burrfoot çıktı ağaçların arasından fırlayarak; kısa bacaklarının izin verdiğince hızlı koşuyor, ardındaki öfkeli değirmenciden kaçıyordu.

"Anlamıyorsun!" diye bağırdı Tas, omuzunun üzerinden, "Onu geri koymaya çalışıyordum!"

- 3 -
Anlaşmazlık.
Bırakmak.
Kötüden daha kötüye.

Kaçakların toplantısı, Tanis'in beklediği kadar kötü başladı.

Nehrin kenarında bulunan bir korulukta yaptılar toplantıyı; zira sekiz yüz erkek, kadın ve çocuğu alacak büyüklükte bir mağara yoktu. Kaçaklar, kendi adlarına konuşmaları için temsilciler seçmişlerdi ama onların kendi kendilerine konuşmalarına izin vermeye niyetleri yoktu. Dolayısıyla, küçük toplulukta yer alan neredeyse herkes toplantıya katıldı, görebileceği, dinleyebileceği ve eğer gerekirse konuşabileceği bir yere yerleşti. İdeal bir durum değil, diye düşündü Tanis; mantıklı konuşarak düşüncesini değiştirmeye ikna edilebilecek temsilcilerin hepsi, kendilerini seçenlerin gözetimi altında olduklarından, direnmek zorunda kalacaklardı.

Bozkırlılar, tek bir vücut olarak geldiler, bir temsilci üzerinde anlaşamamışlardı; kötü işaret. Nehiryeli, her zamankinden daha suratsız ve daha huysuzdu. Yanında duran Altınay'ın suratı, sinirden kıpkırmızı olmuştu. Que-shu kabilesinin üyeleri, Que-Kiri üyelerinden ayrı durdular. Bozkırlılardan hiçbiri, diğer eski kölelerin arasına karışmadı; kaçaklara şüpheyle bakıyorlardı ve bu bakışları karşılık buldu.

Kaçaklar da bölünmüşlerdi. Elistan, kendisine inanlarla birlikte geldi. Hederick de kendisininkilerle. Tanis ve arkadaşları ise başka bir grup oluşturdular.

Tanis, mecliste göz gezdirdi; herkes, birbirine şüpheyle bakıyordu. Daha dün gece, hep beraber dans edip şarkı söylemişlerdi. Altınay'ın neşeli günü buraya kadardı. Toplantıyı başlatması için Elistan'a baktı Tanis. Arayanlar dininin eski mensuplarından olan Elistan, gücünü başkalarına yardım etmekte kullanan grubun az sayıdaki üyelerinden biriydi. Ejderha Yüceefendisi Verminaard'a karşı duran bir tek o olmuştu; Yüceefendi'nin

sözlerine inanmakla hata ettiklerini bir tek o söylemişti ki o sözlerin de yalan olduğu ortaya çıkmış ve onları Pax Tharkas'ın demir madenlerine atmışlardı. Bir esir olmasına rağmen, Elistan, Verminaard'a karşı gelmeye devam etmişti ve asiliğinin bedeli olarak neredeyse hayatını verecekti. Kendisini tüketen bir hastalıkla pençeleşirken, Kara Kraliçe'ye tapması için Verminaard tarafından işkence edilmişti.

Altınay'la karşılaştığında Elistan ölmek üzereydi. Kadın, Tanis ve yol arkadaşlarının eşliğinde, gözüpek bir çabayla köleleri kurtarmak için gizlice Pax Tharkas'a girmişti. Elistan'ı o kadar zayıf bir haldeyken insanlara yorulmaksızın yardım etmeye çalışırken gören Altınay, adamın cazibesine kapılmıştı. Onu Mishakal'ın gücü ile iyileştirmeyi başarınca da Elistan, hayat boyu süren arayışının sona erdiğini anlamıştı. Gerçek tanrıları bulmuştu.

Elistan, şifreli Mishakal Disklerini okuyup anlayabiliyordu. Elistan, isimleri sadece efsanelerde geçtiği için bilinen –tabii eğer hatırlanıyorlarsa– Krynn'in kadim tanrılarını öğretmek için bu diskleri kullanmıştı. Işık Tanrısı ve diğer Işık tanrılarının lideri olan Paladine'i anlatmıştı insanlara. Onlara Karanlıklar Kraliçesi Takhisis'i ve gölgelerde oturan diğer tanrıları da anlatmış, Denge Tanrısı olan Gilean'dan, Kitabı'ndan ve diğer Tarafsızlık Tanrılarından bahsetmişti; onlar, terazinin ne bir tarafa ne de diğer tarafa eğilmemesini sağlıyorlardı; Kudret Çağı'nın sonunda ise dünyayı tamamen değiştiren ve Afet olarak bilinen felaket meydana gelmişti.

Kırklarında olmasına karşın Elistan daha yaşlı gözüküyordu. Paladine'in Kutsal Oğulları'na ait beyaz cübbe, ince bedenini kaplıyordu. Hastalığı, artık iyileşmiş olmasına rağmen, üzerinde izlerini bırakmıştı. Yani o da yeni bulduğu inancına sahipti. Artık kuşku içinde değildi, artık aramıyordu. Gözleri zeka ve neşeyle parlıyordu. Çocuklar, kollarına atılıyorlardı. Herkes onu seviyor ve sayıyordu ve birkaç kişiden fazlası öğretilerini kabul ederek tanrıların yoluna girmişti.

Yüksek Teokrat Hederick, onlardan biri değildi. Gerçek tanrıların yokluğunda, Hederick, kendi kendine tanrılar yaratmıştı. Bu Arayan tanrıları Hederick'in çok işine yaramış, başkalarına olmasa da ona iyi bir hayat sağlamışlardı. Verminaard'ın gelmesiyle birlikte Hederick tanrılarına veda etmiş, Yüceefendi'nin döktüğü dillere ve yalanlarına kanmış, sonunda da kendini Pax Tharkas'ın zindanlarında bulmuştu.

Hederick, ihtiyatlı davranarak ayaklanmada yer almamıştı, çünkü başarı şansının çok düşük olduğunu düşünmüştü. Köleler onu şaşırtarak galip gelince hemen taraf değiştirmiş ve diğerlerinin onun için kazandığı özgürlükten faydalanmıştı. Elistan'ı her zaman kıskanmış ve ona hiç güvenmemişti; bu adamın artık "*mucizeler*" gerçekleştirebiliyor olmasından içten içe nefret ediyordu. Hederick, bu mucizelere inanmıyordu. Bu yeni tanrılara inanmıyordu. Zamanının gelmesini, Elistan'ın bir şarlatan olduğunun ortaya çıkmasını bekliyordu. Ama bu sırada da, yüksek sesli, sokulgan ve insanlara duymak istediklerini söyleyen biri olduğundan, birçok kişiyi kandırarak kendisi gibi düşünmelerini sağlamıştı.

Tanis, Elistan'ın bilgece sözlerinin bu gün baskın çıkmasını, burada güvende olmadıkları konusunda kaçakları ikna etmesini umdu. Maalesef, Elistan konuşmaya fırsat bulamadan önce Hederick kollarını kaldırdı.

"Sevgili dostlarım," diyerek başladı Yüce Teokrat, içki dolu bir ses tonuyla, "bugün, hepimiz için önemli olan konuları tartışmak için toplandık."

Tanis, iç geçirdi ve Yüksek Teokrat'ın arkasında dikilen diğer Arayanlar'la birlikte duran Elistan'a baktı. Elistan, Tanis'in bakışını yakaladı. Omuzlarını silkti ve pişmanlık içinde gülümsedi. Hederick, hâlâ bu insanların lideriydi. Onlara ilk olarak seslenmek onun hakkıydı.

"Aramızda, bu vadiyi terk etmekten bahsedenler var," dedi Hederick. "Bu vadi, güvenli, av hayvanlarıyla dolu, kış rüzgarlarından korunan, düşmanlarımızdan gizli..."

"Gizli değiliz," diye söylendi Tanis, Nehiryeli'nin daha o sabah kendisine söylediği sözleri hatırlayarak.

Tanis, kendi arkadaşlarıyla birlikte kalabalıktan ayrı durmuş, sırtını da bir köknara dayamıştı. Elistan konuşmuyor, bunu ona hatırlatmıyor? Elistan orada durmak yerine bir şey söylemeli, bir şey yapmalı."

"Tam aksine," dedi yanında duran Laurana. "Elistan, doğru olanı yapıyor. Hederick'in istediğini söylemesine izin verecek, bu sayede de söylediklerinin hepsine cevap verebilecek."

Tanis, kadına bir göz attı. Laurana, Hederick'i dinlemiyordu bile. Bakışları, Elistan'a kitlenmişti. Badem şekilli ve açık, kobalt renkli gökyüzünden daha mavi olan gözleri hayran hayran parlıyor, Elistan'dan bahsettiğinde sesine

bir heyecan geliyordu. Tanis, kıskançlıktan kaynaklanan bir sancı hissetti içinde. Bazıları, Elistan'ın Laurana'nın babası olacak yaşta olduğunu söyleyebilirlerdi ama aslında elf kadını, insan erkeğinden çok daha yaşlıydı. Laurana, yirmili yaşlarının başında bir genç kız, arkadaşı Tika Waylan kadar genç gibi gözüküyordu; ama işin doğrusu Laurana, Tika'nın büyük büyük annesi olacak yaştaydı.

Kıskanmaya hakkım yok, diye hatırlattı kendine Tanis. İlişkimizi bitiren benim. Ben başka bir kadına aşığım ya da en azından ona aşık olduğumu düşünüyorum. Laurana'nın başkasını bulmuş olmasından memnun olmalıyım.

Bunların hepsi mantıklı savlardı ama Tanis, kendini, "Sen ve Elistan beraber epey vakit geçiriyorsunuz," derken buldu. Laurana, adama döndü. Mavi gözleri, nehirdeki su kadar soğuktu. "Bununla ne demek istiyorsun?" diye sordu sertçe.

"Hiçbir şey," dedi Tanis, kadının bu ani öfkesinden dolayı şaşırmıştı. "Bir şey ima etmek isteme..."

"Beraber epey vakit geçirdiğimiz doğru," diye devam etti Laurana. "Uzun yıllar boyunca babamın meclisinde bir diplomattım ki, sen de biliyorsun, orada kimseyi kırmamak için her cümlenin dikkatle düşünülmesi gerekirdi. Yanlış bir ses tonuyla söylenen tek bir kelime bile yüzyıllarca sürecek bir kan davasına dönüşebilirdi. Elistan'a bir iki ufak konuda tavsiyede bulunmayı önerdim ve o da buna minnettar kaldı. Şimdi de benden tavsiye alıyor. O, benim bir Çocuk olduğumu düşünmüyor!"

"Laurana, öyle demek isteme..."

Kadın, sırtını dikleştirip adamın yanından ayrıldı. Kızgın ve kırgın olmasına karşın öyle bir zarafetle yürüyordu ki söğütlerin narin dalları utandı ve Tanis'in kalbi, ona bakarken, huşu içinde donakaldı.

Laurana'nın yürüyerek yanlarından geçişini birçok kişi izledi. Qualinesti elflerinin hükümdarı olan Güneşlerin Sözcüsü'nün Kızı buradaki bazı insanların gördükleri ilk elf kadınıydı ve ona bakmaktan asla bıkmıyorlardı. Güzelliği egzotik, yabancı, neredeyse semaviydi. Gözleri parlak bir mavi, saçları altın bir yağmurdu.

Ahenkli ve pes bir sesi, nazik bir dokunuşu vardı. Bu ışık saçan, nefes kesen kadın, onun olabilirdi. Tanis, Nehiryeli ve Altınay kadar mutlu olabilirdi.

"Çam kesmeyi seviyor olmalısın," dedi Flint kısık bir sesle. "Bu günlerde durmadan çam deviriyorsun."

"Yanlış anladı," dedi Tanis, canı sıkılmıştı.

"Sen yanlış söyledin," diye itiraz etti Flint. "Laurana, oyun arkadaşına aşık olan küçük kız değil artık Tanis. Büyüdü. O bir kadın ve bir kadının kalbine sahip, yoksa bunu farketmemiş miydin?"

"Farkettim," dedi Tanis, "ve nişanımızı bozmanın doğru olduğunu düşünüyorum; onun için, benim için değil."

"Eğer buna inanıyorsan, bırak onu gitsin."

"Ben onu tutmuyorum," dedi Tanis öfkeyle. Çok yüksek sesle konuşmuştu. Gözler ona doğru döndü, Laurana'nın kardeşi Gilthanas'ın badem biçimli gözleri de bunların arasındaydı. Hederick de onu duymuştu, alınarak sustu.

"Söyleyecek bir şeyin mi var, Yarımelf?" diye sordu Hederick sitemle.

"Ah, Tanis, şimdi başın, belada!" Caramon, kıs kıs güldü.

Sınıfın önüne çağırılan yaramaz bir öğrenci gibi hisseden Tanis, özür namına birşeyler mırıldandı ve gölgelerin içine geri çekildi. Herkes alaylı gülümsedi ve Hederick'in konuşmasını dinlemeye döndü; sert bir kınamayla Tanis'e bakan Gilthanas dışında.

Bir zamanlar, uzun yıllar önce, Gilthanas, Tanis'in dostuydu. Sonra Tanis, Laurana'ya aşık olma hatasına düşmüştü ve bu, ağabeyiyle olan dostluğunun sonu olmuştu. İşleri daha da kötüleştirircesine Tanis, kısa bir süre önce Gilthanas'ın casus olduğundan şüphelenmiş ve hatta onu bununla suçlamıştı. Tanis, haksız çıkınca özür dilemişti ama Gilthanas, Tanis'in böyle bir suçu işleyebilecek biri olduğunu düşünmesini affedemiyordu. Tanis, hayatını daha da karmaşık bir hale sokmak için bunların ötesinde neler yapabileceğini düşündü huzursuzca.

Sturm Brightblade'in kendisine doğru yürüdüğünü görünce rahatlayarak gülümsedi Tanis. Çok şükür, bu Sturm'dü. Solamniya Şövalyesi, durumun ciddiyetine kendini kaptırmıştı ve başka hiçbir şeyi gözü görmüyordu.

"Bu koca ahmağı dinliyor musun?" diye sordu Sturm. "Herif, vadiye evler inşa etmekten bahsediyor. Hatta bir de kasaba yönetim binası! Belli ki daha birkaç hafta önce hayatımızı kurtarmak için kaçtığımızı unutmuş."

"Dinliyorum," dedi Tanis, "ve diğerleri de, ne yazık ki."

Kalabalığın içinde onaylayarak gülümseyen ve mırıldanan birçok kişi vardı. Hederick'in kelimeleriyle çizdiği, bu huzurlu yerde geçirilen sıcak bir kış resmi çok çekiciydi. Tanis, içinde pişmanlık dolu keskin bir sancı hissetti. Kendisi de aynı şeyleri düşünmüştü. Geçen gece Raistlin'le ya da bu sabah Nehiryeli ile konuştukları yüzünden olabilirdi ama Tanis, gittikçe daha huzursuz hissediyordu kendini. Vadi, artık huzur ve güzellik dolu bir yer olarak gelmiyordu gözüne. Burada kendisini kapana kısılmış hissediyordu. Raistlin'i düşününce, tepkisini görmek için büyücüye baktı.

Raistlin, kendisi için kardeşi tarafından yere serilmiş olan bir battaniyenin üzerinde oturuyordu. Büyülü asası kollarının arasındaydı. Bakışları soyutlanmış, içine dönmüştü. Dinliyor gibi gözükmüyordu.

Hederick, sözlerini, bahar geldiğinde kaçakların yollarına devam ederek deniz kenarındaki Tarsis'e ulaşabileceklerini, orada kendilerini bu savaşla harap olmuş topraklardan uzaklaştıracak bir gemi bulabileceklerini söyleyerek bitirdi.

"İnsanların huzur içinde yaşayabilecekleri bir yer," dedi.

Hederick, ilk kelimeyi özellikle vurgulayarak. "Dünyada sorun ve kargaşa yarattığı bilinen halklardan uzak bir yer."

"Nasıl halklardan bahsediyor bu?" diye sordu Tas, ilgilenmişti.

"Elfler," dedi Tanis, sakalını kaşıyarak.

"Cüceler," diye hırladı Flint.

"Ve kenderler," dedi Caramon, Tas'ın tepe saçını şakacıktan çekip kenderin cıyaklamasına neden olurken.

Hederick onlara doğru baktı ve kınayarak dudaklarını büzdü, sonra da, "Neden bahsettiğimi görüyor musunuz?" dercesine süzdü dinleyicilerini. Ve, alkışlar eşliğinde çekildi.

"Ne kadar kıt bir hafızası var," dedi Sturm. Bir Solamniya Şövalyesinin simgesi ve kendisinin gururu olan –babasından kalan yegane mirası olan kılıcı ve zırhı ile birlikte– uzun bıyıklarını düzeltti.

"Onun sefil hayatının kurtarılmasına elfler ve bir cüce yardım etti!"

"Ve bir kender!" diye ekledi Tas içerleyerek.

"Belki Elistan bunu ona hatırlatır," dedi Tanis, Paladine'in Kutsal Oğlu öne çıkarken.

"İyiliğin tanrıları, karanlığı engeller," diye belirtti Elistan, "kısa bir süre sonra bu vadiyi kaplayacak karları da engelledikleri gibi, ancak kış gelecek, tıpkı kötülüğün güçleri gibi."

Hederick, adamın konuşmasını böldü.

"Eğer, söylediğin gibi Kutsal Oğul, senin tanrın, Paladine ve Işığın diğer tanrıları geçmişte bizi korudularsa, gelecekte de koruyacaklarına güvenemez miyiz?" diye sordu Yüksek Teokrat.

"Tanrılar bize yardım etti, bu doğru," dedi Elistan, "ve yardım etmeye de devam edecekler ama bizim de üzerimize düşeni yapmamız lazım. Her ihtiyacı ebeveynleri tarafından karşılanması gereken yeni doğmuş bebekler değiliz. Biz erişkin erkekler ve kadınlarız. Özgür irademiz var; tanrılar tarafından bize verilmiş bir hediye bu. Seçim yapabilme yetimiz var..."

"Ve biz de bu vadide kalmayı seçiyoruz," dedi Hederick.

Bu sözler, kahkahalar ve alkışlarla karşılandı.

Flint, Tanis'i dirseğiyle dürttü. "Şuraya bak," dedi ısrarla işaret ederek.

Bozkırlılar gidiyorlardı. Konuşmacılara ve kaçak arkadaşlarına sırtlarını dönmüş, koruluğun dışına doğru yürüyorlardı. Nehiryeli ve Altınay geride kaldılar, gitmek istemiyor gibilerdi ama sonra, kafasını sallayarak yürümeye başladı Nehiryeli. Altınay'a bir şey söylemişti fakat kadın onu derhal takip etmedi. Tanis'i bulana kadar tarayan bakışlarla kalabalığı taradı.

Altınay adama uzun bir süre baktı ve adam, kadının hüzünlü güresinde özür dilediğini gördü. Sonra o da sırtını döndü ve kocasının yanında olmak için ayrıldı. Halklarına katılmak için beraber gittiler.

Artık herkes, Bozkırlılar'ın gidişini izliyordu. Bazıları, "Hele şükür gittiler," diye bağırdı ama diğerleri, onların öfkeyle ayrılmalarına izin vermelerinin ayıp olduğunu söyledi. Elistan bir şeyler söylemeye çalıştı ama kalabalığın gürültüsü onun sesini bastırdı. Hederick geri planda kalmış, memnun bir şekilde gülümsüyordu.

Raistlin, Tanis'in dirseğinin altında, gömleğinin kolunu çekiştiriyordu. Tanis, genç büyücünün içine büyü malzemelerini koyduğu ve beline sardığı kemerine taktığı keselerinden yükselen kuru gül yapraklarının kokusunu alabiliyordu. Tanis, Raistlin'in üzerindeki çürüme kokusunu da alabiliyordu, bu, güllerin tatlı kokusunun asla tam anlamıyla bastıramayacağı bir kokuydu. Gül yaprakları, büyücünün taşıdığı tek büyü malzemesi değildi. Bazıları o kadar hoş değildi.

"Yanlış bir şey var," dedi Raistlin ısrarcı bir edayla. "Hissetmiyor musun?"

Aniden tısladı. Eli, Tanis'in kolunu kavradı; uzun, ince parmakları Tanis'in etine batarak canını yaktı.

"Raistlin," dedi Tanis rahatsız olarak, "bunun zamanı..."

"Sus!" Raistlin, bir şeyi duymaya çalışırmış gibi, kafasını kaldırdı. "Kender nerede? Çabuk! Ona ihtiyacım var!"

"Gerçekten mi?" diye bağırdı Tasslehoff hayret içinde. "Özür dilerim," dedi Flint'in ayağına basınca ve ekledi, "geçmem lazım. Raistlin'in bana ihtiyacı var..."

"Aramızda en keskin gözler senin," dedi Raistlin, kenderi sıkıca yakalayarak. "Gökyüzüne bak! Hızla. Ne görüyorsun?"

Tas, kendisine söyleneni yaptı; gökyüzüne bakarken neredeyse arkaya yuvarlanacaktı.

"Tavşana benzeyen beyaz bir bulut görüyorum. Şurada, sen de görüyor musun, Caramon? Uzun kulakları ve kabarık bir kuyruğu ve..."

"Saçmalama!" diye hırladı Raistlin, Tas'ı sarsarken. "Bakmaya devam et!"

"Neye bakıyor olduğumu bilseydim daha kolay olurdu," diye belirtti Tas uysallıkla.

"Büyücü tüylerimi diken diken ediyor," dedi Flint, suratını asıp kollarını ovalarken.

"Onun yüzünden değil," dedi Tanis. "Aynı şeyi ben de hissediyorum. Sturm!" diye seslendi, şövalyeyi bulmak için etrafına bakınırken.

Sturm, bir meşe ağacının gölgesinde dikiliyor, diğerlerinden, özellikle de Raistlin'den uzak duruyordu. Düstura –Est Sularas est Mithas, "*Onurum hayatımdır*"– göre yaşayan bu ciddi şövalye, Raistlin ve kardeşi Caramon ile birlikte büyümüştü ama Sturm, Caramon'u seviyor olmasına karşın, ikizini ne sevmiş ne de ona güvenmişti.

"Ben de hissediyorum," dedi Sturm.

Topluluğun üzerine huzursuz bir sessizlik çöktü. İnsanlar, kollarını karıncalandıran ve tüylerinin diken diken olmasına yol açan korkunun nedenini anlamak için bir o yana bir bu yana döndüler. Bozkırlılar durmuşlar ve gökyüzüne doğru bakıyorlardı. Nehiryeli'nin eli, kılıcının kabzasındaydı.

"Bu, bana bir şeyi hatırlatıyor," dedi Tanis aniden.

"Xak Tsaroth!" diye mırıldandı Sturm.

"Orada!" diye haykırdı Tasslehoff, bir şeyi işaret ederek. "Bir ejderha!"

Çok yüksekten uçuyordu, o kadar ki, bu kocaman canavar bir çocuk oyuncağının ebatlarındaydı ancak, ölümcül bir oyuncak. Ejderha, kalabalığın dehşet dolu bakışları altında, kanatlarını eğip yavaş, tembel daireler çizerek alçalmaya başladı. Sabah güneşi kızıl pullarının üzerinde parladı ve kırmızı kanatlarının ince derisinden süzüldü. Ejderhanın güçlerinden biri olan korku, kalabalığı etkisi altına aldı. Bu korku, zamanın başlangıcına ait hatıralardan kalmıştı. Öyle derin kökleri olan bir korkuydu ki, kalbi sıkıştırıyor, ruhu titretiyordu.

"Koşun!" diye haykırdı Hederick. "Hayatınızı kurtarmak için."

Tanis bu dehşeti anlıyordu. Ondan kurtulmak için kaçması, umutsuzluk ve panik içinde herhangi bir yere koşması gerektiğini hissediyordu ancak koşmanın yapmaları gereken en son şey olduğunun da farkındaydı. Kalabalığın çoğu ağaçların altında olduğundan, üzerlerinde yayılan dallar sayesinde ejderhanın görüşünden gizleniyordu.

Boğucu korkudan nefesi kesilmiş olmasına karşın, "Hareket etmeyin!" diye bağırmayı başardı. "Kimse hareket etmezse, ejderha bizi görmeyebilir..."

"Çok geç," dedi Sturm. Kafasını kaldırıp canavara baktı. "Ejderha, görmesi gereken her şeyi gördü bile, sürücüsü de öyle."

Ejderha yakınlarından uçtu. Hepsi, ağır bir zırh ve boynuzlarla süslü bir miğfer giyen sürücüyü görebiliyordu. Sürücü, ejderhanın sırtında, kanatlarının arasında, özel olarak tasarlanmış bir eyerin üzerinde rahat bir şekilde oturuyordu.

Kargaşa çıktı. Bazıları koşarak mağaralarına giderken, bazıları da ağlayarak ve titreyerek çimenlerin üzerine yığıldı.

Tanis hareket etmedi. Gözlerini sürücüden alamıyordu. Kaslı kolları soğuğa rağmen çıplak olan adam, çok iriydi. Miğferi yüzünü gizliyordu, ancak Tanis onu tanımakta hiç zorluk çekmedi.

"Verminaard!" Nefes almakta zorlanan Tanis, bu ismi, sıktığı dişlerinin arasından söylemek zorunda kalmıştı.

"İmkansız!" dedi Sturm. "O öldü!"

"Kendin bak!" dedi Tanis.

"O ölmüştü, sana söylüyorum," diye ısrar etti Sturm, ama sarsılmış gibiydi. "Öylesi yaralarla hiçbir insan kurtulamaz!"

"Eh, görünüşe göre bu başarmış," dedi Flint keyifsizce.

"Hatırlarsanız o, her şeye kadir bir tanrıçaya hizmet eden güçlü bir ermişti," dedi Raistlin. "Takhisis, onu hayata geri döndürmüş olabilir."

Biri Tanis'e hızla çarptı, neredeyse onu yere devirecekti. Adam Tanis'i kenara itti ve koşmaya devam etti.

Panik, neredeyse herkesi eline geçirmişti. İnsanlar her yöne koşturuyorlardı. Kadınlar çığlık atıyor, erkekler bağırıyor, çocuklar da ağlıyorlardı. Ejderha alçalarak uçmaya devam etti.

"Herkes delirdi!" diye bağırdı Caramon kargaşada sesinin duyulmasını sağlamak için. "Biri bir şey yapmalı!"

"Biri yapıyor," dedi Tanis.

Elistan, boynuna taktığı madalyonunu tutmuş, kıpırdamadan duruyordu. Onu çevreleyen yirmi kadar müridi vardı ve hepsi de, yüzleri solmuş olmasına karşın kendilerine hakim bir şekilde, dikkatle Elistan'ın sözlerini dinliyorlardı. Laurana da onların arasındaydı. Tanis'in bakışlarını hissetmiş gibiydi, zira başını çevirdi ve soğuk bir ifadeyle hızla adama baktı. Sonra o ve Paladine'in diğer müritleri kalabalığın arasına karışarak sinir krizi geçirenleri kucakladılar, yere düşmüş, düşürülmüş ve ezilmiş olanlarla ilgilendiler.

Bozkırlılar da ejderhaya karşı harekete geçmişlerdi. Yayları ve okları hazır, bekliyorlardı. Ejderha, iyi bir atış için hâlâ çok uzaktaydı ama okçular, canavarın yerde bulunanlara zarar vermeyi denemesine karşı hazırlardı. Nehiryeli emirler veriyordu. Onun yanında Gilthanas, adamla omuz omuza duruyordu. Elf de yayı ve oku ile hedef almış, bekliyordu.

Tanis, yayını getirmeyi akıl edememişti ama elf kralı Kith- Kanan'ın büyülü kılıcını takmıştı. Silahını çekerken, bu kocaman kırmızı ejderhaya karşı pek işe yaramayacağını düşünüyordu. Caramon da kılıcını çekmişti. Raistlin'in gözleri kapalıydı. Yumuşak bir sesle kendi kendine mırıldanıyor, büyü yapmaya hazırlanıyordu. Flint, savaş baltasını eline almıştı. Tasslehoff, Caramon'un bir gün vahşi bir tavşanın saldırısına uğrarsa yararlı olabileceğini söylemesi üzerine Tavşanöldüren adını verdiği hançerini çekti. Tas, hançerin büyülü olduğunu iddia ediyordu ama Tanis'in şimdiye dek gördüğü tek büyü, aklı bir karış havada olan kenderin onu kaybetmeyi henüz başaramamış olmasıydı.

Kazanmayı ümit bile edemedikleri bir dövüş için silahlanmış ve hazır olan yol arkadaşları, ağaçların gölgesi altında, ejderhanın katliama başlamasını beklediler.

Kırmızının sırtında oturan Ejderha Yüceefendisi, alaycı bir selam vermek için kolunu kaldırdı. Bu mesafeden bile, adamın ejderhaya komut veren derin sesini duyabiliyorlardı. Kırmızı, kocaman kanatlarını çırptı ve süzülerek ilerledi. Okçuların başlarının üzerinde süzülerek yükselirken, okçular oklarını yağdırdılar. Hepsi hedefini buldu ama hiçbiri zarar vermedi. Ejderhanın kanatlarına çarpan oklar, sekerek yere düştü. Ejderha Yücefendisi elini uzattı ve koruluğu işaret etti.

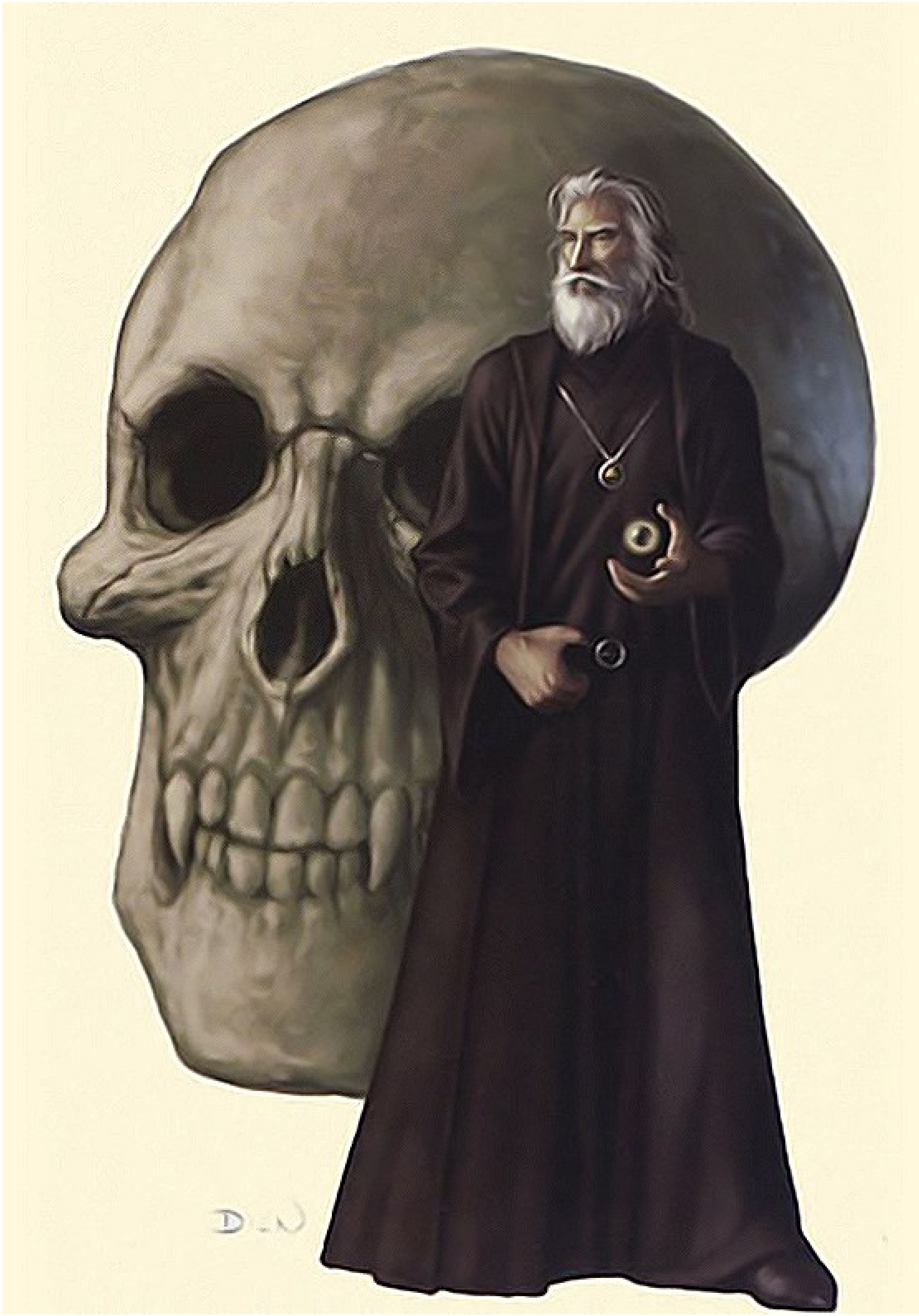
Ejderha, alev dolu bir nefes verdi. Ağaçlar bir anda yanmaya başladı. Kavurucu bir ısı dalgası, Tanis ve diğerlerine çarptı. Kalın, kara bir duman havayı doldurdu.

Sturm, heyecan içinde ağzını açmış ejderhaya bakan Tasslehoff'u yakaladı ve ayaklarını yerden keserek kenderi omzuna attı. Caramon ve Raistlin, güvenli bir yere ulaşmak için koşmaya başlamışlardı bile, Flint de. Tanis, yanan korulukta kısılı kalan biri var mı diye baktı dumana.

Ağaçlar cayır cayır yanıyordu. Tutuşan dallar, etrafına düştü. Koyu duman adamı boğarak gözlerini yaktı. Kasıp kavuran ateşin ısısı adeta derisini kavuruyordu. Eğer orada hâlâ birileri varsa, ölmeye mahkumlardı.

Tanis, Verminaard'ın vadiyi tamamen yakmaya karar verip vermediğini düşündü ama görünüşe göre, Ejderha Yüceefendisi onları sadece korkutmuş olmaktan memnundu. Ejderha kafasını kaldırdı, kanatlarını çırptı ve süzülerek yükselip, kocaman bedeni ile dağların üzerinden uçtu. Ejderha ve sürücüsü, kısa bir süre içinde gözden kayboldu.

Meşe, akçaağaç ve köknar koruluğu akkor haline gelerek yandı ve havaya yayılan duman, bir zamanlar huzur dolu bir vadi, güvenli bir sığınak olan bu yerin üzerinde asılı kaldı.

- 4 -
Flint bir hikaye anlatıyor.
Sturm bir efsane hatırlıyor.

Ejderhanın saldırısını takip eden birkaç saat boyunca her şey bir karmaşa halindeydi. Paniğe kapılarak kaçıştıkları sırada aileler birbirlerini kaybetmişlerdi; çocuklar ebeveynlerinden, kocalar karılarından ayrılmışlardı. Tanis ve arkadaşları, insanları sakinleştirmek için çalışarak, ejderhanın bir kez daha gelmesi halinde güvende olmaları için onları mağaralarına doğru yönlendirdiler. Altınay ve Mishakal'ın diğer ermişleri korkmuş ve yaralanmış olanlarla ilgilendiler. Elistan, sükunet ve düzeni tekrar sağlamak için uğraştı ve öğleden sonra olduğunda kaybolan her şey bulunmuş, aileler tekrar bir araya gelmişlerdi. Ölen kimse yoktu ve Tanis, bunun bir mucize olduğunu düşünüyordu.

Bu korkunç durumu tartışmak amacıyla o gece için bir toplantı ayarladı ve bu sefer kuralları o koydu. Bir daha dışarıda kalabalık bir toplantı yapılmayacaktı. Toplantı, bulunabilen en geniş mağarada yapıldı ve o da, tabii ki Hederick'in kendisi için seçmiş olduğu yerdi. Yüksek tavanlı mağarada havalandırma için doğal bir baca vardı ki bu da Teokrat'ın içeride ateş yakmasına olanak sağlıyordu. Bu sefer toplantı, sadece temsilciler ile sınırlandırılmıştı. Tanis, bu husus üzerinde ısrarcı olmuş ve Hederick bile, yarımelfın akıllıca sözlerini istemeye istemeye kabul etmek zorunda kalmıştı. Bundan sonra kimse, geçerli bir nedeni olmadığı sürece mağaraların dışında gezinmeyecekti.

Temsilciler, mevcut bütün boşluklardan yararlanarak, mağaranın içine doluştular. Tanis, Sturm ve Flint'i getirdi; diğerlerine mağaralarında kalmalarını söyledi. Raistlin'i de davet etmişti ama büyücü henüz gelmemişti. Caramon, Tasslehoff'a sahip olmakla, hatta eğer yerinde durmazsa onu duvara zincirlemekle görevliydi, Nehiryeli ve Altınay Bozkırlılar'ın temsilcileriydiler. Verminaard'ın hâlâ hayatta olduğunu korkunç bir şekilde öğrenme ve nerede olduklarının artık biliniyor olduğu gerçeği, Bozkırlılar'ın kendi başlarına gitme fikirlerini tekrar düşünmelerine neden olmuştu. Elistan da, Laurana ile birlikte oradaydı.

Her zamanki gibi, önce Hederick konuştu.

Tanis, vadiden derhal kaçmalarını önerecek ilk kişinin Hederick olacağını düşünmüştü. Hederick'in kalmak konusunda hâlâ ısrar ettiğini gören yarımelf şaşırdı.

"Bu saldırı, güvende olduğumuz bu vadide kalmamız gerektiği iddiamı güçlendirdi," dedi Hederick. "Eğer o ejderha bizi, gizlenebileceğimiz, kaçabileceğimiz hiçbir yer olmayan bir dağ patikasında ilerlerken yakalasaydı ne korkunç bir felaket olurdu, düşünebiliyor musunuz? Canavar, hepimizi öldürürdü! Ancak burada Ejderha Yüceefendisi, bizimle başa çıkamayacağını farketti ve uçup gitti."

"Ejderha Yüceefendisi bize saldırmak için gelmedi, Yüksek Teokrat," dedi Sturm. "Lord Verminaard bizi bulmak için geldi ve başarılı oldu. Artık nerede olduğumuzu biliyor."

"Peki bu konuda ne yapacak?" diye sordu Hederick, ellerini iki yana açarak. Etrafına toplanmış olan yandaşları, bilgiç bilgiç kafalarını salladılar. "Hiçbir şey, hepsi bu. Çünkü yapabileceği hiçbir şey yok! Askerlerini geçitten geçiremez. Ejderhayla birlikte dönerse, mağaralarımızda kalırız. Lord Verminaard bile bu dağı yakamaz!"

"Bundan o kadar da emin olma," diye mırıldandı Tanis.

Nehiryeli ile bakıştılar. Her ikisi de, Nehiryeli'nin köyü Que- shu'nun yok edilmesini, taze tereyağı gibi erimiş kaya duvarlarını hatırlıyordu.

Tanis, Kutsal Oğul'un ne yapacağını merak ederek Elistan'a baktı. Elistan ve onun Işık tanrıları konusunda ciddi ciddi şüphelenmeye başlamıştı. Elistan, Ejderha Yüceefendisi'nin tanrıların yardımı ile öldürüldüğünü söylemişti ama kötü Yüceefendi ölmemişti. Tanis, Verminaard'ın ölümden geri dönüşünü Işık tanrılarının neden engellemediklerini sormak istiyordu Elistan'a. Ancak şu an, Kutsal Oğul'un inancını sorgulamak için doğru bir zaman değildi. Yüksek Teokrat, bu yeni tanrıları suçlamak ve kendisi ile yandaşlarının kendi amaçlarını gerçekleştirmekte kullandıkları Arayan tanrılarına geri dönmek için fırsat kolluyordu. Hederick ve ekibinin Elistan'ın öğretilerini yıkmak için çoktan çalışmaya başladıklarını tahmin etti Tanis. Onun yardımına ihtiyaçları yoktu.

Elistan'la özel olarak konuşacağım ki bu arada, Kutsal Oğul da orada sessiz sessiz oturmak yerine en azından bana destek olabilir. Eğer Laurana'nın iddia ettiği kadar arifse, burada kalamayacağımızı anlamış olmalı diye düşündü Tanis.

"İçinde olduğumuz tehlike her dakika büyüyor, iyi insanlar," dedi Sturm, topluluğa konuşarak. "Verminaard burada olduğumuzu biliyor. İyilik olsun diye aramıyor bizi! Bir şey planlıyor, bundan emin olabilirsiniz. Hareketsiz kalmak, hepimizin ölümüne neden olur."

Temsilcilerden biri, Maritta isimli bir kadın, ayağa kalktı. Orta yaşlı, kuvvetli ve sıradan bir kadındı ama aynı zamanda da cesurdu, kölelerin Pax Tharkas'tan kaçmalarında önemli bir rol oynamıştı. Elistan'a saygı gösteriyordu ve Hederick'i hiç umursamıyordu. Ellerini karnının üzerinde birleştirerek, Yüksek Teokrat'a döndü yüzünü.

"Siz bayım, burada kalırsak ejderhadan korunacağımızı iddia ediyorsunuz ama tek düşmanımız ejderha değil. Yiyeceklerimiz azaldığında ve av hayvanları ortadan çekildiğinde ne olacak? Acı soğuk ve yetersiz yiyecek yüzünden yaşlılar ve çocuklar hastalanıp öldüğünde ne olacak?"

Tanis'e döndü. "Ve sen, Yarımelf. Gitmemizi istiyorsun. Pekala. Nereye gideceğiz? Bana cevap ver! Gidecek bir yer belirlemeden yola çıkarak yabanda kaybolmamızı veya donmuş bir dağın kenarında açlıktan ölmemizi mi istiyorsun?"

Tanis cevap veremeden, hava bir anda buz gibi soğudu. Hederick'in mağarasını kapatan, hayvan postlarıyla süslü perde hışırdadı ve açıldı. Meşale ışıkları rüzgardan titredi, ateşin alevleri oynadı. Kimin geldiğini görmek için herkes etrafa bakındı.

Raistlin mağaraya girdi. Büyücü, cübbesinin başlığını kafasına geçirmişti.

"Kar yağmaya başladı," diye bildirdi.

Kötü haber getirmekten zevk mi alıyor?" diye mırıldandı Sturm.

"O burada ne arıyor?" diye sordu Flint.

"Gelmesini ben istedim. Burada ne zaman olması gerektiğini de söyledim" dedi Tanis kızarak. "Neden geç kaldığını merak ediyordum!"

"Etkileyici bir giriş yapmak için elbette," dedi Sturm.

Raistlin, ateşin yanında durmak için yürüdü. Büyücü yavaş yavaş oyalanarak hareket etti, bütün gözlerin üzerinde olduğunun farkındaydı ancak bu gözlerin çok azında dostane duygular vardı. Ancak hiç kimsenin kendisini sevmiyor olmasını umursamıyordu. Tanis, Raistlin'in bundan hoşlanıyor olabileceğini düşündü.

"Sözünü kesmeme izin verme, Yarımelf," dedi Raistlin, hafifçe öksürerek. Isınmak için ellerini ateşin üzerine uzattı. Ateşin ışığı, parlak altın rengi cildinin üzerinde ürkütücü bir şekilde yansıyordu.

"Cüce krallığı ile ilgili bir şey söylemek üzereydin."

Tanis, bu konuda henüz bir şey söylememişti. Böyle damdan düşer gibi bahsetmek istememişti.

"Thorbardin krallığında güvende olabileceğimiz aklımdan geçmişti..." diye başladı isteksizce. Önerisi, bir karmaşaya neden oldu.

"Cüceler!" diye haykırdı Hederick hiddetle bakarak. "Cücelerle hiç işimiz olmaz!"

Sözleri, taraftarları tarafından yüksek sesle tekrarlandı. Keyifsiz gözüken Nehiryeli kafasını salladı. "Halkım, Thorbardin'e gitmez."

"Şimdi hepiniz beni dinleyin," dedi Maritta. "Cüce içkilerini keyifle içiyorsunuz ve dükkanlarınıza geldiklerinde cücelerin paralarını almakta tereddüt etmiyorsunuz..."

"Bu, onlarla birlikte yaşamamız gerektiği anlamına gelmiyor."

Hederick, sert bir ifade ile lütfedercesine başını Flint'e doğru eğdi.

"Sözüm meclisten dışarı, elbette."

Flint buna karşı hiçbir şey söylemedi; kötü bir işaret ve de sivri diliyle Teokrat'a cevap verirdi. Ama şimdi cüce odununu yontarak sessizce oturuyordu. Tanis, sessizce cüce krallığına gitme planında önündeki en büyük engelin yaşlı cüce olacağını en başından beri biliyordu.

Tartışma alevlendi. Tanis, ateşin yanında durup hafif bir gülümseme ile ellerini ısıtan Raistlin'e göz attı. Bu ateş topunu ortaya atmakta bir nedeni

vardı, diye düşündü Tanis. Raistlin'in aklında bir şey var. Ama ne?

"Dağın altında hâlâ cücelerin olduğundan bile emin değiliz," dedi Hederick.

Flint bunun üzerine kıpırdandı ama yine de bir şey söylemedi.

"Thorbardin'e gitmek konusunda hiçbir itirazım yok," dedi Maritta, "ama cücelerin krallıklarına açılan kapıları üç yüz yıl önce kapattıklarını herkes biliyor."

"Bu doğru," dedi Flint, "ve ben derim ki, bırakın kapıları kapalı kalsın!"

Şaşkın bir sessizlik çöktü. Herkes cüceye hayret içinde baktı.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedi Tanis fısıldayarak.

"Ne hissettiğimi biliyorsun," dedi Flint sert sert. "Dağın altına tek bir adım bile atmayacağım! Kapıyı bulsak bile... ki bulamayız. Üç yüzyıldır kayıp."

"Yani burada kalmak güvenli değil ve gidecek hiçbir yerimiz de yok. Ne yapacağız?" diye sordu Maritta.

"Burada kalacağız," dedi Hederick.

Herkes aynı anda konuşmaya başladı. Mağara, yanan ateş ve sıcak bedenler yüzünden hızla ısınıyordu. Tanis terlemeye başlamıştı. Kapalı alanları sevmez, tekrar tekrar başkaları tarafından solunan havayı solumaktan hoşlanmazdı. Gitmek ve herkesi kendi başlarının çaresine bakmaları için bırakmak istiyordu. Tartışmalardan çıkan sesler kaya duvarlardan yankılanarak gürültü seviyesini arttırdı. Sonra Raistlin nazikçe öksürdü.

"Eğer konuşmama izin verirseniz," diye başladı yumuşak, hasarlı sesiyle ve sessizlik çöktü, "Thorbardin'in anahtarını nasıl bulacağımı biliyorum. Sır, Skullcap'in altında yatıyor."

Mağaradaki herkes, sessizlik içinde adama baktılar, neden bahsettiğini anlamamışlardı, Flint dışında.

Cücenin yüzünde sert bir ifade vardı, dişlerini sıkıyordu. Hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu ve elindeki odunu öyle sert yontuyordu ki, iri yongalar uçuşuyordu. Gözlerini işinin üzerinde tuttu.

"Dikkatimizi çektin, Raistlin," dedi Tanis. "Skullcap nedir? Nerede ve Thorbardin'in sırrının onun altında yattığını söyleyerek ne demek istedin?"

"Bu yer hakkında çok az şey biliyorum," dedi Raistlin. "Yıllarca süren çalışmalarımdan topladığım bilgi kırıntıları sadece. Cüce bize daha çok şey söyleyebilir..."

"Evet, ama söylemeyecek," dedi Flint.

Raistlin, tekrar konuşmak için ağzını açtı ama sözü kesildi. Perde bir kez daha açıldı; ancak bu sefer sanki iri eller tarafından açılmaya çalışılırmış gibi netameli kırılma sesleri ile.

Caramon, sendeleyerek içeri girdi. "Tanis," dedi endişeyle, "Raist'i gördün mü? Onu bulamıyor... Ah! İşte buradasın!"

Etrafına bakındı ve yüzü kızardı. "Affedin. Bilmiyordum..."

"Burada ne yapıyorsun, kardeşim?" diye sordu Raistlin.

Caramon, mahcup gözüküyordu. "Sadece, önce benimleydin ama sonra kayboldun. Nereye gittiğini bilmiyordum. Düşündüm ki..."

"Hayır, düşünmedin," diye kesti Raistlin. "Sen hiç düşünmezsin. O kelimenin ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrin yok. Dadısının elini tutmadan dışarıda dolaşmaya cüret eden bir çocuk değilim ben! Kenderle kim ilgileniyor?"

"Ben... ıh... onu masanın ayağına bağladım..."

Bu, kahkahalara neden oldu. Raistlin, ikizine öfkeyle baktı ve Caramon, gölgeli bir köşeye çekildi.

"Ben... burada bekleyeyim."

"Flint," dedi Tanis, "Skullcap nedir? Onun neden bahsettiğini biliyor musun?"

Flint inatçı, öfkeli sessizliğini korudu.

Raistlin de artık konuşmaya hevesli değildi. Kırmızı cübbesinin eteklerini toplayarak, ters dönmüş bir kasanın üzerine oturdu büyücü ve başlığını kafasına geçirdi.

"Raistlin, ne demek istediğini anlat bize..." dedi Tanis.

Raistlin kafasını salladı. "Salak kardeşime gülmekle daha çok ilgileniyor gibisiniz."

"Bırak küssün," dedi Sturm sinirle.

Flint, bıçağını ve artık bir kıymıktan azıcık büyük olan odun parçasını elinden bıraktı. Bıçak, ayağının dibine düşerek, mağaranın taş zemininde tangırdadı. Flint'in gözleri, kırışıklarının oluşturduğu labirent arasından parladı. Uzun sakalı titredi. Cüce kısa boylu, sağlam yapılıydı, iri kemikli kollarıyla bilekleri ve usta bir zanaatkarın güçlü, yetenekli elleri vardı. O ve Tanis, sayılamayacak kadar çok yıldır arkadaşlardı; dostlukları, yarımelfin mutsuz gençliğine kadar uzanıyordu. Konuştuğunda Flint'in sesi boğuk ve derindi, dünyanın kemiklerinden yükseliyor gibiydi.

"Skullcap'in hikayesini size anlatacağım," dedi Flint sert bir sesle. "Kısa ve tatlı olacak. Ben, halkımın bilindiği adıyla bir tepe cücesi, bir Neidar'ım ve bununla da gurur duyuyorum! Yüzyıllar önce halkım, dağ evimiz olan Thorbardin'den ayrıldı. Dünyanın üzerinde yaşamayı seçtik, altında değil. İnsanlar ve elflerle ticareti başlattık. Mallar, dağdan çıkıp bizim üzerimizden diğerlerine aktı. Bizim sayemizde kuzenlerimiz, dağ cüceleri zenginleşti. Sonra Afet geldi."

"Alevli dağın Krynn üzerine düşüşü, siz insanlar için çok uzak bir geçmiş ama benim için değil. Büyükbabam yaşamış. Gökyüzünden yağan alev yağmurunu görmüş. Yerin, ayaklarının altında yükseldiğini ve titrediğini hissetmiş, toprağın yarılıp çatladığını görmüş. Evlerimiz yıkılmış. Hayatımız mahvolmuş, zira ekinler büyümüyormuş. İnsan şehirlerinde taş üstünde taş kalmamış ve elfler de öfkeyle bu dünyadan soyutlamışlar kendilerini."

"Çocuklarımız, açlıktan ağlamış ve soğuktan titremiş. Ogreler, goblinler, insan eşkıyalar ve soyguncular yollardaymış. Topraklarımızı talan edip halkımdan bir çok cüceyi öldürmüşler. Biz de dağın altında yaşayan kuzenlerimize gitmişiz. Bizi içeri almaları, açlıktan ve artık ortalıkta gezinen diğer kötülüklerden kurtarmaları için yalvarmışız onlara."

Flint'in sesi sertleşti. "Yüksek Kral Duncan, kapıyı sakallarımızın üzerine kapatmış! Dağın içine girmemize izin vermemiş ve bizi uzakta tutmak için dışarı bir ordu göndermiş. Sonra, o zamana kadar bildiğimiz bütün

kötülüklerden daha büyüğü gelmiş. Maalesef, o belayı kurtuluşumuz sanmışız. Adı, Fistandantilus'muş..."

Caramon, nefesi kesilirmişçesine bir ses çıkardı. Raistlin başlığı altından uyarırcasına bakınca, Caramon sessiz kaldı.

"Fistandantilus, insan bir büyücüymüş. Siyah cübbe giyiyormuş, bizim için bir uyarı olmalıymış, ama kalplerimiz nefretten o kadar kararmış ki, onun amaçlarını sorgulamamışız bile. Fistandantilus, yiyeceğin bol olduğu ve zarar görmekten korkmayacağımız bir yer olan dağın altında rahat ve güvende olmamız gerektiğini söylemiş bize. Güçlü bir büyü kullanarak, Thorbardin yakınlarına büyük bir kale dikmiş ve sonra da cüceler ve insanlardan oluşan büyük bir ordu yaparak, onları Thorbardin'e saldırtmış."

"Thorbardin cüceleri dağ-evlerinden çıkmışlar ve bizimle vadide karşılaşmışlar. Savaş uzun sürmüş ve her iki taraftan da pek çok cüce ölmüş. Ancak biz, kuzenlerimizin dengi değilmişiz. Mağlubiyetin kaçınılmaz olduğu ortaya çıkınca Fistandantilus köpürmüş. Hiçbir cücenin harika kalesini alamayacağına yemin etmiş. Bir patlama yaratmak için büyü yapınca kaleyi havaya uçurmuş ve kendi üstüne çökertmiş. Patlama, iki taraftan da binlerce cüce öldürmüş. Çöken kalenin enkazı kafatasına benziyormuş ve adını da oradan almış: Skullcap."

"Olanları görünce, hayatta kalan Neidar'lar, bunu bir işaret olarak almışlar. Halkım vadiden çekilmiş, ölülerini de yanlarında götürmüşler. Dağ cüceleri Thorbardin'in kapısını kapatıp mühürlemişler, sanki bunlardan sonra bizden herhangi biri içeri adım atacakmış gibi," diye ekledi Flint acıyla. "Bize yalvarsalar da yapmazdık! Ve hâlâ da yapmıyoruz!" İskemle olarak kullandığı kayanın üzerine oturdu, bıçağını aldı ve kemerine soktu.

"Thorbardin'in anahtarı Skullcap'te olabilir mi?" diye sordu Tanis.

Flint omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Kimsenin bilmesi de pek mümkün değil. Orası lanetli."

"Lanetli! Hıh!" diye alay etti Raistlin. "Skullcap, enkaza dönmüş bir kale, bir avuç moloz, başka bir şey değil. Orada yürüyen hayaletler, bunu sadece cahillerin karışık akıllarında yapıyor."

"Karışık akıl, ha!" diyerek karşılık verdi Flint. "Kararık Orman'da hepimizin aklı karışmıştı sanırım."

"O farklıydı," dedi Raistlin sakince. "Skullcap'in lanetli olduğunu düşünmenin tek nedeni, bir başbüyücü tarafından yapılmış olması ve sana göre bütün büyücüler kötü."

"Sakin ol Raistlin," dedi Tanis. "Kimse böyle düşünmüyor."

"Bazılarımız düşünüyor," diye mırıldandı Sturm.

Elistan, ayağa kalktı. "Bir çözüm bulduğuma inanıyorum."

Hederick ağzını açtı ama Elistan adamı engelledi. "Sen sıranı savdın, Yüksek Teokrat. Senden bir süre için sabırlı olmanı ve beni dinlemeni istiyorum."

Hederick sırıttı. "Elbette, Elistan. Söyleyeceklerini dinlemek için sabırsızlanıyoruz."

"Bayan Maritta, açmazımızı kısa ve açık bir şekilde belirtti. Eğer kalıp bir şey yapmazsak tehlikede olacağız ancak yeterince düşünmeden veya nereye gideceğimizi bilmeden aceleyle yola çıkarsak içinde olacağımız tehlike daha da büyük olacak. Önerdiğim şey şu: Cüce krallığını aramak ve kapıyı bulmaya çalışmak, bulursak da cücelerden yardım istemek için güneye temsilciler göndermek."

Flint homurdandı ve ağzını açtı. Tanis'in çizmesine basması üzerine ses çıkartmadı.

"Eğer cüceler bizim sığınmamıza izin verirlerse," diye devam etti Elistan, "kışın en sert ayları gelmeden önce Thorbardin'e gitmek için yola çıkabiliriz. Böyle bir yolculuğa derhal çıkılması gerekir," diye ekledi Elistan ciddiyetle. "Geçen her günle birlikte burada daha çok tehlikede olduğumuz konusunda Tanis ve diğerlerine katılıyorum. Ancak, büyücünün önerisinin aksine..." Elistan, Raistlin'e doğru başını eğdi, "...Skullcap'e de bir yolculuk yapılmasına yetecek zamanımız olmadığını düşünmüyorum."

"Dağın kenarında kapıyı çalıp da açılmadığını gördüğünde farklı düşüneceksin," dedi Raistlin, gözleri çizgi şeklindeyken.

Elistan cevaplayamadan, Hederick konuşmaya başladı.

"Bu harika bir fikir, Kutsal Oğul. Bu sefere Tanis Yarımelf ve arkadaşı olan cüceyi göndermeyi öneriyorum. Bir cüceyi yakalamak için bir cüce

göndermek gerekir derim hep."

Küçük şakasına kendisi güldü Hederick.

Tanis, bu ani rızaya şaşırdı ve derhal şüphelendi. Hederick'in burayı terk etmekle ilgili önerilere kesinlikle karşı çıkmasını beklerken adam planını destekliyordu. Tanis, diğerlerinin de ne düşündüğünü görmek için etrafına bakındı. Elistan omuzlarını silkti, düşündüğünü tam anlamadığını ama Yüksek Teokrat'ın aniden fikir değiştirmesinden yararlanmaları gerektiğini söyler gibiydi.

Nehiryeli sessiz ve kayıtsızdı. Thorbardin'e gitme fikrinden hoşlanmamıştı. O ve halkı, kendi başlarına gitmeye karar verebilirlerdi. Bu Tanis'e bir fikir verdi.

"Gitmeyi kabul ediyorum," dedi Tanis, "ve Flint de benimle gelecek..."

"Ne?" Flint, şaşkınlık içinde kaldırdı kafasını.

"Gelecek," dedi Tanis, cücenin çizmesine tekrar basıp, "Sonra açıklarım," diyerek sessizce.

Sesini yükseltti. "Ben yokken, Yüksek Teokrat ve Elistan herkesin ruhani ihtiyaçlarıyla ilgilenebilir. Que-shu'lu Nehiryeli'nin de güvenlikle ilgilenmesini öneriyorum."

Şimdi şaşkın bakan Nehiryeli'ydi.

"Mükemmel bir fikir," dedi Elistan. "Nehiryeli'nin ne kadar cesur olduğunu Pax Tharkas'taki muharebede hepimiz gördük. Bugün onun ve halkının, ejderha korkularını canavara saldıracak kadar yenebildiklerine şahit olduk."

Hederick bunun üzerinde o kadar çok düşünüyordu ki, Tanis, adamın düşünce sürecinin yüzünde yazılı olduğunu görebildi. Önce kaşları çatıldı ve dudakları gerildi. Yüksek Teokrat, artık bu fikirden hoşlandığından emin değildi, Tanis ve Flint'in Thorbardin'e gitmesini kendisinin önermiş olmasına rağmen. Teokrat, yarımelfin sorumluluğu Nehiryeli'ne vermekte alçakça bir planının olduğuna emindi. Hederick'in kısık gözlü bakışları Bozkırlı'ya, geyik derisinden tuniğine ve pantolonuna gitti ve sonra yüzü aydınlandı. Nehiryeli bir vahşi, bir barbardı. Eğitimsiz, düşüncesizdi, kolaylıkla etkilenebilirdi; en azından Hederick öyle düşündü. Her şey daha kötü olabilirdi. Tanis, yokluğunda lider olması için o dayanılmaz Solamniya

Şövalyesi Sturm Brightblade'i de seçmiş olabilirdi. Hederick'in düşünceleri bu şekildeydi.

Tanis, neredeyse Sturm'ü seçecekti. Bunu tekrar düşündüğünde kelimeler dudaklarından dökülmek üzereydi. Tanis, sadece Nehiryeli ve halkını kalmak için ikna edebilmeyi umuyordu, Nehiryeli'ni daha iyi bir lider olacağından emindi. Sturm, her şeyi siyah yada, beyaz olarak görürdü, grinin tonlarında hiçbir şey yoktu. Çok katı, sert, taviz vermez biriydi. Nehiryeli daha iyi bir seçimdi.

Yüksek Teokrat gülümsedi. "Eğer Bozkırlı bu görevi kabul ederse benim hiç itirazım yok."

Nehiryeli reddetmek üzereydi. Altınay, elini adamın koluna koydu ve yüzüne baktı. Kelimelerle hiçbir şey söylememesine karşın adam anladı.

"Bunu düşüneceğim," dedi Nehiryeli, kısa bir duraksamadan sonra.

Altınay, adama gülümsedi. Adam, kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Hederick'in yandaşları, olanları tartışmak için adamın etrafına toplandılar. Maritta, Laurana'ya katıldı ve ikisi birden Elistan'la konuşmaya başladılar. Toplantı bitmek üzereydi.

"Benim Thorbardin'e gideceğimi söylemek de ne oluyor?" diye sordu Flint ters ters. "Dağın altına ayağımı basmayacağım!"

"Sonra," dedi Tanis.

Şimdi Sturm'le konuşması, neden şövalye yerine Nehiryeli'ni seçtiğini açıklaması gerekiyordu. Sturm, eğitimi ve soyu itibariyle daha uygun olduğunu düşünüyor olmalıydı. Bu gibi konularda çok hassas olan Sturm, kolaylıkla alınırdı.

Tanis, kalabalığı yararak ilerledi. Flint hâlâ Thorbardin hakkında söylenirken Tanis'i o kadar yakından takip ediyordu ki, mütemadiyen Tanis'in topuklarına basıyordu. Ateş çukuruna düşmekten kurtulmaya çalışırken, Tanis kendini Hederick'in yakınında buldu. Yüksek Teokrat sırtını dönmüş, arkadaşlarından biriyle konuşuyordu.

"Bu vadiden çıkmanın tek yolu dağın üstünden geçmek," diye açıklıyordu Hederick kısık bir sesle. "Yarımelf ve cücenin geçmeyi başarması haftalar

sürer, hayali cüce krallığını ararlarken de haftalar geçer. Böylece o işgüzar melezden kurtulmuş olduk..."

Tanis, dudaklarını ısırarak, yürümeye devam etti. Demek Thorbardin'e gitme planını Hederick'in desteklemesinin nedeni buydu. Benden kurtulacak. Ben gittiğimde, Elistan ve Nehiryeli'ni alt edebileceğini düşünüyor. Ben olsam bu kadar emin olmazdım.

"Onun sözlerine aldırma evlat," dedi Flint, boğuk sesle, "Bir yol var."

Tanis gözlerini aşağıya çevirerek arkadaşına baktı. "Bu, kararını verdiğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır" diye tersledi cüce. "Bunun anlamı, sana yolu nasıl bulabileceğini göstereceğim."

Tanis başını salladı. Konuşarak cücenin fikrini değiştirirdi. Şu anda Sturm'ü incitmiş olmaktan endişeleniyordu.

Şövalye ateşin yanında duruyor, alevlere bakıyordu. Aslında etrafında olup bitenin farkındaymış gibi gözükmüyordu. Sturm duyana kadar Tanis adamın adını birkaç kez tekrarladı.

Sturm ona döndü. Şövalyenin mavi gözleri, ışıkta parlıyordu. Genelde sert ve hareketsiz çizgilerle kaplı olan yüzü heyecan doluydu.

"Planın şahane, Tanis!" dedi Sturm bir anda. Tanis'in elini yakaladı ve sıkıca tuttu.

Tanis, arkadaşına şaşkınlık içinde baktı. "Ne planı?"

"Thorbardin'e gitmek, elbette. Onu bulup geri getirebilirsin."

"Neyi bulurum?" Tanis'in aklı gittikçe daha çok karışıyordu.

"Kharas'ın Çekici! Gitmenin esas nedeni o, değil mi?"

"Thorbardin'e, kaçaklar için güvenli bir yer bulabilmek için gidiyorum. Çekiçle ilgili herhangi bir bilgim..."

"Efsaneleri unuttun mu?" diye sordu Sturm sarsılarak. "Daha geçen gece ondan bahsediyorduk. Kharas'ın kutsal ve büyülü çekici, ejderha mızraklarını dövmekte kullanılırmış!"

"Ah, evet, doğru. Ejderha mızrakları..."

Sturm, sesinden şüpheyle dolu olduğunu anlayınca, hüsranla baktı adama. "Ejderha mızrağı, bir ejderhayı öldürebilecek tek silahtır, Tanis. Kara Kraliçe ve adamlarıyla savaşabilmek için onlara ihtiyacımız var. Oklar o kırmızı canavara çarptığında ne olduğunu gördün. Sektiler! Öte yandan bir ejderha mızrağı, tanrılar tarafından kutsanmış bir silahtır! Büyük Huma, Takhisis'i alt etmek için bir ejderha mızrağı kullanmış..."

"Hatırladım," dedi Tanis aceleyle. "Kharas'ın Çekici. Aklımda tutacağım."

"Tutmalısın. Bu önemli, Tanis," diyerek ısrar etti Sturm ve son derece ciddiydi. "Belki de bu hayatın boyunca yapacağın en önemli iş. Sekiz yüz kişinin hayatı..." Sturm, elini sallayarak adamın sözünü kesti. "Çekiç, bu savaşı kazanabilmemiz için tek şansımız ve o da Thorbardin'de." Tanis'in kolunu sıktı. Tanis, adamın duygularının yoğunluğu nedeniyle titrediğini hissetti. "Bize ödünç vermelerini cücelerden istemek zorundasın. Zorundasın!"

"Yapacağım Sturm, söz veriyorum," dedi Tanis, arkadaşının gerginliğinden çekinmişti. "Şimdi, Nehiryeli hakkında..."

Ama Sturm artık ona değil, Raistlin ve Caramon'a bakıyordu.

Caramon kısık bir sesle ikiziyle konuşuyordu. İri adamın yüz ifadesi dertliydi. Raistlin sabırsızca bir el hareketi yaptı ve sonra, yakınlaşarak, ikizine bir şey söyledi.

"Raistlin bir dolap çeviriyor," dedi Sturm, kaşlarını çatarak.

"Acaba ne? Neden Skullcap'ten bahsetti?"

Tanis tekrar denedi. "Yokluğumda yerimi Nehiryeli'nin almasını istedim..."

"İyi bir seçim, Tanis," dedi Sturm ilgisizce.

İkizler, konuşmalarını bitirdiler. Raist mağaradan çıkmak amacıyla hızla, her zamankinden daha enerji dolu bir şekilde yürürken Caramon, mutsuz bir edayla kardeşini izliyordu. Sonra kafasını salladı ve o da çıktı.

"Beni affet, Tanis," dedi Sturm ve hızla mağarayı terk etti.

"Bütün bunların anlamı neydi?" diye sordu Flint.

"Hiçbir fikrim yok. Şu çekiç hakkında bir şey biliyor musun?"

"Çekiç mekiç," dedi Flint, öfkeyle. "Dağın altına adımımı atmayacağım."

Tanis iç geçirdi ve tam boğucu mağaradan kaçmaya çalışıyordu ki, Nehiryeli ve Altınay'ın girişin yakınında durduklarını gördü. İkisine bir açıklama borçlu olduğunu düşündü.

"Güzel bir tuzak kurdun bana, Yarımelf," diye belirtti Nehiryeli. "Kapanına yakalandım ve karım bile beni kurtarmıyor."

"Akıllıca bir seçim yaptın," dedi Altınay.

Nehiryeli, kafasını salladı.

"İhtiyacım var, dostum," dedi Tanis dürüstçe. "Eğer bu yola çıkacaksam, burada güvenebileceğim birinin olduğunu bilmeliyim. Hederick, yarım bir fırsat bile verilse, hepimizi felakete sürükleyecek bir mankafa. Elistan iyi bir adam ama savaşla ilgili hiçbir şey bilmiyor. Eğer Verminaard ve güçleri saldırırsa kurtulmak için dualara ve platin disklere güvenemeyiz."

Altınay ciddileşti. "Tanis, böyle şeylerle dalga geçmemelisin."

"Üzgünüm, Altınay," dedi Tanis, elinden geldiğince nazik bir şekilde "ama şu anda vaaz dinlemek için vaktim yok. Bu, benim ördüğüm şekliyle, acı gerçek. Eğer sen ve kabilen kendi başınıza giderseniz, burada kalanları ölüme terk etmiş olacaksınız."

Nehiryeli kararsız gözüküyordu ama Tanis, adamın direncinin kırıldığını görebiliyordu. "Bunu halkımla konuşmalıyım," dedi en sonunda.

"Konuş," dedi Tanis. "Cevabına kısa bir süre içinde ihtiyacım var. Flint ve ben sabah ayrılacağız."

"Sen sabah ayrılacaksın!" diye homurdandı Flint.

"Uyumadan önce cevabımı alacaksın," diye söz veren Nehiryeli, karısıyla birlikte ayrıldı; Altınay, giderken Tanis'e dertli dertli bakıyordu.

Tanis dallardan örülmüş perdeyi iterek açtı, dışarı yürüdü ve temiz havada derin bir nefes aldı. Düşen kar taneleri derisini karıncalandırdı. Bir an için olduğu yerde durarak soğuk, temiz havayı soludu, sonra da dağ kenarına doğru ilerleyen patikadan yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Flint.

"Tasslehoff'u serbest bırakmaya. Tabii şimdiye kadar masanın bacağım kemirerek kaçmadıysa..."

"Bırak bağlı kalsın," diye tavsiye etti Flint. "Hepimiz için daha az sorun olur."

Kar taneleri düşmeye devam ediyordu ama Tanis, bulutların arasından yıldızları görebiliyordu. Kar yağışı bu gece çok fazla olmayacaktı, sadece zemini beyazlatacaktı, bu da avcıların geyik izlerini takip edebilmelerini kolaylaştıracaktı. Vadideki geyikler gittikçe azalıyor, bulması her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

"Tas'ı sakinleştirdikten sonra," diye devam etti Tanis, cücenin ağır çizmelerinin patırtısının arkasından geldiğini duyarak, "senin ve benim toplanmamız lazım. Güneş doğar doğmaz yola çıkmak istiyorum."

Patırtı bir anda durdu. Cüce, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kök salana kadar o kayanın üzerinde dikilmeye niyetliymiş gibi gözüküyordu.

"Ben gitmiyorum. Sana söylemiştim, Tanis, dağın altına..."

"...adım atmayacaksın. Evet, ilk yirmi seferde seni duymuştum." Tanis durdu, yüzünü cüceye döndü. "Bunu tek başıma yapamayacağımı biliyorsun, Flint. Yardımına ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Cüce dilini konuşabiliyorum ve sanırım herhangi bir elf ya da insan kadar cüceleri anlayabilirim ama onlardan biri kadar başarılı olamam."

"Ben onlardan biri değilim!" diye hırladı Flint. "Ben bir tepe cücesiyim..."

"Bu da demek oluyor ki, üç yüz yıldır dağın altına ayak basan ilk tepe cücesi sen olacaksın. Tarih yazacaksın Flint. Hiç bunu düşündün mü? Cüce kavimlerinin birleşmesini sağlayan kişi olabilirsin! Sonra bir de şu çekiç de var. Eğer Kharas'ın Çekici'ni bulup geri getirebilirsen..."

"Kharas'ın Çekici! Sturm'e ninesinin anlattığı çılgın bir masal," diyerek alay etti Flint.

Tanis, omuzlarını silkti.

"Elbette, sana kalmış," dedi. "Eğer kalmaya karar verirsen, Tasslehoff'un sorumluluğunu senin alman gerekecek."

Flint, dehşet içinde bir nefes aldı. "Bunu yapamazsın!"

"Başka kime güvenebilirim ki? Caramon'a mı?"

Tanis yürümeye devam etti. Ardından gelen homurdanmalar, ayak sürümeler ve oflayıp puflayan solukları duydu. Sonra da ağır çizmelerin patırtısını.

"Sanırım geleceğim," diye bağırdı Flint lütfedercesine. "Bensiz kapıyı asla bulamazsın."

"Hiç şansım olmaz," dedi Tanis.

Kar, etrafında tembel tembel halkalar çizerek yağarken, karanlıkta kendi kendine gülümsedi.

- 5 -

Raistlin'in kararı.
Tika'nın ultimatomu.
Caramon'un seçimi.

Fistandantilus... Caramon, bu adı biliyordu. Kardeşinin ondan bahsettiğini duyduğunda gerilmişti ve toplantının geri kalanı boyunca gerginliği devam etmiş, sonrasında gelişen tartışmaların tamamını kaçırmıştı. Harabeye dönmüş Xak Tsaroth şehrinde ikiliyle girdikleri başka bir tartışmayı hatırlıyordu.

Raistlin, o lanetli şehirdeki ejderhanın hazinesinin içinde son derece değerli bir büyü kitabının olduğunu söylemişti ona. Eğer ejderhayı yenmeyi başarabilirlerse, bu kitabı aramasını ve kendisi için almasını emretmişti Raistlin, Caramon'a.

"Kitap neye benziyor?" diye sormuştu Caramon.

"Kemik beyazı parşömenlerden oluşan sayfaları, ön kapağında gümüş rünler olan gece mavisi bir deri cilde sahip," demişti Raistlin.

"Kitaba dokunduğunda ölü gibi soğuk olduğunu hissedeceksin."

"Rünlerin anlamı ne?" Caramon, şüphelenmişti. Raistlin'in kitabı tasvir etme şeklinden hoşlanmamıştı.

"Bilmek istemezsin..." Raistlin, kendi kendine gülümsemişti, gizli bir gülümsemeydi bu.

"Kimin kitabıymış?"

Caramon büyücü olmamasına karşın, ikizi sayesinde, büyücüler hakkında çok şey biliyordu. Bir büyücünün en değerli varlığı, içinde hayatı boyunca çalışarak derlediği büyülerinin bulunduğu kitabı olurdu. Kitaplar büyü dilinde yazılır; her büyü, kelimelerinin nasıl telaffuz edileceğini ve tonlanacağını, el hareketlerinin nasıl yapılacağını gösteren işaretler

kullanılarak dikkatli bir şekilde, gerekli malzemelerle birlikte detaylı olarak kaydedilirdi.

"Bu büyücüyü hiç duymadın kardeşim," demişti Raistlin. Caramon'a, içini araştırarak kaybolmuş bir şeyi arıyormuş gibi gözüktüğü o garip suskunluk anlarından birinden sonra, "ama o, gelmiş geçmiş en büyük büyücülerden biriydi. Adı Fistandantilus'tu..."

Caramon, bir sonraki soruyu sormaya pek istekli değildi, alacağı cevaptan korkuyordu. Geçmişe bakınca, ne duyacağını çok iyi bildiğini farketti. Sessiz kalmış olmayı dilerdi.

"Bu Fistandantilus, siyah cübbe mi giyiyordu?"

"Bana daha fazla soru sorma!" Raistlin öfkelenmişti. "Sen de diğerleri gibisin! Beni nasıl anlayabilirsiniz ki?"

Ama Caramon anlamıştı. O zaman anlamıştı. Şimdi de anlıyordu; en azından anladığını düşündü.

Caramon, meclis dağılmaya başlayana kadar bekledi, sonra da ikizine yaklaştı. "Fistandantilus," dedi kısık bir sesle, kimsenin duymayacağından emin olmak için etrafına bakınarak. "Bu, o büyü kitabını bulduğun kötü büyücünün adı..."

"Bir büyücünün siyah cübbe giymesi, onun kötü olduğu anlamına gelmez," diye karşılık verdi Raistlin, sıkıldığını gösteren bir el hareketi ile. "Neden bunu o kalın kafana sokamıyorsun?"

"Her neyse," dedi Caramon, bu tartışmaya tekrar girmek istemiyordu; zira sonunda sersemliyor ve aklı karışıyordu, "Tanis ve Flint'in o Skullcap denen yere gitmemeye karar vermelerine memnunum."

Hiddetlenerek, "Onlar budala, hem de hepsi!" dedi Raistlin.

"Tanis, dağın eteğindeki kapıyı cücenin kafasını kullanarak çalabilir, zira onun tek faydası bu olacak! Thorbardin'in içine giren yolu asla bulamayacaklar. Sır, Skullcap'te gizleniyor!"

Bir öksürük nöbetine tutulan Raistlin susmak zorunda kaldı.

"Çok heyecanlandın," dedi Caramon. "Bu senin için iyi değil."

Raistlin mendilini çıkarttı, dudaklarına bastırdı. Zorla bir nefes aldı, sonra bir tane daha. Kasılma geçti. Elini, kardeşinin koluna koydu.

"Benimle gel, Caramon. Yapacak çok fazla şeyimiz var ama zamanımız çok az."

"Raist..." Caramon, bazen kardeşinin aklını okuyabiliyordu. Şimdi de öyle olmuş, Raistlin'in amacının ne olduğunu anlamıştı. Zaptetmeye çalıştı ama kardeşinin gözleri uyarırcasına kararıma itiraz etme dedi ve Caramon kelimelerini yuttu.

"Mağaramıza dönüyorum," dedi Raistlin soğuk bir şekilde. "Gel ya da gelme, sen bilirsin."

Raistlin hızla ayrıldı. Caramon daha yavaş takip etti.

Büyücü o kadar acele içindeydi ve ikizi de o kadar perişandı ki, arkalarından yürüyen Sturm'ü farketmedi.

* * * * *

Toplantı devam ederken Tika Waylan, Laurana ile paylaştığı mağarasında, karmakarışık olmuş kızıl buklelerini taramaya çalışıyordu. Tika, Caramon'un kendisi için yaptığı küçük tabureye oturmuştu. Bir fenerin ışığı altında, tahta bir tarak ile çabalıyordu ki bir düğüme rastladı. Laurana'nın öğrettiği gibi sabırla uğraşarak düğüm olmuş kızıl yumağı açabilirdi ama Tika'nın sabrı çok azdı. En sonunda tarağı hızla çekti ve düğüm, bir avuç saçla birlikte eline geldi.

Genç kadının girişi kapatmak için kullandığı battaniye açılınca, içeri soğuk hava ve kar doldu. Laurana, elinde bir fenerle içeri girdi.

Tika, kafasını kaldırdı. "Toplantı nasıldı?"

Tika, Qualinesti'de rastladığından beri, Laurana'ya hayrandı. İkisi birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Laurana, bir kralın kızıydı. Tika, yarı zamanlı bir illüzyonist ve tam zamanlı bir hırsızın kızıydı. Laurana bir elf, bir prensesti.

Tika, hayatının büyük kısmında aklına estiği gibi hareket etmişti. Kendisi de hırsızlığa başlayarak kanunu karşısına almıştı. Otik Sandeth, Solace'taki

Son Yuva Hanı'nın sahibi, yetimi evlat edinmeyi önermiş ve onu garson olarak işe almıştı.

İkisinin de görünüşü farklıydı. Laurana ince ve narindi. Tika balık etli ve güçlüydü. Laurana'nın saçları altın, cildi beyaz ve gül rengiydi. Tika'nın saçları ise alev kırmızısıydı, yüzü çillerle kaplıydı.

Tika, kendisine has bir güzelliğinin olduğunu çok iyi biliyordu ve çoğu zaman kendisinden memnundu, Laurana etrafında olmadığında. Laurana'nın sarı saçları, Tika'nınkilerin iyice kırmızı görünmesine neden oluyordu; kadının zarif bedeni yüzünden Tika, kendisini tamamen kalça ve göğüsten oluşmuş gibi hissediyordu.

"Nasıl geçti?" diye sordu Tika, tarağı bırakmaktan memnundu. Kolu ve omzu ağrımış, kafa derisi acımıştı.

"Tahmin edebileceğin gibi," dedi Laurana iç çekerek. "Epey tartışma oldu. Hederick, tam anlamıyla bir salak..."

"Bana mı söylüyorsun!" dedi Tika hiç tereddüt etmeden. "Elini ateşe soktuğunda ben handaydım."

"Kimse anlaşamayacakmış gibi gözüktüğü anda, Elistan bir çözüm önerdi," dedi Laurana ve sesi, hayranlık içinde yumuşadı. "Planı mükemmel. Herkes kabul etti, Hederick bile. Elistan, sığınıp sığınamayacağımızı görmek için cüce krallığı Thorbardin'e bir heyet göndermemizi önerdi. Tanis, Flint ile birlikte gitmeye gönüllü oldu."

"Ya Caramon?" diye sordu Tika tedirgin bir şekilde.

"Hayır, sadece Flint ve Tanis. Raistlin, cüce krallığına giden gizli bir yol ya da onun gibi bir şey bulmaları için onların önce Skullcap isimli bir yere gitmelerini istedi ama Flint, Skullcap'in lanetli olduğunu söyledi ve Elistan da kış bastırmadan oraya gitmek için vakitlerinin olmadığını belirtti. Raistlin kızmış gibiydi."

"Eminim kızmıştır," dedi Tika titreyerek. "Skullcap adında lanetli bir yer tam ona göre ve Caramon'u da yanında sürüklerdi. Tanrılara şükür, gitmiyorlar!"

"Hederick bile Elistan'ın planının iyi olduğunu kabul etti," dedi Laurana.

"Sanırım bilgelik kır saçlarla birlikte geliyor," dedi Tika tarağını tekrar eline alarak. "Ama, elbette, bu Hederick için geçerli değil."

"Elistan'ın saçları kır değil," diye itiraz etti Laurana. "Gümüş rengi. Bence gümüş rengi saçlar, bir erkeğin seçkin görünmesini sağlıyor."

"Elistan'a aşık mısın?" diye sordu Tika. Tarağı kıvırcık saçına soktu ve çekmeye başladı.

Laurana, bu görüntü karşısında suratını buruşturdu. "Bırak, ben yapayım!"

Tika, minnettarlıkla verdi tarağı.

"Çok sabırsızsın," dedi Laurana azarlarcasına. "Saçını mahvediyorsun ve çok güzel saçların var. Seni kıskanıyorum."

"Sen mi?" Tika şaşırmıştı. "Neden ki? Senin saçın çok parlak ve altın rengi!"

"Ve bir sopa kadar düz," dedi Laurana yerinerek. Her bir düğümüne kadar nazikçe taradı Tika'nın saçlarını. "Elistan'a gelince, aşık değilim ama ona hayranım ve çok saygı duyuyorum. Çok şeyler yaşamış, çok acı çekmiş. Öylesi deneyimler başka birini acımasız ve olumsuz yapardı. Ama Elistan'ı daha merhametli daha anlayışlı yapmış."

"Senin Elistan'a aşık olduğunu düşünen birini biliyorum," dedi Tika hınzır bir gülümsemeyle.

"Kimden bahsediyorsun?" diye sordu Laurana kızararak.

"Tanis, elbette," dedi Tika cilveli bir şekilde. "O kıskanıyor."

"Bu imkansız!" Laurana, tarağı her zamankinden daha sert hareket ettirdi. "Tanis beni sevmiyor. Bunu son derece açık bir şekilde belirtti. O insan kadınına aşık."

"Kahpe Kitiara!" diye burun kıvırdı Tika. "Sözlerimi mazur gör. Tanis'e gelince, o kalbini şeyinden ayıramıyor, onun ne olduğunu söylemeyeceğim ama sen anladın. Bütün erkekler aynı."

Laurana sessizdi ve Tika, kadına bakmak ve kızıp kızmadığını görmek için başını çevirdi.

Laurana'nın yüzü kıpkırmızı olmuş, gözleri kapanmıştı. Taramaya devam ediyordu ama ne yaptığına dikkat etmiyordu.

Belki de anlamıyordur, diye farketti Tika bir anda. Yüz yaşında bir kadının dünya ve erkekler hakkında on dokuz yaşında bir kadından daha az şey bilmesi çok garip geldi. Yine de, Laurana bütün bu yılları bir ormanın ortasında, babasının sarayında şımartılarak ve korunarak geçirmişti. Saf olması pek şaşırtıcı değildi.

"Gerçekten Tanis'in kıskandığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Laurana daha da kızararak.

"Onu izle. Seni ne zaman Elistan'la beraber görse bir goblin kadar yeşeriyor."

"Aramızda bir şey olduğunu düşünmesi için hiçbir neden yok," dedi Laurana. "Onunla konuşacağım."

'Hiç de öyle bir şey yapmayacaksın!" Tika o kadar hızlı döndü ki, tarak saçlarına dolanarak Laurana'nın elinden kurtuldu. "Bırak bir süre endişelensin. Belki bu sayede o vahşi kedi Kit'i aklından çıkartır."

"Ama bu yalan söylemek gibi olacak," diye itiraz etti Laurana tarağı alırken.

"Hayır, olmayacak," dedi Tika. "Hem öyle olsa ne olur? Aşkta ve savaşta her şey mubahtır ve tanrılar biliyor ki biz kadınlar için aşk savaştır. Keşke Caramon'u kıskandırabileceğim biri olsaydı etrafta."

"Caramon seni gerçekten seviyor, Tika," dedi Laurana gülümseyerek. "Sana bakışından bunu herkes anlayabilir."

"Onun sadece koca gözleriyle bana bakmasını istemiyorum! Bu konuda bir şey yapmasını istiyorum!"

"Ama"Raistlin var..."

"Bana Raistlin'den bahsetme!" diye patladı Tika. "Caramon, kardeşten çok bir köle ve bir gün uyanıp bunu görecek. Ama o zaman çok geç olabilir." Başını dikleştirdi. "Bazılarımız hayatımıza devam etmiş olabiliriz."

Daha fazla konuşmadılar. Laurana, Tanis'in Elistan'la olan ilişkisini kıskanıyor olabileceği gerçeğini düşünüyordu. Bu, bugün kadına söylediği sözü kesinlikle açıklıyordu.

Tika, Caramon'un kendisi için yapmış olduğu tabureye oturdu ve gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını bastırdı; saçlarını çekiştire çekiştire taramasından kaynaklanan gözyaşlarını...

* * * * *

Ufak mağaralarına ilerlerlerken, Caramon kardeşinin gerisinde kaldı. Caramon işaretleri biliyordu, Raistlin'in bir planı olduğunu anlamıştı. Adam genelde yavaş ilerler, adımlarını dikkatli atar, kardeşinin koluna ya da asasına dayanırdı. Şimdi Raistlin hızlı yürüyordu; asasının tepesinde bir altın ejderha pençesi içinde duran kristal, yolunu aydınlatmak için büyülü bir ışık saçıyordu. Kırmızı cübbesi ayak bileklerine sürünerek hışırdıyordu. Caramon'un takip edip etmediğini görmek için etrafına bakınmadı. Raistlin takip edeceğini biliyordu.

Mağaraya varınca Raistlin, tahta perdeyi kenara atıp içeri girdi, Caramon daha yavaş girdi, tahtayı yerine yerleştirmek için durdu. Raistlin, onu engelledi.

"Gerek yok," dedi. "Tekrar dışarı çıkıyorsun."

"Çayın için sıcak su getirmemi mi istiyorsun?" diye sordu Caramon.

"Ölürcesine öksürüyor muyum?" diye sordu Raistlin.

"Hayır," dedi Caramon.

"O zaman çaya ihtiyacım yok." Raistlin, eşyalarını karıştırmaya başladı. Bir tulum buldu ve kardeşine uzattı.

"Nehre git ve bunu doldur."

"Kovada su..." diye başladı Caramon.

"Yolculuğumuzda suyu kovayla taşımak istiyorsan kardeşim, o zaman elbette yapmalısın," dedi Raistlin soğuk soğuk. "Çoğu insan tulumun daha kullanışlı olduğunu düşünür."

"Ne yolculuğu?" diye sordu Caramon.

"Sabah çıkacağımız yolculuk," diye yanıtladı Raistlin. Tulumla Caramon'u dürttü. "Bunu al!"

"Nereye gidiyoruz?" Caramon ellerini yanında tuttu.

"Ah, hadi, Caramon! Sen bile bu kadar aptal olamazsın!"

Raistlin tulumu kardeşinin ayaklarının dibine attı. "Dediğimi yap. Yola erken çıkacağız ve ben de uyumadan önce büyülerimi çalışmak istiyorum. Yiyeceğe de ihtiyacımız olacak." Raistlin mağaradaki tek iskemleye oturdu. Büyü kitabını çıkarttı ve açtı. Ancak hemen sonra kitabı kapattı ve çantasının içine uzanarak, başka bir tane –gece mavisi ciltli büyü kitabını– çıkarttı. Onu açmadı, elinde tuttu.

"Skullcap'e gidiyoruz, değil mi?" diye sordu Caramon.

Raistlin yanıt vermedi. Elini kapalı kitabın üzerinde tuttu.

"Nerede olduğunu bile bilmiyorsun!" dedi Caramon.

Raistlin, kafasını kaldırıp kardeşine baktı. Parlak kum saati gözleri, asanın büyülü ışığı altında bir garip ışıldıyordu.

"Sorun da bu, Caramon," dedi yumuşak bir sesle. "Nerede olduğunu biliyorum. Yerini ve oraya nasıl ulaşabileceğimizi biliyorum. Bilmediğim şey neden..." Sesi giderek azaldı.

"Neden ne?" diye ısrar etti Caramon, şaşırmıştı.

"Neden bildiğim... veya nasıl bildiğim. Bu garip, sanki daha önce orada bulunmuşuz gibi."

Caramon mutsuzdu. "O kitabı kaldır Raist ve bütün bu olanları unut. Yolculuk senin için çok zor olacak. Dağa tırmanamayız..."

"Zorunda değiliz," dedi Raistlin.

"Kar dursa bile," diyerek devam etti Caramon, "soğuk, ıslak ve tehlikeli olacak. Ya şu Verminaard tekrar gelirse ve bizi açıkta yakalarsa?"

"Yapamayacak, çünkü açıkta olmayacağız," dedi Raistlin ve kardeşine ters ters baktı. "Tartışmayı kes ve gidip tulumu doldur!"

Caramon başını salladı. "Hayır!" dedi. "Yapmayacağım."

Raistlin sinirle bir nefes aldı, sonra bir anda verdi.

"Kardeşim," dedi Raistlin tatlılıkla, "eğer bu yolculuğa çıkmazsak, Tanis ve Flint bırak dağın içine girmeyi, kapıyı bile bulamayacaklar."

Caramon, ikizinin yüzüne baktı. "Bundan emin misin?"

"Başarısız olurlarsa onları ve hepimizi ölümün beklediğinden emin olduğum kadar," dedi Raistlin, hiç tereddütsüz.

Caramon, derin bir iç çekti. Uzanarak tulumu aldı ve karla dolu geceye tekrar çıktı.

Raistlin iskemlesinde rahatladı. Gece mavisi ciltli büyü kitabını kaldırdı ve kendisininkini açtı.

"Ne kadar basit bir ruha sahipsin, kardeşim," dedi acımasız bir ses tonuyla.

*** * * * ***

Mağaradan çıkan Caramon, Sturm'ün çok yakında dikildiğini farketti. Caramon, Sturm'ün neden burada olduğunu çok iyi biliyordu. Şövalyenin kendilerini izlediğini görmüştü. Sturm, ne dostlarını ne de düşmanlarını gizli gizli gözetlemezdi. Böylesi onursuz bir hareket, bir Solamniya Şövalyesi'nin hayatını düzenleyen katı yasalar olan Yemin ve Düstura aykırıydı. Ancak Yemin ve Düstur, arkadaşça iknaya karşı bir şey söylemiyordu. Sturm, Caramon'un yolunu kesmek ve "*ikna*" yoluyla gerçeği öğrenmek için buradaydı.

Caramon sır saklama konusunda felaketti, yalan söylemede ise daha da kötüydü. Eğer Sturm'e, Raistlin'in Skullcap'e gitmeyi planladığını söylerse, Sturm de Tanis'e söylerdi ve bunun sonunun ne olacağını ancak tanrılar bilirdi; en azından şiddetli bir tartışma, kötü ihtimalle de yıllardır sürmüş olan dostluklarının bozulması. Caramon, Sturm'ün bu işin ucunu bırakmasını diledi.

Karın hızlanması, hareketlerini gizlemesine izin verdi ve adam, nehre uzanan uzun yolda ilerlemeye başladı. Tipi kesildi. Bulutlar aralandı ve yıldızlar ortaya çıktı. Arkasına baktığında, Solinari'nin gümüş ışığında, hâlâ ikizlerin mağarasının dışında dolanan Sturm'ün gölgesini görebiliyordu.

Bir süre sonra bıkar ve yatmaya gider diye düşündü Caramon.

Caramon, Raistlin'in şu Skullcap denen lanetli yere gitme fikrinden hoşlanmamıştı ama ikizine güveniyordu ve Raistlin'in hayat kurtarmak için bu yolculuğu yapmaları gerektiği iddiasına inanıyordu. Caramon, ikizine sadece kendisinin güvendiğini biliyordu. Eh, tam olarak değil. Tanis, sıklıkla Raistlin'in fikrini alıyordu ve ikizinin yürüttüğü mantıktan ziyade bu durum Caramon'un sonunda ikizine uymasına neden olmuştu.

"Tanis gitmemizi onaylardı, eğer bunun üzerinde düşünecek vakti olsaydı," diye akıl yürüttü Caramon kendi kendine. "Her şey çok hızlı oldu ve Tanis'in de şu an için düşünmesi gereken çok şey var."

Raistlin'in Skullcap'i nerede bulacağını bilmesine ve oraya nasıl gitmeyi planladığına gelince, Caramon sormaması gerektiğini biliyordu, zira nasıl olsa anlamayacaktı. İkizini hiçbir zaman anlamamıştı; küçük birer çocuk olduklarında bile ve şimdi de anlaması mümkün değildi. Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki korkunç Sınav, Caramon'un tahmin bile edemeyeceği kadar çok değiştirmişti kardeşini.

Sınav, ilişkilerini de değiştirmişti. Caramon'un tuttuğu tek sır, Kule'de kardeşi hakkında öğrenmiş olduğu sırdı. Bu sır karanlık ve korkunçtu ve Caramon'un onu saklamasının asıl nedeni, onun hakkında düşünmek için kendisine hiç izin vermemesiydi.

Sturm'den sorunsuz bir şekilde kurtulunca, Caramon kafasını kaldırdı ve soğuk, temiz havayı içine çekti. Dışarıda, gürültüden uzakta kendini daha iyi hissediyordu. Burada düşünebiliyordu. Caramon, bazılarının düşüncesinin aksine, aptal değildi. Caramon, bir sorunu bütün açılarından değerlendirmeyi, aklında iyice evirip çevirmeyi, üzerine kafa yormayı severdi ve bu da onun aklının yavaş çalışıyormuş gibi gözükmesine yol açardı. Alay edilmekten korktuğundan, düşüncelerini nadiren başkalarıyla paylaşırdı. Geçidi kapatmak için bir heyelan yaratmak amacıyla Raistlin'in büyüsünü kullanması fikrini arkadaşlarının övmesine en çok şaşıran Caramon olmuştu.

Caramon dışarıdayken kendini o kadar iyi hissediyordu ki, karın tekrar şiddetlenmesi üzerine, tıpkı çocukken yaptığı gibi, kar tanelerini yakalamak için dilini dışarı çıkarttı. Kar, kendisini hep tekrar çocukluğuna dönmüş gibi hissettirirdi. Yerdeki kar daha kalın olsaydı, sırt üstü yatıp kollarıyla bacaklarını açıp kapatarak bir kar kuşu yapardı. Ancak kar daha o kadar

kalın değildi ve olacak gibi de gözükmüyordu. Bulutların ardından yıldızlar parladı.

Çıkıntı yapan kayaların arasından ilerleyip düşmemeye çalışırken, Caramon neredeyse Tika'ya çarpıyordu.

"Caramon!" dedi kadın, memnuniyetle.

"Tika!" diye bağırdı Caramon, telaşla.

Atasözündeki, şu kobold'lardan kaçarken goblinlere esir düşen savaşçı gibi hissetti kendini. Sturm'ün sorgulamasından paçayı kurtarmayı başarmıştı ama bu dünyada onu kızıl buklelerinin arasına alıp istediği her şeyi tatlı dille öğrenebilecek biri varsa, o da Tika Waylan'dı.

"Gece gece dışarıda ne yapıyorsun?" diye sordu kadın.

Caramon, tulumu yukarı kaldırdı. "Su alıyorum."

Büyük ayaklarını sürüdü bir an için, sonra da aniden, "Artık gitmem lazım!" dedi ve yürümeye başladı.

"Ben de ırmağa gidiyorum," dedi Tika, adama yetişerek. "Karda kaybolmaktan korkuyorum." Adamın koluna girdi. "Ama seninle beraberken korkmuyorum."

Caramon, başından ayak ucuna kadar ürperdi. Bir zamanlar Tika Waylan'ın dünyadaki en çirkin küçük kız ve doğmuş en büyük baş belası olduğunu düşünürdü. Beş yıl için uzaklaşarak, kardeşiyle birlikte paralı askerlik yapmıştı ve döndüğünde Tika'nın tanıdığı en çekici, en güzel kadına dönüştüğünü görmüştü ve tanıdığı epey kadın vardı.

Neşeli bir gülümseme ve iyi bir kalbe sahip olan iri, yakışıklı ve kaslı Caramon'un bayan arkadaşlardan yana hiç sorunu olmamıştı, kızlar adamdan hoşlanıyordu, adam da onlardan hoşlanıyordu. Sayısız kadınla birçok kez oynaşmış, ahırlarda ve saman yığınlarında sayamayacağı kadar çok vakit geçirmişti. Ancak hiçbir kadın kalbine dokunmamıştı. Tika'ya kadar... Ve aslında o da kalbine dokunmamıştı; adamın kalbi göğsünden fırlamış ve kadının ayaklarının dibine düşmüştü.

Onun için daha iyi bir insan olmak istiyordu. Daha akıllı, daha cesur olmak istiyordu ama ne zaman onun yanında olsa, tamamen sersemliyor ve şaşkına

dönüyordu, özellikle de vücudunu iyice kendisininkine bastırınca; şimdi yaptığı gibi. Caramon, Altınay'la konuşmalarını hatırladı. Yaşça daha büyük olan kadın, Tika'nın tecrübeli bir kadın gibi davranmasına ve konuşmasına rağmen aslında genç ve saf olduğu konusunda uyarmıştı adamı. Caramon, kızdan faydalanmamalıydı, yoksa onu derinden yaralardı. Caramon, kendisini sıkı bir kontrol altında tutmaya karar vermişti ama bunu başarmak, özellikle de kızıl buklelerinde kar taneleri parlayan Tika, yanakları soğuktan kızarmış ve yeşil gözleri parlarken ona baktığında çok zordu.

Caramon, kadının nehre gitmek için burada bulunmadığından şüphelenmeye başladı bir anda. Kadının elinde bir kova yoktu ve yıkanmayacağı da kesindi. Irmağa gidiyordu çünkü adamla birlikte olmak istiyordu ve bu, adamın içini baharatlı şarap gibi ısıtırken şaşkınlığını daha da arttırıyordu. Birlikte sessizce yürüdüler. Tika durmadan adama bakıyor, onun konuşmasını bekliyordu. Adamın da aklına söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu ve sonunda, elbette, kadın olabilecek en kötü şeyi söyledi.

"Kardeşinin Skullcap denen korkunç bir kaleye gitmek istediğini duydum, ama Tanis ona izin vermemiş." Tika titredi ve adama daha da sokuldu. "Gitmediğin için mutluyum."

Caramon, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve yürümeye devam etti. Yüzü yanıyordu. Suçluluğu, muhtemelen alnında o kadar büyük harflerle yazıyordu ki, bir lağım cücesi bile okuyabilirdi. Tulumun üzerinden kadının bakışını ve yeşil gözlerinin kısıldığını gördü. Caramon içten içe inledi.

Tika kolunu çekti. Kızıl saçlı öfkesiyle darbeyi tam güçle indirmek için adamdan bir adım uzaklaştı.

"Gidiyorsun, değil mi?!" diye bağırdı. "Herkesin lanetli olduğunu bildiği o korkunç yere gidiyorsun!"

Caramon, itiraz etmeye çalıştı. "Orası lanetli değil!"

Aslında gidiyor olduğunu inkar etmesi gerektiğini bir saniye sonra farketti, ama kadının yanında düşünemiyordu.

"A...ha! İtiraf ettin! Flint, Skullcap'in lanetli olduğunu söylüyor!" dedi Tika. "O bunu bilir. Buralarda doğmuş ve büyümüş. Gidiyor olduğunuzdan

Tanis'in haberi var mı?" Kendi sorusunu kendisi yanıtladı. "Elbette hayır. Yani bana bile veda etmeden gidecek ve kendini öldürtecektin!"

Bütün bu ithamları reddetmeye nereden başlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu Caramon'un. Sonunda, inandırıcılıktan uzak bir şekilde, "Kendimi öldürtmeyeceğim," dedi. "Raist diyor ki..."

"Raist diyor ki!" diye taklit etti Tika. "Neden Raistlin gidiyor Çünkü bu, adı Fistanpoopus mu ne olan şu büyücü ile ilgili. Bana sen bahsetmiştin ondan. Siyah Cübbe giyen ve Raistlin'in yanında taşıdığı lanet kitabın sahibi olan kötü büyücü. Flint'in Skullcap hakkında söylediklerini bana Laurana anlattı. Ama o, benim bildiğim ve senin bildiğin şeyi bilmiyordu; Raistlin'in bu ölü büyücüyle arasında garip bağ olduğunu."

"Ona söylemedin, değil mi?" diye sordu Caramon, ürkekçe.

"Kimseye söylemedin?"

"Hayır, söylemedim ama belki de söylemeliyim."

Tika kafasını geriye atmış, yeşil gözleri yanarak yüzleşti adamla. "Eğer beni seviyorsan Caramon, gitmezsin. Şu kardeşine gidip, hayatını onun için tehlikeye atacak, getir götür işlerini halledecek ve aptal çayını yapacak başka birini bulmasını söylersin!"

"Seni seviyorum Tika," dedi Caramon umutsuzca, "ama Raist benim kardeşim. İkimizin de sahip olduğu sadece diğeri ve o, bunun önemli olduğunu söylüyor. Bütün herkesin hayatının buna bağlı olduğunu söylüyor.

"Ve sen de ona inanıyorsun! diye dalga geçti Tika.

"Peki" dedi Caramon, sade bir ağırbaşlılıkla, "inanıyorum."

Tika'nın gözleri doldu; gözyaşları, çilli yanaklarından aktı.

"Umarım bir hayalet kanını emerek seni kurutur!" diyerek hıçkırdı sinirle ve koşarak uzaklaştı.

"Tika!" diye seslendi Caramon, kalbi acıyarak.

Kadın ardına bakmadan karla kaplı kayalara takılıp kayarak koşmaya devam etti.

Caramon, çaresizlik içinde onun ardından koşmak istiyordu ama yapmadı. Ne diyebilirdi ki? İstediği şeyi ona veremezdi. Kadını ne kadar çok seviyor olursa olsun, onun için kardeşinden vazgeçemezdi. Raistlin her zaman öncelikli olmalıydı. Tika güçlüydü. Raistlin zayıf, narin, hastaydı.

"Bana ihtiyacı var," dedi Caramon kendi kendine. "O bana güveniyor ve bana dayanıyor. Eğer ben olmazsam ölebilir, küçükken olduğu gibi. Tika bunu anlamıyor."

Tulumu doldurmak için nehre doğru ilerlemeye devam etti fakat artık gidemeyeceklerdi. Tika doğrudan Tanis'e gidecek, Tanis Raistlin'le yüzleşecek ve yolculuklarını yasaklayacak, Raistlin de Caramon'un çenesini kapalı tutamadığını anlayacaktı. Eğer Caramon oyalanırsa, geri döndüğünde kardeşinin öfkesinin yatışmış olma ihtimali vardı. Caramon bundan şüpheliydi ama bu şans her zaman vardı.

- 6 -

Gizli kaçış.
Gökteki gözler.
Çamaşır günü.

Caramon, hazırlanmak için mağaranın dışında bir an durdu, sonra da perdeyi kenara iterek içeri girdi.

"Raist, üzgünüm..."

Sustu. İkizi battaniyesine sarınmış, elini asla yanından ayırmadığı asasının üzerine koymuş, deliksiz uyuyordu. Büyü kitaplarını koyduğu çantası mağaranın girişindeydi. Caramon'un çantası da oradaydı. Yola erken koyulmak için her şey hazırdı.

Bir rahatlık dalgası aktı Caramon'un içinden. Tika, Tanis'e söylememiş! Demek ki anladı! Caramon olabildiğince sessiz hareket ederek dolu tulumu yere koydu, gömleğini çıkarttı ve vicdanı rahatlamış olarak anında uykuya daldı.

* * * * *

Kardeşinin elinin omzunu sarsmasıyla uyandı.

"Sessiz ol!" diye fısıldadı Raistlin. "Acele et! Birileri kalkmadan uzaklaşmış olmak istiyorum!"

"Ya kahvaltı?" diye sordu Caramon.

Raistlin iğrenerek baktı kardeşine.

"Eh, açım," dedi Caramon.

"Yolda yeriz," diye yanıtladı Raistlin.

Caramon iç çekti. İki çantayı ve su tulumunu alarak, mağaradan çıkan kardeşini takip etti. Simsiyah gökyüzünde yıldızlar parlıyordu. Hava soğuk

ve sertti, ciğerleri donduruyordu. Kar, gece hafifçe yeri kapladıktan sonra durmuştu. Ancak dağların tepesinde bulutlar toplanıyordu. Gün bitmeden daha çok kar yağacaktı.

Solinari, gümüş ay, gökte eğri bir hançer gibiydi. Lunitari, kızıl ay Raistlin'in hamisi olan büyü tanrıçasının kızıl ışığı, kar üzerinde ürkütücü gölgeler yaratıyordu. Raistlin kızıl aya baktı ve gülümsedi.

"Tanrıça, şafak sökerken yolumuzu aydınlatıyor," dedi. "Bu iyi bir işaret."

Caramon, ikizinin haklı olmasını umdu. Artık bu işe koyulmuş olduklarından, Caramon diğerlerinden olabildiğince çabuk uzaklaşmak istiyordu. Raistlin, şansına, iyi günlerinden birindeydi. Hemen hemen hiç öksürmüyordu. Çevik ve hızlı bir şekilde yolda yürüdü.

Dağın kenarından vadi tabanına inerek güney batıya ilerlerdiler. Ormanlık alana ulaştıklarında ağaçların arasında yürüdüler ve kısa bir süre sonra kampın ve erken uyanmış olabileceklerin görüş alanından çıktılar.

Caramon tam rahat bir nefes almıştı ki, bir zırhın tangırdamasını ve metalin metale çarpmasını duyarak elindeki çantaları bırakıp kılıcını tuttu. Raistlin'in eli, içinde büyü malzemelerinin bulunduğu kesesine uzandı.

Ağaç dallarının kızıl gölgelerinden Sturm Brightblade çıktı. Yolda dikilerek, geçmelerini engelledi. Raistlin, Caramon'a öfkeyle baktı.

"Ona ben söylemedim Raist! Gerçekten!" diye geveledi Caramon.

"Kardeşin bana hiçbir şey söylemedi Raistlin," diye doğruladı. Sturm, "Ona kızma. Benim nasıl anladığıma gelince, kolay oldu. Seni uzun yıllardır tanıyorum, başkalarını umursamadan ya da düşünmeden kendi bencil uğraşlarının peşine düşeceğini anlayacak kadar uzun hem de... Dün gece toplantıyı terk ettiğinde, Skullcap'e gitmek için gizlice sıvışacağını anlamıştım."

"O halde," dedi Raistlin, dik dik bakarak, "beni durduramayacağını da biliyor olman lazım; kenara çekil ve benim ve kardeşimin gitmemize izin ver." Durdu, sonra da, "Arkadaşlığımız hatırına, sana zarar vermek istemem," diye ekledi.

Sturm'ün eli kılıcının kabzasına gitti ama adam silahını çekmedi, Bakışları Caramon'a kaydı, sonra ikizine geri döndü. "Hayatını tehlikeye atacak bir

kavgam yok seninle, Raistlin. Doğrusu, sen içinde olmazsan bu dünyanın daha iyi bir yer olacağını düşündüğüm bir sır değil, ama kardeşini öldürtmene gerek yok."

"Caramon, ne istiyorsa onu yapar," dedi Raistlin, şövalyenin açık sözlülüğü karşısında çarpık bir şekilde gülümseyerek. "Değil mi kardeşim?"

"Raistlin gitmemiz gerektiğini söylüyor Sturm," dedi Caramon şövalyeye. "Flint ve Tanis'in Skullcap'te bulunan gizli bir anahtar olmadan Thorbardin'in kapısını bulamayacağını söylüyor."

"Thorbardin'e girmek zorunda olmalarının birçok önemli nedeni var, değil mi, Sturm Brightblade?" diye sordu Raistlin hafifçe öksürerek.

Sturm, gözlerini Raistlin'e dikti.

"Bir koşulla gitmenize izin veririm," dedi Sturm. Kılıcını bırakarak, kenara çekildi. "Ben de sizinle geliyorum."

Caramon, Raistlin'in köpüreceğinden korkarak geri çekildi. Aksine Raistlin, Sturm'e garip bir şekilde, gözlerini kısarak baktı ve, "Şövalyenin bize eşlik etmesine benim bir itirazım yok. Senin var mı kardeşim?" diye sordu kısık bir sesle.

"Hayır," dedi Caramon şaşkınlık içinde.

"Aslında, benim işime bile yarayabilir." Şövalyeyi iterek geçen Raistlin, ağaçlığa doğru ilerleyen patikada yürümeye başladı.

Sturm, içinden gelen seslere bakılırsa zırhının geri kalanını taşıyan bir çantayı yerden aldı. Şövalye, Solamniya Şövalyeleri'nin simgesi olan gül ve yalı çapkını işli bir göğüslük ve miğferini takmıştı. Gerisini taşıyordu.

"Tanis biliyor mu?" diye sordu Caramon alçak bir sesle, Sturm yanına geldiğinde.

"Biliyor. Raistlin'in kendi başına gideceği konusundaki şüphemi onunla paylaştım," diye yanıtladı Sturm, çantasını omzuna daha rahat olabileceği bir şekilde yerleştirirken.

"Ee...ııh...Tika ona bir şey söyledi mi?"

Sturm gülümsedi. "Yani ona söyledin ama Tanis'e söylemedin?"

Caramon kulaklarına kadar kızardı. "Kimseye söylemeyecektim aslında. Tika beni endişelendirdi. Çok mu kızgın?" diye sordu endişeyle.

Sturm cevap vermedi. Uzun bıyıklarını düzeltti, tatsız bir konuşmadan kaçmak isterken hep yaptığı gibi. Caramon içini çekti ve kafasını salladı. "Tanis'in Raist'i durdurmaya çalışmamasına şaşırdım."

"Raistlin'in iddiasında doğru bir şeyler olabileceğini düşünüyor, ama bunu Hederick'in önünde söylemek istemedi. Eğer Thorbardin'in kapısının anahtarını ele geçirebilirsek ve eğer kapıyı zamanında bulabilirsek, ona derhal haber vereceğiz."

"Onu nerede bulacağımızı nasıl bileceğiz?" diye sordu Caramon.

"Flint'le birlikte dağlardan geçecek."

Sturm, Caramon'a delici bakışlarla baktı. "Raistlin'in bunu Tanis'e sormayı düşünmemiş olması çok ilginç, değil mi? Bence, anahtarı bulursa Thorbardin'i kendisi aramayı planlıyor. Skullcap'te neyin peşinde olabilir sence?"

"Ben... ben bilmiyorum," dedi Caramon, karla kaplı otlara basan çizmelerine bakarak. "Bunu hiç düşünmedim."

Sturm, sert bir edayla baktı adama. "Elbette," dedi usulca, "ben de öyle düşünmüştüm."

"Raist insanlara yardım edeceğimizi söylüyor!" dedi Caramon savunmaya geçerek.

Sturm homurdandı. Sonra da kısık bir sesle, "Nereye gittiğini nasıl biliyor? Yolu nasıl biliyor? Yoksa hedefsizce ortalıkta mı dolanacağız?" diye sordu.

Caramon, ikizinin ağaçların arasındaki patikada kendine güvenerek yürüyüşünü izledi. Büyücü artık daha yavaş yürüyor, yolu içgüdülerine dayanarak buluyor, bazen de kör bir adam gibi asasını yere vuruyordu ama kaybolmuş gibi değildi. Bir amaç doğrultusunda kararlı bir şekilde yürüyordu ve etrafa bakmak için durduğunda bu sadece kısa bir süre alıyor, sonra devam ediyordu.

"Bir yol, gizli bir yol bildiğini söylüyor." Caramon, Sturm'ün nasıl baktığını gördü ve ekledi. "Raist çok şey biliyor. O çok kitap okuyor."

Bu sözlerden sonra Caramon derhal kendini kötü hissetti, çünkü aklına o, gece mavisi ciltli tatsız büyü kitabı gelmişti. Düşünceyi hızla aklından sildi. Eğer Raistlin kötü bir büyücüye ait bir kitabın kılavuzluğunda ilerliyorsa, Caramon bunu bilmek istemiyordu.

"Belki de ona Flint söylemiştir," dedi Caramon ve bu ihtimal adamı neşelendirdi. "Evet, bu işte. Ona Flint söylemiş olmalı."

Sturm, bariz olanı göstermenin yararsız olduğunu biliyordu. Flint, Raistlin'e zamanı bile söylemezdi. Caramon ikizi hakkında o kadar uzun süredir kendisini kandırmıştı ki, gerçek ona bir tekme atsa bile ne olduğunu anlamazdı.

* * * * *

Diğerlerinin önünde hızla ilerleyen Raistlin, kardeşiyle şövalyenin kendisi hakkında konuştuklarını biliyordu. Söylediklerinin ne olduğunu bile biliyordu. Kelimesi kelimesine tekrarlayabilirdi. Umurunda değildi. Şövalye istediği kadar kendisini kötüleyebilirdi. Caramon onu savunurdu. Caramon onu hep savunmuştu. Bazen Raistlin, Caramon'un cesaretli olmasını, kendisine karşı gelmesini, meydan okumasını isterdi. Ama eğer bu olursa, Caramon artık kendisine yararlı olmazdı ve hâlâ Caramon'a ihtiyacı vardı. Gün gelecek, ikizinden bağımsız yaşayabilecekti, ama şimdi değil. Henüz değil.

Raistlin, omzunun üzerinden iki adama baktı; kardeşi bir yük hayvanı gibi tırıs gidiyordu; Sturm Brightblade, yoksul şövalye, asaletini çantasında taşıyordu.

Neden geliyor? diye düşündü Raistlin. Bu durumu ilginç buldu. Asil şövalyenin benim için endişelenmediği kesin! Caramon'a ihtimam gösteriyor ama Caramon'un deneyimli bir savaşçı olduğunu çok iyi biliyor Sturm. Kardeşim, kendi başının çaresine bakabilir. Sturm'ün bizimle gelmek konusunda kendine sakladığı bir nedeni var. Acaba ne? Neden Skullcap ile bu kadar çok ilgileniyor?

Peki, diye sordu Raistlin kendine, ben neden ilgileniyorum

Cevabı bilmiyordu. Raistlin, yollarını kapatan dağdaki kaya duvarı inceledi. Zihninde hâlâ bulanık olan ancak attığı her adımla daha açık ve daha

belirgin bir hal alan bir şekli arıyordu. Ne aradığını biliyordu; aslında, onu gördüğünde bilecekti. Skullcap'e giden gizli bir yol biliyordu ama henüz değil. Bu patikadan daha önce yürümüştü ama şimdiye kadar adım bile atmamıştı. Burada bulunmuştu ama bulunmamıştı Bunu, önceden yapmadan yapmıştı.

Ejderhanın saldırdığı gün, Raistlin büyü kitabına yeni bir büyü yazıyordu ki tüy kalemi bir anda, görünüşe göre kendi iradesiyle, sayfaya Skullcap kelimesini karalamıştı. Raistlin, kelimeye bakakalmıştı. Tüy kalemine ve onu tutan eline bakmıştı.

Bozulan sayfayı yırtmış ve büyüsünü tekrar yazmaya çalışmıştı. Ancak kalem yine Skullcap yazmıştı. Raistlin kalemi atmış ve zihnini araştırmış, en sonunda da bu ismi nerede duyduğunu, nasıl bildiğini hatırlamıştı.

Fistandantilus... Skullcap, büyücünün mezarıydı.

Raistlin tatsız bir şekilde titredi, sanki ateşi çıkıyormuşçasına kan akışı hızlandı. Bunu hiç düşünmemişti ama Skullcap, kamp kurdukları yere yakın olmalıydı. Orada ne harikalar bulabilirdi! Kadim büyülü eşyalar, büyücünün daha önceden bulduğuna benzer büyü kitapları...

Ödül buydu, ancak Raistlin, Skullcap'e daha karanlık ve daha uğursuz nedenler için götürüldüğü hissine kapılmıştı. Eğer durum buysa, onlarla zamanı geldiğinde başa çıkardı, Sturm'ün gelmesine izin vermesinin nedeni buydu. Sturm Brightblade, dua etmeden işemeye bile gitmeyen küstah, dayanılmaz bir ukalaydı. Yine de, kılıcı olan becerikli biriydi. Skullcap, tıpkı Raistlin'in bir gece önceki toplantıda söylediği gibi, sadece çökmüş bir harabe de olabilirdi.

Buna o bile inanmıyordu.

* * * * *

"Yani Raistlin, Skullcap'e gitti," dedi Flint ve aksi aksi ekledi. "İyi olmuş bence, ama iki iyi adamı, Sturm ve Caramon'u da yanında, kendisiyle beraber ölmeye götürmüş."

"Umalım da öyle olmasın," dedi Tanis. "Hazır mısın?"

"Olabildiğimce," diye söylendi Flint. "Bunun tamamen bir zaman kaybı olduğunu söylediğimin kayda geçmesini istiyorum. Eğer kapıyı bulursak –ki bundan şüpheliyim– cüceler onu bizim için asla açmayacaktır. Açsalar bile bizi içeri almayacaklardır. Thorbardin klanlarının kalpleri, dağın kendisi kadar sert ve soğuktur. Gidiyor olmamın tek nedeni Yarımelf, '*sana söylemiştim*' diyebilmek."

"Dünyada bu kadar şey değişirken, belki cücelerin kalpleri de değişmiştir," dedi Tanis.

Flint homurdandı ve toplanmayı bitirmek için ayrılarak, son derece düş kırıklığına uğramış olan kenderi teskin etme işini Tanis'e bıraktı.

"Lütfen, lütfen, lütfen gelmeme izin ver, Tanis!" diye yalvardı Tasslehoff. Bir iskemleye –üzerine bağlandığı iskemle– oturdu ve iskemlenin bacaklarını tekmeledi. "Adil olanı bu, biliyorsun. Benim en iyi haritalarımdan birini kullanıyorsun."

"Senle birlikte!" Flint, mağaranın diğer tarafından hışımla geldi.

"Bundan sonraki üç yüz yıl boyunca da girmemize müsade etmezler.

"Cüceler, bir kenderin dağın altına girmesine asla izin vermezler."

"Bence verirler," dedi Tas heyecanla. "Cüceler ve kenderler akrabadır, biliyorsun."

"Değiliz!" diye kükredi Flint.

"Öyleyiz," diye itiraz etti Tas. "Önce gnomlar vardı, sonra Gri- cevher geldi ve gnomlar onu yakalamaya çalıştılar ve sonra bir şey oldu –ne olduğunu unuttum– ve Reorx, gnomların bazılarını cüceye, bazılarını da kendere çevirdi; yani görüyorsun, biz birinci dereceden kuzeniz, Flint."

Cüce tükürükler saçarak konuşmaya başladı.

"Neden beni dışarıda beklemiyorsun?" dedi Tanis cüceye.

Flint öfkeyle Tas'a baktıktan sonra çantasını aldı, dışarı çıktı.

"Lütfen Tanis," diye rica etti Tas yalvaran gözlerle adama bakarken. "Sizi dertten uzak tutmam için bana ihtiyacınız olduğunu biliyorsun."

"Sana burada daha çok ihtiyacım var Tas," dedi Tanis.

Tasslehoff, suratını asarak kafasını salladı. "Bunu laf olsun diye söylüyorsun."

"Sturm, Caramon ve Raistlin gitmişken, ve Flint'le ben de gidince, Tika'ya kim bakacak? Ve Laurana'ya? Ve Nehiryeli'yle Altınay'a?"

Tas, bunu düşündü. "Nehiryeli'nin Altınay'ı var. Laurana'nın Elistan'ı... Sorun ne Tanis? Karnın mı ağrıyor?"

"Hayır, karnım ağrımıyor," dedi Tanis sinirle. Laurana ve ondan konu açılınca neden sinirlerinin bozulduğunu bilmiyordu. Ne yaptıkları kesinlikle onu ilgilendirmiyordu.

"Karnı ağrıyanların yaptıkları yüz ifadesini yaptın da, o yüzden..."

"Karnım ağrımıyor!" dedi Tanis.

"İyi o zaman," diye belirtti Tas. "Uzun bir yolculuğa çıkarken karnının ağrıması kadar kötü bir şey olamaz. Haklısın. Caramon gittiğine göre Tika'nın kimsesi yok. Burada kalıp onunla ilgileneceğim."

"Sağol Tas," dedi Tanis. "Sırtımdan bir yük kaldırdın."

"Onun yanına gitsem iyi olacak," diye ekledi Tas, yeni görevinden büyülenerek. "Tehlikede olabilir."

Aslında tehlikede olan kenderin kendisiydi. Tika, elinden geliyorsa, öğleden önce asla uyanmazdı ve şafak henüz söküyordu. Tanis, günün bu saatinde kadının yanına daldığında zavallı Tas'a ne olacağını düşünmek istemiyordu.

* * * * *

Tanis, Nehiryeli ile Altınay'ı kendisini beklerken buldu. Kadın, adamı öperek karşıladı.

"Tanrılardan, seninle beraber yürümelerini isteyeceğim Tanis," dedi kadın ve haylaz bir gülümsemeyle ekledi, "onları yanında istesen de, istemesen de."

Tanis, şaşkın şaşkın gülümsemeye çalıştı ve sakalını kaşıdı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu ve konuyu değiştirmek için Nehiryeli'ne döndü.

"Bu görevi kabul ettiğin için teşekkür ederim, dostum," dedi Tanis adama. "Bu kararı vermenin kolay olmadığını biliyorum, korkarım işin de kolay olmayacak. Vadiye saldırırlarsa ne yapman, nereye gitmen gerektiğini biliyor musun?"

"Biliyorum," Nehiryeli'nin ifadesi karanlıktı ancak kısık bir sesle ekledi. "Tanrılar bizimle beraber. Umuyorum ki böyle bir saldırı olmayacak."

Tanrılar, bizimle olduklarından çok Verminaard'la birlikte, diye düşündü Tanis alaylı bir şekilde. Onu hayata geri döndürdüler.

Ancak sadece başını salladı ve Nehiryeli'nin elini sıkarak, anlaştıkları buluşma yerini bir kere daha hatırlattı; Flint'in Thorbardin'in efsanevi kapısının bulunabileceğini söylediği dağın eteğindeki lağım cücesi köyü.

Flint, gönülsüzce ve sadece uzun ısrarlar üzerine, köyün varlığından bahsetmişti. Nasıl bildiğini söylemeyi reddetmişti ancak Tanis, bu köyün, yaşlı cücenin birkaç yıl önce lağım cüceleri tarafından yakalanıp hapsedildiği yer olmasından şüpheleniyordu. Flint, çektiği işkencenin ayrıntılarını kesinlikle anlatmamıştı.

Nehiryeli, kemerine sokuşturduğu rulo halindeki haritayı gösterdi. Haritayı dün gece, Flint'e ve Tasslehoff'un haritalarından birine dayanarak çizmişti.

"Köyün nerede olduğunu biliyorum," dedi Nehiryeli. "Dağların öbür tarafında ve şu an itibariyle, dağları geçmek için bir yol yok."

"Bir geçit var," dedi Flint duygusuzca.

"Bunu söylüyorsun ama adamlarım alanı keşfe çıktı ve hiç iz bulamadılar."

"Senin adamların cüce mi? Öyle olduklarında, gel benimle konuş," diye homurdandı Flint. Sırtında hem savaş baltası hem de kazma taşıyordu. Bunların ikisini de yeniden yerleştirdikten sonra öfkeyle Tanis'e baktı. "Eğer gideceksek, burada durup boş laf edeceğimize harekete geçelim."

"O zaman gidiyoruz. Eğer gerekirse takip etmeniz için bir iz bırakacağız. Umarım..."

Cümlesinin ortasında durdu, bağırsaklarında korkunun düğümlendiğini hissediyordu. Kanı çekildi, ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kocakarı olsaydı birinin mezarında yürüdüğünü söylerdi. Altınay'ın rengi soldu ve

Nehiryeli'nin solukları hızlandı, eli kasıldı. Flint, bir düşman arayarak baltasını çekti ancak his kayboldu ve düşman ortaya çıkmadı.

"Ejderhalar!" dedi Flint.

"Yukarıdalar," dedi Altınay titreyip pelerinine sarılarak, "bizi izliyorlar."

Nehiryeli kafasını kaldırmış, gökyüzünü araştırıyordu. Tanis de ona katıldı ama ikisi de soluk mavi şafaktan başka bir şey göremediler. Birbirlerine baktılar ve gerçeği kabullendiler.

"Onları görsek de görmesek de, yukarıdalar. İnsanları hazır et, Nehiryeli. Eğer bela gelirse, kaçmak için pek vaktiniz olmayacak."

Tanis umut vermek veya teselli etmek için söyleyecek bir şey arayarak bir an daha durdu. Bulamadı. Çantasını sırtlanarak cüceyle birlikte yola koyuldu.

Flint, omzunun üzerinden seslenmek için duraksadı. "Kazma getirin!"

"Kazma!" diye tekrarladı Nehiryeli kaşlarını çatarak. "Dağı delerek yolumuzu açmamızı mı istiyor? Bundan hoşlanmadım. Yanlış bir karar verdiğimi düşünmeye başlıyorum. Halkımız kendi yoluna gitmeliydi."

"Bu kararı vermekteki nedenlerin doğruydu kocam. Kararını söylediğinde Que-Kiri savaşçıları bile sana itiraz etmedi. Çoğunlukta güvenlik olduğunu fark edecek kadar mantıklılar. Kararını sorgulamaya başlama. Yürürken arkasına bakan reis takılır ve düşer. Babam hep bunu söylerdi."

"Babana lanet olsun!" dedi Nehiryeli öfkeyle. "Onun kararları her zaman doğru değildi! Halkına beni taşlamalarını emreden oydu, yoksa bunu unuttun mu Reisin Kızı?"

Azametle yürüyüp giden adam, Altınay'ı arkasından şaşkınlıkla bakarken bıraktı.

"Bunu söylemek istemedi," dedi Laurana, yamaçtan inip kadının yanına gelince. "Özür dilerim, istemeden duydum. O çok endişeli, hepsi bu. Omuzlarında ağır bir yük var."

"Biliyorum," Altınay, kasvetle içini çekti. "Korkarım ben de hiç yardımcı olmuyorum. O haklı. Onu babamla karşılaştırmamalıyım. Sadece bir öğüt

vermek istemiştim. Babam akıllı bir adam ve iyi bir reisti. Bir hata yaptı ama bunun nedeni, anlamamış olmasıydı."

Kocasının ardından baktı ve tekrar içini çekti. "Onu çok seviyorum ama sanki ona en kötü düşmanından daha fazla zarar veriyor gibiyim."

"Sevgi, zarar vermek için bize öyle bir güç verir ki nefret bile onunla boy ölçüşemez," dedi Laurana yumuşakça.

Gri şafakta şekilsiz biçimler haline gelerek vadiden aşağıya doğru ilerleyen Flint ve Tanis'in arkasından baktı.

"Tanis'e veda etmeye mi gelmiştin?" diye sordu Altınay, genç kadının onları izlediğini görerek.

"Bana veda etmek isteyebileceğini düşünmüştüm," diye yanıtladı Laurana. "Bekledim ama gelmedi." Omuzlarını silkti. "Belliki umursamıyor."

"Umursuyor Laurana," dedi Altınay. "Sana nasıl baktığını gördüm. Sadece..." Duraksadı.

"Bir rakibin hatırasına karşı kazanamam," dedi Laurana acıyla. "Kitiara onun için hep mükemmel olacak. Cilveleri hep daha tatlı gelecek. Burada değil ki yanlış bir şey söylesin ya da yapsın... Kazanamam."

Altınay, Laurana'nın sözleri yüzünden çarpıldı. Bir hatıraya karşı kazanmaya çalışmak. Nehiryeli'ni yapması için zorladığı şey buydu. Bundan alınmasına şaşmamak gerekirdi. Adamdan özür dilemek için uzaklaştı ki yeni evli olduklarından, nazik bir '*özür dilerim*'in iyi karşılanacağını biliyordu.

Laurana, Tanis'in arkasından bakmaya devam etti.

* * * * *

"Selam Tika!" Tas, mağaranın girişindeki perdeyi kenara iterek içeri daldı, kapıyı çalması gerektiğini son anda hatırlamıştı. "Biraz önce tüylerin diken diken oldu mu? Benim oldu. O bir ejderhaydı! Seni korumak için çabucak gelmem gerektiğini düşündüm! Ah!" dedi yüksek sesle, karanlıkta bir yığına takılınca.

"Tika?" Tas, elini uzattı. "Bu yığın sen misin?"

"Evet, benim." Kadının sesi pek memnun gelmemişti.

"Karanlıkta oturarak ne yapıyorsun?"

"Düşünüyorum."

"Ne düşünüyorsun?"

"Caramon Majere'in bütün dünyadaki en mankafa adam olduğunu." Duraksadı, sonra da, "Kardeşiyle birlikte Skullcap'e gitti, değil mi?" diye sordu.

"Sanırım. Tanis gittiğini söyledi."

Tika, kendere öfkeyle baktı. "Sturm'ü gitmelerini engellesin diye Tanis'e gönderdim! Neden yapmadı?"

Tanis Skullcap'te önemli bir şeyler olabileceğini düşünüyor, ıı bilmiyorum," dedi Tas karanlıkta Tika'nın yanına yerleşti. Gerinerek iç çekti. "Skullcap... Sana da çok mükemmel bir yer gibi gelmiyor mu?"

"Bence korkunç. Orası bir tuzak," dedi Tika.

"Bir tuzak mı? Keşke ben de gitmiş olsaydım! Bayılırım tuzaklara" Tas, umutsuzca kederlenmişti.

"Hayır, öyle bir tuzak değil," dedi Tika sıkıntıyla. "Demek istediğim Raistlin'in Caramon'u bir tuzağa sürüklediği. Bütün gece bunu düşünerek uyumadım. Raistlin, adı Fistandoodle mı ne olan şu korkunç yaşlı ölü büyücü yüzünden gidiyor. Caramon, onun ve Raistlin'in Xak Tsaroth'tan yürüttüğü o kahrolası kitap hakkında her şeyi anlattı bana. O büyücü kötü bir adamdı ve orası da kötü bir yer. Raistlin bunu biliyor ama umursamıyor. Caramon'un ölümüne neden olacak."

"Kötü bir büyücüye ait kötü bir yer ve tuzaklarla dolu!" Tas, özlemle iç çekti. "Eğer Tanis'e burada kalıp seni koruyacağıma dair söz vermiş olmasaydım Tika, hemen oraya giderdim."

"Beni korumak ha!" Tika içerlemişti. "Beni koruman gerekmiyor. Kimsenin beni koruması gerekmiyor. Korunmaya ihtiyacı olan Caramon. Onun sezgileri ancak bir çobanaldatanınki kadar. Şu kardeşi ile ilgili uyarılması lazım. Tanis yapmayacak, bu durumda yapmak bana düşüyor sanırım."

Tika, omuzlarında duran battaniyeyi attı. Mağara gittikçe aydınlanıyordu ve Tas, kadının yolculuğa çıkmak için giyinmiş olduğunu gördü; bir erkek pantolonu, bir erkek gömleği ve Tas'ın bir zamanlar Flint'e ait olana benzediğini düşündüğü bir deri yelek giymişti. Tas, cücenin, onun kaybolmasından dolayı şikayet ettiğini hatırlıyordu. Hatta kenderi onu yürütmekle suçlamıştı! Tika'nın pek iyi bir şekilde kullanmayı bilmediği kılıcı masada, yapılma amacına uygun olmasa da kullanmayı iyi bildiği kalkanının yanında duruyordu. Kalkanın üzerinde, kadının bir ejderanı kafasına vurarak öldürdüğü yerde bir ezik vardı.

Tas heyecanla ayağa fırladı. "Tanis, seni korumam için bana söz verdirdi, yani eğer sen Skullcap'e gidersen, benim de seninle birlikte gelmem gerekir!"

"Skullcap'e gitmiyorum. Caramon'u bulup gitmesini engelleyeceğim. Aklını başına getirmek niyetindeyim."

Tas fikrini söyledi. "Bence Caramon'un aklını başına getirmektense, Skullcap'te kötü bir büyücüyle dövüşmek daha kolay olabilir.

"Galiba haklısın. Ama denemeliyim." Tika, belindeki kemere takmak için kılıcı aldı. "Ne zamandır yoldalar?"

"Şafaktan beri ama Raistlin epey yavaş yürür. Yakalayabiliriz..."

"Sus!" diye uyardı Tika.

Perdenin ardında biri vardı. Gün ışığı, sarı saçların üzerinde parıldadı.

"Laurana!" Tika hafifçe inledi ve hızla kılıcı masaya geri koydu.

"Tek kelime bile etme Tas! Bizi durdurmaya çalışacak!"

"Uyanmışsın!" dedi Laurana mağaraya girerek. Durdu ve Tika'nın kıyafetine şaşkınlıkla baktı. "Neden böyle giyindin?"

"Ben... ıh... giysilerimi yıkayacağım," dedi Tika. "Bütün giysilerimi."

"Kılıcını da mı yıkayacaksın?" diye sordu Laurana dalga geçerek.

Tika bir yalan daha söylemek durumunda kalmadı zira Laurana konuşmaya devam ediyordu. "Şanslısın. Arkadaşların olacak. Maritta, bu günü çamaşır

günü ilan etti. Bütün kadınlar kıyafetlerini ve örtülerini nehre götürecekler. Tas, sen de yardım edebilirsin. Şu battaniyeleri al..."

Tas, Tika'ya ıstırap içinde baktı.

Tika umutsuzluk içinde omuzlarım silkti. Bundan kurtulmak için bir yol düşünemiyordu.

Battaniyelerden oluşan bir tepecik altında sendeleyen Tas tam mağaradan çıkıyordu ki Tika kolunu yakaladı. "Kadınlar öğle yemeğine gittiklerinde sıvışırız," diye fısıldadı. "Beni izle! İşaret verdiğimde koşarak gel!"

"Geç başlamaktan endişelenme," diye fısıldadı Tas. "Caramon'un koca ayakları kolaylıkla takip edilebilir ve Raistlin de çok, çok yavaş yürür."

Tika, Tas ve Laurana'nın ardından nehre doğru ilerledi. Kenderin haklı olmasını umuyordu sadece.

- 7 -
Dray-yan'ın planı. Grag'ın bu konudaki fikri.

Dray-yan, Lord Verminaard'ın odasındaki büyük obsidiyen masaya oturmuş, lord hazretlerinden kalan son elf şarabını içiyordu. Aurak, elflerle savaşmak için görevlendirilen komutana bir fıçı daha göndermesini emretmeyi not aldı aklına. Dray-yan, şarabı içerken son birkaç günde olanları gözden geçirdi, bunların müstakbel planları üzerinde nasıl bir etkisi olacağını değerlendirdi. Aurak ejderan, bazı olayların gelişiminden memnun kalmış, bazılarındansa kalmamıştı.

Kara Majesteleri tarafından Pax Tharkas'a gönderilmiş olan kırmızı ejderhalar, beklendiği üzere, Dray-yan'ın Verminaard illüzyonunu farketmişlerdi. "*Çürük yumurta sarısı*" diyerek aşağıladıkları ejderanlardan emir alma fikrine sinirlenen ejderhalar, neredeyse terk edeceklerdi.

Komutan Grag dua ederek planlarını Kraliçe Takhisis'e açıkladı. Kadın, lütufkar bir şekilde onu dinledi ve fikirlerinden memnun kalarak ejderhalarına Pax Tharkas'ta kalmalarını ve en azından şimdilik, Dray-yan'ın planlarına uymalarını söyledi. Grag, kraliçenin onlara destek olmasının tek nedeninin, Kırmızı Ejderha ordusunu idare etmesi için atayabileceği başka bir komutanın bulunmaması olduğunu bildirdi Dray-yan'a. Dray-yan'ın idaresi geçiciydi. Başarılı olursa, kalıcı olabilirdi.

Kırmızı ejderhaların isteksiz ve şikayet dolu yardımlarıyla Grag, düşen kayalar yüzünden kapanmış olan geçidi en sonunda tekrar açmayı başardı. Ejderan birlikleri Pax Tharkas'a girdi ancak sayıları fazla değildi. Kırmızı Ejderha ordusunun gücü azalmıştı. Ejderanların sayısı kaleyi korumaya yeterliydi ancak demir madenlerini çalıştırıp onu çıkarttıracak kadar adam yoktu. Savaş alanındaki komutanların silah ve zırhlara ihtiyacı vardı. Çelik, altından daha değerliydi. Dray-yan ya iş gücünü geri kazanacak ya da yenilerini bulacaktı. İkisini de yapmaya karar verdi.

Grag, kaçakların ardından birlikler gönderdi. Bıraktıkları izleri hemen buldular ve önce bir heyelan, sonra da yeni yağmış karla kapanmış bir

geçide kadar onları izlediler.

Kırmızılar, bu geçidi temizlemenin son derece zor olacağını bildirdiler. Ayrıca geçitleri temizlemenin zevksiz, sıkıcı ve kazançsız olduğunu da açıkça belirttiler Dray-yan'a. Ansalon'un diğer kısımlarında ejderhalar şehirleri yakıyor ve köyleri basıyorlardı, kaya taşımıyorlardı. Kırmızılar geçidi temizlemeyeceklerdi ve eğer onlara ilginç ve kabul edilebilir bir iş bulmazsa, başka bir yere gideceklerdi.

Dray-yan, Takhisis'ten ejderhalara tekrar müdahale etmesini istemeyi düşündü ama kraliçesine bir kez daha sürünerek gidip yardım isteme fikrini kendisine yediremedi. Takhisis, yakınanları sevmezdi ve onlara pek iyi davranmazdı. Tek başına hareket eden ve planlarıyla fikirlerini uygulayarak kendisini rahat bırakan komutanlardan hoşlanırdı.

Dray-yan, ordusunu geçitten yürütme fikrinden vazgeçti. Kara Kraliçe'nin onayını ve beğenisini kazanmasını sağlayacağını umduğu başka bir fikir geliştirdi.

Dray-yan, Lord Verminaard kılığında kendi keşfini yaptı ve kaçakların nerede gizlendiğini buldu. Onların koyunlar gibi panik içinde önünden kaçışmalarını izleme zevkine erişti. Öldürdüklerini sandıkları adamın geri döndüğüne tanık olarak cesaretlerinin ne kadar kırıldığını tahmin edebiliyordu.

Alanın üzerinden uçtuğundan, planının işe yarayacağına emindi Dray-yan. Fikri epey bir ikna gerektirecekti ama ejderhaların bunu eğlenceli bulacaklarını ve uymayı kabul edeceklerini umuyordu. Komutan Grag'ın bu konuda ne hissedeceğinden o kadar emin değildi.

Bunu öğrenmek için şimdiden daha iyi bir zaman yoktu.

Dray-yan, bir haberci göndererek Grag'a yanına gelmesini emretti. Daha doğrusu, haberciyi Lord Verminaard gönderdi. Dray-yan'ın planına devam etmek yorucuydu, zira ne zaman kafasını kapıdan çıkartsa veya astlarından birini çağırsa, illüzyon büyüsünü yapması gerekiyordu. Lord Verminaard'ı sonsuza dek gömebileceği günü iple çekiyordu. Eğer bu plan işe yararsa, o günün gelmesi uzak değildi.

Grag gelince, ona şaraptan almasını önerdi. Komutan, görev başında olduğunu söyleyerek reddetti.

"Mavi ejderha keşif kolunun raporu ne?" diye sordu Dray-yan.

"Biri bu sabah şafak civarında vadinin üzerinden uçtu. İnsanlar, mağaralardalar," diye yanıtladı Grag. "Kış boyunca orada kalmayı planlıyor gibiler; ejderha, gitmeye hazırlandıklarına dair hiçbir iz görmemiş."

"Neden gitsinler ki?" diye sordu Dray-yan omuzlarını silkerek.

"Bizim geçitten geçebileceğimizi düşünmüyorlar."

"Haklılar. Geçemeyiz," dedi Grag keyifsizce.

"Doğru, ama bir insanın derisini yüzmenin birden çok yolu vardır. Bir planım var."

Dray-yan fikrini açıkladı.

Grag dinledi. Önce şüphe içindeydi ve Dray-yan'a sanki delirmiş gibi bakıyordu. Ancak Dray-yan ayrıntılara girdikçe, bunun nasıl yapılabileceğini sabırla açıkladıkça, Grag, Aurak'ın haklı olabileceğini farketmeye başladı. Bu yapılabilirdi! Plan cesur, gözüpek ve tehlikeliydi ama imkansız değildi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Dray-yan sonunda.

"Kırmızıların ikna edilmesi lazım."

"Onlarla ben konuşacağım. Kabul edeceklerine inanıyorum."

Grag da öyle düşünüyordu. "Birliklerimin eğitim için zamana ihtiyacı var."

Dray-yan, kaşlarını çatarak baktı. Bunu düşünmemişti.

"Gerekli mi?"

"Onlardan ne yapmalarını istediğini düşünürsen, evet!" diye yanıtladı Grag öfkeyle.

Dray-yan, pençeli elini teslim olduğunu gösterircesine sallamadan önce düşündü. "Pekala. Ne kadar sürer?"

"Bir ay."

Dray-yan homurdandı. "Söz konusu bile olamaz."

"İnsanlar bir yere gitmiyor."

"Bunu bilmiyoruz. Bir haftan var."

"İki," diye pazarlık etti Grag, "yoksa kabul etmem."

Dray-yan, ejderanı süzdü. "Yapacak başka bir komutan bulabilirim."

"Bu doğru," dedi Grag soğukkanlılıkla, "ama o durumda küçük sırrını bilen bir kişi daha olur, Lord Verminaard."

"İki haftan var," dedi Dray-yan. "Zamanını iyi kullan."

"Kullanacağım," Grag ayağa kalktı. "Thorbardin cüceleriyle olan görüşmeler nasıl gidiyor?"

"Epey iyi," diye yanıtladı Dray-yan. "Eğer bu işe yararsa, insanlara ihtiyacımız kalmaz ve sen de onları öldürebilirsin."

"Onlara gerçekten ihtiyacımız yoksa, çok fazla derde giriyoruz," diye belirtti Grag.

"Zayıf gözükemeyiz. Hiçbir şey olmasa bile, o kölelerin ölümü, ayaklanmayı düşünebilecek diğerlerinin içine korku salmaya yarayacak."

Grag onaylarcasına başını salladı. Bir an tereddüt ettikten sonra, "Senden hoşlanmadığımı biliyorsun, Dray-yan," dedi.

Dray-yan'ın dudağı büküldü. "Bu dünyaya birbirimizden hoşlanmamız için getirilmedik, Komutan."

"Ve benim dalkavukluğa asla tenezzül etmeyeceğimi de," diyerek devam etti Grag.

"Bu nereye varacak Komutan? Yapmam gereken işler var."

"Söylemek istediğim şu ki, senin bu planının dahiyane olduğunu düşünüyorum. İmparator Ariakas ve diğer Yüceefendiler, ırkımıza yeni bir saygı ve hayranlıkla bakacaklar."

"Ben de bunu umuyorum," dedi Dray-yan. Söylemese de, Grag'ın övgüsünden memnun olmuştu. Kendini şimdiden Yüceefendi zırhı içinde görebiliyordu. "İşini iyi yap Komutan. İki haftan var."

Grag selam verdi ve ayarlamaları yapmak için çıkmaya yöneldi.

"Ah, Komutan," diye seslendi Dray-yan ardından, "aslında benim bu parlak planımdan Kara Majesteleri'ne bahsedebilirsin. Dua ederken sadece bir bahsediver..."

- 8 -
Bir cücenin bilgisi.
Bir büyücünün gizemi.

Kaçakların sığındığı vadi, neredeyse on beş kilometre uzunluğunda ve on beş kilometre genişliğinde bir çanak şeklindeydi. Flint ve Tanis güneye doğru, dağın eteklerinden, vadiye inmeden ilerlediler. Flint dolambaçlı bir yol izliyordu. Tanis, cücenin kaybolduğunu ve yolunu bulmaya çalıştığını düşünebilirdi ancak Flint'i uzun yulardır tanıyordu ve ne yaptığını bildiğinden emindi.

Bir cüce, çölde yolunu kaybedebilirdi. Bir cüce şanssızlık eseri kendini denizde bulursa, orada kesinlikle kaybolurdu, ancak atalarının çizmeleri ile defalarca çiğnenmiş olan Kharolis'in dağlarında ve tepelerinde kaybolacak bir cüce henüz doğmamıştı. Gözlerini vadi tabanından yükselen taş duvarlara sabitlemiş olan Flint, sık sık istikametlerini düzeltiyordu.

Birkaç saattir ilerliyorlardı ki, cüce aniden sağa döndü. Dağın eteğinden ayrılarak dik bir yamaçtan tırmanmaya başladı. Tanis takip etti. Raistlin, Caramon ve Sturm'ün bu yoldan gitmiş olduğuna dair bir iz arıyordu ama bulamadı.

"Flint," dedi Tanis tırmanmaya başladıklarında, "Skullcap ne tarafta kalıyor?"

Flint etrafına bakınmak için durdu ve sonra doğuyu işaret etti.

"Şu tarafta. Şu dağın diğer tarafında. Eğer o yöne gittilerse, çok uzaklaşamazlar. Sanırım boşuna endişelendik."

"O tarafta hiç geçit yok mu?"

"Gözünü kullan, evlat! Bir geçit görüyor musun?"

Tanis başını salladı, arsından gülümsedi. "Ben bu tarafta da bir geçit göremiyorum."

"Ah, göremiyorsun çünkü sen bir cüce değilsin!" dedi Flint ve tırmanmaya devam etti.

* * * * *

Caramon, Sturm ve Raistlin vadinin içinde silik, üzeri otlarla kaplanmış ve ara sıra geçilmez bir hale gelerek ormanın içine sapmalarına neden olan bir yolu izliyorlardı. Yoldan ne kadar saparlarsa sapsınlar, Raistlin onları her seferinde yola geri götürüyordu.

Kamp kurdukları yerin yanından akan ırmak, parıldayan bir yılan gibi vadinin içinde kıvrılıyor, birkaç noktada yollarını kesiyordu. Şimdiye kadar ırmağı ne zaman geçmek zorunda kalsalar, içinden yürüyebilecekleri kadar sığ olmuştu. Irmağın derin ve hızla aktığı bir yere geldiler, buradan geçemeyecekleri belliydi. Raistlin kuzeye döndü, ırmak kenarından ilerledi ve sonunda suyun sadece bilek hizasında olduğu bir yer buldu.

Diğer tarafa geçtiklerinde, Raistlin, onları nehir kenarından ilerleterek tekrar yolu buldu.

"Kaleyi nerede bulacağını nasıl biliyor?" diye sordu Sturm alçak bir sesle.

"Şanslı tahmin," diye yanıtladı Caramon.

Sturm, Raistlin'e keyifsiz bir edayla baktı. "Bunu epey yapıyor gibi."

"Bu iyi bir şey," diye fısıldadı Caramon, "yoksa kaybolmuş olurduk."

Caramon, önlerinde ilerleyen ikizine yetişmek için hızını arttırdı.

Endişe içinde, "Dinlenmen gerektiğini düşünmüyor musun, Raist?" diye sordu Caramon yetiştiğinde. Caramon, zayıf ikizinin yürüme hızından kaygılanmıştı. Dört saattir hiç mola vermeden yürüyorlardı. "Bu sabah kendini çok zorladın."

"Zaman yok," dedi Raistlin hızını daha da arttırarak. Gökyüzüne baktı. "Gün batımında orada olmalıyız."

"Gün batımında orada mı olmalıyız?" diye sordu Caramon, şaşırmıştı.

Raistlin, bir an için sersemlemiş gibi gözüktü, sonra soruyu duymamazlıktan geldi. "Senin..."

Kelimeleri, bir öksürük nöbetiyle bölündü. Adam, öksürürken nefes almaya çalıştı.

Caramon olduğu yerde kalarak, çaresiz bir şekilde Raistlin'in silmesini ve mendilini hızla buruşturarak ceplerinden birine atmasını izledi; ancak adam beyaz kumaşın üzerindeki cübbesi gibi kırmızı lekeleri Caramon'un görmesini engelleyememişti.

"Duruyoruz," dedi Caramon.

Raistlin itiraz etmeye çalıştı ama tartışabilecek kadar nefesi yoktu. Tepe noktasına ulaşmasına daha zaman olan güneşe bakıp teslim oldu ve devrilmiş bir kütüğün üzerine yığıldı. Hırıltıyla soluyordu. Caramon, su tulumunun tıpasını çıkarttı ve kardeşinin su içmesi için tulumu tutarken, Raistlin'in altın renkli teninin ateşlenmiş gibi kızardığını gördü. Bunun hakkında bir şey söylememesi gerektiğini bildiğinden ve kardeşini öfkelendirmekten korktuğundan, suyu verirken kardeşinin eline dokundu. Raistlin'in teni her zaman aşırı derecede sıcak gibi gelirdi ama Caramon, bu sefer her zamankinden daha sıcak olduğunu düşündü.

"Sturm, biraz odun toplayabilir misin? Ateş yakmak istiyorum," dedi Caramon. "Sana çayından yapacağım, Raist. Biraz kestirebilirsin."

Raistlin'in ikizine bakışı, Caramon'un kelimelerinin ağzında kurumalarına neden oldu.

"Kestirmek mi?" dedi Raistlin sert bir şekilde. "Bir kender gezisinde olduğumuzu mu sanıyorsun kardeşim?"

"Hayır," dedi Caramon mutsuzca. "Sadece sen..."

Raistlin ayağa kalktı. Gözleri, başlığının gölgesi içinden parıldıyordu. "Devam et Caramon. Ateş yak. Sen ve şövalye piknik yapabilirsiniz. Belki de balığa çıkıp alabalık tutarsınız. İşiniz bittiğinde de bana yetişmeyi düşünebilirsiniz!" Kardaki ayak izlerini işaret etti asasıyla. "İzimi takip etmekte zorlanmazsınız."

Öksürmeye başladı ama cübbesinin kolunu ağzına bastırıp öksürüğünü durdurmayı başardı. Asasına dayanarak yürümeye koyuldu.

"Tanrılar adına, sahte bir bakır para için bile balık tutmaya giderim," dedi Sturm hiddetle. "Bırak onu, bir kurdun midesine girsin!"

Caramon cevap vermedi ama kendisinin ve kardeşinin eşyalarını topladı ve ikizini takip etmeye başladı.

"Sahte bir bakır para için," diye mırıldandı Sturm.

Ona çevrede böyle bir şey öneren kimse olmadığı için, şövalye de kendi eşyalarını sırtlandı ve onların ardından suratını asarak ilerledi.

* * * * *

Flint, dağın yanına açılmış, eski ve gizli bir cüce patikası bulduğunda Tanis hiç şaşırmadı. Flint, bir yandan yeri, diğer yandan da dağın duvarlarını inceleyerek ilerliyor, sadece kendisinin görebileceği, cücelerin tanrısı Reorx tarafından dünyanın dövülmesinden beri Kharolis dağlarının içinde ve çevresinde yaşayan halkının bıraktığı gizli işaretleri arıyordu.

Tanis yine de şaşırmış gibi yaptı, tam anlamıyla kaybolduklarına emin olduğu konusunda yemin etti. Flint gururla kızardı ama özel bir şey yapmamış gibi davrandı. Tanis önlerinde uzanan, dağın yüzeyinde dolambaçlı olarak ilerleyen patikanın güzergahına göz attı.

"Dar," dedi onu kullanmak zorunda kalabilecek kaçakları düşünürken, "ve dik."

"Doğru," diye onayladı Flint. "Cüce ayakları ile basılmak için yapıldı, insan ayakları değil." İleriyi işaret etti. "İlerideki duvarlardaki yarığı görüyor musun? Bu patika oraya gidiyor. Dağları bu şekilde geçeceğiz."

Yarık o kadar dardı ki, neredeyse kusursuz bir V şeklindeydi. Tanis, yarığın genişliğini tahmin edemiyordu zira hâlâ çok uzaktalardı, ama bulundukları noktadan, yan yana yürüyen iki insan sıkışırmış gibi gözüküyordu. Üzerinde bulunduğu patika bazı noktalarda iki insanın yan yana durmasına müsaade edebilirdi ama başka yerlerde tek sıra halinde yürümeleri gerektiğini açık bir şekilde görebiliyordu.

O ve Flint, dağ eteklerini terk ettiklerinden beri düzenli olarak tırmanıyorlardı. Patika, bir tarafından dağa dayanıyordu ama diğer tarafında derin bir yar dışında hiçbir şey yoktu. Böylesi bir arazide yürümek cüceleri azıcık bile rahatsız etmezdi. Flint'in iddiasına göre ayaklarının altında kaya olduğu sürece cücelerin çizmeleri kaymazdı. Tanis, yüksekten korkan Altınay'ı bu patikada yürürken düşündü ve bir an için bu yeni bulunan

tanrılara inanıyor olmayı dileyerek kadının ve diğerlerinin bu korkunç yolculuğu yapmamaları için onlara dua edebilirdi. Ancak bunu sadece umut edebiliyordu ve umudu da pek yoktu.

O ve Flint hızlarını azaltarak devam ettiler; cücenin patikada güle oynaya yürüyor olmasına karşın, Tanis'in dikkatli olması lazımdı.

Şanslarına dağ, patikayı kardan koruduğu için yolları buzlu değildi. Yine de Tanis'in her adımına dikkat etmesi gerekiyordu ve yüksekten korkmamasına rağmen, kenardan aşağıdaki kayalara her bakışında geriliyordu.

Öğleden sonra o ve Flint, uzaktan göründüğü kadar dar ve geçmesi zor olan yarığa ulaşmışlardı.

"Bu gece burada, duvarların bizi rüzgardan koruduğu bu yerde kamp kuracağız," dedi Flint. "Sabah geçeriz."

Tanis, soğuk geceyi kayalık geçitte geçirebilecekleri, kötünün iyisi bir yer ararken, Flint elleri kalçasında, dudaklarını birbirine bastırmış, üzerlerinde uzanan zirveye bakıyordu. Uzun bir süre inceledikten sonra memnuniyetle homurdandı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Nehiryeli'ne bir işaret bırakmalıyız."

"Ben zaten işaret bırakıyordum," diye belirtti Tanis. "Beni gördün. Patikayı bulmakta zorlanmayacak."

"Ona göstermek istediğim patika değil. Gel de bir bak." Flint, büyük bir kayayı işaret etti. "Bundan ne anlıyorsun evlat?"

"Bu bir kaya," dedi Tanis. "Bu civardaki kayalardan bir farkı yok."

"Evet, ama değil!" dedi Flint, sevinçle. "Bu kaya çizgili: kırmızı ve turuncu. Etrafındaki kayalar gri."

"O halde dağın kenarına yuvarlanarak gelmiş olmalı. Burada gevşek çok kaya ve taş var."

"O kaya düşmedi. Biri onu oraya koydu. Sence biri bunu neden yapar?" Flint sırıttı. Kendi kendine eğleniyordu.

Tanis, kafasını salladı.

"O bir anahtar taşı," diye belirtti Flint. "Onu yerinden çıkartırsan, şu kayayı oynatır ve o kaya da şunu, ve sen daha ne olduğunu anlamadan bunların hepsi kafanın üzerine yığılır."

"Yani benden, kimsenin bu taşı oynatmaması için Nehiryeli'ni uyarmamı istiyorsun."

Flint homurdandı. "Soğuk, beynini dondurmuş Yarımelf. Ona söylemeni istediğim, eğer takip edilirse, herkes güvenle geçtikten sonra bu kayayı yerinden çıkartmalı. Böylece geçit ardından kapanır."

Sabahki konuşmalarını anımsayan Tanis, "Kazma getirmelerini tavsiye etmiştin," dedi. Düşünceyle kayaya baktı ve başını salladı "Bu kadar karmaşık bir şeyi yazmadan açıklamak zor olacak. Ona bu sabah bir şey söylemeliydin."

"Bunu bulacağımdan emin değildim. Bütün bildiğim, eğer halkım bir anahtar taşı bırakmışsa –ki bazen yaparlar bazen yapmazlar– şimdiye kadar çoktan tetiklenmiş veya kendi kendine yıkılmış olabilirdi."

"Bunun da anlamı bu yolun geçilmez olacağıydı," dedi Tanis. "Bütün yolu bir hiç uğruna gelmiş olabilirdik, tabii eğer başka bir çıkış yoksa."

Flint, omuzlarını silkti. "Halkımın bıraktığı izlere bakılırsa, mevcut olan tek geçit bu. Buraya kadar gelip kendi gözlerimizle görmeden açık olup olmadığını bilmenin imkanı yoktu."

"Yine de, Nehiryeli'ne anahtar taşından bahsetmeliydin."

Flint, adama kızarak baktı. "Bunu sana göstererek halkıma ihanet etmiş oldum yarımelf, bir grup insana sırlarımızı açıklamamı bekleyemezsin."

Öfke içinde ayaklarını yere vurarak uzaklaşıp Tanis'i sorunu çözmesi için tek başına bıraktı. En sonunda yarımelf, Flint'in kazmasını aldı ve ucu kayaya bakar bir şekilde anahtar taşının yanına bıraktı. Ona rastlayan herhangi biri, onu ya düşürdüklerini ya da geride bıraktıklarını düşünecekti. Flint'in özellikle kazmalardan bahsettiğini Nehiryeli'nin hatırlamasını ve bunun bir ipucu olduğunu anlamasını umdu. Anlamaları durumunda ise arkalarındaki yolu tıkayacağını fark edip etmemesi de başka bir konuydu.

Flint'i kayaların arasına yerleşmiş, kurutulmuş geyik eti yerken buldu.

"Cücelerin sırlarını insanlarla paylaşmaları hakkında söylediklerini düşünüyordum. Bence birbirimizi tek bir '*halk*' olarak görmeyi başarabilirsek, bu dünya çok daha iyi bir yer olur."

"Neden sızlanıyorsun yarımelf?" diye sordu Flint.

"Diyordum ki, birbirimize güvenmiyor olmamız lanet olası bir ceza."

"Ah, eğer herkes birbirine güvenseydi, hepimiz kender olurduk." dedi Flint. "Halimiz ne olurdu o zaman? Ben uyuyorum. İlk nöbeti sen tut.

Yemeğini bitiren Flint battaniyesine sarındı ve sırt üstü taşların üzerine yattı.

Tanis eğimli bir kayaya yaslandı ve rahatsız bir şekilde, yıldızlarla aydınlanmış göğe dikti gözlerini.

"Bu vadiden çıkmak için başka bir yol yoksa, Raistlin nasıl Skullcap'e ulaşacak?" diye sordu.

"Süpürgesiyle uçar muhtemelen," diye mırıldandı Flint ve esneyerek omuzlarının altından bir taş çıkarttı, gözlerini kapattı ve memnuniyetle iç çekti.

"Evdeymişiz gibi," dedi parmaklarını göğsünün üzerinde birleştirerek. Kısa bir süre sonra horlamaya başlamıştı.

* * * * *

Raistlin, Caramon ve Sturm bütün öğleden sonra boyunca yürüyerek vadi boyunca ilerleyen yollarına devam ettiler. Raistlin, dinlenmesine izin vermeyen ama onu zorla ilerleten olağandışı bir enerjiyle dolmuş gibiydi. Caramon durmaları için boş yere sık sık ısrar etti; zira Raistlin sadece birkaç dakikalığına oturuyor, sonra da ayağa kalkarak, alçalmaya başlamış güneşe bakıp aceleyle yürüyordu.

"Günbatımı," söylediği tek şeydi ve ilerlemeye devam ediyordu.

Vadinin ormanlık kısmı bitti. Önlerinde açık bir otlak uzanıyordu. Ağaçların arasında takip etmiş oldukları patika kaybolmuştu, fakat Raistlin ilerlemeye devam ederek karla kaplı otlağın içine girdi. Kafası öne eğik yürüyor, asasına dayanıyordu. Ne sağına ne de soluna bakmıyordu, sanki tüm gücünü

bir ayağını diğerinin önüne koymakta harcıyormuş gibi gözlerini ayaklarına dikmişti. Elini göğsüne bastırmıştı. Solukları, ciğerlerinde tangırdıyordu.

Sturm, büyücünün her an yere yığılmasını bekliyordu. Ama bu konuda bir şey söylememesi gerektiğini de biliyordu çünkü Raistlin'in dinlenmesini sağlamak için yapılacak her şey, zehirli bir bakış ve iğneli bir lafla karşılanacaktı.

Sturm, kısık bir sesle, "Bu tempo kardeşini öldürecek," diye uyardı Caramon'u.

"Biliyorum," dedi Caramon endişeyle, "ama durmuyor. Onunla konuşmaya çalıştım. Görüyorsun, sadece kızıyor."

"Nereye gidiyor aceleyle? Önümüzde taştan bir duvar dışında hiçbir şey yok!"

Engebesiz ve üzerinde hiçbir iz bulunmayan otlak, yaklaşık üç kilometre boyunca devam ediyor, sonra da vadi tabanından çıkan dimdik kayaların oluşturduğu bir duvarla birdenbire sonlanıyordu. Kaya duvar, iki dağ arasında doğal bir köprü gibi uzanıyordu.

"Ağaçların altından çıkıp açık otlağa çıktığımız anda, kör bir lağım cücesi bile bizi takip edebilir."

Bu sözlerdeki doğruluğu başını hafifçe sallayarak kabul eden Caramon, yürümeye devam etti.

"Bundan hoşlanmadım, Caramon," diyerek devam etti Sturm.

"Burada garip bir şey oluyor." '*Şeytani*' diyecekti ama Caramon'u üzmekten korkarak son anda değiştirmişti. Caramon tekrar kafasını salladı ve yürümeye devam etti.

Sturm soluklanmak için durdu. İkizlerin ardından bakarak kafasını salladı.

"Bence Raistlin, Caramon'a kendisini Cehennem'in içine giderken takip etmesini emredebilir ve o da tereddüt bile etmez," dedi kendi kendine. Bir kardeşe duyulan sadakat takdire şayandı ama sadakat temiz gözlerle görmeliydi, körlemesine tökezleyerek takip etmemeliydi.

Caramon, omzunun üzerinden arkasına bir göz attı. "Sturm? Geliyor musun?"

Sturm çantasını kaldırdı ve yürüdü. Dostlara duyulan sadakat sorgulanmazdı.

- 9 -
Pheragas kim?
Hayalet görürsen beni uyandır.

Güneşin batmasıyla birlikte Flint ve Tanis geceyi geçirmek için dağda kıvrılıp yatarken, Sturm, Caramon ve Raistlin, kendi yolculuklarının sonuna eriştiler... boş bir duvara.

Hem Caramon hem de Sturm, karla kaplı otlak boyunca yaptıkları yürüyüşün dosdoğru çıkmaza ilerlediğini görebiliyordu. Batmakta olan güneşin ışıkları, uçsuz bucaksız taş duvara vurdu. Caramon tırmanabileceklerini düşündü ama parlak güneş ışığı, pürüzsüz duvarın üzerinde el ya da ayak koyabilecek bir çıkıntı olmadığını açığa vurdu. Duvar, bir kase gibi hafif eğimliydi ve o kadar yüksekti ki, şimdiye kadar inşa edilmiş en uzun kuşatma silahları bile sadece ortasına erişebilirdi. Üzerinde hiçbir delik, hiçbir çatlak, içinden ya da üzerinden geçmek için hiçbir yol yoktu ama yine de Raistlin inatçı bir kararlılıkla duvara doğru ilerliyordu.

Caramon, hedefi olmayan bir yolculukta oldukları konusunda hiçbir şey söylemedi, zira kardeşine karşı gelmekten nefret ediyordu. Sturm yüksek sesle Raistlin'e hiçbir şey dememiş olmasına rağmen, kısık sesle çok söylendi. Caramon, şövalyenin arkasından ilerlerken, adamın kendi kendine homurdandığını duyabiliyordu. Caramon, Sturm'ün kardeşine olduğu kadar kendisine de kızgın olduğunu biliyordu. Sturm'e göre Caramon bunu sonlandırmalı ve geri dönmesi için Raistlin'i zorlamalıydı. Sturm, Caramon'un bunu yapmamasının nedeninin ikizinden korkması olduğunu düşünüyordu.

Sturm tam olarak haklı değildi. Caramon kardeşinin öfkesinden korkuyordu ama eğer Raistlin'in yanlış bir şey yaptığını yahut kendisini tehlikeye attığını düşünseydi, ikizinin kırıcı yorumlarına ve aşağılayıcı sözlerine seve seve katlanırdı. Caramon durumun böyle olduğundan pek emin değildi. Raistlin çok garip davranıyordu, ancak aynı zamanda da bir amaç

doğrultusunda kararlılıkla ilerliyordu. Caramon, kardeşinin kararlarına saygı duymak mecburiyetinde hissediyordu kendini.

Eğer yanılmışsa ve bütün bu yolu boş yere gelmişşek, diye düşündü Caramon alayla, Sturm en azından, 'Ben size söylemiştim' diyerek tatmin olabilecekti.

Otlak boyunca yürümeye devam ettiler. Yaklaşmakta olan akşam gölgeleri vadiye yayıldıkça Raistlin hızını arttırdı. En sonunda büyük gri duvara ulaştılar.

Kar örtüsüyle beraber gelen o tekinsiz, ağır sessizlik içindeydi etraf. Gök boştu, tıpkı çevrelerindeki toprak gibi. Dünyada yaşayan yegane canlılar olabilirlerdi.

Cübbesinin başlığını geriye atarak omuzlarına indiren Raistlin, önündeki duvara dikti bakışlarını. Gözlerini kırpıştırdı, şaşırmış gözüküyordu, sanki duvarı ilk defa görmüş, buraya nasıl geldiği konusunda hiç fikri yokmuş gibiydi.

Şaşkınlığı, Sturm'ün gözünden kaçmadı.

Şövalye, içinde zırhı olan çantasını yere atınca çıkan tangırtı ve şangırtı dağdan yankılandı ve Caramon'un kafasındaki bütün dişleri sarstı.

"Nerede olduğu konusunda kardeşinin hiçbir fikri yok, değil mi?" dedi Sturm ruhsuz bir şekilde. "Ya da burada ne yaptığı konusunda?" Omzunun üzerinden ardına baktı. "Kısa bir süre sonra hava kararacak. Ağaçlığa dönüp kamp kurabiliriz. Eğer şimdi yola çıkarsak..."

Konuşmayı kesti çünkü kimse onu dinlemiyordu. Raistlin duvar boyunca yürümeye başlamıştı; gözleri, gün batımında turuncu turuncu parlayan gri kayayı dikkatle inceliyordu. Bir yönde birkaç adım attı, sonra, aradığı şeyi bulamadığından döndü ve diğer tarafa doğru ilerlemeye başladı. Bakışları duvardan asla ayrılmadı. En sonunda durdu. Duvara yapışmış karı temizledi ve gülümsedi.

"İşte bu," dedi.

Caramon, bakmak için kardeşinin yanına yürüdü. Kardeşi, kayaya bel hizasında oyulmuş bir işaret bulmuştu. Caramon, işaretin bir rün olduğunu farketti, büyü dilinin harflerinden biriydi. Bağırsakları buruIdu ve kanı

çekildi. Yabancısı olduğu bu ıssız vadide kilometreler boyunca ilerleyip taştan yapılmış kocaman duvarın tam merkez noktasına gelmeyi nasıl bildiğini sormak istedi kardeşine, soramadı, belki de Raistlin'in kendisine cevap verebileceğinden korktuğu için.

Bunun yerine, "Bu... bunun anlamı ne?" diye sordu Caramon.

Sturm ileri atıldı. İşareti gördü ve tatsızca, "Şer, anlamı bu," dedi.

"Şer değil, büyü," dedi Caramon ancak nefesini boşa harcadığını biliyordu. Solamniya Şövalyesi'nin zihninde, ikisi de aynı anlama geliyordu.

Raistlin, ikisine de aldırmadı. Büyücünün uzun, hassas parmakları hafifçe ve adeta okşayarak rünün üzerinde dolaştı.

"Nerede olduğunu bilmiyor musun Pheragas?" diye sordu Raistlin aniden. "Bu, kuşatılmamız halinde erzak, savaş kötüye giderse kaçış yolumuzdu. Bazen kalın kafalı olabildiğini biliyorum Pheragas, ama bu kadar önemli bir şeyi sen bile unutmuş olamazsın."

Caramon şaşkınlık içinde etrafına bakındıktan sonra gözlerini kardeşine dikti. "Kiminle konuşuyorsun, Raist? Pheragas kim?"

"Sensin elbette," diye yanıtladı Raistlin asabice. "Pheragas..."

Caramon'a baktı ve gözlerini kırpıştırdı. Raistlin elini alnına bastırdı. Gözleri odaklarını kaybetti. "Neden bunu söyledim?" Parmaklarının altındaki rünü görünce aniden elini çekti. Duvarı boydan boya süzdü. Caramon'a dönen Raistlin alçak bir sesle sordu. "Neredeyiz kardeşim?"

"Paladine bizi kurtar," dedi Sturm. "Delirdi."

Caramon kuru dudaklarını yaladı ve tereddüt içinde, "Bilmiyor musun? Bizi buraya sen getirdin, Raist," dedi.

Raistlin sabırsızca elini salladı. "Sadece nerede olduğumuzu söyle bana!"

"Vadinin doğu ucunda." Caramon, etrafına bakındı. "Bence Skullcap, bu duvarın diğer tarafında bir yerde olmalı. Bir '*kaçış yolu*'ndan bahsettin. '*Savaş kötüye giderse*...' Sen... ıh... ne demek istedin?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Raistlin. Duvara ve rüne baktı, kaşları çatıldı. "Yine de hatırlıyor gibiyim..."

Caramon endişeyle elini kardeşinin koluna koydu. "Boşver Raist. Çok yoruldun. Dinlenmelisin."

Raistlin dinlemiyordu. Duvara bakmaya devam etti ve yüzü aydınlandı. "Tabii, doğru." Yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Eğer rüne dokunursam..."

"Raist, yapma!" Caramon, kardeşinin kolunu yakaladı.

Raistlin asasını hızla çevirerek Caramon'un bileğine vurdu. Caramon acıyla inledi ve elini çekti. Raistlin rüne dokundu ve sertçe bastırdı.

Duvarın, üzerinde rünün oyulu bulunduğu kısım hareket ederek on santim kadar içeri göçtü. Taş duvarın içinden önce gıcırtılar, sonra da şapırtılar geldi. Duvarda bir buçuk metre yüksekliğinde dikdörtgen bir kapı ortaya çıktı. Kapı titredi, duvara yapışmış karları döktü, sonra da gürültü kesildi. Başka hiçbir şey olmadı.

Raistlin kaşlarını çatarak, olduğu yerde kaldı.

"Mekanizmada bir sorun olmalı. Pheragas, omzunu kapıya daya ve ittir. Sen de, Denubis. Zorlayarak açabilmek için ikinize de ihtiyaç olacak."

Adamların hiç biri hareket etmedi.

Raistlin, ikisine de sinirle baktı. "Ne bekliyorsunuz? Beyinlerinizin geri gelmesini mi? Bana güvenin. Öyle bir şey olmayacak. Pheragas, bağırsakları sökülmüş bir balık gibi ağzını açıp dikilmeyi kes ve sana buyurduğum şeyi yap."

Caramon, ağzı açık, sadece ikizine baktı. Sturm kaşlarını çattı ve bir adım geri çekildi.

"Kötü büyüyle hiçbir işim olamaz," dedi.

Raistlin neşesiz bir kahkaha attı.

"Büyü mü? Sen budala mısın? Bu büyü değil. Eğer bu kapı büyülü olsaydı, güvenilir olurdu! Bu işaret büyülü bir rün değil. Cüce dilinde '*Kapı*' anlamına gelen kelime. Mekanizması üç yüz yıllık olduğundan sıkışmış, hepsi bu."

Kardeşine baktı. "Pheragas..."

"Ben Pheragas değilim, Raist," dedi Caramon usulca.

Raistlin ona baktı. Gözleri titredi ve usulca konuştu, "Hayır, değilsin Neden sana böyle sesleniyorum, bilmiyorum. Lütfen, korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Sadece şunu kapıya daya..."

"Bekle bir dakika, Caramon." Sturm, iri adamı tam itaat edecekken durdurdu. "Bu kapı, söylediğin gibi, büyülü olmayabilir,"
–ancak kapıya ters ters baktı– "ama ben, kardeşinin onun burada olduğunu nasıl bildiğini öğrenmek istiyorum."

Raistlin, şövalyeye öfkeyle baktı ve Caramon, onun Sturm'e çıkışmaya başlamasını bekleyerek sindi. Caramon, hep kardeşiyle arkadaşları arasında kalıyordu ve bundan nefret ediyordu. Onların kavga etmesi, adamın midesini sıkıştırıyordu. Konuyu uzatmaması için yalvarırcasına Sturm'e baktı. Ne de olsa bu sadece bir kapıydı...

Kardeşi bir şey yapmadı. Caramon'un korktuğu öfke patlaması olmadı. Raistlin dudaklarını birbirine bastırdı. Kapıya baktı, karda bıraktıkları ve ağaçlığa kadar uzanarak vadi boyunca ilerleyen ize baktı. Bakışları Sturm'e döndüğünde, ince dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti vardı.

"Bana hiç güvenmedin Sturm Brightblade," dedi Raistlin usulca, "ve ben nedenini bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla, sana hiç ihanet etmedim. Sana hiç yalan söylemedim. Eğer zaman zaman bazı şeyleri kendime saklamışsam, sanırım bu da benim hakkım. Dürüst olmak gerekirse," diye ekledi Raistlin omuzlarını silkerek, "bu kapıyı nasıl bulduğumu bilmiyorum. Burada olduğunu nasıl bildiğimi bilmiyorum. Açmayı nasıl bildiğimi bilmiyorum. Ama biliyorum ve tek söyleyebileceğim de bu."

Elini, sanki Sturm'ü susturacakmış gibi, kaldırdı. "Bildiğim bir şey daha var. Kapının ardında, bizi doğrudan artık Skullcap olarak bilinen Zhaman kalesine götürecek bir tünel bulacağız."

Raistlin kapıya baktı ve bir iç çekti. "En azından, eskiden öyleydi. Tünel, patlama sırasında yıkılmış olabilir."

"Şimdi açık ve dürüst davrandığına göre," dedi Sturm tatsızca, bizim tereddütsüz içeri yürüyeceğimizi farz ediyorsun sanırım."

"Ya o ya da bundan sonraki birkaç günü dağları aşmak için bir yol arayarak, ondan sonra da aşmaya çalışarak geçiririz," dedi Raistlin. "Bu sana kalmış,

sayın şövalye. Hangisini tercih edersin? Zaman kazanmak için, Caramon ve ben bu yoldan gideceğiz değil mi, kardeşim?"

"Elbette, Raist," dedi Caramon.

Sturm, ters ters kapıya bakmaya devam ediyordu.

"Hadi, Sturm," dedi Caramon, alçak bir sesle. "Bu dağlarda dolaşmak istemezsin. Bir yol bulamayabilirsin. Raist'in de dediği gibi, kapı büyülü değil. Cüceler yapmış. Pax Tharkas'ta bunun gibi çalışan kapılar gördük. Hem Raist'in onun burada olduğunu nasıl bildiği önemli değil ki... Belki de bir kitapta okumuş ve sonra da unutmuştur."

Sturm, dostuna dikkatle baktı. Sonra gülümsedi ve elini, dostunun omzuna koydu. "Eğer bütün insanlar senin kadar sadık ve güvenilir olsaydı Caramon, dünya daha iyi bir yer olurdu.

Maalesef..." –bakışları Raistlin'e kaydı– "...durum böyle değil. Yine de, söylediğin gibi, bu bize zaman kazandıracak."

Sturm kapıya yürüdü ve omzunu taşa bastırdı. Caramon da ona katıldı ve ikisi beraber kayayı ittiler. İlk başta hiçbir şey olmadı. Dağı itmeye çalışıyor bile olabilirlerdi. Topuklarını zemine gömerek tekrar omuzladılar ve kaya aniden geri kaydı, demir raylar üzerinde o kadar hızlı hareket etmişti ki dengesini kaybeden Caramon yere yapıştı. Sturm da tökezledi ama dengesini buldu.

Güneş kaybolmuştu. Gökteki tek ışık ufuktan geliyordu ve o da kısa bir süre sonra yok olacaktı.

"Shirak," dedi Raistlin asasını kaldırarak. Tepesindeki altın pençe içinde bulunan kristal ışığa, boğuldu. Raistlin, önce kardeşinin, sonra da taş duvardaki açıklığın yanında tereddütle duran Sturm'ün yanından geçti ve tünele girdi.

Işık, koridorda iki metre kadar ilerledikten sonra ikiye ayrılan çelik raylar üzerinden yansıdı. Rayların bir hattı kavşaktan sola doğru kıvrılarak duvarda bitiyor, diğer hattı ise tünel boyunca ilerleyerek karanlığın içinde kayboluyordu. Raistlin, mekanizmayı dikkatle inceledi.

"Şuna bakın," dedi, işaret ederek. "Duvar, hat boyunca hareket eden tekerlekler üzerine yerleştirilmiş. Kapı tekrar duvara yerleştirilebilir, bu

sayede de yolumuzdan çekilmiş olur."

Raylar üzerine dört vagon sıralanmıştı. Dağın altındaki geçit sıkıca mühürlenmiş olduğundan, vagonların durumu hâlâ iyiydi. Zemin ve duvarlar kuruydu. Raistlin, vagonların içine baktı. Boşlardı. Görünüşlerine bakılırsa hiç kullanılmamışlardı.

"Erzak arabalarının taşıdıkları mallar bu vagonlara boşaltılarak çıkarılabilirler. Bu vagonlar, tünel boyunca raylar üzerinde itilerek ya da çekilerek Zhaman'a gidebilirler. Bu sayede, kuşatma altında bile, kaleye devamlı erzak sağlanabilir. Yenilginin kaçınılmaz olması durumunda ise kalenin içindekiler kaçmak için bu yolu kullanabilirler."

"Bu hiç mantıklı değil," diye belirtti Caramon içeri girip etrafa bakarken.

"Mantıklı olmayan ne?" diye sordu kardeşi tahammülsüz bir şekilde.

"Flint'e göre, büyücü yenileceğini anlayınca kendisini ve birliklerini oluşturan binlerce kişiyi yok etmeye karar vermiş," Caramon, tünele baktı. "Eğer güven içinde kaçabilecekse bunu neden yapsın ki?"

"Haklısın," dedi Raistlin düşünceyle. "Garip... Yoksa..."

"Yoksa ne?" diye sordu Caramon.

"Hiçbir şey." Raistlin kafasını salladı ama hâlâ düşünüyormuş gibiydi.

"Pöh! Büyücü deliymiş," dedi Sturm duygusuzca, "içindeki kötülük onu bitirmiş."

"Fistandantilus birçok şeydi," dedi Raistlin uysalca, "ama deli değildi." Titreyerek, daldığı hayallerden uyandırdı kendini. "Boş kurgularla zamanımızı harcıyoruz. Sonunda Zhaman'da ne olduğunu kimsenin bilmesine imkan yok."

Tüneli biraz daha incelediklerinde, cüce yapımı silahlar ve zırhlar, meşaleler ve fenerler, kazmalar ve benzeri el aletleri, yiyecek sandıkları ve bira fıçıları buldular. Yiyecekler, kemirgenler tarafından tüketilmişti. Fıçıların da boş olması Caramon'u hayal kırıklığına uğrattı; kardeşinin üç yüz yıl boyunca beklemiş bir biranın içilebilir olmasının pek mümkün olmadığını söylemesine rağmen.

Sturm meşalelerden birini yaktı ve çevreyi araştırmaya koyuldu. Bu tünelin kullanıldığına dair izler veya benzeri işaretler aradı. Geçidi yaklaşık bir buçuk kilometre boyunca araştırdı ve döndüğünde herhangi bir canlı varlığın tünelde yürümüş olduğunu gösterir her hangi bir belirti göremediğini bildirdi. "*Canlı*" kelimesini özellikle vurgulayarak, Skullcap'te hayaletler olduğunu hepsine hatırlattı Raistlin gülümsedi ve hiçbir şey söylemedi.

Caramon, geceyi girişte geçirmelerini ve tünelde ilerlemeyi ertesi güne bırakmayı önerdi. Raistlin yürümeye devam etmeleri için ısrar ederdi ama yere yığılmadan önce pek yol alamayacağını biliyordu. Yıkılmak üzere olmasına karşın huzursuzdu, bir türlü yerinde duramıyordu. Çok az yedi ve çayını içti.

Caramon ve Sturm rahat bir şekilde oturarak Cücekapısı Savaşları hakkında bildiklerini tartıştılar; bilgilerinin büyük kısmı Flint'in birbiriyle çelişen hikayelerinden geliyordu. Raistlin, dikkatle karanlığa bakıp onu deşme ve sırlarını ortaya çıkarma kabiliyetine sahip olmayı dileyerek tünelde gezindi. En sonuna bir adım daha atamayacak kadar bitap düştüğünde yaygısını serdi ve anında derin bir uykuya daldı.

Caramon ve Sturm, taş duvarı yerine geri koyarak kapatıp mühürleme konusunda tartıştılar. Hızla kaçmalarının gerekmesi durumuna karşı aralık bırakmaya karar verdiler.

Sturm'ün de battaniyesine sarınırken dediği gibi, "Dışarıda ne olduğunu biliyoruz. Bilmediğimiz, buranın içinde ne olduğu."

"Ve takip edilmediğimizi de biliyoruz," dedi Caramon esnerken.

En sonunda ikisinin de yanıldığı ortaya çıktı. Tas ve Tika dışarıdalardı ve onları takip ediyorlardı.

*** * * * ***

Günün ortasında, Tasslehoff ve Tika çamaşır görevinden gizlice kaçmayı nihayet başardılar. Üzerinden sular damlayan giysileri ve örtüleri kurumaları için çalıların üzerine serme vakti geldiğinde, Tika bu işe hevesle gönüllü oldu. Kaburgalarına atılan bir dirsek, Tas'ın da gönüllü olmasını sağladı. Tas, çantalarını alıp çürümüş bir ağaç gövdesinin içine saklamayı

başarmıştı. Bunları alıp asmaları gereken çamaşırları atan ikili kamptan uzaklaştı.

Koca adamın bıraktığı izi kolaylıkla buldular. Karda Raistlin'in Harının şeklini, cübbesinin eteklerinin süpürdüğü karları, asasının bıraktığı oyukları görebiliyorlardı. Caramon'un iri ayak izleri kardeşinin daha ufak izlerinin hep yakınındaydı ve sırtlarını kollayan Sturm'ün derin izleri de arkadan geliyordu.

Değerli zamanlarını kaybettiklerinin ve karanlık basmadan önce sadece yarım günlerinin kaldığının çok iyi farkında olan Tika, aceleyle ilerlemek için elinden geleni yaptı. Bunu yapmak zordu zira gördüğü şeyler yüzünden durmadan dikkati dağılan Tasslehoff, araştırmak için mütemadiyen uzaklaşmaya çalışıyordu. Tika ya tartışarak vazgeçmesini sağlıyor ya da zorla zapt ediyor, bu durumun diğer tarafa bakarken meydana gelmesi halinde ise gidip yakalıyordu.

Akşam olduğunda ikisi hâlâ ormanın içindeydi.

"Durmamız lazım," dedi Tika, keyfi kaçmıştı. "Eğer devam edersek, karanlıkta onların izlerini kaybedebiliriz. Bu açıklık iyi bir kamp yeri gibi gözüküyor mu?"

"Farketmez," dedi Tas. "Büyük olasılıkla etrafta bizi parçalamaya hazır kurtlar vardır, ama eğer ateş yakarsak onları uzak tutabiliriz."

"Kurtlar mı?" Tika korkarak, etrafını çevreleyen karanlık ormana baktı.

Çıkacağını hiç tahmin etmediği bir yolculuk sonunda Solace'tan ve garson olarak çalıştığı Son Yuva Hanı'ndan çok uzaklaşmıştı. Bu yolculuk sırasında aşık olacağını da hiç tahmin etmemişti, özellikle de küçük bir kızken kendisiyle acımasızca dalga geçen, onu "*Havuç kafa,*" "*Çilli surat,*" ve "*Sıska popo,*" olarak çağıran Caramon Majere'e.

Elbette ki adam artık bu isimlerle seslenmiyordu ona. Kimse yapmıyordu. Tika, güzel bir şekilde dolgunlaşmıştı. Çok güzel, diye düşündü kendisini zarif, bir periye benzeyen Laurana ile karşılaştırınca. İri göğüslere ve geniş omuzlara, yıllar boyunca yiyecekle dolu ağır tepsiler ve bira dolu kupalar taşımaktan güçlü ve kaslı kollara sahip olan Tika, biri kendisini "*güzel*" olarak tanımladığında hep neşelenirdi. Kırmızı bukleleri, yeşil gözleri ve

çarpıcı gülümsemesi, Solace'ta birden çok kalbi esir etmişti ve şimdi onlar arasında olan Caramon'unki en değerlisiydi.

İşte buradaydı, evinden uzakta, hatta eve benzeyen her şeyden uzakta ve geceyi, karanlık –son derece karanlık– bir ormanın içinde, yoldaş olarak yanında sadece bir kenderle geçirecekti. Tasslehoff kadının en iyi arkadaşıydı ve kadın da onun yanında bulunmasından çok memnundu, ama bu kadar çok veya yüksek sesle konuşmuyor olmasını, özellikle de her garip gürültü yüzünden ayağa fırlayıp hevesle, "Bunu sen de duydun mu, Tika? Bir ayı gibi geldi bana," diye bağırmamasını dilemeden edemedi.

Tika, bu yolculuk boyunca yabanda bir çok gece geçirmişti ama yanında hep kendini nasıl koruması gerektiğini bilen yetenekli savaşçılar olmuştu. Tika birkaç dövüşe de katılmıştı ama şimdiye kadar beceriyle kullandığı tek silah, ağır bir demir tavaydı. Bir kılıç bulmuştu fakat onu kullandığında sadece kendine zarar vereceğini çok iyi biliyordu, zira bu, kendisine pek çok kereler söylenmişti.

Tika, bu geceyi yalnız geçireceğini düşünmemişti. Geceyi Caramon'la geçirmeye niyetlenmişti. Onlara ulaştığında, Raistlin ne söylerse söylesin, ne Sturm'ün ne de Caramon'un kendisini tek başına ve korumasız olarak geri göndermeyeceğini biliyordu. Onu ve Tas'ı yanlarına alırlardı ve o da Caramon'u kardeşi yüzünden başlarına gelebilecek tehlikelerden korurdu.

Yakından gelen bir çatırtı, kadının kalbinin durmasına neden oldu.

"O da neydi?" diye sordu soluğu kesilerek.

Tas'ın bu süre içinde uykusu gelmiş ve yatmıştı.

"Herhalde bir goblindir," dedi uykulu uykulu. "İlk nöbeti sen al."

Tika, sessiz bir çığlık atarak kılıcını kavradı.

"Endişelenme," dedi Tas, esneyip battaniyesini kafasının üzerine kadar çekerken. "Goblinler geceleri hemen hemen hiç saldırmazlar. Geceleri saldıranlar hayaletler ya da gulyabanilerdir."

Güvenini kazanmış olan Tika, tekrar kaybetti.

"Burada hayaletler olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu korku içinde.

"Etrafta hiç mezarlık yok, en azından biz hiç görmedik, yani bence yoktur," dedi Tas konuyu biraz düşündükten sonra. Çenesini ayırarak esnedikten sonra, "Eğer bir hayalet ortaya çıkarsa Tika, 'beni uyandırmayı unutma. Onu kaçırmak istemem," diye ekledi.

Duyduğu çatırtının bir ayı ya da kurt değil de bir geyik olduğunu söyledi kendine ama hemen ateşe bir odun daha attı, ta ki bunun yerlerini düşmana belli edeceğini fark edene kadar. Sonra da ateşi söndürüp söndürmemeyi düşündü paniğe kapılarak.

Karar veremeden önce ateş sönmeye başladı ve daha fazla yakacak kalmadı. Tika, odun toplamak için uzaklaşmaya korkuyordu ve son kordan gelen son titrek ışık da kaybolduğunda kılıcını sıkıca tutup etrafları hayaletler, goblinler, kurtlar ve başka korkunç şeylerle çevriliyken gürültüyle ve huzurla uyuyan Tasslehoff'tan bütün benliğiyle nefret ederek karanlıkta oturdu.

Ancak korku yorucuydu, ayrıca günün yarısını su taşıyarak ve ıslak çamaşırları sıkarak, diğer yarısını da ağaçların arasından ilerleyerek geçirmişti. Tika'nın başı göğsüne düştü. Kılıcı sıkıca kavramış olan eli gevşedi. Uykuya dalarken son düşüncesi, nöbet tutan birinin asla uyuyakalmamasının gerektiğiydi.

- 10 -

Geçmişten bir anı. Gelecek için bir umut. Bıçak fırlatma.

Sturm, o geceki ilk nöbeti aldı. Caramon da ikinciyi. Raistlin'den nöbet tutmasını istemediler. Sturm ona güvenmiyordu ve Caramon da kardeşinin çok yorgun olduğunu söylerdi; Raist'in uyumaya ihtiyacı vardı.

Gece o kadar derin bir huzur ve sessizlik içinde geçti ki Sturm, uyanık kalmakta zorlandı. Gözlerini kapatma isteğiyle savaşmak için en sonunda tünel boyunca volta atmak zorunda kaldı. Yürürken aklı, yalnız başınayken hep olduğu gibi, Solamniya'da geçirdiği acı tatlı –tatlıdan çok acı olan– zamana kaydı.

Bir zamanlar Solamniya'da çok saygı duyulan şövalyeliğin uzun süredir kötü bir şöhreti vardı. Bunun nedenleri çeşitliydi. Afet, Krynn'in her tarafına ölüm ve yıkım getirmiş, Solamniya da bundan nasibini almıştı. Felaket vurduktan kısa bir süre sonra, Afet'i engelleme gücünün tanrılar tarafından şövalyelere bahşedilmiş olduğu, ancak onların bunu durdurmayı başaramadıkları dedikodusu yayılmaya başlamıştı Solamniya'da.

Her şeylerini –evlerini, işlerini, arkadaşlarını ve ailelerini– kaybetmiş olan insanlar, suçlayacak birilerini bulmaktan memnun olmuşlardı ve şövalyeler de kolay hedeflerdi. Bunun üzerine, şövalyelerin sahip oldukları gücü hep kıskanmış olanlara şövalyelerin fakirleri kullanarak zenginleştikleri inancına –doğru ya da yanlış– sahip olanlar da eklenince, bu hassas karışımın bir patlamaya dönüşmesi beklenmedik bir durum olmamıştı.

Çeteler, şövalyelerin salonlarına ve kalelerine saldırmışlardı. Şövalyeler böylesi koşullar altında kazanamazlardı. Eğer saldırganlara karşı kendilerini korurlar ve insanları öldürürlerse, katil olarak kalacaklardı. Saldırganlara karşı kendilerini korumamaları durumunda ise hayatları da dahil her şeylerini kaybetmeyi göze almaları gerekecekti. Solamniya'daki kargaşa

zaman zaman bir süreliğine duruyor ama sonra tekrar başlıyordu. Şövalyeler, topraklarında istikrar ve barışı sağlamak için umutsuzca çabalamışlardı, ancak düzen bozulmuş olduğundan, tek başlarına gücü ellerinde çok tutamıyorlardı.

Sturm'ün ailesi, atalarından kalan mülklerinde huzuru korumak için çok çalışmışlar ve çoğundan daha uzun süre dayanmışlardı, zira Brightblade'ler egemenlikleri altında olanlar tarafından çok sevilip sayılırlardı. Ancak arazilerindeki köylere ve kasabalara yabancılar gelmiş ve sorun çıkartmaya başlamışlardı, Solamniya'nın büyük kısmında yaptıkları gibi. Bu, aslında, en amansız düşmanının gücünü zayıflatmaya çalışan Kara Kraliçe'nin adamları tarafından planlanmış bir eylemdi. Fakat o zamanlar bunu kimse bilmiyordu. Angriff Brightblade, çıkacak sorunları öngörerek, karısını ve oğlunu güneye, zor durumda olanlar için güvenli bir cennet olarak bilinen ağaçların tepesindeki Solace kasabasına göndermişti.

Sturm, Solace'ta yetişmiş, annesinin şövalyelik hakkında anlattığı şanlı öykülerle büyümüştü. Düstur'u –Şövalyeler tarafından geliştirilmiş yasa– okuyup öğrenmiş ve Yemin'e –Est sularus et mithas, "*Onurum hayatımdır*"– bağlı yaşamıştı. O ve annesi, kuzeyle ilgili çok az haber almışlar ve duydukları da kötü olmuştu. Bir zaman sonra da hiç haber gelmemeye başlamıştı. Sturm, annesi öldüğünde babasını aramaya karar vermiş ve Solamniya'ya ulaşmak için kuzeye gitmişti.

Sturm, ailesinin kalesini bir harabe halinde bulmuştu; sadece talan edilmemiş, aynı zamanda yakılıp yıkılmıştı. Ne babasını bulabilmiş, ne de Angriff Brightblade'e ne olduğunu öğrenebilmişti. Bazıları şöyle, bazıları böyle demişti. Kimse kesin olarak bilmiyordu.

Sturm, babasının ölmüş olması gerektiğine inanmıştı, zira hiçbir şey onu geri gelip atalarının kalesine sahip çıkmaktan alıkoyamazdı. Babası ölmüş olabilirdi ama borçları hâlâ yaşıyordu. Angriff, sahip olduğu toprakları işleyebilmek ve koruması altındaki yoksul ve kimsesizlere yardım edebilmek için epey borç almıştı. Kaderin bir cilvesi olarak, kaleye saldırmış olanların hâlâ yaşamasının nedeninin babası olduğu gerçeği, Sturm'ün gözünden kaçmamıştı. Borçları kapatmak için atalarının topraklarını satmak zorunda kalmıştı. Her şey bittiğinde elinde kalan sadece babasının kılıcı ve zırhıydı. Bir de onuru...

Sturm, karanlıkta tünelde yürürken bunları düşündü; bir fenerden gelen zayıf ışık, volta atarken önünü aydınlatıyordu. Solace'a, bildiği tek eve dönmeden önceki gece, ölülerin huzur içinde yattığı Brightblade mezarlığına girmişti. Aile tapınağından artakalan harabede bulunan defin odasına sadece kilitli bir tunç kapıdan geçilerek giriliyordu ve anahtarı da kilisenin içine gizlenmişti. Saldırganların kapıyı kırmaya çalıştığına dair izler vardı, muhtemelen içerinde hazine bulmayı ummuşlardı. Kapı, Brightblade'ler gibi, yüzyıllar boyunca sağlam kalmıştı.

Sturm, gizli anahtarı bulmuş ve kapıyı açarak, sessiz ve saygılı bir şekilde mezarlığa girmişti; gözyaşları yüzünden neredeyse kör olmuştu. Atalarının içinde yattığı mezarlar kasvetliydi. Lahitlerin üzerinde yatan taş şövalyelerin ellerinde taştan kılıçlar vardı. Sturm'ün babasının bir mezarı yoktu, zira kimse adamın bedeninin nerede gömülü olduğunu bilmiyordu. Sturm, babasının anısına yere bir gül koymuş ve dizlerinin üzerine çökerek güvenlerini boşa çıkardığından dolayı atalarından af dilemişti.

Sturm, bütün gece nöbet tutmuştu. Şafağın ilk ışıkları mezar odasına dolduğunda da resmiyetle ayağa kalkmış ve Brightblade ailesinin onurunu ve şerefini tekrar kazanacağına dair geride kalan en değerli şey olan kılıcı üzerine yemin etmişti.

Mezardan çıkınca tunç kapıyı kapatıp kilitlemişti. Abanasinya'ya dönmek için bir gemiye binene kadar anahtarı yanında taşımıştı. Solinari'nin gümüş ışığı altında güvertede dikilen Sturm, anahtarı okyanusun derinliklerine göndermişti. Ancak şimdiye kadar yeminini gerçekleştirmek için hiçbir şey yapmamıştı. Hüzünlü düşünceleri, tünelde ölçülü adımlarla bir aşağı bir yukarı yürürken kesildi.

"Volta atmayı kesecek misin!" dedi Raistlin huysuzca. "Ayak seslerinden uyuyamıyorum."

Sturm durdu, büyücüyle yüzleşmek için döndü.

"Bu lanetli yerde bulmayı umduğun şey ne, Raistlin? Bulmak için hepimizin hayatını tehlikeye attığın şey ne?"

Sturm'ün tek görebildiği, fener ışığında parlayan Raistlin'in garip kum saati gözleriydi. Sturm aslında bir cevap beklemiyordu ve Raistlin konuşunca şaşırdı, adamın sesi karanlıkta sakin ve netti.

"Sen Skullcap'te ne bulmayı umuyorsun?"

Sturm cevap vermeyince Raistlin devam etti, "Bizimle gelmeyi seçmenin nedeni, bana duyduğun sevgi olamaz. Hem Caramon'un hem de benim kendi başımızın çaresine bakabileceğimizi biliyorsun, o halde neden geldin?"

"Seninle ağız dalaşına girmeye gerek görmüyorum, Raistlin," diye cevap verdi Sturm. "Nedenlerim seni ilgilendirmez."

"Kharas'ın Çekici," dedi Raistlin. Kelimeleri vurgulayarak söylemişti.

Sturm irkildi. Çekiç'ten sadece Tanis'e bahsetmişti. İlk tepkisi sırtını dönmekti ama bu iddiayı inkar edemedi.

"Çekiç hakkında ne biliyorsun?" diye sordu kısık bir sesle.

Raistlin boğuk, kaba bir ses çıkarttı, acımasızca kıkırdıyor ya da boğazını temizliyor olabilirdi. "Sen ve kardeşim tahta kılıçlarla birbirinizin kafasına vururken ben çalıştım, ki bunun yüzünden benimle alay etmiştin. Şimdi ise koşarak bana gelip cevap vermemi istiyorsun."

"Seninle asla alay etmedim Raistlin," dedi Sturm usulca. "Benim için ne düşünüyor olursan ol, en azından bu konuda hakkımı vermen lazım. Sıklıkla seni korudum, tıpkı bir grup insanın seni o yılan tanrıya kurban etmek için yakmaya çalıştıkları zaman olduğu gibi. Eğer bilmen gerekiyorsa, senden hoşlanmamamın nedeni, kardeşine köpek gibi davranıyor olman."

"Kardeşim ve benim aramda olanlar, kardeşim ve benim aramda, Sturm Brightblade," dedi Raistlin. "Anlaman mümkün değil."

"Haklısın. Anlamıyorum," diye yanıtladı Sturm sakince.

"Caramon seni seviyor. Senin için hayatını verir ama sen ona pislik muamelesi yapıyorsun. Artık biraz uyumam lazım, dolayısıyla sana iyi geceler..."

"Bu günlerde Kharas'ın Çekici olarak bilinen şey, eskiden Onur Çekici olarak anılıyordu," dedi Raistlin. "Çekiç, tanrının dünyayı döverken kullandığı Reorx'un Çekici'ni onurlandırmak için yapılmıştı. Onur Çekici, Ergoth insanları, Qualinesti elfleri ve Thorbardin cüceleri arasındaki barışın sembolüydü. Üçüncü Ejderha Savaşı sırasında Çekiç, ilk ejderha

mızraklarını yapması için büyülü Gümüş Kol ile birlikte ulu şövalye Huma Ejderhafelaketi'ne verildi. Kara Kraliçe'yi Cehennem'e geri sürdüler ve tanrıça o zamandan beri orada ya da şimdiye kadar oradaydı.

Yüce Kral Duncan ve Cücekapısı Savaşları zamanında Onur Çekici, bir kahramana, Kharas'a verildi. Cüceye o kadar saygı duyuluyordu ki, Çekiç'in adı onun şerefine değiştirildi. Çekiç, en son savaş sırasında Kharas tarafından kullanılırken görüldü ama cüce, kendi türünü öldürmekten duyduğu keder yüzünden savaş alanını erken terk etti. Yanında taşıyarak Thorbardin'e geri götürdüğü Çekiç orada kayboldu, zira dağ krallığının kapıları kapatıldı ve dünyanın geri kalanından saklandı."

Soluk almak için duraklayan Raistlin, "Çekiç'i bulan ve onu ejderha mızrakları dövmek için kullanan kişi bir kahraman olarak anılacak. Şöhret, servet, şeref ve şan sahibi olacak," diyerek bitirdi sözlerini.

Sturm huzursuzca baktı Raistlin'e. Büyücü genel mi konuşuyordu, yoksa şövalyenin en derin düşüncelerini mi okumuştu?

"Uyumam lazım," dedi Sturm ve yüksek sesle horlayan Caramon'u uyandırmaya gitti.

Raistlin, "Çekiç, Skullcap'te değil," dedi adama. "Eğer hâlâ mevcutsa, Thorbardin'dedir. Çekici arıyorsan, Tanis ve Flint ile birlikte gitmeliydin."

"Thorbardin'in anahtarının Skullcap'te olduğunu söylemiştin," dedi Sturm.

"Söyledim," dedi Raistlin, "ama ne zamandan beri biri beni dinliyor ki?"

"Tanis dinliyor," dedi Sturm, "ve bu yüzden de beni, sen ve kardeşinle beraber gönderdi, anahtarı bulursan vermen için."

Büyücünün bunun üzerine söyleyecek hiçbir şeyi yoktu ve bütün sahip olduğu tüm saf inançların aslında kararmış ve bozulmuş şey olduğu düşüncesine kapılıyordu.

Sturm Caramon'u uyandırdı. İri adam esneyip gerinerek nöbeti aldı. Sturm yorgundu ve neredeyse derhal derin bir uykuya daldı. Rüyasında, aile mezarlığının tunç kapısını kırmak için Kharas'ın Çekici'ni kullanıyordu.

Gece, ilgilenenler için vukuatsız geçti. Nöbet tutanlar ne bir şey gördüler, ne de bir şey duydular. Nöbet tutmayanlar –Tika ve Tasslehoff– ise rahat

rahat uyudular. Her şeyi gören gözler, onlar yerine nöbet tuttu.

* * * * *

Gün yavaş yavaş ve isteksizce ağardı. Güneş, kalın, gri bulutları yarmak için uğraştı ve sonunda başarısız olup somurtarak saklandı. Gök, yağmur veya karla tehdit ediyordu ama ikisi de yağmadı.

Gri ve zayıf güneş tünelin girişini aydınlattığında Sturm, Caramon ve Raistlin yolculuklarına kaldıkları yerden devam ettiler. Girişi arkalarından kapatmayı, taş kapıyı yerine koymayı tartıştılar.

İncelediklerinde hiçbiri, Raistlin bile, mekanizmayı nasıl çalıştıracaklarını ve kapandıktan sonra kapıyı tekrar nasıl açabileceklerini anlayamadı. En sonunda anlamış olsalardı bile, bir kez sıkışmıştı. Tekrar yapabilirdi. O zaman da kapana kısılmış olurlardı ve ileride ne bulacakları konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Tünel kapanmış olabilirdi, bu durumda da yenilgiyi kabul etmeleri ve gerisin geri dönmeleri gerekecekti. Kapıyı açık bırakma konusunda anlaştılar.

Üçlü, tünel boyunca ilerledi; Raistlin'in asasının kristal ucu yollarını aydınlatıyordu. Sturm'ün fener taşımasının nedeni, Raistlin'in bir anda, tek bir kelimeyle onları karanlıkta bırakabilecek olmasından son derece rahatsız olmasıydı.

Cüce ustaları tarafından inşa edilmiş tünel, doğrudan dağın içine giriyordu. Duvarlar kaba yontulmuştu, zeminse nispeten düzdü, herhangi bir kimsenin içeride olduğuna dair hiç iz yoktu.

"Eğer cüceler kuşatılmış kalelerinden kaçıyor olsalardı terk edilmiş zırhlar, kırık silahlar, kemikler bulurduk," dedi Caramon. "Burası hiç kullanılmamış."

"Bu da Fistandantilus'un, Zhaman'ı kasıtlı olarak çökerttiği teorisini kanıtlıyor," diye belirtti Raistlin. "Patlama kaza eseri olmamış.

"Peki neden patlamış?" diye sordu Caramon ilgiyle.

"Kötü büyü," dedi Sturm.

Raistlin kafasını salladı. "Bu kadar muazzam bir kaleyi yerle bir etme gücüne sahip hiçbir büyü bilmiyorum, kötü ya da değil. Flint'e göre,

patlama yüzünden Zhaman'ın çevresine, kilometrelerce uzağa bile taşlar düşmüş. Bilge kişiler, kalede gerçekten ne olduğunu uzun süredir merak ediyorlar. Belki de gerçeği ortaya çıkaranlar biz oluruz."

"Hiç kuşkusuz bunun üzerine bir yazı yazarsın," dedi Sturm, "ve en yakın Büyücüler toplantısında herkese okursun."

"Belki de yaparım," dedi Raistlin gülümseyerek.

Üç adam yürümeye devam etti.

*** * * * ***

Tasslehoff, uyuyakaldığı için azarlayarak uyandırdı Tika'yı. Kadın, geceleyin onları ziyaret etmiş olabilecek hayaletleri hiç şüphesiz kaçırmıştı. Tika nöbet tutarken uyuduğu için Caramon'un kendisini nasıl paylayacağını düşünerek kızardı ve kendi kendini azarladı. Tas'a sinirle çenesini kapatmasını ve yola koyulmasını söyledi. Üç adamın önlerinde uzanan izini buldular ve inatçı kovalamalarına devam ettiler.

Kaybettikleri zamanı kazanmak için Tika ve Tas da günlerine erken başlamışlardı. Yetersiz uyku ile evden ve yardımdan uzak olduğu bilinci, Tika'nın moralini bozmuştu. Tas'a huysuzlanıyor ve konuşmak istemiyordu; Tasslehoff'un Yüce Arayan Hederick'e ait gizli yiyecek deposunu bulmuş olduğu gibi dedikodular hakkında bile.

Tika, gözlerini yerden ayırmadan kardaki izleri takip ederek ve arkasını dönüp koşarak geri dönme isteğiyle savaşarak ilerledi. Eğer kimse onun gittiğini bilmeden geri dönmenin bir yolu olsaydı, yapardı.

İnandırıcı bir hikaye uydurabilirdi ama Tasslehoff'un gerçeği ağzından kaçıracağını biliyordu ve insanların ona güleceklerini, çılgıncasına aşık liseli bir kız gibi Caramon'un arkasından koştuğunu söyleyecekleri fikrinden dehşete düşüyordu.

Hakkını vermek gerekirse, kadını geri dönmekten alıkoyan tek şey alay konusu olmak değildi. Tika'nın kalbi sıcacıktı, Caramon'a duyduğu sevgi derindi ve onun başına bir şey gelecek diye çok korkuyordu. Caramon'u Raistlin'in entrikalarından kurtarabilme ihtimali kadının devam etmesini sağladı. Tas'a gelince, o tekrar macera dolu bir yola koyulmuş olmasından mutluydu.

İkili sabahın ortalarına doğru ormanın kıyısına ulaştı ve boş, karla kaplı arazide yılan gibi kıvrılan izi gördü. Dağın kenarına yaklaştıklarında, "Tika, bak!" diye gösterdi Tas heyecanla.

"Şurada bir mağara var. İzleri mağaranın içine ilerliyor!" Tika'nın elini yakalayan Tas, kendisiyle birlikte acele etmesi için kadını çekiştirdi.

"Mağaraları çok severim. İçinde ne bulacağını asla tahmin edemezsin. Anlattım mı bilmiyorum ama bir keresinde bir mağaraya girmiştim ve içinde bıçak fırlatmaca oynayan iki ogre vardı ve ilk başta beni parçalara ayırıp ayak parmaklarımdan başlayarak yiyeceklerdi. Bunu bilmiyordum ama ogreler, kender ayak parmaklarını çok lezzetli bulurlarmış. Neyse, ogrelere bıçak fırlatmaca oyununda çok iyi, ikisinden de daha iyi olduğumu söyledim ve eğer onları yenersem beni yememeleri için iddiaya girdim. Tabii ki de oynamak zorundalardı çünkü iddialaşmıştım. Ogreler bana bir bıçak verdiler, ki benim de onu atmam gerekiyordu ama ben onun yerine bıçağı ogreleri dizlerinden yaralamak için kullandım. Böylece benim peşimden gelemediler ve ben de yenilmekten kurtuldum. Eğer mağaranın içinde bizi yemek isteyen ogreler varsa bıçak fırlatmaca oynayabilir misin, Tika?"

"Hayır," dedi Tika. Mağaraları hiç sevmezdi ve birinin içine girecek olması, kalbinin daha hızlı atmasına neden oluyordu.

Tas tam ogreler hakkında daha çok şey anlatacaktı ki, Tika kendere susmasını emretti ve yapmadığında da tepe saçını çekerek Tanrıların rızası için sessiz kalıp düşünmesine izin vermezse saçlarını kökünden sökmekle tehdit etti.

Tas, kadının ne düşünmek zorunda olduğundan emin değildi ancak tepe saçını seviyordu ve Tika'nın onu sökeceğine gerçekten inanmasa da işi şansa bırakmak istemedi. Kadının yüzü solmuş, dudakları gerilmişti ve kenderin bakmadığını düşündüğünde gözyaşlarını siliyordu.

Takip ettikleri ayak izleri doğrudan mağaraya giriyordu. Mağaranın aslında bir tünel olduğunu anladılar. İçeride çamurlu çizme izleri vardı, çamurlu ve iri çizme izleri. Tika, Caramon ve diğerlerinin bu yönden geldiğini anladı.

"Feneri yak!" dedi Tas. "Bakalım burada ne var."

"Fener getirmedim," dedi Tika kaygıyla.

"Boşver!" diye bağırdı Tas karanlıkta dolanırken. "Bir yığın meşale buldum."

"Ah, iyi," dedi Tika. Önlerinde uzadıkça uzayan karanlığa baktı ve dizlerinin zayıflayıp midesinin pelteye dönüştüğünü hissetti.

Tas, meşalelerden birini yakmayı başarmış mağaranın içinde dolaşıyor, vagonların içine bakıyor ve duvarları incelemek için duruyordu. "Hey, Tika, baksana! Buraya gel! Şuna bak!"

Tika bakmak istemiyordu. Dönmek ve kampa ulaşana kadar koşmak istiyordu. Sonra Tas da herkese Tika'nın kocaman, korkmuş bir bebek gibi koşarak kaçtığını anlatırdı. Dişlerini sıkan Tika, kenderin ne bulduğuna bakmaya gitti; çok korkunç bir şey olmamasını umuyordu.

Tas, duvarı işaret ediyordu. Orada kömürle çizilmiş bir kalp vardı. Kalbin içinde de "Tika" yazıyordu.

"Bahse girerim bunu Caramon çizmiştir," dedi Tas sırıtarak.

"Ben de," dedi Tika usulca. Uzandı ve yanan meşaleyi kenderin elinden aldı.

"Beni takip et," dedi ve kalbinin mutluluktan göklere yükseldiğini hissederek öne düşüp karanlığın içine ilerledi.

- 11 -

İnanç meselesi.
Tünelin sonu.
Adam yiyen Stalig biti.

Flint ve Tanis, büyük bir aralıktan daha fazlası olmayan geçitten ilerlediler. Tanis, kaçakların bu kayalık, dar boğazdan, çocukları kucaklarında geçmeye çalıştıklarını gözünün önüne getirdi ve işin bu noktaya gelmemesini diledi. Sabahın büyük bir kısmını kayalar arasında dolanıp kayalara tırmanarak geçirmişler, saatlerce çabaladıktan sonra diğer tarafa geçmeyi başarmışlardı.

Flint, savaş baltası ile işaret etti. "Eh, işte geldik, yarımelf," dedi. "Thorbardin."

Tanis aşağıdaki manzaraya baktı. Kharolis zincirinin en yüksek tepesinin gri ve boş yüzeyini lekeleyen yoğun çam ormanı, kül grisi ovaların bitiminde başlayan dağ eteklerine uzanıyordu.

Tanis, dağa umutsuzluk içinde baktı. "Burada hiçbir şey yok."

"Evet," dedi Flint kasvetli bir tatminle. "Tıpkı sana söylediğim gibi."

Cüce gerçekten de söylemişti bunu ama Flint'in hikayelerini abartma ve süsleme huyu vardı, özellikle de halkına yapılan yanlışlarla ilgili olanları. Tanis ne kadar ararsa arasın, dağın yüzeyinde kapıya benzeyen bir şey göremiyordu, hatta birinin kapı koymuş olabileceği bir yer bile yoktu.

"Thorbardin'in burada olduğundan emin misin?" diye sordu Tanis.

Savaş baltasına yaslanan Flint, gözlerini dağdan ayırmadı.

"Ben buralarda doğup büyüdüm. Atalarımın kemikleri, aşağıdaki ovada yatıyor. Öldüler, çünkü kuzenlerimiz, şu dağın kapılarını onların üzerine kapattı. Bulutarayan'ın gölgesi hepimizin üzerine düşer. Biz, tepe cüceleri, rüyalarımızda onun uzakta belirdiğini görürüz. Bu yeri unutacak değilim." Flint yere tükürdü. "İşte, Thorbardin."

Tanis derin bir iç çekti, sakalını kaşıdı ve kendi kendine "Nasıl bilebilirdim ki?" diye sordu.

Görevinde başarılı olabileceği konusunda hiç ümidi kalmamıştı. Ne o, ne de Flint, cüce krallığının kayıp kapısını aramaya nereden başlayacakları konusunda bile bir fikre sahip değillerdi. Bulutarayan'ın etrafında gezerek yıllarca dolanabilirlerdi. Açgözlüler ve umutsuzlar üç yüzyıldır bu kapıyı arıyorlardı ve henüz kimse bulamamıştı, o kadar çok kişinin başarısızlığa uğradığı bu arayışta sonuca ulaşanların kendisi ve Flint olacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu.

Tanis vazgeçmeyi düşündü. Hatta geri dönüp geldikleri yola baktı ve o yönde bir adım attı ancak bunu yapamayacağını farketti. Yenilgiyi kabullenemezdi, henüz değil.

Flint, savaş baltasına yaslanarak durmaya devam etti; arkadaşının önce bir tarafa, sonra da diğer tarafa dönmesini izledi. Tanis tekrar döndüğünde, Flint başını salladı.

"O halde devam ediyoruz," dedi.

"Verminaard'ın saldırmasının an meselesi olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun," dedi Tanis, ve öfkeyle ekledi.

"Thorbardin'in içine girmek için bir yol olmalı. Şimdiye kadar kimsenin bulamamış olması..."

"Hem tanrılar da bizimle birlikte," diye belirtti Flint.

Tanis, cücenin dalga mı geçtiğini yoksa ciddi mi olduğunu anlamak için arkadaşına baktı. Anlayamadı. Cücenin yüz ifadesi, yüzünün büyük bir kısmını kaplayan uzun sakalı ve kalın kaşları yüzünden okunaklı değildi.

"Tanrıların bizimle birlikte olduğuna inanıyor musun?" diye sordu Tanis. "Elistan ve Altınay'ın öğretilerine inanıyor musun?"

"Söylemesi zor," dedi Flint, bu konuda konuşmaktan huzursuz gibiydi. Gözünün kenarından Tanis'e baktı. "Sen inanmıyorsun sanırım."

"İstiyorum," Tanis, kafasını salladı. "Ama yapamıyorum."

"Mucizelere tanık olduk," diye belirtti Flint. "Nehiryeli, siyah bir ejderha tarafından yakıldı. Elistan ölümün kıyısından geri döndü."

"Verminaard da ölümden geri döndü," dedi Tanis soğuk bir sesle. "Raistlin'in birkaç gül yaprağı serpip goblinleri ayaklarının dibinde uyuttuğunu gördüm."

"O farklı," diye hırladı Flınt.

"Neden? Büyü olduğu için mi? Büyü ya da değil, buna da '*mucizevi*' denebilir."

"Ben lanetli diyorum," diye homurdandı Flint.

"Emin olduğum tek bir şey var," dedi Tanis gülümseyerek, "benle yürüyen tek canlı sensin dostum." Flint'in omzunu tuttu.

"Daha iyi bir yol arkadaşı isteyemezdim. Tanrılar da dahil."

Flint memnuniyetle kızardı ama huysuz bir şekilde Tanis'in bir salak olduğunu ve algılama kapasitesinin üstünde olan şeyler hakkında böyle saygısızca konuşmaması gerektiğini söyledi.

"Bence artık yola koyulmamız lazım," dedi Tanis. "Raistlin, Skullcap'te kapının anahtarını bulabilir."

"Eğer bulursa onu bize getirmeyi planladığını mı düşünüyorsun?" Flint alayla homurdandı. "Bir de mucizelere inanmadığını söylersin."

İkili, dağdan aşağı ilerlemeye başladıklarında Tanis bunun yavaş ve yorucu olmasından korkuyordu ki Flint aniden durdu.

"Şuna bir bak," dedi.

Tanis baktı ve hayret içinde kaldı. Bu bir mucize değildi. Bir yoldu. Cüceler tarafından yüzyıllar önce dağın yamacına yapılmıştı. Dağın yüzeyinde kıvrımlı bir şekilde ilerleyen yol, dağın eteklerine kadar aşağı iniyor, sonra diğer taraftan tekrar tırmanıyordu. Kaçakların yapması gereken tek şey buraya kadar gelmekti, sonrası çok kolay olacaktı.

"Bu yolun kapıya gidiyor olması koşuluyla," dedi Flint, Tanis'in düşüncelerini okuyarak.

"Gitmeli," dedi Tanis. "Başka nereye gidebilir ki?"

"Son üç yüzyıldır herkesin kendine sorduğu soru da bu işte," diye belirtti Flint soğuk bir edayla.

* * * * *

Dağın altında ilerleyen Sturm, Caramon ve Raistlin, yollarının uzun, tekdüze ve sıkıcı olduğunu düşünüyordu. Bölge deprem kuşağındaydı ama cücelerin inşa ettiği tünel, bu sarsıntıların yüzlerce yılını neredeyse hasarsız atlatmıştı. Ara sıra duvarlarda çatlaklar oluşmuş kısımlar gördüler ve bazı yerlerde ufak kaymalar vardı ama hepsi buydu.

Tünel hiçbir yere dönmeden, dümdüz ilerliyordu. İçinde ne hayaletler, ne de yaşayanlar vardı. Birkaç saat boyunca yürüdüler ve epey yol aldılar. Raistlin garip bir enerjiyle dolmuştu yine. Süratli bir tempo tutturmuş, kardeşinin ve Sturm'ün önünden ilerliyor, asası tünelin zeminine çarpıyor, kırmızı cübbesinin eteği ayak bileklerinin etrafında dalgalanıyordu. Diğer ikisi soluklanmak için durmak istediklerinde Raistlin, iğneleyici bir ifade ile hayatlarının ilerlemelerine bağlı olduğunu hatırlatıyordu.

Bu derin karanlıkta, zamanın ne olduğuna ilişkin hiçbir işaretin olmadığı yerde, hiçbirinin ne kadar yürüdüklerine ya da kaç kilometre ilerlediklerine dair bir fikri yoktu. Arada sırada, bir çeşit mesafe göstergesine benzeyen işaretlere rastlıyorlardı. Ancak işaretler cüce dilindeydi ve hiçbiri ne yazdığını anlamıyordu.

O kadar çok yürüdüler ki Caramon, Skullcap'i geçmiş olabileceklerini düşünmeye başladı içten içe. Bütün kıta boyunca yürümüş olabilirler ve dışarı çıktıklarında kendilerini uzak bir diyarda bile bulabilirlerdi; Buz Duvarı'nın güney uçlarında belki de. Düşüncelerine dalmış, uçsuz bucaksız beyaz ovaları hayal ederken, Sturm tüneldeki enkaz ve moloz miktarının arttığına dikkatlerini çekti.

"Sonuna yaklaşıyor olmalıyız," dedi Raistlin. "Gördüğümüz yıkım, kaleyi yerle bir etmiş olan patlamanın sonucu."

"Patlama tüneli çökertmişse ne yapacağız?" diye sordu Sturm.

"Umalım da korunmuş olsun," dedi Raistlin. "Görebileceğin üzere, tavanı tutan kirişler zarar görmemiş. Bu iyiye işaret."

Bezgin bir şekilde ilerlemeye devam ettiler. Sturm'ün meşalesi ve Raistlin'in asası çok uzağı aydınlatmıyordu ve Raistlin önündeki taş duvarı son anda farketti. Aniden durdu, ışığını duvarda gezdirdi.

"Umarım bu da diğeri gibi gizli bir kapıdır," dedi Caramon. "Yoksa bütün bu yolu bir hiç için yürümüş olacağız."

"Bana hiç güvenmiyorsun, değil mi Pheragas?" diye mırıldandı Raistlin. Asasını önünü aydınlatacak şekilde tutarak bir işaret bulmak için duvarı araştırmaya başladı.

Ama "Bu Pheragas da kim?" diye mırıldandı Caramon.

"Muhtemelen bilmemen daha iyi," dedi Sturm tatsız bir şekilde.

"Buldum!" diye bildirdi Raistlin. İşaret ettiği yerde, tünelin diğer ucundaki kapıda gördükleri işaretin aynısı vardı; "*kapı*" anlamına gelen cüce rünü.

Rünün üzerine bastırdı. Daha önceki gibi, işaret duvarın içine girdi. Önce bir sürtünme sesi geldi, sonra taşlar ayrılıp kapının çerçevesini oluştururken çatırtılar duyuldu. Bu sefer mekanizma çalışmıştı. Ağır kapı o kadar hızlı açıldı ki Raistlin neredeyse yere düşecekti; aceleyle yoldan çekilmek zorunda kalınca, Sturm gülümsemesini gizlemek için bıyıklarını çekiştirmek zorunda kaldı.

Ağır kapı, paslı raylar üzerinde gümbürdeyip gıcırdadı ve duvara hızla çarptığında çıkan ses, tünel boyunca yankılandı.

"Geldiğimizi bildirmek gibisi yok," dedi Sturm.

"Sessiz ol!" Raistlin elini kaldırdı.

Sturm'e göz kırpan Caramon, "Bunun için biraz geç," dedi.

Raistlin öfkeyle baktı adama. "Miğferini çıkar da bir bak, belki beynin onun içindedir! Duyduğum sesler şuradan geliyor." Tüneldeki bir boşluğu işaret etti ve şimdi, artık yankı azaldığından, sert bağırışları ve silah şakırtılarını duyabiliyorlardı. Caramon ve Sturm kılıçlarını çektiler. Raistlin kesesine uzandı.

"Dulak" diye mırıldandı ve asasındaki ışık söndü, yollarını sadece Sturm'ün meşalesi aydınlatıyordu artık.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Sturm ve kuyruk acısıyla ekledi, "İtiraf etmekten nefret ediyorum ama senin ışığın işimize yarardı."

"Düşmanlarına bir büyücü olduğunu ilan etmek pek akıl kârı değildir," dedi Raistlin uysalca.

"Yani büyü en iyi gizlice ve karanlıkta yapılıyor, öyle mi?" diye sordu Sturm.

"Hadi, ikiniz de, kesin şunu!" dedi Caramon.

Hiç hareket etmeden durdular, uzaktan gelen dövüş seslerini dinlediler.

"Skullcap'in sırlarıyla ilgilenen biri daha var," dedi Strum en sonunda.

Bunun üzerine Raistlin hareketlendi. "Gidip neler olduğuna bakacağım. Siz ikiniz burada kalabilirsiniz."

"Hayır," dedi Sturm. "Hep beraber gidiyoruz."

Bir elinde meşaleyi diğer elinde kılıcını tutarak dikkatle ilerleyen Sturm kapıdan geçti. Ardından Raistlin yürüdü ve en gerideki Caramon da ara ara omzunun üzerinden bakarak arkalarını sağlama aldı.

*** * * * ***

Karanlık tünelde yürüyen Tasslehoff Burfoot, hayatı boyunca bir daha asla kaya görmezse kesinlikle üzülmeyeceği kanaatine vardı. İlk başta, dağın altındaki gizli bir tünelde ilerlemek eğlenceliydi. Köşenin ardında bir iskelet savaşçı olabilir, önlerine fırlayıp onları boğabilirdi. Bir gulyabani ruhlarını emmeye ya da gulyabaniler yaşayanlara ne yapıyorsa onu yapmaya karar verebilirdi.

Öte yandan Tika, tünelin ilginç olduğunu hiç de düşünmüyordu. Kadın gergin ve mutsuzdu. Tas, kadını neşelendirmenin görevi olduğunu düşündü ve dağların altındaki gizli tünellerde yaşayan yaratıklarla ilgili duyduğu bütün iğrenç, ürkünç ve korkunç hikayeleri anlatarak yolculuklarına renk getirmeye çalıştı. Hikayeler istenen etkiden ziyade, Tika'yı daha da umutsuzluğa itmiş gibiydi. Bir keresinde kadın dönüp kendere vurmaya bile kalktı. Yol arkadaşlarının bu şekilde davranmasına alışkın olan Tas, tam vaktinde eğildi. Sonra da konuyu değiştirmeye karar verdi.

"Sence ne kadardır yürüyoruz, Tika?"

"Haftalardır," dedi kadın asık bir suratla.

"Bence sadece birkaç saat oldu," dedi Tas.

"Oh, sen ne bilirsin ki?" diye tersledi kadın.

"Sıkıcı olduğundan eminim," dedi kender. Tekme atarak bir taşı yuvarladı. "Yiyeceğimiz kaldı mı?"

"Daha yeni yedin!"

"Günler önceymiş gibi geliyor!" Tas, kollarını salladı. "Haftalardır yürüdüğümüzü sen kendin söyledin..."

"Ah, kapa çeneni..." diye başlayan Tika olduğu yerde donup kaldı.

Tünelin ilerisinden korkunç bir ses yükseldi; gümbürtülü, tiz bir ses. Yer sallandı ve duvarlardan toz döküldü. Gümbürtü ve gıcırtı birkaç kalp atışı boyunca devam ettikten sonra aniden kesildi.

Titreyerek, "Bu... bu neydi?" diye sordu Tika.

Tas hemen yanıtladı. "Bence bu bir Stalig biti," dedi kısık bir sesle.

"Ne biti?" diye fısıldayan Tika'nın elleri o kadar titriyordu ki, elindeki meşale yere düşüp yuvarlandı.

"Stalig biti," dedi Tas ciddi bir ifadeyle. "Onlar hakkında hikayeler duymuştum. Mağaralarda yaşarlar ve kocaman ve çok vahşi olurlar. Bunu sana söylemek istemezdim Tika ama kendini en kötüsüne hazırlamalısın. Duyduğumuz ses muhtemelen Caramon'u yiyen bir Stalig bitine aitti."

"Hayır," diye haykırdı Tika. "Buna inanmıyorum..." Sustu, kendere baktı. "Dur bir dakika. Ben Stalig bitinden bahsedildiğini hiç duymadım."

"Daha çok dışarı çıkmalısın, Tika."

"Sen stalagmit demek istiyorsun!" Tika o kadar kızdı ki, neredeyse meşaleyi kendere fırlatacaktı.

"Ben de öyle söyledim." Tas incinmişti. "Stalig biti. Sadece mağaralarda bulunurlar."

"Stalagmit, mağaralarda bulunan bir kaya oluşumudur, seni kapı kulbu! Ne demeye beni korkutuyorsun?" Tika, alnındaki teri sildi.[1]

"Emin misin?" Tas, adam yiyen korkunç Stalig biti fikrinden vazgeçmek istemiyordu.

"Evet, eminim." Tika'nın sesi öfkeli geliyordu.

"Peki, eğer o ses Caramon'u yiyen bir Stalig bitinden gelmiyorsa, neydi?" diye sordu Tas gerçekçi bir şekilde.

Tika'nın bu soruya bir cevabı yoktu ve kenderin bunu sormamış olmasını dilerdi. Arkasını döndü.

"Belki de geri dönmeliyiz..."'

"Zaten oradaydık, Tika," diye belirtti Tas. "Orada ne olduğunu biliyoruz – çok koyu karanlık– ama ileride ne olduğunu bilmiyoruz. Belki Caramon bir kaya oluşumu tarafından yenmemiştir ama o ve kardeşinin başı yine de belada olabilir ve bizim yardımımız gerekebilir. Biz –sen ve ben– Caramon ve Raistlin'i kurtarsak çok güzel olmaz mı? O zaman bize saygı duyarlar. Bir daha ne tepe saçımı çekerler, ne de tek yapmak istediğim aptal, eski asasına dokunmak olunca elime vururlar."

Tika, hayatını kurtardığı için Raistlin'in kendisine süklüm püklüm teşekkür ettiğini ve Caramon'un da sıkıca sarılarak kendisiyle ne kadar gurur duyduğunu tekrar tekrar söylediğini canlandırdı gözünün önünde.

Tas haklıydı. Arkalarında karanlıktan başka hiçbir şey yoktu.

Tika, Stalig biti hakkında kadının yanıldığının ortaya çıkmasını dileyen Tasslehoff'un eşliğinde, korku dolu ama kararlı bir şekilde ilerlemeye devam etti.

- 12 -

Karanlıkta ölüm.
Hayalet ulak.

Sturm, kapının arkasındaki odada daha birkaç adım atmıştı ki, tavandan düşmüş bir kiriş ile yolunun kapanmış olduğunu farketti. Meşalesinin oluşturduğu ufak ışık göletinin içinde durup etrafına bakınınca, tahribatın ne kadar büyük olduğunu gördü; baktığı şeyin ne olduğunu anlaması bile zordu. Oda yanmıştı. Zemin, bileğe kadar molozla kaplıydı ki bunların çoğu kararmış ve kömürleşmişti. Kömürleşmiş yığınlar, bir zamanlar mobilya olabilirdi.

Ağır kirişin etrafından dolanırken yıkıntıları tekmeleyen Sturm, başka bir kapı buldu.

Bağırmadan, "Sesler buradan geliyor," diye seslendi arkadaşlarına.

"Silah deposundan," dedi Raistlin. "Artık nerede olduğumu biliyorum. Burası kütüphaneydi. Kurtulamamış olması çok yazık!"

Bir kitaptan geri kalanları eline aldı. Sayfalar, toz halinde düştü. Elinde sadece deri cildi kalmıştı ki o da kavrulmuş, köşeleri kararmış ve kıvrılmıştı.

"Ne yazık," diye tekrarladı Raistlin yumuşak bir sesle. Kitabı elinden bıraktı ve kafasını kaldırdığında Sturm'ün kendisine baktığını gördü.

"Silah deposu? Kütüphane? Bu lanetli yer hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" diye sordu şövalye.

"Caramon ve ben bir zamanlar burada yaşamıştık," dedi Raistlin alayla. "Değil mi kardeşim? Bundan sana bahsettiğimize eminim."

"Hadi, Raist," diye mırıldandı Caramon. "Bunu yapma."

Sturm, büyücüye şüpheyle bakmaya devam etti, neredeyse ona inanacaktı.

"Of, tanrılar aşkına!" diye patladı Raistlin. "Bu ne avanaklık, Sturm Brightblade? Bunun tamamen mantıklı bir açıklaması Zhaman'ın haritalarını görmüştüm. İşte. Gizemin sonu."

Raistlin başka bir kitabı almak için eğildi, dokunmasıyla birlikte parça parça oldu. Küllerin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi. Sturm ve Caramon kapıya doğru yürümüşler, meşaleyi de yanlarında götürmüşlerdi. Yere çömelmiş, asasını sıkıca tutan Raistlin, titreyen ellerini, yüzünde belirip ensesine doğru akan soğuk ter damlalarını gizlediği için karanlığa müteşekkirdi. Korkudan neredeyse hastalanmıştı ve buraya gelmemesi için onu uyaranları dinlemiş olmayı diledi bütün ruhuyla. Sturm'e yalan söylemişti, kardeşine yalan söylemişti. Raistlin, Zhaman'ın bir haritasını hiç görmemişti. Böyle bir haritanın var olduğundan bile emin değildi. Dağın kenarındaki rünü nerede bulacağını nasıl bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Adı Pheragas olan birinden bahsedildiğini bile duymamıştı şimdiye kadar. Seslerin silah deposundan geldiğini ya da bu odanın kütüphane olduğunu nasıl bildiğini kesinlikle bilmiyordu. Kalenin bu seviyesinin epey altında bir laboratuvar olduğunu nasıl bildiğinden de haberi yoktu...

Raistlin titredi ve başını ellerinin arasına aldı, sanki içine uzanıp hiç görmediği şeylerin, hiç bulunmadığı yerlerin anılarını silebilecekmiş gibi.

"Kes şunu!" diye fısıldadı çılgınca. "Beni rahat bırak! Neden bana eziyet ediyorsun?"

"Raist?" diye seslendi Caramon. "İyi misin?"

Raistlin dişlerini sıktı. Tırnaklarını avuçlarına batırarak, ellerinin titremesini kesmeye çalıştı. Derin, titrek bir nefes aldı ve asasına sıkı sıkı tutundu, soğuk ahşabı yanan cildine bastırdı ve gözlerini kapattı. Korkusu yavaş yavaş geçti ve ayağa kalkmayı başardı.

"İyiyim, kardeşim," dedi, cevap vermediği takdirde Caramon'un onu aramaya geleceğini bilerek. Molozla dolu odada ilerleyerek, kapının yanında duran, dövüşün seslerini dinleyen ve araştırmaya gidip gitmemek konusunda tartışan Sturm'le ikizine katıldı.

"Masum birilerinin başı dertte olabilir," diye ileri sürdü Sturm. "Gidip onlara yardım etmeliyiz."

"Masum biri burada ne arasın?" diyerek itiraz etti Caramon.

"Bu bizim savaşımız değil, Sturm. Gidip kafalarımızı goblin inine sokmayalım. Bitene kadar burada bekleyelim, sonra gidip bakalım."

Sturm kaşlarını çattı. "Sen kardeşinle kal. Ben en azından gidip…

Acı, ıstırap ve öfke dolu hayvani bir kükreme zemini sarstı, tavandan toz ve moloz yağmasına neden oldu ve Sturm'ün kelimelerinin geri kalanını bastırdı. Kükreme aniden kesildi, yaratığın can çekiştiği belliydi. Sert sesler zaferle bağırdılar ve kılıçların şakırtısı arttı. Üç arkadaş, birbirlerine endişeyle baktılar.

"Bu bir ejderhaya benziyordu!" dedi Caramon.

"Sana söyledim, tehlikede olan biri var!" Sturm, içinde zırhı olan çantasını yere fırlattı, şu anda onun için gereksizdi, zira zırhını giymeye vakti yoktu. Caramon itiraz etmek için ağzını açtı ama daha tek kelime bile edemeden arkadaşı karanlığın içine daldı.

Caramon yalvarırcasına baktı ikizine. "Tek başına gitmesine izin veremeyiz, Raist! Ona yardım etmeliyiz."

Raistlin'in ağzı çarpıldı. "Sanırım öyle ama sadece kılıç ve gül yaprakları kullanarak bir ejderhayla nasıl dövüşürüz, hiç fikrim yok!"

"Sesi yaralı gibi geliyor. Bu savaşçılar muhtemelen onu köşeye kıstırmışlardır," dedi Caramon umutla ve Sturm'ün arkasından fırladı.

"Şimdi rahatladım! Köşeye kıstırılmış, yaralı bir ejderha," diye mırıldandı Raistlin.

Büyülerini aklından geçirdi, ejderhayı kaşındırmaktan –ya da güldürmekten– daha fazlasını yapabilecek bir büyü aradı. Uygun olabileceğini düşündüğü bir tanesini seçen Raistlin, kardeşinin ardından hızla ilerledi; en azından Brightblade'lerin büyük ve asil son savaşında Caramon'un kendisini öldürtmesini engellemeyi umuyordu.

* * * * *

Caramon, Sturm'ü izleyerek mahvolmuş kütüphaneden çıkınca kendini geniş bir koridorda buldu. Kalenin bu kısmı patlamanın en kötü etkilerinden kurtulmuştu. Tek hasar, duvarlardaki ve yerdeki çatlaklar ile koridora

düşmüş olan tavan parçalarıydı. Ejderhanın kükremesi, koridorun diğer ucundan geliyor gibiydi. Kükremeler gittikçe yükseldi ve korkunç bir hale geldi.

Canavarla savaşanların sesleri de gittikçe yükseliyordu. Caramon kelimeleri çıkartamıyordu ama sanki düşmanlarıyla alay ediyorlar, birbirlerini gaza getiriyorlar gibiydi. Sturm koşmaya devam ediyordu. Arkasına bakmamıştı; Caramon'un gelip gelmediği konusunda bir fikri yoktu.

Caramon daha dikkatli ilerledi. Bu dövüşle ilgili bir şey garip geliyordu adama. İkizinin yanında olmasını isterdi. Hafifçe arkasına dönen Caramon kısık bir sesle seslendi, "Raist çabuk ol!"

Bir el Caramon'un kolunu tuttu ve karanlıktan bir ses fısıldadı.

"Buradayım, kardeşim."

Caramon irkildi.

"Kahretsin Raist! Böyle sessizce sokulma bana!"

"Acele etmeliyiz," dedi Raistlin acımasızca, "şövalyenin kendisini bir kömür yığınına çevirmesini engellemek gerek."

İkisi birden hızla ileri atıldılar, Sturm'ün meşalesinin ışığını ve kılıcının parıltısını izlediler.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Caramon.

"Neden acaba?" dedi Raistlin alayla. "Üçümüz birlikte, cesurca ölüme koşuyoruz..."

Caramon kafasını salladı. "O değil. Şu sesleri dinle, Raist. Bunu ya da buna benzer bir şeyi daha önce de duydum."

Raistlin kardeşine baktı ve Caramon'un ciddi olduğunu gördü. İkisi, yıllarca beraber paralı askerlik yapmışlardı ve Raistlin, kardeşinin becerisine ve savaşçı içgüdülerine saygı göstermeyi öğrenmişti. Raistlin, daha iyi duyabilmek için başlığının kıvrımlarını geri attı. Caramon'a baktı ve başını salladı.

"Haklısın. Bu sesleri daha önce duyduk. Salak şövalye!" diye ekledi acı acı. "Kendisini öldürtmeden önce onu durdurmalıyız! Sen git. Ben yetişirim."

Caramon fırladı.

"Shirak." Raistlin büyü kelimesini söyleyince asasının ışığı yandı. Yanından geçerken, döne döne aşağı inen muazzam demir merdiveni farketti. benim odama gidiyor," dedi kendi kendine. büyü yapmaya odaklandığından ne söylediğini farketmedi.

"Sturm! Bekle!" diye seslendi Caramon, kılıç sesleri arasından şövalyenin kendisini duyabileceğini düşündüğü anda. Sturm durdu ve arkasına döndü. "Ne var?" diye sordu sabırsızca.

"Şu sesler!" dedi Caramon nefes nefese, soluğu kesilmişti. "Onlar ejderan! Hayır, dinle!" Dostunun kolunu tuttu.

Sturm, gittikçe kaşları çatılarak dinledi. Kılıcını indirdi. "Ejderanlar neden bir ejderhaya saldırsınlar ki?"

"Belki dağılıyorlardır," dedi Caramon soluklanmaya çalışarak.

"Kötülük kendisine döner."

"Ben o kadar emin değilim," dedi Raistlin yanlarına gelince. Bakışlarını şövalyeden kardeşine çevirdi. "İkinizden biri, bu canavarların yakınındayken hissettiğimiz o korkuyu hissediyor mu?"

"Hayır," diye yanıtladı Sturm, "ama ejderha bizi göremiyor."

"Bunun bir fark yaratmaması gerekir. Kampta, kırmızı ejderha daha görüş mesafesinde değilken hissetmiştik korkuyu."

"Bu çok garip," diye mırıldandı Sturm kaşlarını çatarak.

"Bildiğimiz tek şey şu ki," dedi Raistlin, "Düşmanımın düşmanı, benim dostumdur."

"Doğru," dedi Sturm hafifçe gülümseyerek. "O halde ejderhaya yardım etmeliyiz."

"Ejderhaya yardım etmek mi?" Caramon'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "İkiniz de kafayı mı yediniz?"

Görünüşe göre öyleydi, zira Sturm dövüşmek için bir kez daha ileri doğru koşmaya başlamıştı ve Raistlin de onun yanında ilerliyordu. Kafasını sallayan Caramon, kardeşi ile şövalyenin ardından gitti. Dövüş sesleri arttı.

Ejderanların tıslaması ve gırtlaktan gelen sesleri artık rahatlıkla duyulabiliyordu. Kendi dillerini ortak dille karışık olarak kullanıyorlardı, bu sayede de Caramon her dört kelimeden birini anlayabiliyordu. Ejderhanın kükremesi hafifledi, gittikçe zayıflıyordu. Silah odasında yanan ışık, koridoru aydınlattı.

Sturm duvara yaslandı. Kapının kenarına kadar ilerleyerek odanın içine bakmayı başardı. Gördüğü şey onu o kadar şaşırttı ki, adam olduğu yerde kalakalarak bakmaya devam etti. Caramon, adamı geri çekti.

"Eee?" diye sordu.

"Orada bir ejderha var," dedi Sturm, huşu içinde, "şimdiye kadar gördüklerime ya da duyduklarıma benzemiyor. Çok güzel." Titredi ve kendine geldi. "Ve çok kötü yaralanmış."

Caramon kendi gözleriyle görmeye gitti.

Sturm haklıydı. Ejderha, Caramon'un şimdiye dek rastladığı ejderhaların hiçbirine benzemiyordu. Kara Kraliçe'nin kalbi kadar siyah pullu ejderhalar, alev kadar kırmızı pullu ejderhalar, kobalt mavisi gökyüzü renginde pulları olan ejderhalar görmüştü. Bu farklıydı. Çoğundan daha küçüktü ve... Sturm'ün de söylediği gibi, güzeldi. Pulları pirinç gibi parlıyordu.

"Bu ne tür bir ejderha?" diye sordu kardeşine dönen Caramon.

"Öğrenmemiz gereken de bu," dedi Raistlin, "yani ölmesine izin veremeyiz."

"Dört ejderan var," diye bildirdi Sturm. "Biri çok kötü yaralanmış. Diğer üçü ayakta. Sırtları bize dönük. Ejderhanın işini bitirmeye odaklanmışlar. Yayları var. Okları hızla azalıyor. Arkalarından yaklaşıp onları halledebiliriz."

"Bakalım ben ne yapabilirim," dedi Raistlin. "Belki de bize zaman kazandırıp sizi zahmetten kurtarabilirim."

Raistlin kesesinden bir şey çıkarttı, parmaklarının arasında ezdi, büyünün kelimelerini söyledi ve eliyle bir hareket yaptı. Parmak uçlarından ateşten bir top çıktı, oda boyunca ilerledi ve ejderanlardan birinin sırtına isabet etti. Büyülü ateş, ejderanın pullu derisinde alev aldı. Korkunç bir çığlık atan ejderan yere yığıldı, alevler pullarını karartıp etini yakarken acıyla

yuvarladı. Yoldaşları ondan uzaklaşmak için acele ettiler, zira alevler yayılıyor, topuklarını yalıyordu.

"İkiniz de unutmayın," diye uyardı Raistlin, Sturm ve Caramon saldırırken, "Ejderanlar, ölüyken de en az canlıyken oldukları kadar tehlikelidirler."

Sturm, savaş narasını attı, "Arras, Solamni! Yüksel, Solamniya!"

Ejderan bu narayı duyunca şaşırdı ve tam yeni düşmanıyla yüzleşmek için dönecekti ki Sturm'ün kılıcı bağırsaklarını deşti. Sturm, ejderanın cesedi taşa dönüşerek silahını hapsetmeden önce kılıcını geri çekti. Caramon işini şansa bırakmıyordu. Elini, kılıcının kabzasında yumruk haline getirerek kendi ejderanının ensesine vurdu. Boynu kırılan ejderan yere düştüğünde mermer kadar sertti.

"Üç ölü!" diye bildirdi Caramon, yaralanan elindeki kanı emerken Yaralı ejderanın da işini bitirmek için hızla yanına koştu ama zaten ölmüş olduğunu gördü. Yaklaşırken ejderanın bedeni toz haline geldi. "Dört ölü," diye ekledi.

Dövüş sona erince Sturm ejderhanın yanına gitti. Azametli yaratık yerde sere serpe yatıyordu, pirinç rengi parlak pulları kanla kaplanmıştı. Raistlin, elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde ejderhanın yanma yürüdü. Büyü, bedelini her zaman alıyordu bedeninden. Üç dakika değil de üç gündür dövüşüyormuş gibi hissediyordu.

"Kapıda nöbet tut!" diye emretti Caramon'a yanından geçerken.

"Bu odada başka ejderanlar da varmış. Bu dördü, işi bitirmek için geride kalmışlar."

Caramon, yerdeki sayılamayacak kadar çok oka baktı ve başını onaylarcasına salladı. Gözlerini ejderhaya çevirdiğinde kalbi sıkıştı. Yaratık çok güzeldi, çok ihtişamlıydı. Ejderha olması önemli değildi, bu kadar ıstırap çekmemeliydi. Kapıda nöbet tutmak için uzaklaştı.

Sturm, ejderhanın başının yanında diz çöktü. Ejderhanın gözleri açıktı ama hızla ışığını kaybediyordu. Zorlukla nefes alıyordu. Hayretler içinde baktı Sturm'e.

"Bir Solamniya Şövalyesi... Neden buradasın? Sen... cücelerle mi savaşıyorsun?" Ejderha, kendini zorlayarak ayağa kalktı. "O iğrenç

büyücüyü öldürmelisin!"

Sturm başını kaldırarak Raistlin'e baktı.

"Ben değil," dedi Raistlin ters ters. "Ejderha, dövüşen cücelerden bahsetti... Fistandantilus'tan bahsediyor olmalı!"

"Beni uyurken buldu," diye mırıldandı ejderha. "Bana bir büyü yaptı, beni esir aldı... Şimdi de beni öldürmek için zebanilerini üzerime saldı..."

Ejderha öksürdü, ağzından kan fışkırdı.

"Sen ne tür bir ejderhasın?" diye sordu Raistlin. "Sana benzeyenini hiç görmemiştik."

Parlayan beden sarsıldı. Ejderhanın ağır kuyruğu yere çarptı, bacakları titredi, kanatları kasıldı. Son bir kez daha titredi ejderha. Ağzından kan boşaldı. Başı sallandı. Gözleri, ışıksız, bakakaldı. Raistlin bıkkınca iç çekti. Sturm, adama sitemle baktı, sonra başını eğdi.

"Paladine, Işığın ve Merhametin, Aklın ve Gerçeğin Tanrısı," diye dua etti, "bu soylu yaratığın ruhunu kutsal mekanına al..."

"Sturm, bir şey duydum!" Caramon koşarak odaya girdi. Durdu, şövalyenin dua ettiğini görünce mahcup oldu ve ikizine baktı. "Kütüphaneden gelen sesler duydum."

"Sayın şövalye," dedi Raistlin sert bir şekilde, "dua etmeyi bırakın. Paladine, bir ruhla ne yapması gerektiğini bilir. Ona söylemene gerek yok."

Sturm adamı duymazlıktan geldi. Duasını bitirdikten sonra ayağa kalktı.

"Koridordan gelen sesler duydum," dedi Caramon, özür dilercesine, "Ejderan olabilir. Bilemiyorum."

"Kardeşimle git!" dedi Raistlin. "Büyü beni tüketti. Dinlenmem lazım."

Yere oturup sırtını duvara dayadı.

Caramon endişelenmişti. "Raist, burada tek başına kalmamalısın."

"Sadece git, Caramon," dedi Raistlin, gözlerini kapatarak.

"Sturm'ün yardımına ihtiyacı var. Hem, üzerime titreyerek beni öldürüyorsun!"

Kristalden çıkan ışık, adamın altın teninin üzerinde parladı. Suratı süzülmüştü. Öksürmeye başlayınca mendilini aradı.

"Bilmiyorum," diyen Caramon tereddütlüydü.

"Burada yerince güvende," dedi Sturm. "Ejderanlar gitmiş."

Caramon, emin değilmişcesine baktı ikizine. "Işığı söndürmelisin Raist."

Raistlin, Sturm ve kardeşinin ayak seslerinin azalmasını bekledi. Gittiklerinden emin olunca, kardeşinin geri dönmeye karar vermemesini umarak, ayağa kalktı.

Oda bir silah deposuydu, söylemiş olduğu gibi. Eski moda zırh parçalanarak yere dağılmıştı. Ejderanlar devirmişlerdi, muhtemelen ganimet arıyorlardı. Kanla kaplı zeminde çeşitli silahlar vardı, tamir edilemeyecek durumda olan çoğu ya kırılmış ya da paslanmıştı Raistlin yerdekilere merakla baktı ama ilginç hiçbir şey göremedi. Ejderanlar akıllı yaratıklardı ve değerli bir şey gördüklerinde anlarlardı. Taşıma zahmetine değecek her şeyi almışlardı.

Raistlin, ilgisini çeken bir nesneye doğru yürüdü; bir zamanlar ejderan olan toz yığınının yakınındaki büyük bir torba. Asasını yere koydu ve cübbesinin kanla lekelenmemesi için dikkat ederek torbanın yanında diz çöktü. Torbanın içindeki biçimsiz parçalardan birini parmağıyla dürttü ve sert bir şey hissetti. Torba kanla kaplıydı. Raistlin'in becerikli parmakları, torbanın ağzını kapatan ipi çekti ve düğümü çözmeye çalıştı. Sonunda gevşetti ve torbayı açtı.

Asasının tepesindeki kristalden gelen ışık bir miğferi aydınlattı ki o da sıradan bir miğfer değildi. Ejderan, üzerindeki toz ve pisliğe rağmen miğferin değerini farketmişti ve Raistlin, bir zırhın üzerindeki ince işleri anlayabilecek biri olmamasına karşın, takanı hem korumak hem de süslemek için tasarlanmış olan miğferin bir usta tarafından yapıldığını anlamıştı.

Raistlin, miğferin üzerindeki tozun bir kısmını cübbesinin koluyla temizledi. Üç büyük kırmızı yakut ışığın altında parladı. Torbanın içine bakıp dikkate değer hiçbir şey göremeyen Raistlin, ilgisini tekrar miğfere çevirdi. Üzerinden elini geçirdi, birkaç kelime mırıldandı. Miğfer yumuşak, solgun bir şekilde parlamaya başladı.

"Ha, demek büyülüsün... Acaba..."

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kuyruk sokumundan yukarı çıkan bir titremeye kapıldı. Odada biri daha vardı. Biri, gizlice arkasından yaklaşıyordu. Raistlin yavaşça hareket ederek miğferi yere bıraktı. Aynı anda asasını eline aldı ve ayağa fırlayarak arkasına döndü. Solgun ve soğuk, gölgelerle çevrelenmiş gözler, karanlıktan kendisine bakıyordu. Gözlerin bir kafası, bir bedeni yoktu. Gözler, yaşayan bir varlığa ait değillerdi. Raistlin, meşum bakışlarda, Cehennem'de kalmak zorunda bırakılan bir ruhun, Ölüm Tanrısı'nın varlığının acı veren eziyetinde ne huzur ne de teselli bulmayan bir mahkumun öfke ve acısını gördü.

Cehennem karanlığı içinde dolanan, arkasında ilerleyen göz yakınlaştı.

Raistlin, asasını kaldırarak önünde tuttu. Asası tek korumasıydı. Bir büyü daha yapamayacak kadar yorgun düşmüştü; kaldı ki zaten korkunç bir hayaleti durdurabilecek bir büyü de bilmiyordu. Yardım çağırmayı düşündü ama bunun, hayaletin saldırmasına neden olmasından korktu. Her şeyin ötesinde, hayaletin kendisine dokunmasından sakınması gerekiyordu, zira ölümün dokunuşu sıcaklığını, gücünü, hayatını alırdı.

Hayalet yakına süzüldü ve bir anda asasının ışığı kör edici beyaz bir ışıkla parlamaya başladı; Raistlin, eliyle gözlerini korumak zorunda kaldı. Hayalet durdu.

Bir ses konuştu. Ses, kemik kadar kuru ve kül kadar yumuşaktı ve görünmeyen bir ağızdan geliyordu.

"Efendi, sana bu mesajı vermemi emretti, Raistlin Majere. Aradığın şeyi buldun."

Raistlin o kadar şaşırdı ki neredeyse asasını düşürüyordu. Eli titredi, ışık sallandı. Hayalet yakınlaştı ve Raistlin asayı daha sıkı tutarak ileri uzattı. Işık, hiç titremeden parlayınca hayalet geri çekildi.

"Ben... anlamıyorum," Raistlin'in ağzı kurumuştu. Konuşmayı iki kere denemek zorunda kalmıştı ve sonunda da kelimeleri ağzından çıktığında karga gibi çıkmıştı sesi.

"Anlamayacaksın da. Anlaman gerekmiyor. Uzun bir süre için. Efendinin koruması altında olduğunu bil, yeter."

Hayalet gözler kapandı. Karanlık dağıldı. Kolu deliler gibi titremeye başlayınca, Raistlin, asasını indirmek zorunda kaldı. Sinirleri boşalmıştı ve arkasından bir ses konuşunca neredeyse ruhunu teslim edecekti.

Ses, Sturm'e aitti. "Kiminle konuşuyordun?" Şövalyenin sert sesi şüphe doluydu. "Biriyle konuştuğunu duydum."

"Kendi kendime konuşuyordum," dedi Raistlin. Şövalyenin görmediğini umarak miğferi torbaya koydu. Sert bir şekilde sordu, "Kardeşimin duyduğu sesler neymiş? Caramon nerede?"

Sturm, dikkatinin dağıtılmasına izin vermedi. Parlayan metali görmüştü

"Ne tutuyorsun sen?" diye sordu. "Neden gizlemeye çalışıyorsun? Görmeme izin ver!"

Raistlin iç çekti. "Hiçbir şey saklamaya çalışmıyorum. Bu torbanın içinde kadim bir cüce miğferi buldum. Zırhlardan pek anlamam ama değerli gibi gözüküyor. Kendin bak." Torbayı verdi. "Caramon nerede?"

"Misafirleri eğlendiriyor," dedi Sturm.

Torbayı açtı, miğferi çıkarttı ve ışığa tuttu. İç geçirdi.

"Mükemmel bir işçilik. Buna benzer bir şey hiç görmedim."

Hiddetle Raistlin'e baktı. " '*Değerli gibi*' ha! Bu bir kralın fidyesi değerinde. Böylesi bir miğferi sadece asil kandan biri giyebilir, bir prens ya da kralın kendisi."

"Demek öyle..." diye mırıldanan Raistlin, "Dikkatli ol. Büyülü olabileceğini düşünüyorum," dedi Sturm'e gayri ihtiyari.

Hayaletin sözlerini düşünüyordu. Aradığın şeyi buldun. Buraya ne aramaya gelmişti? Raistlin bunu bilmiyordu. Tanis'e Thorbardin'in anahtarını aradığını söylemişti. Bu doğru muydu? Yoksa bir bahane miydi? Yoksa gerçek arada bir yerde mi duruyordu...

"Misafirleri mi eğlendiriyor?" diye sordu Raistlin, şövalyenin garip açıklaması bir anda düşüncelerinin sislerini dağıtmıştı. "Ne demek istiyorsun? Başı belada değil yani..."

"Bu, beladan ne anladığına göre değişir," diye yanıtladı Sturm ve kıkırdadı.

Endişelenen Raistlin tam ikizine yardım etmeye gidiyordu ki Caramon'un kapının önünde durduğunu gördü. Kardeşinin yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Hey, Raist," dedi sırıtarak, "bak burada kim var."

Tika, Caramon'un yanında belirdi. Kadının gülümsemesi, büyücünün soğuk bakışları altında bir anda kayboldu. Adam ağzını açtı ancak odaya dalarak hızla konuşmaya başlayan Tasslehoff yüzünden konuşamadı.

"Selam Raistlin! Seni kurtarmaya geldik ama sanırım kurtarılmaya ihtiyacın yok. Caramon, bizim ejderan olduğumuzu sandı, neredeyse bizi doğruyordu. Vay, bu bir ejderha mı? Ölü mü? Zavallıcık! Ona dokunabilir miyim?"

Raistlin, delici bakışlarını kardeşinin üzerine çevirdi.

"Caramon," dedi buz gibi bir sesle, "konuşmamız lazım."

- 13 -

Asil bir misafir.
Çıkış yolu.
Korkunç bir keşif.

Sturm, ellerini miğferin üzerinde gezdirdi; işçiliğine hayran olmuştu. Odadaki gerginliğin, Raistlin'in kardeşini kısık ve sinirli bir sesle azarladığının, Caramon'un ayaklarını sürüdüğünün ve incinmiş bir şekilde bunun kendi suçu olmadığını söylediğinin, Tika'nın bu korkunç yerden çıkmak için bir yol arayacağını mırıldanarak Tasslehoff'u yakasından çekip odanın dışına sürüklediğinin hayal meyal farkındaydı. Sturm neler olduğunun farkındaydı ama hiç ilgi göstermiyordu. Gözlerini ve düşüncelerini miğferden alamıyordu.

Parmak uçlarıyla mücevherlerin üzerindeki kiri dikkatle temizledi, böylece daha parlak oldular. Bir tanesi özellikle ilgisini çekmişti; miğferin ortasına yerleştirilmiş olan, bir çocuğun yumruğu kadar büyük bir yakut. Sturm, cilalanıp parlatıldığında miğferin nasıl olacağını canlandırdı gözünün önünde. Bir anda miğferi takma isteğine kapıldı.

Bu isteğin nereden çıktığını bilmiyordu. Babasının ve ondan önce de dedesinin olan kendi miğferini Krynn'deki bütün çeliklere değişmezdi ve zaten bu miğfer de ona uymazdı. Bir cüce için yapılmıştı ve dolayısıyla bir insan için çok büyüktü. Kafası, ceviz kabuğuna girmiş bir bezelye gibi hareket ederdi içinde, ama Sturm yine de onu takmak istiyordu. Belki bir kralın fidyesini giymenin içinde nasıl bir his uyandıracağını merak etmiş, belki işçiliğinin kalitesini değerlendirmek istemişti ya da belki de miğfer onunla konuşuyor, kafasına geçirmesini, yirmi dokuz yaşından daha büyük olmamasına rağmen kırlaşmaya başlamış olan uzun, açık renkli saçlarının üzerine koymasını emrediyordu.

Babasının miğferini çıkarttı ve ayaklarının dibine koydu. Miğferi ellerinde tutan, ona hayran hayran bakan Sturm, Raistlin'in miğferin büyülü olduğuna dair bir şeyler söylediğini hatırlar gibiydi. Şövalye, bu bilgiyi önemsemedi. Hiçbir gerçek savaşçı, bu cüce savaşçı gibi, bir büyücünün zırhının

yakınlarına gelmesine izin vermezdi. Raistlin, sadece Sturm'ü korkutmaya çalışıyordu. Raistlin miğferi kendisi için istiyordu.

Sturm miğferi kafasına koydu. Şaşkınlık ve memnuniyet içinde miğfer, sadece ve sadece kendisi için yapılmış gibi uydu başına.

* * * * *

"Eh, Raist, bu ejderhanın ne tür olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Caramon, gelmekte olan konuyu değiştirmek için umutsuzca bir girişimde bulunarak. "Garip bir rengi var. Belki muteber bir ejderhadır."

"Mutant demek istiyorsun herhalde, seni ahmak," dedi Raistlin soğuk soğuk. "Yaratık her açıdan mükemmeldi ve şu anda onun ne olduğu umurumda bile değil!" Hırsla nefes aldı.

"Biz gidip bir çıkış yolu arasak iyi olacak sanırım Caramon," dedi Tika aklına gelen ilk düşünceyi umutsuzluk içinde dile getirerek.

"Hadi, Tas. Gidip bir çıkış bulalım." Kenderi yakasından çekiştirdi.

"Ama nasıl dışarı çıkacağımızı biliyoruz ki!" diye itiraz etti Tas.

"Geldiğimiz yerden!"

"Başka bir yol bulacağız," dedi Tika tatsız bir şekilde, sonra da kenderi odanın dışına sürükledi.

Raistlin, öldürmek ister gibi bakıyordu Caramon'a. Bakışların altında sinen Caramon, yarı cüssesine düşmüş gibiydi.

"O kızın burada ne işi var?" diye sordu Raistlin. "Ona gelmesini mi söyledin? Söyledin, değil mi?"

"Hayır Raist, yemin ederim!" Caramon, başını öne eğmiş, mutsuz bir şekilde çizmelerine bakıyordu. "Hiç haberim yoktu."

"Şimdiye kadar yaptığın bütün salaklıklar arasında bu ödül alır. Onu nasıl bir tehlikeye soktuğunun farkında mısın? Ve kenderi de... Tanrılar adına, kender!"

Raistlin konuşmaya devam etmek için nefes almak zorunda kaldı ve bu da öksürmesine yol açtı. Uzun saniyeler boyunca konuşamayarak mendilini

bulmaya çalıştı.

Caramon ikizine acıyarak baktı ancak ona şefkatli bir şeyler söylemeye ya da yardım etmeye kalkmadı. Başı zaten yeterince beladaydı ve bu hiçbir şekilde onun suçu değildi. Bir parçası Tika'nın onu takip edecek kadar düşünüyor olmasından dolayı gizlice heyecanlanmış olsa da diğer parçası kadının kıtanın diğer ucunda olmasını diliyordu.

"O bir sorun olmayacak Raist," dedi Caramon, "Tas da... Sturm onları kampa götürebilir. Sen ve ben; biz de Thorbardin'e ya da nereye gitmek istiyorsan oraya gideriz."

Raistlin sonunda nefes almayı başardı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve kin dolu bir onaylamayla baktı kardeşine. Caramon'un planı sayesinde sadece Tika ve Tasslehoff'tan değil, şövalyeden de kurtulmuş olacaktı.

"Derhal gidecekler," dedi Raistlin, ağzından çıkan kelimeler boğazını yakıyordu.

Rahatlayan Caramon, "Elbette, Raist," dedi. "Gidip Sturm'le konuşacağım... Sturm? Ah, işte buradasın."

Caramon, Sturm'ün tam arkasında durduğunu görmüştü. Şaşırmış bir ifadeyle baktı arkadaşına. Şövalye kendi miğferini, yaşamından bile daha çok değer verdiği miğferini çıkarmış, yerine kirli, üzerinde kan lekeleri olan ve kafasına çok büyük gelen bir miğfer takmıştı. Miğferin siperliği boğazına geliyordu. Gözleri, göz yarıklarının üst kısmından zorlukla görülüyordu.

"Pahalı, güzel bir miğfer bulmuşsun Sturm," dedi Caramon.

"Doğru hitap şekli, '*Ekselansları,*' " dedi Sturm tekdüze bir şekilde; sesi, miğferin altından garip çıkıyordu. "Sizlere isimlerinizi ve nereli olduğunuzu sorardım ancak kibarlıkla harcayacak vaktimiz yok. Derhal Thorbardin'e gitmemiz gerekiyor!"

Caramon şaşkın bir şekilde kardeşine baktı. Sturm'ün ne yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Her zaman ciddi olan şövalyenin böyle davranması normal değildi.

Raistlin, Sturm'e kısık, parlayan gözlerle bakıyordu. "Onu miğferin büyülü olduğu konusunda uyarmıştım," dedi usulca.

"Hadi, Sturm," dedi Caramon, artık korkuyordu. "Dalga geçmeyi kes. Raist'le konuştum ve kampa dönerken Tas ve Tika'ya senin eşlik etmen gerektiğine karar verdik."

"Bahsettiğin Sturm kişisinin kim olduğunu bilmiyorum," dedi Sturm sabırsızca. "Ben, Grallen, Dağın Altındaki Kral Duncan'ın oğluyum. Derhal Thorbardin'e dönmeliyiz." Ses tonu üzgün bir hal aldı. "Kardeşlerim öldü. Korkarım her şeyi kaybettik. Krala haber verilmesi gerekiyor."

Caramon'un ağzı açık kaldı. "Grallen mi? Duncan'ın oğlu mu? Ha? Raist, onun neden bahsettiğini biliyor musun?"

"Ne kadar ilginç," diye mırıldandı Raistlin, laboratuvar fanusundaki bir deneymişçesine bakıyordu Sturm'e. "Onu uyardım. Dinlemedi."

"Ona ne oldu?" diye sordu Caramon ısrarla.

"Miğfer onu ele geçirdi. Böylesi büyüler nadir değildir. Elf eseri ünlü Hayranlık Broşu var mesela, ölen karısının ruhunu saklasın diye bir büyücü tarafından yapılmış. Sonra Leonora'nın Şarkı Söyleyen Flütü var..."

"Raist!" dedi Caramon. "Tarih dersi vermeyi kes! Sturm'den ne haber?"

"Görünüşe göre miğfer, Grallen isimli bir cüce prensine aitmiş," diye açıkladı Raistlin. "Ya savaş alanında ya da burada, kalede ölmüş. Büyünün doğası hakkında pek fikrim yok ama tahminimce, prensin ruhunun bu dünyada kalmak için çok önemli bir nedeni varmış; bu neden o kadar önemliymiş ki davasından vazgeçmeyi öldüğünde bile reddetmiş. Ruhu miğferin bir parçası haline gelmiş ve bir gün birinin onu yerden alma ve kafasına takma salaklığında bulunacağını ummuş. Bu noktada Sturm Brightblade devreye giriyor."

"Yani bu cüce prens artık Sturm mü oldu?" diye sordu Caramon afallayarak.

"Tam tersi. Sturm, şimdi cüce prens Grallen oldu."

Caramon dehşet içinde baktı arkadaşına. "Sturm haline geri dönebilecek mi?"

"Muhtemelen," dedi Raistlin, "eğer miğferi çıkartırsa eski haline dönecektir."

"O halde biz de çıkartırız!"

"Ben olsam..." diye başladı Raistlin, ancak Caramon miğferi tutmuş Sturm'ün kafasından çıkartmak için çekiştirmeye başlamıştı bile.

Sturm acı ve öfkeyle bağırdı ve Caramon'u itti. "Ne cesaretle o kaba ellerinle bana dokunursun, insan!" Kılıcını çekti.

"Affınıza sığınıyoruz, Ekselansları," dedi Raistlin, aceleyle müdahale ederek. "Kardeşim kendinde değil. Savaşın etkisiyle aklı karıştı..."

Sturrn, kılıcını kınına koydu.

"Miğfer sanki kafasına yapışmış, Raist," dedi Caramon. "Oynatamadım bile!"

"Şaşırmadım," dedi Raistlin. "Acaba..." Düşüncelere daldı.

"Ne demek '*şaşırmadım*'? Bu Sturm! Bu büyüyü bozmak, kaldırmak ya da herhangi bir şey yapmak zorundasın!"

Raistlin kafasını salladı. "Prens Grallen onu serbest bırakmadan büyünün bozulması imkansız."

"O ne zaman olacak? Sturm sonsuza dek bir cüce olarak mı kalacak?"

"Sanmıyorum," dedi Raistlin ve sinirli bir şekilde ekledi, "Bağırmayı kes! Buradaki bütün ejderanları üzerimize çekeceksin! Prensin ruhunun gerçekleştirmek istediği bir görevi var. Belki kardeşlerinin ölüm haberini vermek için geri dönmek kadar kolay bir şeydir."

Raistlin duraksadı. Düşünceli bir sessizlik içinde gözlerini miğfere dikti.

"Belki de habercinin söylemek istediği buydu..." diye mırıldandı.

Caramon, elini saçlarından geçirdi. Son derece umutsuz ve mutsuz gözüküyordu. "Sturm, bir cüce olduğunu düşünüyor! Bu felaket! Ne yapacağız?"

"Ekselansları," dedi Raistlin, kardeşini duymazdan gelip Sturm'e hitap ederek, "Thorbardin'e olan yolculuğunuzda size refakat etmekten mutluluk duyarız; ancak gördüğünüz üzere, bizler insanız. Yolu bilmiyoruz."

"Elbette ki sizlere yolu göstereceğim," dedi Sturm hemen. "Bana olan hizmetiniz karşılığında cömertçe ödüllendirileceksiniz. Bu korkunç haberleri kralın duyması gerekiyor!"

Caramon kardeşiyle yüzleşmek için arkasını döndü, adam kendinden çok memnun gözüküyordu.

"Onu bu şekilde kullanamazsın!" diye homurdandı Caramon.

"Neden olmasın? Aradığımız şeyi bulduk," Raistlin, Sturm'ü işaret etti. "İşte, Thorbardin'in anahtarı."

* * * * *

Kırık bir sütunun üzerine oturan Tika üzüntüyle iç çekti.

"Keşke kale kafamın üstüne çökse. Molozun altında gömülsem de her şey bitse."

"Bence bunun için çok geç kaldın," dedi Tas moloz kaplı koridorda dolanırken; meşalesinin ışığıyla loş köşeleri aydınlatıyor, hoopakıyla kalıntıları dürtüyor ve ilginç bir şeyler bulmaya çalışıyordu. "Bu kale zaten çökebileceği kadar çökmüş."

"O halde belki de bir çukura düşerim," dedi Tika. "Merdivenlerden yuvarlanıp boynumu kırarım. Her şey olabilir, yeter ki bir daha Caramon'la yüzleşmek zorunda kalmayayım. Neden geldim ki, neden, neden?" Kafasını, ellerinin arasına gömdü.

"Bizi gördüğüne pek sevinmiş gibi değildi, değil mi?" diye itiraf etti Tas. "Bu çok garip, özellikle de onu adam yiyen Stalig bitinden kurtarmak için göze aldığımız şeyleri düşünecek olursak..."

Tika, Tas'la birlikte bir çıkış yolu aramaya gideceklerini söylerken ufak bir yalan söylemişti. Kale karanlık ve tekinsizdi ve Tas keşfe çıkmaktan mutlu olurdu, ama Tika kendini hiç de bir maceracı gibi hissetmiyordu. Tek istediği Caramon'dan uzaklaşmaktı. O ve Tas koridorda kalmışlardı, Caramon'un ikiziyle tartıştığı odadan pek uzakta değillerdi. Meşalelerinden ve Raistlin'in asasından yayılan ışık koridora kadar geliyordu. Tika öfkeli sesler duyuyordu, özellikle de Raistlin'inkini, ama ne dediğini anlayamıyordu. Hiç şüphesiz, kendisi hakkında kötü şeyler söylüyor olmalıydı. Kadının yanakları yandı. Kalbi sıkışarak bir ileri bir geri sallanıp inledi.

Tasslehoff teselli etmek için kadının omzuna hafif hafif vuruyordu ki aniden derin bir nefes aldı.

"Temiz hava kokusu alıyorum," dedi ve burnunu büktü. "Eh, temiz hava değil belki ama en azından dışarıdaki hava gibi kokuyor, içerideki gibi değil."

"Yani?" dedi Tika boğuk bir sesle.

"Caramon'a çıkışı bulmaya gideceğimizi söyledin. Sanırım bulduk. Hadi gidip bir bakalım!"

"Öyle demek istememiştim," dedi Tika, iç çekerek. "Demek istediğim, bu aptal durumdan kurtulmak için bir yol bulmaktı."

"Ama eğer dışarı çıkmak için içeri girdiğimizden daha iyi bir yol bulmayı başarırsak bunu Caramon'a söylersin ve o da Raistlin'e söyler ve o da artık bize kızmaz. Kendimizi yararlı bir hale getirmiş oluruz."

Tika kafasını kaldırdı. Bu doğruydu. Eğer işe yaradıklarını ispat ederlerse, Raistlin onlara kızmaya devam edemezdi. Caramon, gelmiş olmasından mutlu olurdu. Kadın havayı kokladı. İlk başta tek koklayabildiği uzun, çok uzun süredir yer altında olan bir yerin küflü ve nemli kokusuydu. Sonra Tas'ın neden bahsettiğini anladı. Esinti de nemli ve çürümüştü ama en azından, Tas'ın da söylediği gibi, burada kapalı kalmış olan havadan farklı kokuyordu.

"Bence yukarıdan geliyor," dedi Tika yukarı bakarak. "Göremiyorum. Meşaleyi daha yukarıda tut."

Tas, devrik sütunun üzerine çabucak tırmandı, oradan da üzerine devrilmiş olan başka bir sütunun üstüne çıktı. Artık Tika'dan bir baş daha yukarıdaydı. Kolunu yerinden çıkartırcasına uzatarak meşaleyi elinden geldiğince yukarı kaldırdı. Işık, demirden yapılmış, pek sağlam görünüşlü olmayan bir iskelenin altını aydınlattı.

"Temiz hava kokusu kesinlikle buradan geliyor," dedi Tas ama aslında, pek de fark yok gibiydi. Sadece Tika'nın aklını olanlardan uzaklaştırmak istiyordu. "Eğer bu iskelenin üstüne tırmanırsak, bir kapı ya da başka bir şey bulabiliriz. Yanında ip var mı?"

"Yanımda ip olmadığını çok iyi biliyorsun," dedi Tika ve tekrar iç çekti. "Hiç umut yok."

"Hiç de bile!" diye bağırdı Tas. Başını arkaya atarak yukarı baktı. "Bana kalırsa, eğer üzerinde durduğum bu sütuna çıkıp beni omuzlarına alırsan, iskeleye yetişebilirim. Ne demek istediğimi anladın mı?" Kafasını çevirip Tika'ya baktı. "Geçen sene panayırda gördüğümüz akrobatlar gibi. Hani şu kendini düğümleyen bir adam vardı ve..."

"Biz akrobat değiliz," diye belirtti Tika. "Muhtemelen boynumuz kırılır."

"Daha biraz önce boynunu kırmak istediğini söylüyordun," dedi Tas. "Hadi Tika, en azından deneyebiliriz!"

Tika kafasını salladı. Tas omuzlarını silkti. "O halde geri dönüp başarısız olduğumuzu Caramon'a söylemekten başka yapacak bir şey kalmadı."

Tika, durumu tekrar gözden geçirdi. "Sence bunu gerçekten yapabilir miyiz?"

"Elbette yapabiliriz!" Tas, meşaleyi söndürmemeye dikkat ederek kayaların üzerine dik bir şekilde yerleştirdi. "Sen burada dur. Ayaklarını aç. Kıpırdama. Sırtından omzuna tırmanacağım. Hop, bekle! Kılıcını çıkarmalısın..."

Tika, kılıcının bağlı olduğu kemerini çözdü ve kayaların üzerine, meşalenin yanına koydu. Tasslehoff, kadının omuzlarının üzerine çıkmak için çeşitli girişimlerde bulundu ama bir insana tırmanmanın akrobatların yaptığı kadar kolay olmadığını anladı. Birkaç başarısız denemeden sonra, Tas nasıl yapması gerektiğini en sonunda çözdü.

"Şansımıza kalçan geniş," dedi Tika'ya.

"Çok sağol!" dedi kadın alayla.

Bir ayağını kadının kalçasına koyan Tas, kendini yukarı çekti. Diğer ayağını kadının omzuna koydu, aşağıdaki ayağını yukarı çekti ve iki ayağını da bastı. Yavaş yavaş, sendeleyerek, elini Tika'nın başına koyup destek alarak ayağa kalktı.

"Bu kadar ağır olduğunu düşünmemiştim!" dedi Tika nefes nefese. "Acele etsen... iyi olur!"

"Ayak bileklerimi tut!" dedi Tas. Uzandı ve demir korkuluğu yakaladı.

"Artık bırakabilirsin!"

Tas sağ bacağını öne atarak iskeleye çıkmaya çalıştı. İki denemeden sonra başardı. Bir bacağını korkuluğun arasından kaydırdı, sonra diğer bacağını ne yapacağını bulmaya çalıştı. Bir an için çok biçimsiz, rahatsız ve tehlikeli bir konumda asılı kaldı. Yukarı bakan Tika, Tas'in düşmesinden korkarak elleriyle ağzını kapattı. Şansına, balkonlara tırmanan, dar pencere çıkıntılarında gezinen ya da çatıların kirişlerinde yürüyen kenderlerin soyundan geliyordu. Kıpırdandı, homurdandı, düşmemek için bacağını tekrar yerleştirdi, tekrar kıpırdandı ve sonunda demir korkuluktan geçti ve iskelenin üzerinde yüz üstü yattı.

"Başardın!" diye bağırdı Tika, etkilenmişti. "Orada ne var? Çıkış yolu var mı?"

Tas'ın karanlıkta yürüdüğünü duyabiliyordu ama onu göremiyordu. Bir ara bir şeye takılmış gibi geldi kadına, çünkü Tas sinirli bir şekilde, "Ah!" demişti. Sonra geri geldi, iskelenin kenarından aşağı uzandı ve seslendi, "Tika, söylesene, neden buna iskele diyorlar? Bunların üzerinde iskeletler mi yürüyor?"

"Ben nasıl bilebilirim? Hem ne fark eder ki?" diye yanıtladı kadın ters ters.

"Merak ettim de. Bence ölmedikleri için."

Tika bunun anlamsız olduğunu söyleyemeden önce Tas konuşmaya devam etti. "Burada bir sürü ip var ve birkaç meşale ile içinde kötü kokulu ve ıslak bir şey olan bir torba. Bakmaya devam edeceğim."

Tekrar gitmişti. Tika meşaleyi aldı ve gergin gergin etrafına baktı, yalnız kalmaktan hoşlanmıyordu. Sonra gerçekten de yalnız olmadığını farketti. Caramon çok uzakta değildi. Seslendiği anda gelirdi.

Tas geri döndü. "Buldum! Tavanda bir delik var ve dışarı açılan bir bacaya gittiğine eminim. Bence bacadan yukarı tırmanabiliriz. Denemek ister misin?"

"Evet," dedi Tika bacanın açıldığı yerin her durumda şu anda olduğu yerden daha iyi olacağını düşünerek. Her şey, Caramon ve kardeşine dönmekten daha iyiydi. "İskeleye nasıl çıkacağım?"

"Aşağı ip sarkıtacağım. Ne yaptığımı görebileceğim bir yerde tut meşaleyi."

Tika, meşaleyi kaldırdı. Meşalenin titrek ışığında çalışan Tas, ipin bir ucunu demir korkuluğa bağladı. Sıkıca düğümlenmiş olduğundan emin olmak için çektikten sonra diğer ucunu Tika'ya attı.

"Meşaleyi söndürsen iyi olur," diye tavsiye etti, "böylece ejderanlar bizi takip edemezler. Burada yeni bir tane yakarım."

Tika, ışığı söndürdükten sonra ipi tuttu ve yavaş yavaş yukarı çıkmaya başladı. Küçük bir kızken, ipe tırmanma konusunda epey becerikliydi; ağaçların üzerine kurulmuş olan Solace'ın çocukları iplerin üzerinde örümcekler gibi bir aşağı bir yukarı hareket ederlerdi. O günlerden beri pek tırmanmamıştı ama nasıl yapılacağını hatırlaması uzun sürmedi.

"Güçlü kolların var," dedi Tas hayranlıkla.

"Ve büyük bir kalçam," diye mırıldandı Tika. Kendini iskelenin üzerine çekti.

"Hava bacası bu tarafta." dedi Tas ve meşalesi, tavandaki geniş deliği gösterdi. Tika gün ışığını göremiyordu ama yukarıdan gelen, nazikçe yüzüne dokunan temiz havayı hissedebiliyor ve koklayabiliyordu. Derin bir nefes aldı.

"Bu kesinlikle çıkış yolu," dedi.

"Bence aynı zamanda giriş yolu da," dedi Tas. "Ejderanlar kaleye girmek için bu yolu kullanmışlar. Etrafta bıraktıkları eşyalarından bunu anlayabilirsin."

"Yani eşyalarını almak için geri gelecekler!" dedi Tika endişeyle.

"Her an gelebilirler," dedi Tas neşeli bir sesle, "eğer bacayı inceleyeceksek, bunu hemen yapmalıyız."

"Ya içinde ejderan muhafızlar varsa?" Tika tereddütlüydü.

Tas bacanın içine baktı, yüzünde düşünce çizgileri belirdi.

"Sanmıyorum," dedi sonunda. "Ejderanlar bacaya dönmüş olsalardı, eşyalarını da yanlarına alırlardı. Hayır. Başka bir yerdeler. Muhtemelen aşağıdaki harabeyi araştırıyorlardır."

"O halde girelim şunun içine," dedi Tika, bu düşünceden dolayı titrerken.

İkili önce bacanın altındaki moloz yığınına, oradan da bacanın içine tırmandı. Yukarından soluk bir gri ışık geliyordu, böylece meşaleyi geride bırakabildiler. Baca doğrudan yukarı çıkmıyor, hafif bir eğimle yükseliyordu; bu sayede tırmanmaları kolaydı. Bacanın tepesinden esen hava gittikçe sertleşip soğudu ve kısa bir süre sonra yoğun gri bulutlar gördüler, o kadar yoğundu ki sanki ellerini uzatsalar bir avuç alabilirlermiş gibiydi. Açıklık, kayanın içine oyulmuş oval bir delikti; kenarları gri ışık altında ıslak ıslak parlıyordu. Tas, kafasını delikten çıkarttı ve hemen geri çekti.

"Ejderanlar!" diye fısıldadı. "Bir sürü, tam altımızdalar."

Ses çıkarmadan oldukları yerde kaldılar ve sonra Tas ayağa kalkmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Tika nefes nefese, kenderin pantolonunu çekerken. "Seni görecekler!"

"Hayır, görmezler," dedi Tas. "Onların üstündeyiz. Hadi gel. Bakabilirsin."

Tika bundan hoşlanmadı ama kendi gözleriyle görmek zorundaydı. Dikkatli bir şekilde kafasını delikten dışarı uzattı. Ejderanlar, harabeye dönmüş kalenin tabanındaki az sayıdaki kuru alanlardan birinde toplanmışlardı. Yukarıdaki gri bulutların aslında bulut değil, koyu renkli ve bozulmuş sudan yükselen yoğun sis olduğu ortaya çıktı. Ejderanlar, liderleri gibi gözüken bir ejderanın etrafındalardı. Diğerlerinden daha uzun olan ejderanın pullarının rengi de farklıydı ve emirler veriyordu. Derinden gelen yüksek sesini rahatlıkla duyabiliyorlardı.

"Tika!" dedi Tas heyecan içinde. "Ejderan dilini konuşabiliyorum! Ne söylediğini anladım."

"Ne söylediğini ben de anladım," dedi Tika. "Ortak dilde konuşuyor."

İkisi birden dinleyip izledi. Sonra Tika usulca, "Hadi! Diğerlerine söylememiz lazım!" dedi.

"Daha fazlasını duymak için beklememiz gerekmez mi?"

"Yeterince duyduk," dedi Tika.

Bacadan aşağı tırmanmaya başladı. Tas kısa bir süre daha dinledi, sonra kadını takip etti.

"Aslında, Tika," dedi Tas, iskeleye ulaştığında, "buraya geldiğimiz iyi oldu."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Tika.

- 14 -
Kötü haberler.
Kim geri dönecek?

Raistlin! Caramon! Sturm! Dışarıda bir ejderan ordusu var!" diye bağırdı Tas silah deposuna hızla girerken. Aynı zamanda Tika da, "Ejderanlar vadideki insanlara saldırmayı planlıyorlar!" diyordu. "İri olanın askerlerine söylediklerini duyduk! Saldırı Pax Tharkas'tan gelecek."

"Bunu öğrenebildik çünkü ben artık ejderan dilini anlayabiliyorum." Tas, Tika'yı bastırması için sesini yükseltmişti. "Söylesenize, neden Sturm o komik görünüşlü miğferi takıyor?"

Raistlin, ikiliye ters ters baktı. "İkinizin söylediklerinden bir kelime bile anlamadım. Sırayla konuşun!"

"Tas," diye emretti Tika, "git, kapıda nöbet tut."

"Ama Tika..." Kadının bakışları Tasslehoff'un gitmesine yetti. Tika duyduklarını tekrarladı ve sonra da, "Bu ejderanlar daha büyük bir gücün parçası. Kaçaklar bu yolu kullanmasın diye buraya gönderilmişler. Tas ve benim gelmemiz iyi oldu," diye ekledi Raistlin'e meydan okurcasına bakarken, "yoksa kaçakların içinde bulunduğu tehlikeyi asla öğrenemezdik."

Raistlin, iç çekip kafasını sallayan Caramon'a baktı.

"Bu, işleri daha da zorlaştırıyor," dedi Raistlin.

"Ne? Nasıl? Anlamıyorum," dedi Tika.

Umduğu karşılama bu değildi. Caramon'un kendisinden memnun kalmasını beklemişti. Eh, belki memnun değildi, çünkü getirdiği haberler çok kötüydü, hatta olabilecek en kötü haberlerdi, ama en azından onun ve Tas'ın sayesinde saldırıyı zamanında öğrenmişlerdi ve bunu engelleyebilecek alarmdan memnun kalmalıydı.

Caramon sadece olduğu yerde durmuş dertli dertli bakıyordu ve mutsuzdu. Raistlin'in dudakları sıkı sıkı birbirine bastırılmıştı. Kadın Sturm'ün nasıl göründüğünü bilmiyordu zira adam, bütün suratını kaplayan tuhaf görünüşlü bir miğfer geçirmişti kafasına. Hem, diye farketti Tika, herkes çok garip davranıyordu.

"Sizin neyiniz var? Hemen yola koyulmamız lazım. Şimdi! Ve neden Sturm şu komik görünüşlü miğferi takıyor?"

"O haklı, Raist," dedi Caramon. "Geri dönmemiz lazım."

"Onları uyarınca kaçaklar ne yapacaklar?" diye sordu Raistlin.

"Güvenli nereye gidebilirler?" Sturm'e bir göz attı. "Thorbardin."

"Elbette, Thorbardin'e gitmemiz lazım," dedi Sturm ve sabırsızlanmış gibi geliyordu sesi. "Yeterince oyalandık. Ben gidiyorum. Eğer benimle geliyorsanız insanlar, o halde gelin."

Kapıdan çıkmak için hareket etti. Raistlin aceleyle adamın önüne geçip elini şövalyenin koluna koyarak adamı engelledi.

"Sizinle gelmeyi istiyoruz Ekselansları, ancak öncelikle halletmemiz gereken acil bir durum var. Eğer kısa bir süre daha sabredebilirseniz..."

"Ekselansları!" Tika, Sturm'e baktı, sonra kısık bir sesle Caramon'a sordu, "Kafasına yine bir darbe mi yedi?"

"Uzun hikaye," dedi Caramon kasvetle.

"İzin ver ben açıklayayım," dedi Raistlin donuk bir sesle. "Sturm kendinde değil."

Gözlerini kardeşine çevirdi. "Şövalye ile birlikte Thorbardin'e gitmeliyiz. Cüce krallığını bulmak için başka bir fırsatımız olmayabilir."

"Hayır, kampa dönmeliyiz," diye ısrar etti Tika.

"Nehiryeli, bir saldırının muhtemel olduğunun farkında," dedi Raistlin. "Eğer saldırırlarsa hazır olacaktır."

"Neden ikisini de yapamıyoruz?" diye sordu Caramon. "Prens Grallen'i yanımızda kampa götürürüz. Sonra da prens, Thorbardin'e giden yolu kaçaklara gösterir. Sorun çözülür."

"Prens Grallen? Prens Grallen de kim?" diye sordu Tika ama kimse ona cevap vermedi.

"Mükemmel bir fikir ama işe yaramaz," dedi Raistlin tatsız bir şekilde.

"Elbette yarar," dedi Caramon.

"Dene ve gör," dedi Raistlin, omuzlarını silkerek. "Prens Grallen'e söyle."

Caramon, son derece rahatsız gözükerek, kapının yanında durarak ayağını sabırsızca yere vuran Sturm'ün yanına gitti. "Ekselansları, Thorbardin'e gitmeyi planlıyoruz ama öncelikle kısa bir gezi yapacağız. Kuzeyde bir vadide kısılıp kalmış arkadaşlarımız var."

Sturm geri çekildi. Miğferinin göz yarıkları ardından sinirle Caramon'a baktı. "Kuzey mi? Kuzeye gitmiyoruz. Yolumuz Dergoth Ovası'nın ötesine, doğuya uzanıyor. Bana eşlik etseydin bundan memnun kalırdım insan, ancak eğer kuzeye gidiyorsan, yalnız gideceksin."

"Söylemiştim," dedi Raistlin.

Caramon derin bir iç çekti.

"Sturm'ün nesi var?" diye sordu Tika korku içinde. "Neden böyle konuşuyor?"

"Miğfer onu ele geçirdi," dedi Caramon. "Üç yüzyıl önce yaşamış bir cüce prens olduğunu düşünüyor. Thorbardin'e gitmeyi kafasına koymuş."

"Miğfer, onun başka bir şey yapmasına izin vermeyecek," dedi Raistlin. "Büyüyle anlaşmaya varılamaz."

"Onu bayıltıp, bağlayıp, sürükleyerek yanımızda götüremez miyiz?" diye sordu Tika.

Caramon dehşete düşmüştü. "Tika, hakkında konuştuğumuz kişi Sturm."

"Eh, görünüşe göre değil," diye tersledi Tika. "O Prens Bilmemkim." Olup bitenden hiçbir şey anlamamıştı ama bu konuşmanın nereye doğru ilerlediğini görecek kadar anlayışlıydı ve bundan hoşlanmamıştı.

"Caramon Majere, dostlarımız tehlikede! Onları yalnız bırakamayız!"

"Biliyorum," dedi adam mutsuz bir şekilde. "Biliyorum."

"Onu bayıltabileceğimizi pek sanmıyorum," diye belirtti Raistlin. "Miğfer, onu her türlü zarardan koruyacaktır. Ona saldırmaya kalkarsak, bizimle dövüşür ve birimiz yaralanır. Sturm'ün cüce bir prens olduğunu düşünüyor olması, kılıcını kullanmayı unuttuğu anlamına gelmiyor."

Tika, Raistlin ile Caramon'un arasına girdi. Sırtını Raıstlin'e dönerek Caramon'la yüzleşti; ellerini göğsünde birleştirmiş olan kadının kızıl bukleleri sallanıyor, yeşil gözleri parıldıyordu.

"Thorbardin olsun veya olmasın, prensle veya değil, birinin Nehiryeli ve diğerlerini uyarması gerekiyor. Sen ve ben geri dönmeliyiz, Caramon. Kardeşin ve Sturm de Thorbardin'e gidebilirler."

"Evet, Caramon," dedi Raistlin tatlı bir sesle. "Kız arkadaşınla kaç. Melun Dergoth Ovası'ndan kendini cüce sanan bir şövalye ile geçmem için beni yalnız bırak. İkimiz de ölürüz elbette ve görevimiz başarısızlıkla sonuçlanır, ama hiç şüphesiz ikiniz birlikte çok eğlenirsiniz."

Tika o kadar öfkelendi ki dönüp Raistlin'in altın rengi yüzüne bir tokat atmak istedi. Ancak bunun her şeyi daha da kötü bir hale getireceğini biliyordu. Kendine hakim olmak için tırnaklarını etine batırıp Caramon'a bakmaya devam etti, adamı kendisine bakmaya, kendisiyle konuşmaya, kendisini ve söylediklerini düşünmeye zorladı.

"Raistlin abartıyor," dedi Tika. "Kendini suçlu hissetmen için uğraşıyor. O bir büyücü! Onun büyüsü var ve kendisinin de söylediği gibi, miğfer Sturm'ü koruyacaktır ve Sturm de hâlâ kılıcını kullanabiliyor. Sen benimle gelmelisin!"

Caramon ıstırap içindeydi. Yüzü çirkin bir şekilde kızarmış, solgun beyaz lekelerle beneklenmişti. Bir ikizine, bir Tika'ya baktı, sonra bakışlarını ikisinden de uzağa çevirdi.

"Bilemiyorum," diye mırıldandı.

Tasslehoff kafasını kapıdan içeri uzattı. "Korkunç gürültü yapıyorsunuz," dedi ciddi bir edayla. "Bağırtılarınızı koridorun sonundan bile duyabiliyorum!"

Tika hiddetli bir sessizliğe gömüldü. Caramon hâlâ bir şey söylememişti ve Sturm de yola çıkmak için sabırsızlandığından bir ileri bir geri yürüyerek

volta atmaya başladı.

"Sen ne karar verirsen, kardeşim," dedi Raistlin.

Tika, Caramon'a baktı. "Eee?"

Caramon, huzursuz huzursuz Tika'ya göz attı.

"Bir fikrim var," dedi. "Hepimiz yorgunuz ve açız. Bu uzun bir gün oldu. Tünele geri dönelim, bir şeyler yiyelim ve bu konuyu daha sonra konuşalım."

"Kardeşinle gidiyorsun," dedi Tika buz gibi bir sesle.

"Bilmiyorum," dedi Caramon. "Karar vermedim. Düşünmem lazım."

Tika, adama baktı; yeşil gözlerin tehditkar bakışları, Caramon'u bir mızrak gibi deldi. Kadın öfkeyle ayrıldı odadan.

"Tika! Bekle..." Caramon, kadının arkasından gitmek için hareketlendi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" dedi Raistlin. "Prensi burada kalmaya ikna etmek için bana yardım etmelisin. Bu gecikmeden memnun olmayacaktır."

Caramon, Tika'nın koridorda ilerlemesini, kütüphaneye doğru yürümesini izledi. Kadın kemiklerine kadar sinirli gibi gözüküyordu.

"Tas, onunla git," dedi Caramon, kardeşi duymasın diye kısık bir sesle.

Tas, kadının ardından koştu. Caramon, ikisinin konuştuğunu duyabiliyordu.

"Tika, sorun ne?" diye seslendi Tas kadını yakalamak için hızla koşarken.

"Caramon bir salak," diye yanıtladı Tika hırsla, "ve ben ondan nefret ediyorum!"

"Caramon!" dedi Raistlin sert bir sesle. "Sana ihtiyacım var!"

Derin bir iç çeken Caramon, kardeşinin yanına gitti.

* * * * *

Uzun süren bir konuşma sonunda Raistlin, Prens Grallen'i geceyi Skullcap'te geçirmeye ikna etti. Prense kendisinin ve kardeşinin bir

yolculuğa çıkmadan önce dinlenmeleri gerektiğini söyledi ve en nihayetinde Prens isteksizce kabullendi.

Kütüphaneye döndüler ve oradan da tünele girdiler. Caramon, ejderanların kendilerini bulmasından çekinerek taş kapıyı kapatmak istedi. Raistlin, ejderanların tüneli bilmediğine işaret ederek, burada yeterince güvende olduklarını söyledi. Taş kapıyı kapatırlarsa çok gürültü olurdu. Ejderanların gürültüyü ilk seferinde duymama nedeni, ejderhanın kükremeleriydi. Elbette, bundan sonra saklanmaya gerek yoktu. Kapı açık kaldı.

Yemeklerini idareli yediler zira önlerinde uzun bir yolculuk vardı, hangi yolu seçerlerse seçsinler.

Sturm, kendisine verilenleri yedi anında, kimsenin uyandırmayı başaramadığı derin bir uykuya daldı.

Caramon o kadar mutsuzdu ki yiyemedi bile. Tika ne onunla konuşuyor, ne de ona bakıyordu. Sırtını taş duvara dayamış, kurutulmuş bir et parçasını dalgın dalgın çiğniyordu.

Raistlin, her zamanki gibi çok az yedi ve sonra da herkese kendisini rahatsız etmemelerini emrederek büyülerini çalışmak için çekildi. Asasının solgun ışığı altında yere oturarak sıcak kalmak için cübbesinin eteklerini bacaklarına sardı ve kitabını dizlerinin üzerine açtı.

Tasslehoff, bir cüceye dönüşmüş olan Sturm'ün cazibesine kapılmıştı. Kender, prens cevapladığı sürece onunla konuştu, Sturm uyuyakaldığında da Tasslehoff onu izleyerek adamın yanında oturmaya devam etti.

"Horlaması bile Sturm'den farklı!" diye belirtti Tas, Caramon şövalyenin nasıl olduğunu görmek için yanlarına geldiğinde. Caramon kardeşine bir göz attı, sonra da miğferi almak için eğildi.

"Çekip çıkartacak mısın? Bekle, bırak yardım edeyim!" diye önerdi Tas ve heyecanla ekledi, "Sonra ben de takabilir miyim? Ben de prens olabilir miyim?"

Caramon sadece homurdandı. Miğferi kuvvetle çekti, döndürdü ve bu da işe yaramadığında gevşetmek için üzerine vurdu. Miğfer kımıldamadı bile.

"Onu çıkartmanın tek yolu, Sturm'ün kafasını da birlikte almak," dedi Tas. "Sanırım bu bir seçenek değil, ha?"

"Hayır, değil," dedi Caramon.

"Bu çok kötü," dedi Tas, hayal kırıklığına uğramıştı. "Eh, neyse, cüce olamasam bile, en azından Sturm'ün cüce oluşunu izleme şansına sahibim."

"Şansmış!" diye homurdandı Caramon.

Sırtını duvara dayadı, kollarını göğsünde birleştirdi ve oturduğu yere yerleşti. İlk nöbeti tutmayı önerdi. Tika ayağa kalktı, ellerini sildi ve adama doğru yürümeye başladı. Caramon içten içe inledi ve kendini hazırladı.

"Yemeğinden hoşlandın mı?" diye sordu endişeyle ayağa kalkarak Tika, omzunun üzerinden Raistlin'e baktı. Adamın okumaya iyice daldığını görünce, yumuşak bir sesle, "Kararını verdin. Kardeşinle gidiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Bak Tika, düşünüyordum," dedi Caramon. "Yarın hep beraber Thorbardin'e gitsek nasıl olur? Flint ve Tanis'e rastlarız, sonra Raistlin onlarla kalır ve sen ve ben de diğerlerini uyarmak için geri döneriz..."

"Dönüp onları gömeriz diyorsun yani," dedi Tika. Topuklarının üzerinde döndü ve duvarın kenarındaki yerine döndü.

"Anlamıyor," dedi Caramon kendi kendine. "Raistlin'in ne kadar zayıf olduğunu, ne kadar hastalandığını anlamıyor. Onun bana ihtiyacı var. Onu yanlız bırakamam. Kaçaklar iyi olacaklardır. Nehiryeli akıllı biri. Ne yapması gerektiğini bilir."

Büyülerini çalışıyormuş gibi yapan Raistlin, Tika'nın gittiğini görünce memnuniyetle gülümsedi. Büyü kitabını kapattı, kardeşinin kendisi için taşıdığı çantasına geri koydu ve bir anda üzerine çöken günün yorgunluğu yüzünden asasının ışığını kapattı ve uyudu.

Gece iyice çöktü. Tüneldeki karanlıkta göz gözü görmüyordu. Tika olduğu yerde oturuyor, çeşitli sesleri dinliyordu; Sturm'ün gürleyen horlamaları, Caramon'un dönmeleri, Tasslehoff'un seğirmeleri ve fare olup olmadığı belli olmayan diğer sesleri. Tika ne yapması gerektiğini biliyordu. Sadece bunu yapmak için cesarete ihtiyacı vardı. Caramon çenesini kırarcasına esnedi. Karanlıkta el yordamıyla ilerleyerek Tas'ı buldu ve sarstı.

"Daha fazla uyanık kalamayacağım," dedi usulca. "Nöbeti sen devral."

"Elbette Caramon," dedi Tas uykulu uykulu. "Sturm'ün yanına oturabilir miyim? Uyanabilir ve ben de prense kısa bir süreliğine miğferini takıp takamayacağımı sorarım."

Caramon, prens ve miğferin Cehennem'e kadar yolunun olduğu gibi bir şey mırıldandı. Tika, adamın yanından geçtiğini duyunca süratle yattı ve gözlerini kapattı, ama muhtemelen adam onu karanlıkta zaten göremiyordu. Kadının adını seslendi adam.

"Tika," dedi tereddütle fısıldayarak.

Kadın cevap vermedi.

"Tika, anlamaya çalış," dedi adam ağlamaklı bir şekilde. "Raist'le gitmem lazım. Bana ihtiyacı var."

Kız sessiz kaldı. Caramon derin bir iç çekti, Sturm'ün ayağına takıldı, battaniyesini el yordamıyla aradı ve sonra da yattı. Horlamaya başlayınca, Tika ayağa kalktı. Çantasını ve bir meşale buldu ve Tasslehoff'un hoopakıyla Sturm'ü dürterek uyandırmaya çalıştığı yere emekledi.

"Tas," dedi Tika boğuk bir sesle. "Bu meşaleyi benim için yakmana ihtiyacım var."

Kendisine söyleneni yapmaktan her zaman memnun olan Tas, keselerinden birini karıştırdı. Bir çakmak taşı ve kav buldu; kısa bir süre sonra meşale yanmaya başlamıştı bile. Tika nefesini tuttu, ışığın uykudakileri uyandırmasını bekledi. Raistlin bir şeyler mırıldandı ve başlığını gözlerinin üzerine çekip sırtını döndü. Sturm kıpırdamadı bile. Ogreler saldırırken bile uyuyakalmış olan Caramon ise horlamaya devam etti.

Tika hafifçe iç çekti. Adamı uyandırmak istememişti ama yine de, bir kısmı hayal kırıklığına uğramıştı.

"Kılıcımı nereye koyduğumu hatırlıyor musun?" diye sordu Tas'a.

Kender konuyu biraz düşündü. "İskeleye tırmanırken çıkartmıştın. O heyecanla unutmuş olmalısın. Herhalde hâlâ kalede, o kayanın üzerinde duruyordur."

Tika sessizce iç geçirdi. Gerçek hiçbir savaşçı kılıcını nerede bıraktığını unutmazdı.

"Gidip getireyim mi?" diye sordu Tas hevesle.

"Hayır, kesinlikle olmaz!" diye yanıtladı Tika. "Kim bilir orada geceleyin neler dolaşıyordur. Sturm'ün başına gelenlere bak."

Şimdi sessizce iç geçirme sırası Tas'ındı. Bazı insanlar çok şanslıydı. Bu hiç de adil değildi.

"Tavşanöldüren'i ödünç ver," dedi Tika.

Tas, bıçağını sevgiyle okşadı ve kadına verdi.

"Kaybetme. Nereye gidiyorsun?" diye sordu Tas.

"Geri dönüp kamptakileri uyaracağım."

"Ben de seninle geliyorum!" Tas ayağa fırladı.

"Hayır," Tika, kızıl buklelerini salladı. "Sen nöbettesin, unuttun mu? Buradan ayrılamazsın."

"Ah, evet. Sanırım haklısın," diye kabullendi Tas, Tika'nın umduğundan çok daha kolay bir şekilde. Kız, bu noktada tartışacaklarından korkmuştu.

"Bana gerçekten ihtiyacın varsa seninle gelirim," dedi Tas kıza.

"Ama yoksa, burada kalmayı tercih ederim. Sturm'ün cüce oluşunu kaçırmak istemiyorum. Bu, her gün görülebilecek bir şey değil. Caramon'u uyandıracağım."

"Hayır, yapmayacaksın," dedi Tika çetin bir edayla. "Beni durdurmaya çalışacaktır."

Tas'ın bıçağını kemerine soktu ve çantasını sırtına attı.

"Gerçekten de tek başına mı gidiyorsun?" diye sordu Tas, etkilenmişti.

"Evet," dedi Tika, "ve kimseye tek bir kelime dahi etme. Anladın mı? Sabaha kadar hiçbir şey söyleme. Söz mü?"

"Söz," dedi Tas ikna edici bir şekilde.

Tika, Tas'ı tanıyordu ve sözlerin, bir kender için toz gibi –kolayca uçup gidebilir– olduğunu biliyordu. Kendere ciddi bir edayla baktı.

"Keselerinde olan her şey üzerine yemin etmelisin," dedi kız.

"Eğer yemini bozarsan, hepsi hamam böceğine dönüşsün ve kaçıp gitsin."

Bu korkunç ihtimal karşısında Tas'ın gözleri yuvalarından fırladı. "Zorunda mıyım?" diye sordu kıvranarak. "Zaten söz verdim..."

"Yemin et!" dedi Tika sert bir sesle.

"Yemin ederim," Tas yutkundu.

Bu korkutucu yeminin en azından birkaç saat boyunca, arayı iyice açabileceği kadar dayanacağından emin olan Tika, tünelde ilerlemeye başladı. Kısa bir mesafe gitmişti ki bir şey hatırladı ve geri geldi.

"Tas, Caramon'a benim adıma bir mesaj verir misin?"

Tasslehoff başını salladı.

"Ona, anladığımı söyle. Anladım."

"Söylerim. Güle güle, Tika," dedi Tas el sallarken.

Bunun, kızın tek başına gidiyor olmasının doğru olmadığına dair bir his vardı içinde. Birini uyandırmalıydı ama sonra keselerinde olan o mükemmel şeylerin hamam böceklerine dönüşüp kaçışacağı aklına geldi ve ne yapacağını bilemedi. Tekrar Sturm'ün yanına oturdu ve ettiği yeminden dönmesini sağlayabilecek bir yol bulmaya çalıştı. Tika'nın taşıdığı ışık gittikçe küçüldü ve en sonunda ışığı göremez hale geldi ama bu durumdan kurtulmanın bir yolunu hâlâ bulamamıştı.

Düşünmeye devam etti, o kadar derin düşündü ki saatler o farketmeden geçip gitti.

* * * * *

Aslında Raistlin, ejderanların tünelden haberi olmadığını söylerken yanılmıştı. Bir baaz ejderan ganimet arayarak kütüphanede dolaşırken gizli tüneli keşfetmişti. İnsanların döndüğünü duyduğunda tüneldeydi. O daha farketmeden yolunu kapatmışlardı ve o da kısılı kalmıştı. Baaz onlara saldırmayı düşündü, zira sadece beş kişilerdi ve bunlardan biri sümüklü bir kender, biri de kadındı.

Kadını görünce daha iyi bir fikir geldi baaz'ın aklına. Diğerlerini öldürecek, kadını canlı yakalayacak, onun zevkini çıkartacak, sonra da onu arkadaşlarına götürüp cüce içkisiyle takas edecekti. Baaz, tünelin içinde güvende olacağı bir mesafeye kadar geri çekildi ve grubu gözlemeye başladı.

İki tanesi savaşçıydı ve kılıçlarını güvenle takıyorladı. Biri ise baaz'ın gözlerini yakan bir ışığa sahip bir asa taşıyan iğrenç bir büyücüydü. Baaz bütün büyü kullanıcılarından nefret eder ve onlara hiç güvenmezdi; hayal kırıklığına uğrayarak grubu yalnız bırakmaya karar verdi, en azından şu an için. Belki biri nöbet tutarken uyuyakalırdı ve o zaman kendisi de gizlice yaklaşır ve onları uyurken katlederdi.

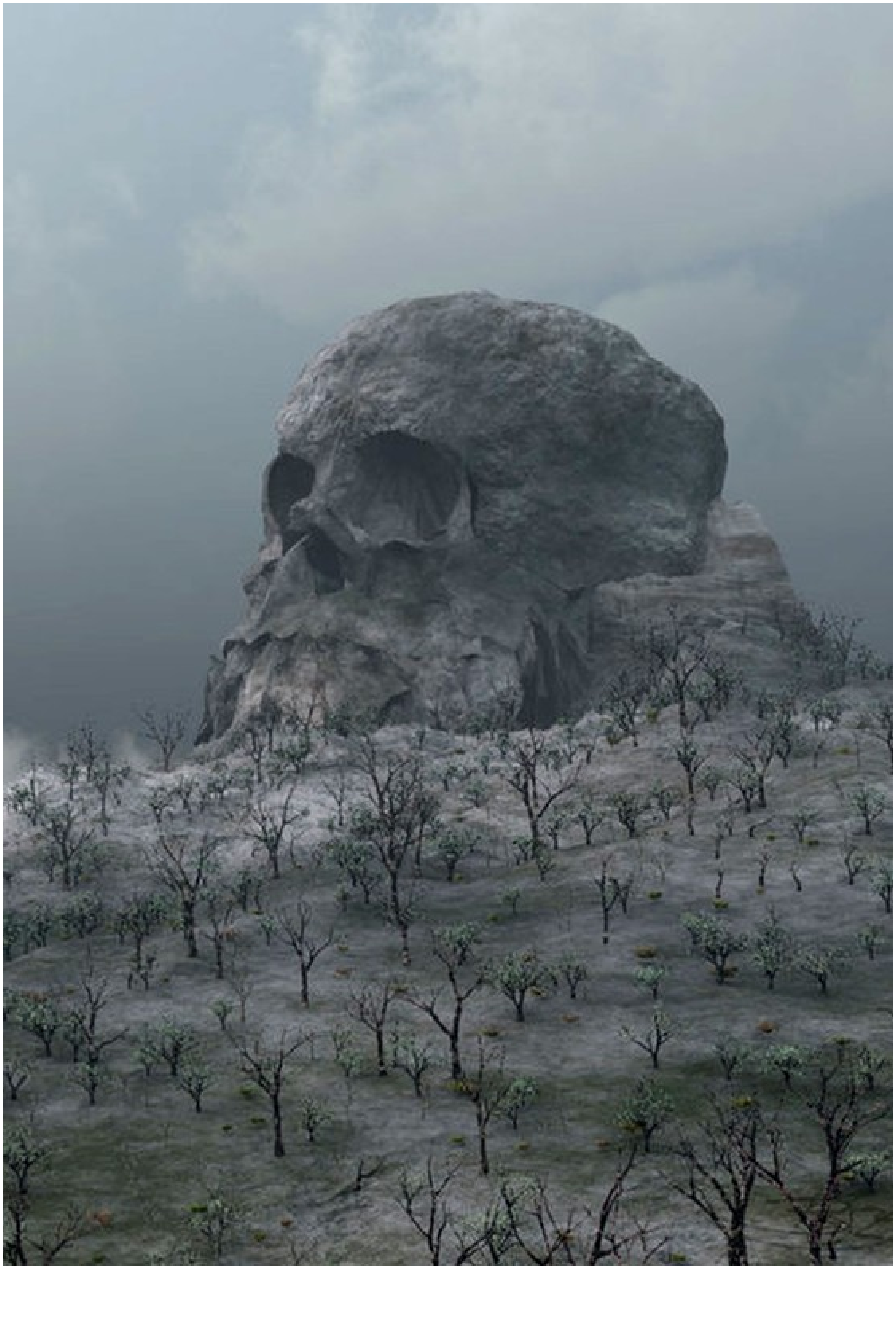
Görünüşe göre baaz yine hayal kırıklığına uğrayacaktı zira ilk nöbeti iri savaşçı aldı ve nöbeti süresince tetikte kaldı. Ejderan, savaşçının duyacağı korkusuyla pençesini bile kıpırdatmaya çekiniyordu. Sonra iri adam kenderi uyandırınca ejderan heyecanlandı, çünkü Krynn üzerinde yeni olan ejderanlar bile, kenderlerin lezzetli olmalarına karşın güvenilmez olduklarını öğrenmişlerdi. Kenderlerin keskin kulakları ve daha keskin gözlerinin de olduğunu biliyordu ve bu kender, diğerlerinden daha tetikte gözüküyordu. Kender aynı zamanda uyanıktı da.

Ejderan kendini uzun ve sıkıcı bir geceye hazırlamıştı ki şansı bir anda döndü. Dişi insan bir meşale yaktı, kısa bir süre kenderle konuştu ve sonra da tek başına tünelde yürümeye başladı. Gölgelere saklanıp elinden geldiğince sessiz kalmaya çalışan ejderanın önünden geçti. Eğer kadın kafasını çevirmiş olsaydı, meşalesinin ışığının, ejderanın pirinç renkli pullarından ve şehvet dolu gözlerinden yansıdığını görebilirdi. Kadın, başı önde, bakışları ayakları üzerine kenetlenmiş olarak yürüdü. Ejderanı farketmedi.

Baaz gergin bir şekilde kenderin veya bir başkasının kadının arkasından gelmesini bekledi ama kimse gelmedi.

Pençelerinin taş zeminde tıkırdamasını engellemek için yavaş ve sessiz adımlarla hareket eden ejderan, kadının ardından tünelde ilerledi.

Yanaşmadan önce, kadının iyice uzaklaşmasına izin vermesi gerekiyordu, böylece kimse onun çığlıklarını duymayacaktı.

- 15 -

Caramon'un seçimi. Tika tavasını kaybediyor. Raistlin büyü yapamıyor.

"Ne yaptı?" Caramon, Tasslehoff'un önüne dikildi. İri adamın yüzü kıpkırmızı kesilmiş, gözleri alev alev parlıyordu. Kender, adamı hiç bu kadar kızgın görmemişti. "Neden beni uyandırmadın?"

"Bana söz verdirdi!" diye inledi Tas.

"Sen ne zamandan beri verdiğin sözü tutuyorsun?" diye kükredi Caramon. "Şu meşaleyi yak bana ve acele et!"

"Eğer sana bahsedersem, keselerimdeki her şeyin hamam böceklerine dönüşeceğini söyledi," dedi Tas.

Işık parladı. Raistlin oturup gözlerini ovaladı.

"Siz ikinizin neyi var? Kes böğürmeyi Caramon. Ölüleri uyandırmaya yetecek kadar gürültü yapıyorsun!"

"Tika gitmiş," dedi Caramon, kılıç kemerini takarken. "Gecenin bir yarısında ayrılmış. Diğerlerini uyarmak için geri dönmüş."

"Aferin ona," dedi Raistlin. Birkaç saniye boyunca kardeşini izledi, sonra da, "Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu.

"Onun ardından gidiyorum."

"Aptal olma," dedi Raistlin soğuk soğuk. "Gideli saatler olmuş. Ona asla yetişemezsin."

"Dinlenmek için durmuş olabilir." Caramon, meşaleyi tuttu.

"Sen burada bekle. Uyumaya devam et. Kısa bir süre sonra dönerim..." Durdu, sonra farklı bir ses tonuyla, "Sturm nerede?" diye sordu.

"Of, tanrılar aşkına..." Raistlin ayağa fırladı. "Shirak demesiyle birlikte asasının ışığı parlamaya başladı. "Bir kender nöbet tutarsa böyle olur işte!"

"Şuraya girdi." Tas, kütüphaneyi işaret etti. "İşemeye gittiğini sanmıştım."

"Bir şey söyledi mi?" Raistlin'in gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Ona miğferi takıp takamayacağımı sordum ve o da '*hayır*' dedi," diye belirtti Tas asık bir suratla.

Raistlin, eşyalarını toplamaya başladı. "Sturm'ün ardından gitmemiz lazım. Ne yaptığı konusunda hiçbir fikri yok. Doğrudan bir ejderan ordusunun içine yürüyebilir!"

"Bu hiç adil değil," dedi Tas keselerini toplarken. "Sturm miğferi bütün gece taktı. Ona artık benim sıramın geldiğini söyledim."

"Ya Tika?" diye ısrar etti Caramon. "O tek başına kaldı."

"Kampa geri dönüyor. O tehlikede değil. Sturm tehlikede."

Caramon ıstırap çekiyordu. "Bilemiyorum..."

Raistlin, çantasını aldı. "Sen ne istiyorsan onu yap. Ben Sturm'ün peşinden gidiyorum."

"Ben de," dedi Tas. "Belki de bu gece miğferi takma sırası bende olur. Tika'ya Tavşanöldüren'i verdim, Caramon," diye ekledi arkadaşı için üzülerek. "Kılıcını koridorda unutmuştu. Haa... sana söylemem için bana bir mesaj bıraktı! Neredeyse unutmuştum. Sana, anladığını söylememi istedi."

Caramon yumuşak bir şekilde homurdandı ve kafasını salladı.

"Kalıp daha çok konuşurdum ama gitmem lazım," dedi Tas.

"Raistlin'in bana ihtiyacı olabilir."

Tas, Caramon'un gelip gelmediğini görmek için bir saniye daha bekledi ama iri adam hareket etmedi. Diğer ikisinin kendisini geride bırakacağından korkan Tas arkasını döndü ve koşarak ilerledi. Caramon, kenderin sesinin kütüphaneden geldiğini duydu.

"Çantanı senin yerine ben taşıyabilirim, Raistlin!"

Kardeşinin verdiği cevabı da işitti, "Ona dokunursan, elini keserim."

Caramon kararını verdi. Tika anlamıştı. Öyle söylemişti. İkizini, kalenin içine açılan kapıda yakaladı.

"Bırak onu ben taşıyayım. Senin için çok ağır," dedi Caramon ve Raistlin'in çantasını omuzladı.

* * * * *

Tika saatler boyunca yürüdü; öfke, hüsran ve aşk, içinde kor gibi yanıyordu. Önce aşk alevleniyor, sonra sönüp yerini öfkeye bırakıyordu. Alevler enerjisini besledi ve kadın vaktini iyi değerlendirdi; en azından öyle sanıyordu. Ne kadar ilerlediğini kestirmek pek kolay değildi, tünel sonsuz gibi gözüküyordu. Yürürken kendi kendine konuştu, Caramon ile hayali sohbetler etti ve Raistlin'e, onun hakkında gerçekten ne düşündüğünü söyledi. Bir keresinde arkasından gelen bir ses duyduğunu düşündü ve durdu, kalbi deliler gibi çarpıyordu; korkudan değil, umuttan.

"Caramon!" diye seslendi hevesle. "Peşimden geldin! O kadar mutluyum ki..."

Bekledi, ama bir cevap alamadı. Artık sesi duymuyordu ve onu hayal etmiş olduğuna karar verdi.

"Hüsnükuruntu," diye mırıldandı kendi kendine ve sinirle, gevşek bir taşı tekmeleyip yuvarladı. "Gelmiyor."

O anda, gerçekle yüzleşti. İçindeki bütün alevler söndü.

Caramon gelmiyordu. Kadın, ona bir ültimatom vermişti; kendisi veya kardeşi. O da Raistlin'i seçmişti.

"Her zaman Raistlin'i seçecek," dedi Tika. "Beni sevdiğini biliyorum ama her zaman Raistlin'i seçecek."

Bunun neden böyle olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Sadece, ikisini ayıracak bir şey olana kadar böyle olacağını biliyordu, hatta belki o zaman bile durum değişmeyecekti.

Sesi tekrar duydu. Bu sefer Tika, sesi hayal etmediğini farketti.

"Tasslehoff? Sen misin?"

Nöbeti bırakıp kadının peşinden gitmek tam da kenderin yapacağı bir şeydi. Muhtemelen gizlice sokulup gölgelerin içinden üzerine atlayacak, kadını korkutarak kahkahalara boğulacaktı.

Eğer bu Tas'sa, kadının seslenmesine karşılık vermemişti.

Kadın sesi tekrar duydu. Sert soluklar ve kayalara sürtünen adımlara benziyordu gelen ses ve bu her kimse, artık gizlenmeye çalışmıyordu.

"Tasslehoff," dedi Tika tereddütle, "bu hiç komik değil..."

Bu kelimeleri söylerken bile, onun Tas olmadığını biliyordu kadın. Korku, midesinde soğuk, sert bir düğüm halini aldı. Boğazı tıkandı. Ne nefes alabiliyor ne de yutkunabiliyordu. Meşaleyi sol eline alırken neredeyse yere düşürecekti. Sağ eli, kasılmış bir şekilde kemerindeki bıçak üzerinde kilitlendi. Tek başına, karanlıkta ölmek istemiyordu ve bu düşünce üzerine korkuyla inledi.

Göremiyordu ama taş zemine sürten tırnakların çıkarttığı sesi duyabiliyordu; o anda takipçisinin bir ejderan olduğunu anladı. Panik halindeki ilk içgüdüsü koşmak oldu ama beyni ona kaçmasını haykırırken, bacakları hareket etmeyi reddetti. Hem, gidecek hiçbir yer yoktu. Ne koşacak, ne de saklanacak hiçbir yer yoktu.

Sert soluklar ve hırıltılar gittikçe yaklaştı. Ejderan gizlice ilerlemeyi bırakmıştı.

Ejderan, meşalenin ışığında kadının tam önüne çıktı, doğrudan kadına doğru koşuyordu. Kadını görünce pullarla kaplı korkunç yüzü hevesli bir sırıtışla kaplandı. Çenesinden tükürükler aktı. Eğik ağızlı bir kılıç kuşanmıştı ama onu çekmemişti. Avını öldürmek istemiyordu, önce zevkini çıkartacaktı.

Tika, yaratık adamın yaklaşmasına izin verdi; planlanmış bir strateji yüzünden değil, hareket edemeyecek kadar korktuğu için. Ejderanın kırmızı gözleri parladı, pençeli elleri açıldı. Kanatlarını açtı ve kadının üzerine atladı, kadını taş zemine düşürerek üstüne çıkmayı planlamıştı.

Kararlılık, Tika'yı kuvvetlendirdi. Kararlılık ellerinin titremesini kesti, korkusunu güce dönüştürdü. Meşaleyi vahşi bir şekilde, elinin tersi ile

savuran kadın, ejderanın sırıtan suratına vurdu. Tesadüf eseri mükemmel bir zamanlamayla indirdiği darbesi, ejderanın uçuşunun ortasında yakaladı.

Darbe, baaz'ın kafasını bir yöne savurdu ve hareketliliği de ayaklarını diğer yöne taşıyarak ejderanı baş aşağı etti. "*Güm*" diye taş zemine düştü, kanatları altında kaldı.

Meşaleyi kenara fırlatan Tika, hançerini iki eliyle tutarak baaz'ın üstüne çıktı. Öfkeyle bağırarak hançerini art arda sapladı. Ejderan inledi ve kadını tutmaya çalıştı. Tika, ejderanın hangi bölgesine saldırdığını bilmiyordu; kızıl öfkesi, görüşünü bulanıklaştırmıştı. Hareket eden her şeye vurdu. Tekmeledi, ezdi, bıçakladı ve kesti; altındaki yaratık hareket etmeyi bırakana kadar dövüşmesi gerektiğini biliyordu sadece.

Sonra hançeri kayaya çarpınca kolları acıyla sarsıldı. Hançer, kanla kaplı ellerinden kaydı. Paniğe kapılan Tika, silahını bulmaya çabaladı. Bulunca sıkı sıkı tutup arkasına döndü ve düşmanının ölmüş olduğunu gördü. Çarptığı kaya, taşa dönüşmüş olan ejderanın kendisiydi.

Nefes almaya çalışan, tir tir titreyen Tika'nın ağzında iğrenç, acı bir tat vardı. Öğürdü ve kendini daha iyi hissetti. Deliler gibi çarpan kalbi yavaşladı. Daha rahat nefes almaya başladığında, kollarındaki ve bacaklarındaki çizikler yüzünden canının yandığını farketti. Meşaleyi yerden aldı, ejderanın üzerinde tuttu ve cesedin toza dönüşmesini bekledi. Tamamen dağıldığında inandı öldüğüne.

Tika omuzlarını silkti ve tam yere oturacakken, bu canavarlardan burada daha fazlasının olabileceği geldi aklına. Bıçağını daha iyi tutabilmek için aceleyle elindeki kanı sildi ve bekledi. Kolları ve bacakları acıdan yanıyordu ve kadın titremeye başladı. Düşünceleri berraklaştı.

Eğer daha kalabalık olsalardı, şimdiye kadar saldırmış olurlardı. Bu tek başına hareket etmiş, ganimetin tamamını kendine almak istemişti.

Tika, yaralarını inceledi. Uzun ve derin çizikler kollarını ve bacaklarını kaplamıştı ama hasarın tamamı bu kadardı. Vahşi saldırısı ejderanı şaşırtmıştı. Çizikler korkunç bir şekilde yanıyor ve kanıyordu ama bu iyiydi. Kanama, yaraların iltihap kapmasını engellerdi.

Tika, tulumundaki suyla yaralarını temizledi, yüzündeki ve ellerindeki ejderan kanını yıkadı ve o korkunç tattan kurtulmak için suyu ağzına döktü.

Sonra da suyu tükürdü. Tekrar kusmaktan korktuğu için yutmaya cesaret edememişti.

Kemiklerine kadar yorgun ve hastaydı, titriyordu. Kıvrılıp yatmak ve bir güzel ağlamak istiyordu ama bu korkunç tünelde bir dakika daha geçirme fikrine dayanamadı. Hem, Nehiryeli'ne ulaşması gerekiyordu ve kaybedecek hiç zaman yoktu.

Dişlerini sıkan Tika, Tavşanöldüren'i kemerine soktu ve kararlı bir şekilde ilerledi.

* * * * *

Tasslehoff, Caramon, Raistlin ve Prens Sturm'ü –kender adama artık böyle hitap ediyordu– havalandırma bacasına götürdü. Tepesine varınca, dikkatli ve umutlu bir şekilde dışarı göz attılar. Gece boyunca ejderanlardan hiç ses duymamışlardı ve ejderhayı öldürüp kaleyi yağmaladıklarından gitmiş olduklarını umuyorlardı. Ancak ejderanların çıkış yollarının altında kamp kurmuş olduklarını gördüler.

Ejderanlar, kuyrukları ayaklarının etrafına sarılmış, kanatları da kapalı olarak kıvrılmış bir şekilde yerde uyuyorlardı. Çoğu, kalede bulduğu hazinelerle doldurduğu çantasına dayamıştı başını. Bir ejderan nöbet tutuyordu. Sırtını bir kayaya dayamış halde oturuyordu. Arada sırada başı sallanıyor ve öne düşüyor ama sonra uyanıp doğruluyordu.

"Bir ordudan bahsettiğini sanmıştım," dedi Caramon ters ters.

"Ben on beş saydım."

"Bu neredeyse bir ordu eder," diye yanıtladı Tas.

"Yakın bile değil," dedi Caramon.

"On beş ya da on beş bin, fark eden bir şey yok," dedi Raistlin.

"Onları geçmemiz gerekiyor."

"Tabii başka bir yol yoksa." Caramon, Srurm'e bakınca, adamın kafasını salladığını gördü.

"Thorbardin o tarafta." Güneyi gösterdi. "Dergoth Ovası'nın ötesinde."

"Evet, biliyorum," dedi Caramon. "Bunu son beş dakikada üç kere söyledin. Bu kaleden çıkmanın başka bir yolu var mı? Gizli bir yolu?"

"Ordumuz, kalenin kapılarına saldırdı. Önden geldik ve kaleyi savunanları dağıttık," diye söylendi Sturm.

"Tek yol bu," dedi Raistlin.

"Bundan emin olamazsın. Etrafı araştırabiliriz."

"Bana güven," dedi Raistlin donuk bir sesle. "Eminim."

Caramon kafasını salladı ama tartışmaya devam etmedi.

"Ejderanların gitmesini bekleyeceğiz," diye karar verdi Raistlin.

"Bütün bir gün boyunca burada oyalanmayacaklardır. Muhtemelen kaleye dönüp ganimet aramaya devam ederler. Onlar içeri girdiğinde de biz çıkabiliriz."

"Onları şimdi öldürmeliyiz," dedi Sturm. "Ne de olsa sadece goblinler. Böylesi haşerelerin işini dördümüz kolaylıkla bitiririz."

Caramon, Sturm'e hayretler içinde baktı. "Goblin mi? Bunlar goblin değil." Şaşkın şaşkın Raistlin'e döndü. "Neden onların goblin olduğunu düşünüyor?"

"Çok ilginç," dedi Raistlin, meraklanmıştı. "Sadece tahmin yürütebilirim fakat prensin yaşadığı zamanlarda ejderanlar olmadığından, miğfer bu canavarların ne olduğunu anlayamıyor. Dolayısıyla prens, görmeyi umduğu şeyi görüyor... goblinleri."

"Harika," diye homurdandı Caramon. "Tek kelimeyle harika."

Dik, siyah ve pürüzsüz, yaklaşık on metre yüksekliğinde, büyük bir moloz yığınında –kalenin parçalarına karışmış kayalar ve taşlarla birlikte– sonlanan bir duvarın üstünden aşağıya baktı. Moloz yığınının eteğinde büyük, kuru bir alan vardı ve ejderanlar da orada kamp kurmuşlardı; ötesinde ise bir bataklıktan yükselen sis ve miyasma[{2}] uzanıyordu.

"Duvardan aşağı inebiliriz sanırım," dedi Caramon şüpheyle. "Ama kaygan gibi gözüküyor."

Caramon, ejderanın kafasının öne düşmesini bekledi, sonra da daha iyi görebilmek için duvarın üstüne tırmandı. Pürüzsüz, siyah kayaya dokunmasıyla birlikte küfretti ve elini geri çekti.

"Lanet olsun!" dedi kıpkırmızı olmuş avucunu ovalarken. "Kahrolası kaya buz gibi soğuk! Elini buz tutmuş bir göle sokmak gibi!" Parmaklarını emdi.

"Ben de hissedeyim!" dedi Tas hevesle.

Nöbetçinin kafası kalktı. Esnedi ve etrafına baktı. Caramon, kenderi yakaladı ve geri çekti.

"En azından sen, büyünü kullanarak aşağıya süzülebilirsin," diye homurdandı Caramon kardeşine. "Biz geri kalanlar, kayadan uzak durmak için ip kullanmamız gerekecek. Yavaş bir iniş olacak ve inerken de kolay hedefler olacağız."

Raistlin, gözünün kenarından ikizine baktı. "Bu sabah çok aksisin, kardeşim."

"Evet, yani..." Caramon, yeni yeni uzamaya başlamış olan sakalını sıvazladı. Birkaç gündür tıraş olmamıştı ve sakalı artık kaşındırmaya başlıyordu. "Tika için endişeleniyorum, hepsi bu."

"Kendi başına gitmiş olduğu için beni suçluyorsun."

"Hayır, Raist, seni suçlamıyorum," dedi Caramon iç çekerek. "Eğer bilmen gerekiyorsa, kendimi suçluyorum."

"Beni de suçlayabilirsin," diye önerdi Tas pişmanlıkla. "Onunla gitmeliydim."

Kender, tepe saçını tuttu ve kendini cezalandırmak için sert bir şekilde çekti.

"Suçlanacak biri varsa, o da Tika'nın kendisi. Salaklığı yüzünden gitti," dedi Raistlin. "Ayrıca, bizimle burada olmasındansa kampa geri dönmesi daha az tehlikeli."

Caramon kıpırdandı ve tam bir şey söyleyecekti ki Raistlin sözünü kesti.

"Buradan çıkmak için hazırlanmamız lazım. Caramon, sen ve Tas geri dönün ve fazladan ip ve kullanabileceğimizi düşündüğünüz her şeyi alıp

getirin. Ben burada Ekselansları ile birlikte kalacağım."

Caramon ve Tasslehoff ayağa kalkınca, Sturm yola koyulacaklarını düşündü fakat Raistlin'in ikna edici sözleri sayesinde şövalyeyi yerine oturtmayı başardılar.

"Umarım şu ejderanlar hemen içeri girerler," dedi Caramon.

"Sturm'ü burada uzun süre tutmayı başaramayacağız."

* * * * *

Caramon ve Tasslehoff, yanlarında iple geri döndüler ve dağın kenarından aşağı inmek için hazırlanmaya koyuldular. Sturm onların ne yaptığını anlayınca yardım etmeyi önerdi. Sturm, dağlara tırmanmak konusunda hiçbir şey bilmezdi ama hayatı boyunca cücelerin yer altındaki koridorlarında yaşamış olan Prens Grallen bu konuda uzmandı. Verdiği öğütler paha biçilmezdi. Caramon'a nasıl güçlü düğümler atabileceğini ve iplerin en iyi şekilde nasıl bağlanacağını gösterdi.

Onlar çalışırken, aşağıdaki ejderan kampı da uyanmaya başlamıştı. Nöbet tutan Raistlin, komutanın bozak ejderanda olduğunu farketti. Baaz'lardan daha iri ve muhtemelen de daha akıllı olan bronz pullu bozak, bir zorba ve köle efendisiydi, ama bir komutan değildi.

Uyandığında, baaz'lar aksi aksi söylenip ayağa kalkana kadar onları tekmeledi ve onlara vurdu. Bozak, baaz'lara kurtlanmış et parçaları dağıttı, en büyük payı kendisine ve görünüşe göre muhafızları olan beş baaz'a ayırdı.

Raistlin'in ortak dil, askeri jargon ve ejderan dili karışımından anladığı kadarıyla bozak, adamlarına, ganimet aramaları için kaleye seri girmelerini emrediyordu. Onlara kendi payını alacağını hatırlattı ve kimsenin ondan bir şey gizlememesini de ekledi, yoksa kanatlarını koparırdı.

Bozak önderliğindeki ejderanlar kalenin içine girdiler; kısa bir süre sonra Raistlin, bozak'ın gırtlaksı haykırışlarının havalandırma tünelinin altındaki koridorlarda yankılandığını duyabiliyordu.

Caramon, elinde iple, ejderanların konuşmaları ve yere vuran ayaklarının sesleri kesilene kadar gergin bir şekilde bekledi. Sonra kardeşine baktı ve

kafasını salladı.

"Hazırız."

Raistlin, deliğin kenarına tırmandı. Magius'un Asası'nı tutarak olduğu yere yerleşti, yaklaşık yirmi beş metre aşağıdaki zemine baktı ve kollarını kaldırdı.

"Yapma, Raist!" dedi Caramon aniden. "Seni sırtımda taşıyabilirim."

Raistlin etrafına bakındı. "Bunu yaptığımı sayısız kez gördün, kardeşim."

"Evet, biliyorum," diye yanıtladı Caramon. "Sadece...büyün her zaman çalışmıyor."

"Benim büyüm her zaman çalışmıyor çünkü ben bir insanım ve hata yapabilirim," dedi Raistlin sinirle, bu gerçeğin hatırlatılmasından hiç hoşlanmıyordu. "Ancak asanın büyüsü asla başarısız olmaz."

Kendinden emin sözlerine rağmen, ne zaman kendini tamamen büyünün ellerine bıraksa, Raistlin de aynı şüphe dolu titreyişi hissediyordu karnında. Her zamanki gibi aptalca davrandığını söyledi kendine. Kollarını açarak emir kelimesini söyledi ve havaya atladı.

Magius'un Asası onu yarı yolda bırakmadı. Asanın büyüsü adamı sardı, aşağı taşıdı ve sanki bir devedikeni tüyü kadar hafifmişçesine, büyünün akıntılarında nazikçe uçurdu.

"Keşke bunu ben de yapabilsem," dedi Tas istekle, kenardan aşağıya bakarken. "Sence deneyebilir miyim, Caramon? Belki geride biraz büyü kalmıştır..."

"Dokunduğunda derini yakacak kadar soğuk olan bu dik kayadan aşağı inme eğlencesini kaçırmak mı istiyorsun?" Caramon homurdandı. "Neden bunu yapmak isteyesin ki?"

Aşağı baktı. Raistlin, güvende olduğunu belirtmek için ona el salladı ve sonra da hızla kalenin girişine ilerledi. Raistlin bir süre orada kaldı, etrafa bakınıp dinledikten sonra güvende olduklarını belirtmek için tekrar el salladı. Caramon çantalarını indirdi; bunların içinde kenderin hoopakı ve Sturm'ün zırhı da vardı; Raistlin bunu geride bırakmak istemişti ama Caramon yanlarına almaları konusunda ısrar etmişti.

Raistlin çantaları çözdü, kenara koydu ve girişin yanında mevzilenerek bir kayanın arkasına gizlendi; böylece ejderanların geri gelmesi durumunda onları şaşırtabilirdi. Caramon, Tas ve Sturm aşağı inmeye başladılar.

Sturm, tecrübeli bir şekilde indi ipten. Taslehoff, kayadan aşağı inmenin aslında eğlenceli olduğunu keşfetmişti. Ayaklarıyla kendini itip uçuyor, sonra da geri süzülüyordu. Bunu, kayanın yüzeyinde sıçramayı büyük bir coşkuyla tekrarladı, ta ki Caramon ona sert bir sesle bu saçmalığı kesmesini ve yere inmesini söyleyene kadar. Caramon yavaşça ilerledi, bütün ağırlığını bir ipe vermekten dolayı gergindi ve ayaklarını tam olarak yerleştirmeyi başaramıyordu. Aşağı son inen o oldu ve kalpten gelen bir rahatlamayla oh çekti. Bununla karşılaştırdığında, moloz yığınından aşağı inmek nispeten basitti. Tam eşyalarını topluyorlardı ki Raistlin saklandığı yerden çıktı ve onlara sessiz olmalarını fısıldadı.

"Biri geliyor!"

Caramon, açıkta sarkan üç ipe korkuyla baktı. Bu noktadan bakınca, kalenin adını nasıl aldığı anlaşılıyordu. Gerçekten de bir kafatasına benziyordu. Havalandırma bacası, gözlerden birini oluşturuyordu. Tam karşısındaki diğer havalandırma bacası da öteki gözü oluşturuyordu. Kalenin girişi kafatasının ağzıydı, içinde de sarkıt ve dikitlerden oluşan dişler vardı. Göz deliklerinden birinden sarkan kender, burada olduklarını bütün dünyaya duyuruyordu. Caramon, bataklığın koyu sislerine saklanmayı düşündü ama ejderanlar arkalarından gelirdi ve eğer bu olursa, onlarla kuru zeminde dövüşmeyi tercih ederdi.

Caramon kılıcını çekti. Tasslehoff, Tavşanöldüren'in yokluğuna kederlenerek, hoopakını kaldırdı. Sturm de kılıcını çekti. Caramon, Prens Grallen'in Sturm Brightblade kadar usta bir savaşçı olmasını umdu. Kayanın arkasına gizlenmiş olan Raistlin büyülerini hazırladı.

Kalenin girişinden çıkan bozak ve beş baaz muhafızın amacı, baaz'ların arkada bıraktıkları ganimeti araştırmak, herhangi birinin bir şey gizleyip gizlemediğini anlamaktı. Yağmacıları yağmalamaya gelen bozak, dövüşmek için hazırlıklı değildi. O ve diğerleri, önlerinde silahlı düşmanlar görünce çok şaşırdılar.

Ancak ejderanlar savaşmak için doğmuş ve büyütülmüşlerdi; bozak'ın şaşkınlığından sıyrılması uzun sürmedi. Önce büyüsünü kullanarak, en

büyük tehdit olarak gözüken savaşçıya saldırdı. Kör edici bir ışık huzmesi bozak'ın pençeli elinden çıkarak Sturm'e çarpınca adam haykırdı, göğsünü tuttu ve yere yığılıp inlemeye başladı.

Şövalyenin yere düştüğünü gören bozak, Caramon'a döndü. Büyük kanatlarını açan bozak, olduğundan daha büyük gözüktü ve kılıcını güçlü, kesici kavislerle savurarak saldırdı. Caramon ilk darbeyi kılıcıyla engelledi ancak darbenin gücü, kolunu dirseğine kadar sızlattı.

Caramon toparlanamadan önce bozak olduğu yerde döndü ve iri kuyruğuyla Caramon'a vurup adamın ayaklarını yerden keserek dizlerinin üzerine düşürdü. Adam ayağa kalkmak için çabalarken başını kaldırdı ve bozak'ın kılıcını kaldırmış bir halde üzerine yürüdüğünü gördü. Caramon da kendi kılıcını kaldırdı ve ikisi gürültüyle çarpıştılar.

Raistlin, girişin yanında gizlendiği yerde çömeldi. Gül yapraklarını etrafa saçarak en yakındaki üç baaz'a uyku büyüsü yaptı. Sonuçlarından tam olarak emin değildi; çünkü ejderanlar üzerinde bunu ve başka büyülerini daha önce de denemiş ve onlar da büyünün etkisine karşı koymuşlardı.

Baaz'ların ikisi sendeledi ve biri ağzını açıp kılıcını indirdi ama sadece bir an için. Uyku büyüsünden kurtulmayı başardı ve saldırdı. Diğer ikisi ayakta kalmayı başardılar ve daha da kötüsü, bir büyücünün onlara büyü yapmaya çalıştığını farkettiler. Kılıçları ellerinde arkalarına döndüler ve Raistlin'i gördüler.

Raistlin tam onlara kızgın ölüm büyüsü yapacaktı ki büyünün kelimelerini hatırlayamadığını farketti dehşet içinde. Çılgınlar gibi zihnini araştırdı ama kelimeler orada değildi. Kendi salaklığına küfretti acı acı. Gece, büyülerini çalışmak yerine Tika ve kardeşini izlemeye daha çok zaman ayırmıştı. Şimdi ejderanlardan biri ona doğru hareketlenmiş, kılıcıyla saldırıyordu.

Raistlin, darbeyi engellemek için umutsuz bir şekilde asasını kaldırdı, asanın kırılmaması için dua ediyordu.

Kılıç asaya çarpınca bir ışık çaktı, bir çatırtı ve bir uluma duyuldu. Baaz kılıcını düşürdü ve hırlayıp elini acıyla ovuşturarak tepinmeye başladı. Arkadaşının başına gelenleri gören diğer baaz, Raistlin ve asaya dikkatle yaklaştı. Raistlin sırtını kayaya dayadı ve asasını önünde tuttu.

Ejderanlar, bir tehdit unsuru olmadığını ve onu sona bırakabileceklerini düşünerek kenderle ilgilenmemişlerdi. Baaz'lardan biri Sturm'ün ya işini bitirmek ya cesedini talan etmek ya da her ikisini de yapmak için ona doğru koştu.

"Hey, kertenkele dudak!" diye seslendi Tasslehoff ve hızla koşarak, hoopakını baaz'ın kafasının arkasına indirdi.

Darbe, kalın kafalı ejderanın canını sıkmak dışında pek bir işe yaramadı. Kenderi şişlemek için bir elinde kılıcıyla arkasına döndü ama onu yakalayabilecek gibi gözükmüyordu. Tasslehoff bir o yana, bir bu yana zıplayıp baaz'la alay etti ve onu kendisine vurmaya çalışması için kışkırttı.

Baaz kılıcını birkaç kez savurdu ama her seferinde kender başka bir yerdeydi ve ona isimler takıyor, hoopakıyla onu dürtüyordu. Zıplamalar, çökmeler ve aralarında "*pullu göt*" ile "*ejderha boku*"nun da olduğu adlandırılmalar sonucunda baaz kendini kaybetti ve kenderin peşine düştü.

Tasslehoff, ejderanı Sturm'den uzaklaştırmayı başarmıştı ama fazla kapıldığı heyecan yüzünden nereye gittiğine dikkat etmediğinden bataklığa çok yaklaştı. Öfkeden gözü dönen baaz tarafından ikiye bölünmemek için zıplayan Tas'ın ayağı kaydı ve kollarını sağa sola çırptıktan sonra çığlık atarak bataklık suyunun içine düştü.

Baaz da onun arkasından gidecekti ki bozak tarafından verilen sert bir emir aklını başına getirdi. Bir anlık tereddüt sonrasında baaz karanlıkta kaybolmuş olan kenderin peşini bıraktı ve büyü kullanıcısının işini bitirmek için arkadaşının yardımına koştu.

Caramon ve bozak, kılıçlarından kıvılcım saçılmasına neden olan sert darbelerle savaştılar. İkisi birbirine eşti ve Caramon sonunda kazanabilirdi, zira bozak bütün gece boyunca içmiş ve hâlâ tam anlamıyla ayılmamıştı. Kardeşi için hissetiği korku ve bu dövüşü bitirmeye olan ihtiyacı, Caramon'u dikkatsizleştirdi. Bir açıklık gördüğünü sanıp saldırdı; bunun bir aldatma olduğunu anladığında geç kalmıştı. Kılıcı uçtu ve arkasındaki suya kalp parçalayan bir sesle düştü. Caramon acıyla kardeşine göz attıktan sonra kenara atıldı ve bozak, üzerine doğru gelirken yerde yuvarlandı.

Caramon bir tekme savurdu ve bozak'ın dizine vurdu. Bozak acıyla inledi ve Caramon'u tam midesinden tekmeleyerek Caramon'un ciğerlerindeki

havayı boşalttı ve adamı bir an için savunmasız bıraktı. Bozak kılıcını kaldırdı ve ölüm darbesini indirecekken arkasından gelen korkunç, ıstırap dolu çığlık, bozak'ın hareketini durdurmasına ve etrafına bakınmasına neden oldu.

Caramon, görmek için başını kaldırdı. Hem o hem de bozak dehşet içinde bakakaldılar.

Gece kadar karanlık ve parçalanmış bir cübbe içine gizlenmiş solgun, soğuk gözler, Raistlin'in etrafında dolanıyordu. Bir ejderan yere yatmış, küle dönüşmeye başlamıştı bile. Diğer baaz ise boş gözler kadar solgun ve soğuk bir el tarafından kolu bükülürken dehşet içinde bağırıyordu. Baaz, hayaletin korkunç dokunuşu altında büzüldü ve can çekişerek taşa dönüştü.

Caramon ayağa kalkmaya çabaladı, hayaletlerin bir sonraki kurbanının kardeşi olacağına emindi. Şaşkınlık içinde hayaletlerin, sırtını kayalara dayamış ve asasını önünde tutan Raistlin'le ilgilenmediğini gördü. Cansız gözler ve ardındaki karanlık, korkunç bir bulut gibi bozak'ın üzerine çöktü. Istırapla feryat eden bozak, öldürücü dokunuşun altında kıvrandı.

Büküldü ve kaçmaya çalıştı ama yakalanmıştı bir kere. Bozak'ın bedeni sertleşmeye başlayınca, Caramon, öldüklerinde bozak'lara ne olduğunu hatırladı ve kendisiyle ceset arasına olabildiğince mesafe koymak için emekleyip kayarak ilerledi. Bozak'ın kemikleri patladı. Patlamanın ısısı ve etkisiyle Caramon yere yığıldı ve kısa bir süreliğine hareketsiz kaldı.

Zihnini temizlemek için başını salladı ve hızla ayağa fırlayıp dövüşün bitmiş olduğunu gördü. Sağ kalan iki ejderan, hayatlarını kurtarmak için kalenin içine koşuyordu. Hayaletler onların ardından uçtu ve Caramon, ejderanların da ölüm çığlıklarını duydu. Rahatlayarak iç çekti sonra dondu kaldı.

Solgun gözlerin ikisi Raistlin'in önündeydi.

Caramon ikizine doğru koştu ancak onu nasıl kurtaracağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Sonra gözlerin alçaldığını gördü, sanki hayalet başını eğerek kardeşini selamlıyor gibiydi. Gözler, arkalarında kemikleri titreten bir soğuk ve kurbanlarının tozlarını bırakarak ortadan kayboldular.

"Yaralandın mı?" diye sordu Caramon soluk soluğa.

"Hayır. Sen?" diye sordu Raistlin kısaca.

Kardeşine baktığında sorusu cevaplanmış olacak ki, bakışlarını Sturm'e çevirdi. "Peki ya o?"

"Bilmiyorum. Bir çeşit büyüyle vuruldu. Raist, şu hayaletler..."

"Hayaletleri unut. Kötü mü yaralandı?" diye sordu Raistlin kardeşini iterek yanından geçerken.

"Bilmiyorum," dedi Caramon topallayarak arkasından ilerlerken. "Biraz meşguldüm."

Uzandı ve kardeşinin kolunu yakaladı, Raistlin'i durması için çekti.

"Sana eğilerek selam veren o şey. Onu sen mi çağırdın?"

Raistlin, kardeşine soğuk bir bakış ve dudaklarında küçümser bir gülümsemeyle baktı. "Güçlerimi abartıyorsun kardeşim, hayaletlere emir verebileceğimi düşünüyorsun. Böylesi bir büyü, benim gücümün çok üstünde, seni temin ederim."

"Ama Raist, ben gözlerimle..."

"Peh! Sen hayal görmüşsün," Raistlin öfkeyle baktı. "Bana dokunulmasından hoşlanmadığımı sana kaç kere söylemem lazım?"

Caramon, ikizini tutmayı bıraktı.

Raistlin, hızla Sturm'ü kontrol etmeye gitti. Caramon, kardeşinin şimdiye kadar şövalye için bu kadar endişelenmiş olduğunu hiç hatırlamıyordu. Raistlin'in Sturm'dense Prens Grallen için endişelendiğini düşündü. Caramon onun arkasından gidiyordu ki Tasslehoff, ağzındaki çamuru tükürerek suyun içinden çıktı.

"Ih!" dedi kender, ucundan sular damlayan saçını gözlerinden çekerken. "Bir bataklık koymak için ne aptalca bir yer! Sturm nasıl? Ne kaçırdım?"

Raistlin, şövalyenin nabzına bakıyordu. Göğüs zırhı zedelenmişti ama onu patlamanın etkisinden de korumuştu. Raistlin dokununca Sturm ellerini hareket ettirdi ve gözleri açıldı. Ayağa kalkmaya çalıştı.

"Raist,." dedi Caramon, Sturm'e ayağa kalkması için yardım ederken, "eğer onları sen çağırmadıysan, neden hayaletler bize saldırmadılar? Neden sadece ejderanlara saldırdılar?"

"Bilmiyorum, Caramon," dedi Raistlin hiddetle. "Hayaletler konusunda uzman değilim."

Kardeşinin hâlâ bir açıklama beklediğini gören Raistlin iç çekti.

"Çok açıklaması var. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki hayaletler sıklıkla muhafız olarak bırakılırlar. Belki de ejderanlar kutsal bir şeyi almışlardır ya da şövalyenin sık sık söylediği gibi, kötülük kendine dönmüştür."

Caramon ikna olmuş gibi değildi. "Evet, belki de." Kardeşine baktı, sonra aniden, "Baaz'ların geri kalanı gelmeden önce buradan gitmemiz lazım," dedi.

Raistlin mağaranın bir kurukafanın sırıtan ağzına benzeyen girişine baktı ve bir an için harabenin güldüğünü düşündü. "Diğerlerinin geri geleceğini sanmıyorum ama haklısın. Gitmeliyiz." Etrafa dağılmış ganimet yığınlarına baktı ve kafasını salladı. "Bunları incelemek için vaktimizin olmaması ne yazık. Kim bilir burada neler bulmuşlardır?"

"Bana para verseydin bile onlara dokunmazdım," dedi Caramon yığınlara ters ters bakarken. "Pekala, Ekselansları. Yolu gösterin."

Sturm sersemlemişti ama görünüşe göre, ellerindeki ve kollarındaki birkaç yüzeysel yanık dışında yaralanmamıştı. Bataklığa atladı, bilek hizasına kadar yükselen su içinde yürümeye başladı. Sis etrafında dalgalandı ve büküldü.

"Oradan biraz önce çıktım," diye itiraz etti Tas. "Düşündüğünüz kadar eğlenceli değil." Omuzlarını silkti ve hoopakını eline aldı. "Ah, neyse. Sanırım bundan daha fazla ıslanamam." Suya atladı ve bata çıka Sturm'ün arkasından ilerledi.

Raistlin yüzünü ekşitti. Cübbesinin eteğini dizlerine kadar toplayıp derinliği anlamak için asasını suya soktu ve karanlık suyun içine ihtiyatla adım attı.

Caramon tam arkasından ilerledi, kardeşini tutmak için eli hazırdı. "Sadece, hayaletin sana bir şey söylediğini duyduğumu sandım Raist. Sana '*Efendi*' dediğini duyduğumu sandım."

"Çok parlak bir hayal gücün var, kardeşim," dedi Raistlin iğneleyerek. "Bu bittiği zaman belki de bir kitap yazmalısın."

- 16 -
Tika'nın uyarısı. Nehiryeli'nin ikilemi. Kaçakların kararı.

Laurana, Tika'yla paylaştığı mağarada, yatağında yatıyordu. Bütün gün ve gece boyunca ayakta kalmış, kaybolan arkadaşını ve kenderi aramıştı ve artık tükenmişti.

Yine de uyuyamıyordu. En son beraber oldukları zaman Tika'nın söylediklerini, yaptıklarını düşünüp duruyordu. İpuçları oradaydı, tam önünde. Laurana, Tika'nın Caramon'u takip edeceğini ve Tas'ın da onunla gideceğini derhal anlamalıydı. Onları durdurmak için bir şey yapması gerekirdi.

"Bu kadar meşgul olmasaydım, başka şeyleri... düşünmeseydim..."

Tanis gibi başka şeyleri. Laurana tam gözlerini kapatmış ve uykuya dalmak üzereydi ki Altınay'ın sesiyle uyandı. "Laurana! Onu buldular!"

İki Bozkırlı, Tika'yı bir sedye üzerinde taşıyarak hasta ve yaralıları tedavi ettikleri mağaraya getirdi. İnsanlar görmek için toplandılar ve kadınlardan acıma ve endişe dolu mırıltılar yükselirken, erkekler kafalarını salladılar. Sedyeyi nazikçe yere koydular.

Karısı soğuk su getirirken, Nehiryeli ateş yaktı. Laurana, Tika'nın etrafında dolanıyordu.

"Onu nerede buldular?"

"Nehrin kenarında yatarken," dedi Altınay.

"Tas da yanında mıydı?"

"Yalnızdı. Kenderden bir iz yoktu."

Tika acıyla inledi ve huzursuzca kıpırdandı. Gözleri açıktı ve parlıyordu ancak tek gördüğü, kendi ateşli dünyasıydı. Altınay üzerine eğilince Tika

bir çığlık attı ve vahşi bir şekilde yumruklarıyla saldırdı kadına. Onu tutmayı Nehiryeli ve iki Bozkırlı ancak başardı ama o halde bile kadın kendini kurtarmaya çabalıyordu.

"Onun nesi var?" diye sordu Laurana endişeyle.

"Şu çiziklere bak. Vahşi bir hayvanın saldırısına uğramış," diye yanıtladı Altınay, Tika'nın alnını soğuk suyla yıkarken. "Bir ayı veya dağ aslanıdır belki."

"Hayır," dedi Nehiryeli. "Ejderan..."

Karısı kafasını kaldırdı, adama hayretle bakıyordu. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Nehiryeli, Tika'nın deri zırhının üzerindeki gri kül lekelerini gösterdi. "Pençe izleri sadece kollarında ve bacaklarında, vahşi bir hayvan izini bütün vücudunda bırakırdı. Ejderan onu tutmaya, ona tecavüz etmeye çalışıyormuş..."

Laurana titredi. Nehiryeli ümitsiz, karısıysa son derece üzgün gözüküyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Laurana. "İyi olacak, değil mi? Onu iyileştirebilirsin..."

"Evet, Laurana, evet," dedi Altınay güven vererek. "Beni onunla yalnız bırakın, hepiniz." Tika'nın terle ıslanmış kızıl buklelerini düzeltti ve elini, boynunda taşıdığı Mishakal'ın madalyonu üzerine koydu. "Konseyi toplantıya çağırmalısın kocam."

"Önce Tika'yla konuşmalıyım."

Altınay tereddüt ettikten sonra, "Pekala," dedi. "Uyandığında seni çağıracağım ama onunla sadece kısa bir süre konuşabilirsin. Bir şeyler yemeye ve dinlenmeye ihtiyacı var."

"Kalmama izin ver," diye yalvardı Laurana. "Bu benim suçum."

Altınay, kafasını salladı. "Gidip Elistan'ı bulman lazım."

Laurana anlamadı ama ikisinin de bir şeylerden endişelendiğini görebiliyordu. Sığınaktan çıkan kabile şefine eşlik etti.

"Ne var? Sorun ne?"

"Tika'ya bir ejderan saldırmış," dedi Nehiryeli. "Saldırı burada gerçekleşmiş olmalı. Ya da yakın bir yerde."

Laurana, bunun ne anlama geldiğini bir anda farketti. "Tanrılar bize acısın! Bu demek oluyor ki, düşmanlar vadiye açılan bir yol buldular! Altınay haklıydı; Elistan'a söylemem lazım..."

"Bunu sessizce yap," diye uyardı Nehiryeli. "Onu yanında getir. Kimseye hiçbir şey söyleme, henüz değil. Bir panik başlatmak istemeyiz."

"Hayır, elbette söylemem," dedi Laurana ve hızla ayrıldı.

İnsanlar, mağaranın etrafında, saygı dolu bir mesafe bırakarak toplanmışlar, haberleri bekliyorlardı. Her zaman atılmaya hazır kahkahası ve neşeli mizacıyla Tika, kamptaki hemen hemen herkesin –Yüksek Teokrat dışında– sevdiği biriydi.

Maritta, mağaradan çıkan Laurana'yı durdurdu ve endişeyle Tika'nın nasıl olduğunu sordu. Laurana, genel bir ilanın daha kolay olacağını farketti.

"Şu anda çok hasta ama Altınay onunla birlikte ve iyileşecek," dedi kalabalığa. "Dinlenmeye ve sessizliğe ihtiyacı var."

"Ona ne olmuş?" diye sordu Maritta.

"Uyanana kadar bilemeyiz," diye sözü çevirdi Laurana ve kendini kurtarmayı başararak, Elistan'ı aramaya koyuldu. Adama, Altınay'a giderken rastladı.

"Tika'yı duydum," dedi adam. "Nasıl?"

"İyi olacak, tanrılara şükür," dedi Laurana. "Nehiryeli seninle konuşmak istiyor."

Elistan, kadına sorgulayarak baktı. Yüzündeki endişe ve korkuyu gördü ve tam sorunun ne olduğunu soracaktı ki vaz geçti. "Derhal geliyorum."

Döndüklerinde, mağaranın önünde dolanan birkaç kişi vardı. Laurana, Tika'nın iyi olacağı konusunda onları bir kez daha temin etti ve ona yardım etmek için yapabilecekleri en iyi şeyin onun için dua etmek olduğunu ekledi.

Nehiryeli, mağaranın girişinde duruyordu. Laurana ve Elistan onunla konuşmak için geldiklerinde, Altınay battaniyeyi kenara çekti ve içeri girmelerini söyledi.

"Ateşi düştü ve yaraları da iyileşiyor ama yaşadıkları yüzünden hâlâ sarsıntıda. Sizlerle konuşmak için ısrar ediyor."

Tika, battaniyelere sarılmış bir halde ateşin yanında yatıyordu. Yüzü o kadar solgundu ki en büyük derdi olan çilleri, beyaz teniyle zıtlık oluşturuyordu. Yine de, diğerleri içeri girerken oturmaya çalıştı.

"Nehiryeli! Seninle konuşmam lazım!" dedi aceleyle, titreyen elini uzatırken. "Lütfen, beni dinle..."

"Dinleyeceğim," dedi Nehiryeli kadının yanında diz çökerken "ancak önce şu et suyundan biraz içmeli, sonra da yatmalısın, yoksa karım ikimizi de soğuğa atar."

Tika et suyunu içti ve yüzüne biraz renk geldi. Laurana da kadının yanında diz çöktü.

"Senin için endişelendim."

"Üzgünüm," dedi Tika pişmanlıkla. "Altınay, herkesin Tas'ı ve beni aradığını söyledi. Hiç istemezdim... Düşünmedim..." Derin bir iç çekti ve kaseyi yere koydu. Yüzü, kararlı bir ifadeye büründü.

"Aslında, gittiğimiz iyi olmuş."

"Bekle biraz," dedi Nehiryeli. "Hikayeni anlatmadan önce, kender nerede? Tas güvende mi?"

"Olabileceği kadar güvende sanırım," dedi Tika kasvetle. "Raistlin, Caramon ve Sturm'le birlikte. Tabii eğer ona artık Sturm diyebilirseniz..."

Yüzlerindeki endişeli ifadeyi gören Tika iç çekti. "Başından başlayacağım."

Hikayesini, aklına biraz mantık sokmak için Caramon'un peşinden gitmeye nasıl karar verdiğini anlattı.

"Aptallık ettim, bunu artık biliyorum," diye ekledi pişmanlıkla.

Kendisinin ve Tas'in dağın altından ilerleyen tünele girdiklerinden, tünelin diğer ucundan çıkınca kendilerini içinde ölü bir ejderha olan Skullcap'te

bulduklarından ve eskiden Sturm Brightblade olan Thorbardin prensi Grallen'den bahsetti.

"Taktığı miğfer lanetliydi ya da büyülü ya da öyle bir şey işte. Ben anlamadım ve Raistlin de anlatmadı," dedi Tika.

Elistan ciddi, Nehiryeli şüpheli, Altınay ise endişeli gözüküyordu. Kadın, Tika'nın alnına nemli bir bez koydu ve dinlenmesi gerektiğini söyledi.

Tika, bezi kaldırdı. "Bana inanmadığınızı biliyorum. Ben de inanmazdım ama gözlerimle gördüm. Hatta bu... bu Prens Grallen'le konuştum bile. Caramon, miğferin birinin gelmesini ve takmasını beklemiş olduğunu söyledi, böylece o kişiyi Thorbardin'e gitmesi ve onları savaşın kaybedildiğini söylemesi için zorlayacakmış."

"Üç yüzyıl kadar geç kalmış," dedi Laurana yumuşakça.

"Ama artık Thorbardin'e girmek için yolu buldular," dedi Tika.

"Bu Prens Grallen onları oraya götürecek."

Birbirlerine baktılar. Nehiryeli kafasını salladı. Bozkırlı büyüye güvenmezdi ve bu hikaye de inanılamayacak kadar tuhaftı. Yakındaki tehdit üzerine odaklandı.

"Ejderanların, bir ordunun geldiğini söylediğini duydum. Buraya geldiklerini... Vadiye..."

"Evet. Bu yüzden geri döndüm. Sizi uyarmak için."

"Neden Caramon da seninle birlikte gelmedi?" diye sordu Nehiryeli kınayarak. "Neden seni tek başına gönderdi?"

"Caramon gelmek istedi," dedi Tika adamı savunarak. "Gelmemesini ben söyledim. Sturm bir cüce olduğunu düşündüğünden ona, Sturm, kardeşi ve Tas'la birlikte kalmasını söyledim. Ona kendi başımın çaresine bakabileceğimi söyledim ve yaptım da."

Bakışları sertleşti. Yumrukları sıkıldı. "Bana saldırdığında o canavarı öldürdüm! Onu öldürdüm!"

Çevresindekilerin endişeli bakışlarını gördü ve bir anda ağlamaya başladı. "Caramon, tünelde gizlenen bir ejderan olduğunu bilmiyordu! Kimse

bilmiyordu!" Ottan yatağına yıkılarak ağladı.

"Artık dinlenmesi lazım," dedi Altınay kesin bir ifadeyle. "Sanırım bilmeniz gereken her şeyi biliyorsunuz, kocam."

Onları dışarı çıkardı ve geri dönerek Tika'yı kucakladı ve ağlamasına izin verdi.

"Ne yapacağız, Kutsal Oğul?" diye sordu Nehiryeli.

"Karar senin," diye cevapladı Elistan. "Tanis sorumluluğu sana bıraktı."

Nehiryeli iç çekti ve mutsuz bir şekilde güneye baktı. "Eğer Tika'nın hikayesine inanırsak..."

"Elbette inanıyoruz!" diyerek araya girdi Laurana öfkeyle. "Bizi uyarmak için hayatını tehlikeye attı."

"Hederick ve diğerleri inanmayacaktır," dedi Nehiryeli.

Laurana sessizleşti. Haklıydı elbette. Yüksek Teokrat ve kafadarları gitmek istemiyorlardı ve burada kalmak için her türlü bahaneyi kullanırlardı. Hederick'in insanlara Tika'nın güvenilmez olduğunu anlatığını neredeyse duyabiliyordu. Eski bir hırsız, şimdi bir garson (ve tanrılar bilir başka ne) olan kadın, aşığıyla beraber olabilmek için kaçmıştı ve günahlarını örtmek için bu hikayeyi uydurmuştu.

"Hederick'ten hoşlanan çok az kişi var," diye belirtti Laurana "ama Tika'yı seviyorlar."

"Daha önemli olan," dedi Elistan, "senden hoşlanıyorlar ve sana saygı duyuyorlar, Nehiryeli. Eğer tehlikenin yaklaşmakta olduğunu ve buradan ayrılmak zorunda olduklarını söylersen, seni dinleyeceklerdir."

"Ayrılmamız gerektiğini düşünüyor musun?" diye sordu Laurana.

"Evet," dedi Nehiryeli hemen. "Ejderhanın üzerimizden uçtuğu günden beri bunu düşünüyorum. Kar, dağ geçitlerini kapatmadan güneye gitmemiz lazım. Bu vadi artık güvenli değil. Tika'nın hikayesi sadece benim uzun süredir korktuğum şeyi doğruluyor."

Sonra kısa bir süre için durdu ve alçak sesle devam etti, "Ama ya yanılıyorsam? Böylesi bir yolculuk belirsizlik ve tehlikeyle dolu. Ya

Thorbardin'e ulaştığımızda kapıların kapalı olduğunu görürsek? Hatta daha kötüsü ya Thorbardin'i hiç bulamazsak? Açlıktan yığılana kadar dağlarda dolaşıp soğuktan donabiliriz. Bu insanlardan güvenli bir yeri terk etmelerini ve doğrudan tehlikeye yürümelerini istiyorum. Bunun hiç anlamı yok."

"Daha şimdi buranın güvenli olmadığını söyledin," dedi Elistan.

"Ejderha geldiğinden beri insanlar tedirgin, huzursuz. Biz göremesek de ejderhaların bizi izlediğini biliyorlar."

"Bu ağır bir yük," dedi Nehiryeli. "Yüzlerce insanın hayatı benim ellerimde."

"Sadece senin ellerinde değil dostum," dedi Elistan nazikçe.

"Paladine seninle birlikte. Korkularını ve endişelerini tanrıya ilet."

"Bana bir işaret verecek mi, Kutsal Oğul? Tanrı bana ne yapmam gerektiğini söyleyecek mi?"

"Tanrı ne yapman gerektiğini sana asla söylemeyecektir," dedi Elistan. "Tanrı, doğru kararı vermen için bilgelik ve bunu gerçekleştirebilmen için de güç ihsan edecektir."

"Bilgelik..." Nehiryeli gülümsedi ve kafasını salladı. "Ben bu bilgelik sahibi olanlardan biri değilim. Ben bir çobandım..."

"Bir çoban olarak, sürünü kurttan korumak için yeteneklerini ve içgüdülerini kullandın. Paladine'in sana bahşettiği bilgelik bu, güvenmen gereken bilgelik bu."

Nehiryeli bunun üzerinde düşündü.

"İnsanları öğle vakti toplantıya çağır," dedi en sonunda. "Kararımı o zaman bildireceğim."

Ayrılırlarken, Laurana omzunun üzerinden Nehiryeli'ne baktı. İçine tanrıları onurlandırmak için ufak bir sunak yaptıkları mağaraya doğru yürüyordu.

"O iyi bir adam. İnancı güçlü ve sarsılmaz," dedi kadın. "Tanis akıllıca bir seçim yaptı. Keşke o da..."

Konuşmayı kesti. Düşüncelerini yüksek sesle söylemek istememişti.

"Keşke ne, tatlım?" diye sordu Elistan.

"Keşke Tanis de aynı inancı bulabilse," dedi Laurana sonunda. "O, tanrılara inanmıyor."

"Tanis, inancı bulmayacak," dedi Elistan, gülümseyerek. "Bence inancın onu bulması daha muhtemel, tıpkı beni bulduğu gibi."

"Anlamıyorum."

"Ben de anladığımdan pek emin değilim," diye itiraf etti Elistan.

"Kalbim Tanis için endişeyle dolu ancak Paladine, bu endişeleri onun ellerine bırakabileceğim konusunda bana güvence veriyor."

"Umarım elleri büyüktür," dedi Laurana iç çekerek.

"Gökyüzü kadar büyük," dedi Elistan.

Nehiryeli, Paladine ile konuşmuş olsa bile, tanrıyla olan sohbetinde pek bir huzur ya da avuntu bulmuş gibi değildi. Kalabalığın önünde yerini aldığında yüzü karanlık ve sertti. Sözleri rahatlatıcı veya güven verici değildi. İnsanlara Tika'nın yolculuğunu anlattı. Şövalye Sturm Brightblade'in Thorbardin'e giden yolu keşfettiğini söyledi, ancak detaya pek girmedi. Nehiryeli, Tika'nın vadiye saldırmaya hazırlanan bir ordudan bahseden ejderanları tesadüfen duyduğunu ve onları uyarmak için geri dönerken bir ejderan tarafından nasıl saldırıya uğradığından bahsetti.

Hederick dudaklarını sıktı, gözlerini yuvarladı ve homurdandı. "Tika Waylan tatlı bir kız ancak bazılarınızın da hatırlayacağı üzere eskiden bir garsondu..."

"Ben ona inanıyorum," dedi Nehiryeli ve sert ses tonu Hederick'i bile –en azından bir süre için– susturdu. "Bir zamanlar güvenli olan bu vadinin kısa bir süre sonra savaş alanına döneceğine inanıyorum. Eğer burada saldırıya uğrarsak, kaçabileceğimiz, saklanabileceğimiz hiçbir yer olmayacak. Fareler gibi kapana kısılarak ya esir düşeceğiz ya da katledileceğiz. Bu uyarıyı bize tanrılar gönderdi. Yok sayarsak yanlış yapmış oluruz. Birkaç gün içinde buradan ayrılmayı, güneye, Thorbardin'e doğru ilerleyerek arkadaşlarımızla buluşmayı öneriyorum."

"Hadi, mantıklı ol," dedi Hederick. Kalabalığa dönerek, sessizlik için ellerini kaldırdı. "Siz de tanrıların bu uyarıyı bize bildirmek için kutsal ve saygı duyulan biri yerine bir garson kızı seçmelerini garip bulmuyor musunuz..?"

"Senin gibi birini mi seçselerdi?" diye sordu Nehiryeli.

"Aslında Kutsal Oğul Elistan gibi diyecektim," dedi Hederick tevazuyla, "ama evet, bence tanrılar araçları olarak beni de kullanabilirlerdi."

"Eğer içki yapmak isteselerdi, belki," dedi Gilthanas, Laurana'nın kulağına.

"Sus, kardeşim!" diye azarladı kadın adamı. "Bu çok ciddi!"

"Elbette öyle ama Nehiryeli'ni dinlemeyeceklerdir. O bir yabacı, tıpkı bizim gibi." Laurana'ya baktı. "Sen de biliyorsun, hayatımda ilk defa, Tanis'in aramızda yaşarken kendini ne kadar yalnız ve tecrit edilmiş hissettiğini anlamaya başladım."

"Ben bu insanlar arasında kendimi yalnız hissetmiyorum," diyerek itiraz etti Laurana.

"Elbette hissetmezsin," dedi Gilthanas, kaşlarını çatarak. "Senin Elistan'ın var."

"Ah, Gil, sen de başlama," dedi Laurana ama adam uzaklaşmış, Bozkırlılar'ın yanında durmak için yürüyordu. Elfe hiçbir şey söylemediler, ancak sessiz ve saygılı bir şekilde hareket ederek, aralarında ona yer açtılar.

Yabancılar bir arada.

Laurana onun arkasından gitmeliydi ama ona, Tanis'e, Tika'ya, Elistan'la arasındaki ilişkiyi yanlış yorumlamaya kararlı olan herkese kızgındı. Elistan için, en az babası için çalıştığı kadar çalışmıştı; bir diplomat ve bir arabulucu olarak. Kişilerle konuşmak, onları sakinleştirmek, öfkeleri ve korkularının nedenini anlamalarına yardım etmek konusunda bir yeteneği vardı. O ve Elistan iyi bir ekip olmuşlardı. Bunda duygusal hiçbir şey yoktu! O adam, kadın için bir baba gibiydi. Ya da bir kardeş.

Gilthanas'a baktı ve öfkesi, pişmanlığa dönüştü. İkisi bir zamanlar çok yakınlardı. Elistan'la çalışmaya başladığından beri Gilthanas'la nadiren

konuşmuştu. Hayır, bu daha eskiye dayanıyordu. Tanis, kadının hayatına tekrar girdiğinden beri böyleydi.

Belki Tanis bile değildi, diye düşündü. Kardeşi, yarımelf ile olan ilişkisini eskiden olduğu gibi şimdi de onaylamıyordu. Ama sindiremediği şey, kadının diğer bütün insanlarla olan ilişkisiydi. Kadın kendini onlardan ayrı tutmalıydı.

Babaları gibi, Gilthanas da tanrıların dönüşlerini haber vermek için insanları seçmiş olmalarına kızgındı. Tanrılar elflere gelmiş olmalılardı; ne de olsa onlar seçilmiş halktı. Günahları yüzünden tanrıların gazabını dünyaya çekenler insanlardı.

"Biz iyi çocuklarız," dedi Laurana kendi kendine. "Cezalandırılmamalıydık. Ama gerçekten iyi miydik? Yoksa hiç yakalanmamış mıydık?"

Elflerin hiç şüphesi yoktu. Elfler, evrendeki yerlerinden eminlerdi. İnsanlar, öte yandan, her zaman şüphelenirler, hep ararlar, hep sorgularlardı. Laurana, insanların bu huyunu seviyordu. Kuşkularıyla yalnız başına hissetmiyordu kendini.

Bunu Gilthanas'a açıklamaya hiç çalışmadığını farketti. Yapmaya karar verdi. Anlaması için yardım etmeliydi. Adama baktı ve sinirli olmadığını göstermek için gülümsedi. Adam kadını gördü ama göz göze gelmemeye çalıştı. Laurana iç çekti ve dikkatini tekrar toplantıya verdi.

Tartışma devam ediyordu. Elistan, Nehiryeli'ni destekliyordu Maritta da.

"Hepimiz ejderhayı gördük," dedi Maritta, "sırtında da o şeytan Verminaard vardı. Şimdi de aramızdan birine saldırılmış, hem de bu vadide, ya da vadinin yakınında, hiç farkı yok. Eğer bu, burada güvende olmadığımıza dair bir işaret değilse, ne olur bilmiyorum."

Ancak Hederick'in iddiaları da ikna ediciydi, insanların şu anda tehlikede olmadığı ancak mağaraların güvenliğini ve korumasını terk edip yabana çıkarlarsa, Tika'nın başına gelen saldırıyla kanıtlandığı üzere, tehlikede olacaklarını söylüyordu.

Nehiryeli, bu iddiaları çürütemezdi. Yükü kalbinde taşıyordu ve bunu basit ve açık bir şekilde dile getirdi.

"Gidersek, bazılarımız, hatta hepimiz ölebiliriz," dedi, "ama inanıyorum ki, eğer kalıp hiçbir şey yapmazsak, eğer Tika'nın uyarısını kulak arkası edersek, zalim ve gaddar bir düşmanın kurbanları oluruz."

En azından, kendi halkının ona katılacağından emindi. Bozkırlılar, sorunların gelmek üzere olduğu konusunda birleşmişlerdi ve en sonunda, hatta Que-Kiri bile, Nehiryeli'ni şef olarak kabul etmişlerdi. Onların sessiz itimadı adama güven veriyordu, tıpkı tanrısıyla geçirdiği zaman gibi. Duaları sırasında, Nehiryeli sözler veren ulvi bir ses duymamıştı, ölümsüz bir elin yatıştırıcı dokunuşunu hissetmemişti, lakin sunaktan uzaklaştığında, tek başına yürümediğini artık biliyordu.

Tam bir şey söyleyecekken, girişte hareketlenme oldu. Altınay belirdi, Tika'nın sendeleyen adımlarına yardım ediyordu.

"Gelmek için ısrar etti," dedi Altınay. "Onu dinlenmesi için zorladım ama kendisinin konuşması gerektiğini söyledi."

Kalabalık şefkatle mırıldandı. Kollarındaki çizikler iyileşmişti ama hâlâ görülebiliyorlardı. Ateşten solgun ve yorgun düşen Tika, Altınay'ın elini kenara itti ve sözlerini söylemek için tek başına ayakta durdu.

"Sizi Pax Tharkas'tan kurtaranın kim olduğunu hatırlatmak istedim," dedi Tika kalabalığa, "sizi kölelik ve ölümden kimin kurtardığını.

O kişi Yüksek Teokrat değildi." Sert bir edayla baktı, Hederick'e. "O Tanis Yarımelf ve Flint Fireforge'du ve onlar, Thorbardin'i bulmak için gittiler. O Sturm Brightblade, Caramon Majere ve Raistlin Majere'di ve onlar da kendilerini tehlikeye atarak Skullcap'e gittiler, orada da Thorbardin'e girmenin yolunu buldular. O, sizlere nasıl hayatta kalacağınızı gösteren ve yaralarınızı iyileştiren Nehiryeli ve Altınay'dı."

"Bunu yapmak zorunda değillerdi, hem de hiçbiri. Uzun bir süre önce bizleri terk etmiş, anavatanlarına dönmüş olabilirlerdi ama yapmadılar. Burada kaldılar ve sizlere yardım etmek için hayatlarını tehlikeye attılar. Biliyorum, buradan ayrılmak zor olacak ama... ama sadece bunu düşünmenizi istiyorum."

Çoğu bunu düşündü ve bu doğrultuda konuştu, gitmeleri gerektiğini belirtti. Diğerleri o kadar emin değildi. Nehiryeli, tartışmaların kendi halinde devam

etmesine izin verdi ancak aynı iddialar tekrar tekrar söylenmeye başladığında müdahale etti.

"Ben kararımı verdim. Sizler de vermelisiniz. Karım ve ben, ve bizimle gelen herkes, öbür gün ilk ışıklarla birlikte ayrılmaya hazır olsun."

Bir an için durduktan sonra devam etti, "Yol zorluklarla ve tehlikelerle dolu olacak ve size ne Thorbardin'de ne de bu dünya üzerinde herhangi bir yerde tam anlamıyla güvende olacağımıza dair söz veremem. Bir tek şey için söz verebilirim, hayatımı size adayacağım. Sizin ve karanlığın arasında durmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Son nefesimi verene kadar sizi koruyacağım."

Toplantı salonunu sessizlik içinde terk etti. Halkı ve Gilthanas ona eşlik etti. Tika, kendi yatağında daha rahat edeceğini söyleyerek mağarasına dönmek için ısrar etti.

Elistan'ın çevresinde bir kalabalık toplandı, onun nasihatlerini duymak istiyorlardı. Bir çoğu, kararı kendilerinin yerine onun vermesini istedi; kalmalı mıydılar yoksa gitmeli mi? Bunu yapmadı ama her kişinin kararını kendi başına vermesi konusunda ısrar etti. Düşüncelerini ve endişelerini tanrılara söylemelerini tekrar tekrar belirtti ve bazılarının sunağa gittiğini görmekten memnuniyet duydu. Ancak diğerleri suratlarını asarak ortalıkta dolanıp, ne yapmaları gerektiğini kendilerine söyleyemeyen tanrıların ne işe yaradığını adama sordular.

Laurana adamın yanında kalıp sabırla yardım etti, kendi nasihatlerini söyledi. Son kişi de gittiğinde, kendini kurumuş ve son derece keyifsiz hissediyordu.

"Eskiden birinin, kötü bir tanrıya nasıl bile bile taptığını anlayamazdım. Artık biliyorum," dedi Elistan'a. "Eğer Takhisis'in rahibi olsaydın, bu kişilere istedikleri her şeyin sözünü verirdin. Verdiğin sözün korkunç bir bedeli olurdu ve tutulmazdı, ama bunun önemi olmazdı. Kendi hayatlarının sorumluluğunu almayı reddediyorlar. Birinin onlara ne yapmaları gerektiğini söylemesini istiyorlar ve her şey ters giderse de suçlayacak birini arıyorlar."

"Tanrıların dönüşünün ilk günlerindeyiz Laurana," dedi Elistan. "Halkımız, bir anda görmeye başlamış körler gibi. Işık, en az karanlık kadar, hatta

ondan da fazla kör ediyor onları. Onlara biraz zaman tanı."

"Zaman; elimizde olmayan tek şey," dedi Laurana iç çekerek.

Sonunda, kaçakların çoğu Nehiryeli ile birlikte gitmeye karar verdi. Kamplarının üzerinde uçan ejderhaların yarattığı korku da adamın iddiaları kadar etkili olmuştu insanlar üzerinde. Ancak Hederick ve takipçileri, kalmayı planladıklarını duyurdular.

"Geriye dönenleri karşılamak için burada kalıp bekleyeceğiz," diye bildirdi Hederick ve meşum bir sesle ekledi, "Hayatta kalanları..."

Nehiryeli, o gün ve gece ile ertesi gün boyunca yorulmadan çalışıp soruları cevapladı, insanlara yanlarına ne almaları gerektiği konusunda yol gösterdi, toplanmalarına yardım etti. Kaçaklar zaten Pax Tharkas'tan vadiye gelirken zorlu bir yolculuk yapmışlardı ve neye ihtiyaçları olacağını biliyorlardı. Küçük çocuklar bile kendi ufak bohçalarını hazırladılar.

Nehiryeli, ayrılmadan önceki gece uyuyamadı. Uyanık bir şekilde yatıp karanlığa baktı, kendinden şüphelendi, kararından kuşku duydu; ta ki Altınay onu kollarına alana kadar. Adam kadını öptü ve ona sıkıca sarıldı ve soluklarını kadınınkine uydurarak uyuyakaldı.

* * * * *

Şafak sökmeden uyandı Nehiryeli. Yarı karanlıkta mağaralarına çıkan insanlar ya arkadaşlarını selamladılar ya da bu yolculuğu oyun olarak görüp istenmeyen bir taşkınlıkla davranan çocukları azarladılar. Hederick de ortalıkta görünerek derin derin iç çekti ve onlara kederli bir edayla veda etti; sanki onların yolda öldüklerini şimdiden görmüş gibiydi.

Nehiryeli, birkaç kişinin verdiği kararda tereddüt ettiğini hissedebiliyordu ve gökyüzünde ışık belirdiği anda, daha onlar kararlarını değiştirmeye fırsat bulamadan yola koyulmaya karar vermişti. İzcileri, Tanis'in işaret koyduğu patikayı bulmuşlardı ve yolculuğun ilk kısmının kolay olacağını bildirmişlerdi; bu durum yolculuğa katılanların moralini düzeltecek ve onlara güven verecekti.

Gün, parlak ve güneşli bir şekilde ağardı. Yola koyulmadan hemen önce izciler, cücelerin patikasının dağlar arasından geçen ve daha önceden görmedikleri bir geçide ilerlediğini bildirdiler. Nehiryeli, Flint'in kendisi

için çizdiği kaba haritayı inceledi ve izciler de bulduklarının harita ile uyduğunu söylediler. Haritaya bakan Nehiryeli, cücenin son ve gizemli emrini hatırladı; yanınızda kazma getirin. Bu, bazı kişiler için fazladan yük anlamına gelecek olsa da, adam cücenin emrine uydu.

Bir geçit keşfedildiğini duyunca, bunu gelecek için iyi bir işaret olarak algılayan insanlar neşelendiler. Kaçaklar, sessiz bir şekilde, gereksiz telaş veya sıkıntı yaratmadan yola koyuldular. Sert hayatları, onları zorluklara karşı sağlamlaştırmıştı. Fiziksel faaliyetlere alışkınlardı; buraya ulaşmak için kilometreler boyunca yürümüşlerdi ve daha uzun kilometreler boyunca yürümeye hazırlıklılardı. Hepsinin sağlığı yerindeydi. Mishakal, hastalarını iyileştirmişti. Tika bile neredeyse normale dönmüştü. Laurana, arkadaşının alışılmadık bir şekilde sıkıntılı ve sessiz olduğunu, eşlik etmek için yapılan bütün teklifleri reddederek tek başına yürümeyi seçtiğini farketti. Bedenindeki yaralar iyileşmişti; kalbindeki yaralar ise daha derindi ve bir tanrıça bile onlara deva olamazdı.

Güneş parladı. Gün gittikçe ısındı, ancak hava, yürüyüş yüzünden terlemeyi engelleyecek kadar serindi. Maritta bir yürüyüş şarkısı söylemeye başladı ve kısa bir süre sonra herkes ona katıldı. Mülteciler iyi vakit geçiriyor, sabit bir hızda ilerliyorlardı.

Nehiryeli, üstündeki yükün hafiflediğini hissetti.

* * * * *

O gece, kaçakların gidişinden sonra, Yüksek Teokrat Hederick mağarasında tek başına oturdu. Gün boyunca, takipçilerinden kendisiyle kalmayı seçenlere en iyi vaazlarını vermişti. Umduğundan daha az kişi kalmıştı onunla ve onların hepsi de Haderick'in tiradlarını daha önce dinlemişti. Karanlık çökünce çeşitli bahaneler uydurarak kaçtılar; yataklarına ya da ateş ışığında kara nokta –siyah noktalarla işaretlenen beyaz taşların çeşitli şekillerde yerleştirilerek oynandığı bir kumar– oynamaya gitmişlerdi. Yüksek Teokrat kumara karşı sert kurallar koyduğundan, oyunlarını gizli tutmanın en iyisi olduğuna karar vermişti insanlar.

Hederick, dinleyicileri olmadan kendini yalnız hissetti. Gece sessizdi, inanılmayacak kadar sessiz. Kamptaki gürültüye ve koşuşturmaya alışmıştı, önemli biri olarak kampta dolaşmaya alışmıştı. Artık bunların hiçbiri yoktu.

Göstermemek için dikkat etmiş olmasına rağmen kaba, eğitimsiz bir vahşiyle bilinmeyene gitmektense burada kalacak kadar kendisine güvenen çok az kişi olmasına hiddetlenmişti. Hederick, buna pişman olacaklarını söyledi kendine. Artık tek başına kaldığından ve düşünecek vakti olduğundan, pişman olan kendisi olmuştu. Karanlıkta oturdu ve huzursuz bir şekilde, eğer o salak garson kız haklı çıkarsa kendisine ne olacağını düşündü.

- 17 -
Hiç gölge yok.
Çok gölge var.
Bir cücenin rüyaları.

Kaçakların kalplerini ve ruhlarını ısıtan güneş, Caramon, Raistlin, Sturm ve Tas'ın üzerindeki gökyüzünde de parlıyordu. Ancak güneş, bu dörtlüye ne sıcaklık ne de neşe veriyordu. Onlar, çorak ve verimsiz bir toprakta, harap olmuş, kasvetli, boş ve ıssız bir arazide ilerliyorlardı. Dergoth Ovası'nda yürüyorlardı. Skullcap'i çevreleyen bataklıkta yürümekten daha kötü bir şey olamayacağını düşünmüşlerdi. Su, bozuk ve çürük kokuyordu. Bu balçık kaplı suyun içinde yaşayabilecek bir canlı türü olamazdı ama bir şey yaşıyordu. Yüzeydeki dalgalardan veya ayaklarının etrafındaki ani hareketlerden, bir çeşit bataklık canlısını rahatsız ettiklerini anlamışlardı. Birbirlerine yakın durmak zorundaydılar yoksa yoğun sisin içinde birbirlerini kaybedeceklerdi. Suyun altına gizlenmiş ölü dallara ya da diğer engellere takılmamak için yavaş hareket etmek zorunda kalmışlardı.

Şanslarına bataklık büyük değildi ve kısa bir süre sonra karanlıktan çıkarak kuru, düz ve sert zemine ayak bastılar. İnce parmaklarıyla onları kavrayan sisi, soğuk rüzgar dağıttı. Tekrar güneşi görebiliyorlardı ve en kötüsünden kurtulduklarını düşünerek kendilerini iyi hissettiler. Sturm, uzaktaki dağ sırasını işaret etti.

Prens Grallen, "Thorbardin, Bulutarayan olarak bilinen zirvenin altında," deyince Raistlin, Caramon'a zafer kazanmış bir edayla baktı.

Kısa bir dinlenmeden sonra, Dergoth Ovası'na girerek yollarına devam ettiler. Çok geçmeden her biri başka bir yerde, hatta biraz önce terk ettikleri miyasmada olmayı dilemeye başlamıştı. En azından bataklık canlıydı. İçindeki hayat yeşil ve balçıkla kaplı, pullu ve yılan gibi, ürpertici ve kaygandı ama canlıydı.

Dergoth Ovası'nı ölüm yönetiyordu. Burada artık hiçbir şey yaşamıyordu. Bir zamanlar kuşlar ve hayvanlarla dolu otlaklar ve bir orman vardı. Üç yüzyıl önce burası bir savaş alanı olmuş, acı bir çekişme yüzünden cüce cüceyle dövüşmüştü. Arazi kanla kaplanmış, geyikler boğazlanmış, kuşlar kaçmıştı. Otlar ezilmiş ve ağaçlar da cesetleri yakmak için kesilmişti. Yine de hayat vardı. Ağaçlar tekrar büyürdü. Otlar tekrar yeşillenir, kuşlar ve hayvanlar geri dönerdi.

Sonra muazzam kaleyi yıkan ve herkesi öldüren korkunç patlama olmuştu. Patlama, yaşayan her şeyi yok etmiş, hayatı öyle bir öfkeyle parçalamıştı ki hiçbir parçası kurtulmamıştı. Ne ağaç, ne ot, ne hayvan, ne böcek, ne liken, ne yosun. Ölüm dışında hiçbir şey kalmamıştı. Bükülmüş, kararmış, erimiş zırhlardan oluşan acayip görünüşlü yığınlar ve kül tepecikleri, yanmış zemine dağılmıştı; bunlar, ateşin bir anda etlerini kavurup kanlarını kaynattığı ve onları tamamen yaktığı korkunç bir an sonucunda savaşları biten iki büyük ordudan geriye kalanlardı.

Skullcap ile Thorbardin arasında uzanan Dergoth Ovası, keder dolu bir bozkırdı. Güneş, mavi gökyüzünde parlıyordu ama ışığı, uzaktaki yıldızlarınki gibi soğuktu ve bu korkunç yeri geçmek zorunda kalanların içini ısıtmıyordu; o kadar korkunç bir yerdi ki, kenderin bile bütün keyfi kaçmıştı.

Tasslehoff, önüne bakıp hiçbir şey görmemekten daha iyi olduğu için külle kaplı çizmelerine bakarak yürüyordu ki garip bir şey farketti. Gökyüzüne baktı, tekrar yere baktı ve sonra da gergin bir sesle, "Caramon, gölgemi kaybettim!" dedi.

Caramon, kenderi duydu ama duymamış gibi davrandı. Zaten kardeşi için yeterince endişeleniyordu. Raistlin zorlanıyordu. Skullcap'e giderken onu besleyen ve güçlendiren garip enerji her neyse, oradan ayrıldıklarında onu terk etmiş gibiydi. Bataklıkta yaptıkları yürüyüş onu tüketmişti. Asasına dayanarak yavaş yavaş yürüyor, her adımı güçlükle atıyordu.

Ancak dinlenmek için durmayı reddetmişti. Yolculuklarına devam etme konusunda ısrar etmiş, Prens Grallen'in durmalarına izin vermeyeceğini söylemişti ki muhtemelen haklıydı. Caramon, hızlı bir şekilde yürüyen Sturm'ü mütemadiyen yavaşlatmak zorunda kalıyordu, yoksa gözlerini

dağlara dikmiş olan adam, yavaş ilerleyen büyücüyü çoktan arkasında bırakırdı.

"Bak, Caramon, sen de seninkini kaybetmişsin," dedi Tas rahatlayarak. "Kendimi o kadar kötü hissetmiyorum."

"Neyi kaybetmişim?" diye sordu Caramon, kulağı tıkalı.

"Gölgeni," dedi Tas, göstererek.

"Herhalde öğle vaktidir," diye yanıtladı Caramon bıkkın bir şekilde. "Güneş tam tependeyken gölgeni göremezsin."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Tas, "ama güneşe bak. Neredeyse batmak üzere. Karanlığın basmasına birkaç saat kaldı. Yok..."

İç çekti. "Gölgelerimiz gitmiş."

Caramon, kendini aptal gibi hissederek, gölgesine bakmak için arkasına döndü. Tas haklıydı. Güneş önündeydi ama arkasında gölgesi yoktu. Ayak izleri bile göremiyordu ki ince, gri kumun üzerinde rahatlıkla görebiliyor olmalıydı. Aniden artık var olmadığı hissine kapıldı.

"Ölülerin toprağında yürüyoruz. Yaşayanlar buraya ait değil," dedi Raistlin; sesi, fısıltı gibi çıkıyordu. "Gölge salmıyoruz. İz bırakmıyoruz."

Caramon titredi. "Buradan nefret ediyorum."

Onları beklemek için duran ve sabırsızca ayağını yere vuran Sturm'e kötü kötü baktı. "Raist, ya Sturm'ün taktığı şu melun miğfer bizi bir tuzağa sürüklüyorsa? Belki de geri dönmeliyiz."

Raistlin, Skullcap'e dönmeyi düşündü özlemle. Bunun olacağını hiç tahmin etmezdi ama oradayken kendini güçlü ve sağlıklı hissetmişti. Burada, tek istediği kül grisi yere çöküp ölülerin külleri içinde uyumaktı, her adım için kendini zorlamak zorundaydı. Öksürdü, kafasını salladı ve takatsizce şövalyeyi gösterdi.

Caramon anladı. Miğferin etkisi altında olan Sturm, Thorbardin'e gitmek zorundaydı. Geri dönerlerse, tek başına yoluna devam ederdi.

Raistlin, Caramon'un kolunu çekiştirdi.

"Hareket etmeye devam etmeliyiz!" dedi nefesi kesilmiş bir halde. "Bu korkunç yerde geceye kalmamalıyız!"

"Bunda haklısın, kardeşim!" dedi Caramon içtenlikle. Güçlü kolunu, destek vermek için kardeşinin kolunun altına koydu, adamın titrek adımlarına yardım ederek Sturm'ü yakaladı.

"Umarım gölgemi geri alırım," dedi Tasslehoff, arkalarında] ilerlerken. "Onu seviyordum. Benimle her yere gelirdi."

Yürümeye devam ettiler.

* * * * *

Tanis gölgesinin uzadığını, yol boyunca kaydığını görebiliyordu. Güneş ışığı, sadece birkaç saat daha olacaktı. Dağdan inmişler, çam ağaçlarının arasından ilerleyen ve cücelerin eseri olan eski yolda hızla yürüyorlardı. Birkaç kilometre sonra ormana ulaşmış olacaklardı. Çam iğnelerinden bir yatak, kayaların üzerinde yatıp yastık niyetine taşları kullandıkları dağdaki rahatsız ve iç karartıcı gecelerden sonra kulağa çok hoş geliyordu.

"Duman kokusu alıyorum," dedi Flint, bir anda durarak.

Tanis havayı kokladı. O da duman kokusu aldı. Bunu farketmemişti. Kampta, yemek ateşlerinden çıkan dumanın kokusu yaygındı. Bütün gün yürümekten yorgun düşmüştü ve bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayamamıştı. Anladığında kafasını kaldırdı ve gökyüzünü araştırdı.

"İşte, orada," dedi, çam ağaçlarının arasından yükselen ve bulundukları yere pek uzak olmayan birkaç siyah dumanı görerek. Dumana baktı. "Belki de orman yangınıdır."

Flint kafasını salladı. "Yanmış et gibi kokuyor."

Kaşlarını çattı ve kalın kaşlarının altından dumana sıkıntıyla baktı. "Yok, bu orman yangını değil." Kazmasıyla yere vurdu ve ters ters, "Lağım cücesi. Sana bahsettiğim köy bu," dedi. Etrafına bakındı. "Nerede olduğumuzu anlamam gerekirdi ama oraya bu yönden hiç gitmemiştim."

"Ben de merak ediyordum, yoksa tutsak edildiğin köy bu mu?"

Flint sert bir şekilde homurdandı. Yüzü kıpkırmızı kesildi. "Yüz bin yıl yaşasam da o yere bir daha gitmem!"

"Hayır, elbette gitmezsin," dedi Tanis, gülümsemesini gizleyerek. Konuyu değiştirdi. "Lağım cücelerine hep şehirlerde rastlamıştık. Bu vahşi topraklarda yaşadıklarını görmek garip geldi."

"Kapıların açılmasını bekliyorlar," dedi Flint.

Tanis, cüceye şaşkınlık içinde baktı. "Ne kadar zamandır burdalar?"

"Üç yüzyıl." Flint, elini salladı. "Bu civarların tamamında onların yuvalarını bulabilirsin. Kapının kapanarak onları dışarıda bıraktığı gün, lağım cüceleri dağın önünde toplandılar ve kapının tekrar açılacağından emin bir halde beklediler. Hâlâ da bekliyorlar."

"En azından bu, lağım cücelerinin iyimser olduğunu kanıtlıyor," diye belirtti Tanis. Yoldan çıkarak dumanın geldiği yöne uzanan bir patikaya girdi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu Flint olduğu yerde durarak.

"Onlarla konuşmaya..." diye yanıtladı Tanis.

Flint homurdandı. "Kender etrafta olmadığından, bu haftaki günlük aptalca hareketleri özledin."

"Lağım cücelerinin gizlenmiş olanları bulmak konusunda bir yeteneği vardır," dedi Tanis. "Xak Tsaroth'ta da gördüğümüz gibi, gizli geçitleri ve tünelleri kullanırlar. Kim bilir? Dağın içine giren bir yol bulmuş bile olabilirler."

"Öyleyse neden dışında yaşıyorlar?" diye soran Flint, arkadaşının arkasından ilerlemeye başlamıştı.

"Belki de ne bulduklarının farkında değillerdir."

Flint kafasını salladı. "Thorbardin'in içine giren bir yol bulmuş olsalar bile, sana söylediklerinden hiçbir şey anlayamazsın ve o sefillerin seni akşam yemeğine kalman için ikna etmelerine izin verme." Burnunu kırıştırdı. "Peh! Ne pis koku! Kızarmış fare bile bu kadar kötü kokmaz!"

Duman burada daha yoğundu ve koku da kötüleşmişti. Bu yemek ateşiyse, Tanis, lağım cücelerinin ne pişirdiklerini tahmin edemiyordu.

"Endişelenme," dedi ve ağzını ve burnunu eliyle kapatarak, elinden geldiğince az nefes aldı.

Patika, onları ağaçların arasındaki bir boşluğa götürdü. Flint ve Tanis, gördükleri korkunç manzara karşısında aniden durdular. Her ev ateşe verilmiş, her lağım cücesi öldürülmüş, cesetleri yakılmıştı. Geride sadece kömürleşmiş iskeletler ve için için yanan kararmış et yığınları kalmıştı.

"Kızarmış fare değil," dedi Flint boğuk bir sesle. "Kızarmış lağım cücesi."

Dumandan gözleri yanan Tanis ve Flint, burun ve ağızlarına bez bağlayarak, harap edilen köyde gezdiler ve hâlâ hayatta olabilecek birilerini aradılar. Araştırmalarının umutsuz olduğu ortaya çıktı. Bunu her kim yaptıysa hızla ve acımasızca saldırmıştı. Korkaklıklarıyla ünlü lağım cüceleri, görünüşe göre hazırlıksız yakalanmışlar, kaçmaya vakit bulamamışlardı. Cesetlerin bazılarında iri delikler vardı, bazıları parçalara bölünmüştü. Bazılarının kaburgalarından, yarısı yanmış oklar çıkıyordu. Bazılarında ise hiç yara izi yoktu ama en az diğerleri kadar ölülerdi.

"Burada kötü büyü iş başındaymış," dedi Tanis tatsız bir şekilde.

Yere uzanan Flint, kafasına ters dönmüş bir çorba tenceresi takmış olan bir lağım cücesinin cesedi yanında duran kırık bir kılıcın kabzasını aldı eline ihtiyatla. Öylesine yapılmış olan miğfer, muhtemelen cücenin hayatını kısa bir süreliğine korumuştu; saldırganı onu yakalayıp kılıcını kırmasını ödetmeden önce kampın kenarına ulaşmasını sağlayacak kadar. Tencere hâlâ kafasında duran lağım cücesi, ters bir şekilde kıvrılmış olarak yatıyordu; boynu kırılmıştı.

"Ejderan!" dedi Flint, kılıca bakarak.

Yarısına sahip olmasına karşın, Karanlıklar Kraliçesi'nin hizmetkarları tarafından kullanılan garip, testere dişli kılıcı kolaylıkla tanıyabildi.

"Demek dağın bu tarafındalar," dedi Tanis sert bir biçimde.

"Belki de şu anda bizi izliyorlardır," diyen Flint elindeki kırık kılıcı bırakarak savaş baltasını çekti.

Tanis de kendi kılıcını çekti kınından ve ikisi birden, gölgelere diktiler gözlerini. Güneşin son ışıkları, dağın ardında kayboluyordu. Çam

ağaçlarının altı karanlık olmuştu bile. Yaklaşan gecenin gölgeleri dumanla karışarak, herhangi bir şey görmeyi zorlaştırıyordu.

"Bu zavallılar için yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi Tanis. "Hadi buradan gidelim."

"Katılıyorum," dedi Flint ama sonra ikisi de donakaldı.

"Bunu duydun mu?" diye sordu Tanis usulca.

Karanlıkta Flint'i zorlukla görebiliyordu. Cüce yaklaştı, sırtını Tanis'in sırtına dayadı ve, "Zırh şangırtısı gibi geldi, ağaçların arasında iri bir şey var," diye fısıldadı. Tanis, büyük kanat genişliğine sahip iri ejderanları, kaslı vücutlarını kaplayan zırhlarını hatırladı. Canavarların çamlar arasından sessizce yürümeye çalıştığını, ağaçların altındaki çalıları ezdiğini, kuru yapraklara bastığını ve dalları kırdığını hissedebiliyordu; duyduğu sesler bunlardı. Sesler bir anda kesildi.

"Bizi gördüler!" diye fısıldadı Flint.

Kendini savunmasız ve saldırıya açık hisseden Tanis, Flint'e ağaçlara doğru koşmasını söylemek istiyordu. Kendini tuttu. Toz ve duman altında, orada olan her ne ise onları duymuş olabilirdi ama henüz görmemişti. Eğer koşarlarsa, dikkatleri kendi üzerlerine çekerler ve bulundukları yeri belli ederlerdi.

"Hareket etme," diye uyardı Tanis. "Bekle!"

Ormandaki düşmanın da aklında aynı şey vardı belli ki. Hareket edildiğine dair sesler duymadılar ama onun hâlâ orada olduğunu, beklediğini biliyorlardı.

"Alçak herifler!" diye mırıldandı Flint. "Bütün gece burada dikilemeyiz." Tanis onu durduramadan cüce sesini yükseltti. "Kertenkele sümüğü! Gizlenmeyi kes de dışarı çıkıp dövüş!"

Çabucak bastırılan bir ciyaklama duydular. Sonra bir ses, ihtiyatlı bir biçimde, "Flint? Bu sen misin?" diye sordu.

Flint kılıcını indirdi. "Caramon?" diye seslendi.

"Ve ben, Flint!" diye bağırdı bir ses. "Tasslehoff!"

Flint inledi ve kafasını salladı. Ormandan çatırtılar yükseldi. Meşaleler yandı ve ağaçların arasından, zorlukla yürüyebilen Raistlin'i neredeyse taşıyan Caramon çıktı. Tasslehoff koşarak yanlarına geldi, Sturm'ü elinden tutmuş çekiştiriyordu.

"Ne bulduğumu görene dek bekleyin!" diye bağırdı Tas.

Tanis ve Flint, kendisi için çok büyük, garip bir miğfer takmış olan şövalyeye baktılar. Tanis, kucaklamak için Sturm'e doğru ilerledi. Şövalye geri çekildi, eğilerek selam verdi ve uzakta durdu. Bakışları Flint üzerinde sabitlenmişti ve hiç de dostça bakmıyordu.

"Seni tanımıyor Tanis," dedi Tasslehoff heyecanını zorlukla bastırarak. "Hiçbirimizi tanımıyor!"

"Kafasına yine bir darbe yemedi, değil mi?" diye sordu Tanis Caramon'a dönerek.

"Yok. Büyülendi."

Tanis, Raistlin'e baktı.

"Ben yapmadım," dedi büyücü, yangından kurtulmuş bir kütüğün üzerine bırakırken kendini. "Şövalye bunu kendi kendine yaptı."

"Uzun hikaye, Tanis. Burada ne olmuş?" diye sordu Caramon yıkılmış köye kederle bakarken.

"Ejderanlar," dedi Tanis. "Belli ki canavarlar dağı geçmişler."

"Evet, biz de ejderanlara rastladık," dedi Caramon. "Skullcap'te. Sence hâlâ etraftalar mıdır?"

"Görmedik. Yani kaleye ulaşmayı başardınız mı?" diye sordu Tanis.

"Evet; ve o korkunç yerden çıktığımıza, o lanetli ovadan kurtulduğumuza minnettarız." Kafasıyla geldikleri yönü işaret etti.

"Bizi nasıl buldunuz?"

Raistlin öksürdü ve kardeşine baktı. Caramon'un yüzü bir anda kızardı. Büyük ayaklarını sürüdü.

"Yemek kokusu aldığını sandı," dedi Raistlin iğneleyerek.

Caramon mahcup mahcup sırıttı ve omuzlarını silkti.

* * * * *

Flint bu arada gözlerini dikmiş Sturm ve bastırılmış bir zevkle kıkırdayan Tasslehoff'a bakıyordu. "Sturm'ün nesi var?" diye sordu Flint. "Neden bana öyle bakıyor? O miğferi nereden buldu? Ve neden onu takıyor? Kafasına uymuyor bile. Miğfer..." Flint yaklaştı, alacakaranlıkta görmek için gözlerini kıstı, "...cüce işi!"

"O Sturm değil!" diye patladı Tasslehoff. "O, dağın altında yaşayan Prens Grallen! Bu sence de harika değil mi, Flint? Sturm, bir cüce olduğunu sanıyor. Sorsana ona!"

Flint'in ağzı açık kaldı. Sonra sert bir şekilde kapattı çenesini.

"İnanmıyorum." Şövalyenin yanına yürüdü. "Yeter artık, Sturm. Benimle dalga geçmenize izin..."

Sturm, kılıcının kabzasını tuttu. Miğferin altındaki mavi gözleri parlak ve sertti. Cüce dilinde bir şeyler söyledi; kelimeleri telaffuz ederken dili dolanıyordu, sanki dili onları şekillendirmekte zorlanıyor gibiydi, ancak hangi dilde konuştuğu hakkında hiç şüphe yoktu. Flint şaşkına dönerek olduğu yerde kalakaldı.

"Ne dedi?" diye sordu Tas.

"Uzak dur, tepe cücesi pisliği," diye tercüme etti Flint, "ya da o anlama gelen bir şeyler." Cüce öfkeyle Caramon'a ve özellikle de Raistlin'e baktı. "Biri neler olduğunu bana anlatsa iyi olur!"

"Şövalyenin kendi suçuydu," diye tekrarladı Raistlin soğuk bir ifadeyle Flint'e bakarak. "Bunda benim bir parmağım yok. Miğferin büyülü olduğu konusunda uyardım onu. Dinlemeyi reddetti. Miğferi kafasına taktı ve sonuç bu. O her kimse, Prens Grallen olduğuna inanıyor."

"Thorbardin prenslerinden," dedi Flint. "Kral Duncan'ın üç oğlundan biri. Grallen üç yüzyıl önce yaşadı." Raistlin'e tam olarak güvenmediğinden, miğferi incelemek için yaklaştı.

"Gerçekten de krallara layık bir miğfer bu," diye itiraf etti.

"Benzerini hiç görmedim!" Elini uzattı. "Eğer sadece..."

Sturm kılıcını çekti ve Flint'in göğsüne doğrulttu.

"Daha fazla yaklaşma!" diye uyardı Raistlin. "Anlamalısın, Flint. Sen bir tepe cücesisin. Prens Grallen, savaşırken öldüğü düşman olarak görüyor seni."

"Anlamak!" diye tekrarladı Flint sinirle. Bir gözünü Sturm'ün üzerinde tutarak ellerini kaldırdı ve geri çekildi. "Bunların hiçbirini anlamıyorum." Ters ters Raistlin'e baktı. "Tanis'e katılıyorum. Bu büyücü işi gibi kokuyor!"

"Zaten öyle," dedi Raistlin sakin sakin, "ama benim değil."

Miğferi tesadüfen bulduğunu, onu incelerken Sturm'ün kendisini gördüğünü ve miğferi ne kadar beğendiğini anlattı.

"Miğferin büyüsü hiç şüphesiz bir savaşçı arıyordu ve Sturm miğferi tuttuğunda, onu etkisi altına aldı. Büyü kötü değil. Ona zarar vermeyecek; bedenini kısa bir süreliğine ödünç aldı sadece. Thorbardin'e ulaştığımızda prensin ruhu eve gelmiş olacak. Büyü, muhtemelen şövalyeyi bırakacak ve o da tanıdığımız, her zamanki ciddi ve aksi Sturm Brightblade olacak."

Tanis, hâlâ kılıcı çekili olan ve Flint'e gözlerini dikmiş duran Sturm'e tekrar baktı. "Büyünün 'muhtemelen onu bırakacağını söyledin," dedi Raistlin'e.

"Büyüyü ben yapmadım, Tanis. Bunu kesin olarak bilemem." Tekrar öksürdü, durakladı ve konuşmaya devam etti. "Herhalde bunun önemini anlamıyorsun. Prens Grallen, Thorbardin'in kapısının nerede olduğunu biliyor."

"Ulu Reorx'un sakalı!" diye inledi Flint. "Büyücü haklı!"

"Thorbardin'in anahtarının Skullcap'te olduğunu size söylemiştim."

"Senden hiç şüphelenmedim," dedi Tanis, "ancak itiraf etmem gerekir ki, harita gibi bir şeyden bahsettiğini düşünmüştüm." Sakalını kaşıdı. "Gördüğüm kadarıyla sorun, oraya varmadan önce prensin Flint'i öldürmemesini nasıl sağlayacağımız."

"Prens, bizim paralı askerler olduğumuzu sanıyor. Prense Flint'in tutsağımız olduğunu söyleyebiliriz," diye önerdi Caramon.

"Böyle bir şey yapmayacaksın!" diye kükredi Flint.

"Barış koşullarını konuşmaya gelmiş bir elçiye ne dersin?" diye sordu Raistlin.

Tanis, Flint'e baktı; tartışmaya devam ediyor, aklı başında kimsenin buna inanmayacağını söylüyordu. Ancak cüce, en sonunda, sinirle başını salladı. "Ona benim de bir prens olduğumu söyle; Neidar prensi."

Gülümsemesini saklayan Tanis, konuyu Prens Grallen'e açıklamaya gitti. Görünüşe göre adam bunu kabul edilebilir bulmuştu, zira Sturm kılıcını kınına soktu ve sert bir şekilde eğilerek Flint'i selamladı.

"Artık bu da hallolduğuna göre," dedi Caramon, "siz ikinizde yiyecek bir şey var mı? Yanımızda getirdiğimiz her şey bitti."

"Nasıl aç olabiliyorsun, anlamıyorum," dedi Raistlin. Cübbesinin koluyla ağzını ve burnunu kapattı. "Koku felaket! En azından rüzgarı önümüze almalıyız."

Tanis, harap olmuş köye, acıklı, kıvrık, için için yanan küçük cesetlere tekrar baktı. "Ejderanlar neden bunu yapmışlar ki? Neden lağım cücelerini katletme zahmetine katlanmışlar?"

"Onları susturmak için elbette," dedi Raistlin. "Görmemeleri gereken bir şey görmüşlerdir; ejderanların bir sırrını veya ejderanların korumakla görevli oldukları bir sırrı. Bu nedenle de ölmeleri gerekmiştir"

"O sırrın ne olduğunu merak ediyorum," diyerek düşüncelere daldı Tanis.

Omuzlarını silken Raistlin, "Öğreneceğimizden şüpheliyim," dedi.

Köyü terk ederek, Thorbardin'e açılan dağdan yukarı çıkan yola döndüler.

Tanis'in yanına gelen Tasslehoff, "Zavallı lağım cüceleri için dua ettim," dedi ciddiyetle. "Elistan'ın bana öğrettiği bir duayı. Ruhlarını Paladine'a emaret ettim."

"Emanet," diyerek düzeltti Tanis. "Ruhlarını emanet ettin."

"O da olur," dedi Tas iç çekerek.

"Bunu düşünmüş olman çok güzel," dedi Tanis. "Aramızdan başka kimsenin aklına gelmedi."

"Sen büyük şeyleri düşünmekle meşgulsün," dedi Tas. "Küçük şeyleri ben takip ediyorum."

"Bu arada," dedi Tanis, bir anda aklına gelmişti, "ben seni kampta bırakmıştım! Nasıl olur da Raistlin, Sturm ve Caramon'la birliktesin? Sana Tika'ya göz kulak olmanı söylediğimi sanıyordum."

"Ah, oldum!" dedi Tas. "Duyana kadar bekle!"

Hikayeyi anlatmaya başladı ve Tanis, olanları gittikçe artan bir kızgınlıkla dinledi.

"Tika nerede? Neden sizinle birlikte değil?"

"Nehiryeli'ni uyarmak için geri döndü," dedi Tasslehoff neşeyle.

"Tek başına mı?" Tanis, kocaman bedenini ikizinin arkasına saklamaya çalışan Caramon'a döndü.

"Gecenin bir yarısı gizlice kaçtı, Tanis," dedi Caramon savunmaya geçerek. "Öyle değil mi, Raist? Gittiğini bilmiyorduk."

"Arkasından gidebilirdiniz," dedi Tanis sert bir biçimde.

"Evet, gidebilirdik," dedi Raistlin yumuşak bir sesle, "ve o zaman sen ne yapardın, Tanis Yarımelf? Thorbardin'in içine giren bir yol bulmak için dağda dolaşıyor olurdun. Tika tehlikede değil. Geldiğimiz yol, sadece bizler tarafından biliniyor."

"Umarım öyledir," dedi Tanis tatsız tatsız.

Önde yürüyerek, söylenmesi kötü olacak sinirli kelimeleri yuttu. Raistlin ve Caramon'u yıllardır tanırdı ve ikizlerin arasında kırılması mümkün olmayan bir bağ olduğunu biliyordu. Sağlıksız bir bağdı bu, en azından kendisi öyle düşünüyordu, ama bir şey söylemek ona düşmezdi. Tika ve Caramon arasında gelişen aşkın iri adama, kardeşinin ölümcül kavrayışından kurtulmasına yetecek kadar güç vereceğini ummuştu. Belli ki vermemişti.

Skullcap'te ne olduğu konusunda Tanis'in bir fikri yoktu, ama Caramon'un mutsuz bir ifadeyle kardeşine bakmasından, Tika'nın Caramon'u kendisiyle gelmesi için ikna etmeye çalıştığını ve Raistlin'in de bunu engellediğini tahmin edebiliyordu.

"Eğer ona bir şey olursa, bunun acısını Raistlin'den çıkartırım," diye mırıldandı Tanis kendi kendine.

En azından Tika, uyarıyı Nehiryeli'ne götürecek kadar akıllıydı. Kaçaklara vaktinde ulaşmış olmasını ve onların da uyarıyı ciddiye alarak vadiyi terk etmelerini ümit etti. Ne kadar istese de, artık geri dönemezdi. Thorbardin'e olan yolculuğu biraz önce sekiz yüz kat daha acil bir hal almıştı.

Flint kenarda yürüyor, Sturm'ü izliyor, gözlerini şövalyeden ve taktığı –aslında, Raistlin'e göre, miğfer adamı takıyordu– harikulade miğferden alamıyordu. Cüce hiçbir büyüye güvenmezdi; hele ki Raistlin'le herhangi bir şekilde alakalı olan büyülere asla ve kimse, bunun Raistlin'le hiçbir ilgisi olmadığına onu inandıramazdı.

Flint, Sturm'ü değiştiren bir şey olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Şövalye, zaman içinde Flint'ten öğrendiği cüce dilinde birkaç kelimeyi söyleyebiliyordu sadece ve onlar da pek fazla değildi. Tepe cücelerinin kullandığı dilden az da olsa farklı olan Thorbardin dilini konuşamadığıysa kesindi.

Kamp kurduktan sonra Tanis, Thorbardin'e giden yolu tarif etmesini istedi prensten. Prens Grallen de bunu derhal yaparak, dağın kenarındaki bayırdan bahsetti. Onlara yolculuklarının ne kadar süreceğini ve gizli kapıyı nasıl bulacaklarını anlattı ama bulduklarında açmak için ne yapmaları gerektiğini söylemedi.

Tanis, doğrulaması için Flint'e baktı. Cüce, prensin hangi bayırdan bahsettiğini bilmiyordu ama akla yatkın geliyordu söylenenler; yine de bunu dile getirmedi.

Flint yere uzandığında, Dünyayı Şekillendiren Reorx'un ateşi olan kızıl yıldızı bulana kadar gökyüzüne baktı.

Flint, bir elçi olma fikrinden hoşlandığını farketti. Raistlin bunu önerdiğinde itiraz etmişti elbette; ama sadece bunu söyleyen Raistlin olduğu için ve aslında çok da fazla itiraz etmemişti. Pek sorun çıkartmadan kabul etmişti. Aklına bir düşünce geldi; ya gerçekten bir elçiysem? Ya savaşan klanları birleştirecek olan cüce bensem?

Uzun bir süre uyanık kalarak, ebedi görevi, yarattıklarını şekillendirmek olan tanrının gökyüzüne kıvılcımlar saçmasını izledi ve kendini de o

kıvılcımlardan biri olarak gördü; ancak onun ışığı sonsuza dek parlayacaktı...

- 18 -

Vadiden çıkış.
Tehlikeli patika.
Anahtar taş.

Kaçakların yolculuklarının ilk günü nispeten iyi geçmişti. İkinci gün yolculuk zorlaşmaya başladığında daha pek ilerlememişlerdi. Patika yukarı doğru ilerlerken gittikçe dikleşti, daraldı ve en sonunda, bir tarafında kayalardan bir duvar, diğer tarafında ise yüzlerce metre derinliğinde bir uçurum olan ince bir şeride dönüştü. İleride geçit vardı. Oraya neredeyse ulaşmışlardı ama öncelikle buradan geçmeleri gerekiyordu.

Yolun bu tehlikeli kısmında tek sıra halinde yürümeleri gerekecekti ve Nehiryeli durmalarını söyledi. Uçurumun, ayaklarının bu kadar yakınında olmasından korkan pek çok kişi vardı. Altınay da, Tanis'in öngördüğü gibi, bunlardan biriydi.

Kadın, kendisiyle gökyüzü arasında hiçbir şeyin olmadığı, kilometreler boyunca dümdüz ve şekilsiz uzanan Toz Ovaları'nda doğup büyümüştü. Bu dağlık ve vadilerle dolu dünya, Altınay için yeniydi ve kadın daha buna alışamamıştı. Nehiryeli sıra boyunca bir aşağı bir yukarı yürüyüp diğerlerini cesaretlendirirken, Bozkırlılar'dan biri koşarak ona geldi.

"Altınay," dedi adam. "Gelsen iyi olur."

Bozkırlı, karısına ulaştığında, kadın sırtını sarp kayalığa dayamış, bembeyaz kesilmiş bir suratla korku içinde titriyordu. Adam kadına yaklaştı. Adamı yakalayan ve ölümüne tutan el, buz gibi soğuktu.

Kadın sıranın başındaydı. Kadının yüksekten korktuğunu unutmayan adam, onu sonda yürümesi için ikna etmeye çalışmıştı ama kadın bunu kabul etmemişti. Korkusunu yendiğini söylemişti ve güvenle ilerlemişti. Başarabilirdi de, zira yol uzun değildi ancak aşağı bakmak gibi ölümcül bir hata yapmıştı. Havada süzüldüğü, kayalarla kaplı zemine düştüğü,

kemiklerinin kırıldığı, kafatasının parçalandığı, kanının taşlara sıçradığı ve kırık bedeninin altında bir havuz oluşturduğu geliyordu gözlerinin önüne.

"Üzgünüm, ama bunu yapamam kocam," dedi kısık bir sesle. Adam nazik bir şekilde kadını ittiğinde, kadın kaskatı kesildi. "Bana biraz zaman ver."

"Altınay," dedi adam yumuşak bir şekilde, tek sıra halinde dizilmiş bekleyen kaçakların bulunduğu yola bakarken. "Herkes seni izliyor, senden cesaret alıyor."

Kadın, adama yalvaran gözlerle baktı. "Gitmek istiyorum. Gitmem gerektiğini biliyorum ama hareket edemiyorum!"

Uçurumun kenarından tekrar aşağıya baktı; ayaklarının çok, çok altında gözüken kayaları, ağaçları ve vadiyi gördü ve titreyip gözlerini yeniden kapattı.

"Aşağıya bakma," diye nasihat etti adam. "Yukarı bak. Önüne bak. Şuradaki V şeklindeki açıklığı gördün mü? Dağdaki geçit o. Onu geçtiğimizde diğer tarafa ulaşmış olacağız!"

Altınay baktı, kafasını salladı ve sırtını iyice duvara dayadı.

"Sana cesaret vermeleri için tanrılara dua ettin mi?" diye sordu Nehiryeli karısına.

Altınay, ürkek bir şekilde gülümsedi. "Mishakal'ın bana bahşettiği cesaret kalbimde kocam ama daha ayaklara ulaşması lazım."

Adamın kadına duyduğu sevgi o anda tekrar alevlendi ve kadını öptü. Kadın, kollarını adamın boynuna doladı, o kadar sıktı ki neredeyse adamın nefesini kesti. Kadını patikadan alarak sert zemine götüren adam, ne yapacağını düşündü. Bu yoldan geçmenin imkansız olmasa da zor olduğunu düşünecek karısının dışında başkaları da olacaktı. Onlara nasıl yardım edebileceğini bulması gerekiyordu.

"Garip bir şey bulduk," diye bildirdi bir Bozkırlı. "İleride, geçidin girişinde, yerde cücenin kazması duruyor."

"Belki de taşıyamayacağı kadar ağır gelmiştir," dedi adam.

İzci gülümsedi ve kafasını salladı. "Cücelere karşı büyük bir sevgi beslemiyorum Kabileşefi, ama yapmaya karar verirse bu dağın yükünü

sırtında taşıyamayacak bir cüceye daha rastlamadım. Bir kazmayı arkasında bırakacağını hiç sanmıyorum."

"Tabii iyi bir nedeni yoksa..." dedi Nehiryeli düşünceli bir biçimde. "Başka bir şey yok mu? Onun ve Tanis'in saldırıya ya da başka bir felakete uğradıklarını gösteren herhangi bir şey?"

"Eğer dövüşmüş olsalardı izlerini görürdük ama ne taşlarda kan var, ne toprakta iz var, ne de geride çanta ya da başka eşyaları kalmış. Bana kalırsa kazma özellikle bırakılmış, bir işaret olarak, ama ne anlama geldiğini hiçbirimiz çözemedik."

"Olduğu yerde bırakın," dedi Nehiryeli. "Kimsenin dokunmasına izin vermeyin. Gelip bir bakacağım. Belki de bu bulmacayı ben çözebilirim."

Bozkırlı başını salladı ve arkadaşlarının yanına döndü. Adı Kartal Pençesi olan izci, bir dağ aslanının rahatlığıyla yürüyordu patikada. Nehiryeli adamın ilerleyişini izledi ve önünde uzanan patikaya baktı. Bazı yerlerde iki hatta üç kişinin göğüs göğüse durabileceği kadar genişliyordu patika. Kartal Pençesi gibi yükseklik korkusu olmayan birkaç adamı bu geniş noktalara yerleştirebilirdi, böylece onlar da patikada yürüyenlere güçlü bir kol ve güven verici bir el uzatabilirlerdi.

Nehiryeli planını anlattı ve gönüllüler aradı; güçlü, kuvvetli ve baş döndüren yükseklerden korkusu olmayan adamlar seçti ve onları patika boyunca yerleştirdi. Altınay'ın yanına gidip kadına ne yapması gerektiğini söyledi ve sadece birkaç adım ötedeki bir genişlikte duran, elini uzatmış bekleyen ilk adamı işaret etti.

"Kendi başına sadece kısa bir mesafeyi geçmen gerekiyor," dedi kadına. "Aşağı bakma. Sırtını duvara daya ve sadece Geceşahini'ne bak."

Altınay, titreyerek başını salladı. Bunu yapması gerekiyordu. Kocası ona güveniyordu. Tanrıçanın adını fısıldadı, sonra da titreyerek patikada adım adım ilerledi. Kalbi, göğsünde deliler gibi atıyordu, ağzı taş gibi kurumuştu. Başardı ve Geceşahini'nin elini sıkıca tuttu. Kadını sıkıca tutan ve cesaret vererek konuşan adam, kadının geçmesine yardım etti. Diğer adam daha uzaktaydı; arkada kalan Nehiryeli'ne bakan kadın, muzafferane bir edayla ama titrek bir şekilde gülümsedi ve ilerlemeye devam etti.

Nehiryeli, kadınla gurur duyuyordu. Planı işe yarıyor gibiydi ama yavaş ilerliyorlardı, çok yavaş. Zorluk çekmeyenler de olacaktı elbette. Altınay'ın ardından ilerleyen Maritta, kendine güvenerek yürüdü patikada ve Geceşahini'nin elini kabul etmedi. Diğerleri, Altınay gibi olanlar, sıkıca tutundular. Bazıları ayakta duramıyor, emekleyerek ilerliyordu patikada. Bu hızla devam ederlerse, insanların geçide varmaları bir gün, hatta daha uzun sürerdi. Sorumluluğu Elistan'a bırakan Nehiryeli, cücenin beklenmedik bir şekilde geride bırakmış olduğu kazmayı kendi gözleriyle görmeye gitti.

* * * * *

Nehiryeli, Kartal Pençesi'ne katıldı. Kazma, buraya özellikle bırakılmıştı. Nedenini merak etti. Bu noktada çok belirgin olan patikayı göstermek için olmadığı kesindi. Çevresinde bulunan diğerlerinden farklı olan çizgili taşı ve kazmanın ucunun kayanın üzerinde nasıl durduğunu gördü.

Sadece kayanın üzerinde değil, diye düşündü, daha yakından bakmak için çömelince. Kazmanın ucu, hafifçe taşın altına girmişti.

Ayağa kalktı, kollarını göğsünde birleştirip dikkatle etrafına, dağa baktı. İzciler yarıktan ilerlemiş ve dağı geçmiş olduklarını söylemek için geri dönmüşlerdi. Diğer tarafta Tanis'in bıraktığı işaretleri görmüşlerdi.

O halde, bu işaretin anlamı ne? Önemli bir şey olduğundan hiç şüphesi yoktu.

En azından, diye düşündü, kaçakların patika boyunca yavaş yavaş ilerleyişlerine bakarsak, bunu çözmek için vaktim var.

Düşündüğü kadar vakti olmayacaktı.

* * * * *

Akşam üzeri, güneş batmaya başlayıp da patikayı gölgeler içinde bıraktığında, Nehiryeli yürüyüşü durdurdu. İlerleyişlerinden memnun kalmıştı. Tehlikeli patikayı geçmesi gereken yüz kadar kişi kalmıştı. Tek bir kişiyi bile kaybetmemişlerdi ancak ayaklar kaydığında ve eller kavrayışlarını kaybettiğinde kalp durduran anlar olmuştu. Ya da bir oğlan patikada donup kalınca adamlardan biri onu kurtarmak zorunda kaldığında.

Geçmiş olanlar, yolculuğun bu kısmını atlatmanın verdiği rahatlıkla geceyi geçitte geçirmek için hazırlık yapıyorlar ve en kötüsü bitmiş olduğundan umutla konuşuyorlardı. Nehiryeli'nin izcileri kadim bir cüce yolu gibi gözüken bir yol bulduklarını bildirmişlerdi. Buradan sonra daha rahat ilerleyeceklerdi.

Nehiryeli, sabahın ortalarında geçitten geçmiş olacaklarını hesapladı. Patikadan henüz geçmemiş olanların bazıları için daha çok zaman harcayacaklardı, zira aralarında denemeye bile cesaret edememiş olanlar vardı. Ancak arkadaşlarının kazasız bir şekilde geçmeyi başarmış olmalarından dolayı biraz rahatlamışlar ve bir gece dinlendikten sonra kendilerinin de bunu yapabileceğini söylemişlerdi Nehiryeli'ne. Herkesin morali iyiydi, kamp kurmak için hazırlanıyorlardı. Laurana ve Elistan, bu grupla kalmayı önermişler ve Nehiryeli de insanların iyi ellerde olduğundan emin bir şekilde onları bırakmıştı.

Akşam soğuktu ve kayaların arasındaki kamp rahat olmaktan çok uzaktı. Nehiryeli, kaçakların ateş yakmasına izin vermedi. Dağdaki ateş, karanlıkta bir fener gibi parlardı. İnsanlar pelerinlerine ve battaniyelerine sarındılar ve sıcak kalmak için birbirlerine sokuldular, ellerinden geldiğince kayaların arasına girip rahatsız ve keyifsiz bir gece geçirmeye hazırlandılar. Nehiryeli aralarında dolandı, uyanık ve tetikte olduklarından emin olmak için nöbettekilerle konuştu. Bütün bu süre boyunca da kazmayı düşünmeye devam etti.

Yatmadan önce yaptığı en son şey kazmanın tepesinde dikilip, yıldızların soğuk ışığı altında ne anlama geldiğini çözmeye çalışmaktı.

*** * * * ***

Nehiryeli, karısının korkutucu çığlığıyla uyandı. Adam uyandığında, Altınay'ın omzunu sıktığını farketti.

"Orada bir şey var!"

Adam da bunu hissetmişti, başka birçok kişi gibi; insanların bağırdığını ve etrafında huzursuzca dolandığını duydu. Nehiryeli ayağa kalkmıştı ki nöbetçilerden birinin kendisine doğru koştuğunu gördü.

"Ejderhalar!" dedi nöbetçi kısık bir sesle. "Dağların üzerinde uçuyorlar!"

"Ne oluyor?" diye sordu insanlar, Nehiryeli nöbetçiyle birlikte geçitten etrafı görebileceği açık bir alana geçerken. Adam kuzeye baktı. Ürperdi.

Kara kanatlar, yıldızları silmişti. Ejderhalar, vadinin diğer ucundalardı. Yavaşça uçuyorlardı, kanatları, süpürür gibi hareket ediyordu. Sanki bir yük taşıyorlarmış da havada kalmak için çabalıyorlarmış gibiydiler. Nehiryeli'nin aklına, avladığı tavşanı taşımaya çalışan bir şahinin hareketleri gelmişti.

Ejderha korkusu adamı sardı ama artık onu tanımış olduğundan teslim olmayı reddetti. Savaşçılarını çağıracaktı ki ayak sesleri duydu ve döndüğünde halkının etrafına toplanmış olduğunu, sessiz bir şekilde emirlerini beklediğini gördü.

"Bu, Tika'nın bizi uyardığı saldırı," dedi, metanetine şaşarak. "Ejderhaların gittiğimizi bildiğini sanmıyorum. Herkese sessiz kalmalarını ve saklanmalarını söyleyin! Hayatları buna bağlı. Bir bebeğin ağlaması bile bizi ele verebilir."

Altınay, bazı Bozkırlılar'la birlikte acele içinde ayrıldı ve tehlikeyi anlatmaya başladı. Arada sırada bir bebek hafifçe ağladı, ejderha korkusu yayılırken inlemeler ve bastırılmış çığlıklar duyuldu ama tanrılara ettikleri dualarla avuntu veren Altınay ve diğerleri oradaydı. Sessizlik, kısa bir süre sonra ağır bir battaniye gibi çöktü kampın üzerine. İnsanlar emekleyerek kayaların arasına girdiler ve çocuklarını kucaklayarak beklediler.

Ejderhalar, yanmış koruluğun hizasına geldiler. Bu gece Lunitari yarım aydı ve ışığı, baştaki ejderhanın pulları ile ejderhayı süren miğferli şeklin üzerinde parladı. Nehiryeli, Lord Verminaard'ın boynuzlu miğferini tanıdı. Onun ardında dört kırmızı ejderha uçuyordu. Nehiryeli izlerken, ejderhaların uçuşu yavaşladı. Havada yavaş ve zahmetli bir şekilde dönmeye başladılar; uçuşları, onları eskiden kaçakların evleri olan mağaraların üzerine götürüyordu.

Nehiryeli'nin Pax Tharkas semalarında savaşırken gördüğü zarif dönüşler değildi bunlar. Bu ejderhalar hantal hantal hareket ediyorlardı ve Nehiryeli, onların ağır bir yük taşıdığı izlenimine kapıldı tekrar.

Dirseğinin ucunda Gilthanas belirdi.

"Patikanın diğer tarafında bulunan Laurana ve diğerlerine ne olacak?" diye sordu.

Nehiryeli, Hederick ve geride kalan diğerlerini düşünüyordu ve onlar için hiç umut olmadığını söylemek için sadece kafasını sallayabildi. Sonra Gilthanas'ın söylemek istediği şeyin bu olmadığını farketti. Elf, daha henüz patikadan geçmemiş olanları kastetmişti. Onlar açıkta kamp kurmuşlardı ve sığınacak, gizlenecek hiçbir yerleri yoktu.

"Onları geçirmemiz lazım," dedi Gilthanas.

"Karanlıkta mı? Çok tehlikeli." Nehiryeli kafasını salladı.

"Ejderhaların mağaralara saldırmakla tatmin olacağını ve bu tarafa gelmeyi düşünmeyeceklerini ummak zorundayız."

Kendini, ejderhaların mağaraları ateşe vermelerini izlemeye hazırladı ama bu olmadı. Bunun yerine, ejderhalar sıra halinde halkalar çizerek vadiye doğru inmeye devam ettiler. Verminaard'ı taşıyan ejderha yukarıda kalıp diğerlerini izledi. Nehiryeli buna şaşırdı ama sonra daha şaşırtıcı bir şey gördü.

Ejderhaların sırtlarından paketler düşüyordu; en azından görünen buydu. Nehiryeli, ejderhalardan ne düştüğünü önce anlayamadı ama sonra dehşet içinde nefesini tuttu.

Onlar paket değildi. Onlar ejderanlardı ve ejderhaların sırtından atlıyorlardı! Atlarlarken canavarların kanatlarının açıldığını ve ay ışığının pullu ciltlerinden ve kılıçlarının uçlarından yansıdığını görebiliyordu.

Ejderanların kanatları, yere ulaşana kadar süzülmelerini sağlayarak düşüşlerini yavaşlattı. Bazıları sık ağaçların arasına kafa üstü daldı ve bazıları da çırpınıp sallanarak nehre düştü. Öfke dolu haykırışlar böldü soğuk geceyi. Subaylar karmaşada adamlarını bulmaya ve düzen sağlamaya çalışırken yerdekiler tarafından bağrılarak verilen emirleri duyabiliyordu.

Düzenin sağlanması uzun sürmeyecekti. Ejderanlar mağaralara çıkacaklar ve avlarının gitmiş olduğunu göreceklerdi. Onları aramaya çıkacaklardı.

"Haklısın," dedi Gilthanas'a. "Geride kalanları geçirmemiz lazım." Yavaşça kafasını salladı. "Tanrılar yardımcımız olsun!"

Dik ve dar patikada yürümek gündüz bile zor ve korkutucu olmuştu. Şimdi insanlardan patikada gece yürümelerini isteyecekti ve onlar da bunu karanlıkta yapmak zorundalardı. Üstelik sessiz bir şekilde. Nehiryeli patikadan geçtiğinde Elistan ve Laurana'nın onu beklediğini gördü.

Elistan, adamın önünde durdu. "Herkesi kaldırdık ve hepsi hazır."

"Zavallı Hederick," dedi Laurana alçak bir sesle, ejderanların tepeleri doldurmaya başlamasını izlerken.

Nehiryeli hem o adama, hem de ona güvenecek kadar aldananlara acımakta zorlandı. Zaten onları düşünmekle harcayacak vakti de yoktu. Bir araya toplanmış gruba baktı. Solgun yüzleri karanlıkta beyaz beyaz parlıyordu ama hepsi sessizdi, hazırlardı. Nehiryeli, yapmak zorunda olduğu şeyden nefret ediyordu ama başka seçeneği yoktu.

"Ağızlarına bez bağlamamız gerekiyor."

Elistan ve Laurana, delirdiğini düşünürcesine adama baktılar.

"Anlamıyorum..." diye başladı söze Laurana.

"Sessizlik, kurtulmak için tek şansımız," diye açıkladı Nehiryeli. "Eğer biri düşerse, ejderanlar çığlıklarını duyabilir."

Rengi atan Laurana, eliyle ağzını kapattı.

"Elbette," dedi Elistan usulca ve hızla yanlarından ayrıldı.

"Sen iyi misin?" diye sordu adam Laurana'ya.

"Evet," dedi kadın güçsüz bir sesle.

"İyi." Nehiryeli sertti. "Şimdi harekete geçmelerini sağlamamız lazım. Kaybedecek zamanımız yok. Ejderanlar mağaralara saldıracaklar ama gitmiş olduğumuzu anlamaları uzun sürmez. Bizi arayacaklardır."

"Geçitte güvende olacak mıyız?" diye sordu Laurana.

"Umarım," diye yanıtladı Nehiryeli, kadın kadar kendini de temin etmek için. "Geçidin varlığından haberimiz yoktu ve burada aylar boyunca yaşadık. Şans ve tanrıların yardımıyla, ejderanlar bizi bulamayacaklardır. Eğer bulurlarsa, saldırıya karşı koyabiliriz."

Konuşmayı kesip nefes aldı. Göz alıcı bir parlaklık içinde, sanki aklında bir şimşek çakmış gibi, bulunduğu yere ait olmayan çizgili kayanın altında yatan kazmayı gördü gözlerinin önünde.

"Acele edin!" dedi Laurana'ya. "Onları hareket halinde tut. Kimsenin durmasına izin verme." Ayrılmak için döndü, sonra tekrar kadına döndü. "Geçmek istemeyen olursa, arkada kalmak zorunda. Kimsenin nazını çekecek vaktimiz yok. Durmalarına izin verme."

Tehlikeli patikadan geri ilerledi ve bunu yaparken de karanlıkta geçmenin aslında daha kolay olduğunu düşündü. Düşüşünün ne kadar olacağını ve aşağıda kemiklerini kırmak için bekleyen sivri kayaları göremiyordu. Aynı işi gündüz yapmış olan erkekler geniş noktalardaki yerlerini aldılar, aralıklarla durarak patikada yürüyenlere yardım etmeye hazırlandılar. Elistan başa geçerek cesaret verici sözler söyleyip herkesi Paladine adına kutsadı. Bezle ağızları bağlanmış olan insanlar, patika boyunca ilerlemeye başladılar.

Nehiryeli, kamp yönüne bakmak için durakladı. Ejderanların bazıları mağaralara doğru koşmaya başlamıştı. Yaşam alanlarına ulaştıklarında, kurbanlarının gitmiş olduğunu görerek şaşkına döneceklerdi. İnsanların mağaraların derinliklerine çekildiklerini düşünecek ve tünelleri araştıracaklardı. Ejderanlar gerçeği er geç anlayacaklardı. Verminaard, kaçakların kuzeye gidemeyeceğini biliyordu. En mantıklı güzergah güneye doğruydu. İlk olarak bakacağı taraf buydu.

Nehiryeli, gün ışıyana kadar ne kadar zamanlarının kaldığını merak ederek doğuya baktı. Çok fazla kaldığını sanmıyordu...

"Benimle gelin," dedi savaşçılarına. "Silahlarınıza ihtiyacınız olmayacak. Kazmaya ihtiyacınız var! Ve madenlerde çalışmış erkeklerden birkaçını getirin bana!"

* * * * *

İlk ejderan dalgası, kaçakların bir zamanlar yaşadığı mağaralara çarptı. Kurbanlarının kalplerine korku salmak için atılan haykırışlar, mağaralara girip de kaçakların arkalarında bırakmak zorunda kaldıkları kaba mobilyalar, oyuncaklar ile giysileri, yemek ve su depolarını buldukça lanet okumalara dönüştü.

Nehiryeli, madencileri Flint'in kazmayı bıraktığı yere götürdü. Onlara kazmayı ve çizgili taşı gösterdi, cücenin onlara söylemeye çalıştığı şey konusunda ne düşündüğünü anlattı.

Madenciler ay ve yıldızların ışığı altında ellerinden geldiğince incelediler alanı ve bu taşın bir anahtar taşı olduğu konusunda Nehiryeli'ne katıldılar. Ama çalışıp çalışmayacağını söyleyemediler.

Geçiş devam etti ancak ıstırap verici bir yavaşlıktaydı. Nehiryeli göğü izledi. Henüz bir ışık yoktu ama yıldızlar solmaya başlamıştı.

Son birkaç kişi emekleyerek geçiyordu. Genç bir kadın sendeledi ve yere düştü. Yanaklarından yaşlar süzülen kadın titriyordu ama tek bir ses bile çıkarmadı. Altınay kadını tuttu ve ilerlemesine yardım etti.

Sondan bir önce Laurana geldi. Uçurumun kenarında görevlendirilenlerden biri olan Gilthanas, geçmesine yardım ederken elf dilinde bir şeyler söyledi kadına. Kadın adamın elini sıkıca tuttu ve onu öptü.

En son Elistan geçti. Sırtında bir çocuk taşıyordu. Küçük oğlanın elleri, adamın boynuna dolanmıştı. Rahibin adımları sağlamdı. Adam hiç sendelemedi. Küçük oğlanın diğer tarafta bekleyen annesi yüzünü ellerinin arasına saklamış, bakamıyordu.

"Bu çok eğlenceliydi Elistan," dedi küçük oğlan, güvenliğe ulaştıklarında ağzındaki bezi çözerek. "Tekrar yapabilir miyiz?"

Herkes güldü ama gülüşleri titrekti. Erkekler patikayı boşalttılar ve herkes geçide doğru yürümeye başladı.

Arkalarında kalan kampta, ejderanlar mağaralardan çıktılar. Artık gökyüzü, Nehiryeli'nin neler olup bittiğini görebileceği kadar aydınlanmıştı. Verminaard'ın ejderhası yere indi. Ejderanlar Yüceefendi'nin etrafına toplandı. Adam ejderhanın boynundan uzanarak subaylarıyla konuştu. Emri üzerine diğer üç ejderha vadinin üzerinden uçtu.

Biri doğuya doğru gitti. Biri batıya uçtu. Biri de güneye uçarak üzerlerine doğru geldi. Ancak ejderha onların olduğu tarafa bakmıyordu. Ejderha gözlerini yere dikmiş, vadi tabanını araştırıyordu.

"Çabuk, çabuk!" Nehiryeli, alçak bir sesle uyararak, insanları, bir zamanlar koyunlarını güttüğü gibi güttü. "Geçitte saklanın. Gidebildiğiniz kadar ileri

gidin."

İnsanlar aceleyle ilerlediler. Panik yoktu ve Nehiryeli tam kaçmayı başarabileceklerini düşünürken havayı bir çığlık yardı, "Bekleyin! Beni bırakmayın! Beni terk etmeyin!"

Ejderha, çığlığı duydu. Canavar kafasını kaldırdı, bakışlarını onlara dikti.

Küfreden Nehiryeli arkasına döndü. Hederick patika boyunca koşuyordu ve koşarken de kocaman karnı bir aşağı bir yukarı sallanıyordu; yüzü kızarmış, ağzı açıktı. Kafadarları da onun arkasından ilerliyor, panik halinde birbirlerini itip dirsekliyorlardı. Hederick, uçuruma ulaştı. Nehiryeli'ne baktı, aşağı baktı ve rengi attı.

"Buradan geçemem!"

"Biz yaptık," dedi Nehiryeli soğuk soğuk ve uçuş yönünü değiştirmiş, artık kendilerine doğru uçmakta olan ejderhayı işaret etti.

Hederick'in arkadaşları adamı kenara ittiler, patikaya girdiler ve hızla ilerlediler. Korkuyla titreyen Hederick de onların ardından yürüdü.

Güvenli bir şekilde diğer tarafa ulaşınca, isteklerini sıralamak için hızla Nehiryeli'ne gitti. Nehiryeli adamı tutarak Bozkırlılar'dan birkaçına doğru itti ve onlar da Yüksek Teokrat'ı yakalayarak onu geçide doğru sürüklediler.

Ejderha kafasını kaldırdı ve kükredi.

Nehiryeli, cücenin kazmayı bırakmış olduğu yere koştu. Omzunun üzerinden bakınca, ejderhanın kükremesinin Lord Verminaard'ı uyardığını gördü. Lordun ejderhası havaya fırlayıp uçmaya başladı. Ejderanlar da onlara doğru koşuyordu. Kanatlarını da kullandıklarından, yerde, insanlardan daha hızlı hareket edebiliyorlardı. Zıplayıp atlayarak, patikanın üzerinde pullu bir nehir gibi aktılar.

Verminaard'ın ejderhası onu geçide getiriyordu. Ejderanlar, Nehiryeli'nin mümkün olabileceğini düşünmediği bir hızla yaklaşıyorlardı.

Nehiryeli, kazmayı eline aldı. Son kişilerin de güven içinde geçide girmiş olduklarından emin olmak için arkasına baktı.

Sonra, "Paladine, yanımızda ol!" diye yakardı ve Flint'i hatırlayarak, "Reorx, elime yol göster," dedi.

Nehiryeli, kazmayı çizgili taşın üzerine, kazmanın ucunun işaret ettiği yere indirdi. Taş, dağın kenarından yuvarlandı ve Nehiryeli geriye sendeledi. İlk başta hiçbir şey olmayınca adamın kalbi sıkıştı. Yukarı baktığında ejderhanın onlara doğru hızla gelmekte olduğunu gördü. Verminaard elini uzatmış geçidi işaret ediyor, yaratığa yol gösteriyordu.

Sonra zemin titredi. Yırtılma, sürtünme sesi doldurdu ortalığı ve şaşıran Nehiryeli, dağ hareket ediyormuş, üstüne devrilecekmiş gibi hissetti.

Arkasına döndü ve geçidin güvenliğine ulaşmak için koştu. Kayalar, diğer kayalara çarpıp sekerek kafasının üzerinden geçti. Heyelan, gök gürlemesini andıran bir sesle, dağın kenarından inerek biraz önce kaçakların geçmiş oldukları patikayı da beraberinde götürdü. Geçide giden açıklık, kayalarla dolmaya başladı.

Nehiryeli yere yattı, kollarıyla kafasını korudu. Ejderhayı göremiyordu ama onun sinirli kükreyişlerini duyabiliyordu. Heyelan, bir süre daha devam ettikten sonra bir anda bitti; sessizlik, sadece kayan ya da yerine oturan birkaç taş yüzünden bozuldu.

Nehiryeli, etrafına bakmak için dikkatle başını kaldırdı. Manzara tamamen değişmişti. Geçidin girişi, devasa kayalarla örtülmüştü. Yeni oluşan taş duvarın öte yanından ejderhanın kanat çırptığını duydu. Ejderha yere inemiyordu. Heyelan, oradaki düzlüğü beraberinde götürmüştü. Yaratık geçide girmek için molozu kazıyarak açmaya çalışıyormuş gibi sesler duyuldu. Bunun faydasız olduğunu anlamış olacaktı ki, ejderha kısa bir süre sonra denemekten vazgeçti.

Nehiryeli, göğe doğru baktı. Her iki tarafında da karla kaplı zirveler vardı. Ejderhanın geçidin üzerinden uçmayı deneyip denemeyeceğini düşündü korku içinde. Dağdaki çatlak dik ve dardı, ejderhanın sığabileceğinden şüpheliydi. Denerse, kanatlarını yaralama ihtimalini göze alması gerekiyordu. Ejderha, yüksekten de çok zarar verebilirdi.

Nehiryeli, kocaman kırmızı bedenin ve kanatların gölgesinin görünmesini bekledi gergin bir biçimde, ama ejderha ortaya çıkmadı. Nehiryeli, ejderha korkusunu hissetmediğinde anladı ejderhanın uçup gitmiş olduğunu. Şu an için güvendeydiler.

Şu an için...

Nehiryeli, diğerlerine katılmak için kayaların arasından ilerledi. Birbirlerine sarılıyorlar, gülüyorlar, ağlıyorlar ve minnettarlıkla dua ediyorlardı. Nehiryeli, kutlamalarında onlara katılamadı. Verminaard'ın neden saldırmadığını çok iyi biliyordu. Diğer taraftan gelmelerini beklemek varken ejderhasını geçitte tehlikeye atmanın hiç gereği yoktu. Tika'nın da onlara söylemiş olduğu gibi, dağın öte yanında ejderanlar vardı. Kaçaklar sonsuza dek bu geçitte kalamazlardı. Eninde sonunda dışarı çıkacaklardı ve Yüceefendi'nin güçleri de hiç şüphesiz onları bekliyor olacaktı.

Tek şansları, Tanis, Flint ve diğerlerinin Thorbardin'in kapısını bulmalarıydı. Yoksa kaçakların tam anlamıyla sonu gelmişti.

II. KİTAP

HERI-IRAWAN

- I -

Prens Grallen'in dönüşü. Thorbardin'in kapısı. Şimdi ne yapacağız?

Büyülü miğferin etkisi altında olan Sturm'ün önderliğinde ilerleyen yol arkadaşları, dağın yamacına oyulmuş dik ve dolambaçlı yoldan ilerleyerek Bulutarayan'a tırmandılar. Kullandıkları yol, benzer pek çok yoldan biriydi ve prensin yönlendirmesi olmasa, ya onu hiç bulamazlardı ya da sırf şans eseri bulurlardı.

Tanis, kaçaklar için yola işaretler bırakmaya devam etti ve bunu yaparken, zamanını boşa harcayıp harcamadığını düşündü pek çok kez. Onların güvende olduklarına dair bir işaret görmek için sık sık geldikleri yöne bakıyordu ama geçit ya sis ya da alçak bulutlarla kaplandığından hiçbir şey görememişti.

Tırmanışlarının nispeten kolay olduğu ortaya çıktı. Ne zaman dik ve geçmesi zor bir yere gelseler, sert duvara oyulmuş basamaklar işlerini kolaylaştırdı. Raistlin bile yolda zorlanmadı. Bir gecelik dinlenme, gücünü geri kazanmasını sağlamıştı. Temiz, serin dağ havasının ciğerlerini açtığını söyledi. Daha az öksürüyordu ve gerçekten de daha keyifliydi.

Güneş parlak, gökyüzü bulutsuzdu. Altlarında uzanan ıssız bozkırı ve harabeye dönmüş olan uzaktaki kaleyi görebiliyorlardı ve kale, Caramon'un söylediği gibi, tabakta duran bir kafatasına benziyordu. Yolun büyük bir kısmını katettiler, en azından Tanis'e göre, zira nereye gittikleri konusunda hiçbir fikri yoktu. Nereye gittiklerini göstermesini birden çok kez istedi Sturm'den, ama şövalye sadece miğferli kafasını sallayıp cevap vermeyi reddederek tırmanmaya devam etti. Tanis, Flint'e baktı ama cüce sadece omuzlarını silkti. Buna inanmadığı her halinden belliydi.

"Eğer dağın yamacında bir kapı varsa, ben onu görmüyorum," diye tersledi.

Yukarı tırmandıkça, hava daha da soğudu ve inceldi. İnsanlar, Yarımelf ve kender üşümeye başladılar. Soluk almaları gittikçe zorlaşıyordu.

"Umarım yolumuz daha uzun değildir," dedi Tanis, Sturm'e yetişerek. "Uzunsa, korkarım bazılarımız bunu başaramayacağız."

Dönüp Raistlin'e baktığında adamın yere çökmüş olduğunu gördü. Temiz dağ havası buraya kadardı. Caramon, bir kayaya yaslandı. Tasslehoff sendeliyordu. Flint bile zorlukla soluk alıyordu ancak herhangi bir terslik olduğunu itiraf etmeyi reddetti.

Sturm kafasını kaldırdı ve miğferin göz yarıklarından ileriye baktı. "Neredeyse geldik."

Dağın kenarından uzanan, yaklaşık bir buçuk metre genişliğindeki taş çıkıntıyı işaret etti. Yol orada bitiyordu. Tanis arkasındaki Flint'e bakınca şaşırdı, zira yaşlı cücenin gözleri parlıyordu ve yüzü kızarmıştı. Durmuş, eliyle sakalını düzeltiyordu.

"Sanırım geldik, evlat," dedi yumuşak bir sesle. "Çok yaklaşmış olmalıyız!"

"Neden? Bir şey mi gördün?" diye sordu Tanis.

"Sadece bir his," dedi Flint. "Bana doğru gibi geliyor."

Tanis etrafına bakındı. "Ben hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey, bir kapı falan görmüyorum."

"Göremezsin de," dedi Flint gururla, "hele bu yarı elf, yarı insan gözlerinle hiç. İtiraf et, dostum. Yolu asla bulamazdın."

"Seve seve itiraf ederim," dedi Tanis ve gülümseyerek ekledi, "Ya sen?"

"Ben bulurdum," diye ısrar etti Flint, "eğer bulmakla ilgilenmiş olsaydım ki şimdiye kadar hiç ilgimi çekmedi."

Tanis'in gözleri, üstlerindeki büyük, gri kayalığı taradı. "Eğer kapıyı bulursak, dağ cüceleri içeri girmemize izin verirler mi?"

"Kendime sorduğum soru bu değil," diye cevapladı Flint.

Tanis, soru sorarcasına baktı cüceye.

"Benim sorduğum soru, dağın altında '*evet*' ya da '*hayır*' diyecek cücelerin olup olmadığı. Belki de kapının üç yüzyıldır kapalı olmasının sebebi, içeride onu açacak kimsenin olmamasıdır."

Sturm yürümeye başlamıştı bile ve Flint de onun ardından ilerledi. Tanis, diğerlerine baktı.

"Geliyoruz," dedi Caramon.

Raistlin başını sallayarak onayladı ve asasıyla kardeşine dayanarak tırmanmaya başladı. Tasslehoff da onların arkasından ilerledi. Yoldan çıktılar ve kaya çıkıntının üzerine yürüdüler.

"Bunu cüceler yapmış," dedi Flint, çıkıntının üzerinde ayağını yere vurarak. "Geldik, yarımelf. Geldik!"

Çıkıntı düz ve pürüzsüzdü. Bir zamanlar daha genişti ama bir kısmı ya kırılarak düşmüş, ya da zamanla aşınmıştı. Çıkıntı boyunca çok değil, belki on metre kadar ilerledikten sonra Sturm durdu ve yüzünü kaya duvara döndü. Flint, hevesle taşı inceledi. Cücenin gözleri yaşla doldu. Uzun, titrek bir şekilde iç geçirdi. Konuştuğunda sesi boğuktu.

"Onu bulduk, Tanis. Thorbardin'in Kapısı."

"Bulduk mu?" Tanis bir yukarı bir aşağı baktı ama düz kayadan başka hiçbir şey görmedi.

Sturm, elini uzatmış olarak duvara yaklaştı.

"Bunu izle!" dedi Flint fısıldayarak.

Raistlin, birazdan olacakları merak ettiğinden bir dirsek atıp Tanis'i önünden çekti. Tasslehoff hızla Sturm'ün yanına gitti ve heyecanla boş duvara bakmaya başladı.

"Senin yerinde olsaydım burada durmazdım," diye uyardı Sturm.

"Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum," diye itiraz etti Tas.

Sturm omuzlarını silkti ve yüzünü dağa döndü. Ellerini kaldırarak, cüce dilinde haykırmaya başladı.

"Ben Grallen, Dağın Altındaki Kral Duncan'ın oğlu. Ruhum, atalarımın evine geri dönüyor. Reorx adına, kapının açılmasını emrediyorum."

Tanrının adının söylenmesi üzerine Flint miğferini çıkarttı ve göğsüne bastırdı. Başını öne eğdi. Sturm'ün miğferindeki yakutun ortasından bir ışık

huzmesi çıktı. Reorx'un ateşi kadar kırmızı ve parlak olan ışık, dağın yamacını aydınlattı.

Zemin sallandı, Tanis'i elleriyle dizlerinin üzerine düşürdü. Raistlin asasına dayanarak dengede kalmayı başardı. Ayakları yerden kesilen Caramon, yolun bir kısmı boyunca geriye kaydı. Neredeyse yirmi metre yüksekliğinde ve on metre genişliğinde devasa bir kapı belirdi dağın yamacında. İçerlerde bir yerlerden gıcırtılar yükseldi.

"Önünden çekil!" diye haykırdı Flint. Tasslehoff'u yakasından yakaladı ve onu kenara çekti.

Devasa bir taş blok, bir bira fıçısının mantarı gibi, dağın yamacından fırladı ve tam kenderin durduğu yerden çıktı.

Artık kapı açılmış olduğundan, büyük granit bloğu iten devasa mekanizmayı görebiliyorlardı. Kapı, çıkıntı boyunca ilerledi ve sonra da yoluna devam etti. Kapıyı çalıştıran mekanizma inledi, ağır taş blok dağın yamacından çıkana dek kapıyı itti.

Kapıyı iten kol meşeden yapılmıştı, ağır ve güçlüydü ama zorlanmaya fazla dayanamadı ve kırıldı. Bağından kurtulan taş blok yamaçtan aşağı düştü ve aşağıdaki kayalara çarparak parçalandı. Sarsılmış bir sessizlik içinde geri kalanlara baktılar. Sonra Raistlin konuştu.

"Thorbardin'in kapısı açıldı," dedi, "ve bir daha kapatılamayacak."

Tanis, herkesin iyi olup olmadığını kontrol etti. Caramon, yoldan geri geliyordu. Flint, hayatını kurtardığını söyleyerek cüceye sarılmaya çalışan Tasslehoff'tan kurtulmaya çalışıyordu.

"Sturm nerede?" diye sordu Tanis ezilmiş olmasından korkarak.

"İçeri girdi," dedi Raistlin, "kapı açıldıktan hemen sonra."

"Kahretsin!" diye homurdandı Tanis.

İçeri baktılar ama ne bir şey görebildiler ne de bir ses duyabildiler. Toprak kokan sıcak hava esiyordu mağaranın içinden.

"Karanlık gibi kokuyor," diye mırıldandı Caramon.

Tanis kılıcını çekti, Caramon da. Raistlin kesesine uzandı. Flint, ciddi bir ifadeyle savaş baltasını kaldırdı. Yavaş ve dikkatli bir şekilde hareket ederek içeri girdiler. Tasslehoff dışında...

"Bahse girerim, üç yüzyıldır Thorbardin'e ayak basan ilk kender benim!" diye bağırdı ve hoopakını sallayarak hızla içeri girdi. "Selam cüceler! Ben buradayım!"

"Üç yüz asır olması daha muhtemel," dedi Flint sinirle. "Dağın altına kenderlerin girmesine izin verilmez. Ve bunun da iyi bir nedeni vardır!"

Cüce, Tas'ın peşinden gitti. Tanis ve diğerleri de hızla onların ardından ilerliyorlardı ki karanlıktan Tas'ın sesi yükseldi; bu, kenderlerle birlikte olan herkesin duyup duyabileceği en korkunç sesti.

"Uups!"

"Tas!" diye seslendi Tanis ama yanıt yoktu.

* * * * *

Kapıdan soluk güneş ışığı giriyor, kısa bir mesafe boyunca yollarını aydınlatıyordu. Ancak yol arkadaşları çok geçmeden ışığı arkalarında bıraktılar ve zifiri ve sonsuz gece tarafından yutuldular.

"Yüzümdeki burnumu bile göremiyorum," diye homurdandı Caramon. "Raistlin, asanı yak."

"Hayır, yapma!" diye uyardı Tanis. "Henüz değil. Kendimizi ele vermek istemeyiz. Ve alçak sesle konuşun."

"Cüceler burada olduğumuzu zaten biliyorlar," diye belirtti Caramon, "tabii eğer sağır değillerse."

"Belki öyledir," dedi Tanis, "ama tedbirli davranmakta fayda var."

"Cüceler bizi karanlıkta görebilir," diye mırıldandı Caramon ikizine. "Tanis de karanlıkta görebilir! Kör olan sadece biziz."

Karanlıktan, koşan ayak sesleri ve zırh şangırtısı duyuldu.

Caramon kılıcını kaldırdı ama Tanis kafasını salladı.

"Bu Flint," dedi onlara. "Tas'ı buldun mu?" diye seslendi cüceye, Flint yanlarına yaklaşırken.

"Ve Sturm'ü," dedi Flint ciddi ciddi. "Bak! Orada. Kendi gözlerinizle görün. Aptal kender tuzağa düşmüş bu sefer. Theiwar'lar tarafından yakalanmışlar!"

"Hiçbir şey göremiyorum!" diye homurdandı Caramon.

"Sessiz ol, kardeşim," dedi Raistlin yumuşak bir sesle.

Tanis, elf görüşüyle, Sturm'ün yerde yattığını gördü; ya ölmüş ya da, bayılmıştı. Tasslehoff da şövalyenin yanında çömelmiş, Prens Grallen'in miğferini tutuyordu. Görünüşe göre tam miğferi takacakken engellendi.

Dizlerine kadar inen zincir zırhlar giymiş ve ellerinde kılıçları olan altı cüce, kenderin etrafını çevirdi. En azından Tanis onların cüce olduğunu sanıyordu. Tam olarak emin değildi zira bunlara benzeyen cüceler hiç görmemişti. İnce ve yetersiz beslenmiş gibi gözüküyorlardı; uzun siyah saçları hiç taranmamış, siyah sakalları ise karma karışıktı. Ciltleri çoğu cüce gibi açık kahverengi değil, hastalıklı bir beyazdı, bir balığın karnı gibi solgundu. Hiç yıkanmamış bedenlerinden yayılan pis kokuyu alabiliyordu. Cücelerin üçü, kılıçlarını Tasslehoff'a doğrultmuştu. Diğer üçü de Sturm'ün etrafını sarmıştı; zırhını çalmaya niyetlendikleri belliydi.

"Ne oluyor?" diye sordu Caramon yüksek sesle fısıldayarak.

"Ne oluyor? Göremiyorum!"

"Shirak," dedi Raistlin ve asasının üzerindeki kristal parlak beyaz bir ışık yaymaya başladı.

Tanis, öfkeyle adama döndü. "Sana yapmamanı..."

Sözü, tiz çığlıklarla kesildi. Arkasına döndüğünde, cücelerin gözlerini elleriyle kapatmak için kılıçlarını yere atmış olduğunu gördü şaşırarak. Acıyla inleyip öfkeyle küfrediyorlardı.

Flint, Raistlin'e baktı. Cücenin gözleri kısıldı.

"Neden bana bakıyorsun?" diye sordu büyücü. "Bunların Theiwar cüceleri olduğunu sen söyledin. Theiwar'ların ışığa karşı son derece hassas olduğu bilinir."

"Bunu sadece cüceler bilir," diye tersledi Flint. "Theiwar'lardan haberi olan bir insana hiç rastlamamıştım."

"Eh, şimdi rastladın işte," dedi Raistlin soğuk bir edayla.

Flint, gözünün ucuyla, kafasını sallayan Tanis'e baktı. Yarımelf, Theiwar cücelerinden bahsedildiğini hiç duymamıştı ve yıllardır Flint'le birlikteydi. Raistlin, bu yolculukta kesinlikle garip davranıyordu, Raistlin'e göre bile...

"Defol, Theiwar pisliği!" diye emretti Flint, cüce dilinde. Tehditkar bir şekilde baltasını kaldırarak ileri çıktı.

"Tepe cücesi boku!" diye hırladı Theiwar'lardan biri ve kendi kendine mırıldanıp parmaklarını oynatmaya başladı.

"Durdur onu!" diye uyardı Raistlin. "Büyü yapıyor!"

Flint olduğu yerde durdu. "Büyücü olan sensin!" diye bağırdı Raistlin'e. "Sen durdur!"

"O halde çekil önümden."

Flint, başının üzerinden şimşekler geçerken kendini yere attı. Şimşek, Theiwar'ın göğsüne çarptı ve oda sallandı. Theiwar'ın yanan bedeni kıvrıldı. Arkadaşları Sturm'ü soymaktan vazgeçip koridordan kaçmaya başladılar. Zincir zırhlarının şakırtısı ve çizmelerinin sesi kısa bir süre daha duyuldu, sonra bir anda kesildi.

"Uzağa gitmediler," diye uyardı Tanis.

"İğrenç Theiwar'lar!" diye söylendi Flint. Öfkeyle Tanis'e baktı.

"Buraya geri gelmenin bir hata olduğunu söylemiştim! Ben koridora gidip nöbet tutacağım. Sen şövalyeyle ilgilen." Yürümeye başladı, sonra bağırarak ekledi, "Ve kenderi o miğferden uzak tut!"

* * * * *

Raistlin, Sturm'ün tepesinde dikildi ve Caramon onunla ilgilenirken ışığını şövalyenin üzerinde tuttu. "Yaşıyor. Kalp atışı güçlü. Nesi olduğunu bilmiyorum. Herhangi bir yara göremiyorum..."

Tanis, sert bir ifadeyle baktı Tas'a.

"Ben yapmadım!" dedi Tas derhal. "Onu bulduğumda baygın bir şekilde yerde yatıyordu. Miğfer de yanındaydı. Sanırım onu düşürmüş."

"Başka bir ifadeyle, miğfer onu düşürmüş," dedi Raistlin. "Prens Grallen bir kez daha atalarının evinde olduğundan, miğferin büyüsü şövalyeyi bıraktı. Sturm uyandığında kendisi olacak... ne yazık."

Tanis elini kendere uzattı. "Sanırım miğferi bana versen iyi olacak."

Tasslehoff, miğferi göğsüne bastırdı. "O çirkin cüceler onu çalacaklardı! Onu ben kurtardım! Bir kerecik olsun takamaz mıyım? Bir cüce olmayı çok istiyorum..."

"Önce cesedimi çiğnemen lazım!" diye bağırdı Flint karanlığın içinden.

"Sturm!" Caramon, arkadaşını omuzlarından tutmuş sarsıyordu. "Sturm! Uyan!"

Şövalye homurdandı ve gözlerini açtı. Caramon'a bir süre şaşkın şaşkın baktıktan sonra arkadaşını tanıdı. "Neden bu kadar uzun bir süre uyumama izin verdin? Beni uyandırman gerekirdi. Benim nöbetim çoktan geçmiş olmalı."

Sturm doğrulup oturdu ve başını ellerinin arasına aldı, aniden başı dönmeye başlamıştı. "Çok garip bir rüya görüyordum..."

Tanis, Raistlin'i kenara çekti. "Olanları hatırlayacak mı?"

"Sanmıyorum," dedi Raistlin. "Hatta olanları ona anlattığımızda bize inanacağından bile şüpheliyim."

"Sturm, doğru olduğuna yemin ederim!" diyordu Caramon bu sırada. "Miğferi kafana geçirdin ve bir anda sen olmaktan çıktın. Sen bir cüce, Prens Grallen oldun. Artık Skullcap'te değiliz. Bizi buraya, Thorbardin'e sen getirdin. Hayır, gerçekten, Sturm. Yalan söylemiyorum. Bunlar oldu, yemin ederim. Eğer bana inanmıyorsan, Tanis'e sor."

Sturm, Tanis'e döndü ve dehşet içinde sordu. "Sen Skullcap'te ne yapıyorsun? Flint'le beraber gitmiştin."

Durdu, şaşkın şaşkın etrafına bakındı. "O halde Caramon'un bana söyledikleri doğru mu? Yani ben...bir çeşit büyünün etkisi altında mıydım?

Yani şu anda Thorbardin'in içinde miyiz? Ve size yolu ben mi gösterdim?" Zihni allak bullak olmuş gibi gözüküyordu.

"Bunun nasıl olabileceğini anlayamıyorum! Nerede olduğumuz veya buraya nasıl geldiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok!"

"Belki de bir daha bir eşyayı ellememen için seni uyardığımda öğüdümü dinlersin," diye belirtti Raistlin.

Sturm, Raistlin'e baktı ve yüzü sinirden kıpkırmızı kesildi. Sonra bakışları Tasslehoff'un istemeden ve itiraz ederek Tanis'e verdiği miğfere döndü. Öfkesi geçti. Sturm uzun bir süre boyunca miğfere baktı. Tekrar Raistlin'e baktı ve huysuzca, "Belki de dinlerim," dedi. Kafasını sallayarak arkasını dönüp karanlığa doğru yürüyerek uzaklaştı.

"Yalnız kalmaya ihtiyacı var," dedi Raistlin, konuşmak için arkasından gitmeye başlayan Tanis'i durdurarak. "Sturm'ün bunu hazmetmesi gerekiyor. Senin düşünmen gereken başka şeyler var, Yarımelf."

"Evet," dedi Caramon. "İşte geldik. Thorbardin'deyiz." Tanis'e baktı. "Şimdi ne yapacağız?"

Bu, iyi bir soruydu.

* * * * *

Kapı, zırh parçaları ve kırık silahlar gibi geçmişte olmuş bir savaşın kalıntılarıyla dolu bir odaya açılıyordu. Etrafa bakınan Tanis, birikmiş toz ve örümcek ağlarından, üç yüzyıl önceki savaştan beri buraya kimsenin gelmediğini tahmin etti. Miğfer konusundan dolayı avunmaya çalışan Tasslehoff kalıntıları araştırıyor ve Raistlin de bazılarını asasıyla dürtüyordu ki, Flint koşarak karanlıktan çıktı.

"Birileri geliyor! Görünüşe göre Hylar cüceleri," diye ekledi. "Theiwar'lar ile tartışıyorlar."

Uzakta bir ışık parladı. Cüceleri henüz göremiyorlardı ancak taş zemine vuran kalın çizmelerin sesini, zırhların tıkırtısını, zincir zırhların şangırtısını ve silahların takırtısını duyabiliyorlardı. Derin bir ses, emredercesine konuştu. Ses, küfürlerle yanıtlandı ve koşan ayakların gürültüsü duyuldu. Çizmelerin sesi devam etti, onlara doğru geliyorlardı.

"Olduğunuz yerde kalın," dedi Flint, "ve bırakın ben konuşayım." Bunu söylerken sert sert Tasslehoff'a baktı.

"Hylar cüceleri nedir?" diye sordu Caramon alçak bir sesle. "Onlar ve Theiwar'lar arasındaki fark ne?"

"Theiwar'lar, karanlık cüceleri olarak bilinirler, zira ışıktan nefret ederler. Onlara güvenilmez. Uzun zaman boyunca dağın altına hükmetmek istemişlerdi ve belki de artık başarmışlardır."

"Theiwar'lar aynı zamanda büyü yapmayı bilen tek cücelerdir," dedi Raistlin.

Flint, tehditkar bir edayla baktı büyücüye. "Dediğim gibi, Theiwar'lara güvenilmez."

"Thorbardin'in hakimi eskiden Hylar'lardı," diye devam etti Flint. "Kapıları kapatarak bizi dışarıda bırakan ve açlıktan ölmeye mahkum eden onların kralı Duncan'dı."

"Bunun üzerinden çok uzun zaman geçti dostum," dedi Tanis. "Artık geçmişte olanları unutmanın zamanı geldi."

Flint hiçbir şey söylemedi. Yere vuran çizmelerin sesi yaklaştı. Sturm elini, Caramon'un yanında getirdiği miğferinin üzerine koydu, kılıcını çekti. Raistlin başka bir büyü hazırlıyordu. Tasslehoff, hoopakını ellerinde döndürdü. Tanis arkadaşlarına baktı.

"Buraya cücelerden yardım istemeye geldik," diye hatırlattı onlara. "Bize güvenenleri unutmayın."

"Grallen'in miğferini bana versen iyi olur," dedi Flint.

Tanis, miğferi cüceye uzattı. Miğferi alan Flint, üstündeki pisliğin bir kısmını temizledi ve yakutları gömleğinin koluyla parlattı. Sonra da miğferi kolunun altına sıkıştırıp beklemeye başladı.

"Bu Hylar cüceleri de ışıktan korkarlar mı?" diye sordu Caramon.

"Hayır," dedi Flint. "Hylar'lar hiçbir şeyden korkmazlar."

- 2 -
Kahramanın Yeniden Doğuşu. Tahmin Edilemeyen Bir Zorluk.

Hylar cücelerinden oluşan bir birlik, uyum içinde koridorda ilerledi. Biri dışında hepsi zincir zırhın üstüne metal levhadan zırh giymişti. Tek istisna pis ve hastalıklı gözüken ve elleri kelepçeli olan bir cüceydi. Hylar cüceleri yabancıları karşılarken, bu cüce bitap düşmüşcesine yere oturdu. Cücelerden biri elini bu cücenin omzuna koymak için durdu ve ona bir şeyler söyledi. Hastalıklı cüce, arkadaşını iyi olduğu konusunda temin edercesine başını salladı.

Hylar'ların bazılarının elinde kılıç vardı, diğerleri ise sırtlarındaki koşumlarda sallanan savaş baltalarına ilaveten mızrak taşıyordu. Bazılarının elinde garip yeşilimsi bir ışık saçan ama büyük bir alanı aydınlatan fenerler vardı. Cüceler koridor boyunca yavaş ama düzenli adımlarla ilerlediler.

Yaklaştıklarında, cücelerden biri ileri çıktı. Arkadaşları gibi zırh içindeydi ama diğerlerinin aksine, onun zırhının üzerinde kısa ve kolsuz bir gömlek vardı. Gömleğin üzerinde bir çekiç vardı ve cücenin elinde de bir çekiç – son derece büyük bir çekiç– bulunuyordu; bu çekiç, bir cücenin normalde taşıyacağından çok daha büyüktü. Sapı boyunca işlenmiş olan ve Ocak Ateşi Tanrısı, Dünyanın Yaratıcısı Reorx'a ithaf edilmiş rünler, çekicin başına kadar uzanıyordu. Sturm, çekice baktı ve Tanis'in yanına yaklaştı.

"Bu, Kharas'ın Çekici!" dedi Sturm fısıldayarak. "Eski resimlerden tanıdım!"

"İyi bir gözün var, insan," dedi cüce, ortak dilde konuşarak.

Çekiç'i kaldırarak beğeniyle baktı. "Bu, gerçek çekiç değil. Bir taklit. Adımı aldığımda çekici yaptırdım, zira benim adım Kharas," dedi gururla, "Arman Kharas. Küçük Kharas. Yeniden doğan Kharas; gerçek çekici bulmam için gerekli olan bilgi bana verilecek. O güne kadar, bu ululuğun kaderimde olduğunu herkese hatırlatmak için bunu yanımda taşıyacağım."

"Yüce tanrılar!" diye mırıldandı Sturm. Tanis'le göz göze gelmeye cesaret edemiyordu.

Arman Kharas, diğer cücelerden daha uzundu. Tanis'in şimdiye dek gördüğü bütün cücelerden daha uzundu ve yapısıyla cüssesi Caramon'a denkti. Omuzları geniş, göğsü büyük, bacakları kalın ve kaslıydı. Uzun siyah saçları, omuzlarından aşağı dökülüyordu. Örgülü sakalı belini geçiyordu. Mücevherlerle süslü ve üzerinde çekiç şeklini taşıyan bir miğfer takıyordu.

Arman ve askerleri yol arkadaşlarından yirmi adım kadar uzakta durdular. Diğer Hylar'lar, yol arkadaşlarına şüpheyle karışık bir hayretle bakıyordu. Arman, onları sakin sakin süzdü. Adamlarından bir kısmına işaret etti.

"Gidip şu gürültünün ne olduğuna bir bakın."

Askerler ayrıldılar, yol arkadaşlarının yanından geçerken onlara kuşkuyla baktılar.

"Duymuş olduğunuz o ses, Kuzeykapısı'nın açılmasıydı," dedi Flint, cüce dilinde konuşarak.

Arman ona kısa bir süre baktıktan sonra gözlerini uzaklara çevirerek adamlarını bekledi. Adamları hızla geri dönerek, Kuzeykapısı'nın açıldığını ve bir daha kapatılamayacağını bildirdiler; kapı, dağın dibinde bir harabe halinde yatıyordu.

"Bunu siz mi yaptınız?" diye sordu Arman kaşlarını çatarak.

"Eğer sormak istediğin buysa, kapıyı biz kırmadık," dedi Flint.

Cüceler tarafından taşınan fenerlere gözlerini dikmiş olan Tasslehoff, bir anda, "Onların içinde solucanlar var!" dedi. "Parlayan solucanlar! Caramon, bak..."

"Dört insan, bir Neidar ve bir kender." Arman, son kelimeyi tadı kötüymüş gibi söylemişti.

"Tasslehoff Burrfoot," dedi Tasslehoff, elini uzatıp ilerlerken.

Caramon, kenderi yakaladı ve geri çekti. Tas'ı sıkıca omzundan tuttu ve Raistlin de asasını kenderin önüne dikerek ona yardımcı oldu.

"Nazik davranmaya çalışıyordum," dedi Tas, incinmişti.

"Dört insan, bir Neidar ve bir kender nasıl olur da mühürlü kapıdan girebilir?" diye sordu Arman.

Flint cevap vermek için ağzını açtı ama Arman, amirane bir hareketle elini kaldırdı. "Elindeki bu miğferi nereden buldun? Görünüşe göre kadim bir Hylar tasarımı ve bir kralın fidyesine eşit değerde. Bir Neidar nasıl olur da böylesi bir miğfere sahip olur?"

"Onu bulduk," diyerek yanıtladı Tas, kenderlerin hep söylediği sözleri tekrarlayarak. "Onu düşürmüş olmalısınız."

Caramon iç çekti ve koca eliyle kenderin ağzını kapattı. Flint, Arman Kharas konuşmaya başladığından beri yavaş yavaş sinirleniyordu. Artık buna daha fazla dayanamayacaktı. Öfkesi bir anda köpürdü.

"Görüyorum ki, dağın altındaki cüceler üç yüzyıl boyunca âdetleri hiç öğrenmemişler!" dedi Flint sinirle. "Senden yaşlı birinin önünde duruyorsun genç adam ve bana ne adımı ne de neden burada olduğumuzu sorma nezaketini göstermeden hemen suçlamaya başlıyorsun."

Arman'ın yüzü kızardı. "Ben bir Hylar prensiyim. Soruları ben sorarım ve emirleri ben veririm. Yine de," dedi göstermeye çalıştığı kadar kendinden emin olmadığını belirtircesine kısa bir süre için duraksadıktan sonra, "sana, eğer yapabilirsen açıklaman için izin veriyorum. Kendinizi tanıtın."

"Ben Flint, Reghar Fireforge'un oğlu Durgar'ın oğluyum. Bir tepe cücesiyim," diye ekledi neredeyse bağırarak, "tıpkı benden önceki babam ve büyükbabam gibi. Senin baban kim ki, Arman Kharas, bir prens olduğunu iddia ediyorsun?"

"Ben, önceden de söylediğim gibi, Arman Kharas, Hylar Şefi Hornfel'in oğluyum. Cücelerin kahramanının yeniden doğmuş haliyim. Bu isim bana verildiğinde, kutsal bir ışık beni sarmış; Kharas'ın ruhu bedenime girmiş. Ben, onun yeniden vücut bulmuş haliyim ve dolayısıyla Çekiç'i bulmak, cüce halklarını birleştirmek ve babam Hornfel'i kral yapmak benim kaderim."

Arman ulu mirasını anlatırken Tanis, adamlarından bir kısmının gözlerini devirdiğini farketti. Birkaçı utanmış gibi gözüküyordu. Biri bir şeyler

mırıldandı ve etrafındakiler sırıttı. Keyifleri, Arman onların bulunduğu tarafa doğru bakınca hızla kayboldu.

Flint sakalını çekiştirdi. Buna ne diyeceğini bilemiyordu ve en sonunda kapı konusuna dönmeye karar verdi.

"Sana söylemiş olduğum gibi, Arman Kharas, kapı bizim için açıldı. Tahrip olmasında bizim hiç suçumuz yok. Bloğun üzerinde durması gereken çıkıntı, zaman içinde aşınıp kırılmış. Mekanizma, kapıyı çıkıntının sonundan daha uzağa itti. Kol, taş bloğun ağırlığını taşıyamayıp kırılınca blok da aşağıdaki boğaza düştü."

"Üç yüzyıldır saklı duran kapıyı bulmayı nasıl başardınız, Flint Fireforge?" diye sordu Arman Kharas kaşlarını çatarak. Herkesin anlayabilmesi için ortak dilde konuşmaya devam etti. "Ve sen ve insan arkadaşların nasıl içeri girdiniz?"

"Ve kender," diye homurdandı Tasslehoff, Caramon'un elinin altından. "Durmadan beni unutuyor!"

"Keşke," diye mırıldandı Caramon.

"Bizi buraya bu yönlendirdi," diye yanıtladı Flint ve Grallen'in miğferini kaldırdı. "Arkadaşlarım miğferi Skullcap'te bulmuşlar..."

"Miğferi Skullcap'te ben buldum," diye düzeltti Raistlin. Hafifçe eğilerek Arman Kharas'ı selamladı. "Ben Raistlin Majere'im ve bu da kardeşim, Caramon."

Caramon acemice bir selam verdi.

"Miğferin büyülü olduğunu derhal anladım," diyerek devam etti Raistlin. "Savaşta ölmüş olan eski sahibinin ruhunu taşıyordu. Grallen, Duncan'ın oğlu..."

Arman bir çığlık attı ve kılıcını tutup bir adım geriye çekildi. Adamları da derin sesleri gümbürdeyerek bağırıp etrafını sardılar.

Caramon kılıcını kavradı, Sturm de. Flint'e baktılar ama o da en az diğerleri kadar şaşırmış gibiydi. Umdukları tepki bu değildi. Ölü prensin miğferini geri getirdikleri için kahramanlar gibi karşılanacaklarını düşünmüşlerdi. Bunun yerine hayatlarını kurtarmak için savaşacaklar gibi gözüküyordu.

Arman, bir el hareketiyle gürültüyü susturdu. Karanlık ve sert bir ifadeyle miğfere baktıktan sonra, bakışlarını Raistlin'e çevirdi.

"Bir insan büyücü. Bilmeliydim. Miğferi buraya getiren sen misin?" diye sordu.

"Ben buldum," dedi Raistlin. "Bu asil şövalye" –Sturm'ü işaret etti– "miğferi takmaya gönüllü oldu ve böylece, cüce prensin ruhunun bedenini kontrol etmesine izin verdi. Miğferin büyüsü altında Prens Grallen atalarının evine giderken bizlerden ona eşlik etmemizi istedi. Kapıyı prensin ruhu açtı. Onun ruhunun ricasını yerine getirebilmiş olmaktan memnunuz, değil mi, Sturm?" dedi Raistlin iğneli bir şekilde.

"Ben Sturm, Angriff Brightblade'in oğlu," dedi Sturm, elini kılıcından çekmeden. "Savaşta ölen prense hizmet edebilmiş olmaktan gurur duydum."

Arman, siyah gözleri çatık kaşlarının altından parlayarak baktı hepsine teker teker.

"Senin sıran, Tanis," dedi Raistlin usulca.

Tanis, Flint'e bakınca cüce omuzlarını silkti. O da diğerleri kadar şaşırmıştı.

"Ekselansları," dedi Tanis, Arman Kharas'a hitap ederek, "Raistlin, buraya miğferle birlikte kendi isteğimizle geldiğimizi söyleyerek nazik olmaya çalışıyor. Gerçek şu ki, bu konuda herhangi bir seçim şansımız yoktu. Miğfer, arkadaşımız olan Sturm Brightblade'i tutsak etti ve onu Thorbardin'e gelmesi için zorladı. Ne yaptığını bilmiyordu. Üç yüzyıl önce ölmüş bir prensin esiri olmuştu. Prensin kim olduğu konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Halkınızın tarihini bilen Flint dışında hiçbirimiz onun adını bile duymamıştık."

"Ben çok iyi biliyorum. Kral Duncan'ın dağdaki kapıyı kapatarak bizi nasıl dışarıda bıraktığını, açlık..."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye fısıldadı Tanis.

Flint, sakalının altından bir şeyler homurdandı.

Kharas kafasını salladı.

"Hikayenize inanacak olursam ve eğer miğferi bilmeden bize geri getirdiyseniz, bu daha da kötü." Miğfere baktı ve yüz ifadesi karardı. "Prens

Grallen'in miğferi lanetlidir ve eğer bu prensin miğferiyse, laneti bize getirmiş oldunuz. Cücelerin felaketini getirdiniz bize!"

Tanis iç çekti. "Üzgünüm. Bunu bilemezdik," Özrü zayıftı ama başka ne diyeceğini bilmiyordu.

"Belki öyle, belki değil," dedi Arman Kharas. "Kapının tahrip olması konusunu Şefler Konseyi'ne rapor etmeliyim. Hikayenizi onlara anlatma fırsatı bulacaksınız. Eğer inanırlarsa..."

"Ne demek '*eğer*'?" dedi Flint öfkelenerek. "Sakalıma karşı arkadaşlarımın ve benim yalan söylediğimizi mi söylemeye cüret ediyorsun?"

"Bu miğferin iddia ettiğiniz miğfer olduğu konusunda sizin sözünüzden başka kanıt yok. Bir hile, bir sahtekarlık olabilir."

Flint iyice öfkelenmiş gibiydi. O konuşamadan, Raistlin, "Doğru söyleyip söylemediğimizi anlamanın çok kolay bir yolu var, Ekselansları," dedi soğuk bir ifadeyle.

"Neymiş?" diye sordu Kharas şüpheyle.

"Miğferi kafanıza geçirin," dedi Raistlin.

Kharas, miğfere korkuyla baktı. "Hiçbir cüce buna cesaret edemez! En doğru hareket konusunda Konsey karar verecektir."

"Ben takarım!" diye önerdi Tasslehoff ama kimse onu umursamadı.

"Konseye ya da başka kimseye yalancı olmadığımı ispat etmek zorunda değilim!" Flint o kadar öfkeliydi ki konuşamıyordu bile. Arkadaşlarına bakmak için hızla arkaya döndü. "Buraya gelmenin bir hata olduğunu hepinize söylemiştim! Bundan sonra sizlerin ne yapmayı tasarladığınızı bilmiyorum ama ben gidiyorum! Ve bu miğferin burada istenmediğini de gördüğümden, onu da yanımda götürüyorum!"

Flint, miğferi koltuğunun altına sıkıştırdı ve koridorda yürüyerek harap olmuş kapıya doğru ilerledi.

"Durdurun onu!" diye emretti Arman Kharas. Eliyle işaret etti. "Onları yakalayın!"

Askerleri harekete geçmişlerdi bile. Sturm, boğazına dokunan cüce mızrağına baktı. Tanis, sırtında keskin bir dürtme hissetti.

Caramon yumruklarını kaldırdı. Raistlin ona bir şey söyledi ve öfkeyle cücelere bakan Caramon kollarını indirdi. Tasslehoff hoopakıyla bir darbe indirdi ama cücelerden biri kenderin elindeki silahı bir tekmeyle düşürdü ve Tas'ı saçlarından yakalayarak bıçağını Tas'ın boynuna dayadı.

Ardındaki kargaşayı duyan Flint, arkasına döndü. Öfkeden kıpkırmızı kesilmişti; kafasındaki damarlar atıyordu. Grallen'in miğferini yere, ayaklarının ucuna koyarak onu korurcasına dikildi ve savaş baltasını kaldırdı.

"Yanıma yaklaşan ilk cücenin ruhunu atalarının yanına gönderirim, yapmazsam Reorx beni alsın!"

Arman Kharas sert bir emir verdi ve dört cüce, silahlarını çekmiş olarak Flint'in arkasından gitti.

"Hepimizi öldürtecek Tanis!" diye uyardı Raistlin.

Tanis durması için Flint'e haykırdı ama son derece öfkeli olan cüce lanet okuyor, yemin ediyor ve vahşi kavislerle baltasını sallıyordu. Tanis'in sözlerini ya duymadı ya da duymazdan geldi. Cüce askerler, mızraklarıyla dürttüler onu. Flint, onlara baltasıyla vurdu. Bu sırada başka bir asker, arkasına dolanmıştı. Asker ayağını uzatıp Flint'e çelme takarak sırt üstü düşmesine neden oldu. Diğer askerler de üzerine atladılar. Biri baltasını aldı elinden. Diğerleriyse ellerini ve ayaklarını tuttu.

"Thorbardin kalleşliği! Bunu bekliyordum! Seni buna karşı uyarmıştım, Tanis!" diye bağırdı Flint kendini boş yere kurtarmaya çalışırken. "Bize bu şekilde davranacaklarını söylemiştim sana!"

Flint'in elleri bağlandığında, askerler hâlâ lanet okuyup çırpınan cüceyi ayağa kaldırdılar. Hepsi, Kharas da dahil, Flint'in bıraktığı yerde duran Grallen'in miğferine baktı. Hiçbiri, ona dokunmak şöyle dursun yanına gitmek için bile kıpırdamadı.

"Ben taşırım," diye önerdi Raistlin.

Kharas, öneriyi kabul edecek gibi duruyordu ama kafasını salladı.

"Hayır," dedi. "Eğer lanet, Thorbardin'e gelecekse, benim üzerime düşsün."

Miğferi almak için uzandı. Korkunç bir şeyin olacağından emin olan diğer cüceler ondan uzaklaştılar. Kharas miğfere dokunurken gayri ihtiyari irkildi. Hiçbir şey olmadı. Miğferi yerden kaldırdı, koltuğunun altına yerleştirdi, yüzündeki teri silerek yol arkadaşlarını işaret etti kafasıyla.

"Silahlarını alın ve onları sıkıca bağlayın.

Cüceler, Raistlin dışında hepsinin ellerini bağladılar; Raistlin, kendisine dokunmamalarını söylemişti. Adamı yan gözle incelediler, birbirlerine baktılar ve onu rahat bıraktılar. Arman, hasta cücenin ayağa kalkması için yardım etmek üzere durduktan sonra karanlık koridorda öne geçti. Sırtından mızrakta dürtülen Tanis de onu takip etti.

"Sekiz yüz insana sığınak sağlamalarını istemek için bunun iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı Raistlin onun arkasından ilerlerken.

Tanis, ters ters baktı adama.

Tanis'in arkasındaki cüce onu tekrar dürttü. "Hareket et, pislik!" diye emretti cüce dilinde.

Cücelerin felaketini –ve muhtemelen kendilerininkini de– yanlarında taşıyarak dağın derinliklerine doğru ilerlediler.

- 3 -
İnanç.
Umut.
Ve Hederick.

Kaçaklar, dar geçit boyunca yürüdüler. İlerleyişleri yavaş ve yorucuydu, çünkü kayalar ve çatlaklar arasından gitmeleri ve gözlerini hep gri ve bulutlu gökyüzünde tutmaları gerekiyordu. Ejderhaları göremiyorlar ama onların mevcudiyetlerini hissedebiliyorlardı. Yaratıklardan kaynaklanan ejderha korkusu güçlü değildi, zira ejderhalar çok yukarıdan uçuyorlar ve bulutlar tarafından gizleniyorlardı ama korku, kalplerine fazladan yük bindirip ruhlarını ağırlaştırarak insanları yavaşlatmıştı.

"Geçit, ejderhaların giremeyeceği kadar tehlikeli. O halde neden bizimle uğraşıyorlar?" diye sordu Nehiryeli, Elistan'a. "Bizim geçitten çıkmamızı bekleseler yeter, ki burada uzun süre kalmamıza yetecek kadar erzağımız olmadığından bunu er ya da geç yapmamız gerekiyor. Açıklığa çıktığımız anda bize saldıracaklar ve bizim de Thorbardin'e ne kadar yolumuz olduğu konusunda hiçbir fikrimiz yok, hatta oraya ulaştığımızda sığınabilecek miyiz onu bile bilmiyoruz."

"Korkuyu hissediyorum," dedi Elistan, "kalbimin üzerinde bir gölge gibi; ama dostum, gölgeler, arkalarından güneş parladığı için düşerler. Yukarıdan bize bakan ve bizimle ilgilenen başka gözler de var. İnsanlara bunu hatırlatmak iyi olabilir."

"O halde önce bana hatırlatmalısın," dedi Nehiryeli. "Tanrılara olan inancım acı bir şekilde sınanıyor. Bunu itiraf etmeliyim."

"Benimki de," dedi Elistan sakince ve Nehiryeli ermişe hayretle baktı.

Elistan gülümsedi. "Benim bunu söylememe şaşırmış gözüküyorsun. Tanrılara duyulan inanç kolay bir şekilde gelmez, dostum. Ne görebiliriz, ne de duyabiliriz. Yanımızda yürümezler, aşırı kollayıcı ebeveynler gibi bizim üzerimize titreyip bizi şımartmaz, ayağımız her takıldığında ve yere

düştüğümüzde bizi tutup kaldırmazlar. Öyle yapsalardı, bence çok geçmeden öfkelenip isyan ederdik."

"Onlardan şüphe etmek yanlış değil mi?"

"Şüphe doğaldır. Bizler ölümlüyüz. Aklımız, tanrıların gökyüzü kadar büyük aklıyla karşılaştırıldığında bir çakıl taşı büyüklüğünde ancak. Tanrılar, onları asla anlayamayacağımızı biliyorlar. Bize karşı sabırlı ve affediciler."

"Yine de cezalandırmak için dünyanın üstüne alevli bir dağ gönderdiler," dedi Nehiryeli. "Binlerce kişi öldü ve binlercesi de acı çekti. Bunu nasıl anlayabiliriz ki?"

"Anlayamayız," dedi Elistan basit bir şekilde. "Keder ve öfke hissedebiliriz. Bu tamamen doğal. Olanları düşündüğümde ben de öfkeleniyorum. Tanrıların bunu neden yaptığını anlamıyorum. Onları devamlı sorguluyorum."

"Ama yine de onlara inanmaya devam ediyorsun," Nehiryeli şaşkındı. "Onları seviyorsun."

"Çocukların olduğunda, onlar sana hiç kızmayacaklar mı? Senden şüphelenmeyecek ya da sana karşı gelmeyecekler mi? Çocuklarının uysal ve itaatkar olmasını, her cevap için sana bakmasını, hiç sorgulamadan her sözüne uymasını mı istersin?"

"Elbette hayır," dedi Nehiryeli. "Öyle zayıf çocuklar bu dünyada asla kendi başlarının çaresine bakamazlar."

"Sana karşı gelseler, sana isyan etseler de çocuklarını sever misin?"

"Onlara kızarım ama onları yine de severim," dedi Nehiryeli usulca ve gözleri, insanların arasında yürüyen, yumuşak bir şekilde onlarla konuşan, onları rahatlatan Altınay'a kaydı, "çünkü onlar benim çocuklarım."

"Işığın tanrıları da bizi öyle seviyorlar."

Bozkırlılar'dan biri, konuşmayı bölmek istemediği için etraflarında dolanıyordu ama önemli bir haber taşıdığı belliydi. Nehiryeli ona döndü, Elistan'a kalmasını işaret etti.

"Evet Geceşahini, ne var?"

"Yarımelf ve cüce tarafından işaretlenen patika, dağdan bir çam ormanına doğru ilerliyor ve oradan da bir dağın yamacından tırmanarak dar bir geçide ulaşıyor. Bir kartalın gözlerine sahip olan elf Gilthanas, dağın yamacında bir delik görmüş. Bunun, Thorbardin'in efsanevi kapısı olabileceğine inanıyor."

"Ya da bir mağara... ya da bir ejderhanın ini," dedi Nehiryeli endişelerini dile getirirken, pişmanlık içinde gülümsedi Elistan'a.

Geceşahini kafasını salladı. "Gilthanas'a göre, delik dikdörtgen şeklindeymiş ve düzgün kenarları varmış. Onu bir doğa olayı ya da bir ejderha yapmamış."

"Bizimle şu kapı –tabii gerçekten bir kapıysa– arasında nasıl bir arazi var?" diye sordu Nehiryeli.

"Rüzgara ve göğe açık," diye yanıtladı Geceşahini.

"Ve ejderhaların gözlerine," dedi Nehiryeli, "ve bir ejderan ordusunun gözlerine."

"Evet, Reis," dedi Geceşahini. "Düşman orada ve hareket halinde. Dağ eteklerinden çıkan ve dağa doğru ilerleyen ejderan birlikleri gördük."

"Burada olduğumuzu biliyorlar. Ejderhalar onlara söylemiştir."

"Bu geçidi savunabiliriz," diyerek bir öneride bulundu Geceşahini.

"Ama burada sonsuza dek kalamayız. Sadece birkaç gün yetecek kadar erzağımız var ve çok geçmeden kar yağmaya başlayacak. Şu kadim yol neye benziyor?"

"İyi inşa edilmiş. İki kişi yan yana yürüyebilir ve boş yer kalır ama aşağıdaki ağaçlara ulaşana kadar hiç korunak yok; dağdan yola girdiğimiz yerde de... Ne bir ağaç, ne de bir çalı..."

Nehiryeli, kasvetle salladı başını.

"Geri dön ve düşmanı izle, bir gözünü de dağın yamacındaki delik üzerinde tut. Eğer içeri giren veya dışarı çıkan biri olursa bana haber ver. Bu sayede gerçekten kapıyı bulup bulamadığımızı anlarız."

Nehiryeli, Elistan'a döndü.

"Şimdi ne yapacağım, Kutsal Oğul? Thorbardin'in Kapısı'nı bulmuşa benziyoruz ama ona ulaşamıyoruz. Tanrılar bir kez daha bir elleriyle bizi kutsadılar ve diğer elleriyle de yüzümüze bir tokat attılar."

Elistan tam bir şey söyleyecekti ki, Altınay yanlarına geldi.

"Benim sıram," dedi. Ancak son derece sinirli gözüküyordu. dudaklarını birbirine bastırmış, mavi gözleri parlıyordu.

Nehiryeli iç çekti. "Bana yeni ne sorun getirdin, karım?"

"Eski bir sorun; Hederick. Neden uçurumdan geçerken Mishakal onun ayaklarını yerden kesmedi..." Altınay, Elistan'ın da orada olduğunu görünce kızardı. "Üzgünüm, Kutsal Oğul. Böylesi düşüncelerin kötü olduğunu biliyorum..."

"Hederick, bir tanrının sabrının sınırlarını bile zorlamaya yeter," dedi Elistan sıkıntıyla. "Mishakal'ın da söylediğin şeyi yapmamak için kendine hakim olduğuna eminim. Şimdi ne karıştırıyor?"

"Nehiryeli'nin bizi ölümümüze götürdüğünü söyleyerek dolanıyor insanlar arasında. Heyelana Nehiryeli neden olmuş ve artık mağaralarımıza geri dönemiyormuşuz. Bu geçitte kısılıp kalmışız ve soğuktan ve açlıktan ölüp gidecekmişiz."

"Başka?" diye sordu Nehiryeli, Altınay'ın tereddüt ettiğini görünce. "En kötüsünü söyle."

"Hederick teslim olmamızı, kendimizi Verminaard'a vermemizi savunuyor."

"Ejderhaları üzerimize çeken Hederick'ti!" dedi Nehiryeli öfkeyle. "Bizi tehlikeye attığı için heyelanı başlatmak zorunda kaldım! Onu kaderine terk etmeliymişim!"

"İnsanlar onu dinliyorlar mı?" diye sordu Elistan endişeli bir yüz ifadesiyle.

"Korkarım evet, Kutsal Oğul." Altınay, elini kocasının koluna şefkatle koydu. "Bu senin suçun değil. İnsanlar bunu biliyorlar ama üşüyorlar, yorgunlar ve üzerlerine ejderha korkusu çökmüş durumda. Mağaralara geri dönemezler ve ilerlemekten de korkuyorlar."

"Verminaard'ın onlara ne yapacağını biliyorlar! Onları tekrar madenlere gönderecek."

"Ben bundan emin değilim," dedi Elistan. "Mağaralara öldürmek amacıyla gelmişti, esir etmek için değil."

"Kimse buna inanmayacak. Yabanda kaybolmuş ve dolanan biri için hapishane hücresi bile bir sığınaktır," dedi Altınay. "Onlarla konuşmalısın, kocam. Onların güvenini tazele. Geceşahini, izcileri kapıyı bulmuş olabileceklerini söyledi bana..."

"Bize ne iyiliği dokunacaksa..." diye homurdandı Nehiryeli. "Kapıyla aramızda bir ejderan ordusu var ve dağdaki deliğin kapı olduğundan emin bile değiliz. Dağdaki bir delik bile olabilir sadece. Eğer kapıysa, ardında bizi katletmek için bekleyen bir cüce ordusu olabilir!"

Nehiryeli, mahsun bir edayla bir kayanın üzerine oturdu. Omuzları çökmüştü. "Tanis yanlış adamı seçti. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"En azından ne yapmaman gerektiğini biliyorsun," dedi Altınay. "Hederick'e kulak asma!"

Nehiryeli buna gülümsedi ve hatta kıkırdayacaktı bile ama kahkahası söndü. Kolunu Altınay' a doladı ve kadını yanına çekti.

"Bana ne yapmamı önerirsin, karım?"

"Gerçeği anlat." Kadın, iki eliyle adamın yüzünü tuttu ve sevgiyle adamın gözlerine baktı. "Onlara karşı dürüst ol. İstedikleri tek şey bu. Tanrılara yakaracak ve bu uzun geceyi atlatmak için bize yardım etmelerini isteyeceğiz. Şafak yeni bir gün ve taze umutlar getirir."

Nehiryeli, kadını öptü. "Sen benim neşem ve kurtarıcımsın. Sensiz ne yapardım, sadece tanrılar bilir."

"Ve küçük bir nimetimiz var," dedi Altınay kocasının kollarına yerleşirken. "Ejderhalar burada olduğumuzu biliyorlar. Onlardan gizlenmeye artık gerek yok. Bu gece ısınmak için ateş yakabiliriz."

"Gerçekten de yakabiliriz," dedi Nehiryeli. "Ateşleri sadece ısınmak için değil, meydan okumak için de yakacağız ve bizi kurtarmaları için tanrılara yakarmak yerine, bize bahşettikleri için onlara şükranlarımızı sunacağız. Teslim olmayı aklımıza bile getirmeyeceğiz."

Kaçaklar ejderhalara meydan okumak için ateşler yaktılar ve ateşler parlak bir şekilde yandığında ısınıp neşelenen insanlar, tanrılara şükrettiler. Ejderha korkusu erir gibi oldu ve herkesin keyfi yerine geldi. İnsanlar ertesi günün şafağından umutla bahsettiler.

Dinleyicilerini kaybettiğini gören Hederick, teslim olmaktan bahsetmeyi kesti ve diğerleriyle birlikte şükran duaları etti. Onun bu tanrılara inandığı falan yoktu ama inanıyormuş gibi yapıyordu ve bu politik açıdan yararlıydı. Ancak kendisine olan inancı sınırsızdı ve nasihat ettiği gibi eğer Verminaard'a teslim olurlarsa, Yüceefendi'nin gözüne girmek için bir yol bulabileceğinden emindi. Hederick'in hakkını vermek gerekirse, kaçmak için hiçbir şanslarının olmadığına inanıyordu. Nehiryeli'nin düşmanına boyun eğmektense herkesin yok olduğunu görmeyi tercih edecek cahil bir vahşi olduğuna emindi.

Hederick yılmamıştı. Bir politikacı olarak, toplulukların dönek olduğunu biliyordu. Tek yapması gereken uygun zamanı beklemekti ve hepsi onun gibi düşünmeye başlayacaktı. Ertesi gün Nehiryeli, Elistan ve işbirlikçilerinin en sonunda yenilgiyi kabul edeceklerini düşünerek gönül rahatlığıyla uykuya daldı.

* * * * *

Ertesi gün güneş doğdu ve beraberinde değişiklik getirdi. Ne yazık ki bu değişiklik iyiye değildi. Ejderhalar daha yakından uçuyorlardı, ejderha korkusu daha güçlüydü, hava daha soğuktu ve gün daha kasvetliydi. Hederick, Nehiryeli'nin yanına gitti ve olabildiğince çok insan duysun diye yüksek sesle konuşmaya başladı.

"Şimdi ne yapacaksın, Reis? İnsanlarımız hastalanmaya başladı ve çok geçmeden de ölmeye başlayacaklar. Benim kadar iyi biliyorsun ki burada kalamayız. Tanrıların seni yarı yolda bıraktı. Bu girişiminin aptalca olduğunu kabul et. Tek şansımız, Ejderha Yüceefendisi'ne teslim olmak; tatsız ve tehlikeli bir görev ama ben yaparım."

"Ve bizi ona teslim ettiğin için Verminaard'ın ödülünü alırsın." dedi Nehiryeli.

"Senin aksine ben, sadece halkımın iyiliğini düşünüyorum," dedi Hederick. "Hata yaptığını kabul etmektense hepimizin yok olmasını tercih edersin!"

Nehiryeli en azından birinin yok olmasını neşeyle izleyebilirdi ama sessiz kaldı.

"Belki de tanrıların bir mucize gerçekleştirmelerini bekliyorsundur," dedi Hederick alay ederek.

"Belki de bekliyorumdur," diye mırıldandı Nehiryeli ve topuklarının üzerinde dönüp uzaklaştı.

"İnsanlar artık seni takip etmeyecekler!" diye uyardı Hederick. "Göreceksin."

Nehiryeli, bunun gayet muhtemel olduğunu düşündü. Kaçaklar arasında yürürken ısınmak için birbirlerine sokulduklarını, yüzlerinin solgun ve sıkıntılı olduğunu gördü. Önceki gece kalplerini ısıtmış olan ateşin parlaklığı, bu sabah soğuk küle dönüşmüştü. Birkaç gün daha yetecek kadar yiyecek ve suları vardı –kapıya olan uzaklıkları da bir o kadardı– eğer o kapıysa ve eğer cüceler içeri girmelerine izin verirlerse.

Eğer, eğer, eğer. Çok fazla eğer vardı.

"Bir mucize işimize yarardı," dedi Nehiryeli kasvetle, gözlerini göğe çevirerek. "Dağı oynatmak gibi büyük bir şey istemiyorum, sadece küçük bir tane."

Soğuk ve ıslak bir şey Nehiryeli'nin tenine değdi. Elini çenesine koydu ve bir kar tanesinin teninde eridiğini hissetti. Başka bir kar tanesi gözüne indi, başka bir tanesi de burnuna çarptı. Yukarındaki gri bulutlara, tembel tembel süzülen beyaz kar tanelerine baktı.

Bir mucize yerine, tanrılar onları sınayacak daha fazla şey göndermişlerdi. Kar, geçidi kapayacaktı. Ya buradan çıkmalı, ya da sonsuza dek burada kısılıp kalmayı göze almalılardı.

Umutsuzluk, Nehiryeli'nin üzerine çökerken, kalbinin hafiflediğini hissetti. Önce bunun nedenini anlayamadı ama sonra farketti. Ejderha korkusu gitmişti. Ejderhalar, artık gökte değildi.

Etrafında birikmeye başlamış olan kara baktı. Dizlerinin üzerine çöküp şükran duaları edebilirdi ama harcayacak zamanı yoktu.

Nehiryeli'ne mucizesi bahşedilmişti. Bunu nasıl kullanacağı ona kalmıştı.

- 4 -
Arman'ın kaderi.
Örs yankısı.
Ölüm delikleri ve solucan eti.

Flint, cücelerin memleketi Thorbardin'in harikalarını pek çok kere, acıyla karışık anlatmıştı Tanis'e; zira hiçbir cüce "*yukarıdaki*" dünyadaki yerini dağın altında yaşamak için vermezdi ama her tepe cücesi, seçim yapma şansının kendilerinden alınmış olmasına derinden gücenmişti. Tanis, dağ krallığındaki harikalarla ilgili hikayeler anlatan Flint'in abarttığını düşünmüştü hep gizli gizli. Bu harikaların hiçbirini Flint görmemişti. Kendisine babası tarafından anlatılan hikayeleri aktarıyordu sadece, zaten o da bu hikayeleri büyükbabasından duymuştu ve bu, nesiller boyunca böyle sürmüştü. Flint, Thorbardin'de bulunan sonsuz zenginliklerin kendisinden ve halkından esirgendiğine inanıyordu; bu yüzden de devasa bir sarkıtın içine inşa edilmiş olan şehirden ne zaman bahsetse, Tanis gülümsemesini gizlemeye çalışmıştı.

Şimdi, dağın altındaki yollarda yürürken, Tanis eski dostuna haksızlık etmiş olduğunu farketmeye başlamıştı. İnsanlar birbirleri üstüne koydukları taşlarla binalar yaparken, cüceler kayaları birbirine eklemektense çıkartıp, binalarını dağın içini kazarak yaratmışlardı ve bu yüzden de bütün yapılar, büyüleyici bir düzen içinde akıp gidiyormuş gibi gözüküyordu.

Kapıdan ayrılarak silindirik sütunlarla desteklenen kocaman bir salona girdiler. Yeşil yeşil parlayan garip solucanlardan ve Raistlin'in asasındaki kristalden çıkan ışık, cücelerin hayatından sahneler gösteren taş işlerini aydınlattı.

Salon terk edilmiş olmasına karşın, bir zamanlar büyük kapıdan girip çıkanların yarattığı yoğun trafikten faydalanmak için yapılmış gibiydi. Bir zamanlar, demir tekerlekleri olan vagonlar yere gömülmüş olan raylar üzerinde ilerlemişler, malları ve ziyaretçileri dağın derinliklerine taşımışlardı.

Etrafına huşu içinde bakan Tanis, geniş salonun cüceler ve Thorbardin'e gelen diğer ırklardan kişilerle kaynadığını canlandırdı hayalinde. Bir zamanlar elfler burada yürümüşlerdi, tıpkı insanlar gibi, zira cüce malları ve el işçiliği çok rağbet görürdü. O zamanlar, altın ve gümüş Thorbardin'e akmıştı. Demir, çelik ve dağdan çıkartılan nadir ve değerli taşlar da dünyaya dağılmıştı.

Demir raylar artık paslanmıştı. Vagonlar devrilmiş ve etrafa dağılmış, tekerlekleri de zaman içinde pas tutmuştu. Vakti zamanında kaplar ve çaydanlıklar, vagon tekerlekleri için jantlar, ahşap oyuncaklar, kılıçlar, zırhlar ve parlak mücevherler satan dükkanlar, artık sadece hayaletlerin hüzünlü ve boş hayallerine hizmet ediyorlardı. Evlerin pencereleri kapatılmış, panjurları düşüyordu; sallanan ahşap kapıları gevşemiş paslı menteşeler tutuyordu.

"Tanis," dedi Caramon usulca, "Flint'e bir bak. Bir terslik var."

Tanis, arkadaki cüceye endişeyle baktı. Caramon haklıydı. Flint iyi gözükmüyordu. Kendilerini tutsak edenlere küfretmeyi kesmiş ve mücadeleyi de bırakmıştı; bunlar kötü işaretlerdi. Kül rengi olan yüzü kırmızı beneklerle lekelenmişti. Zorlukla nefes alıyor gibiydi. Muhafızları, onları hızlı yürümeleri için zorluyordu. Cüce askerler silahlarını hazır tutuyor, dikkatli bir şekilde etraflarına bakıyorlardı.

"Ekselansları," diye seslendi Tanis, "dinlenmek için mola vermemiz veya en azından yavaşlamamız mümkün mü?"

"Burada olmaz," diye yanıtladı Arman. "Ülkenin bu kısmında çok fazla zaman geçirdik. Buraya kardeşim Pick'i kurtarmak için gelmiştik," diye ekledi, yanında yürüyen hastalıklı cüceyi işaret ederek. "Kapının sesini duyduk ve araştırmak için geldik, şimdi de Theiwar'lar gelmeden buradan ayrılmalıyız."

"Yani ülkenin bu kısmının idaresi Theiwar'ların mı elinde?" diye sordu Tanis, Flint'e bir göz atarak. Cüce dinliyor gibi değildi. "Theiwar'lar ve Hylar'lar savaşıyorlar mı?"

"Henüz değil," dedi Arman sert bir sesle, "ama an meselesi."

"Şansa bak," diye mırıldandı Sturm. "Yerin hem altında hem üstünde savaş var."

Tanis de tam aynı şeyi düşünüyor ve cüceler arasındaki bu savaşın kendi hedefini nasıl etkileyeceğini değerlendiriyordu ki, Raistlin'in kendisine epey yakın yürüdüğünü fark edince şaşırdı. Tanis, gül yaprağı ve çürümenin tedirgin edici kokusunu alabiliyordu ve hafifçe geri çekildi.

"Tek bir sözüm var sana, yarımelf," dedi Raistlin. "Laf Theiwar'lardan açılmışken, bizi görünce şaşırmış olmamaları sence de garip değil mi? Onların tepkisiyle Arman Kharas ve askerlerinin tepkisini bir karşılaştır."

"Dürüst olmak gerekirse, Theiwar'ların tepkisini hatırlamıyorum," dedi Tanis, "ellerindeki kılıçlar dışında elbette."

"Bu dalga geçilecek bir konu değil," dedi Raistlin sitemle ve küserek, Tanis herhangi bir şey söyleyemeden kardeşinin yanına döndü.

Tanis iç çekti. Raistlin'in ne söylemeye çalıştığı konusunda çok az bir fikri vardı ama bu, ihtiyacı olmayan bir dert daha anlamına geldiğinden aklından uzaklaştırdı. Tekrar Flint'e baktı. Çenesini ya öfkeden ya da acıdan kasmıştı; konu, bu yaşlı inatçı cüce olunca hangisi olduğunu kestirmek zordu.

Caramon, canının yanıp yanmadığını, yoksa hasta mı olduğunu sordu ama Flint ona kulak asmadı. Dostlarının endişelerine kulaklarını tıkayarak ilerlemeye devam etti.

Arman Kharas, Tanis'i şaşırtarak, yerinden ayrıldı ve tutsaklarıyla birlikte yürümek için geride kaldı. Devamlı onlara, özellikle de Tanis'e bakan Arman, epey etkilenmiş gibi gözüküyordu.

"Sen insan değilsin," dedi en sonunda.

"Damarlarımda elf kanı var," diye onayladı Tanis.

Arman, o kadarını tahmin etmişcesine kafasını salladı.

"Bu salon bir zamanlar çok etkileyiciydi herhalde," dedi Tanis. "Artık kapı açık olduğundan, Thorbardin'in terk edilen bu kısmı tekrar inşa edilebilir belki. Eski refahına tekrar kavuşur."

"Buralar artık Theiwar'lara ait ve onların da ilgisi inşa etmekten ziyade kendi karanlık oyunları ve entrikaları. Ve ülkenin bu kısmı tam olarak terk edilmiş değil," dedi Arman ve meşum bir sesle ekledi, "Burada Theiwar'lar

var, gölgelerin içinden bizi izliyor, onların krallığında oyalanmamamızı sağlıyorlar."

"Neden saldırmıyorlar?" diye sordu Tanis, Hylar prensinin en azından kendisiyle konuşuyor olmasına memnundu.

"Theiwar'lar, kardeşim gibi tek başına dolaşan ve silahsız hasımları tercih ederler. Kazara bir Theiwar grubuna rastlamış ve esir alınmış. Fidye istediler ama babam, haklı olarak, hırsızlara ve katillere ödeme yapmayı reddetti. Casuslarım Pick'in nerede tutulduğunu bana bildirdiler ve babam da onu kurtarmak için askerlerini benim komutamda gönderdi."

Salondan çıktılar ve kadim bir tapınağa benzeyen bir alana girdiler; duvarlara çeşitli tanrılara ait semboller oyulmuştu.

"Eski günlerde Thorbardin'e çok kişi gelmiş olmalı," diye belirtti Tanis.

"Ansalon'un her tarafından gelirlerdi," dedi Arman gururla, "hatta İstar kadar uzak yerlerden bile. Satın almak veya takas etmek için gelirlerdi. Demir işçilerimizi ve taş duvarcılarımızı kiralamak için gelirlerdi. Halkımıza zenginlik ve refah getirdiler." Sesi sertleşti, kelimeleri acılaştı. "Afet'i getirdiler ve sonra da savaşı, ondan sonra da bütün refahımız sona erdi."

"Dağın altındakiler kapıyı kapatıp içeri girmeye hakkı olan kuzenlerini dışarıda bırakmasalardı sona ermezdi," dedi Flint uzun bir süredir ilk defa konuşarak.

Tanis, Flint'in yüzüne biraz renk gelmesinden rahatlamıştı. Bu durum ve eski iddiaları ortaya atması, cüceyi rahatsız eden her neyse onun kaybolmaya başladığının göstergesiydi.

"Bunları şimdi tartışmaya gerek yok," diye uyardı Tanis.

"Kral Duncan'ın ya da siz Neidarlar'ın verdiği isimle Derkin'in yapabileceği başka bir şey yoktu," dedi Arman. "Biz de Afet'ten etkilenmiştik. Tarım alanlarımızın büyük bir kısmı yok olmuştu. Yiyecek stoğumuz sınırlıydı. Eğer sizin halkınızın da içeri girmesine izin verseydik, sizi kurtaramazdık. Hep beraber açlıktan ölürdük."

"Bunu sen söylüyorsun." Flint homurdandı ama her zamanki gibi öfke içinde suçlamaya devam etmedi.

Bir zamanlar heybetli olan şehrin kalıntılarına bakmaya devam etti, beğenisini gizlemek için elinden geleni yapsa da, gördüklerinden etkilendiği belliydi. Thorbardin'in harikaları parçalanmış vagonlar ve paslı menteşelerdi. Tanis, Flint yeni bir tirada başlamadan önce konuyu değiştirmeye karar verdi.

"Eğer Kuzeykapısı açık kalırsa, Theiwar'ların kontrolünde olacaktır. Bu Hylar'ları nasıl etkiler?"

"Kapı açık kalmayacak," dedi Arman düz bir sesle. "Bunu engelleyecek bir şey olmazsa, Şefler Konseyi, bir kez daha kapatılıp mühürlenene kadar kapıyı korumaları için asker gönderecektir."

"Kapının açık kalması gerektiğini düşünüyorsunuz, değil mi?" dedi Tanis, bir müttefik bulduğu umuduyla.

"Kharas'ın Çekici'ni bulduğumda Birleşmiş Cüce Halkları'nı yönetmenin kaderim olduğuna inanıyorum," dedi Arman. "Bunu yapmam için kapının açık kalması lazım."

"Çekici bulanın sen olacağından nasıl bu kadar eminsin?" diye sordu Flint.

Arman kafasını kaldırdı ve sesini yükseltti. Sesi mağarada yankılandı. "Kharas şöyle demiş: '*Halkları birleştirmek için iyi ve onurlu bir cüce geldiğinde Kharas'ın Çekici dönecek. Bu, onun kaderi olacak.*' " Elini göğsüne koydu. "Ben, o cüceyim."

Karanlıktan kaba bir ses yükseldi. Askerlerin bazıları, sakallarının ardından kıs kıs güldü. Arman bunu duyduysa bile duymamış gibi davrandı.

"Ona Kharas'ın Çekici hakkında daha çok soru sor," diye zorladı Sturm, Tanis'i ama o kafasını salladı.

Flint bir kez daha sessizleşmişti. Yaşlı cüce yorulduğunu asla itiraf etmezdi ama Tanis yürümekte zorlandığını farketti.

"Theiwar topraklarından çıkana kadar daha ne kadar ilerlememiz lazım?" diye sordu Tanis.

"Şu köprüden geçmemiz gerekiyor," diye yanıtladı Arman ileriyi işaret ederek. "Diğer tarafa, Batı Mahallesi'ne ulaştığımızda güvende olacağız. O zaman dinlenebiliriz."

İçinde ilginç bir taş köprü uzanan engin bir mağara önlerinde belirdi. Taştan oyulmuş cüce heykelcikleri, köprünün her iki tarafında sıralanıyordu. Yaklaşık bir metre boyundaki taş cüce heykeller, köprüyü geçenlerin düşmesini engelleyen bir korkuluk görevi görüyordu. Köprünün ortasında uzanan demir rayların her iki tarafında yaya yolu vardı. Köprü, Thorbardin'deki her şey gibi, ihmal edilmişlik izleri taşıyordu. Cüce heykellerinin bir kısmının başı ya da kolu yoktu; bir kısmı ise tamamen kırılarak saflarda boşluk yaratmıştı.

"Bu mağara, Örs Yankısı olarak bilinir; bu mağarada örse vuran bir cüce çekicinin sesinin sonsuza dek yankılanacağı söylenir," dedi Arman Kharas.

"Mükemmel bir savunma," dedi Sturm, onaylayarak köprüye bakarken. Gözlerini daha ileriye dikti ama hiçbir şey göremedi. "Tavanda ölüm delikleri de vardır herhalde?"

Arman Kharas, şövalyenin övgüsünden memnun kalmıştı. "Düşman bu köprüyü asla geçemedi. Kuzeykapısı'nı savunanlar, geçmeye çalışanlara kayalar attılar, erimiş kurşun ve kaynayan yağ döktüler. Çok azı geçebildi ve onların iskeletleri de hâlâ mağaranın zemininde yatıyor."

Flint, bundan bahsedilmesine öfkelendi. Kaşlarını çatarak durdu. "Geçmeyeceğim," dedi.

Arman yanlış anladı. "Artık kimse yukarı çıkmıyor. Korkacak..." diye başladı hor gören bir sesle.

"Korkmak mı?" Flint kıpkırmızı kesildi. "Bunun nedeni korku değil! Saygı. Bu köprüde benim halkım öldü ve sen de bana onların aşağıda yattığını, gömülmediğini ve ruhlarının kaybolarak amaçsızca dolandığını söylüyorsun."

"Orada benim halkım da yatıyor" dedi Arman. "Krallıkları birleştireceğim o kutsal gün geldiğinde, her iki tarafın ölülerine uygun saygının gösterilmesini emredeceğim."

Bu cümle üzerine Flint şaşırdı, kelimelerini unutmuş gibiydi. Geçmeye karar verdiğini belirten bir şeyler mırıldandı ama Arman'a garip garip bakmaya başladı.

Arman, köprünün güvenli olduğundan emin olmak için, askerlerinden bir kısmını önden gönderdi. Örs Yankısı'nın bir tarafından diğer tarafına uzanan uzun yürüyüşlerine başladıklarında tutsaklarla birlikte ilerledi ve askerlerin geri kalanı da onları yakından takip etti.

"Bir dağ sıçanı kadar deli," diye mırıldandı Flint.

* * * * *

"Bu kesinlikle uzun bir köprü," diye belirtti Tasslehoff derin bir iç çekerek.

Caramon onaylayarak homurdandı.

Tasslehoff'un yaramazlık yapmamasının başlıca nedeni, cücelerin kenderi iyi bir şekilde bağlamış olmasıydı; bir türlü kaçamıyordu. Tas ne zaman ilginç bir şey görse ve uzaklaşmaya başlasa, asker onu mızrağıyla dürtüyordu. Caramon, bunun daha ne kadar böyle devam edeceğini merak etti; sonunda ya kender kaçmak için bir yol bulacak ya da cüce iyice sinirlenip onu şişleyecekti.

"Ölüm delikleri olan bir köprüden geçmenin son derece ilginç olacağını düşünürdüm ama değilmiş. Çok sıkıcı."

"Ve akşam yemeğinden hiç haber yok," diye homurdandı Caramon. "Midem o kadar boş ki, sırtıma yapıştı. Acaba Thorbardin cüceleri ne yer?"

"Solucan," dedi Tasslehoff. "Fenerlerin içindekiler gibi."

"Hayır!" dedi Caramon, şaşkınlık içinde.

"Ah, evet," dedi Tas. "Cücelerin bu kocaman solucanları yetiştirdiği büyük çiftlikleri var ve kasap dükkanlarında da onları kesip solucan biftekleri ve solucan kuşbaşı yapıyorlar..."

Caramon dehşete düşmüştü. "Raist, Tas cücelerin solucan yediğini söylüyor. Bu doğru mu?"

Raistlin, Tanis'le Arman'ın konuşmasını dinliyordu; Caramon'a sadece baktı ve bakışlarıyla, bu aptalca sorularla canını sıkmamasını söyledi.

Caramon artık o kadar da aç olmadığını farketti. Kender korkuluktan aşağıya uzanmış, mağaranın dibini görmeye çalışıyordu.

"Eğer düşersem, dünyanın öteki tarafından çıkana kadar düşmeye devam eder miyim?" diye sordu Tas.

"Eğer düşersen, dibe vurana kadar düşmeye devam edersin ve paramparça olursun," dedi Caramon.

"Sanırım haklısın," dedi Tas. Flint, Tanis ve Arman Kharas'ın beraber yürüdüğü yere doğru baktı. "Ne konuştuklarını duyabiliyor musun?"

"Hayır," dedi Caramon. "Ayak sesleri ve şangırtı yüzünden hiçbir şey duyamıyorum. Bu cüceler, bir ogre bayramı kadar gürültülüler!"

"Gök gürültüsü de var," dedi Tas.

Caramon, şaşırarak baktı ona. "Hangi gök gürültüsü?"

"Biraz önce gök gürültüsü duydum," dedi kender. "Fırtına yaklaşıyor olmalı."

"Öyle olsaydı bile, gök gürültüsünü buradan duyamazdın." Caramon'un kaşları çatıldı. "Bunu uyduruyor musun?"

"Hayır, Caramon," dedi Tas. "Neden uydurayım ki? Gök gürültüsü duydum ve yıldırım düştüğü zaman olduğu gibi ayaklarımda hissettim..."

Şimdi Caramon da aynı sesi duymuştu. Karanlığa baktı. "Bu gök gürültüsü değil... Raistlin! Dikkat et!"

İleri fırlayan Caramon, kardeşini yere devirdi ve az önce Raistlin'in durmakta olduğu yere büyük bir kaya düşerken kardeşinin üzerine yatarak bedenini onunkine siper etti. Kaya, karanlığa yuvarlanmadan önce iki cüce heykelini ezdi ve korkulukta bir delik açtı.

Hylar'lar, ikinci kaya gelirken dağıldılar. Kaya hedefini şaşırdı ve köprüden aşağı yuvarlandı. İlk kayanın büyük bir gürültüyle yere çarptığını ve parçalara ayrıldığını duydular.

"Raistlin! Söndür o ışığı!" diye bağırdı Tanis. "Herkes yere yatsın."

"Dulak" dedi Raistlin zorlukla nefes alarak ve asasının tepesindeki ışık söndü. Cüceler fenerlerini kapattılar ve karanlığa gömüldüler.

"İşte bunun bize çok faydası olacak," diye homurdandı Flint.

"Theiwar'lar, aydınlıkta gördüklerinden daha iyi görürler karanlıkta. Hedeflerini tutturmaları an meselesi."

"Ölüm deliklerine giden yolun geçilmez olduğunu söylediğini sanmıştım," dedi Tanis, Arman'a.

"Öyleydi." Cüce lider tek başına ayakta durarak şaşkın bir öfkeyle baktı yukarı. "Theiwar'lar onarmış olmalı ama bu çok garip..."

Başka bir kaya gelirken sesi kesildi. Kaya, cücenin biraz ilerisinde köprüye çarparak taşları çatlattı ve köprünün sarsılmasına neden oldu.

"Caramon," dedi Raistlin huysuzca, "çek şu koca gövdeni üzerimden! Nefes alamıyorum."

"Üzgünüm, Raist," dedi Caramon, kardeşinin üzerinden çekilerek. "İyi misin?"

"Zifiri karanlıkta, bir köprüde sırt üstü yatıyorum ve birileri üzerime kaya yuvarlıyor. Hayır, hiç de iyi değilim," diye tersledi Raistlin.

Başka bir kaya korkuluğa çarpıp birkaç cüce heykelini daha parçalayarak herkesin ürkmesine yol açtı.

"Bu beni kıl payı ıskaladı!" diye bildirdi Sturm. "Burada kalıp pestile çevrilmeyi bekleyemeyiz!"

"Güvene ulaşmamıza ne kadar var?" diye sordu Tanis, Arman'a kısık bir sesle.

"Çok değil. Sadece on metre kadar."

"Koşmalıyız," dedi Tanis.

"Bazılarımız karanlıkta senin kadar iyi göremiyor, yarımelf," diye belirtti Caramon. "Sanırım kayalar tarafından ezilmeyi, bu köprüden aşağı düşmeye tercih ederim."

Başka bir kaya yakınlarına bir yere düşerken hepsi sindi.

Arman, adamlarına işaret etti. "Fenerleri açın!"

Askerler, hızla hareket ederek kendilerine emredileni yaptılar ve herkes koşmaya başladı.

"Bu köprü sandığım kadar da sıkıcı değilmiş," dedi Tasslehoff neşeyle. "Bundan sonra üstümüze kaynar yağ da dökerler mi acaba?"

"Sadece koş, kahrolası!" diye emretti Tanis.

Tasslehoff koştu; kızgın şeriflerden öfkeli ev kadınlarına kadar her türlü tehlikeden kaçmaya alışkın ve son derece çevik olduğundan, kender kısa bir sürede herkesi ardında bıraktı. Caramon, kardeşinin yakınında kalarak ilerledi. Raistlin cübbesinin eteğini topladı ve bir elinde asasıyla süratle koştu. Sturm arkayı kolladı. Güç bir ilerleyişti, elleri bağlı koşmaya çalışıyorlardı, ancak yuvarlanan kayalar hareket etmeleri için onlara mükemmel bir neden sağlamıştı.

Aniden, arkalarından bir çığlık yükseldi. Pick, hastalıklı cüce sendelemiş ve dizlerinin üzerine düşmüştü. Arman geriye döndü. Kardeşinin halini görünce, Grallen'in miğferini askerlerinden birine vermeye kalktı. Asker geri çekildi, kafasını salladı ve koşmaya devam etti.

"Ben alırım!" diye önerdi Flint. "Ellerimi çözmen lazım."

Başka bir kaya ıslık çalarak geçti ve gayri ihtiyari eğilmek durumunda kaldılar. Pick, kaya, yakınında bir yere çarpıp parçalara bölününce dehşet içinde haykırdı. Kharas sadece bir an için tereddüt ettikten sonra bıçağını çıkarttı, Flint'in ellerini bağlayan ipi kesti ve miğferi ona attı.

Köprüde hızla geri giden Arman, raylara çarparak seken bir kayadan kurtuldu. Kardeşinin ellerini tutarak, onu kaldırdı ve sırtına aldı. Koşarak köprüde ilerlemeye devam ettiler. Solucan-fenerlerinden gelen yeşil ışık, fenerler ileri geri sallanırken devamlı yer değiştiriyordu. Durmadan hareket eden ışıklar, cüce heykellerinin hoplayarak deliler gibi dans ettiği izlenimini yaratıyordu.

Tanis, yardıma ihtiyacı olabileceğini düşünerek, miğferi taşımakta olan Flint'e yakın durdu. Ancak yaşlı cüce kafasını eğmiş, güçlü bir şekilde koşuyordu. Grallen'in miğferini sıkı sıkı tutuyordu ve hayatını kurtarmak için koşuyor olsa da, miğferi tekrar kendisinden almaya kalkacak herkese haddini bildireceğini gösteren sert ve tatmin dolu bir gülümseme vardı yüzünde.

Daha çok kaya yeşil ışıkla aydınlanan karanlıkta uçuştu, çok yakınlarından ıslık çalarak geçen havayı yanaklarında hissedebiliyorlardı. Tanis şimdi

köprünün sonunu görebiliyordu, altında korunabilecekleri büyük giriş yolunu. Işık kapının demir parmaklıklarında parladı, tanrıya şükürler olsun ki, açıktı.

Görüntü, gevşemeye başlamış olanları mahmuzladı. Girişe ilk ulaşan Tasslehoff oldu, onun ardından da cüce askerler hızla ilerledi. Yol arkadaşlarının geri kalanları onlardan sonra geldi. Raistlin, açıklığa çok az kala yere yığıldı ve içeri kardeşi tarafından taşınmak zorunda kaldı. Sırtında Pick'i taşıyan Arman Kharas ise en son geldi. Köprüden indiklerinde, kayaların atılması kesildi.

"Theiwar'lar bizi hedef almışlardı," dedi Sturm nefes nefese.

"Raistlin'i hedef almışlardı," diye belirtti Tanis.

Flint, homurdandı. "Theiwar'ların kötü olduklarını söylemiştim. Sağduyularının olmadığını asla söylemedim."

- 5 -
Reorx tapınağı.
Kharas'ın çekici.
Garip bir karşılama.

Hepsi, her türlü fiziksel faaliyeti hafife alan dayanıklı cüceler bile, yere çöktü ve nefes almaya çalışarak olduğu yere yattı. Tanis'in bir çok sorusu vardı ancak onları soracak hali yoktu.

Raistlin, bekçi kulübesinin duvarına yasladı sırtını. Altın rengi cildi, fenerlerin ışığı yüzünden garip, yeşil bir ton aldı. Gözleri kapalıydı. Arada bir, soluk alırken hırıldıyordu.

"Yaralanmadı, sadece çok yoruldu," diye açıkladı Caramon.

"Hepimiz çok yorulduk, sadece kardeşin değil," dedi Sturm huysuz huysuz, bacağına giren krampı ovarak geçirmeye çalışırken. "Günün ilk yarısını dağa tırmanarak geçirdik. Boğazım kurudu. İhtiyacımız olan biraz su ve dinlenmek..."

"...ve yiyecek," dedi Caramon ve aceleyle, "sebze veya herhangi bir şey," diye ekledi.

"Hâlâ Theiwar sınırları içindeyiz ve burası güvenli değil. Az bir mesafe sonra bir Reorx tapınağı var," dedi Arman. "Orada güven içinde dinlenebiliriz."

"Raist, yapabilir misin?" Caramon, kardeşine şüpheyle baktı.

Raistlin, gözleri kapalı, yüzünü ekşitti. "Sanırım yapmak zorundayım."

"Korkarım, miğferi taşımaya devam etmeni istemek zorundayım senden," dedi Arman, Flint'e. "Zavallı Pick, benim yardımımım olmadan ilerleyemez ve adamlarım ona dokunmak bile istemiyor."

"Eğer bu miğferin o kadar korkunç olduğunu düşünüyorlarsa, neden onu şu köprüden aşağı atıp sonsuza dek kurtulmuyorlar?" diye sordu Caramon, Flint'e.

"Ölmüş babanın kemiklerini o köprüden aşağı atar mıydın?" diye sordu Flint dik dik bakarak. "Lanetli ya da değil, prensin ruhu halkına geri döndü ve huzura kavuşturulması gerekiyor."

Arman, harekete geçmeleri için ısrar edince inleyip homurdanarak yürümeye başladılar ve yıllardır kaldırılmamış gibi gözüken bir asma köprüden geçtiler. Takip edilmekten endişelenen Sturm, köprüyü kaldırmayı denemelerini önerdi ama Arman mekanizmasının paslandığını ve çalışmayacağını söyledi.

"Theiwar'lar bizi takip etmeyecektir," diye ekledi.

"Bize saldırmayacaklarını da söylemiştin," diye hatırlattı Flint.

"Babam, bana ve adamlarıma yapılan bu saldırıyı duyunca sinirlenecektir," dedi Arman. "Bu, savaşa bile yol açabilir."

Nöbetçi kulübesinden ayrılarak, her iki yanında terk edilmiş daha fazla bina ve dükkan sıralanan bir ana caddeye girdiler. Caddeden çeşitli yönlere doğru ilerleyen sokaklar ve yollar ayrılıyordu. Ne bir ışık, ne bir ses, ne de etrafta yaşayanlar olduğuna dair herhangi belirti yoktu.

Raistlin topallıyordu. Kardeşinin yardımıyla yürüyordu. Flint kafasını önüne eğmiş ilerliyor, miğferi sıkı sıkı tutuyordu. Tasslehoff'un adımları yavaşlamaya başlamıştı. Arman ana caddeden ayrıldı ve sola dönerek onları sokaklardan birine soktu. Büyük bir binanın önüne çıktılar. Çekiç işareti ile damgalanmış tunç kapılar açık duruyordu.

"Reorx tapınağı!" dedi Arman.

Hylar askerleri içeri girerken miğferlerini çıkarttılar ama bunu gerçek bir saygıdan ziyade alışkanlıktan yapıyor gibiydiler. İçeri girince, cüceler rahatladılar ve evlerindelermiş gibi davranarak bir zamanlar sunağın durduğu yere uzandılar, içki tulumlarından büyük yudumlar aldılar ve yiyecek bir şeyler bulmak için çantalarını karıştırdılar.

Arman askerleriyle konuştuktan sonra birini, haberleri babasına iletmesi için gönderdi. Başka bir tanesini kapıda nöbet tutması için görevlendirdi ve ikisini de yol arkadaşlarının başına dikti.

Tanis, kaçmayı denemelerinin pek muhtemel olmadığını söyleyecekti, zira hiçbirinin Örs Yankısı'nı ikinci bir kez geçmeye niyeti yoktu. Ancak

tartışamayacak kadar bitkindi.

"Geceyi burada geçireceğiz," diye bildirdi Arman. "Pick yürüyemeyecek kadar güçsüz. Burada yeterince güvende oluruz diye düşünüyorum. Theiwar'lar, genelde bu kadar uzağa gelmezler ama yine de Batı Mahallesi'nden destek kuvvet getirmesi için adamlarımdan birini gönderdim."

Tanis bunun mükemmel bir fikir olduğunu düşündü.

"En azından bizi çözebilir misiniz?" diye sordu Arman'a. "Silahlarımız sizde. Size saldırmaya niyetimiz yok. Konsey'in önünde konuşmak istiyoruz."

Arman, tartarak adama baktıktan sonra başını sallayarak onayladı. "Onları çözün," diye emretti adamlarına.

Hylar'lar bundan pek memnun olmuş gibi gözükmüyorlardı ama yine de adamın söylediğini yaptılar. Arman, kardeşiyle ilgilenerek bir şeyler yediğinden ve rahatça dinlediğinden emin oldu. Tanis, merakla tapınağın içinde gezdirdi bakışlarını. Reorx'un, diğer tanrılar gibi, kendisini cücelere gösterip göstermediğini merak etti. Tapınağın bakımsızlıktan harap bir halde olmasına ve cücelerin geceyi geçirmek için hazırlanırken ne kadar rahat olduğuna bakılırsa, Tanis, tanrının dönüşünü, nedeni her ne olursa olsun, henüz cücelere haber vermemiş olduğunu tahmin etti.

Bilgelere göre dünya, Denge Tanrısı Gilean'ın arkadaşı olan Reorx'un çekicini Zaman Orsü'nün üzerine vurarak Kaos'u yıkım döngüsünü yavaşlatmaya zorlamasıyla yaratılmıştı. Tanrının çekicinden çıkan kıvılcımlar, yıldızları oluşturmuştu. Bu yıldızların ışığı ruhlara dönüşmüş ve onlara, tanrılar tarafından ölümlü bedenler ve üzerinde yaşayabilecekleri bir dünya, Krynn verilmişti. Cücelerin yaradılışı konusunda süregelen bir tartışma olsa da (cüceler, Reorx tarafından kendisine benzer olarak yaratıldıklarına inanıyorlardı ancak diğerleri, Gargath'ın Gricevheri'nin geçişi sırasında cücelerin hayat bulduklarını düşünüyorlardı) cüceler, Reorx'un seçkin halkı olduklarına eminlerdi.

Afet'ten sonra Reorx da diğer tanrılarla beraber gittiğinde cüceler yıkılmışlardı. Çoğu buna inanmayı reddetmiş ve tanrılarına duydukları inançlarına sarılmışlardı ancak duaları sessizlikle yanıtlanmıştı. Dolayısıyla,

Krynn'de yaşayan diğer ırkların çoğu eski tanrıları unutmuş olsa da, cüceler, Reorx'u hâlâ hatırlıyor ve ona hâlâ saygı gösteriyor, onun hakkındaki eski hikayeleri anlatıyordu; bir gün halkına geri döneceğine eminlerdi.

Thorbardin cüceleri, hâlâ Reorx'un adıyla yemin ediyorlardı, Tanis, bunu bilecek kadar çok küfür duymuştu köprüde. Her ne kadar Reorx yüzlerce yıldır ortalıkta olmasa da, Flint de Tanis'in onu tanıdığı yıllar boyunca aynı şeyi yapmıştı. Flint'in anlattıklarına göre, Reorx ermişleri tam Afet'ten önce dünyadan yokolmuşlar, gerçek tanrıların sırra kadem basan diğer ermişleriyle aynı zamanda gitmişlerdi. Ama şimdi dağın altında da yeni ermişler var mıydı acaba?

Arkadaşları da tapınağı inceliyorlardı ve Tanis onların da aynı şeyleri düşündüğünü tahmin etti, en azından bir kısmının. Caramon özlemle yiyeceklere bakıyordu ki Arman yanlarına gelerek onlara da bir parça verdi.

Cüceler bir tür kurutulmuş et yiyorlardı. Caramon ete aç aç baktıktan sonra solucanları düşünerek Tasslehoff'a göz attı ve içini çekerek kafasını salladı. Arman omuzlarını silkti ve bir parçayı Flint'e uzattı. Büyük bir parça alan Flint, teşekkür eder gibi bir şeyler geveledi.

Raistlin her türlü gıdayı reddetti ve doğrudan uyumaya çekildi. Fenerlerden birinin önünde bağdaş kurarak oturan Tasslehoff, bir yandan yemeğini yeyip, diğer yandan fenerin içindeki solucanı izledi. Flint, solucanın, yekpare kayayı yiyerek delen devasa solucanların larvaları olduğunu söylemişti ona. Tas bundan çok etkilenmişti ve larvanın kıpırdanmasını görmek için parmaklarını cama vurup duruyordu.

"Tanrıların dönüşü hakkında bir şey söylememiz gerekir mi?" diye sordu Sturm, Tanis'in yanına oturarak.

Tanis, kafasını kesin bir ifadeyle salladı. "Zaten başımız yeterince belada."

"Kharas'ın Çekici'ni sorduğumuzda tanrılardan bahsetmek zorunda kalacağız," diye ısrar etti Sturm.

"Çekiç hakkında konuşmayacağız," dedi Tanis kısaca. "Bir cüce zindanına düşmemeye çalışacağız!"

Sturm bunu değerlendirdi. "Haklısın. Tanrılardan bahsetmek yakışık almaz, özellikle de eğer Reorx onlara geri dönmediyse. Yine Arman'a çekici

sormamamızın nedenini anlamıyorum. Onların tarihini bildiğimizi gösterir."

"Vazgeç, Sturm," dedi Tanis sertçe ve Flint'le konuşmaya gitti.

Cücenin yanına oturdu ve yemeğin bir kısmını kabul etti. "Caramon'un nesi var? Onun herhangi bir yemeği reddettiğini hiç görmemiştim."

"Kender ona bunun solucan eti olduğunu söylemiş."

Tanis, ağzındaki eti tükürdü.

"Kurutulmuş sığır eti," dedi Flint alçak sesle kıkırdayarak.

"Caramon'a söyledin mi?"

"Hayır," diye yanıtladı cüce sinsi sinsi sırıtarak. "Biraz kilo vermesine yardım eder."

Tanis, Caramon'un korkularını yatıştırmak için uzaklaştı. İri adamın yanından ayrıldığında, Caramon sert eti açgözlülükle yiyor ve kenderin sivri kulaklarını kopartıp çizmelerinin içine sokacağına yemin ediyordu. Yarımelf, Flint'le konuşmasını bitirmek için döndü.

"Bu cücelerin Reorx'un adıyla küfretmek dışında ondan bahsettiğini duydun mu?" diye sordu Tanis.

"Hayır." Flint, Grallen'in Miğferi'ni kucağına koymuş, ellerini de onun üzerine yerleştirmişti. "Sen de duymayacaksın."

"O halde Reorx'un onlara döndüğünü düşünmüyorsun."

"Sanki yaparmış gibi!" Flint, homurdandı. "Dağ cüceleri, kapıları üzerimize kapattıklarında Reorx'u da dağın dışında bıraktılar."

"Sturm bana sordu da... sence tanrıların dönüşünü cücelere söylemeli miyiz?"

"Bir dağ cücesine kar fırtınasında sakalını nasıl bulacağını bile söylemem!" dedi Flint aşağılayarak.

Eli miğferin üzerinde, Flint bir duvara dayadı sırtını ve uyumaya hazırlandı.

"Bir gözünü açık tut, dostum," dedi Tanis usulca.

Flint homurdandı ve başını salladı.

* * * * *

Tanis herkesi kontrol etti. Sturm yere yatmış, gözlerini karanlığa dikmişti. Tasslehoff, solucan fenerinin yanında uyuyakalmıştı.

"Kenderlerin hepsine lanet olsun," dedi Caramon, Tas'ın üstüne bir battaniye örterken. "Açlıktan ölebilirdim!" Gizli gizli etrafa bakındı. "Bu cücelere güvenmiyorum, Tanis," dedi usulca. "Birimiz nöbet tutmalı mıyız?"

Tanis kafasını salladı. "Hepimiz çok yorgunuz ve yarın Konsey'in önüne çıkmamız gerekiyor. Aklımız başımızda olmalı."

Terk edilmiş tapınağın soğuk taş zeminine uzandı ve hayatı boyunca hiç bu kadar yorulmuş olmamasına karşın, yine de uyuyamadı. Hepsinin cüce zindanlarına atıldığını, bir daha asla güneşi göremeyeceklerini hayal ediyordu. Şimdiden kapana kısılmış gibi hissediyordu kendini; taş duvarlar üzerine üzerine geliyordu. Tapınak ne kadar büyük olursa olsun, Tanis'in ihtiyaç duyduğu kadar havayı barındırmıyordu içinde. Kendini boğuluyormuş gibi hissetti; karanlık ve kapalı yerlerde yaşadığı korkudan kurtulmaya çalıştı.

Vücudu yorgunluktan ağrıyordu ve tam rahatlamış, uyuyacaktı ki, Sturm'ün sesiyle bir anda tamamen uyandı.

"Sizin kahramanınız Kharas, son savaşa katıldı, değil mi?"

Tanis alçak sesle küfretti ve kalkıp oturdu.

Sturm ve Arman odanın diğer tarafında yan yana oturmuşlardı. Cüce askerler, horultularıyla duvarları sallıyorlardı ama Tanis onların konuşmasını rahatlıkla duyabiliyordu.

"Kharas'a adını Solamniya Şövalyeleri vermiş," dedi Sturm, "Kharas, benim dilimde '*şövalye*' anlamına gelir."

Arman birkaç kez başını salladı ve sanki Sturm ünlü atası değil de onun hakkında konuşuyormuş gibi gururla sakalını sıvazladı.

"Bu doğru," diye belirtti Arman. "Solamniya Şövalyeleri, onun onurundan ve cesaretinden çok etkilenmişler."

"Son savaş sırasında efsanevi Çekiç'i de taşıyor muydu?" diye sordu Sturm.

Tanis, sessizce inledi. Araya girerdi, zira cücelerin buraya Çekiç'i çalmaya geldiklerinden şüphelenmelerini istemiyordu ama sessiz kalmıştı –Şimdi karışması onlara iyilik yapmaktan ziyade zarar verirdi– Sessiz kaldı.

"Kharas, korkusuzca savaşmış," diye başladı Arman hikayeyi anlatmaya, "Hem de savaşa karşı olmasına rağmen; kardeşin kardeşi öldürmemesi gerektiğini söylemişti. Hatta Kharas, savaşa karşı olduğunu göstermek için sakalını tıraş edecek kadar ileri giderek herkesi şaşırtmış. Tıraşlanmış bir çene, korkaklığın simgesidir."

"Ve bazıları da Kharas'ı öyle adlandırmış, çünkü iki taraftan cücelerin nedenlerini unutup birbirlerini nefret ve intikam için öldürdüklerini görünce, Kral Duncan'ın sırt sırta savaşırken hayatlarını kaybeden iki oğlunu da yanına alarak savaş alanını terk etmiş. Bu yüzden de Kharas, binlerce cüce ve insanın hayatını alan o korkunç patlamadan sağ kurtulmuş."

"Kral Duncan, oğullarının cesetlerini görmüş ve patlamanın haberi ona ulaştığında, Dergoth Ovası'nda sayısız cücenin öldüğünü anladığından, Thorbardin'in kapısının mühürlenmesini emretmiş. Keder içinde, bu korkunç savaşa daha fazla kurban vermeyeceğine yemin etmiş."

"Duncan'ın iki oğlunun olduğunu, ikisinin de savaş alanında öldüğünü ve Kharas'ın da onların cesetlerini getirdiğini söylüyorsun. Peki ya Prens Grallen?" Sturm'ün rengi soldu, sıkıntılı gözüküyordu. "Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama prens, savaş alanında ölmedi. Cesedi asla bulunamadı."

Arman, miğfere baktı. Flint uykuya dalmıştı ama uyurken bile miğferi sıkı sıkı tutuyordu.

"Bu hikayenin anlatılıp anlatılmayacağına Konsey karar verecek," dedi Arman sert bir şekilde. "Şu an için bundan bahsetmeyeceğiz."

"O zaman daha hoş konulardan konuşalım," dedi Sturm. Sesi, duyduğu huşudan boğuldu. "Bütün hayatım boyunca, Huma Ejderhafelaketi'nin kendisi tarafından kullanılan kutsal çekiç, Kharas'ın efsanevi Çekiç'i hakkında hikayeler dinledim. Çekiç'i görmeyi ve onu onurlandırmayı çok isterim."

"Hepimiz bunu istiyoruz," dedi Arman.

Sturm, sanki cücenin onunla dalga geçtiğini düşünüyormuşçasına kaşlarını çattı. "Anlamıyorum," dedi gergin gergin.

"Kharas'in Çekici kayboldu. Üç yüz yıldır onu arıyoruz. Kutsal Çekiç olmadan hiçbir cüce Yüce Kral unvanını alamaz ve Yüce Kral olmadan da cüce halkları birleşemez."

"Kayıp mı?" diye tekrarladı Sturm dehşet içinde. "Böylesi değerli bir eşyayı cüceler nasıl bir yerde unutabilir?"

"Bir yerde unutulmadı," diye yanıtladı Arman Kharas sinirlenerek. "Kapı mühürlendikten sonra klanlar, zayıf olduğunu düşündükleri Kral Duncan'ı devirmek için entrikalar çevirmeye başlamışlar Her bir şef, taç üzerindeki iddiasını desteklemesi için Kharas'a gitmiş. Kharas onlarla hiçbir alakasının olmasını istemediğinden gizlice Thorbardin'i terk etmiş ve inzivaya çekilmiş. Yıllarca uzak kalmış. En sonunda, yolculuklarından yorulup evini ve halkını özlediğinde, Kharas, Thorbardin'e dönmüş ancak durumun daha da kötüleştiğini görmüş."

"Krallıklar, birbirleriyle savaşıyorlarmış. Kharas, ölmeden önce son bir kez Duncan'la konuşmayı başarmış. Üzüntü içindeki Kharas, kralın cesedini, Duncan'ın kendisi için yaptırmış olduğu görkemli mezara taşımış. Kharas, yanına ünlü çekici de almış. Onun sözlerini sana söylemiştim," diye ekledi Arman. "Gerçekleştireceğim kehanet."

Sturm nazikçe başını salladı ama kehanetlerle ilgilenmiyordu. "Yani Çekiç, Kral Duncan'ın mezarında."

"Öyle olduğunu varsayıyoruz. Kharas bunun cevabını bize söylemek için asla geri dönmedi. Ona ne olduğunu kimse bilmiyor."

"Mezar nerede?"

"Bütün cücelerin son dinlenme yeri olan Şefler Vadisi'nde."

Sturm, uzun sakalını sıvazladı; bu, huzursuz olduğunun işaretiydi. Tanis bunun nedenini tahmin edebiliyordu. Hiçbir gerçek şövalye, soylu bir ölünün kutsal uykusunu bölmezdi ama onun Çekiç'e duyduğu arzu çok fazlaydı.

"Belki," dedi kısa bir süre sonra, "mezara girmeme izin verirler. Elbette ki bunu saygı ve hürmetle yaparım. Neden kafanızı sallıyorsunuz? Bu yasak mı?"

"Öyle gözükebilir," dedi Arman. "Kharas dönmediğinde, klanlar çekici ele geçirme umuduyla mezara kadar yarışmış ve Kutsal vadide savaşmaya başlamışlar ve savaş tepe noktasına kadar devam etmiş, sonra kuvvetli bir güç mezarı yerden sökmüş ve gökyüzüne taşımış."

"Mezar yok mu oldu?" Sturm hayal kırıklığına uğramıştı.

"Yok olmadı. Onu görebiliyoruz ama ona ulaşamıyoruz. Duncan'ın Mezarı, Şefler Vadisi'nin yüzlerce metre üstünde süzülüyor."

Sturm'ün yüzü iyice asıldı.

"O kadar da üzülmeyin, sayın şövalye," dedi Arman kendini beğenmiş bir edayla. "Yine de Çekiç'i görme şansına sahip olabileceksiniz."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Sturm.

"Dediğim gibi, kehanette bahsedilen cüce benim. Kaderi Kharas'ın Çekici'ni bulmak olan kişi benim. Doğru zaman geldiğinde, Kharas'ın kendisi beni ona götürecek ve ben de zamanın neredeyse geldiğinden eminim."

"Nasıl bilebiliyorsunuz bunu?"

Arman cevap vermedi. Yorgun olduğunu belirterek kardeşini kontrol etmeye gitti ve sonra da yatağına yattı.

Son derece hayal kırıklığına uğramış olan Sturm, kasvetli bir sessizliğe büründü. Tanis, zifiri karanlığa dikti gözlerini. Ejderha mızraklarını dövmek için ihtiyaç duydukları Çekiç kaybolmuştu; kaybolmuş olmasa bile erişilmezdi.

Hiçbir şey düzgün gitmiyor gibi görünüyordu.

Flint, Tanis'in tavsiye ettiğini yapıyor, tek gözü açık uyuyordu ve o göz, garip bir cüce tapınağa sanki sahibiymişcesine kayıtsız bir şekilde ve kendine güvenerek girdiğinde fal taşı gibi açıldı. Cüce, Flint'in hayatı boyunca gördüğü hiçbir cüceye benzemiyordu. Yabancının muhteşem sakalı düzgün ve bakımlıydı ve uzun, dalgalı saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Altın düğmeli mavi bir ceket, uyluklarına kadar uzanan çizmeler ve fırfırlı

bir gömlek giymiş, üzerinde kırmızı bir tüy olan geniş kenarlı bir şapka takmıştı. Bu görüntü karşısında şaşkına dönen Flint oturduğu yerde dikildi.

Tam herkesi uyarmak için bağıracaktı ki, cücenin kendini beğenmiş tavırlarındaki bir şey onu durdurdu; bu ve cücenin doğrudan Flint'e doğru yürümesi ve önünde durup gözlerini ona dikmesi.

"Bana baksana," dedi Flint, kaşlarını çatarak. "Sen de kimsin?"

"Adımı biliyorsun," dedi cüce, ona tepesinden bakarak, "tıpkı, benim, seninkini bildiğim gibi. Ben, senin eski bir dostunum Flint Fireforge."

Flint, itiraz içinde tükürükler saçarak konuştu. "Hiç de öyle değilsin! Böyle süslü giyinen bir arkadaşım hayatım boyunca olmadı Tüyler ve fırfırlar! Bir Palanthas züppesini bile utandırırsın!"

"Yine de beni tanıyorsun. Sıklıkla bana sesleniyorsun. Sakalım üzerine yemin ediyorsun ve ölürsen ruhunu almamı istiyorsun."

Cüce, karanlığa uzandı ve bir testi çıkarttı. Tıpasını çıkartıp kokladı ve gülümseyerek testiyi Flint'e uzattı. Cüce içkisi olarak bilinen sert alkollü içkinin güçlü kokusu doldurdu havayı.

"Bir yudum ister misin?" diye sordu yabancı.

Korkunç bir şüphe düştü Flint'in aklına. Desteğe ihtiyacı olduğunu hissetti. Testiyi alarak ağzına götürdü ve bir yudum aldı. Sert içki dilini yaktı, boğazını sıktı, boynunu büktü, sonra gırtlağından inerek midesinde patladı. Gözleri dolan Flint iç çekti ve gözlerindeki yaşları sildi.

"İyi, değil mi? Kendim damıttım," dedi cüce ve gururla ekledi, "Bahse girerim, bunun gibisini hiç tatmamışsındır."

Flint başını salladı ve öksürdü. Cüce testiyi geri aldı, bir yudum da kendisi içtikten sonra tıpasını geri taktı ve havaya atıp yok etti. Yabancının siyah gözlerinin dikkatli bakışları altında büzülen Flint'in önüne çömeldi.

"Adımı hâlâ çıkartamadın mı?" diye sordu cüce.

Flint, cücenin adını, kendi adını bildiği kadar iyi biliyordu ama bunu farketmek onu o kadar sersemletmişti ki inanmak istemiyordu ve kafasını salladı.

"Bunu sorun etmeyeceğim," dedi cüce omuzlarını silkip gülümseyerek. "Seni tanıdığımı söylemek yeterli, Flint Fireforge. Seni çok iyi tanıyorum. Babanı ve büyükbabanı da tanıyordum ve onlar da beni tanıyordu, bunu itiraf etmeyecek kadar inatçı olmana rağmen tıpkı senin de tanıdığın gibi. Bu, beni memnun ediyor. Beni çok memnun ediyor. "Bu yüzden," dedi cüce ve öne eğilip Flint'i göğsünden ittirdi, "senin için bir şey yapacağım. Sana, bir kahraman olma fırsatını vereceğim. Sana, Kharas'ın Çekici'ni bulma ve ejderha mızraklarını döverek dünyayı kurtarma fırsatını vereceğim. Senin adın, Flint Fireforge, Ansalon'daki bütün salonlarda ve saraylarda yankılanacak."

Flint şüpheliydi. "Bunun altında bir bit yeniği olmalı."

Cüce kahkahalarla gülerek iki büklüm oldu. Gariptir ki, tapınaktaki kimse onu duymuyor gibiydi. Kimse kımıldamadı.

"Fazla zamanın kalmadı, Flint Fireforge. Bunu biliyorsun, değil mi? Bazen nefes almakta zorlanıyorsun, çenen ve sol kolun ağrıyor... Babanın, sona yaklaşmadan önce yaşadıklarıyla aynı."

"Hiç de değil!" dedi Flint öfkeyle. "Senin ya da buradaki bütün cüceler kadar sağlıklıyım. Hatta daha da sağlıklıyım!"

Yabancı omuzlarını silkti. "Tek söylediğim, ardında bırakacağın mirasını düşünmen gerektiği. Sen gittikten sonra adın ozanlar tarafından şarkılarda mı söylenecek, yoksa tek başına ve unutulmuş bir halde mi öleceksin?"

"Söylediğim gibi, bunun altında bir bit yeniği olmalı," dedi Flint kaşlarını çatarak.

"Tek yapman gereken, Grallen'in Miğferi'ni takmak," dedi cüce.

"A-ha!" dedi Flint yüksek sesle. Ellerinin altındaki miğfere parmak eklemlerini vurdu. "Biliyordum! Bir tuzak!"

"Bir tuzak değil," dedi cüce ve kendini beğenmiş bir edayla sakalını düzeltti. "Prens Grallen, Çekiç'in nerede bulunacağını biliyor. Ona nasıl ulaşılacağını biliyor."

"Ya lanet?" diye sordu Flint.

Cüce omuzlarını silkti. "Tehlikeli olduğu doğru. Bunu reddetmiyorum ama zaten hayat bir kumardır, Flint Fireforge. Kazanmak için her şeyini ortaya koymalısın."

Flint bunu düşünürken farkında olmadan sol kolunu ovaladı. Sonra cücenin ona sinsi bir gülümsemeyle baktığını farketti ve durdu.

"Bunu düşüneceğim," dedi Flint.

"Düşün," dedi cüce ve ayağa kalkıp gerindi ve esnedi.

Flint de saygıdan ayağa kalktı. "Sen... ıh... bu öneriyi başkasına da yaptın mı?"

Cüce, sinsice göz kırptı. "Bu benim bileceğim bir şey."

Flint homurdandı. "Onlar... bu cüceler... senin burada olduğunu biliyorlar mı?"

Cüce, hiddetle bakışlarını tapınakta dolaştırdı. "Biliyorlar gibi mi gözüküyor? Şımarık veletler! '*Bunu yap! Şunu yap! Bana bunu ver. Bana şunu ver. Beni kayır. Benim dualarımı dinle, onunkileri değil. Ben buna değerim. O değmez!*' Peh!"

Cüce kükredi. Ellerini havaya kaldırdı ve yumruklarını sallayıp tekrar tekrar kükredi. Dağ titredi ve Flint dizlerinin üzerine düştü. Cüce kollarını indirdi. Ceketini düzeltti, kordonlarını yerleştirdi ve tüylü şapkasını yerden aldı.

"Thorbardin'e gelebilirim," dedi göz kırpıp sinsi sinsi sırıtarak. "Gelmeyedebilirim. Bilmiyorum."

Şapkasını taktı, Flint'e parçalarcasına baktı ve keyifli bir ezgiyi ıslıkla çalarak tapınaktan çıktı. Flint, dizlerinin üzerinde kaldı. Arman Kharas uyanınca, Flint'in dizleri üzerinde olduğunu gördü.

"Ah, sarsıntıyı hissettin demek," dedi. "Korkma. Küçük bir taneydi bu. Takırdatıcı diyoruz biz; birkaç tabağı takırdatıyor sadece. Fazla değil. Uykuna dön."

Arman geri yattı ve döndü; kısa bir süre sonra horlamaya başlamıştı. Flint titreyerek ayağa kalktı ve alnındaki teri sildi. Grallen'in Miğferi'ne baktı ve bir kahraman olmanın nasıl bir şey olacağını düşündü; bunu ilk kez yapmıyordu. Kolundaki ağrıyı, ölümü ve kimsenin onu hatırlamamasının

nasıl bir şey olacağını düşündü. Thorbardin'de takırdayan tabakları düşündü.

Flint yattı ama uyumadı. Miğferi yanına koydu ve ona dokunmamaya dikkat etti.

- 6 -

Donmuş hırslar. Çözme planları.

Dray-yan, Grag'in rapor vermek için gelmesini beklerken odasında volta attı. Volta atmak, omuzlarını silkmek gibi, Aurak'ın insanlardan kaptığı bir alışkanlıktı. Ejderha Yüceefendisi Verminaard'ın sorunlarını düşünmek için odayı boydan boya yürüdüğünü ilk görüşünde, Dray-yan bu gereksiz yere enerji harcayan alışkanlığı küçümseyerek izlemişti. Bu, Dray-yan kendi sorunlarıyla yüz yüze gelmeden önceydi. Şimdi aurak volta atıyordu.

Kapısı çalındığında Dray-yan, Grag'ın vuruşunu tanıdı ve Verminaard'ın sesini kullanarak içeri girmesini emretti. Grag içeri girdi ve kapıyı kapattı.

"Ee?" diye sordu Dray-yan, Grag'in yüzündeki üzgün ifadeyi görünce. "Haberler ne?"

"Thorbardin kapısı açık ve dağlarda kar yağıyor. Köleleri takip etmeyi bırakmak zorunda kaldık."

"Yazık," dedi Dray-yan.

"Kar şiddetli ve ıslak; ve her şeyi kirletiyor!" dedi Grag savunmaya geçerek. "Ejderhalar, hem kırmızılar hem de maviler, o nesnenin içinde uçmayı reddediyorlar. Dediklerine göre kanatlarında birikiyormuş. İçinde uçarken göremiyorlar, yönlerini kaybediyorlar ve dağa çarpmaktan korkuyorlar. Eğer kara alışkın ejderhalar istiyorsak, güneydeki beyaz ejderhaları çağırmamız lazım."

"Onlar, Buz Duvarı seferinde kullanılıyorlar. Gelmeyi kabul etseler bile, Ejderha Yüceefendisi Feal-Thas ile müzakere etmek haftalar alır ve benim de ona ayıracak vaktim yok."

"Saldırmak için göze aldığımız onca sorundan sonra," dedi Grag, "kölelerle pek ilgilenmiyor gibisin."

"İlgilenmiyorum. Kölelerin Cehennem'e kadar yolu var." Dray-yan suratını asarak, masasında duran siyah kurdeleyle bağlı parşömen tomarını işaret etti. "Demir üretimini iki katına çıkarttığım için takdir edildim Ariakas tarafından."

"Memnun olmalısın, Dray-yan," dedi Grag, Aurak'ın neden mutsuz olduğunu merak ederek.

"Başka bir şekilde ifade edeyim. Lord Verminaard takdir edildi" dedi Dray-yan, ismi söylerken dişlerini gıcırdatıp sonra da tükürerek.

"Ah," dedi Grag anlayarak.

"Thorbardin'e girmek benim işimdi!" diye bağırdı Dray-yan. "Benim fikrim! O kıllı, kısık gözlü Theiwar kemirgenleriyle ben vakit harcadım! Peki kim ödüllendiriliyor? Verminaard! Ariakas'ın minnettar teşekkürlerini sunması ve terfi ettirmesi için imparator tarafından Neraka'ya o çağırıldı! Ne yapacağım, Grag? Bu illüzyon üzerimdeyken Kara Majesteleri'nin tapınağına giremem, girmek de istemiyorum! Ben; Dray-yan! Bu takdiri, teşekkürü ve terfiyi ben hak ediyorum!"

"Ariakas'a bir mesaj gönderip Verminaard'ın öldürüldüğünü söyleyebilirsin."

"Ariakas başka bir insan Yüceefendiyi, Mavi Hanım olarak tanınan dişiyi buraya o kadar hızlı gönderir ki pullarım bile uçar. Kırmızı Ordu'nun idaresini almaktan çok hoşlanacaktır ve duyduklarıma göre ejderanlardan nefret ediyormuş. Eğer idareyi o ele geçirirse, sen ve ben madenlerde çalışmaya başlarız!"

Dray-yan volta atmaya başladı tekrar. Pençeleri, yerdeki halılar üzerinde delikler açmış, halıların altındaki döşemeyi çizmeye başlamıştı.

"İmparator, kaçan köleleri ve cücelerin şu çekicini soruyor. Onu saplantı haline getirmiş gibi. Benden, daha doğrusu Verminaard'dan, onu bulmamı ve Neraka'ya giderken yanımda götürmemi istiyor.

İmparator, kölelerin hepsinin öldürüldüğüne dair güvence de istiyor. Aralarında tehlikeli kişiler saklanıyormuş, elf suikastçiler miymiş neymiş."

Grag, aurak'ın volta atmasını sessizlik içinde izledi. Aurak'ın Ejderha Yüceefendisi olma tutkusu umurunda değildi ama Dray-yan'ın haklı olduğu

bir konu vardı. Mavi Hanım hakkında Grag da benzer şeyler duymuştu. Grag'in burada hayatı iyiydi ve bunun farkındaydı.

"Köleler konusunda ne yapacağız?" diye sordu Grag. "Görünmeden bizi geçip Thorbardin'e girmek için kardan yararlanacaklardır."

Dray-yan, ejderana bakmak için döndü. "O bölgede askerlerimiz var mı?

"Biraz ama çoğu Thorbardin'in güney kısmının çevresine yerleştirildi. Kuzeye zamanında ulaşamazlar. Lord Verminaard'ın vadiye saldırması kötü oldu."

Dray-yan içinden küfretti. Saldırı planı –ejderan askerlerini ejderhaların sırtında götürmek– mükemmel olmuştu. Ejderha Yüceefendisi Verminaard kılığında saldırıyı şahsen idare etmişti. Planının başarısız olduğunun hatırlatılmasından memnun değildi. Grag'ın bundan bahsetmesinden hoşlanmamıştı.

"İnsanlar geldiğimizi biliyorlardı!" diye hırladı. "Tek açıklaması bu. Bunu nasıl öğrendiklerini bilmek istiyorum."

"Anlamıyor musun Dray-yan? Suç, Lord Verminaard'ın," dedi Grag ismi vurgulayarak. "Yüceefendi çenesini tutamadı. Ejderanları ejderhaların sırtına bindirip insanların peşine salma fikri hakkında gevezelik etti. Onların casusları da bunu duydu ve insanları uyarmayı başararak onlara kaçmaları için zaman kazandırdılar. En azından, eğer sorarsa, imparatora bunu söyleyeceksin."

Dray-yan, bozak'ın gözündeki pırıltıyı yakaladı.

"Haklısın, Grag!" dedi Dray-yan ilgiyle. "Bütün suç, Lord Verminaard'ındı. Devam et. Bölgedeki birliklerimizden bahsediyordun. Ya Skullcap'teki adamlarımız?"

"Buluşma yerine gelmediler. Ya kaçtılar ya da öldüler."

"Yani," dedi Dray-yan, "Lord Verminaard'ın gevezeliği yüzünden, bu insanların Thorbardin'e ulaşmasını engelleyebilecek kadar adamımız yok bölgede."

"Lord Verminaard bunu çok kötü idare etti. Yazık," diye devam etti Grag, "çünkü Kara Majesteleri, ejderanları ejderhaların sırtına bindirme fikrinin

senden çıktığını biliyor. Kara Majesteleri senden memnun."

"Öyle mi?" diye sordu Dray-yan şüpheyle. "O halde neden hareketimi bu kadar zorlaştırıyor? Neden ejderhalarının uçabilmesi için göğü kar bulutlarından temizlemiyor?"

"Küçük tanrılar, onunla savaşabilmek için ellerinden geleni yapıyorlar," dedi Grag küçümseyerek. "Kara Majesteleri onları pek önemsemiyor. Sana, kendini kanıtlaman için bir şans veriyor Dray-yan ve ben hâlâ senden hoşlanmasam da..."

"Tekrar tekrar söylediğin gibi..." dedi Dray-yan alayla.

"...senin başarın, bütün ejderanların işine yarıyor. Eğer Ejderha Yüceefendisi olursan, bundan hepimiz faydalanırız."

"Evet, devam et," dedi Dray-yan.

"Lord Verminaard'ın başı, kölelerin kaçmasına izin verdiği için zaten belada. Şimdi buna bir de köleleri yakalayamaması eklendi."

"Ama İmparator Ariakas cücelerle görüşmesi için Verminaard'ı görevlendirdi."

"Görüşmeler, o kölelerin peşine düştüğünde sana devredildi."

"Fevkalade..." diye mırıldandı Dray-yan.

"Eğer Lord Verminaard yine başarısız olursa ve o başarısızlığın ardından da şerefsiz ve rezil bir şekilde ölürse ve eğer sen de orada öne atılıp günü kurtarırsan, imparator seni ödülsüz bırakamaz. Kara Majesteleri bunun olmasını sağlayacaktır."

Dray-yan sessizleşmiş, bunu düşünüyordu. Plan üzerinde düşündükçe, onu daha çok seviyordu. Bütün hataları Lord Verminaard'a yüklenebilirdi. Zaferler de kendisinin olurdu. Sırıtarak, bozak'ı pullu omzundan yakaladı.

"Aferin, Grag! İyi bir takım oluşturuyoruz!"

"Umarım Ejderha Yüceefendisi olduğunda da bunu hatırlarsın," dedi Grag gergin bir şekilde, pulları sinirle takırdıyordu. Dokunulmaktan hiç hoşlanmazdı.

"Hatırlayacağım! Hatırlayacağım. Ödül olarak ne istersin, Grag?" diye sordu Dray-yan açık yüreklilikle.

"Bir alayı komuta etmek," dedi Grag derhal, "insanlardan oluşan bir alayı."

Dray-yan sırıttı. "Sanırım bu ayarlanabilir. Şimdi, kölelere gelirsek, elimizdeki güçlerle onlara saldırabiliriz," dedi Grag. "Lağım cücelerinin yuvasını yok eden birliklerimiz hâlâ bölgede."

"Lağım cüceleri mi?" Dray-yan unutmuştu.

"Gizli tünellerimizi keşfedenler."

"Ha onlar. Hayır," diye yanıtladı Dray-yan bir an düşündükten sonra "Lord Verminaard bunu da eline yüzüne bulaştıracak. İnsanların Thorbardin'e ulaşmasına izin verecek." Aurak hüzünle salladı kafasını. "Lord hazretleri açısından ölümcül bir hata, sen de öyle düşünmüyor musun Grag?"

"Ölümcül," dedi Grag dilini şaklatarak.

"Kara Majesteri'nin şansına," dedi ve mürekkep, kalem ve parşömene uzanarak devam etti Dray-yan konuşmasına, "Verminaard'ın yardımcısı olan o zeki aurak, günü kurtarmak için orada olacak."

- 7 -

Kötü Rüyalar.
Devasa Mantarlar.
Özel düşünceler.

Flint uyandığında, elinin Grallen'in miğferi üzerinde durduğunu gördü. Elini çekip huzursuzca miğfere baktı. Bir önceki gece gördüğü rüyayı o kadar net hatırlıyordu ki, neredeyse gerçekten olmuş gibiydi. Bu saçmaydı elbette. Ah, Altınay ve Elistan'ın tanrıları görmüş olması çok iyiydi. Her şeyin ötesinde onlar insandı ve insanlar tanrılarından arkadaşlarıymış gibi bahsederler, sonra da herkesi dinlerine çevirmeye çalışarak, dini inançlarını, gördükleri herkesle paylaşırlardı.

Ama Flint Fireforge değil. Din, cüce için derin ve özel bir konuydu. Ah, arada sırada Reorx'un sakalı üzerine sövebilirdi ama bu sadece saygıdandı ve Flint ortalıkta dolanıp, hiç tanımadığı kişilere tanrısının faziletlerini övmezdi. Hem eğer bunu yapacak olursa, kenderler de Reorx'a tapınmaya karar verebilirlerdi!

Reorx, bir cücenin özel işlerine burnunu sokacak bir tanrı değildi. Benzer şekilde, bir cüce de tanrısından abuk subuk şeyler için yardım istememeliydi. Flint'in bu konudaki düşünceleri bunlardı. Ona öyle geliyordu ki cüce arkadaşlarından bazıları bu konuda onunla aynı fikirde değildi. Reorx'un onlar için bunu yapmasını veya şunu düzeltmesini isteyen cüceler hakkındaki o konuşma... Tabii eğer bir hemcinsinin uykusunu bölmekten başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan süslü pantolonlu yabancıya inanacak olursa...

Flint, miğfere baktı. Onu Arman'dan almıştı çünkü Arman'ın onu kendisinden almış olmasına kızmıştı. Yoksa, Flint bunu kendine itiraf etmek zorundaydı, bu lanetli şeye dokunmazdı bile. Bu şey lanetliydi, bu konuda hiçbir şüphesi yoktu.

Miğfer büyülüydü ve bunun da anlamı, Theiwar yapımı olmak zorunda olduğuydu, zira büyü konusunda yetenekli olan tek cüceler onlardı. Doğru,

miğfer kadimdi ve söylenenlere bakılırsa, Theiwar'lar eskiden, şimdiki gibi yalancı ve karanlık ruhlu değildi. Miğfer, onu ve arkadaşlarını buraya getirmiş ve kapıdan nasıl gireceklerini göstermişti onlara, ancak bunun iyi bir şey olup olmadığı henüz belli değildi Miğfer, Sturm'e hiçbir kötülük yapmamıştı. Flint'e göre, insandan cüceye dönüşmek gayet iyi bir şeydi.

Yine de miğfer büyülüydü ve Flint'e göre iyi büyü diye bir şey yoktu. Onu takmaya kesinlikle niyeti yoktu.

Flint, hâlâ uyumakta olan Tanis'e baktı; görünüşüne ve mırıldanmalarına bakılırsa pek de rahat bir şekilde veya huzur içinde uyumuyordu.

"Acaba rüyamdan ona bahsetsem mi?"

Bütün dostları arasında Tanis, cücenin bunu anlatmayı düşünebileceği tek kişiydi. Eğer Reorx'un, Kharas'ın Çekici'ni bulmak için ona bir şans verdiğini duyarlarsa diğerlerinin ne söyleyeceğini biliyordu. Tek yapması gerekenin miğferi takmak olduğunu öğrendiklerinde Raistlin ve Sturm onu kafasına geçiriverirdi. Caramon'a da söyleyemezdi. Derhal ikizine yetiştirirdi. Flint, Tasslehoff'u düşünmedi bile.

"Hayır," diye karar verdi Flint. "Tanis'e de söyleyemem. Bütün o kaçakları düşünmek zorunda. Bana zarar verecek hiçbir şey yapmaz ama olay o noktaya gelir de bir seçim yapmak zorunda kalırsa, bana miğferi takmamı söyler..."

Flint göğüs geçirdi ve kendi kendine konuştu. "Bir rüyaydı! Aptalca bir rüya! Sanki bir kahraman olabilirmişim... ya da olmak istermişim de!"

* * * * *

Ertesi sabah Arman onları erken bir başlangıç yapmaları için uyandırdı; en azından sabah olduğunu düşünüyorlardı çünkü zaman konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Büyüklüğünden etkilendikleri cücelerin dünyasında yürümeye devam ettiler; sınırsız gibi gözüken krallık, Tasslehoff'un da söylediği gibi, "*yukarı çıkıyor, aşağı iniyor ve yanlara açılıyordu.*"

"Thorbardin, dağın altında yedi yüz elli kilometrekarelik bir alanı kaplar," diyerek böbürlendi Arman. "Her kata evler, dükkanlar ve iş yerleri yaptık, kat üstüne kat çıktık ve hepsi de düzenli bir şekilde yapıldı. Thorbardin'in

herhangi bir yerindeki herhangi bir şehre gittiğinizde neyi nerede bulacağınızı her zaman bilirsiniz."

Bunu Tanis'e ispatlayamazdı. Labirentte kaybolmuştu; bütün caddeler, dükkanlar ve evler ona aynı geliyordu. Sonra, Arman'ın deyimiyle "*ulaşım bacaları*"na –bütün katları birbirine bağlayan kayaların içine oyulmuş kocaman tünellere– ulaştılar. Büyük zincirlere bağlanmış dev fıçılar, katlar arasında ilerlerken şangırdıyordu. Bir kattan diğerine gitmek isteyenler (ve katlar arasında asılı duran zincir merdivenleri kullanmak istemeyenler) bu fıçılardan birine binebilir ve hedefine ulaşabilirdi.

Tanis, bu bacalardan birinin kenarından aşağıya baktı ve katların fazlalığını görerek şaşırdı. Arman Kharas, bu fıçıların cüce ustalığının bir harikası olduğuna inanıyordu ve yol arkadaşlarının etkilenmesini istiyordu. Onların harabe Xak Tsaroth şehrinde benzer bir alet gördüklerini duyunca hayal kırıklığına uğradı ve umursamazca, onun da cüce ustalar tarafından tasarlanmış olması gerektiğini söyledi.

Fıçılara binmediler, ki bundan Caramon minnettar olmuştu, zira cücelerin ulaşım yolunu son kullandığında yaşadıklarını henüz unutmamıştı. Arman'ın, Şefler Yolu olarak tanıttığı yoldan yürüdüler. Yolculukları, onları Theiwar'ların terk edilmiş şehrindeki yerleşimlerinden uzaklaştırarak bir ormana götürdü; "*Batı Mahalleleri*"nin sınırını gösteren, büyük ve doğal bir mağarada bulunan garip ve harikulade bir orman. Burada yol arkadaşları, Arman Kharas'ı memnun edecek kadar etkilenmişlerdi.

"Bu ağaçların hepsi mantar!" diye bağırdı Tasslehoff.

Kender ellerini keyifle çırptı ve kazayla, Tanis'in, Arman Kharas'ın olduğunu farkettiği küçük bir bıçağı düşürdü. Tanis hızla bıçağı aldı ve cüce, mantar ormanının harikalarını göstermekle meşgulken, onu cücenin çizmesinin içine koyuverdi.

Uzunca bir süre şifalı otlar ve bitkiler üzerinde çalışmış olan Raistlin, başlarının üzerindeki devasa mantarları incelemeye hevesliydi. Mantarlar ve garip, karanlık seven bitkiler, mağarayı keskin bir kokuyla dolduran zengin topraktan fışkırmışlardı. Koku nahoş değildi ama Tanis'e yer altında olduğunu, diri diri gömüldüğünü hatırlatmıştı.

Bir anda eğer buradan çıkmazsa, havasızlıktan öleceğine dair korkunç bir hisse kapıldı. Göğsü sıkıştı. Alnında ter damlaları oluştu. Kaçıp koşarak kapıya gitmek istiyordu. Üzerine yağacak olan kayalar bile onu korkutmuyordu. Kuruyan dudaklarını yaladı ve bir kaçış yolu bulabilmek için etrafına bakındı. Sonra, Flint'in yanında sağlam ve güven verircesine durduğunu gördü.

"Eski sıkıntı mı?" diye sordu cüce usulca.

"Evet!" Tanis, tuniğinin geniş olan ama yeterince geniş gelmeyen yakasını çekiştirdi.

Tapınağın yakınlarındaki bir kuyudan doldurmuş olduğu su tulumunu uzattı Flint. "Bir yudum al. Başka bir şey düşünmeye çalış."

"Bir mezarda kısılı kalmaktan başka bir şey!" diyen Tanis serin sudan bir yudum içti ve biraz da alnına ve boynuna döktü.

"Dün gece bir rüya gördüm," dedi Flint huysuzca. "Reorx bana geldi ve Kharas'ın Çekici'ni vermeyi önerdi. Tek yapmam gereken bu miğferi takmakmış."

"O halde tak," dedi Sturm. "Neden tereddüt ediyorsun?"

Flint kaşlarını çattı ve arkasına bakınca, şövalyenin dibinde durduğunu gördü. "Ben seninle konuşmuyordum, Sturm Brightblade. Tanis'le konuşuyordum."

"Cücelerin tanrısı sana geliyor ve miğferi takman karşılığında seni Kharas'ın Çekici'ne götüreceğini söylüyor ve sen de bunu bana söylemiyorsun!"

"Bu bir rüyaydı!" dedi Flint yüksek sesle.

"Ne bir rüyaydı?" diye sordu Caramon yanlarına gelerek.

Sturm açıkladı.

"Hey, Raist," diye seslendi Caramon. "Buraya gelip bunu duysan iyi olur."

"Gelip neyi duysam?" diye bağırdı Tasslehoff, koşarak yanlarına gelirken.

Raistlin, isteksiz isteksiz mantarları incelemeyi bıraktı ve onlara katıldı. Sturm hikayeyi anlattı ve Flint de tekrar bunun sadece bir rüya olduğunu ve

bundan bahsetmiş olduğundan pişman olduğunu söyledi.

"Sadece bir rüya olduğuna emin misin?" diye sordu Tanis. "Reorx'un tapınağındaydık."

"Yani artık tanrılara inandığını mı söylüyorsun bana?" diye tersledi Flint.

"Hayır," dedi Tanis.

Sturm, kınayarak baktı adama.

"Ama düşünüyorum da..." Tanis durdu.

"Miğferi takmam gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Flint.

"Evet!" dedi Sturm kendinden emin bir şekilde ve Raistlin de aynı şekilde tekrarladı.

Tanis cevap vermedi.

"Miğfer, Çekiç'in nerede olduğunu Sturm'e söylemedi," diye belirtti Flint.

"Sturm bir cüce değil," dedi Caramon.

Flint, adama dik dik baktı. "Bu miğferi sen takar mıydın, seni koca aptal?"

"Ben takarım!" diye bağırdı Tasslehoff.

Caramon kafasını salladı.

"Ben de öyle sanmıştım," diye homurdandı Flint. "Ee, Yarımelf?"

"Kharas'ın Çekici'ni bulup cücelere getirirsen, bir kahraman olursun," dedi Tanis. "Şefler istediğin her şeyi sana verirler, hatta krallıklarını kaçaklara bile açabilirler."

"Ah, saçmalık!" dedi Flint ve öfkeyle ayaklarını yere vurarak uzaklaştı.

"Miğferi takmasını sağlamalısın, Tanis," dedi Sturm. "Askerlerden biri ortak dili konuşabiliyor ve ben de ona Çekiç'i sordum. Kesin bir şekilde onun hiç var olmadığını, sadece bir efsane olduğunu söyledi. Ona göre, Arman Kharas yıllardır Şefler Vadisi'nde dolanıyor ve mezarın içine girmek için bir yol arıyormuş. Ama eğer Flint çekici nasıl bulacağını biliyorsa..."

"O haklı, Tanis," dedi Raistlin. "Flint'i miğferi takmaya ikna etmelisin. Ona zarar vermeyecektir. Sturm'e vermedi."

"Sadece onu esir aldı ve vücudunu kullandı," dedi Tanis, "onu başka bir kişiye çevirdi ve buraya gelmesi için zorladı."

"Ama sonunda da bıraktı," dedi Raistlin, bu yaygaranın neden koptuğunu anlayamıyormuş gibi ellerini iki yana açarak.

"Flint'i tanırsın. Onun ne kadar inatçı olabileceğini bilirsin. Bunu düşünmeyi bile reddediyorsa miğferi takmasını nasıl sağlayacağımız konusunda bir önerin var mı? Bağlayıp zorla mı takacağız?"

"Kesemde ip var benim!" dedi Tas yardımseverlikle.

"Bu, onun seçimi olmalı," dedi Tanis. "Onu ne kadar sıkıştırırsanız o kadar geri çekileceğini ve bir şey yapmayacağını biliyorsunuz. İkinizin onu rahat bırakmasını öneririm. Bırakın, kararı kendisi versin."

Raistlin ve Sturm bakıştılar. İkisi de Flint'i tanıyordu ve ikisi de Tanis'in haklı olduğunu biliyordu. Raistlin başını eğdi ve mantarlarına geri döndü. Sturm de bıyıklarını çekiştirerek etrafta dolandı.

Tanis, keşke cüce ağzını kapatmış olsaydı, diye düşündü. "Cehenneme kadar," diye mırıldandı.

Arman yanına geldi. "Burada yeterince zaman harcadık. Şefler Konseyi'nin sizinle konuşacağı haberini aldım şimdi."

"Doğru karar vermişler," dedi Caramon. "Gidip Raistlin'i getireyim."

Caramon kardeşini bulmak için ayrıldı ve onu, elleri ve dizlerinin üzerine çökmüş, inek dışkısı gibi kokan, siyah yapraklı ve mor gövdeli garip bir bitkiyi incelerken buldu. En sonunda, çalışmalarına devam etmek için buraya bir ara dönebileceğine söz vererek Raistlin'i ayrılmaya ikna etti.

Gördüğü harikalar üzerine Raistlin'in çenesi açıldı ve Şefler Yolu üzerinde ilerlerlerken Arman'la muhabbet etmeye başlayarak, mantarların ekim yöntemleri, tercih ettikleri toprak türü, cüce çiftçilerin toprağı nasıl nemli tutmayı başardıkları gibi konularda cüceye sayısız sorular sordu.

En azından, diye düşündü Tanis, cücenin şaşırtıcı itirafı sayesinde yerin kilometrelerce altında hapsolduğunu unutmuştu. Tanis, bundan dolayı müteşekkir olması gerektiğini tahmin etti.

* * * * *

Mantar ormanı, yerini bakımlı mantar ve daha fazla garip görünüşlü bitki tarlalarına bıraktı. Arman artık onları acele ettiriyor, durmalarına izin vermiyordu. Tarlalardaki cüceler onlara bakmak için işlerini bıraktılar. Sabanları süren midilliler bile onlara bakmak için durdular. Birden fazla cüce elindeki tırmığı veya orağı attı ve muhtemelen üç yüzyıldır ilk kez "*Uzunlar*"ın dağın altına geldiği haberini vermek için koşarak tarlalardan geçtiler.

Thorbardin'in daha kalabalık olan kısımlarında, vagon ve ray sistemi hâlâ çalışıyordu. Arman'ın muhafızları birkaç vagona el koyarak içlerinde bulunan cüceleri çıkarttılar ve onlara bir sonrakini beklemelerini söylediler. Bu cücelerin hiçbiri daha önce bir insan görmemişti ve muhtemelen onların da, Çekiç gibi efsane olduklarını düşünüyorlardı. Onlara bakarak oldukları yerde kalakaldılar. Çocuklar korkuyla kaçıştılar.

Çoğunlukla kimse bir şey söylemiyor ve ağzı açık bir şekilde hayretle bakmakla yetiniyordu. Ancak bazı cücelerin söyleyecek sözleri vardı ve bunların hepsi de giysileri ve sakalının şeklinden bir tepe cücesi olduğu belli olan Flint'e yöneltilmişti. Dağa ait olmadığı barizdi ve kısa bir süre sonra bir Neidar, düşman olduğu dedikodusu yayıldı.

Tanis, Flint ve halkının Thorbardin'e duydukları kini üç yüzyıl boyunca beslediklerini biliyordu. Thorbardin cücelerinin daha iyiliksever olmasını ummuştu. Hem, iki taraftan da binlerce kişinin öldüğü savaşı onlar kazanmıştı; tabii buna kazanmak denebilirse. Ancak şüpheli bakışlar ve mırıldanarak söylenen sözlere bakılırsa, affetmek bir yana, iki taraf da henüz unutmaya hazır değildi.

Hakaretlerin hepsi yabancılara yönelik değildi, askerlerden birini omuz kemiklerinin arasından vuran taşların da. Taş çok büyük değildi ve zarar vermeden askerin göğüs zırhından sekti. Ancak Hylar askerleri sinirlenmişti ve kalabalığın arasında kaybolan sorumluların peşine düşmek istediler.

Arman, öğleden sonra Konsey'in toplanacağını hatırlattı adamlarına, geç kalmamalılardı. Askerler homurdandılar ama kendilerine emredileni yaptılar. Tanis, bunun sadece mazeret olduğuna dair bir hisse kapıldı. Etraflarına toplanan cücelere bakıp da yüzlerindeki sert ifadeyi görünce, Arman Kharas'ın görmüş olduğu şeyi gördü; kalabalık sayıca onlardan

fazlaydı ve kalabalık pek de mutlu değildi. Asıl şaşırtıcı ve dikkat çekici şey ise, bu cücelerin Theiwar olmamasıydı.

"Dağın altında sorun var," diyen Flint bundan hoşnut gibiydi.

"Neler olduğunu öğren," dedi Tanis. "Konsey'in bizim hakkımızda vereceği kararı etkileyebilir."

Flint, Arman Kharas'la muhabbet etmek istemiyordu ama Tanis'in haklı olduğuna karar verdi. Konsey'in karşısına çıkmadan önce Thorbardin'deki politik durum hakkında bir şeyler bilmeleri gerekiyordu. Arman'la konuşmak için hepsi vagonun içine binene ve vagon raylar boyunca sarsılarak dağın derinliklerine doğru ilerleyene kadar bekledi. Flint, başkalarından bilgi sızdırmaya alışkın değildi. Huzursuz olmuştu ve nereden başlayacağını bilmiyordu. Şansına, Arman konuşmayı seviyordu ve Flint'e döndü.

"Bazıları için savaş sona ermedi," diye belirtti ve Flint, bunun bir çeşit özür mü yoksa bir itham mı olduğunu anlayamadı.

"Bazıları için asla bitmeyecek," diye yanıtladı Flint suratını asarak, "Dağın altındakiler güven içinde ve rahat rahat yaşarken benim halkım zorluklarla çalıştığı ve toprağını savunmak için goblinler ve ogrelerle savaştığı sürece asla."

Arman homurdandı. "Burada iyi yaşadığımızı mı düşünüyorsun?"

"Yaşamıyor musunuz?" diye itiraz etti Flint ve yanlarından geçtikleri tarlaları, konforlu evleri ve dükkanları işaret etti başıyla.

"Refah içinde gözüküyor," dedi Arman, "ama görmediğin şey, kapanan demir madenleri yüzünden işi olmayan yüzlerce madenci; aslında onları gördün, bize taş atanlar."

"Madenler kapalı!" Flint şaşırmıştı. "Neden? Tükendiler mi?"

"Ah, demir cevherimiz çok," dedi Arman, "sadece alacak kimse yok. Eğer Thorbardin'de yaşayan herkesin on kılıca veya on dört çaydanlığa veya otuz altı yahni tenceresine ihtiyacı olsaydı, demir tüccarlarının yeterince işi olurdu ama yok. Madenlerin sahipleri madencilere ödeme yapamıyor. İşi olmayan cüceler, kasaplarına para ödeyemiyor, onlar da ev sahiplerine para ödeyemiyor, onlar da çiftçilere para ödeyemiyor..."

"Bizim çocuklarımız, ejderhalar, goblinler ve kertenkele adamlar tarafından öldürülüyor," dedi Flint öfkeyle. "Yukarıda bir savaş var ve sen kalkmış, kasabın faturasını ödeyememekten bahsediyorsun! Ama ben söylemem gerekenden fazlasını söyledim. Yarımelf Konsey'in karşısına çıktığında hikayemizi anlatacak."

Arman'ın gözleri parladı. "Yüzeyde neler olduğunu anlat bana."

Flint kafasını salladı.

"Burada da savaş çıkacak," dedi Arman, cücenin ayrıntılara girmeyeceğini anlayınca. "Cüceleri gördün. Bize taktıkları isimleri duydun. Konsey hâlâ Thorbardin'i yönetiyor ama genel bir hoşnutsuzluk var ve bu her geçen gün artıyor. Bir yıl önce, Theiwar'lar bir Hylar'a saldırmaya cüret edemezlerdi. Ama şimdi, halkın hoşnutsuzluğu arttıkça, düşmanlarımız olan Theiwar'lar ve Daergar'lar, bizim güçsüz ve savunmasız olduğumuzu düşünüyor."

Arman sessizleşti, sonra da birdenbire, "Kaderimin yakın olduğunu gösteren işaretin ne olduğunu sormuştun bana. Sana söyleyeceğim. Bence o işaret, Kuzeykapısı'nın açılmasıydı."

"Ya Grallen'in Miğferi?" diye sordu Flint.

Arman'ın yüzü karardı. "Bilmiyorum. O kısmı tam olarak anlayamadım." Omuzlarını silkti, yüzü aydınlandı. "Yine de Kharas'a güveniyorum. Bana yol gösterecektir. Zamanım geldi."

Flint, oturduğu yerde büzüldü. Rüyası yüzünden kendisini suçlu hissediyordu, Reorx'la birlikte Arman'ın arkasından iş çeviriyormuş gibiydi.

"Yaşlı bir aptal gibi davranma," diye azarladı kendini.

Arman Kharas sessizleşti. Kaderini düşünen cücenin yüzünde dalgın bir ifade vardı.

Yol arkadaşları, her biri kendi düşünce ve hayallerine dalmış bir şekilde, Şefler Yolu boyunca yolculuklarına devam ettiler.

Caramon, ray boyunca korkutucu bir şekilde sallanan vagonun kenarlarına tutunmuş Tika'yı düşünüyor, tek başına gitmesine izin verdiği için kendine kızıyor ve iyi olması için dua ediyordu, zira kadına herhangi bir şey olursa

kendisini suçlayacağını biliyordu. Kadının kendisini affetmesini, kendisine söylemiş olduğu gibi anlamış olmasını umdu.

Sessizce, "Raistlin'in bana ihtiyacı var, Tika," dedi Caramon tekrar tekrar, büyük eliyle vagonun kenarını tutarak. "Onu bırakamam."

Raistlin, Skullcap'te başlarına gelen garip olayları düşünüyordu. Daha önce hiç bulunmadığı bir yerde yolunu nasıl bulabilmişti? Neden Caramon'a tamamen yabancı olmayan bir isimle seslenmişti? Neden hayaletler onu korumuştu? Hiçbir fikri yoktu ama içinde, derinlerde bir yerlerde, bunun nedenini bildiğine dair rahatsız edici bir his vardı. Bu duygu sinir bozucu ve rahatsızlık vericiydi ve onu hayati önem taşıyan bir şeyi hatırlamak zorunda olduğunda ve bildiğinden emin olduğunda ama bir türlü hatırlayamadığında olduğu gibi huzursuz ediyordu.

"Efendi, sana bu mesajı vermemi emretti..." demişti hayalet.

Hangi Efendi?

"Benim efendim değil," demişti Raistlin sert bir şekilde. "Benim için ne yaparsa yapsın, kimse benim efendim olmayacak!"

Sturm, Kharas'ın Çekici'ni, onun uzun ve şanlı tarihini düşünüyordu. Başlarda Onur Çekici olarak bilinen çekiç, yüzyıllar önce Reorx'un çekici anısına dövülmüş ve cüceler tarafından Ergoth insanlarına barış simgesi olarak verilmişti. Bir dönem, büyük elf hükümdarı Kith-Kanan'ın Çekiç'e sahip olduğu söylenmişti. Her zaman barışçıl ve onurlu işler için kullanılmış, asla kan dökmemişti.

Bu nedenle, Huma Ejderhafelaketi, Çekiç'i aramış, bularak ünlü bir cüce demircinin ellerine vermiş ve ondan ilk ejderha mızraklarını dövmesini istemişti. Bunlarla silahlanan ve tanrılar tarafından kutsanan Huma, Karanlıklar Kraliçesi ve kötü ejderhalarını Cehennem'e geri göndermeyi başarmıştı.

Bundan sonra Çekiç kaybolmuş, ona layık bir kahramanın ellerinde ortaya çıkmıştı. Kharas, Çekiç'i barış için kullanmaya çalışmış ama başarısız olmuştu ve şimdi de Çekiç kayıptı.

"Keşke onu şövalyelere geri götürebilen ben olsam!" dedi Sturm kendi kendine. "Gül Lordu'nun önünde durur ve, '*Alın bunu, lordum ve kutsal*

ejderha mızraklarını yapmakta kullanın!' derdim.

Çekiç, şövalyelerin kötülüğü yenmesine yardım ederdi ve şimdiye kadar yaptığım bütün kötülükleri affettirerek benim de bağışlanmamı sağlardı."

Tasslehoff'un düşüncelerinin anlatılması daha zordu zira kararsız bir halde bir çiçekten diğerine uçan bir bal arısı gibiydi.

"Caramon'un beni o kadar sıkı bağlamasına gerek yoktu. (İçerlemiş) Aşağı düşecek değildim. Ah! Şuna bak! (Heyecanlı) Daha yakından bakacağım. Hayır, sanırım bakamayacağım. (Dalgın) İşte gidiyor. Şuraya bak! Daha çok cüce! Selam cüceler! Benim adım Tasslehoff Burrfoot. Bu bir şalgam mıydı? (Heyecanlı) Arman, sana attıkları bir şalgam mıydı? Bir şalgam için komik bir rengi var. (Meraklı) Siyahını hiç görmemiştim. Bakmamda bir sakınca var mı? Ama bu kadar da ters olmana hiç gerek yok. (İncinmiş) Sana o kadar da sert çarpmadı. Vay! Şuna bir bak! (Heyecanlı)..."

Tanis'in düşünceleri Nehiryeli ve kaçaklardaydı; ejderan saldırısından kurtulup kurtulmadıklarını, Thorbardin yoluna düşüp düşmediklerini merak ediyordu. Eğer öyleyse, cüce krallığında güvenli bir sığınak bulması için ona güveniyorlardı.

Tanis, geçen sonbahar Solace yakınlarında bir tepede Flint'e rastladığı o anı düşündü ve o noktadan buraya nasıl geldiklerini merak etti kim bilir kaçıncı kez; dünyanın yüzeyinin metrelerce altında, paslı tekerlekleri olan cüce yapımı bir vagon içinde ilerliyordu ve sırtında sekiz yüz erkek, kadın ve çocuk taşıyordu. İçinde yer almayı hiç istemediği bir savaşın ortasında kalmıştı. İnanmadığı tanrıların geri gelmesine yardım etmişti.

"Tek yaptığım, eski dostlarımla bir kadeh içki içmek için bir hana girmekti," dedi gülümseyip göğüs geçirerek.

Flint, vagonun içine oturmuş, Grallen'in Miğferi'ni sıkıca tutarken, tekerleklerin, "Fazla zamanın kalmadı. Fazla zamanın kalmadı. Fazla zamanın kalmadı..." dediğini duydu.

- 8 -
Eski cüce yolu.
Kardaki izler.

Kaçaklar, Nehiryeli'nin tanrıların bir nimeti olduğuna inandığı kar boyunca ilerlediler. Kar, gri gökyüzünden dimdik inen iri taneler halinde yağıyordu. Hava sakin, rüzgar durmuştu. Her şey sessizdi zira kar, bütün sesleri boğuyordu. Bir nimet olmasına karşın karın aynı zamanda bir lanet olmasından korkuyordu Nehiryeli; çünkü yolu kayganlaştırıp yolculuğu tehlikeli bir hale getirebilirdi.

Tanrıların onu bir kez daha yendiğini anlayan Hederick, uğursuz bir şekilde kırıklardan ve buzda kayarak aşağı düşen ve ölen insanlardan bahsediyordu; kadim yol doğal olarak kötü durumda, çatlamış ve kırılmış olmalıydı. Hederick, cüceleri tanımıyordu. Cüceler bir yol yaptığında, dayanacak şekilde inşa ederlerdi. Dar olmasına karşın yol bozulmamıştı ve üzerinde yürümesi güvenliydi zira cüceler, yolda ilerleyenlerin bunu hem iyi hem de kötü havada, kışın ve yazın, yağmur ve kar, dolu ve sis, sulusepken ve rüzgar da olsa bu yoldan ilerleyeceklerini göz önüne almıştı. Yolun en dik olduğu yerlerde kaymayı engellemek için taşa oluklar açmışlar, yürüyenlerin dağın kenarından aşağı düşmesini önlemek için duvarlar dikmişlerdi.

Kar, onları düşmanlarından gizliyordu ama aynı zamanda birbirlerini görmelerini de engelliyordu. Önlerindekini gözden kaçırıp da kaybolmamak için insanlar birbirlerine yakın ilerlediler. Bazen kar o kadar şiddetli yağıyordu ki kimse, kar tanelerinden başka bir şey göremiyordu. O durumlarda da kar hafifleyene kadar beklemek ve sonra hareket etmek zorunda kalıyorlardı.

Yine de iyi bir şekilde ilerliyorlardı ve Nehiryeli, karanlık çökmeden önce herkesin dağdan inmiş olacağını umut ediyordu.

Şimdiye kadar saldırıya uğramamışlardı ve Nehiryeli, bunun nedenini merak etmekten kendini alamıyordu. Düşmanın onları ormanda

beklediğinden korkuyordu ama izcileri şimdiye kadar ejderanlara ait bir iz bulamamışlardı, ki onların izleri karda kolaylıkla görülürdü.

"Belki de, kertenkeleler gibi, ejderan kanı da soğukta yavaş akıyordur," diye ileri sürdü Gilthanas'a.

İkisi, sıranın başına yakın yürüyordu. Çam ormanı tam önlerindeydi; kar ara verdiğinde ağaçlan görebiliyorlardı. O kadar koyu yeşillerdi ki, neredeyse lacivert gibi gözüküyorlardı. Kaçakların bazıları ormana varmış ve kamp kurmaya başlamışlardı. Nehiryeli'nin planı burada kalıp ağaçların altında saklanmalarıydı; bu sırada kendisi dağa çıkıp açıklığı inceleyecek ve onun cüce krallığının kapısı olup olmadığını anlayacaktı.

"Ya da düşmanımız karanlığın çökmesini bekliyordur," diye belirtti Gilthanas.

"Çok huzur veriyorsun," dedi Nehiryeli.

"Tanrıların inayetini açıklıkta aramada ısrar eden sensin," diye yanıtladı Gilthanas.

"Bu çok kolay," diye mırıldandı Nehiryeli.

O anda Gilthanas, sulu bir kar ve buz karışımında dengesini kaybetti ve eğer Nehiryeli onu yakalamış olmasaydı, sert bir şekilde düşerdi.

"Eğer bu kolaysa, senin zor olarak nitelediğin şeyi görmek istemem, Bozkırlı," diye homurdandı Gilthanas. "Giysilerim sırılsıklam oldu. Ayaklarım o kadar soğuk ki, artık onları hissedemiyorum. Ateşi için neredeyse bir ejderhayı bile hoş karşılayacağım."

Nehiryeli bir anda titredi ancak soğuktan değil, içindeki isim koyamadığı bir histendi bu. Dağa bakmak için arkasını dönüp kirpiklerinde biriken karı gözlerini kırpıştırarak attı. Kar bir anlığına azaldığında, insanların yol boyunca ilerlemeye devam ettiklerini gördü.

"Kar, kısa bir süre sonra duracak," dedi Gilthanas.

Nehiryeli onayladı. Değişimin geldiğini hissedebiliyordu. Rüzgar esmeye başlamış, yerdeki karı kaldırıyordu. Hava ısınıyordu. Kar bitecek ve ejderhalar bir kez daha uçabileceklerdi.

Bozkırlı ve Gilthanas çamlara vardığında, kaçakların bir kısmı temizlenmiş bir alanda büyük bir ateş yakmıştı. Nehiryeli, izcilerinin kamp olarak seçtikleri bu yerden memnun kalmıştı. Çam dalları birbirlerine geçmiş, ejderha gözlerinin bile altını görmekte zorlanacağı bir örtü oluşturmuştu. Kadınlar, kurutmak için ateşin yakınındaki dallara ıslak battaniyeler ve giysiler asıyorlar ve bazıları da, Tika'nın önderliğinde, akşam yemeği için ne pişireceklerini düşünüyorlardı. Gilthanas soğuktan şikayet ettiğini unuttu ve bir av ekibi kurmaktan bahsetti. Kendisine katılacak erkekler bulmak için ayrıldı.

Tika'nın yaraları iyileşmişti ama Nehiryeli hâlâ onun için endişeleniyordu. Tika, bir grup kadının ortasında durmuş, yahnilerden, çorbalardan ve kızarmış geyik etinden bahsediyordu. Normalde bulaşıcı kahkahası karların ağaç dallarından düşmesine ve çevresindekilerin gülümsemesine ya da onun neşesine katılmasına neden olurdu; şimdi kendi payına düşeni yapıyor ve fikrini belirtiyordu ancak durgun ve sessizdi. Altınay, kocasının yanında durmak için adamın yanına geldi. Ellerini adamın koluna koydu, başını omzuna yasladı. Onun gözleri de Tika'nın üzerine kitlenmişti.

"Kendisi gibi değil," dedi adam. "Belki de tamamen iyileşmemiştir. Mishakal ile onun hakkında konuşmalısın."

Altınay kafasını salladı. "Tanrılar, et ve kemikte açılan yaraları iyileştirebilirler. Kalpte açılanlara bir şey yapamazlar. O, Caramon'a aşık. Caramon da onu seviyor ya da onu sevmek için özgür olsaydı severdi."

"O özgür," dedi Nehiryeli sert bir şekilde. "Tek yapması gereken, hayatını yaşamasına izin vermesini şu kardeşine söylemek."

"Caramon bunu yapamaz."

"İsteseydi yapardı. Raistlin güçlü bir büyücü, göründüğünden daha güçlü hem de. Bu dünyada tek başına yapabilir. Kardeşine ihtiyacı yok."

"Anlamıyorsun. Caramon bütün bunları biliyor. Onun en büyük korkusu," dedi Altınay usulca, "bir gün kardeşinin ona ihtiyaç duymaması."

Nehiryeli öfkeyle burnundan soludu. Karısı haklıydı, anlamıyordu. Sabırla arkasında bekleyen Kartal Pençesi'ne döndü.

"Gelip görmen gereken bir şey bulduk," dedi izci alçak bir sesle. "Sadece sen," diye ekledi, Altınay'a göz atarak.

Nehiryeli adamı takip etti. Kar, bu alana daha az yağmış, yeri beyaz, tüy gibi bir tozla güç bela kaplamıştı. Üç kilometre kadar ağaçların arasında ilerledikten sonra, harabe haline gelmiş olan köye ve lağım cücelerinin kömürleşmiş cesetlerine ulaştılar.

"Zavallılar," diyen Nehiryeli'nin kaşları öfkeyle çatılmıştı.

"Kaçmaya çalışmışlar. Dövüşmeyi düşünmemişler bile," dedi Kartal Pençesi.

"Hayır, lağım cüceleri dövüşmez," diye onayladı Nehiryeli.

"Bunlar, saldırganlarından kaçmaya çalışırken kesilmişler. Şuna bir bak; sırtlarında oklar var, kafaları kesilmiş. Çocuklar parçalara bölünmüş. Ve şuna. " Donmuş çamurdaki pençeli ayak izini işaret etti. "Bunu ejderanlar yapmış."

"Onlardan yeni bir iz var mı?"

"Yok. Saldırı birkaç gün önce olmuş," dedi Kartal Pençesi. "Küller soğuk. Saldırganlar uzun bir süre önce gitmiş. Ama gel de başka ne bulduğumuzu gör."

"İşte bu," dedi, ayak izlerini işaret ederek. "Ve bu... Ve bu ve bu... Ve şu."

Bir lağım cücesi çocuğun cesedinin üzerine konmuş kıvrık bir kalaylı kaşığı, ufak bir çam dalını ve beyaz bir tüyü işaret etti.

"Ölüye bir hediye," dedi usulca. "Bu ayak izleri bir kendere ait."

Nehiryeli gözlerini kaşıktan ayırıp ufak bedene çevirdi ve kafasını salladı. "Kaşığı hatırladım. Hederick'e ait."

"Onu düşürmüş olmalı," dedi Kartal Pençesi ve ikisi birden gülümsedi.

"Tasslehoff'un ayak izlerini her yerde görebilirsin ve daha fazlası da var – birlikte duran iki set iz– büyük ve küçük ayaklar. Burada asanın alt ucu izini bırakmış."

"Caramon ve Raistlin. Demek ki buraya kadar gelmeyi başardılar," dedi Nehiryeli.

"Burada, yarımelf her zamanki işaretini bırakmış ve cücenin çivili çizmelerinin ve Sturm Brightblade'in izleri de var. Senin de görebileceğin gibi, burada bir süre durup konuşmuşlar. Çamurda derin izler bırakmışlar. Sonra da hep beraber şu yöne, dağa doğru gitmişler.

"Dostlarımız hayatta ve biraradalar," dedi Nehiryeli kararan bir ifadeyle, "tabii ejderanlar saldırdığında burada değildilerse."

"Bence değillerdi. Sonra gelmişler. Ejderanların bu katliam için nedeni ne olursa olsun, bu neden dostlarımız değildi. Tahminimce, bunu öldürmeyi sevdikleri için yapmışlar."

"Olabilir," dedi Nehiryeli pek inanmadan. Düşüncelerini dile getirmek istemiyordu ancak bunu bilmese bile, Raistlin gibi düşünüyordu; lağım cücelerinin ölmüş olmasının bir nedeni vardı. "Bunu kendimize saklayalım, diğerlerini endişelendirmenin gereği yok. Senin de söylediğin gibi, bunu her kim yaptıysa, gideli çok olmuş."

Kartal Pençesi de aynı fikirdeydi ve o ve diğer izciler yemek yeyip dinlenmek için kampa döndüler. Sabah erkenden yola çıkacaklar, dağa tırmanacaklardı.

Kar yağışı gece durdu. Rüzgar dönerek okyanus sularını batıya taşırken hava ısındı. Kar erimeye başladı ve Nehiryeli, uyuyakalmadan önce, ertesi gün güneşin parlamasından ve ejderhaların geri dönmesinden endişelendi.

Tanrılar, onları unutmamıştı. Şafak söktüğünde güneş yoktu. Karın ve çam ağaçlarının üzerinde kalın bir sis tabakası vardı. Gri battaniyeye sarınmış olan insanlar; Gilthanas, Nehiryeli ve izcilerden oluşan bir grubun dağa tırmanmalarını ve Thorbardin'in Kapısı olup olmadığı belli olmayan deliğe ulaşmasını ormanda beklediler.

- 9 -
Hayat ağacı.
Şefler konseyi.
Kötüden betere.

Tekerlekler üzerinde tangırdayan vagon, metal raylar boyunca ilerleyerek yol arkadaşlarını Thorbardin'in kalbine –muazzam bir mağaraya– taşıdı. Önlerinde devasa bir yeraltı gölü vardı ve gölün içinden de dünyanın harikalarından biri yükseliyordu.

Görüntü o kadar etkileyiciydi ki uzunca bir süre boyunca kimse ne hareket edebildi, ne de konuşabildi. Caramon yutkundu. Raistlin hafif bir şekilde iç çekti. Tasslehoff aptallaşmıştı ki bu zaten şaşırtıcı bir şeydi. Tanis bakakalmıştı. Flint, ruhunun derinliklerine kadar duygulanmıştı. Bütün hayatı boyunca bunun hakkında hikayeler dinlemişti ve burada olduğu, kendi halkından bu efsanevi yeri üç yüzyıldır ilk gören olduğu düşüncesi onu derinden sarstı.

Arman Kharas vagondan dışarı çıktı.

"Hylar'ın Hayat Ağacı," dedi, sahnedeymiş gibi işaret ederek. "Etkileyici, değil mi?"

"Benzerini hiç görmedim," dedi Tanis huşu içinde.

"Görmeyeceksin de," dedi Flint boğuk bir sesle; kalbi, gururla dolmuştu. "Bunu sadece cüceler inşa edebilir."

Hylar'ın Hayat Ağacı, Urkhan Denizi olarak bilinen göle inen devasa bir sarkıttı. Altı dar olan sarkıt, çok yüksekte olan tavana doğru yükseldikçe kalınlaşıyordu ve üst seviyelerini görmek için başlarını geriye yatırmak zorundalardı. Denizde bulunan garip bir yanardöner mercan, sarkıtın üzerinde büyümüş ve sayısız dallarından sızan sıcak ışık, engin mağaranın içini gündüz gibi aydınlatıyordu. Ayrıca Hayat Ağacı'nın her tarafından ışık da parlıyordu, zira cüceler sarkıtın içine kocaman bir şehir de kurmuşlardı. Bu, yüzyıllardır Hylar cücelerinin evi olan efsanevi Hayat Ağacı'ydı.

Kalın halatlar tarafından çekilen ve farklı klanlardan cüceleri hayat Ağacı'na taşıyan kayıklar, gölü farklı noktalardan geçiyordu. Hayat Ağacı, adından da anlaşılabileceği üzere, Thorbardin'in atan kalbiydi. Hylar cüceleri onun kendi şehirleri olduğunu iddia edebilirlerdi, ancak bütün klanlardan cüceler burada iş yapıyor ve onun her katta bulunan hanlarından, meyhanelerinden ve birahanelerinden yararlanıyorlardı.

Kayık rıhtımları işlek yerlerdi. Rıhtım işçileri malları kayıklara yüklüyor veya kayıklardan indiriyor, yolcular ise geçiş sırasının kendilerine gelmesini uzun sıralar halinde sabırla bekliyorlardı.

Kapının açıldığı, içeri giren Uzunların tutsak alındığı ve Şefler Konseyi'nin önüne çıkartılacakları dedikodusu Batı Mahalleleri'nden gelmişti. Kalabalık bir cüce grubu yabancıları görmek için rıhtımda toplanmıştı. Ancak burada, dış mahallelerde olduğu gibi bir taciz yoktu. Bir kaç cüce, Flint, kender ve büyücüyü görünce kinle kaşlarını çattı. Ancak Flint, çoğu cücenin gözlerinin, elinde taşıdığı şeye, Grallen'in Miğferi'ne kitlendiğini farketti. Onun dedikodusu da yayılmıştı. Bakışlar karanlık, acı ve suçlayıcıydı. Birçok cüce, kötülüğü kovmak için yapılan o kadim hareketi yaptı.

Flint tedirgince miğferi oynattı. Bu miğferin taşıdığı lanet her neyse, çok güçlü olmalıydı. Bu cüceler cahil, batıl itikatlı Theiwar'lar ya da gözü dönmüş Klar'lar değillerdi. Çoğunlukla Hylar'lardan oluşuyorlardı ve eğitimli, keskin zekalılardı. Flint, kalabalığın üstüne bir örtü gibi çökmüş bu ağır, meşum sessizlik yerine hakaretleri tercih ederdi.

Arman Kharas bir kayığa el koymaları için askerlerini gönderirken Caramon telaşla Tanis'e baktı.

"Cüce konusunda ne yapacağız?" diye sordu.

"Ne olmuş ona?" diye sordu Tanis anlamayarak.

Caramon, baş parmağıyla kayığı işaret etti. "Bunlardan birine bir daha asla binmeyeceğine dair yemin etmişti."

Tanis hatırladı. Flint kayıklardan çok korkardı. Bir balık avı sırasında Caramon'un onu neredeyse boğacak olmasından kaynaklandığını iddia ederdi. Tanis, sorun çıkartmasını bekleyerek endişeyle dostuna baktı. Flint'in kayıklara sessiz bir ağırbaşlılıkla baktığını ve hiç de sıkkın gözükmediğini fark ederek şaşırdı. Bir an sonra bunun nedenini anladı.

Cüceler, yüzmek için yaratılmamışlardı. Bir cüce suda kaya gibi batardı, içi kaya dolu bir çuval gibi. Suyun üzerinde hiçbir cüce kendini rahat hissetmezdi ve dolayısıyla kayıklarını da buna göre tasarlamışlardı. Kayıklar düz karinalı, uzun, geniş ve sağlamdı, suda sallanmıyorlardı. Alçak koltukların yanındaki yüksek, aralıksız ahşap korkuluklar, altlarında çağıldayan suyun görüntüsünü tamamen kapatıyordu.

Arman, üst katlarda yer alan Şefler Konseyi'ne ulaşmaları için önlerinde daha uzun bir yol olduğunu söyleyerek, yol arkadaşlarını aceleyle kayığa bindirdi. Oradan ayrılırken rıhtımlardaki cüceler hâlâ onlara bakıyorlardı. Sonra bir ses duydular.

"Lanetli miğferi göle atın ve yanında da Marman Arman'ı gönderin."

Marman Arman. "*Marman*", "*deli*" kelimesinin cüce dilindeki argo karşılığıydı. Flint, ne yapacağını merak ederek Arman'a baktı.

Tek gördüğü cücenin sırtıydı. Arman pruvada durmuş, ileri bakıyordu. Sırtı dik, omuzları geniş, çenesi havayı kesiyordu. Bu kelimelerle yapılan aşağılayıcı oyunu duymamış gibi davranıyordu.

Flint, Arman'ın yüzünü görebilmek için hafifçe yana kaydı. Kızarmış olan genç cücenin çenesi kasılmıştı. Yumruklarını sıkmış, tırnakları avucuna batıyordu.

"Onu bulacağım," diye yemin etti. Göz kapaklarını kırpıştırdı ve kirpiklerinde yaşlar parladı. "Bulacağım!"

Flint utanarak başka yere baktı, bunu görmemiş olmayı tercih ederdi. Arman'dan hoşlanmıyor, onun kendini beğenmiş ve palavracı olduğunu düşünüyordu, ancak onun için üzüldüğünü farketti; tıpkı bir zamanlar ne insanlar ne de elfler arasında kendine bir ev bulamayan bir yarımelfe, erken yaşlarda kendilerine bakmak zorunda kalan yetim ikizlere ve babasından ayrı düşerek sürgünde yaşamak zorunda kalan genç bir Solamniya çocuğuna üzüldüğü gibi.

Flint, Arman'ı diğerleriyle bilinçli olarak eş tutmadı. Onları tutuklayan bu genç cücenin yardımına koşmak gibi bir niyeti kesinlikle yoktu ama Tanis, Sturm, Raistlin veya Caramon'a da yardım ettiğini hiç düşünmemişti. Eğer biri, onu bunu yaptığı için suçlarsa şiddetle reddederdi. İkizler komşuydu; Tanis'in de bir iş ortağına ihtiyacı vardı. Hepsi bu.

Yine de şu anda Flint, Arman Kharas için son derece üzülüyordu Eğer yaşlı cüce kimin hakaret ettiğini bulabilseydi, onu iyice döverdi.

* * * * *

Kayık, Hayat Ağacı rıhtımına ulaştı. Burası daha kalabalıktı ve her klandan cüce vardı. Askerler bir alanı çevirmişler, kalabalığı uzak tutuyorlardı. Yol arkadaşları aynı kaş çatmalar, aynı karanlık bakışlar ve aynı meşum sessizlikle karşılandılar; sessizliği bozan tek şey, kendini tanıtmak ve tokalaşmak için mütemadiyen durmaya çalışan ve ciddi bir yüz ifadesi takınmış olan Caramon tarafından çekiştirilen kenderin neşeli çığlıklarıydı.

Sonra kalabalığın ortasından bir gürleme yükselmeye başladı, birden fazla boğaza sahip kocaman bir canavarın homurtusu gibiydi. Gürleme gittikçe yükseldi ve tehditkarlaştı ve bir anda bir grup cüce öne fırlayarak, kol kola girmiş ve ayaklarını taş zemine iyice bastırmış olan askerleri geçmeye çalıştı.

"Onları buradan çıkartsanız iyi olur, Ekselansları," diye bağırdı komutanlardan biri cüce dilinde Arman'a. "Bazıları Klar rıhtım işçileri ve Klar'ları bilirsiniz, kuduz yarasalar gibi delidirler. Onları uzun süre tutamam."

Arman, cüceleri Hayat Ağacı boyunca bir aşağı bir yukarı taşıyan bir ulaşım tünelini işaret etti. Yol arkadaşları ona ulaşmak için hızla hareket ettiler. Hylar askerleri onları yakından takip ediyor, çok yakına gelenleri mızraklarıyla dürtüyorlardı.

Dev bir fıçıya benzeyen taşıyıcılardan birine doluştular. Caramon, bunun Xak Tsaroth'ta karşılaştıkları o kaba, taşıyıcıya dönüştürülmüş fıçı-şekilli-tencereden daha istikrarlı olduğunu görmekten minnettardı. Arman Kharas ile birlikte fıçının içine sıkışan yol arkadaşları, amaçlarına ulaşamayan güruha baktılar. Alet sendeledikten sonra yukarı doğru hareket ederek, herkesi sarstı.

Çatırdayarak, şangırdayarak ve takırdayarak geçen yolculuklarını sessizlik içinde yaptılar. Kendilerini buldukları bu garip dünya, ezici karanlık, şimdiden yüzleşmiş oldukları tehlikeler ve düşmanca karşılanmaları, etkilerini göstermeye başladı.

Bir anda, "Keşke bu miğferi hiç bulmamış olsaydın," dedi Flint öfkeyle Raistlin'e bakarak. "Her zaman burnunu işin olmayan şeylere sokarsın!"

"Beni suçlama," diyerek cevap verdi Raistlin. "Eğer şu budala şövalye uyarımı dinlemiş olsaydı ve burnunu miğfere sokmasaydı..."

"...şu anda Thorbardin'de olmazdık," diye tamamladı cümleyi Sturm buz gibi bir sesle.

"Hayır," diye tersledi Flint iğneleyerek, "başka bir yerde, etraftakilerin boğazımızı kesmek istemediği bir yerde olurduk!"

"Raistlin'e yüklenmeyi bırak, olmaz mı, Flint?" dedi Caramon öfkeyle. "O yanlış bir şey yapmadı!"

"Beni savunmana ihtiyacım yok, Caramon," dedi Raistlin ve ters ters ekledi, "Hepiniz Cehennem'e gidin."

"Hep Cehennem'e gitmek istemişimdir," dedi Tasslehoff. "Sen de oraya gitmek istemez misin, Raistlin? Korkunç olmalı! Yani harikulade korkunç."

"Ah, kapa çeneni, seni kapı kulpu!" diye gürledi Flint.

"Hepimiz için iyi bir öneri bu," dedi Tanis usulca.

Tanis, yalpalayarak çıkan taşıyıcının kenarına dayanmış, kollarını göğsünün üzerinde birleştirmiş, kafasını öne eğmişti. Herkes, onun ne düşündüğünü – hepsinin sorumluluğu olan kaçakları ve güvenli bir yer bulmaları için onlara güvenen insanları– derhal anladı. Kaçaklar şu anda hayatlarını kurtarmak için düşmandan kaçıyor olabilirlerdi, kurtulmak için bütün umutlarını onlara bağlamışlardı ve bu şekilde karşılanacaklardı; öfkeli güruhlar, kılıçlar ve mızraklar, karanlıktan üzerilerine fırlatılan kayalar.

Hayal kırıklığına uğrayan Sturm bıyığını burmaya başladı. Caramon, suçlu suçlu kızardı. Tasslehoff ağzını açtı ama Raistlin nazik bir paylamayla elini kenderin omzuna koyunca geri kapattı. Flint, öfkeli bakışlarını fıçının tabanında tuttu ve diğerlerine bakmayı reddetti, zira bütün gözlerin kendisinin üzerinde olduğunu tahmin ediyordu ve bunda haklıydı.

Ve Grallen'in Miğferi'nde. Grallen'in lanetli miğferinde.

Fıçı, tünel içinde tangırdayarak yükselmeye devam etti. Fıçı en nihayetinde durduğunda, kendilerini sarkıtın en yüksek katlarından birinde buldular.

Burası, Arman'ın dediğine göre, Şefler Konseyi'nin bugün toplanarak kapının yok edilişinin ve bir hayaletin geri dönüşünün değerlendirileceği Şefler Sarayı'ydı.

- 10 -

Thorbardin'in Şefleri. Şeytani Müttefikler.

Tanis ve diğerleri, Şefler Sarayı'na girerek bir tuzağa girdiklerini bilemezlerdi. Hiçbiri –ki buna diğer Şefler de dahildi– tarafından bilinmiyordu; ama Kraliçe Takhisis onlardan birini ayartmış ve kendi kötü davasına katılması için onu ikna etmişti.

Thorbardin'i Şefler Konseyi yönetiyordu ve bu, yüzyıllardır böyleydi. Sekiz cüce krallığının da Konsey'de bir koltuğu vardı; Hylar, Theiwar, Neidar, Klar, Daewar, Daergar ve Aghar.

Hylar'lar, eğitimleri ile diplomasi ve liderlik konusundaki doğal yetenekleri sayesinde Thorbardin'deki baskın klanı oluşturuyorlardı. Şu anda bir Yüce Kral olmasa da, Hylar'lar, şefleri olan Hornfel'in idaresinde krallıklar üzerinde itibarlı bir kontrole sahiptiler ve dağın altında bir iç savaş çıkmaması için çalışıyorlardı. Madenlerin kapanmasıyla birlikte Hornfel, cücelerin tek kurtuluşunun kapıdaki mührü kaldırarak tekrar dünyaya katılmak olduğunu anlamıştı. Ancak Hylar'lar da bu konuda bölünmüşlerdi. Bazıları dünyaya açılmak istiyorken diğerleri dünyanın kötü bir yer olduğunu ve kapıyı kapalı tutmak gerektiğini söylüyordu.

Hylar'ların Thorbardin'deki hakimiyetine meydan okuyabilecek tek klan Neidar'dı, ancak Neidarlar'ın huzursuz yapısı, dağın altındaki mağaraları çok küçük ve sıkışık bulmuştu. Afet'ten uzun zaman önce Neidar'lar dünyayı dolaşmak için Thorbardin'den ayrılmışlar ve zanaat ustası olarak çalışmış, arazileri ekerek dağın altındaki ebedi karanlıkta yaşayamayacak ürünler ve hayvanlar yetiştirmişlerdi. Afet meydana gelip de dünya sonsuza dek değişinceye kadar Neidar ve diğer klanlar barış içinde yaşamışlardı.

Kıtlık ve salgın hastalıklar dağ krallığını vurduğunda Yüce Kral Duncan, Neidar'ların kendi başlarının çaresine bakabileceğine inanmış ve o acı kararını vererek kapıyı kapatmıştı. Neidar'lar çok öfkelenmişlerdi. Onlar da açlık ve hastalıktan kırılıyorlardı ve daha da kötüsü goblinler, ogreler ve umutsuz insanların saldırılarına uğruyorlardı. Dağın altındaki cücelerle

bozuşmuşlar ve neticeleri korkunç olan bir savaşa girmişlerdi. Neidar'lar, Konsey'de bir koltuğun onların hakkı olduğunu iddia ediyorlardı ama o koltuk yüzyıllardır boştu.

Klar, hastalıklı bir klandı ve bazılarının fısıldadığına göre, bir Klar, zar oyunu sırasında tanrıyı dolandırmaya çalıştığı için Reorx tarafından lanetlenmişlerdi. Klanda delilik vardı. Her Klar ailesinde tamamen ya da kısmen deli olan en az bir kişi vardı. Bu nedenle Klar'lar içlerine kapanmışlardı ve bu onların da işine gelmişti; zira tünel kazan Urkhan solucanlarına bakma, tarlaları ekme ve hayvancılıkta yetenekliydiler. Hylar'lar, kendilerini Klar'ların koruyucuları olarak görürlerdi ve onlar da bunun karşılığında Hylar'ları her konuda desteklerlerdi.

Eğer Klar, Reorx tarafından lanetlenmişse, Daewar da Reorx'un en sevdiğiydi; en azından Daewar'lar buna inanıyorlardı. Seçtikleri her şeyde bir bağnaz olan Daewar'lar, kendilerini tanrının seçilmişleri olarak görürlerdi ve klanlarından kendisini Reorx'a adamış bir çok din adamı çıkmıştı. Zengin mobilyaları olan büyük tapınaklar inşa etmişlerdi. Daewar ermişleri, verdikleri hizmetlerin karşılığında çok ücret isterler ve o parayı da daha büyük tapınaklar yapmak için kullanırlardı.

Tanrılar dünyayı terk edince, Daewar'lar yıkılmış ve deliye dönmüşlerdi. Klanlarından bazıları, gerçek ermişler, o sırada yok olmuştu. Geride kalanların artık bütün krallığı kırıp geçiren salgın hastalığı iyileştirecek ya da ürünlere besleme büyüsü yapacak gücü kalmamıştı. Diğer cüceler, sefaletleri yüzünden Daewar'ları suçlamaya başlamışlar ve tapınaklarına saldırmışlardı. O güzelim tapınaklarının yok edileceğinden korkan Daewar'lar, Reorx ve diğer tanrıların hâlâ etrafta olduğunu söylemişlerdi; sadece gizleniyorlardı.

Daewar ermişleri günlük işlerini yapmaya devam ettiler ve Reorx tapınaklarındaki ateşleri yanık tuttular, dualarını duyması için ona yalvardılar ve bazen de cevap verdiğini kanıtlamak için kendi "*mucizelerini*" yarattılar. Savaşta, ermişlerinin inançlarında olduğu kadar bağnaz olan vahşi Daewar askerleri de diğer klanların kendi krallıklarından uzak durmalarını sağladılar.

Zaman geçtikçe, en bağnazlar dışındakiler tanrılara inanmayı bıraktı. Bazıları kutsal bir albino fareden garip bir kaya oluşumuna kadar her şeye

tapan mezheplere katıldı. Bir sürü Daewar asker oldu ve dağın altındaki en eğitimli, en vahşi ve en sadık askeri gücü oluşturdu.

Mükemmel savaşçılar olmalarına karşın, Daewar'lar pek zeki ya da yaratıcı değillerdi. Hatta bu konuda bir deyiş bile vardı: "*Sakalları, beyinlerine doğru büyür.*"

Daergar, Theiwar klanının bir koluydu ve kuzenleri tarafından hâlâ "*kara*" cüceler oldukları düşünülürdü. Daergar'lar, Cücekapısı Savaşları sırasında Hylar'lara karşı komplo kurmakla suçlanmışlar ve Kral Duncan tarafından dağın derinliklerine sürülmüşlerdi. Bu, Daergar'lar için büyük bir zorluk yaratmamıştı, zira uzun süredir madencilik yapıyorlardı ve demir, altın ya da gümüş, ne olursa olsun değerli madenleri bulup çıkartmakta çok yetenekliydiler.

Madencilik kazançlarını kaybetmeleri Daergar'ları kötü etkilemiş, onlar da sefalet ve rezilliğe batmışlardı. Krallıklarındaki sokakları katiller ve çeteler yönetiyor, fakir cüceler bulabildikleri her yöntemle yaşamaya çalışıyorlardı ve bunların çoğu da gayri meşruydu.

Daergar'lar, sorunları yüzünden Hylar'ları suçluyorlar, madenlerin kapanmasını kendilerini yok etmek için gerçekleştirilen bir entrika olarak görüyorlardı. Hylar Şefi Hornfel, Konsey'i devirmek ve Thorbardin'in kontrolünü ele geçirmek için Daergar'lar ve Theiwar'ların birleşmeyi planladığından korkuyordu. Hornfel, uzlaşmayı sağlamak için elinden geleni yapıyordu ama bunun sonucunda da güçsüz görünmeye başlamıştı.

Aslında Hornfel zaten geç kalmıştı. Theiwar ve Daergar ittifak planlamıyordu. Zaten ittifak halindelerdi ve hedeflerinde kendilerine yardım edecek yeni ve güçlü dostlar bulmuşlardı.

Lağım cüceleri olarak bilinen Aghar'ların da Konsey'de bir koltuğu vardı ve bu durum, Krynn'in geri kalanı için bir muammaydı. Dünya çapında aşağılanan, üzüntü verici derecede cahil ve korkaklıklarıyla nam salmış olan lağım cüceleri, aslında cüce bile değillerdi – en azından diğer cüceler böyle iddia ediyorlardı. Lağım cücelerinde gnom kanı olduğu söylenirdi (Gnomlar, elbette, bunu reddediyordu.) Konsey'de Aghar'lara da bir koltuk verilmesinin nedeni, Thorbardin'in inşa edildiği günlere uzanıyordu.

O zamanlar, dağ cücelerinin lideri olan klan Theiwar'dı. Ancak Hylar'ların güç kazandığını görmüşler ve Konsey'deki çoğunluğun kendilerinde olmasını emniyet altına almaya çalışmışlardı. Uzun zamandır lağım cücelerini korkutmuş ve sindirmiş olan Theiwar'lar, onları baskı altında tutmaya devam edebileceklerine ve önerdikleri her şeyi kabul etmeye zorlayabileceklerine inanıyorlardı. Theiwar'lar, Aghar'lara da Konsey'de bir koltuk ve tam oy hakkı verilmesi konusunda ısrar etmişlerdi.

Hylar'lar, Theiwar'ların oyununu görmüş ve bunu engellemeye çalışmışlardı ama Theiwar'lar ustaca bir manevrayla, Aghar'lar'ın Konsey'den uzaklaştırılması durumunda diğer klanların da başına bunun geleceğini söylemişlerdi. Bu da fevri Daergar'ları sinirlendirmiş ve güvensiz Klar'ları korkutmuştu. Hylar'ların bunu kabul etmekten başka yapacak bir şeyi kalmamıştı ve böylece, lağım cücelerinin dağın altında bir şehirlerinin olmamasına karşın (başlıca besinleri olan fareler gibi her tarafa yayılmışlardı), Konsey'de bir koltukları olmuştu. Theiwar'ların bahtına, sonunda lağım cüceleri Hylar'ları desteklemeye başlamıştı; bunun tek nedeni de, Hylar'ların onlar için üzülmesi ve onlara iyi davranmalarıydı (en azından lağım cücesi standartlarına göre).

Sekizinci koltuk, Ölüler Krallığı'na aitti. Cüceler atalarına saygı gösterirlerdi ve bu koltuk her zaman boş olmasına karşın cüceler, ölülerinin de cüce hayatlarının ayrılmaz bir parçası olduğuna ve unutulmamaları gerektiğine inanırlardı.

Dokuzuncu koltuk Yüce Kral içindi ve Konsey tarafından aralarından seçilirdi. Bu koltuk da boştu ve üç yüzyıldır boş kalmıştı. Arman Kharas'a göre, Kharas'ın Çekici bulunana kadar kimse Yüce Kral olamazdı. Bu da muhtemelen bir bahaneydi. Mevcut huzursuzluk göz önüne alınırsa, hiçbir klan, krallık üzerinde hak iddia edecek kadar güçlü değildi. Şeflerden biri, bu durumu düzeltmek için hazırlanıyordu.

Bir Theiwar olan Raelgar, son derece tehlikeli bir cüceydi, hem de kimsenin tahmin etmediği kadar. Bunun bir kısmı görünüşüyle ilgiliydi, çünkü sıska ve kısaydı. Ailesi fakirlerin en fakiriydi, hatta lağım cücelerini bile kıskanmışlardı. Açlık, gelişimini engellemiş ama zekasını keskinleştirmişti.

Kendini bir Theiwar büyücüsüne satarak yoksulluktan kaçmış, büyücü için çeşitli rezil işler yapmıştı ki bunların arasında hırsızlık ve cinayet de vardı. Dayaklar arasında Raelgar, büyücünün ardında bıraktığı büyü yapmayla ilgili bilgi parçacıklarını hevesle toplamıştı. Zeki ve kurnaz biri olan Raelgar, kısa bir süre içinde kara büyü konusunda ustasından daha yetenekli bir hale gelmişti. Büyücüden öcünü almış, eski ustasının evine yerleşmiş ve çok çalışarak Theiwar dünyasındaki en korkulan ve en güçlü cüce olmuştu. Kendisini Şef ilan etmişti ama bundan tatmin olmamıştı. Raelgar, Yüce Kral olarak taçlandırılmayı kafasına koymuştu. Bir kez daha, Theiwar'lar dağın altını yönetecekti.

Ama bu hedefe ulaşmak için bir yolu yoktu. Theiwar'lar becerikli savaşçılar değillerdi. Disiplin hakkında hiçbir şey bilmezler ve birbirine bağlı bir savaş birimi haline getirilemezlerdi. Sadece kendisini düşünen Theiwar'lar bir hedef için kendi hayatını feda etme fikrini zaten anlayamazlardı. Theiwar'ların ayrıca ışığa tahammül edememe gibi bir engeli de vardı. Gözlerine ışık tutulduğunda tam anlamıyla kör olurlardı.

Theiwar'lar, başkalarını sırtlarından bıçaklamak, kara büyülerini düşmanlarına karşı kullanmak, adam kaçırmak ve hırsızlık konularında iyilerdi. Böylesi yetenekler Theiwar'ların hayatta kalmalarına ve kendi diyarlarında kontrol sağlamalarına yarasa da, güçlü Hylar'ları ya da vahşi

Daewar'ları asla yenemezlerdi. Theiwar'lar sonsuza dek o iğrendikleri Hornfel'in çizmesinin topuğu altında yaşayacak gibi gözüküyorlardı.

Raelgar, tutkusunun imkansızlığı üzerine yıllarca düşünmüştü ve en nihayetinde yakarışları, karanlık ve hoşnutsuz ruhlar arayan birinin kulaklarına ulaşmıştı. Takhisis, Karanlıklar Kraliçesi, Raelgar'a görünmüş ve o da tanrıçanın önünde diz çökmüştü. Takhisis, birkaç iyilik karşılığında Raelgar'a hedefine ulaşması için yardım teklif etmişti. Bu iyiliklerin yapılması zor değildi ve aslında Theiwar'ın işine yaramıştı. Realgar, anlaşmanın kendine düşen tarafını gerçekleştirmekte hiç sorun yaşamamıştı ve şimdiye kadar Takhisis de sözünü tutmuştu.

Raelgar, Daergar Şefi olan Rance'e yaklaşmış ve ona bir teklifte bulunmuştu. Raelgar, kapalı Daergar madenlerindeki cevheri alacak birini bulduğunu söylemişti. Alıcı, madenlerden birkaçının açılmasını, onların da Daergar diyarındaki labirente benzer mağaraların derinliklerinde yer alanlardan olmalarını istiyordu. Madenciler işlerine geri dönebileceklerdi ama bunu gizlilik içinde yapacaklardı.

Bunun ve Realgar Yüce Kral olduğunda gücün paylaşılması sözü karşılığında Rance, dağlardan, halen Ejderha Yüceefendisi Verminaard'ın kontrolü altındaki Pax Tharkas şehrine gizli bir tünel inşa etmeye söz vermişti. Bunların, diğer Şefler'in bilgisi olmadan yapılması gerekiyordu.

Rance, pek zeki olmayan iri bir cüceydi ve eşkıyalardan oluşan çetesinin şu anda en güçlü çete olması nedeniyle Şef olmuştu. Kârdan payını aldığı sürece kimin Yüce Kral olduğunu umursamıyordu. Bunun sonucunda da Pax Tharkas'a açılan gizli tüneli inşa ettirmişti. Hornfel bilmiyordu ama Thorbardin'in kapılarını ilk açanlar Realgar ve Rance'ti ve ilk giren kişi de Ejderha Yüceefendisi Verminaard olmuştu.

Anlaşma sonuçlanmıştı. Hylar'ları yenmek için bir ejderan ordusunun gönderilmesi karşılığında Theiwar ve Daergar, Pax Tharkas'a demir cevheri ile birlikte kılıçlar ve topuzlar, savaş çekiçleri ve baltalar, çelik ok ve mızrak uçları satmayı kabul etmişlerdi. Bunlar, Lord Verminaard için iyi bir zamanda olmuştu ama o, bunları fark edecek kadar yaşamamıştı.

Aslında, demir cevheri göndermeyi başaran ve Ejderha ordularına mükemmel silahlar sağlayan kişi Dray-yan'dı.

Ejderan ordusu gizli tünele çoktan girmişti. Realgar saldırısını başlatacaktı ki, Kuzeykapısı'nın açılması ve yabancıların gelişi planlarını bozmuştu. Uzunları, kendisi öldürmeye çalışmış, diğerleri öğrenmeden onlardan kurtulmayı ummuştu. Ejderan ustalar, Örs Yankısı üzerindeki ölüm deliklerini yeniden inşa etmişlerdi. Çalışmalarının gizli kalması gerekiyordu zira ejderan komutan, Hylar ordusunun saldırması durumunda bu ölüm deliklerini kullanmayacaklarını düşünüyordu.

Realgar'ın sırlarla harcayacak vakti yoktu. Theiwar'ları yukarı göndermiş ve köprüye kayalar yuvarlamalarını emretmişti.

Bu işin Realgar'ın tahmin ettiği kadar basit olmadığı ortaya çıkmıştı. Theiwar'lar fiziksel olarak güçlü değillerdi ve kayaları yerleştirmekte zorlanmışlardı. Hedeflerini göremediklerinden
–ölüm deliklerinden ne zaman aşağıya baksalar, büyücünün sihirli asası onları kör ediyordu– hedef alıp atmaktan ziyade kayaları öylesine bırakmışlardı. Uzunlar kaçmış, Realgar'ın başı derde girmiş, iğrenç bir kertenkele olan Grag adlı ejderan komutan, en iyi stratejik avantajlarından birini açık ettiği için cüceyi haşlamıştı.

"Bu savaşı kaybetmemize neden olmuş olabilirsin," demişti Grag soğuk soğuk. "Neden beni ve adamlarımı çağırmadın? Bu pisliklerle kolayca başa çıkabilirdik. Sen de ödüllendirilirdin. Bu suçlular, insan kölelerin ayaklanmasındaki tahrikçiler. Başlarına ödül kondu. Senin beceriksizliğin

yüzünden, şimdi Thorbardin'in kalbinde, erişemeyeceğimiz bir yerdeler. Kim bilir başımıza neler açacaklardır."

Realgar, Uzunları öldürmeleri için ejderanları çağırmadığından dolayı kendine lanet okumuştu. Uzunlar sayesinde para kazanabileceğini bilmiyordu, yoksa kesinlikle yapardı.

"Bu köleler Thorbardin'e geliyorlar," demişti Grag hiddetle.

"İçeri girebilecekleri bir yol bulmayı planlıyorlar. Dışarıda, kapınızın önünde sekiz yüz insan var!"

"Sekiz yüz savaşçı mı yoksa?" diye sormuştu Realgar korkuyla.

"Hayır. Neredeyse yarısı çocuk ve yaşlılardan oluşuyor ama erkekler ve kadınların bir kısmı güçlü savaşçılar ve yanlarında da bir iki tanrı var. Zayıf tanrılar elbette, ama geçmişte bize dert yarattılar."

"Umarım birkaç yüz insan köleden ve onların cılız tanrılarından korktuğunu söylemiyorsundur," demişti Realgar alayla.

"Onlarla başa çıkabilirim," diye terslemişti Grag, "ama güçlerimi bölmem ve iki cephede birden savaşmam gerekecek ki bu durumda ikisine de saldırma ihtimalleri olacak."

"Henüz dağa girmediler," demişti Realgar. "Bunu yapmak için Konsey'in iznine ihtiyaçları olacak ve bu izin de kolaylıkla verilmeyecek. Duydum ki, yanlarında Grallen'in Miğferi olarak bilinen lanetli bir eşya getirmişler. Hornfel bile sekiz yüz insanın Thorbardin'e girip içeride dolaşmasına izin verecek kadar yumuşak veya aptal değil, özellikle de lanetlilerse! Endişelenme Grag. Konsey toplantısına katılacağım. Planlarımızın gerçekleşmesi için yapılması gereken her şeyi yapacağım."

Realgar, yabancıların ölü prensin lanetli miğferini getirdiği dedikodusunu yaymaları için adamlarını göndermişti. Bahsedilmesi üç yüzyıl önce Hylar'lar tarafından yasaklanmış olsa bile, karanlık hikayeyi herkes biliyordu. Halkı bu yabancılara karşı kışkırtmak için elinden gelen her şeyi yapmış olan Realgar, Konsey toplantısına gitmişti.

Theiwar büyücü cübbesi giymiyordu. Realgar, çoğu cüce büyücüler gibi bir dönekti. Yüksek Büyücülük Tarikatları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Büyüsünün cücelerden hoşlanan karanlık tanrı Nuitari'den bir armağan

olduğunu bile bilmiyordu. Realgar'ın bir büyü kitabı yoktu çünkü ne okuyabiliyor ne de yazabiliyordu. Ustasının önünde yaptığı büyüleri yapıyordu ve o da bunları kendi ustasından öğrenmişti.

Realgar, Konsey toplantısında bir zırh giymişti ve o da mükemmel bir zırhtı; Theiwar'ların çelik işleme konusunda büyük bir yetenekleri vardı. Deriden özel olarak yapılmış miğferinin göz deliklerinde, ışığa hassas olan gözlerini koruması için buzlu cam vardı. Maskenin diğer yararı da başkalarının, cücenin bir gelinciğe benzeyen yüzünü görmesini engellemesiydi, zira uzun ve dar bir burnu, ufak ve kısık gözleri ve seyrek bir sakalla kaplı, zayıf bir çenesi vardı.

Rance yanına yaklaştığında, Realgar daha Şefler Sarayı'na girmemişti bile.

"Bu Uzunlar hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Rance.

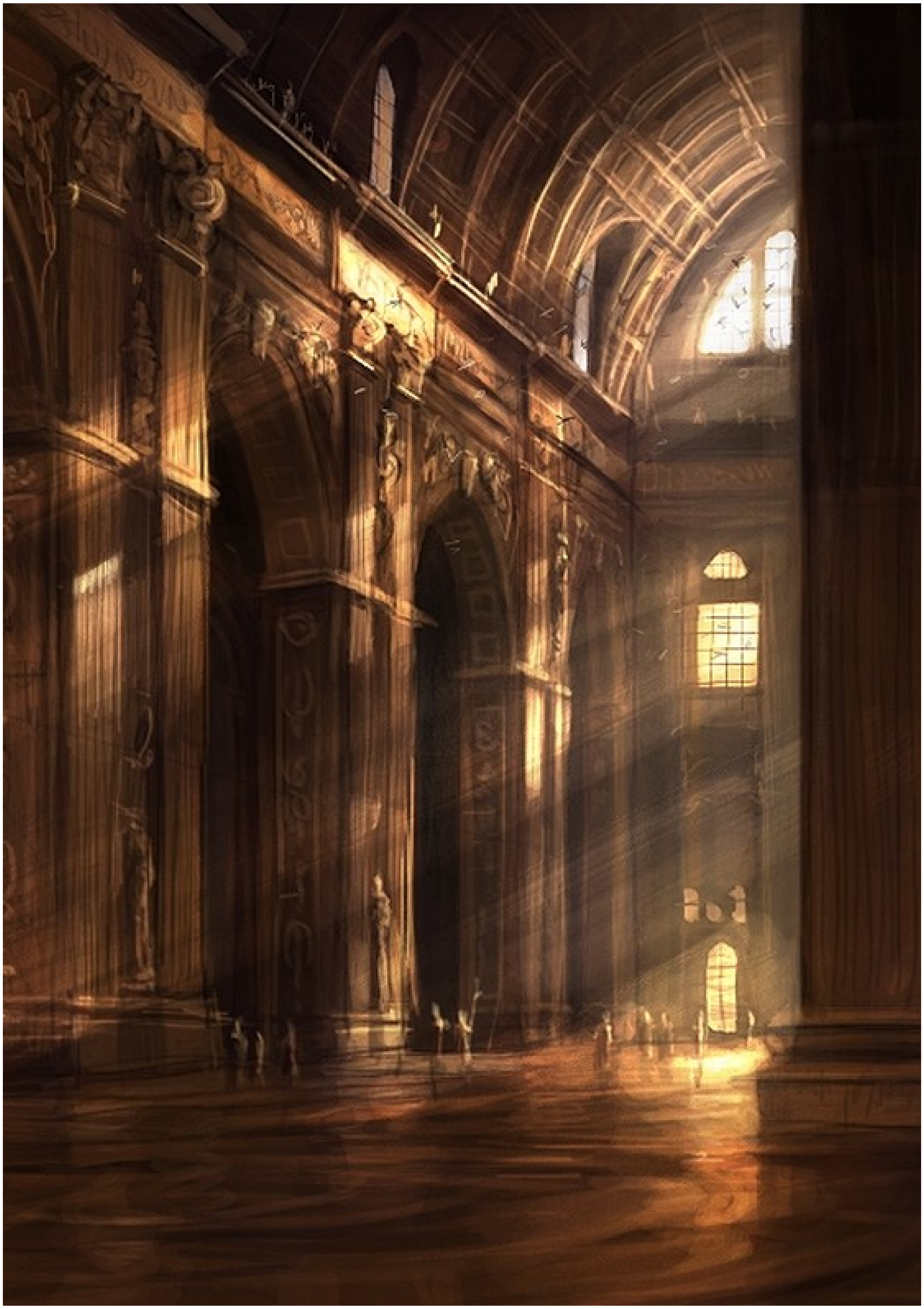
"Bağırma!" diye tısladı Realgar ve Rance'i bir kenara çekti.

"Uzunların, Kuzeykapısı'ndan girdiğini ve senin diyarından geldiğini duydum! Yanlarında da lanetli miğfer var. Aralarında da bir büyücü ve bir Neidar! Neden kapıdan girmelerine izin verdin? Neden bu kadar ilerlemelerine izin verdin? Bu planlarımıza ne yapacak?"

"Eğer bir an için susarsan, anlatacağım," dedi Realgar. "Girmelerine ben '*izin*' vermedim. Kapıyı harap ettiler ki bu onları zaten suçlu yapıyor. Miğfere gelince, Hylar'lar için bir lanet ve bizim için de bir nimet olabilir. Ağzını kapalı tut ve beni izle."

Rance bundan hoşlanmamıştı çünkü Theiwar kardeşine azıcık bile güvenmiyordu. Yalnız olsalardı, cevaplarını alana kadar Realgar'ı sıkıştırırdı ancak Hornfel gelmiş ve onların olduğu tarafa doğru şüpheyle bakıyordu. Çok samimi görünmemelilerdi. İçten içe homurdanan Rance, Saray'a girdi ve Daergar Tahtı'ndaki yerini aldı. Realgar da kendi tahtına oturdu.

Şefler Konseyi başlamak üzereydi.

- 11 -

Grallen'in Miğferi konuşuyor. Flint bahse giriyor.

Şefler Sarayı, Hayat Ağacı'nın dış duvarlarından birinde yer alan heybetli bir yapıydı. Tören giysileri içindeki Hylar askerleri, yol arkadaşlarını tunçtan yapılmış iki kanatlı bir kapıdan geçirerek sütunlarla süslenmiş uzun ve azametli bir koridora soktular. Koridorun sonunda, üzerinde dokuz taht bulunan kavisli bir platform vardı. Tahtlar, renkleri beyazdan griye, kızıl kahveden yeşile kadar değişen, çizgili mermerden oyulmuşlardı. Ölülere ait olan taht, siyah renkli camsı bir kayadan yapılmıştı. Ortada duran dokuzuncu taht, diğerlerinden daha büyüktü ve saf beyaz mermerden yapılmış, altın ve gümüşle süslenmişti.

Askerler, sütunlar boyunca sıralandılar. Arman Kharas, yol arkadaşlarını öne çıkartarak tahtların önünde, kubbenin altında durdurdu. Böylece Konsey'e hitap eden biri Yüce Kral'la konuşacak, diğer Şefler de onu yandan görecekti. Yüce Kral olmadığından konuşmacı, Şeflerin hepsine birden hitap edebilmesi için salonun ortasına götürülüyordu, yoksa Şeflerin her biriyle konuşmak için durmadan dönmek zorunda kalırdı.

Flint, arkadaşlarının önüne geçti. Grallen'in Miğferi'ni elinde taşıyordu. Saray'ın dışındayken o ve Arman arasında, Miğferi kimin taşıması gerektiği konusunda kısa bir münakaşa olmuştu. Aslında, Flint bu lanetli şeyi kesinlikle istemiyordu ve ondan kurtulmaktan memnun olurdu ama gururu incinmişti ve Hylar'ların onu almasına izin vermeyecekti. Hem, ayrıca, Reorx'un verdiği söz de Flint'in aklındaydı.

Arman Kharas da miğferi istemiyordu. Onu taşımayı önermişti çünkü hürmet gereği yapması gerektiğini düşünüyordu ve bir münakaşanın kan dökülmesine neden olabileceğinden korktuğunu belirterek ısrar etmedi.

Tanis, yanında Sturm ile birlikte Flint'in arkasında durdu. Raistlin ve Caramon da Tasslehoff'u aralarına alarak onların arkasında yer aldılar. Raistlin, ağzını açacak olursa bir uyku büyüsü yapacağını söyleyerek tehdit etti kenderi; normalde Tasslehoff "*büyülenmeyi*" çok çekici bulsa da,

cücelerle olabilecek hiçbir şeyi kaçırmak istemediğinden kararsız kaldı. En sonunda her gün büyülenebileceğine, ancak Şefler Konseyi'nin karşısına çıkmanın hayatında sadece bir kez olabileceğine kanaat getirdi ve ağzını kapalı tutmak için kahramanca çabalamaya karar verdi.

Şefler, tahtlarında oturmuş, dışarıya karşı sakin bir tavır sergiliyorlardı ama kapının açılması ve lanetli miğferin gelişi bir şok olmuştu. Gerçekten şaşkınlığa uğramamış olan tek kişi, derin bir uykuda olan Aghar Şefi, Bluph klanından Yücebulp Bluph'tu. Konuşmanın büyük bir kısmında da uyumaya devam etti ve sadece gürültülü bir horlama onu uyandırdığında kalktı. O zaman da gözlerini kırpıştırdı, esnedi, kaşındı ve uykusuna geri döndü.

Flint, Arman Kharas tanıştırırken Şefleri inceledi ve kimin dost kimin düşman olabileceğini anlamaya çalıştı. Hylar'lardan Hornfel, sert suratlı ve asil tavırlı, ciddi ve ağırbaşlı bir cüceydi. Zeka dolu bakışları, yol arkadaşlarının her biri üzerinde dikkatle durdu. Flint'e baktığında rahatsız oldu, miğferi görünce de ciddileşti.

Tahtı karanlık gölgelerin en karanlığında duran Theiwar Realgar, kaşlarını çatmış, onlara iğrenerek bakıyordu, tıpkı Daergar Şefi Rance gibi. Flint buna şaşırmamıştı; kara cüceler herkesten nefret ederlerdi. Onu rahatsız eden şey, Theiwar'ın kendini beğenmişliğiydi. Flint, miğferindeki buzlu cam yüzünden Realgar'ın gözlerini göremiyordu ama dudakları alayla kıvrılmıştı ve Flint de bunun huzursuz edici olduğunu düşünüyordu; sanki Realgar, diğerlerinin bilmediği bir şey biliyor gibiydi. Flint, gözlerini bu Theiwar üzerinde tutmaya karar verdi.

Daewar'ların lideri Gneiss, savaş zırhını giymiş olan etkileyici bir cüceydi; yine de onun hakkında söylenebilecek tek şey de bu gibi gözüküyordu. Klar'lardan Tufa, bütün Klar'larda, hatta aklı başında olanlarda bile bulunan o vahşi bakışlara sahipti. Tufa, kara gözlerle Hornfel'e bakıp duruyordu, ne düşünmesi gerektiğinin söylenmesini bekliyor gibiydi. Daergar'lardan Rance, Neidar'ların düşmanı olmalıydı, çünkü bu hep böyle olmuştu ve hep böyle olacaktı. Soru, Theiwar'ların çevirdiği entrikada Daergar'ların da olup olmadığıydı.

Bütün Şefler tanıtıldığında, Flint saygıyla eğilerek Ölülerin Krallığı'na ait olan boş tahtı selamladı ve Neidar'lara ait olan diğer boş tahtın önünde de meydan okurcasına eğildi. Hornfel, bunu vakarla karşıladı. Realgar yüksek

sesle homurdanarak Yücebulp'u uyandırdı ve tekrar tahtına oturup uyumaya başlamadan önce söylenmesine neden oldu.

Flint, kendini ve arkadaşlarını tanıştırmaya başladı. "Ben, Flint Fireforge'um." Tanis'e döndü. "Bu..."

Realgar, edepsizce araya girdi. "Neden bu suçlular zincirlere bağlanmamış? Kuzeykapısı'nı harap ettiler. Onlar suikastçı ve casus. Neden zindanda değiller?"

"Biz casus değiliz," dedi Flint öfkeyle. "Dağın ötesindeki dünyadan acil haberler ve bir uyarı getirdik. Biz cücelerin Sahte Metal olarak tanıdığı Kraliçe Takhisis, Cehennem'den döndü ve yanında şeytani ejderhalarını da getirdi. Ejderha Yüceefendileri tarafından komuta edilen ve korkunç savaşçılar olan ejderha-adamları yarattı ki şu anda yeryüzünde savaşıyorlar. Qualinesti de dahil birçok bölge karanlığa düşmüş durumda. Thorbardin sırada olabilir."

Bütün Şefler aynı anda konuşmaya başlayarak birbirlerine ve Flint'e bağırdılar, el kol hareketleri yaptılar ve parmaklarını salladılar; Flint de aynı şekilde onlara karşılık verdi.

"Sahte Metal geri dönmüş olsaydı, rahiplerimiz bunu bilirdi," dedi Gneiss küçümseyerek. "Hiç işaret görmedik."

"Ejderhalar ve ejderha-adamlar iddiasına gelince, böylesi hikayelere inanacak çocuklar mıyız biz?" diye bağırdı Rance.

Yücebulp uykusundan fırlayarak uyandı ve şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Neler oluyor?" diye sordu Sturm, Flint dışında cüce dilini konuşabilen tek kişi olan Tanis'e. Şövalye, Solamnlar'ın resmiyetine alışkındı ve bu kargaşadan dehşete düşmüştü. "Bu bir sarhoş dalaşı, kralların toplantısı değil!"

"Cüceler protokole önem vermezler," dedi Tanis. "Flint, onlara Takhisis'in döndüğünü söyledi. Onlar da bu iddiayı tartışıyorlar."

"Casus olduklarını size kanıtlayacağım!" Realgar'ın sesi ince gıcırtılı ve ağlar gibiydi, sanki kendisini devamlı azarlıyorlardı. "Adamlarım bu insanları tutuklamaya çalıştılar ama bizim diyarımızda bulunmaya hakkı olmayan Arman Kharas ve onun eşkıyaları tarafından uzaklaştırıldılar."

"Kardeşimi senin zindanlarından kurtarmak benim en doğal hakkım," diye tersledi Arman.

"Kanunlarımızı çiğnedi," dedi Realgar suratını asarak.

"O hiçbir kanunu çiğnemedi. Fidye almaya çalışmak için kaçırdın onu..."

"Bu bir yalan!" Realgar, ayağa fırladı.

"Örs Yankısı'ndan geçerken hayatımızı kurtarmak için kaçtığımız da mı yalan?" Arman Kharas gürledi. "Senin adamların, bizi öldürmek için ölüm deliklerinden üzerimize kayalar attılar!"

"Bu da ne demek?" Hornfel de tahtından kalktı. Tehditkar bakışlarını Theiwar Şefi'ne doğrulttu. "Şimdiye kadar bunu duymamıştım!"

Tanis, cüce dilini arkadaşlarına tercüme etti. Flint, dikkatini Theiwar'dan ayırmadı. Konuşmayı, kendisinin ve arkadaşlarının neden gelmiş olduğu konusuna çevirmeye çalışıyordu ama başarılı olamamıştı. Flint, aniden, Theiwar'ın ne söyleyeceğini anladı ve kendisinin ve Arman'ın akıllı bir şekilde idare edildiğini farketti.

"Hylar kuzenlerimize saldırdığımızı kabul ediyorum," dedi Realgar. "Adamlarım, bu suçluların diyarımıza girmesini engellemeye çalışıyordu. Uzunlar casus. Görünmeden Thorbardin'e girmeye çalıştılar ve bizi yok etmek için yanlarında da lanetli miğferi getirdiler. Başarılı olabilirlerdi ama oyunları, benim adamlarım tarafından bozuldu."

"Casuslar? Suçlular?" diye tekrarladı Hornfel sabrı taşarak. "Bunu söyleyip duruyorsun Realgar, iyi de böylesi suçlamaları neye dayandırıyorsun?" Sesi iyice sertleşti. "Hem bu oğlumu ve askerlerimizi neden öldürmeye çalıştığını da açıklamıyor."

Flint, neyin geleceğini biliyordu. Önündeki çukuru görmüştü ama onu gördüğünde, çaresiz bir şekilde içine düşmüştü.

"Evet, onları öldürmeye çalıştık ama Thorbardin'i korumak için.

Bu Uzunlar" –Realgar, bir parmağını Tanis ve diğerlerine uzattı– "ve onların Neidar yalakası, şu anda dağın eteklerinde bulunan bir insan ordusunun bize saldırabilmesi için kapıyı açtılar!"

Şefler şaşkınlık içinde sustular. Hepsi, Hornfel de dahil, Flint ve arkadaşlarına karanlık ve şüpheli ifadelerle baktı.

Realgar tahtına geri oturdu. "Sana bunu söylemek istemezdim Hornfel, ama senin oğlun da bu işin içinde. Benim adamlarım Uzunları tutuklayacaktı. Onları oğlun kurtardı. Onlara savunmamızı gösterdi." Realgar durdu, sonra da yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti. "Belki de bunu zaten biliyorsundur, Hornfel. Belki sen de bu işin içindesindir."

"Bu bir yalan!" diye haykırdı Arman öfkeyle. Realgar'a saldırdı. Silahlarını çeken askerler hızla onu çevrelediler ve önlem almak için yol arkadaşlarını da sardılar.

"İşte Hornfel bu şekilde Yüce Kral olmayı planlıyor," diye bağırdı Realgar, "Thorbardin'i insanlara satarak!"

Tahtının üzerine çıkmış olan Yücebulp, Uzunlar tarafından öldürülmek üzere olduklarını haykırarak karmaşayı arttırıyordu. Gneiss, Deawar Şefi, ayağa kalkmış, düzen kuralları üzerine bir nutuk çekiyor ama kimse onu dinlemiyordu. Klar Şefi de ayaktaydı ve elinde bir bıçak vardı.

Tanis tercüme yapmayı bıraktı. Basit bir şekilde neler olup bittiğini anlattı herkese.

"Bu bir felaket!" dedi Sturm ciddi bir edayla. "Artık kaçakları asla içeri almazlar!"

"Asıl soru, onun kaçakları nasıl bildiği," diye tısladı Raistlin. "Flint'e, ona bunu sormasını söyle."

"Bunun ne önemi olduğunu anlamadım," dedi Sturm sabırsızlıkla.

"Tabii sen anlamazsın," diye tersledi Raistlin alayla. "Sor ona, Flint."

Cüce kafasını salladı.

"Dinlemeyeceklerdir," dedi suratını asarak. "Realgar'ın tuzağına düştük. Artık yapabileceğim bir şey yok."

Hornfel kendini savunmak zorunda kalmış, Realgar tarafından yöneltilen suçlamaları şiddetle reddediyordu. Arman Kharas da reddetti ve yol arkadaşlarına şans eseri rastladığını söyledi, onları tutsak ettiğini ve konseyin önüne getirdiğini de ekledi.

"Grallen'in lanetiyle birlikte," diye bağırdı Realgar.

"Herkes sessiz olsun," diye kükredi Hornfel ve sonunda Şefler tartışmayı kestiler. Herkes yerine oturana kadar ters ters onlara baktı cüce. Askerler Arman'ı bıraktılar ve o da sakalını düzeltip, kendisine pis pis sırıtan Realgar'a öfkeyle baktı. Flint'e dönen Hornfel, ciddi bir ses tonuyla, "Bana cevap ver, Neidar'lardan Flint Fireforge. Bu suçlamalar doğru mu?" diye sordu.

"Hayır, suçlamalar doğru değil, Yüce Şef."

"Ona vadide saklanan insanları sor!" diye hırladı Realgar.

"Bir grup insan adına geldiğimiz doğru," dedi Flint.

"İtiraf ediyor!" diye bağırdı Realgar muzafferane bir şekilde.

"Ama asker değiller. Kaçaklar!" diye tersledi Flint öfkeyle.

"Erkekler, kadınlar ve çocuklar. Bir ordu değil! Ve Thorbardin'e gizlice girmeye çalışmadık. Kuzeykapısı bizim için açıldı."

"Nasıl?" diye sordu Hornfel. "Üç yüzyıldır gizli duran kapıyı nasıl buldunuz?"

Flint buna isteksizce cevap verdi, söyleyeceklerinin yanlış olduğunu kesinlikle biliyordu zira doğrudan Theiwar'ın lehine çalışıyordu ama başka bir açıklaması da yoktu. "Bizi buraya Grallen'in Miğferi getirdi ve kapıyı bizim için açtı."

Raistlin, Tanis'in yanında durmuş, elfin kolunu tutmuştu.

"Flint'e, Theiwar'ın kaçakları nereden bildiğini sormasını söyle," diye ısrar etti Raistlin.

"Bunun ne önemi var ki?" Tanis omuzlarını silkti. "Kapı açıldığında muhtemelen adamları araştırmak için dışarı çıkmıştır."

"İmkansız," diyerek karşı çıktı Raistlin. "Theiwar'lar güneş ışığına dayanamazlar!"

Tanis gözlerini adama dikti. "Bu doğru..."

"Susun, ikiniz de!" diye uyardı Sturm.

Hornfel bir adım ilerlemişti. Sessizlik için ellerini kaldırdı.

"Sana ve arkadaşlarına yöneltilen suçlamalar çok ciddi, Flint Fireforge," diye belirtti. "Krallığımıza izin almadan girdin. Kapıyı yok ettin."

"Bu bizim suçumuz değildi," diye bağırdı Tasslehoff ve anında Caramon'un büyük eli ile neredeyse boğuldu.

"Aramıza lanetli miğferi getirdin..."

"Grallen'in Miğferi lanetli değil," dedi Flint öfkeyle, "ve ben bunu kanıtlayabilirim."

Miğferi yukarı kaldırarak kafasına geçirdi.

Şefler, hepsi birden, ayağa fırladı; hatta herkesin ayağa kalktığını görerek toplantının sona erdiğini düşünen Aghar bile. Raistlin, tırnaklarını Tanis'in koluna batırdı. "Bu çok kötü olabilir, dostum."

"O lanet olası şeyi kafasına geçirmesini isteyen sendin!" dedi Tanis.

"Benim tercih edeceğim zaman ve yer bu olmazdı," diye yanıtladı Raistlin.

Sturm, cücelerin kılıcını aldığını unutarak gayri ihtiyari elini kılıcının kınına götürdü. Cüceler, el koydukları silahları girişin yakınına yığmışlardı. Sturm mesafeyi hesapladı, askerler ona ulaşmadan kılıcına ulaşıp ulaşamayacağını düşündü. Tanis, şövalyenin bakışlarını gördü ve ne düşündüğünü anladı. Sturm'e uyarırcasına baktı. Şövalye imalı bir şekilde başını salladı ama kapıya doğru birkaç adım da attı.

Flint, kafasında miğferle Saray'ın ortasında dikildi ve uzun, gergin bir süre boyunca hiçbir şey olmadı. Tanis daha rahat nefes almaya başladı, sonra miğferin ortasındaki mücevher kırmızı kırmızı ışıldamaya başlayarak salonu parlak kızıl-portakal bir renge boyadı; ortalarında kutsal bir ateş yanıyor gibiydi. Miğfer, Flint'in yüzünü kapladı; sadece sakalı ve altından da gözleri gözüküyordu.

Tanis, o gözlerde Flint'i göremedi; görünüşe göre Flint de ne onu ne de bir başkasını tanıyor gibiydi. Yabancılarla dolu bir odaya girmişcesine etrafına bakındı.

Şefler sessizleştiler, sessizlikleri ciddi ve uğursuzdu. Hepsi çekicini, kılıcını ya da ikisini birden tuttu. Askerler de silahlarını hazır ettiler.

Flint, ne Şeflere ne de askerlere ilgi göstermedi. Etrafını inceledi; bakışları, miğferin göz yarığından süzülerek her şeyi içine aldı, uzun bir yolculuktan sonra sevdiği bir yere dönen birine benziyordu.

"Evdeyim..." dedi Flint kendisinin olmayan bir sesle.

Hornfel'in öfkeli ifadesi yumuşayarak yerini şüpheye, tereddüde bıraktı. Oğluna baktı ve onun da kafasını sallayarak omuzlarını silktiğini gördü. Realgar, sanki başka bir şey beklemiyormuşcasına pis pis sırıttı.

"Rol yapıyor," diye mırıldandı.

Flint platforma doğru yürüdü, merdivenleri tırmandı ve boş bir tahta oturdu; siyah tahta, Ölüler Krallığı'nın kutsal tahtına. Bu konuda herhangi bir şey söylemeleri için meydan okurcasına, cüretkar bir ifadeyle baktı Şeflere. Şeflerin hepsi şok geçirerek, felç olmuş gibi ona bakakaldılar.

"Kimse Ölüler Tahtı'na oturamaz!" diye çığlık attı Gneiss.

Flint'i kolundan tutarak, onu kutsal tahttan atmaya çalıştı. Flint ne elini ne de ayağını oynatmadı ama Daewar Şefi, görünmez bir çekiç darbesi almış gibi bir anda geriye devrildi. Platformdan aşağı düştü, korku ve şaşkınlıkla titreyerek yerde yattı. Ölüler Krallığı'na ait olan tahta oturan ve ölü bir adamın miğferini takan Flint, konuştu.

"Ben, Prens Grallen'im," diyen sesi, sert ve soğuktu ve Flint'e ait değildi. "Atalarımın salonuna geri döndüm. Beni bu şekilde mi buyur ediyorsunuz?"

Diğer Şefler, hâlâ yerde yatmakta olan Daewar'a bakıyorlardı. Kimse ona yardım etmeye gitmedi. Artık kimse sırıtmıyor ya da alay etmiyordu.

Hornfel'e dönen Rance, "Onun soyundan gelen sensin. Bu laneti üzerimize senin ailen getirdi. Onunla konuşması gereken sensin," dedi gergin bir şekilde.

Hornfel bir saygı işareti olarak miğferini çıkarttı ve haysiyetle tahta yaklaştı. Arman da babasıyla gidecekti ama Hornfel eliyle, oğluna yerinde kalmasını işaret etti.

"Atalarınızın salonuna hoş geldiniz, Prens Grallen," dedi Hornfel; bir Hylar Şefine yakışır şekilde nazikti ama gururlu ve korkusuzdu. "Size yapılmış olan haksızlık için affınızı diliyoruz."

"Biz Daergar'ların bu konuyla hiçbir ilgisi yok, Prens Grallen," dedi Rance yüksek bir sesle. "Bilin istedim."

"Bizim de lanetlenmemiz adil değil," diye ekledi Gneiss ayağa kalkarken. "Size karşı çevrilmiş dolap hakkında babalarımızın babaları hiçbir şey bilmiyordu."

"Lanetiniz sadece Hylar'ların üzerine düşmeli," dedi Rance.

"Maskaralık!" dedi Realgar.

"Hepiniz susun," dedi Hornfel öfkeyle etrafına bakarak. "Bırakın da prensin sözlerini dinleyelim."

Tanis anladı. Hornfel akıllıydı. Flint'i deniyor, onun rol mü yaptığını, yoksa gerçekten de Prens Grallen'in ruhu tarafından ele mi geçirildiğini anlamaya çalışıyordu.

"Eskiden olsaydı sizleri lanetleyebilirdim," dedi Flint onlara. Sesi sertleşti ve korkunçlaştı. "Eskiden olsaydı öfkem, bu dağı başınıza yıkabilirdi." Öfkesi alevlendi. "Ne cüretle benimle tartışırsın, Hylar'lardan Hornfel? Zamansız öldürülmüş, kendi akrabalarım tarafından hayatım sonlandırılmışken ne cüretle hayaletimi gücendirirsin?"

Flint, sert bir şekilde yumruğunu tahtın koluna vurdu. Dağ titredi. Hayat Ağacı salladı. Zemin sarsıldı ve platformun üzerindeki tahtlar yerlerinden oynadı. Tavanda bir çatlak meydana geldi. Sütunlar çatırdadı. Aghar Yücebulp bir çığlık attı ve bayılarak yere düştü.

Hornfel dizlerinin üzerine çöktü. Artık korkuyordu. Hepsi korkuyordu. Koridordaki askerler taş zeminde birer birer diz çöktüler. Onları Şefler takip etti, en sonunda ayakta sadece Realgar kalmıştı ve o da nihayetinde diz çöktü ancak bunun her anından nefret ettiği belliydi.

Sarsıntı kesildi. Dağ sakinleşmişti.

Tanis, herkesin iyi olduğundan emin olmak için hızla etrafına bakındı. Sturm, kralların önündeki şövalyeler gibi bir dizinin üzerine çökmüş, kolunu da selamlamak için havaya kaldırmıştı. Raistlin, asasına dayanarak ayakta kalmıştı; yüzü ve düşünceleri, başlığının gölgesiyle gizlenmişti. Caramon, miğferini çıkarmıştı. Özlemle "Keşke Fizban da burada olsaydı

da bunu görseydi!" diyen Tasslehoff'u tutuyordu hâlâ. Tanis, dikkatini tekrar Flint'e verdi ve neler olacağını merak etti.

İyi bir şey olmayacak, diye düşündü.

Sessizlik o kadar mutlaktı ki Tanis, kaya tozlarının yerde yuvarlandığını duyabiliyordu.

Hornfel, titrek bir sesle tekrar konuştu. "Kardeşleriniz, ölmeden önce suçlarını itiraf ettiler, Prens Grallen. Sizi öldürmemiş olsalar da, ölümünüzden kendilerini suçladılar."

"Suçlulardı," dedi prens meşumca. "En gençleri, babamızın en sevdiği bendim. Onlara önem vermeyeceğinden, Thorbardin'in hakimiyetini bana bırakacağından korktular. Ölümümün onların elinden olmadığı doğru, ancak onların yüzünden öldüm."

"Gençtim. İlk savaşımı veriyordum. Ağabeylerim bana dikkat edeceklerine ve beni koruyacaklarına yemin etmişlerdi. Bunun yerine beni felaketime gönderdiler. Bana, ufak bir güçle, kötü büyücünün kalesi olan Zhaman'a yürümemi emrettiler. Bana söylediklerini yaptım. Nasıl yapmazdım ki? Onları seviyordum ve onlara hayrandım. Onları etkilemek istiyordum. Adamlarım beni uyarmaya çalıştılar. Bana bu görevin bir intihar olduğunu söylediler ama ben onları dinlemedim. Ağabeylerime güveniyordum ve onlar da bana adamlarımın yalan söylediğini, savaşın neredeyse kazanılmış olduğunu söylediler. Büyücüyü tutsak etme ve onu zincirlere vurup geri getirme onuru benim olacaktı."

"Bana bu miğferi hediye ettiler ve bunun beni yenilmez yapacağını söylediler. Gerçeği biliyorlardı, miğfer beni yenilmez yapmayacaktı. Theiwar yapımı olan bu miğferin üzerindeki mücevherin büyüsü ruhumu esir edecek ve içinde tutacaktı, böylece kin dolu ruhum bile geri dönüp gerçekte neler olduğunu anlatamayacaktı."

"Ağabeyleriniz yaptıklarından utanmışlardı, asil prens," dedi Hornfel. "Suçlarını Kharas'a itiraf ettiler ve ölmek için kendilerini savaşın ortasına attılar. Acı haber kendisine ulaştırıldığında babanız kederlendi. Durumu düzeltmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Adınıza bir heykel diktirdi ve sizin için bir mezar yaptırttı. Ağabeylerinizi isimsiz bir mezara gömdü."

"Ama yine de, babam benim adımı ağzına bir daha almadı," dedi Grallen.

"Asil babanız kendisini suçladı, Ekselansları. Bu trajediyi hatırlamaya dayanamıyordu. '*Üç evlat kaybettim.*' dedi. '*Birini savaşta, diğer ikisini karanlıkta.*' "

"Aslında, bizi lanetlemenize hiç gerek yok, yüce prens," diye ekledi Hornfel acıyla. "Bir zamanlar babanızın Yüce Kral olarak oturduğu taht, o öldüğünden beri boş. Kharas'ın Çekici kayboldu.

Babanızın mezarına gidip ona saygılarımızı sunarak avunamıyoruz bile; zira korkunç bir güç onu dünyadan ayırdı ve o şimdi, Şefler Vadisi'nin üzerinde, havada asılı duruyor. Yüce Kralımız'ın mezarı havada süzülüyor ve biz ona erişemiyoruz, ki bu da bizim sonsuz cezamız."

"Halkımız bölündü ve kısa bir zaman sonra, korkarım, bir iç savaş çıkacak. Bize daha fazla ne ceza verebilirsiniz, bilmiyorum Prens Grallen," dedi Hornfel, "dağı başımıza yıkmadığınız sürece."

"Vay!" diye ıslık çaldı Tasslehoff. "Flint bunu gerçekten yapabilir mi? Dağı yıkabilir mi?"

"Sus!" diye emreden Tanis'in ifadesi o kadar sertti ki Tasslehoff sustu.

"Eskiden olsaydı, intikamımı sizlerden alırdım ama ruhum yüzyıllar içinde çok şey öğrendi."

Flint'in sesi yumuşadı. İç çekti ve yumruk yaptığı eli gevşedi.

"Affetmeyi öğrendim."

Flint yavaşça ayağa kalktı.

"Ağabeylerimin ruhları, uzun zaman önce hayatlarının yolculuğunun geri kalanına çıktılar. Babamın ruhu da aynısını yaptı ve asil Kharas'ın ruhu da onunla birlikte gitti. Kısa bir süre sonra ben de onlara katılacağım, zira beni tutan zalim büyüden artık kurtuldum."

"Gitmeden önce, size bir hediye vereceğim, bir uyarı. Sahte Metal geri döndü ama Reorx ve diğer tanrılar da. Thorbardin'in kapısı tekrar açıldı. Güneşin ışığı dağın içini aydınlatıyor. Kapıyı tekrar kapatırsanız ışığın girmesini engellerseniz, karanlık sizi yok edecek."

"Bu bir oyun," diye mırıldandı Realgar. "Siz aptallar bunu göremiyor musunuz?"

"Çeneni kapat, yoksa senin yerine ben yapacağım!" dedi Tufa. Klar'ın bıçağı hâlâ elindeydi.

"Size teşekkür ediyoruz, Prens Grallen," dedi Hornfel saygıyla. "Sözlerinizi dinleyeceğiz."

Arman Kharas ayağa kalktı. "Bize söyleyeceklerinizin hepsi bu mu, Prens Grallen? Bana söyleyecek bir şeyiniz yok mu?"

"Oğlum, sessiz ol!" diye ihtar etti Hornfel.

"Prens, tanrıların yeniden bizlerle olduğunu söyledi! Bu Kharas'ın bahsini ettiği zaman; '*Tanrıların gücü geri döndüğünde, Çekiç de tekrar Krynn'in özgürlüğünü dövmek için ortaya çıkacak.*' "

Arman Kharas ilerleyerek Ölüler Krallığı'na ait olan tahtın önünde durdu. "Duncan'ın Mezarı'na nasıl gireceğimi söyle bana. Kharas'ın Çekici'nin nerede olduğunu söyle bana, soylu prens; çünkü bu benim kaderim!" Mücevherin ışığı gittikçe azaldı ve hafifledi, titredi ve yok oldu.

"Prens Grallen, bekle!" diye bağırdı Arman. "Bana söylemeden gidemezsin!"

Flint yavaşça ellerini kaldırdı ve miğferi kafasından çıkarttı. Zafer kazanmış veya sevinmiş gibi değil, sadece yorgun gözüküyordu. Yüzü süzülmüş ve solmuştu. Prensin ölü olduğu yıllar kadar yaşlanmış gibiydi.

"Sen biliyorsun!" diye bağırdı Arman bir anda, Flint'i işaret ederek. Genç cücenin sesi öfkeyle yanıyordu. "Sana söyledi!"

Flint, Grallen'in Miğferi'ni koltuk altında taşıyarak Ölülerin tahtından uzaklaştı.

Realgar bir kahkaha attı. "Bu bir hile, bir sahtekarlık! O yalan söylüyor. En başından beri yalan söylüyor. Çekiç'i nerede bulacağı konusunda hiçbir fikri yok!"

"Prens Grallen'in yaşamı ve ölümü hakkındaki detayları bildi," dedi Hornfel. "Ondan şüphelendiğimizde dağ sarsıldı. Reorx ve diğer tanrılar gerçekten dönmüşlerdir belki de."

"Realgar'a katılıyorum," dedi Rance. "Bulutarayan daha önce de sallanmıştı ama bunun doğal olduğundan başka bir şey iddia etmemiştik. Neden bu

seferki farklı olsun?"

Şefleri iterek geçen Flint karşısında Arman'ı buldu.

"Çekiç'in nerede olduğunu söyle bana! Ben bir prensim. Bu benim kaderim!"

"Neden söyleyecekmişim ki?" Flint parladı. "Çekiç'i alasın ve arkadaşlarımla beni de zindanlarınıza atasın diye mi?"

"Çekiç geri dönene kadar arkadaşlarını rehin alalım," diye önerdi Daewar.

"Bunu yaparsanız, Çekiç üç yüzyıl daha kayıp kalır!" dedi Flint öfkeyle.

Realgar'ın kısık gözleri, Flint'i inceliyordu. Gülümsedi ve "Bahse girmeyi öneriyorum," dedi.

Diğer Şefler ilgilenmiş gibilerdi. Tanrıları gibi, cüceler de kumarı çok severlerdi.

"Nasıl bir bahis?" diye sordu Hornfel.

"Eğer bu Neidar, Kharas'ın Çekici'ni bulursa ve bize getirirse, bu insanların krallığımıza girmesine izin vermeyi düşünebiliriz; bir ordu olmamaları şartıyla elbette. Eğer başarısız olursa, o ve arkadaşları esirimiz olarak kalırlar ve kapıyı da kapatırız."

Hornfel sakalını çekiştirdi ve şüpheyle Flint'e baktı. Daewar tatmin olarak kafasını salladı ve Klar da alçak bir sesle kıkırdayarak bıçağıyla çenesini kaşıdı.

"Bunu gerçekten düşündüklerini söylüyor olamazsın!" dedi Sturm, Tanis tercüme ettiğinde. "Bu kadar ciddi bir şey üzerine kumar oynayabileceklerine inanamam! Elbette ki Flint bunun bir parçası olmayacaktır."

"Şövalyeye katılıyorum," dedi Raistlin. "Bunda yanlış bir şey var."

"Belki öyledir," diye mırıldandı Flint, "ama bazen kazanmak için her şeyini ortaya koymalısın. Kabul ediyorum," diye bağırdı, "ama bir şartım var. Bana istediğinizi yapabilirsiniz ama kaybedersem, arkadaşlarım serbest kalacak."

"Bunu yapamaz, Tanis!" diyerek itiraz etti Sturm, şaşırmış ve sinirlenmişti. "Flint, Kharas'ın Kutsal Çekiç'i üzerine kumar oynayamaz!"

"Sakinleş, Sturm," dedi Tanis sabırsızca. "Çekiç henüz hiç kimsenin değil."

"Buna katlanmayacağım!" dedi Sturm. "Eğer sen bir şey yapmayacaksan, ben yapmak zorundayım. Bu bir saygısızlık!"

"Bırak da Flint bunu kendi bildiği şekilde halletsin, Sturm," diye uyardı Tanis. Sanki dönüp gidecekmiş gibi gözüken şövalyeyi kolundan yakaladı ve dinlemeye zorladı. "Solamniya'da değiliz. Cücelerin diyarındayız. Onların kuralları, kanunları ve gelenekleri hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Flint biliyor. O miğferi takarak çok büyük bir risk aldı. Ona güvenmek zorundayız, bunu borçluyuz."

Sturm tereddüt etti. Bir an için Tanis'e karşı gelmeye hazır gibiydi. Sonra düşündü ve isteksizce başını sallayarak kabullendi.

"Bu bahse gireceğiz," dedi Hornfel diğer Şefler adına da konuşarak, "ve koşullarımız şunlar: Arkadaşların hakkında hiçbir söz vermiyoruz Neidar'lardan Flint Fireforge. Onların kaderi, seninkine bağlı. Eğer gerçekten de Kharas'ın Çekici'ni bulup bize getirirsen, temsil ettiğin insanların Thorbardin'e girmelerine izin vermeyi düşüneceğiz ama bu, onlar hakkındaki değerlendirmemize bağlı olacak. Eğer, iddia ettiğin gibi asker değil de ailelerse, içeri buyur edilecekler. Bu şartlar uygun mu?"

"Tanrılar yardımcımız olsun!" diye mırıldandı Sturm.

Flint avucuna tükürdü ve elini uzattı. Hornfel de avucuna tükürdü. İki cüce el sıkışarak bahse tutuştular.

Hornfel, Tanis'e döndü.

"Dostunuzun yokluğunda bizim misafirlerimiz olacaksınız. Hayat Ağacı'ndaki misafir odalarında kalacaksınız. Güvenliğiniz için size muhafızlar vereceğiz."

"Teşekkür ederiz," dedi Tanis, "ama dostumuzla birlikte gideceğiz. Tehlikeli olabilecek bir maceraya tek başına çıkamaz."

"Dostunuz yalnız olmayacak," diye yanıtladı Hornfel hafifçe gülümseyerek. "Oğlum Arman ona eşlik edecek."

"Bu delilik, Flint!" dedi Raistlin yumuşak sesiyle. "Diyelim ki Çekiç'i buldun. Bu cüceyi sana saldırmaktan, seni öldürmekten ve onu senden çalmaktan ne alıkoyacak?"

"Ben alıkoyacağım," dedi Flint sinirlenerek.

"Bir zamanlar olduğun kadar genç değilsin," diye karşılık verdi Raistlin, "güçlü de değilsin ama Arman öyle."

"Oğlum asla böyle bir şey yapmaz," dedi Hornfel öfkeyle.

"Gerçekten de yapmam," diyen Arman kırılmıştı. "Babamın oğlu ve bir Hylar olarak söz veriyorum ki dostunuzun hayatını kutsal bir mesuliyet olarak addedeceğim."

"Hem Flint de Kharas'ı öldürüp Çekiç'i çalabilir," diyerek araya girdi Tasslehoff. "Değil mi, Flint?"

Flint'in yüzü kıpkırmızı oldu. Caramon, iç geçirerek, elini kenderin omzuna koydu ve onu kapıya doğru götürdü.

"Flint, bunu kabul etme!" dedi Sturm.

"Yapılacak bir anlaşma yok," dedi Hornfel, tartışmayı sonlandıran bir ses tonuyla. "Ne bir insan ne de bir yarımelf, hele kesinlikle bir kender, Yüce Kralımız'ın kutsal mezarını kirletemez. Şefler Konseyi sona ermiştir. Oğlum, size kalacağınız yere kadar eşlik edecek." Hornfel arkasını döndü ve gitti.

Askerler, yol arkadaşlarının etrafını sardı. Onlarla birlikte gitmekten başka seçenekleri yoktu. Flint, Tanis'in yanında yürüdü. Yaşlı cücenin başı eğik, omuzları çöküktü. Grallen'in Miğferi'ni sıkı sıkı tutuyordu.

"Çekiç'i nerede bulacağını gerçekten biliyor musun?" diye sordu Tanis fısıldayarak.

"Belki," diye mırıldandı Flint.

Tanis sakalını kaşıdı. "Sekiz yüz insanın hayatı üzerine o '*belki*' yüzünden kumar oynadığının farkındasın, değil mi?"

Flint, arkadaşına bir göz attı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Tanis kafasını salladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye homurdandı Flint.

- 12 -

Uzunlar Hanı.
Sturm tartışıyor.
Flint tahta yontuyor.

Yol arkadaşlarına verilen yer, Hayat Ağacı'nın zemin katında yer alıyordu ve şehrin geri kalanından daha eski ama daha az kullanılmış bir bölgedeydi. Bütün binalar terk edilmiş, kapı ve pencereleri tahtalarla kapatılmıştı. Flint, bunun nedenini anlattı.

"Her şey –kapılar ve pencereler– insan boyuna göre. Hayat Ağacı'nın bu kısmı insanlar için yapılmıştı."

"Eskiden Uzun Kasabası olarak bilinirdi," diye bilgilendirdi Arman onları. "Burası, bir zamanlar burada yaşayan ve burada çalışan insan ve elf tüccarlar için ayrılmıştı. Size, özellikle sizin ırkınızdan olanlar için inşa edilen hanlardan birinde oda veriyoruz."

Bu, özellikle Caramon'u rahatlatmıştı. Zaten iri vücudunu cüce boyuna uygun vagonlara ve fıçılara sokmak zorunda kalmıştı ve geceyi de kısa cüce bacaklarına uygun bir yatakta geçirmekten endişeleniyordu. Han, girişimci bir cüce tarafından depo olarak kullanıldığından, diğer binaların çoğundan daha iyi durumdaydı. İki katlıydı ve kurşun çerçeveli cam pencereleriyle masif bir meşe kapısı vardı.

"Afet'ten önce, bu han her gece dolardı," dedi Arman, "*misafirlerini*" içeri sokarken. "Ansalon'un her tarafından, İstar, Solamniya ve Ergoth'tan tüccarlar gelirdi. Bir zamanlar bu salonda kahkahalar ve altın çınlamaları duyulurdu. Artık hiçbir şey duyulmuyor."

"Farelerin ciyaklaması dışında." Raistlin iğrenerek cübbesinin eteklerini topladı; larva fenerinden çıkan ışık yüzünden şaşıran birkaç kemirgen zeminde koşuşturmaya başlamıştı.

"En azından yataklar boyumuza göre," dedi Caramon şükranla, "masalar ve sandalyeler de. Şimdi bir de yiyecek ve içecek bir şeylerimiz olsaydı..."

"Adamlarım size et, bira ve temiz yatak örtüleri getirecek," diyen Arman, Flint'e döndü. "İkimiz de güzelce uyusak iyi olacak bence. Yarın sabah erkenden Şefler Vadisi'ne gitmek için yola çıkarız."

Arman duraksadı, sonra da, "Gideceğimiz yer orasıdır herhalde?" dedi.

Flint'in tek yanıtı bir homurdanmaydı. Bir iskemleye doğru yürüdü, üzerine yerleşti ve bir parça odun ile yontma bıçağını çıkarttı. Arman Kharas, bakışları Flint'in üzerine kitlenmiş olarak kapıda durmaya devam etti; cücenin bir şeyler açıklamasını umduğu belliydi.

Görünen o ki, Flint'in söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Tanis ve diğerleri karanlık ve kasvetli handa dikilerek etraflarına baktılar, ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Arman kaşlarını çattı. Flint'e konuşmasını emretmek istediği belliydi ama bunu yapabilecek bir durumda da değildi. En sonunda, "Dinlenmeniz bozulmasın diye dışarı muhafızlar dikeceğim," dedi.

Raistlin alaylı bir kahkaha attı. Tanis, ona uyarırcasına baktı ve arkasını döndü. Sturm fıçılar, kutular ve kasalarla birlikte bir köşeye yığılmış ahşap somyaları çekerek çalışmaya başladı. Caramon yardım teklif etti, Tasslehoff da; ancak kenderin yaptığı ilk şey, içinde ne olduğunu anlamak için kasalardan birine delikler açmak oldu. Arman, onları izleyerek olduğu yerde durmaya devam etti. Flint de elindeki tahtayı yontmaya...

En sonunda Arman sakalını çekiştirdi ve herhangi bir sorularının olup olmadığını sordu.

"Evet," dedi Caramon, ağır somyalardan birini kafasının üzerine kaldırmış, yere indirmeye hazırlanıyordu. "Akşam yemeği ne zaman?"

* * * * *

Verilen yemek sade ve basitti, testilerden birindeki birayla sindirildi. Arman Kharas en sonunda gitmişti. Tanis, genç cüce için üzülmüş ve Flint'e de kızmıştı; en azından hayatı boyunca kurduğu hayalleri yıkılmış olan Arman'a iyi davranabilirdi. Ancak Flint'in aksiliği üzerindeydi ve Tanis, söyleyebileceği her şeyin durumu daha da kötü yapacağını fark ederek sessiz kaldı. Flint sessizlik içinde yemeğini ağzına sokuşturarak yedi ve bitirdiğinde masadan uzaklaşıp tahtasını yontmaya geri döndü.

Sturm yemek boyunca dimdik oturdu, diken diken olmuş bıyıklarından ve gözlerindeki buz mavisi parıltıdan bunları onaylamadığı belliydi. Raistlin iştahsızca ve az yedi, bakışları kendi içine dönmüş, düşünüyordu. Caramon haddinden fazla bira içti ve kafasını masaya koyup uyumaya başladı. Konuşan tek kişi Tasslehoff'tu, günün heyecanlı olayları hakkında neşeyle gevezelik ediyor, kimsenin onu dinlemiyor olduğunu umursamıyordu.

Raistlin aniden tabağını kenara itti ve ayağa kalktı. "Büyülerimi çalışmaya gidiyorum. Rahatsız edilmek istemiyorum." Tek rahat koltuğu aldı ve Tanis'in içinde ufak bir ateş yakmayı başarmış olduğu büyük taş şöminenin yanına çekti.

Raistlin, masanın üzerine yığılmış olan, nefesi bira kokan ikizine iğrenerek baktı.

"Birinizin şu koca yığını yatağa götüreceğine inanıyorum," dedi.

Büyü kitabını çıkarttı, kısa bir süre sonra okumaya dalmıştı bile. Sturm ve Tanis, sızan Caramon'u en sağlam yatağa taşıdılar ve onu şiltenin üzerine attılar. Sonra Sturm, Flint'in yanına gitti.

"Flint, bunu yapamazsın," dedi Sturm.

Flint bıçağını tahtaya sertçe sürtünce kopan kocaman bir parça neredeyse büyük bir sandığın üzerindeki kilidi açmaya çalışan Tasslehoff'u vuracaktı.

"Bu kadar önemli bir maceraya şu Arman Kharas ile birlikte çıkamazsın. Öncelikle, onun akıl sağlığından çok emin değilim. İkinci olarak da bu çok tehlikeli. Aramızdan biri seninle gelmezse gitmeyi reddetmelisin."

Küçük tahta parçaları Flint'in bıçağının altından uçuşarak ayağının dibine düştüler.

Sturm'ün yüzü kızardı. "Şefler seni reddedemezler Flint. Uygun bir muhafızın olmazsa çekici getirmeyeceğini söyle sadece! Ben, sana eşlik etmekten gurur duyarım."

Flint başını kaldırıp yukarı baktı. "Peh!" dedi ve tekrar aşağı bakmaya başladı. Başka bir yonga uçtu. "Sen çekici derhal Thorbardin'den çıkartır ve Solamniya'ya götürürsün."

Yumruğunu masaya vuran Sturm, kalaylı tabakların zıplamasına ve Tasslehoff'un irkilerek maymuncuklarını düşürmesine neden oldu. "Hey!" dedi kender ciddiyetle. "Sessiz ol. Raistlin ve ben konsantre olmaya çalışıyoruz."

"Çekiç, davamız için hayati bir değer taşıyor!" dedi Sturm öfkeyle.

"Çok bağırma, Sturm," diye uyardı Tanis. "Duvarlar kalın ama kapı değil ve muhafızlar hemen dışarıda."

"Cüce dilinden başka bir şey bilmiyorlar," dedi Sturm ama sesini de alçalttı. Sakinleşmeye çalışarak odanın içinde bir süre volta attı, sonra da tekrar Flint'le yüzleşmeye döndü.

"Bağırdığım için özür dilerim ama giriştiğin işin önemini anladığını sanmıyorum. Bildiğimiz kadarıyla bu şeytani ejderhaları öldürebilecek tek silah ejderha mızrağı ve Kharas'ın Çekici de ejderha mızraklarının yapımında kullanılabilecek tek çekiç. Eğer çekici şövalyelere götürürsen bir kahraman olursun Flint. Efsanelerde ve şarkılarda sonsuza dek hatırlanırsın. Daha da önemlisi, binlerce hayat kurtarırsın!"

Flint ona bakmadı ama şövalyenin söyledikleri ilgisini çekmiş gibiydi. Tahtayı yontması yavaşladı. Artık sadece çok ufak yongalar düşüyordu. Tanis, bu konuşmanın gittiği yönden hoşlanmamıştı.

"Buraya gelmemizin nedenini unuttun mu Sturm?" diye sordu Tanis. "Sekiz yüz erkek, kadın ve çocuk için güvenli bir yer bulmak için geldik. Flint, eğer bulursa, çekici cücelere getireceğine dair söz verdi. Bunun karşılığında da Hornfel, kaçakların Thorbardin'e girmesine izin verdi. Eğer cücelerin kutsal çekicini alıp gitmeye kalkarsak buna izin vermeyecektir. Hatta muhtemelen buradan sağ bile çıkamayız. Gerçeklerle yüzleş Sturm. Ejderha mızrağı bir hayal, bir hikaye, bir efsane. Öyle bir silahın var olduğundan emin bile değiliz."

"Bazılarımız eminiz," dedi Sturm.

"Kaçaklar gerçek ve onların maruz kaldığı tehlike de öyle," diye karşı çıktı Tanis. "Yarın yalnız gitmemen gerektiği konusunda Sturm'e katılıyorum Flint ama bence seninle gitmesi gereken kişi benim."

"Bana güvenmiyor musun Yarımelf?" Sturm'ün yüzü kızardı, gözleri büyüdü.

"Sana güveniyorum Sturm," dedi Tanis göğüs geçirerek. "Benim için, Flint için ya da herhangi birimiz için hayatını vereceğini biliyorum. Senin cesaretinden, şerefinden ya da dostluğundan hiç şüphem yok. Sadece... şu anda mantıksız olduğunu düşünüyorum! Sağduyuyu, insanlığı kurtarma hayali için terk ettin."

Sturm kafasını salladı. "Sana değer veriyorum ve saygı duyuyorum Tanis, eğer tanımış olsaydım babama vereceğim değer ve duyacağım saygı kadar. Ancak bu konuda geri çekilemem. Şimdi sekiz yüz hayat kurtarabiliriz ama kötü kraliçe Ansalon'un tamamını fethedip herkesi kölesi yaptığında kaybedeceğimiz binlerce kişi ne olacak? Ejderha mızrağı şu an için bir hayal olabilir ama o hayali gerçekleştirebilecek güce sahibiz! Tanrılar, Kharas'ın Çekici'ni arayayım diye getirdiler beni buraya Tanis. Buna bütün kalbimle inanıyorum."

"Onun nerede olduğunu tanrılar bana söylediler Sturm Brightblade." Flint bıçağını kemerine soktu, ayağa kalktı ve yontmakta olduğu tahtayı ateşe attı. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Sturm bir konuda haklı Flint," dedi Tanis. "Şeflere, bizlerden birinin sana eşlik etmesini istediğini söylemelisin. Kim olduğu umurumda değil. Sturm'ü al, Caramon'u al. Sadece birini al! Bunu yapar mısın?"

"Hayır," Flint, odanın uzak bir köşesinde bulduğu cüce boyutlarındaki yatağına doğru ilerledi.

"Mantıklı ol, dostum," diyen Tanis'in sabrı, cücenin inatçılığından dolayı taşmaya başlıyordu. "Arman Kharas'la birlikte gidemezsin! Ona güvenemezsin!"

"Aslında Flint, eğer gerçekten işe yarayacak bir yol arkadaşı istiyorsan, beni seçmelisin," dedi Raistlin, ateşin yanındaki yerinden.

"Sanki sana güvenen varmış gibi!" Sturm öfkeyle büyücüye baktı. "Gitmesi gereken kişi benim."

Flint odanın ortasında durdu ve onlarla yüzleşmek için döndü. Yüzü sinirden kıpkırmızı kesilmişti.

"Sizlerden birini alacağıma kenderi almayı tercih ederim. Bu kadar!" Ayaklarını yere vurarak yatağına doğru ilerledi.

Tasslehoff ayağa fırladı. "Beni mi? Yanına beni mi alacaksın Flint?" diye bağırdı heyecanla.

"Kimseyi almıyorum," diye hırladı Flint.

Yatağına çıktı, battaniyeyi kafasına kadar çekti ve herkese sırtını döndü.

"Ama Flint," diye sızlandı Tas, "daha şimdi alacağım..."

"Tas, onu rahat bırak," dedi Tanis.

"Beni yanına alacağını söyledi!" diyerek itiraz etti Tas.

"Flint yorgun. Hepimiz yorgunuz. Bence yataklarımıza gitmeliyiz. Belki de sabah her şey daha farklı gözükür."

"Flint, beni yanına alacağını söyledi," diye mırıldandı Tasslehoff.

"Kılıcımı bilemeliyim."

Keselerini karıştırarak bıçağını aradı. Tekrar sahibine geri dönmüş olan Tavşanöldüren'i bulduktan sonra bir bileği taşı aramaya koyuldu. Onu bulamadı ama bulduğu başka birkaç nesne o kadar ilginçti ki bıçağını tamamen unuttu. Raistlin, kitabını sertçe kapattı.

"Umarım ikiniz de kendinizden memnunsunuzdur," dedi büyücü, yatağına gitmek için Sturm ve Tanis'in yanından geçerken.

"Sabah daha düzgün düşünmeye başlayacak," dedi Sturm.

"Bundan o kadar emin değilim," Tanis, cüceye bir göz attı. "Ne kadar inatçı olabileceğini biliyorsun."

"Onu ikna ederiz," dedi Sturm.

Huysuz yaşlı cüceyi daha önce de ikna etmeye çalışmış olan Tanis, bundan pek umutlu değildi.

* * * * *

Flint gözlerini karanlığa dikmiş, öylece yatıyordu. Sturm haklıydı. Tanis haklıydı. Raistlin bile haklıydı! Mantık, ertesi sabah onlardan birini yanına alması gerektiğini söylüyordu. Eğer bunun gerekli olduğunu söylerse, Hornfel izin verirdi. Şeflerin pek seçeneği yoktu. Yine de konuyu düşünmeye devam ettikçe, Flint doğru kararı vermiş olduğunu farketti. Yanlış nedenlerden dolayı vermişti ama bu onu daha az doğru yapmıyordu.

"Onur Çekici, şövalyelere ve onların zafer hayallerine ait değil dedi Flint kendi kendine. "Elflere ait değil. Başları ne kadar dertte olursa olsun insanlara da ait değil. Çekiç, cüceler tarafından yapılmıştı ve cücelere ait. Onunla ne yapılacağına cücelerin karar vermesi gerekir ve eğer bunun anlamı onu kendimize saklayacağımızsa öyle olsun."

Bu iyi bir nedendi ve kulağa hoş geliyordu, ama Flint'in tek başına gitmesinin tek nedeni değildi.

"Bu sefer, kahraman ben olacağım."

Elbette, kahramanın Arman Kharas olması ihtimali her zaman vardı ama Flint bunun pek muhtemel olduğunu düşünmüyordu. Reorx, miğferi takarsa çekicin onun ödülü olacağına dair söz vermişti. Flint Fireforge, Dünyanın Kurtarıcısı, Cüce Halklarının Birleştiricisi... Belki de Flint Fireforge, Yüce Kral... Flint, kendi kendine gülümsedi. Sonuncusunun gerçekleşmesi pek muhtemel değildi ama yaşlı bir cüce hayal kurabilirdi, değil mi?

shiny now
Ogre
Taman Bûsuk
Goblins
Fun?
before
Neraka
Sanction
Poor
Thorad
Zerlak

- 13 -

Sahte Metal.
Garip yatak arkadaşları.
Flint'in yemini.

Arman Kharas'ın kapıya vurmasıyla uyandıklarında, yol arkadaşları daha yatağa yeni gitmiş gibi hissettiler kendilerini. Yerin metrelerce altında, güneş ışığından mahrum olduklarından zaman konusunda hiçbir fikirleri yoktu ama Arman, dışarıdaki dünyada güneşin ilk ışıklarının dağların zirvelerindeki karı aydınlattığı konusunda güvence verdi.

"Nasıl biliyorsun bunu?" diye homurdandı Caramon. Kendi deyimiyle, "*gecenin bir yarısı*", özellikle de çok fazla bira içmenin etkilerinden muzdaripken uyandırılmış olmaktan hiç memnun değildi.

"Thorbardin'de güneşin görülebildiği yerler var ve bizler de su saatlerimizi ona göre ayarlıyoruz. O yerlerden birini bugün göreceksin," dedi Flint'e ciddi bir sesle. "Güneş, Kalil S'rith
–Şefler Vadisi– üzerinde daima parlar."

Sturm ciddi ciddi Tanis'e baktı ve o da kafasını sallayarak Flint'e baktı; cüce, özellikle kimseye bakmıyordu. Yaşlı cüce odada ağır ağır yürüyerek çeşitli şeylerle meşgul oluyordu; zırhını giymek, "*grifon yeleli*" miğferi takmak ve Grallen'in Miğferi'ni kemerine iliştirmek gibi.

Tanis, Strum'ün ifadesinin değiştiğini farketti. Şövalyenin bir şey söyleyeceğini anladı ve onu durdurmak için bir şey söyleyecekti ama çok geç kalmıştı.

"Flint," dedi Sturm ciddiyetle, "mantıklı ol. Birimizi yanına al."

Flint, Arman'a döndü.

"Bir silaha ihtiyacım olacak. O mezarı yerden kaldıran her neyse, elimde baltam olmadan onuna yüzleşmeyeceğim."

Arman Kharas, sırtındaki koşumdan işlemeli çekici çıkarttı. Ona esefle baktıktan sonra Flint'e uzattı.

"O senin," dedi Flint. "Ben kendi savaş baltamı alacağım."

Yanıtın ret olması üzerine Arman kaşlarını çattı. "Gerçek Çekiç'i bulma bilgisi sana verildi. Kopyasını taşıyan sen olmalısın. Onu özellikle bunun için yaptırmıştım. O, benim Kharas'a gösterdiğim hürmet. Kharas'ı onurlandırmak için onu Kralın Mezarı'na sen taşıyacaksın."

Flint ne söyleyeceğini bilemedi. Kendi savaş baltasıyla çok daha rahat ederdi ama zaten incinmiş olan genç cüceyi daha fazla incitmek istemiyordu.

Flint elini uzatarak çekici aldı ve neredeyse yere düşürecekti. Arman'ın onu neden verdiğini şimdi anladığını düşündü. Çekiç ağır ve hantaldı, iyi yapılmış ama iyi tasarlanmamıştı. Denemek için bir iki kez savurduğunda neredeyse bileğini kıracaktı.

Gülümseyip gülümsemediğini görmek için kuşkuyla Arman'a baktı. Ancak Arman ciddi bir şekilde duruyordu ve Flint, genç cücenin sözlerinde ciddi olduğunu farketti.

Flint, elini Arman'a uzattı. "Bunu arkadaşlık adına kabul ediyorum."

Arman tereddüt etti, sonra el sıkıştılar.

"Belki de Arman'ı yanlış değerlendirmişizdir," dedi Tanis.

Sturm burnundan soludu. "Sahte bir büyülü çekiç taşıyarak ortalıkta dolanıyor. Bence sadece bu bile onun deli olduğunun kanıtı."

Raistlin bir şey söyleyecek gibiydi ama durdu. Flint ve çekice düşünceli düşünceli baktı.

"Ne var?" diye sordu Tanis büyücüye.

"Flint'le konuşmayı tekrar denemelisin."

Tanis, bunun bir zaman kaybı olduğunu ona söyleyebilirdi ama Flint'in eşyalarını toplamaya devam ettiği yere gitti. Tasslehoff yardım etmeyi önerdi ama bunun sonucunda Flint en sevdiği bıçağını kaybetti. Anında

kenderi yakalayan cüce, Tas'ın çığlıklarını ve itirazlarını duymazdan gelerek keselerini boşaltmaya başladı.

"Sturm, sana bir şey söyleyeceğim," dedi Raistlin.

Sturm, Raistlin'in kum saati gözlerindeki garip parıltıya güvenmedi ama pencerenin yanına kadar ona eşlik etti.

"Şu çekiç, gerçeğinin birebir kopyası mı?" diye sordu Raistlin.

"Çekiç'i sadece resimlerde gördüm," diye yanıtladı Sturm, "ama bence aynısı."

"Sahtesini gerçeğinden nasıl ayırabilirsin?"

"Çekiç çok hafif olmasıyla ünlü ama vurduğunda sanki arkasında tanrılar varmış gibi güçlü bir darbe indiriyor ve gerçek Çekiç Thorbardin'in Kutsal Örsü'ne vurduğunda, bütün dünyada ve güçlerde duyulabilen bir ses çıkartıyor."

Raistlin, sahte çekice baktı. Ellerini cübbesinin kolları içine sokarak öne eğildi ve fısıldayarak, "Flint çekiçleri değiştirebilir," dedi.

Sturm adama bakakaldı; ya anlamamıştı ya da anlamayı reddediyordu.

"Flint'te sahte çekiç var," diye açıkladı Raistlin. "Tek yapması gereken, gerçek Çekiç'le sahtesinin yerini değiştirmek. Gerçeğini kendisi alır ve cücelere de diğerini verir."

"Farkı anlayacaklardır," dedi Sturm.

"Ama bu bütün sorunlarımızı çözer!" dedi Raistlin ısrarla, elini Sturm'ün koluna koyarak. Şövalye dokunuştan ürktü ama dinlemek için yerinde kaldı. "Cücelere istediklerini veririz. Biz de istediğimizi alırız. Ejderha mızrakları dövüldüğünde, Çekiç'i onlara geri getirebilirsin. Kimse zarar görmez; büyük bir iyilik yapmış oluruz."

"Bu... onurlu bir davranış değil," dedi Sturm.

"Ah, evet, eğer istediğin onursa, o halde Kara Kraliçe'nin ejderhaları küçük çocukların etlerini kemiklerinden ayırırken onlar için onurlu bir dua etmekten çekinme." Raistlin, şövalyenin kolunu sıktı. "Hayatın yerine onurunu seçme hakkına sahip olabilirsin ama seçme şansı olmayanları, Kara

Kraliçe'nin egemenliği altında ceza çekip ölecek olanları düşün. Ve o hüküm sürecek, Sturm. İyinin güçlerinin –iyinin kuvvetsiz güçlerinin– onu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını sen de en az benim kadar iyi biliyorsun."

Sturm sessizleşmişti. Raistlin, şövalyenin içinde kopan fırtınayı hem görebiliyor hem de hissedebiliyordu. Sturm'ün kol kasları gerildi ve sertleşti. Gözleri parladı, yumrukları sıkıldı. Sadece masumları değil, kendini de düşünüyordu. Çekiç'i şövalyeliğe götürecekti. Efsanevi ejderha mızraklarını döven o olacaktı. Solamn'ın halkının, herkesin kurtarıcısı olacaktı.

Raistlin, şövalyenin neler düşündüğünü tahmin edebiliyordu ve tahminlerinde neredeyse haklıydı. Raistlin, Sturm'ün zafer hayalleriyle baştan çıktığını farz etti ama aslında şövalyeyi etkileyen, yaklaşan savaşta ıstırap çekecek olan masumlardı. Que-shu'nun için için yanan harabelerini ve zalimce öldürülen çocuklarını görüyordu gözlerinin önünde.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye soran Sturm'ün ağzından kelimeler isteksizce döküldü. Raistlin'e ördüğü ağlarda yardım etmeyi kabul edeceğini hiç düşünmemişti. Sturm, masumları tekrar hatırlattı kendine.

"Flint'le konuşmalısın," dedi Raistlin. "Ona plandan bahset. Beni asla dinlemeyecektir."

"Beni dinleyeceğinden de emin değilim," dedi Sturm.

"En azınan denemeliyiz! Bu fikri aklına sok." Raistlin duraksadıktan sonra, usulca, "Tanis'e hiçbir şey söyleme," dedi.

Sturm anladı. Tanis, böylesi bir oyuna karşı çıkardı. Sadece namussuz değil, aynı zamanda tehlikeliydi de. Eğer cüceler anlarsa, bu hepsinin sonu olabilirdi ama savaşı kazanmak için en iyi umutları ejderha mızraklarıydı; bu, yarımelfin anlamayı inatla reddettiği bir şeydi.

Sturm gergince başını salladı. Raistlin, başlığının gölgesi altında kendi kendine gülümsedi. Erdemli şövalyeye karşı bir zafer kazanmış, onu yüce kaidesinden düşürmüştü. Gelecekte, Sturm'ün erdem konusundaki nutukları ne zaman sıkıcı bir hal alsa, Raistlin'in tek yapması gereken "*Kharas'ın Çekici*" diye fısıldamak olacaktı.

"Tanis'i kenara ben çekerim. Sen Flint'le konuş."

Tanis, Flint'in yontma bıçağını bulmuş ve Tasslehoff'u binanın arkasından geldiğini iddia ettiği garip bir sesi araştırmaya göndermişti. O ve Flint yolculuktan bahsediyorlardı ki –aslında Tanis yolculuktan bahsediyor ve Flint tek kelime bile etmiyordu– Raistlin, Tanis'e biraz konuşmak istediğini söyledi.

"Caramon'un sağlığından endişeliyim," dedi Raistlin. "Bu sabah pek iyi değil."

"Çok içti, hepsi bu," dedi Tanis. "Akşamdan kalma. Bu ilk değil. Bence buna şimdiye kadar alışmış olmalıydın."

"Sanırım bu sefer daha ciddi," diye ısrar etti Raistlin. "Hasta gibi. Lütfen gelip ona bir bak."

"Hastalıklar hakkında benden daha çok şey biliyorsun, Raistlin..."

"Senin fikrini almak istiyorum, Yarımelf," dedi Raistlin. "Sana ne kadar saygı duyduğumu bilirsin."

Tanis bunu bilmiyordu ama Caramon'un gerçekten hastalanmış olması ihtimaline karşın, Raistlin ile birlikte, Caramon'un gözlerinin üzerinde soğuk bir bez parçasıyla yattığı yatağın başına gitti.

Tanis, Caramon'a bakarken, Raistlin de endişeyle etraflarında dolaştı. Raistlin'in gözleri, Sturm ve Flint'in üzerine kitlenmişti. Sturm'ün çekiçleri değiştirmeyi cüceye ne zaman söylediğini anladı, zira Flint'in ağzı açık kalmıştı. Cüce, Sturm'e şaşkınlık içinde baktı ve şiddetle kafasını salladı.

Sturm ısrar ederek konuşmaya devam etti. Şövalye içten ve ciddiydi. Flint tekrar kafasını salladı ama bu sefer o kadar şiddetli değildi. Bunu düşünüyordu. Flint önce Arman'a, sonra da sahte çekice baktı. Kaşları çatıldı. Raistlin'e baktı ve adamın gözlerini kırpmadan, tereddütsüz baktığını görüp bakışlarını kaçırdı. Sturm'e bir şey söyledi ve o da dönerek kasıtlı bir kayıtsızlıkla Raistlin'e doğru geldi.

"Caramon'un durumu ne kadar kötü?" diye sordu Sturm, ölüm döşeğinde yatan birine bakar gibi üzgün bir sesle.

Raistlin kafasını salladı ve iç çekti.

"Çok fazla içti, hepsi bu," dedi Tanis sabrı taşarak.

"Belki de solucan etinden olmuştur," dedi Raistlin.

"Ah, tanrılar!" diye homurdandı Caramon. Midesini tutarak yataktan aşağı yuvarlandı, bir köşeye koştu ve su kovasına kustu.

"Görüyorsun, Tanis," dedi Raistlin sitemle, "kardeşim son derece hasta! Onu sana bırakıyorum. Gitmeden önce Flint'le konuşmam lazım."

"Ve ben de seninle iki kelime etmek istiyorum, Raistlin," dedi Sturm. "Tabii bana biraz zaman ayırabilirsen."

İkisi birlikte yürüyerek, Tanis'i şaşkınlık içinde sakalını kaşıyıp arkalarından bakarken bıraktılar. "Bu ikisi neyin peşinde? Sanırım Flint'i ikna etmeye çalışacaklar. Eh, iyi şanslar."

Caramon'u solucan yemediğine ikna etmeye gitti.

"Flint bunu en azından düşünmeye söz verdi," dedi Sturm.

"O halde çabuk düşünmeli," dedi Raistlin. "Büyüyü yapmak için zamana ihtiyacım var ve genç arkadaşımız gitmek için sabırsızlanıyor."

Arman, kollarını göğsünde birleştirmiş kapıda bekliyordu. Arada sırada kaşlarını çatıyor, gürültülü bir şekilde iç geçiriyor ve çizmesinin ucunu yere vuruyordu.

"Bulduğumuzda, Çekiç'i Yıldızlar Tapınağı'na götüreceğiz," diye açıkladı Arman. "Güneş batmadan önce orada olacağımızı söyledim babama, tabii daha önce olmazsa."

Flint adama baktı. "Ne sanıyorsun? Mezara girip Çekiç'i alacağımızı ve dışarı çıkacağımızı mı?"

"Onu ben bilemem," diye yanıtladı Arman soğuk bir sesle. "Onu nasıl bulacağımızı bilen sensin."

Flint homurdandı ve kafasını salladı. Çantasını kapattı, yerden kaldırdı ve omzuna astı. Gözleri Raistlin'inkilerle buluştu. Flint hafifçe başını salladı.

Raistlin, "Yapacak!" dedi sevinçle Sturm'e. "Bir sorun var. Yapacağım büyü bir değiştirme büyüsü. Bir nesneyi küçültmek için tasarlanmış."

"Küçültmek mi?" diye tekrarladı Sturm şaşırarak. "Çekici küçültmek istemiyoruz ki!"

"Bunun farkındayım," dedi Raistlin sinirli bir şekilde. "Çekicin ağırlığını azaltsın ama boyutunu küçültmesin diye büyüyü biraz değiştirmeyi düşünüyorum. Küçük bir olasılık ama hata yapabilirim. Eğer yaparsam, oyunumuz açığa çıkacakır."

Sturm kaşlarını çattı. "O halde devam etmemeliyiz."

"Küçük bir ihtimal dedim," diye belirtti Raistlin. "Çok küçük." Çattığı kaşlarının altından ters ters bakan Flint'in yanına gitti.

"Bu taklit iyi bir işçiliğin ürünü," dedi Raistlin. "Onu daha yakından incelemek için elime alabilir miyim?"

Flint etrafına bakındı. Arman kapıda dikilmeyi kesmiş, gittikçe artan sinirini bastırmak için yürüyüşe çıkmıştı. Tanis odanın diğer tarafında Caramon'la konuşuyordu. Flint yavaşça hareket ederek çekice uzandı. Acemice koşumundan çıkarttı ve Raistlin'e verdi.

"Ağır," diye belirtti.

Raistlin çekici aldı, ağırlığını anlamak için kaldırdı, sonra da rünleri incelemek için elini üzerinde gezdirdi.

"Eğer daha hafif olsaydı," dedi Flint, tedirgin bir şekilde zırhının kayışlarını çekiştirirken, "taşıması daha kolay olurdu."

"İzleyen biri var mı?" diye sordu Raistlin fısıldayarak.

"Hayır," dedi Sturm bıyıklarını düzeltirken. "Arman dışarıda. Tanis de kardeşinle birlikte."

Raistlin gözlerini kapattı. Bir eliyle çekici tuttu, diğerini de rünlerle kaplanmış metalin üzerinde gezdirdi. Hafif bir nefes aldıktan sonra, Flint'e bacağında bir böcek yürüyormuş hissini veren garip kelimeler söyledi. Cüce kararından pişman oldu ve çekici geri almak için elini uzattı. Sonra Raistlin bir iç çekti ve gözlerini açtı.

"Bu ağır," dedi çekici geri verirken. "Kullanırken dikkatli olmayı unutma."

Belli ki büyü başarısız olmuştu. Flint rahatladı. Çekici tuttu ve neredeyse arkaya yuvarlanacaktı. Çekiç, kenderin tavuk tüyü kadar hafifti.

Raistlin'in gözleri parladı. Ellerini, cübbesinin yenlerinin içine çekti.

Flint çekici baştan aşağı inceledi ama herhangi bir değişiklik göremedi. Onu koşumuna koyarken Raistlin'in gözlerini gördü ve çekicin ağır olduğunu tam vaktinde hatırladı. Flint rol yapmakta çok başarılı değildi. Bu oyuna katılmayı kabul ettiğine çok pişman olmuştu ama artık çok geçti.

"Eh, ben yola çıkıyorum," diye bildirdi. Çekicin ağırlığı belini bükmüş gibi –ki gerçekten de öyleydi– kamburunu çıkartıp durdu.

"Keşke bunu tekrar düşünsen," dedi Tanis, veda etmek için yanına gelirken. "Kararını değiştirmek için hâlâ vaktin var."

"Evet, biliyorum." Flint burnunu kaşıdı. Durdu, boğazını temizledi ve sonra da, "Bu yaşlı cüceye bir iyilik yap Tanis, olmaz mı? Bırak da şu sıkıcı hayatında bir kez olsun şan kazansın. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum..."

"Hayır," dedi Tanis ve elini Flint'in omzuna koydu. "Kesinlikle aptalca değil. Reorx seninle yürüsün."

"İnanmadığın tanrılara dua etme, Yarımelf," diye tersledi Flint. "Kötü şans getirir."

Omuzlarını dikleştiren Flint, artık gitme vaktinin geldiğini söyleyen Arman Kharas'a katılmak için dışarı çıktı. İkisi, Hylar askerlerinin eşliğinde yürüyerek uzaklaştılar. Geride kalan iki Hylar askeri, hanın kapısının dışındaki nöbet yerlerini aldılar.

"Umarım kahvaltıyı unutmamışlardır," dedi Caramon yatağında otururken.

"Kendini iyi hissetmediğini sanıyordum," dedi Raistlin kuru bir sesle.

"Kustuktan sonra kendimi daha iyi hissediyorum!" Caramon yürüdü, kapıyı açtı ve kafasını dışarı çıkarttı. "Ne zaman yemek yiyeceğiz?"

Tasslehoff, Flint bir binanın köşesinden dönüp uzaklaşana kadar pencereden dışarıya baktı. Sonra da bir iskemleye yığıldı.

"Flint, onunla birlikte o Süzülen Mezar'a gidebileceğime söz vermişti" dedi Tas, iskemlesinin bacaklarının arasındaki çubuğu tekmelerken.

Tanis, Flint'in böyle bir söz vermediği konusunda kenderi ikna etmeye çalışmanın imkansız olduğunu biliyordu, o yüzden de Tas'ı yalnız bıraktı; beş dakika içinde, ilginç başka bir şey bulduğunda bunu unutacağından emindi.

Sturm de pencereden dışarıya bakıyordu. "Kapıdaki muhafızlarla başa çıkabiliriz, Tanis. Sadece iki kişiler."

"Sonra ne yapacağız?" diye sordu Raistlin alayla. "Fark edilmeden Thorbardin'den nasıl kaçacağız? Cüce kılığına mı gireceğiz? Kender bunu yapabilir ama bizim sakal takıp dizlerimizin üzerinde yürümemiz gerekir."

Büyücünün alayı yüzünden Sturm'ün yüzü kızardı. "En azından Hornfel'le konuşabiliriz. Ona dostumuz için endişelendiğimizi anlatırız. Konuyu tekrar düşünebilir."

"Bence onunla konuşmak istediğimizi söyleyebiliriz," dedi Tanis, "ama başarılı olacağımızdan şüpheliyim. Kutsal mezara sadece cücelerin girebileceğini açık bir şekilde söyledi."

Sturm, kasvetle pencereden dışarı bakmaya devam etti.

"Flint, Şefler Vadisi'ne gidiyor," dedi Tanis. "Ölüler Krallığı'na, sırtını koruması için deli bir cüce ve yol göstermesi için ölü bir prensle birlikte. Üzerine titremek ona yardımcı olmayacaktır."

"Tek yapabileceğimiz onun için dua etmek olacaktır," dedi Sturm ve dizlerinin üzerine çöktü.

Raistlin omuzlarını silkti. "Ben yatağıma geri dönüyorum."

"En azından kahvaltı gelene kadar," dedi Caramon.

Yapacak başka hiçbir şey yoktu. Tanis de yatağına döndü ve gözlerini tavana dikti.

Sturm sessizce dua etmeye başladı. "Yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyorum ama onu daha büyük bir iyilik için yaptım," dedi Paladine'e. Ellerini birleştirdi. "Her zaman yaptığım gibi..."

*** * * * ***

Tasslehoff, iskemlesindeki çubukları tekmelemeyi kesti. Sturm tanrısıyla olan sohbetine iyice dalana, Tanis'in gözleri kapanıp nefes alıp verişi düzene girene, Caramon'un gürültülü horultusunu duyana ve Raistlin'in öksürmesi kesilene kadar bekledi.

"Flint gidebileceğimi söyledi," diye mırıldandı Tas. " '*Kenderi almayı tercih ederim.*' Söylediği buydu. Tanis onun için endişeleniyor ve eğer ben onunla birlikte olsaydım bu kadar endişelenmezdi."

Tasslehoff keselerini çıkarttı. Onları geride bırakmak çok kötü olacaktı. Onlarsız kendini çıplak gibi hissediyordu ama dostu için bu fedakarlığı yapacaktı. İskemlesinden aşağı kayıp ancak bir kenderin aklına koyduğunda olabileceği kadar sessizce hareket ederek kapıyı açtı ve usulca dışarı çıktı. İki askerin de sırtı ona dönüktü. Konuşuyorlardı ve onu duymadılar.

"Selam!" diye bağırdı Tas.

Nöbetçiler kılıçlarını çektiler ve Tas'ın tahmin edemeyeceği bir hızla cüceler arkalarına döndüler. Tas, cücelerin bu kadar atik olduklarını bilmezdi, hele ki metallere bürünmüşlerse...

"Ne istiyorsun?" diye hırladı askerlerden biri.

"Geri dön!" dedi arkadaşı ve hanı işaret etti.

Tas, cüce dilinde birkaç kelime biliyordu. Çeşitli dillerde birkaç kelime biliyordu, zira yolda karşılaşılabilecek yabancılara "Ama bunu düşürdün!" diyebilmek çok yararlıydı.

"Hoopakımı istiyorum," dedi Tas nazik bir şekilde.

Cüceler ona baktılar ve biri, kılıcıyla tehditkar bir hareket yaptı.

"Kılıç değil," dedi Tas, hareketin manasını yanlış anlayarak. "Hoopak. '*Hoo*' ve '*pak*' olarak heceleniyor ve kender dilinde '*hoopak*' anlamına geliyor."

Askerler hâlâ anlamamışlardı. Sinirlenmeye başlamışlardı ama Tasslehoff da gittikçe sinirleniyordu.

"Hoopak!" diye tekrarladı yüksek sesle. "İşte şu, yanınızda duruyor!"

Sturm'ün kılıcını işaret etti. Askerler bakmak için döndüler.

"Ay! Benim hatam," dedi Tasslehoff. "Demek istediğim buydu."

Atladı, zıpladı ve hoopakını aldı. Bir zıplama ve darbe sonunda askerlerden birinin suratına hoopakın alt ucuyla vurdu ve diğer tarafını da diğer askerin midesine gömdü.

Tas, kısa bir süre sonra uyanıp sıkıntı yaratmamaları için her birinin bir de başına vurdu. Aralarından daha ufak olanını seçerek, cücenin kafasından miğferini çıkarttı.

"Raistlin'in fikri çok iyiydi. Cüce kılığına gireceğim!"

Miğfer çok büyüktü ve kafasında dönüyordu. Cücenin zincir zırhı kenderi neredeyse yuttu, ayrıca en az altı ton ağırlığında olmalıydı. Zincir zırhı attı ve yerine cücenin deri yeleğini giydi. Takma sakalın iyi bir fikir olduğunu düşündü ve düşünceli düşünceli cücenin sakalına baktı ama onu kesmek için kullanabileceği hiçbir şeyi yoktu. Tas miğferi çıkarttı, tepe saçını açtı, yüzünün önüne düşürdü ve miğferi geri taktı. Uzun saçları, bir sakal gibi altından çıkıyordu.

Ancak gözlerinin önündeki saç sorun yaratmıştı çünkü önünü göremiyordu ve burnunu kaşındırıyordu ki bu yüzden sıklıkla durup hapşırması gerekti. Ama arkadaşı için her türlü fedakarlığı yapardı.

Tasslehoff, kırık pencerenin önünde durarak hayran hayran kendine baktı. Sonuçlardan epey etkilenmişti. Kimsenin onu bir cüceden ayıramayacağına emindi. Hızla yola koyuldu. Flint ve Arman hız konusunda avantajlılardı ama Tas onları yakalayacağından emindi.

Hem Flint söz vermişti.

- 14 -
Üç yüzyıllık öfke.
Beyler vadisi.

Flint, Kalil S'rith, Şefler Vadisi'ne sessizce ve çabukça, yaygara kopmadan, sıkıntıya girmeden ve kendilerine bakan bir kalabalık olmadan gidebileceklerini ummuştu. Ama Şefler sessiz kalmamışlardı. Bir Neidar'ın Kharas'ın Çekici'ni aramaya çıkacağı dedikodusu bütün cüce diyarına yayılmıştı.

Flint, Arman ve muhafızları Uzunlar şehrinden ayrıldılar ve düşmanca bakan bir kalabalığın içine girdiler. Cüceler Flint'i gördüklerinde yumruklarını salladılar ve hakaretler yağdırdılar, ona tepesine geri dönmesini ya da o kadar da hoş olmayan yerlere gitmesini söylediler. Arman da bu hakaretlerden payını aldı, cüceler ona hain diyor ve eski aşağılayıcı lakabını söylüyorlardı, "Deli Arman."

Flint'in kulakları yandı ve öfkesi de alevlendi. Raistlin'in gerçek Çekiç'i Thorbardin'den çalma ve cücelere sahtesini bırakma fikrinden bir anda çok memnun kaldı. Çekiç'i yanında götürecek ve iğrenç kuzenlerini de sonsuza dek dağlarının içinde kalmaları için terk edecekti.

Kalabalık o kadar kızgındı ki, Flint ve Arman, Şefler Vadisi'ne buranın bir sakini gibi kalıcı olarak yerleşebilirlerdi ama neredeyse bir ayaklanma çıktığı haberini alan Hornfel, askerlerini gönderdi. Askerler kalabalığa dağılmalarını emretti ve emirlerini güçlendirmek için mızraklarını ve kılıçlarının keskin olmayan kısımlarını kullandılar. Vadiye çıkan Sekizinci Yol'u kapattılar. Bu biraz zaman aldı. Askerler yolu yayalardan temizlerken ve vagonlardaki yolculara çıkmalarını söylerken, Arman ve Flint beklemek zorunda kaldılar. Eğer Flint dikkat ediyor olsaydı, çok garip görünüşlü bir cücenin –miğferi kafasında dönen ve sakalı göz yarıklarından çıkan ince yapılı (hatta kansız) bir cüce– kalabalığı yararak ilerlediğini fark ederdi. Ancak Flint öfkeden neredeyse kör olmuştu. Çekici elinde tutuyor, birkaç dağ cücesinin kafasına indirmek istiyordu.

Tam o garip görünüşlü cüce onlara yetişmişti ki, askerler Sekizinci Yol'un temizlendiğini bildirdiler. Arman Kharas ve Flint, vagonun içine tırmandılar. Flint yerine otururken, tanıdık bir sesin tiz bir şekilde kendisine seslendiğini sandı.

"Hey, Flint! Beni bekle!"

Flint kafasını uzattı. Arkasına döndü ama o bir şey göremeden önce vagon hareket etmeye başladı.

* * * * *

Tasslehoff dövüştü, ittirdi, dirsek attı, tekmeledi ve kızgın cücelerden oluşan kalabalığı yararak ilerlemeyi başardı. Tam Flint'e beklemesi için seslenebilecek kadar yaklaşmayı başarmıştı ki, arkadaşını taşıyan vagon sallandı ve raylar boyunca hareket etmeye başladı. Tas başarısız olduğunu düşündü.

Sonra bir görevinin olduğunu hatırladı. Arkadaşlarının hepsi, Flint'in tek başına gidiyor olmasından endişeleniyordu. Hatta Sturm dua bile ediyordu. Eğer mızraklı bir cüce alayı gibi ufak bir şey yüzünden vazgeçerse, arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratırdı.

Arman ve Flint, birbirlerine bağlanmış altı vagonluk bir serideki ilk vagona oturdular; Arman'ın askerleri de onlara eşlik edecekti. Ancak Arman onlara geride kalmalarını emretti, böylece diğer beş vagon boş kaldı.

Vagonlar hızlanıyorlardı. Cüce askerler kol kola durmuş, ayaklarını omuz genişliğinde açmış, kalabalığın vagonları kontrol eden mekanizmaya erişmesini engellemek için bir barikat kurmuşlardı. Tas bir açıklık gördü. Emekleyerek, bastıran bedenleri tutmakla meşgul olan bir muhafızın bacaklarının arasından geçti.

Tas, ray hattı boyunca koştu ve son vagonu yakaladı. Hoopakını içeri attıktan sonra kendisi de vagona atladı ve kene gibi yapıştı.

Neredeyse düşeceği gergin bir andan sonra, Tas bir bacağını içeri attı. Vücudunun geri kalanı da onu takip etti ve vagonun dibindeki hoopakının yanına düştü. Tasslehoff sırt üstü yatarak, vadiye giderken üzerinden geçen sarkıtlara baktı ve Flint'in kendisini görünce ne kadar mutlu olacağını düşündü.

* * * * *

Yedinci, Sekizinci ve Dokuzuncu Yollar, Kalil S'rith, Şefler Vadisi'ne çıkıyordu. Her yolun sonunda Muhafız Salonu olarak bilinen bir giriş vardı ama buralarda hiçbir cüce nöbet tutmamıştı. Vadinin muhafızlarına hürmet ve saygı vardı. Cüceler vadiye sadece ölülerini gömmek için gelirlerdi ve ölmüş olanlara saygılarını sunacak kadar kalırlardı.

Eski günlerdeki gibi değildi, en azından Flint öyle duymuştu. Afet'ten önce, Reorx'un ermişleri vadiyle ilgilenirler, onun hep düzgün kalmasını sağlarlardı. Cüceler, aile yıldönümlerini atalarıyla birlikte kutlamak ya da eski Şeflerin son dinlenme yerlerini ziyaret edip ruhlarını iyi tutmak için gelirlerdi.

Ermişlerin gidişinden sonra cüceler vadiye gelmeye devam etmişlerdi ancak ilgilenecek ermişler olmadığından çimler uzamış ve yabani otlarla kaplanmış, mezar taşları devrilmiş, cüceler de bir süre sonra gelmekten vazgeçmişlerdi. Cüceler atalarına saygı duyarlardı ve çoğu, siyasete veya günlük hayatlarına onları da dahil eder, onlardan rehberlik veya yardım isterdi, ama cüceler artık ölülerin uykusunu bozmaya pek istekli değillerdi. Bir cüce mezara ya da kurgana konduğunda ailesi veda eder ve giderdi; vadiye de sadece ailenin başka bir üyesinin gömülmesi gerektiği zaman dönerdi.

Yüzlerce yıl önce Reorx tarafından kutsanmış olan Şefler Vadisi, kutsal bir alandı. Vadi bir zamanlar sessiz ve huzur dolu bir yerdi. Şimdiyse kederliydi. Vadi aynı zamanda güneş ve rüzgarın, bulutların ve yıldızların olduğu bir yerdi, zira Thorbardin'de üzerinde güneş parlayan tek alandı. Bu da cücelerin oraya nadiren gitmesinin bir diğer nedeniydi. Işığı görünce ağlayan, rahimdeki bebekler gibiydiler. Bütün hayatlarını dağın altında, karanlıkta yaşadıklarından, Thorbardin cüceleri, vadinin rüzgarın estiği, güneşin ısıttığı boşluğuna girdiklerinde kendilerini rahatsız
–zayıf ve savunmasız– hissederlerdi.

Muhafız Salonu'nun devasa tunç kapıları, Sekizinci Krallık'ın simgesiyle –bir savaşçının eli tarafından yere konmuş eğik bir çekiç– işaretlenmişti.

* * * * *

Sekizinci Yol boyunca ilerlerken ne Flint ne de Arman konuştu. Tunç kapılara yürürken de konuşmadılar. Arkalarındaki karmaşanın gürültüsü uzaklaştıkça azalmıştı. Her biri kendi düşünceleri, umutları, rüyaları, istekleri ve korkularıyla meşguldü.

İki kanatlı kapıya ulaştılar ve sözü edilmemiş, ortak bir düşünceyle ellerini kapının farklı kanatlarına koydular; Flint sol, Arman Kharas da sağ kanadı aldı. Miğferlerini çıkartıp başlarını eğerek, Kalil S'rith'in azametli kapısını açtılar.

Gün ışığı –parlak, göz alıcı, kör edici– suratlarına çarptı. Arman Kharas gözlerini kıstı ve ışığı engellemek için elini gözlerine siper etti. Flint gözlerini kırpıştırdıktan sonra serin dağ havasından derin bir nefes aldı ve yüzünü, güneşin sıcaklığına doğru çevirdi.

"Reorx adına!" dedi Flint bir nefeste. "Bunu ne kadar özlediğimi bilmiyordum! Hayata tekrar dönmüş gibiyim!"

Ölüm vadisinde, diye düşündü, alay eder gibi. Arman gözlerini muhafaza etti. Engin, mavi gökyüzüne bakamıyordu.

"Benim için ölüm gibi," dedi ters ters. "Duvar yok, sınır yok, başlangıç yok, son yok. Üzerimde kainatın enginliğini görüyorum ve ben onun içinde hiçbir şeyim, hatta hiçbir şeyden de azım ve bu hoşuma gitmiyor."

O zaman Flint, kendi halkı ve dağın altındakiler arasındaki büyük uçurumu ilk kez olarak anladı. Uzun bir zaman önce, iki taraf da rahat bir şekilde hem güneşte hem de karanlıkta yürüyebiliyordu. Artık biri için hayat olan, diğeri için ölüm anlamına geliyordu.

Flint, Arman Kharas'ın hayalindeki gibi, halkının eskisi gibi olup olamayacağını merak etti. Lanetleri, hakaretleri, nefret sözlerini –oklardan daha keskin, sert ve öldürücüydüler– duyan, kendi kalbinde yanan öfkeyi hisseden Flint, bunun pek olası olduğunu düşünmüyordu; Çekiç olsun ya da olmasın. Öfkesi yanıyor olmasına karşın, değer verdiği bir şeyi kaybetmiş gibi, bu duruma üzüldü.

*** * * * ***

İki cüce, ilerlemeden önce gözleri parlak ışığa alışana kadar bekledi. İkisi de iyi göremiyordu, bu yüzden Tasslehoff'un vagondan çıktığını

farketmediler. Büyük miğferi atmış, kokulu ve kaşındıran deri yeleği çıkartmış, Flint'i şaşırtmak için hızla tunç kapıya doğru koşuyordu, zira yaşlı cücenin havaya zıpladığını ve kızardığını görmek her zaman eğlenceli olmuştu.

Tas kapıdan geçti ve güneş ışığı, bir tokat gibi çarptı yüzüne. Güneş parlak ve kesinlikle beklenmedikti. Elleriyle gözlerini kapatan kender, tunç kapıya doğru geriledi. Işık doğrudan beynine saplandı ve tek görebildiği, mavi çizgili ve küçük sarı noktalı dev bir kırmızı çamurdu. Bu aslında eğlendirici ve ilginç hadise geçtiğinde Tas gözlerini açtı ve tunç kapının kapanarak kendisini her zamankinden daha koyu bir karanlıkta bıraktığını gördü.

"Çok sıkıntıya katlanıyorum," diye homurdandı Tas gözlerini ovalarken. "Umarım Flint bunun değerini bilir."

* * * * *

Şefler Vadisi, yüzlerce yıl önce çökerek açılmış bir mağaraydı. Ölüler ya hışırdayan gri çimden yükselen ufak höyüklerde ya taş kapılarla işaretlenmiş büyük kurganlarda ya da –zengin ve güçlü cüceler olduğunda– mozolelerde yatıyorlardı. Her biri, üzerine ailenin adı kazınmış bir taşla işaretlemişti, aile adının altındaki satırda da aile üyesinin adlı yazıyordu. Bazı ailelerin böyle taşları vardı zira nesilleri uzun bir zamanı kapsıyordu. Flint, yürürken Neidar isimlerini –kendi ismi olan Fireforge da dahil– aradı. Duncan'ın dağı mühürlemesiyle oluşan bir diğer sorun da, bir zamanlar gömülmek için Thorbardin'e dönen Neidarlar'ın geleneksel mezarlıklarına ulaşımının artık engellenmiş olmasıydı.

Höyüklerin etrafında patikalar veya izler yoktu. Ölümlülerin ayakları burada nadiren yürüyordu. Flint ve Arman höyükler arasında ilerlediler; hedeflerini, gözleri ışığa alıştığı anda görmeye başlamışlardı; Duncan'ın Mezarı.

Mezardan çok, küçük bir saraya benzeyen süslü yapı, vadinin ortasındaki sakin ve mavi bir gölün onlarca metre yukarısında heybetle süzülüyordu. Göl, dağdaki karın eriyerek, mezarın yerden sökülmesi sonucunda açılan çukura dolması sonucunda oluşmuştu.

Flint, gözlerini bu harikulade görüntüden alamıyordu. Mezara huşu içinde baktı. Şimdiye kadar pek çok cüce yapımı abide görmüştü ama hiçbiri

bununla boy ölçüşemezdi. Tonlarca ağırlıkta olan mezar, sanki bulutlar kadar hafifmişçesine onlarla birlikte havada süzülüyordu. Beyaz mermerden kuleleri ve taretleri, güneş ışığında parlayan ateş kırmızısı kiremitlerle süslenmişti. Buzlu camdan pencereler, balkonlara açılıyordu. Bir kattan diğerine uzanan dik merdivenler birbirlerini kesiyor ve binanın etrafında dolanıyordu.

Derin bir ses mezardan çınladı ve vadi boyunca yankılandı. Nota bir kez çalındı ve sonra azalarak kayboldu.

"Bu neydi?" diye sordu Flint şaşkınlıkla.

Arman Kharas, kafasını kaldırıp süzülen mezar mucizesine baktı.

"Bazıları bunun Kharas tarafından kullanılan Çekiç olduğunu söylerler. Kimse tam olarak bilmiyor."

Nota tekrar duyuldu ve Flint, bunun metale vuran çekiç sesine benzediğini itiraf etmek zorunda kaldı. Onları mezarda neyin beklediğini tahmin etmeye çalıştı –tabii ona ulaşmayı başarırlarsa– ve Sturm'ün öğüdünü dinleyip arkadaşlarının kendisiyle gelmesi için Hornfel'e baskı yapmış olmayı istedi.

"Kral Duncan, bu mezarı hayattayken yaptırmaya başlamış," dedi Arman. "Çocuklarının ve onların çocuklarının ve onlardan sonra gelenlerin hepsinin bir arada dinleneceği bir anıt olacakmış. Ancak Hylar hanedanlığı için

öngördüğü şeyler gerçekleşmedi. İki oğlu sade, işaretsiz bir höyüğe gömülmüş. Üçüncü oğlunun mezarı ise sonsuza dek boş kalacak."

"Kral öldüğünde, klanlar arasındaki savaştan tiksinen Kharas, cesedi mezara kendisi getirmiş. Kralın cenazesinin kavgalı Şeflerin uygunsuz hareketleri ile bozulacağından korkan Kharas, katılmalarını yasaklamış. Girmeye çalıştıkları ama tunç kapıların yüzlerine kapandığı söylenir. Kharas asla geri dönmemiş. Şefler kapıya vurup açmak için zorlamışlar. Zemin öyle bir şiddetle sarsılmış ki, binalar yıkılmış, Hayat Ağacı çatlamış ve göl taşmış."

"Dağın sarsılması durduğunda, tunç kapı savrularak açılmış. Her biri çekici bulmaya ve kendi hakkı olduğunu iddia etmeye hevesli olduğundan, vadiye ilk kimin gireceği konusunda Şefler kavga etmişler. Kan revan içinde içeri girmeyi başarmışlar ve kralın mezarının korkunç bir güç tarafından yerden söküldüğünü ve kafalarının üzerinde havada süzüldüğünü farketmişler dehşet içinde."

"Yıllar boyunca birçok kişi mezara giriş yolunu bulmaya çalıştı ama bu güne kadar kimse başaramadı ve şimdi" –Arman karanlık bakışlarını mezardan Flint'e çevirdi– "sen, bir Neidar, sırrı bildiğini iddia ediyorsun." Arman, uzun siyah sakalını çekiştirdi. "Ben bundan şüpheliyim."

Flint yemi yuttu. "Prens Grallen'in mezarı nerede?" Aniden bu işi başarıp bitirmeyi istemişti.

"Pek uzak değil." Arman eliyle işaret etti. "Gölün kenarında gördüğün siyah mermerden dikili taş. Bir zamanlar, yerden kopartılmadan önce, dikili taş Duncan'ın Mezarı'nın önünde duruyormuş. Orada prensin bir heykeli var ve arkasında da dağ sarsıldığında kırılan mermer kemerin kalıntıları duruyor."

Arman, Flint'e baktı. "Prensin mezarına ulaşınca ne yapacağız? Tabii bana söylemek istemezsen başka..." diye ekledi hızla.

Flint, genç cüceye bir şey borçlu olduğunu hissetti. Ne de olsa, Arman ona çekicini vermişti.

"Miğferi onun mezarına götüreceğim," dedi Flint.

Arman şaşkına dönerek bakakaldı. "Hepsi bu mu? Çekiç hakkında bir şey yok mu?"

"Pek değil," dedi Flint kaçamak bir şekilde.

Bir his, bir duygu vardı ama belirli bir şey yoktu. Dostlarına bir şey söylememesinin asıl nedeni, onları geride bırakmaya karar vermesinin diğer nedeni buydu.

"Ama Realgar'la bahse girmeyi kabul ettin..."

"Ah," dedi Flint, ölülerin höyüklerinin arasından yürürken, "bahse girmekten kaçan hangi cüce kendisinin bir cüce olduğunu söyleyebilir?"

* * * * *

Tasslehoff bir süre tunç kapıya baktı, sonra gidip kanatlarından birini tekmeledi; tekmeleyerek açacağını düşündüğünden değil, ona çok sinirlendiğinden yapmıştı bunu. Parmak uçlarından omuzlarına kadar titredi ve daha da sinirlendi.

Hoopakını yere bırakan Tas, iki elini birden kapıya koydu ve itti. İtti, itti, ama hiçbir şey olmadı. Yüzündeki teri silmek için ara verdi ve Flint'ten başka kimse için bu kadar derde katlanmayacağını düşündü. Kapının azıcık oynadığını da düşündü ve bu sefer bütün ağırlığını vererek tekrar ittirdi.

"Burada kimin işe yarayacağını biliyor musun?" dedi Tas kendi kendine, bütün gücüyle kapıyı ittirirken. "Fizban. Eğer burada olsaydı, ateş toplarından birini bu kapıya fırlatırdı ve o da hemencecik açılıverirdi."

Kapı da o anda tam olarak bunu yaptı. Açılıverdi.

Bunun sonucunda Tas kendini havayı ve güneş ışığını iterken buldu ve yüz üstü yere kapaklandı. Yüz üstü yere kapaklanmak, Tas'a Fizban'ın yapacağı başka bir şeyi hatırlattı; çatlak yaşlı büyücünün büyülerine genelde eşlik etmeyen ateş ve duman ve topyekun tahribat. Tas bir an için otların üzerinde yattı ve dostunun ölümüne hüzünlendi. Sonra da görevini hatırlayarak ayağa fırladı ve etrafına bakındı.

Tunç kapının arkasından kapanmaya başladığını o anda farketti. Tas hoopakını almak için atıldı ve tam kapı gürültüyle kapanmadan önce onu içeri almayı başardı. Etrafında dönerek havaya baktı, süzülen mezarı gördü ve bir gonga vuran çekice benzeyen bir ses duydu. Kender büyülenmişti.

Tas, şaşkın bir şekilde mezara bakarken zaman kaybetti. Çekiç, havada süzülen o mezarın içindeydi ve Flint de onu almak için oraya çıkıyordu. Gözleri dolan Tas iç geçirdi.

"Umarım bunu söyleyerek duygularını incitmem, Kraliçe Takhisis," dedi ciddiyetle, "ve seni temin ederim ki, bir gün Cehennem'i ziyaret etmeyi planlıyorum ama şu anda bütün dünyada olmak istediğim tek yer, Duncan'ın Mezarı."

Tasslehoff, arkadaşını aramaya koyuldu.

* * * * *

Prens Grallen'in mezarı, vadinin ortasındaki gölün etrafına yapılmış pek çok kurgan, mezar ve höyükten biriydi. Burada, gölün etrafında, yüzyıllardır Şefler ve aileleri yatıyordu. Ancak Grallen'in mezarı boş olan tek mezardı; asla bulunamayacak bedeni alması için açık bırakılmıştı. Mezar, siyah bir dikili taş ve prensin gerçek boyutlardaki bir heykeliyle işaretlemişti. Bu heykelde prens, savaş zırhını giymişti ama silahı yoktu. Elleri, mezarın kendisi gibi boş, kafası çıplaktı.

Kharas, prensin heykelinin önünde durarak başını saygıyla eğdi; miğferini elinde tutuyordu. Ağzı kurumuş olan Flint ise Grallen'in Miğferi'ni taşıyarak yavaş yavaş ilerledi. Ne yapacağını bilemiyordu. Miğferi boş mezara mı bırakması gerekiyordu? Tam geri dönecekti ki, etinde soğuk bir dokunuş hissetti. Heykelin taştan elleri kendi ellerinin üzerindeydi.

Flint'in midesi büküldü. Elleri titredi ve neredeyse miğferi düşürüyordu. Hareket etmeye çalıştı ama taş eller onu sıkıca yakalamıştı. Heykelin suratına, gözlerinin içine baktı ve sadece taştan ve boş olmadıklarını gördü. Hayatla parlıyorlardı.

Taş dudaklar kıpırdadı. "Çıplak başım bu uzun yıllar boyunca güneşe ve rüzgara, yağmura ve kara maruz kaldı."

Flint titredi ve gelmemiş olmayı diledi. Tereddüt ettikten sonra kendisini cesaretlendirdi ve korkudan tir tir titreyerek miğferi heykelin kafasına yerleştirdi. Metal, taşa sürtündü. Miğfer soğuk yüzü kapladı ve gözleri kapattı. Kırmızı mücevher parladı.

"Ağabeylerimin yanına gidiyorum. Bu yolculuğa birlikte çıkabilmemiz için beni uzun süredir bekliyorlar."

Flint'i bir huzur kapladı ve korkusu yok oldu. Ezici, her şeyi affeden bir sevgi hissetti. Neredeyse isteksizce miğferi bıraktı ve geri çekilip başını eğdi. Hissettiği huzur azalarak kayboldu. Arman'ın nefesinin kesildiğini duydu ve gözlerini kaplayan sis dağıldığında, prensin artık taştan bir miğfer taktığını gördü Flint.

Öksürerek boğazındaki tıkanıklığı açtı, gözlerindeki nemi sildi ve etrafına bakındı. Aradığını bulunca, dikili taşın etrafından dolandı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Arman onu takip ederken. "Nereye gidiyorsun?"

"Şuradaki kemere," dedi Flint işaret ederek.

"Kemer, Kharas'ın anısına yapılmış," dedi Arman. "Mezar dünyadan koparılırken yıkılmış. Yıllar boyunca da öyle kalmış. Babam, bizi Çekiç'e götüreceği umuduyla onu yaptırdı ama hiçbir şey olmadı."

Flint başını salladı. "Kemerin altından geçmemiz gerekiyor."

Arman kuşkuluydu. "Peh! Kemerin altından defalarca geçtim ama hiçbir şey olmadı."

Flint cevap vermedi, nefesini yürümeye sakladı. Raistlin'in de acımasızca hatırlattığı gibi, gençleşmiyordu. Kalabalıkta olanlar, vadideki yürüyüşleri ve heykelle yaşadıkları Flint'in gücünü tüketmişti. Bildiği kadarıyla da Çekiç'e ulaşmaya daha çok vardı.

Kemer, dikili taşla aynı siyah mermerden yapılmıştı. Sadeydi ve üzerinde, "*Bekleyip izleyeceğim. O geri dönmeyecek. Heyhat, Kharas için ağlıyorum.*" yazısı dışında hiçbir şey yoktu.

Flint durdu. Ayaklarının üzerinde bir ileri bir geri sallandı, kararını verdi ve derin bir nefes alıp gözlerini kapatarak kemere doğru koşmaya başladı. Koşarken de, "*Kharas için ağlıyorum!*" diye bağırdı.

Flint'in koşusu, onu kemerin diğer tarafındaki kahverengi otlara götürmeliydi. Bunun yerine, çizmeleri kırılgan ahşap zemin döşemesi üzerinde takırdadı. Şaşırmış bir halde gözlerini açtı ve kendini, taş

duvardaki dar bir ok yarığından parlayan güneş ışığıyla aydınlanan gölgeli bir odada buldu.

Flint bir nefes aldı ve huşuyla verdi. Arkasına döndü ve kemer orada, uzakta duruyordu. Uzaktan bir sesin, "Kharas için ağlıyorum," diye bağırdığını duydu ve kemerin önünde Arman belirdi. O da şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Buradayız!" diye haykırdı. "Mezarın içindeyiz!" Dizlerinin üzerine çöktü. "Kaderim gerçekleşmek üzere."

Flint ok yarığının yanına ilerledi ve dışarıya baktı. Aşağıda kahverengi otları, üzerinde güneşin yansıdığı gölü ve küçük dikili taşı gördü. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Hızla bir adım geri gitti.

"Çabuk! Girişi kapat!" diye haykırdı ama çok geç kalmıştı.

"Kharas için ağlıyorum," diye bağırdı ince bir ses.

Tasslehoff Burrfoot, elinde hoopakıyla kemerden fırlayarak içeri girdi.

"Beni de yanında götüreceğine söz vermiştin, Flint," dedi, "ama sanırım unuttun ve ben de kendini kötü hissetmeni istemedim ve kendi başıma geldim."

"Bir kender!" diye bağırdı Arman dehşetle. "Yüce Kral'ın mezarında! Buna izin verilemez! Geri dönmek zorunda."

Tasslehoff'un üzerine fırladığında kender o kadar şaşırmıştı ki, koşmayı unuttu. Arman kenderi yakaladı ve onu kemerden atacakken, aniden, gitmesine izin verdi.

"Kemer yok olmuş!" dedi Arman nefesi kesilerek.

"Söylesene," dedi Tas, yerden kalkarken, "eğer kemer yok olduysa, yere nasıl ineceğiz?"

"Belki de inmeyiz," dedi Flint ters ters.

- 15 -
Kertenkeleler.
Pireler.
Haşerat.

"Bana şu çekiçten bahsedin," dedi Dray-yan.

"Eski ve küflü bir cüce yadigarı," diye yanıtladı Realgar. Kertenkele-adamı şüpheyle süzdü. "Senin ilgileneceğin bir şey değil."

"Lord hazretlerinin duyduğuna göre, Yüce Kral'ın kim olacağına, çekici bulan cüce karar verecekmiş," dedi Dray-yan, "ve şimdi de öğreniyoruz ki, iki cüce onu aramaya çıkmış. Lord Verminaard'a bundan bahsetmeyi unutmuşsunuz."

Realgar kaşlarını çattı. "Lord hazretlerinin bununla ilgileneceğini düşünmemiştim."

"Tam aksine," diyen Dray-yan, uzun dilini dişlerinin arasından çıkarttı. Sonra ağzına geri soktu. "Lord hazretleri burada, Thorbardin'de olan her şeyle ilgileniyor."

Aurak ejderan ve komutanı Grag, Thorbardin'in derinliklerinde, Theiwar'ların Şefi'yle bir toplantı yapıyorlardı. Dray-yan'ın parayla satın aldığı muhbirlerinden biri, çekiçle ilgili haberi ejderan ulaklarından birine vermişti ve o da bunun gizli tünellerden hızla ilerleyerek gecenin bir yarısı Grag'ı uyandıracak kadar önemli olduğunu düşünmüştü. Grag da bunun Dray-yan'ı uyandıracak kadar önemli olduğuna kanaat getirmişti. Kaçan köleler ve onları yöneten suikastçılar çetesi hakkında bilgi getiren de aynı ulaktı.

Dray-yan ve Grag, konuyu Realgar ile tartışmak için hızla Thorbardin'e gelmişlerdi. Dray-yan, Theiwar'ların lideriyle daha önce karşılaşmıştı ama o zaman Lord Verminaard kılığındaydı. Dray-yan, bugün Realgar ile

görüşürken kendi pullu görüntüsünde kalmaya karar vermişti. Lord hazretleri, çekiç bulunduğunda gelecekti.

Realgar dudak büktü. "Kimin Yüce Kral olacağının belirlenmesine gelince, buna baltalar, kılıçlar ve mızraklar karar verecek, paslı bir metal parçası değil." Şef boynunu kaşıdı, bir pire çıkarttı ve onu parmaklarının arasında ezerek kenara attı.

Dray-yan, sorgulamasına devam ettiği için sakindi. İmparator Ariakas, bu çekici ele geçirmeyi hayati bir mesele haline getirmişti. Dray-yan, imparatorun cücelerin kralının kim olacağı konusuyla ilgilendiğinden şüpheliydi. "Ancak çekicin büyülü güçlerinin olduğu söyleniyor."

Realgar, ejderanlara keskin bir ifadeyle baktı. Bunun ne hakkında olduğunu anladığını düşünüyordu artık. "Ejderha mızrakları... Demek istediğin bu, değil mi?" Kıkırdadı. "Bunun Verminaard'ı neden ilgilendirdiğini anlayabiliyorum."

Dray-yan ve Grag birbirlerine baktılar. Grag kafasını salladı.

"Lord hazretleri ejderha mızrakları hakkında hiçbir şey bilmiyor," dedi Dray-yan.

"Ejderhaları –ve diğer kertenkeleleri– öldürmek için kullanılan mızraklar," dedi Realgar pis pis sırıtarak.

Dray-yan, sert bir ifadeyle Theiwar'a baktı. Bu pis kokulu küçük solucanı boğazlamayı çok isterdi. Ancak uzlaşmacı olmalıydı. Planları ona bağlıydı.

"Lord hazretlerini bu ejderha mızrakları hakkında bilgilendireceğim," dedi Dray-yan. "Bu arada, çekicin..." Nerede olduğunu unuttu ve söylemesi için Grag'a baktı.

"Şefler Vadisi'nde olduğu söyleniyor," diyerek tamamladı Grag.

"İki cüce onu aramaya çıkmış..."

"Bırakın iki yüzü gitsin. Onu bulamayacaklar. Hem bulsalar bile ne fark eder ki?" Realgar, Dray-yan'a yan yan baktı. "Belki de Dağın Altının Kralı olmayı istiyorsundur, ha, kertenkele?"

Aurak, Grag'ın iyiliği için ejderan dilinde cevap verdi. "İnan bana, seni pis küçük gelincik; bir avuç kıllı, haşarat tarafından istila edilmiş kemirgenin

Yüce Kral'ı olmaya hiç niyetim yok. Köle efendisi olmak yeterli bir ceza olacaktır. Yine de amacımıza ulaşmak için hepimizin fedakarlıklarda bulunması gerekiyor."

Grag'ın kuyruğu onaylayarak seğirdi.

Ejderan dilini anlamayan Realgar, sinirle baktı ikisine birden. "Ona ne söyledin?"

"Grag'a, böylesi yüce bir seviyeye yükselmeyi hayal bile edemeyeceğimi söyledim Şefim," dedi Dray-yan. "Lordum Verminaard'a hizmet etmek, benim en büyük tutkum." Kısa bir duraksamadan sonra, "Ancak aynı şeyi Lord Verminaard için söyleyemem," dedi.

Realgar'ın çalı gibi kaşları şaşı gözlerinin üzerinde birleşti ve onların neredeyse kaybolmasına neden oldu. "Ne demek istiyorsun?"

Dray-yan, Grag'a baktı. "Ona söylemeli miyiz?"

Grag başını ciddiyetle salladı. "Şef bize çok yardımcı oldu. Bence bilmek hakkı."

"Neyi bilmek?" diye ısrar etti Realgar.

"Lord Verminaard, Kharas'ın Çekici'ni ele geçirirse ve Thorbardin'in Yüce Kralı olursa neler olacağını bir düşünelim. Demir cevheri üretimini kontrol ederdi. Kârı alırdı."

"Hiçbir insan Yüce Kral olamaz!" diye bağırdı Realgar, öfkeden köpürerek. "Çekiç, bir metal parçası sadece. Başka bir şey değil."

"Kara Majesteleri çekicin bir '*metal parçası*' olduğunu düşünmüyor," dedi Dray-yan. "Şu kargılarla da ilgileniyor olabilir."

"Mızrak," dedi Grag. "Ejderha mızrağı."

Dray-yan omuzlarını silkti. "Eğer, senin de söylediğin gibi, çekiç sadece bir '*metal parçası*'ysa, o zaman korkacak hiçbir şeyiniz yok demektir. Eğer çekiç gerçekten büyülü güçlere sahipse, İmparator Ariakas, Kara Majesteleri adına, onu kendisine getireni ödüllendirir ve o kişiyi Thorbardin'in Yüce Kralı yapar. Ve o kişi de Lord Verminaard olacaktır."

"Verminaard'ın bizi yönetmeye hakkı yok," dedi Realgar suratını asarak.

Dray-yan derin bir nefes aldı. "Lord hazretlerinin tutkuları çok engin, istekleri gibi. Ancak elbette ki bu onun azametini azaltmıyor," diye ekledi aceleyle.

"Beni kral yapması için ondan yardım istedim," diye belirtti Realgar. "Eğer tahtta hak iddia etmeyi planladığını bilseydim, ona bu teklifi asla götürmezdim. Ben kral olacağım, başkası, hele bir insan değil."

Bir süre düşündükten sonra Dray-yan'a tehlikeli bir ilgiyle baktı. "Sen zeki gözüküyorsun; bir kertenkeleye göre, elbette."

Dray-yan, Grag'a bakmayı göze alamadı zira kahkahalarla gülmeye başlamalarından korkuyordu.

"Bu iyi düşünceniz için minnettarım Şefim," dedi Dray-yan ve iç geçirerek ekledi, "Keşke Lord hazretleri de böyle düşünse."

"Sadakatini değiştirmek, yeni bir efendiye hizmet etmek istermişsin gibi konuşuyorsun," dedi Realgar.

"Grag ve ben bunu düşünebiliriz," dedi Dray-yan, "tabii bundan ne kazanacağımıza bakar."

"Kârdan kendi payınızı alırsınız."

Dray-yan ve Grag, bu teklifi tartıştılar.

"Gelincik yemi yuttu," dedi aurak, ejderan dilinde. "Konuştuğumuz gibi, bu çekiç bulunduğunda ben Şefleri oyalayacağım; aslında '*Lord Hazretleri*' oyalayacak. Senin birliklerin de Thorbardin'e girecek, idareyi ele geçirecek ve kilit cüce istihkamlarını zaptedecek."

Grag başını salladı. "Birlikler tüneldeler, emrimi bekliyorlar. Eğer çekiç bulunursa, cüceler onu Yıldızlar Tapınağı olarak bilinen yere götürecekler. Şefler toplandığında çıkışları kapatıp onları ve çekici içeride hapsederiz."

"Lord hazretleri üzücü sonuna ulaştığında," dedi Dray-yan, "ve çekiç elime geçtiğinde, şu Şeflerle biraz konuşacağım. Onlara artık idarenin kimde olduğunu söyleyeceğim." Uğursuz bir ifadeyle Realgar'a baktı.

"Biz ejderanlar, Kara Kraliçe'nin Ansalon'da bir ulusu fetheden ilk hizmetkarları olacağız," dedi Grag. "İmparator Ariakas, bize hak ettiğimiz

saygıyı göstermek zorunda kalacak. Belki de bir gün, Güç Tacını takan bir ejderan olur."

Dray-yan, tacın pullu kafasında olduğunu neredeyse hissedebiliyordu. İsteksizce kendisini rüyasından uyandırdı ve işe döndü.

"Grag ve ben konuştuk," dedi Dray-yan Theiwar'a. "Koşullarınızı kabul ediyoruz."

"Siz kertenkelelerin kabul edeceğini düşünmüştüm," dedi Realgar alayla.

"Lord hazretleriyle ilgili bir planımız var," diyerek devam etti Dray-yan, "ama öncelikle, Grag ve benim, krallığınıza girmiş olan altı suikastçıyla ilgili endişelerimiz var. Bu adamlar, elflerden para alıyor. Lord hazretlerini öldürmeleri için Pax Tharkas'a gönderilmişlerdi. O saldırıdan kurtuldu ama onlar da kaçmayı başardılar."

"Bu suçlulardan korkuyor gibisin," dedi Realgar.

Dray-yan'ın pençeleri seğirdi. Başa geçtiğinde Realgar'a yapmayı düşündüğü çok özel bir şey vardı.

"Onlardan korkmuyorum,'" dedi Dray-yan. "Ama onlara saygı duyuyorum ve siz de öyle yapmalısınız. Akıllılar ve yetenekliler ve tanrıları tarafından kutsanmışlar."

"Ve ölüler," dedi Realgar kendini beğenmişce. "Onlar hakkında endişelenmenize gerek yok."

Dray-yan'ın dili ağzından çıkıp geri girdi. Realgar'a inanmıyordu.

"Ölü mü? Nasıl?" diye sordu sert bir şekilde.

Şefin evim dediği lağım çukuruna koşarak giren bir cüce tarafından kesildi sözü. Cüce, kendi dilinde çabuk çabuk konuşmaya başladı. Realgar, onu ilgiyle dinledi. Eğri büğrü sakalı çürük dişli bir sırıtışla aralandı. Neredeyse aynı anda içeri bir baaz ejderan girdi. Selam verdi ve Grag'ın onu kabul etmesini bekledi. Baaz raporunu vererek haberleri Dray-yan'a bildirdi.

"Ufak bir insan grubu Kuzeykapısı'na yaklaşıyor. Keşif kolu gibi gözüküyor."

"Benim kaçak kölelerim mi?"

"Neredeyse kesin. Aralarından biri, Verminaard ile savaşan o uzun boylu Bozkırlı. Kendisine benzeyen, hayvan derileri giymiş adamlara önderlik ediyor; altı kişiler. Yanlarında bir de elf lordu var. O da Pax Tharkas'ta görülmüştü."

Ejderanları dikkatle incelemekte olan Realgar, "Sanırım aynı haberleri aldık," dedi. "İnsan savaşçılar Kuzeykapısı'na vardılar."

"Evet," diyerek yanıtladı Dray-yan. "Pax Tharkas'tan kaçan suçlular."

"Kara Majesteleri'ne şükran edin," dedi Realgar, pis ellerini tatminle birbirine sürterken. "Burada bizden kaçamayacaklar."

"Onları yok etmeleri için adamlarımı göndereceğim," dedi Grag.

"Hayır, bekle!" diyerek müdahale etti Realgar. "Öldürülmeyecekler. En azından iki tanesinin canlı yakalanmasını istiyorum."

"Yaşayan bir düşman tehlikeli bir düşmandır," dedi Grag. "Onları öldürelim ve bu iş kapansın."

"Normalde sana katılırdım," dedi Realgar, "ama bir insan ordusunun bize saldırmayı planladığını Hornfel ve diğer Konsey üyelerine kanıtlamak için bu pisliklere ihtiyacım var. Bu casusları Konsey'in önüne çıkartacağım, teşhir edeceğim ve itiraf etmelerini sağlayacağım. Hornfel'in Kuzeykapısı'nı kapatmaktan başka bir seçeneği kalmayacak ki bu sayede ejderha ordusuyla gizli işlerimiz devam edecek. Theiwar'lar zenginleşip güçlenecek. Hylar'lar aç kalacak. Çok geçmeden dağın altının hakimi olacağım... çekiç olsun ya da olmasın."

"Elbette, bir insan ordusunun olmadığını biliyorsunuzdur," dedi Grag. "Bunlar sadece umutsuz köleler. Neden bu insanlar aksini söylesinler ki?"

"Onlarla işim bittiğinde, sadece bize saldırmak için buraya gönderilmiş olan bir ordunun liderleri olduklarını söylemekle kalmayacak, itiraflarına inanacaklar da; onları dinleyen herkes gibi. Bu arada sen ve askerlerin de ormana gidecek, diğer insanları bulacak ve onları öldüreceksiniz."

"Ben emirlerimi senden almam..." diyen Grag, pençeli elini kılıcının kabzasına uzattı.

"Sabır, Komutan," diye önerdi Dray-yan ve kendi dilinde ekledi, "Bu Realgar bir gelincik olabilir ama kurnaz bir gelincik. Kölelerle ilgili olarak onun dediğini yap. Onları canlı yakala. Şu an için kontrolün onda olduğunu düşünmesine izin vereceğiz. Bu arada, doğru söylediğinden emin olmanı istiyorum. İddia ettiği gibi suikastçilerin öldürülüp öldürülmediğini öğren. Eğer yaşıyorlarsa, işlerini bitir."

"Birbirinize tıslamayı kesin! Bundan sonra benim huzurumdayken ortak dilde konuşacaksınız. Ona ne söyledin?" diye sordu Realgar kuşkuyla.

"Bana ne söylediyseniz onu, Şefim," diye yanıtladı Dray-yan mütevazı bir şekilde. "Emirlerinizi Grag'a naklettim, adamlarının Bozkırlılar'ı sağ yakalamaları gerektiğini söyledim."

Realgar homurdandı. "Onları yakalayınca zindanlara götürün. Ben, onları sorgulamak için orada olacağım."

"Komutan, Şefin emirlerini duydun," dedi Dray-yan ortak dilde.

Tekrar Realgar'a baktı. "Sanırım Komutan Grag'ın altı suikastçinin cesedini görmesi için gitmesine izin vermenizde bir sakınca yoktur."

"Bu çok kolay," dedi Realgar. "Adamlarımdan bazılarını ona eşlik etmeleri için göndereceğim." Gölgeler içinde gizlenen birkaç Theiwar'a işaret etti.

"Bu Grag emirlerimi yerine getirebilir herhalde?" diye ekledi Realgar, ejderan komutana küçümseyerek bakarken.

"O çok zekidir," diye yanıtladı Dray-yan ters ters, "bir kertenkeleye göre, elbette."

- 16 -

Duncan'ın mezarı.
Bir Kharas daha.

"Miğfer lanetliydi" dedi Arman, sinirden ve korkudan titreyen bir sesle. Flint'in üzerine yürüdü. "Bizi ölüme mahkum ettin!"

Flint'in midesi kasıldı. Korkunç bir an boyunca burada hapsolmanın, ölüme terk edilmenin nasıl olabileceğini hayal etti, sonra Prens'in taş eline dokunduğunu, kendisinden çalınan huzuru hatırladı.

"İçeri girdiğinde Çekiç'in yerde durduğunu göreceğini ummuyordun, değil mi?" diye sordu Arman'a. "Bundan hoşlanmasan da, onu bulmadan önce sınanacağız. Hatta ölebiliriz bile, ama buraya ölmek için gönderilmedik."

Arman bunu düşündü. "Muhtemelen haklısın," dedi biraz sakinleşerek. "Bunu düşünmüş olmalıydım. Bir sınav, elbette, hangimizin değerli olduğunu anlamak için."

Güneş ışığı, yarık şeklindeki pencerelerden parladı. Arman, belinde asılı duran deri bir keseye uzandı ve içinden katlı, sararmış bir parşömen çıkarttı. Parşömeni dikkatle açtıktan sonra incelemek için ışığa yürüdü.

"O ne?" diye sordu Flint merakla.

Arman cevap vermedi.

"Bir harita," dedi Tasslehoff, cüceye yaklaşıp, dirseğinin üzerinden bakarken. "Haritaları çok severim. Nerenin haritası?"

Arman, sırtını kendere döndü.

"Mezarın," diye cevap verdi. "Asıl mimar tarafından çizilmiş. Nesillerdir benim ailemde."

"O zaman Çekiç'i bulmak için tek yapmamız gereken haritayı kullanmak!" dedi Tas heyecanla.

"Hayır, kullanamayız, seni kapı kulbu," dedi Flint. "Çekiç, Duncan mezara gömüldükten sonra buraya yerleştirilmiş. Haritada olamaz." Arman'a baktı. "Yoksa var mı?"

"Hayır," diyen Arman haritayı inceledi, etrafına bakındı, sonra haritayı incelemeye geri döndü.

"Bir bakabilir miyim?" diye sordu Flint.

"Harita çok eski ve çürük," dedi Arman. "Çok ellenmemesi gerekiyor." Haritayı katladı ve kemerine geri koydu.

"Ama en azından çıkış yolunu gösteriyordur," dedi Tas. "Bir ön kapı olmalı."

"Yerin bir kilometre üzerindeyken bu ne işe yarayacak, seni kapı kulbu?" diye tersledi Flint.

"Ah," dedi Tas. "Evet, doğru."

Geçmiş oldukları büyülü kemer de Duncan öldükten sonra eklenmiş olmalıydı; hiç şüphesiz, mezarı yerden kopartan ve bulutların arasına koyan aynı kudretli güç tarafından yerleştirilmişti. Aynı güç hâlâ mezarın içinde gizleniyor, onları bekliyor olabilirdi. Arman gölgeli köşeleri inceleyip ok deliklerinden aşağıya bakarak odayı dolaştı. Flint'e döndü.

"Yapman gereken ilk şey çıkışı aramak."

"Sadece," dedi Flint ters ters, "bulmaya geldiğim şeyi ararım; Çekiç'i."

Sanki bu kelimeyle çağrılmış gibi, müzikal nota tekrar duyuldu. Ses, aşağıda duydukları gibi sönük değil, güçlü ve ahenkliydi. Ses kesildikten sonra uzun bir süre boyunca titreşimi havada kaldı.

"Bu ses içime işliyor. Dişlerimde bile hissedebiliyorum," dedi

Tas, büyülenmişti. Tavana baktı ve işaret etti. "Yukarıdan geliyor."

"Burada yukarıya giden bir merdiven var," diye bildirdi Arman odanın diğer tarafından. Durdu, sonra da gergin bir şekilde, "Kendimi kaybettiğim için özür dilerim. Seni temin ediyorum ki bir daha olmayacak."

Flint, kaçamakça başını salladı. Odayı kendisi incelemeye niyetliydi. "Harita nerede olduğumuzu söylüyor mu?"

"Bu, Düşmanlar Salonu," dedi Arman. "Bunlar, Kral Duncan'ın savaşlarından kalan hatıralar."

Çeşitli silahlar, kalkanlar ve diğer savaş aletleri dizilmişti, Kral Duncan'ın düşmanlarına karşı kazandığı zaferleri anlatan işlemeli gümüş levhalar da vardı ki bunların arasında ogrelerle olan ünlü savaşta yaptıkları da bulunuyordu. Ancak kendi ırkından olanlarla giriştiği acı ve korkunç savaşa dair hiçbir şey yoktu.

Flint, kenderi büyük bir ogre savaş baltasını kaldırmaya çalışırken yakaladı.

"Koy onu yerine!" dedi Flint öfkeyle. "Keselerine başka neler tıkıştırdın..."

"Hiç kesem yok," dedi Tas üzgün bir şekilde. "Cüce zırhını giyebilmek için onları geride bırakmak zorunda kaldım."

"Ceplerin, o hâlde," dedi Flint tükürükler saçarak, "ve eğer bir şey çaldığını görürsem..."

"Ben asla hırsızlık yapmam!" diye itiraz etti Tas. "Çalmak yanlış bir şey."

Flint derin bir nefes aldı. "Peki, o halde herhangi bir şeyi '*ödünç*' aldığını ya da birinin düşürdüğü bir şeyi bulduğunu görürsem..."

"Ölülerden çalmak fazlasıyla yanlıştır," dedi Tas ciddi ciddi. "Hatta lanetlidir."

"Cümlemi bitirmeme izin verecek misin?" diye kükredi Flint.

"Evet, Flint," dedi Tas uysalca. "Söylemek istediğin neydi?"

Flint ters ters baktı. "Unuttum. Benimle gel."

Topuklarının üzerinde döndü ve Arman'ın bir merdiven bulduğunu bildirdiği köşeye yürüdü. Tas, raflardan birine yaklaştı ve ufak bir kemik saplı bıçağı indirdi, o da bir şekilde gömleğinin cebine girmeyi becerdi. Bıçağa hafifçe vurdu ve iç çektikten sonra dikkatli bir şekilde duvarın kenarına dizilmiş olan birkaç çekici incelemekte olan Flint'in yanına gitti.

"Sanırım ölülerden senin çalmanda bir sakınca yok," dedi Tas.

"Ben mi?" dedi Flint sinirlenerek. "Ben..."

Durdu, ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Peki ya Çekiç?" diye sordu Tas.

"Bu çalmak değil," dedi Flint. "Bu... bulmak. Arada fark var."

"O zaman eğer ben de bir şey '*bulursam*' onu alabilir miyim?" diye sordu Tas. Ne de olsa o kemik saplı bıçağı bulmuştu.

"Ben öyle söylemedim!"

"Evet, söyledin."

"Arman nerede?" Flint, bir anda Tas'la yalnız olduklarını farketmişti.

"Sanırım şu merdivenden yukarı çıktı," dedi Tas işaret ederek.

"Sen bağırmadığın zaman, onun biriyle konuştuğunu duyabiliyorum."

"Kiminle konuşuyor olabilir ki?" dedi Flint huzursuzlanarak.

Kulak kabarttı ve kesin bir şekilde iki ses duydu, bunlardan biri Arman'a aitti.

"Bir hayalet!" diye tahmin yürüttü Tas ve merdivenlerden yukarı fırladı.

Flint, kenderi yakasından tuttu. "Acele etme."

"Ama eğer bir hayaletse, onu kaçırmak istemiyorum!" diye bağırdı Tas, Flint'in kavrayışı altında kıvranırken.

"Şşşt! Ne konuştuklarını duymak istiyorum."

Flint, dar merdivenden yukarı çıktı. Tas da arkasından ilerledi. Merdiven dikti ve basamakların nereye gittiğini göremiyorlardı. Çok geçmeden Flint'in soluğu kesildi ve bacak kaslarına kramplar girmeye başladı. Yola devam etti ve bir anda durdu. Taş basamaklardan ikisi garip bir açıyla dışarı doğru açılmış, iri bir insan büyüklüğünde bir açıklık yaratmışlardı. İçeriden ışık geliyordu.

"Hıh," diye homurdandı Flint. "Gizli geçit."

"Gizli geçitlere bayılırım!" Tas içeri doğru emeklemeye başladı.

Flint onu ayak bileğinden yakaladı ve dışarı çekti.

"Önce ben."

Flint koridorda emekleyerek ilerledi. Diğer uçta ufak bir ahşap kapı aralık duruyordu. Flint aralıktan bir göz attı. Tas, cücenin bedeni yüzünden göremiyordu ve kafasını yanına sokabilmek için kıvrandı.

"Mezar odası," dedi Flint usulca. "Kral burada yatıyor." Miğferini çıkarttı.

Odanın ortasında işlemeli, mermer bir lahit vardı. Üstünde kralın taştan oyulmuş bir heykeli yatıyordu. Odanın diğer tarafındaki tunç ve altından yapılma iki kanatlı büyük kapı kapalıydı. Büyük tunç kapı, Yüce Kral'ın ölüm yıl dönümü gibi özel günlerde açılmış olmalıydı sadece. Mezarın etrafındaki cüce savaşçılarının heykelleri, sessiz ve sonsuz nöbetlerini tutuyorlardı. Mezarın önüne yerleştirilmiş olan altın örsle altın ve çelikten yapılmış bir zırhtan ışık yansıyordu.

Arman dizlerinin üzerine çökmüştü, miğferi de yanında, yerde duruyordu. Yanında dikilerek ona bakan kişi, beyaz saçlı ve uzun, beyaz sakallı bir cüceydi. Cüce, yaşından dolayı kamburlaşmıştı ama o haliyle bile Flint'ten uzundu ve yapılıydı.

"O, bir hayalet değil," diye fısıldadı Tas hayal kırıklığı içinde. "Yaşlı bir cüce sadece. Üstüne alınma Flint."

Flint, kenderi tekmeledi. "Sessiz ol!"

"Huzurunda olmaktan şeref duyuyorum, Ulu Kharas," diyen Arman'in sesi duyguları yüzünden boğuktu.

Flint'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Kaşları, saçlarıyla birleşti.

"Kharas mı? Kharas mı dedi?" diye sordu Tas. "Zaten iki tane Kharas'ımız vardı; Arman ve ölü olan. Bu da bir başkası mı? Bunlardan kaç tane var?"

Flint onu tekrar tekmeledi ve Tas da susarak zedelenmiş kaburgalarını ovaladı.

"Ayağa kalk, genç adam," dedi kadim cüce. "Benim önümde eğilmemelisin. Ben bir kral değilim. Kralın istirahatini koruyan biriyim sadece."

"Bütün bu yüzyıllar boyunca burada kaldın," dedi Arman huşu içinde. "Neden halkına geri dönmedin, Ulu Kharas? Senin rehberliğine ihtiyacımız var."

"Ben, halkıma rehberliğimi önerdim," dedi kadim cüce acıyla, "ama istenmedi. Bu mezarda kendi isteğimle bulunmuyorum. Buraya sürgün edildiğimi, halkımın akılsızlığı yüzünden gönderildiğimi söyleyebilirsin."

Flint'in gözleri kısıldı. Sakalını çekiştirdi cüce. "Komik bir konuşma şekli," diye mırıldandı.

Arman, utançla başını eğdi. "Aptalca davrandık, Kharas, ama şimdi bunların hepsi değişecek. Sen, bize geri döneceksin. Çekiç'i bize getireceksin. Bir kral altında tekrar birleşeceğiz."

Kadim cüce, genç olana baktı. "Buraya neden geldin, Arman Kharas?"

"Kral... Kral Duncan'a saygılarımı sunmak için," diye kekeledi Arman.

Kharas üzüntüyle gülümsedi. "Çekiç için geldin sanırım."

Arman kızardı. "Çekiç'e ihtiyacımız var!" dedi savunmaya geçerek. "Halkımız ıstırap çekiyor. Klanlar bölündü. Yüzyıllardır kapalı olan Kuzeykapısı açıldı. Yukarıdaki dünyada savaş olduğundan bahsediliyor ve ben de dağın altında savaş çıkmasından korkuyorum. Eğer Çekiç'i Thorbardin'e götürebilirsem, babam Yüce Kral olur ve..." Durdu.

"Ve ne?" diye sordu Kharas kibarca.

"Klanları birleştirir. Neidar kuzenlerimizi tekrar dağa buyur eder. Kapıları insanlara ve elflere açar ve tekrar ticareti başlatır."

"Takdire şayan hedefler," dedi Kharas, bilge bir şekilde başını sallayarak. "Bunları başarmak için neden Çekiç'e ihtiyacınız var?"

Arman şaşkın gözüküyordu. "Uzun zaman önce, gitmeden sen kendin söyledin: '*Halkları birleştirmek için iyi ve onurlu bir cüce geldiğinde Kharas'ın Çekici dönecek. Bu, onun kaderi olacak.*' "

"O cüce sen misin?" diye sordu Kharas.

Arman başını kaldırdı ve sırtını dikleştirdi. "Ben, Arman Kharas'ım," dedi gururla. "Üç yüzyıldır kimse başaramamışken, buraya giriş yolunu ben buldum."

Flint kaşlarını çattı. "Giriş yolunu o bulmuş!"

Bu sefer tekme atan Tas oldu. "Şşşt!"

"Neden kendine Kharas ismini verdin?" diye sordu kadim cüce.

"Çünkü sen büyük bir kahramandın!"

"O, bir kahraman olmak istememişti," dedi Kharas yumuşak bir sesle. "O, sadece inançlarına sadık kalan ve doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapan bir adamdı."

Dikkatle Arman'a baktıktan sonra, "Senin adın ne?" diye sordu.

"Arman Kharas," diye yanıtladı genç cüce.

"Hayır, bu senin kendine verdiğin isim. Senin adın ne?" diye sordu Kharas ısrarla.

Arman kaşlarını çattı. "Ne demek istediğini anlamadım. Benim adım bu."

"Sana doğduğunda verilen isim," dedi Kharas.

Arman'ın suratı pis bir kırmızıya döndü. "Ne fark eder? Benim adım ne diyorsam o. Adımı kendim seçtim ve bunu yaptığımda, kutsal bir kırmızı ışık parladı..."

"Evet, evet," dedi Kharas sabırsızca. "Bunu biliyorum. Senin adın ne?"

Arman ağzını açtı. Sonra kapattı ve yutkundu. Yüzü daha da kızardı. Bir şeyler mırıldandı.

"Ne?" Kharas ona doğru eğildi.

"Pike," dedi Arman somurtarak. "Benim adım Pike'tı, ama Pike bir kahraman adı değil."

"Olabilirdi," dedi Kharas.

Arman kafasını salladı.

Flint homurdandı. Sesi duyan kadim cüce başını çevirdi, gizli geçidin olduğu tarafa baktı. Flint gölgelerin içine çekildi ve kenderi de yanında sürükledi. Kharas gülümsedi ve beyaz sakalını sıvazladı. Sonra Arman'a döndü.

"Yalnız gelmedin, değil mi?" diye sordu.

"Benimle birlikte iki kişi daha geldi," dedi Arman ve umursamazca ekledi, "Hizmetkarlarım."

"Hizmetkarlar!" dedi Tas nefesi kesilerek. "Bunu duydun mu, Flint?"

Flint'in öfkeyle patlamasını veya fırlayıp Arman'ın kafasını çekiciyle ezmesini veya alevler içinde yanmasını ya da belki de üçünü birden yapmasını bekledi. Flint oturduğu yerde kaldı ve sakalını çekiştirdi.

"Onu duydun mu, Flint?" diye fısıldadı Tas. "Senin bir hizmetkar olduğunu söyledi."

"Hizmetkarlar demek. Sanırım onların sınanmasına gerek yok o halde," dedi Kharas.

Rüzgar esti ve ahşap kapıyı kapattı; kapı kapanırken neredeyse kenderin tepe saçı da araya sıkışacaktı.

"Ne kaba!" diye bağırdı Tasslehoff, saçını tam vaktinde kurtararak.

"Aç şunu!" dedi Flint kaşlarını çatarak.

Tasslehoff kapının kolunu oynattı ve kol elinde kaldı. "Ay!"

"Maymuncuğun var, değil mi?" diye hırladı Flint. "Bir kerecik olsun yararlı olabilir."

Tas bütün ceplerini karıştırdı.

"Keselerimden birinin içinde bırakmış olmalıyım."

"Ah, Reorx aşkına!" diye homurdandı Flint. "Herhangi birine faydalı olmanın tek nedeni, arada sırada bazı kilitleri açıyor olman ve şimdi onu bile yapamıyorsun!"

Kulağını anahtar deliğine dayadı.

"Bir şey duyabiliyor musun?" diye sordu Tas.

"Hayır."

"Gitsek iyi olur!" diye dürttü Tas, Flint'in kolunu çekiştirerek.

"Gerçekten, gerçekten yaşlı olan Kharas muhtemelen bizim Kharas'ı çekice götürecektir! Onu geçmeliyiz!"

"Bu bir yarış değil," dedi Flint ama aniden arkasını dönüp hızla merdivenden inmeye başladı; o kadar hızlı hareket ediyordu ki, kenderi arkada bıraktı. Yetişmek için Tas'ın acele etmesi gerekti.

"Arman'ın gerçek adı Pike ve kardeşinin adı da Pick. Pick ve Pike!" Kender kıkırdadı. "Bu çok komik!"

Flint'in bir yorumu yoktu. Düşmanlar Salonu'na ulaşınca odayı aramaya başladı; gizli bir kapı olup olmadığını anlamak için duvarları inceliyor ve ayaklarını yere vuruyordu. "Kahretsin! Buradan nasıl çıkacağız?"

Tas ceplerini aradı. "Bu yardımcı olur mu?" Bir parşömen çıkarttı. "Arman'ın haritası. Onu buldum," diye ekledi bastırarak.

Haritayı Flint'e uzattı. Cüce tereddüt ettikten sonra haritayı aldı.

"Arman bunu düşürmüş olmalı," diye mırıldandı Flint.

mauricioherrera.net
http://el-grimlock.deviantart.com

- 17 -
Caramon kahvaltıyı atlıyor. Grag öğle yemeğine geç kalıyor.

Sturm'ün duasını dinleyen Tanis sakinleşti ve huzur doldu. Endişeleri onu bir an için terk etti ve adam uykuya daldı.

Raistlin'in öksürmesine uyandı. Raistlin bir süredir kötü bir şekilde öksürmemişti. Yatağından, Caramon'a özel bitki çayını hazırlamasını emretti. Bu, ateşi harlandırmayı ve bir çaydanlık aramayı,, sonra da su kaynatmayı içeriyordu ve Caramon'u meşgul ederek onun en azından yemekten bahsetmesini engelledi. Cüceler henüz onlara yiyecek bir şeyler getirmemişlerdi ve Caramon da gittikçe endişeleniyordu.

Raistlin çayını yudumladı ve öksürüğü yatıştı. Ateşin olabildiğince yakınında durarak koltukta kestirdi. Sturm dizlerinin üzerinde kalmaya devam etti; dualarında teselli buluyordu. Tanis dostunu kıskandı. İnanmak istiyordu, gerçekten istiyordu. Flint'in kaderini tanrıların ellerine bırakmak, onu koruyup kollayacaklarına inanmak çok rahatlatıcı olurdu. Aynı inanç, Hornfel'in gerçeği göreceği, fikrini değiştireceği ve kapıları kaçaklara açacağı konusunda da onu temin ederdi.

İnancın yerine Tanis, zihninde Flint ile birlikte her adımı atıyor, her dönemeçteki karanlığı ve tehlikeyi görüyordu. Huzursuzca kıpırdandı ve döndü ve tam tekrar uyumayı deneyecekti ki; Caramon bir soru sorarak Tanis'i bir anda ayılttı.

"Hey, Tas'ı gören var mı?"

Tanis, ayakları yere değdiği anda hareket etmeye başlamış, odayı arıyordu. Boşa. "Kahretsin! Az önce buradaydı!"

"Bilmiyorum," dedi Caramon kafasını sallayarak. "Onu bir süredir, Flint gittiğinden beri görmedim. Ama ben Raistlin'in çayını yapıyordum..."

"Sturm," dedi Tanis, şövalyenin duasını bölerek, "Tasslehoff'u gördün mü?"

Sturm gergin bir şekilde ayağa kalktı. Hızla odayı taradı. "Hayır. Onu izlemiyordum. En son Flint gitmeden önce gördüm onu."

"Üst katı ara," dedi Tanis.

"Neden?" diye sordu Raistlin fısıltıyla. "Nereye gittiğini biliyorsun! Flint'in ardından gitti."

Kasaların altına, dolapların içine ve üst kattaki odalara baktılar ama kenderden hiçbir iz yoktu. Tanis ve Caramon ikinci katta dolanırken, Sturm fırsattan yararlanıp Raistlin'le konuştu.

"Tas planımızı bozabilir! Ne yapacağız?"

"Şu anda hiçbir şey yapamayız," dedi Raistlin suratını ekşiterek.

"Yukarıdaki tek baş belaları fareler," diye bildirdi Caramon, Tanis ile beraber merdivenden inerken. "Muhafızlara, onu görüp görmediklerini sorabiliriz."

"Ve onun kaybolduğu gerçeğine dikkat çekeriz," dedi Tanis.

"Suçsuz halkının üzerine bir kender saldığımızı Hornfel'e söylemediğimiz için başımız zaten yeterince dertte. Üstelik Tas kendi başına geri dönebilir."

"Ve ben de bu taş duvardan geçebilirim," dedi Sturm, "ama bundan şüpheliyim."

Raistlin tam bir şey söyleyecekken, bir cüce kapıyı açtı. Tasslehoff'un bulunduğu ve göle ya da zindana atıldığı ya da ona çok daha kötü bir şey yapıldığı haberini duymayı bekleyerek donup kaldılar.

"Kahvaltı," dedi cüce.

İki cüce, üzerinde ağır ahşap çanaklar olan tepsilerle içeri girerken, muhafız kapıyı tuttu. Güzel kokuyu alan Caramon, hemen masada yerini aldı. Diğerleri, muhafızların bir kişi eksik olduklarını fark edip etmeyeceklerini merak ederek birbirlerine baktılar. Ancak muhafızlar kelle saymadı. Çanakları tepsiden indirdiler ve dağıttılar, iki somun kara ekmek, birkaç sürahi de bira bırakıp çıktılar ve kapıyı da arkalarından kapattılar. Herkes derin bir nefes aldı.

"Bunlar farklı muhafızlar," dedi Tanis. "Flint gittiğinde burada olanlar değiller. Nöbet değiştirmiş olmalılar. Belli ki hiçbiri de Tas'ın kayıp olduğunu farketmedi. Elimizden geldiğince bunun böyle kalmasını sağlayalım."

Sturm masaya oturdu. Tanis de aynısını yaptı. Caramon yemeye başlamıştı bile.

"Güzel kokuyor," dedi aç aç. Bir çanak aldı ve kardeşine uzattı.

"Al, Raist. Kahverengi et suyu içinde mantar. Sanırım içinde soğan da var."

Raistlin başını çevirdi.

"Yemen lazım, Raist," dedi Caramon.

"Şuraya koy," dedi Raistlin, koltuğunun yanındaki bir masayı işaret ederek.

Caramon çanağı bıraktı. Raistlin yemeğe baktı ve tam sırtını dönecekti ki, daha dikkatli baktı. Yemek gerçekten de güzel kokuyordu. Tanis aç olduğunu düşünmüyordu ama kaşığını eline aldı. Sturm, bu yemeği kutsaması için Paladine'e dua ediyordu. Bir parça ekmek kopartan Caramon, onu yemeğin suyuna batırdı ve üzerinden damlalar akarak ağzına götürürken Magius'un Asası eline indi ve ekmeği yere düşürdü.

"Onu yemeyin!" dedi Raistlin nefes nefese. "Hiçbiriniz!"

Asayı tekrar savurdu ve Sturm'ün çanağına vurarak yere yuvarladı, sonra da yarımelf kaşığını içine sokuyorken Tanis'in çanağına vurdu. Çanaklar kırıldı. Et suyu yere döküldü. Masanın üstüne dağılan mantarlar yere düştüler. Herkes Raistlin'e baktı.

"Zehirli! Bu mantarlar! Ölümcül bir zehri var! Bakın!" diyerek işaret etti.

Yerdeki yemeğin cezbettiği fareler, kendi paylarını almak için deliklerinden çıktılar. Bir tanesi et suyuna atladı. Birkaç damla yemişti ki ufak bedeni titredi, sonra da sertleşti. Yana devrilen farenin bacakları titriyordu. Ağzı köpürdü ve acıyla dolu bir andan sonra hareketsiz kaldı. Diğer fareler, arkadaşlarının korkunç kaderi tarafından uyarıldılar ya da kokudan hoşlanmadılar ve deliklerine geri döndüler.

Caramon bembeyaz kesildi ve masadan fırlayarak tekrar su kovasına gitti.

Sturm kitlenmiş bir şekilde ölü fareye bakakaldı.

Tanis kaşığını düşürdü. Elleri titriyordu.

"Nasıl anladın?"

"Hatırlarsan, ormandan geçerken mantarları incelemiştim," dedi Raistlin. "Hatta anımsadığım kadarıyla bazılarınız, bu ilgimin epey komik olduğunu düşünmüştü. Arman ve ben cüce içkilerinden bahsediyorduk ve, bildiğin gibi, cüceler içkilerini mantardan yapıyorlar. En ilginç bulduğum şey, cüce içkisi yapımında kullanılan bu mantarların mayalanmaları durumunda sindirilmelerinin güvenli olması, ancak çiğ ya da pişmiş yenmeleri durumunda çok zehirliler. Bu özellikte başka bir bitki ya da mantara hiç rastlamamıştım ve bunu özellikle not ettim. Yahnideki cüce içkisi mantarlarını tanıdım. Bizi öldürmeye çalışan her kimse, aradaki farkı anlamayacağımızı düşünmüş olmalı."

"Ve anlamazdık da," diye itiraf etti Tanis. "Sana minnettarız, Raistlin."

"Gerçekten de," diye mırıldandı Sturm. Hâlâ ölü fareye bakıyordu.

"Acaba bizi kim öldürmeye çalıştı?" diye sordu Tanis.

"Yemeği getiren cüceler!" diye bağırdı Sturm ayağa fırlarken.

Kapıya koştu, hızla açtı ve dışarı çıktı. Geri döndüğünde yanında kendisinin ve Caramon'un kılıcı vardı.

"Gitmişler," diye bildirdi, "muhafızlar da. En azından artık silahlarımızı alabiliriz. Geri dönerlerse hazır olacağız."

"Flint için endişelenmeliyiz," dedi Raistlin sert bir şekilde. "Eğer biz çekici aramak için gelmişsek, başkalarının da –mesela Kara Kraliçe ve onun adamlarının– onu arıyor olabileceği aklınıza gelmedi mi?"

"Ejderha mızrağı sayesinde Takhisis Cehennem'e geri sürüldü," dedi Sturm. "Dövülmelerini önlemek için elinden geleni yapabileceğine emin olabilirsin."

"Bizi öldürmeye çalıştılar. Flint çoktan ölmüş olabilir," dedi Tanis usulca.

"Ben öyle düşünmüyorum. Onu öldürmek için çekici bulmasını bekleyeceklerdir," dedi Raistlin.

"Belki de cücelerin tamamı karanlıkla ittifak halindedir," dedi Sturm ümitsizce.

"Kara cüceler bir zamanlar Takhisis'e taparlarmış ya da öyle söylerler," dedi Raistlin, "ve eğer hatırlarsan Tanis, sana Theiwar'ın kaçakların ormanda olduğunu nasıl bildiğini sormuştum. O zaman bunu önemsemedin ama sanırım Theiwar Şefi'nden ötesine bakmamıza gerek yok. Adı neydi..."

"Realgar. Katılıyorum," dedi Tanis. "Hornfel bize güvenmiyor ya da bizden hoşlanmıyor olabilir ama cinayet işleyecek kadar alçalacak birine bezemiyor. Bunu nasıl kanıtlarız ya da onları nasıl yakalarız bilmiyorum."

"Kolay," dedi Caramon masaya geri gelerek, elinin tersiyle ağzını siliyordu. "Bunu yapan her kimse, işe yaradığından emin olmak için dönecektir. Geldiklerinde şaşıracaklar."

Raistlin, Tanis ve Sturm önce Caramon'a, sonra da birbirlerine baktılar.

"Çok etkilendim, kardeşim," dedi Raistlin. "Bazen zeka parıltıları gösteriyorsun."

Caramon memnuniyetle kızardı. "Sağol, Raist."

"O halde ölü taklidi yapıyoruz ve katil içeri girdiğinde..."

"Onu yakalayıp konuşturuyoruz," dedi Caramon.

"İşe yarayabilir," diyerek kabul etti Sturm. "Katili Hornfel'e götürürüz ve bu da Flint'in tehlikede olduğunu kanıtlar."

"Ve Tas'ın," diye hatırlattı Caramon.

"Her neredeyse," diyerek iç çekti Tanis. Bir anlığına kayıp kenderi unutmuştu.

"Hornfel, Flint'in ardından gitmemize izin vermek durumunda kalacak," diye söylendi Sturm.

Tanis bundan pek emin değildi ama en azından hayatlarına karşı yapılan bu suikast teşebbüsü Şeflere karşı ellerini güçlendirecekti, tabii Şeflerin hepsi bu işin içinde değilse.

"Katil, cesetlerimizi bulmayı umuyor. Zehirlenmiş gibi gözükmeyi nasıl başaracağız?"

"Çanakların kırılması yazık oldu," dedi Sturm. "Anlayacaktır."

"Hiç de değil," dedi Raistlin sakin bir edayla. "Can çekişirken çanakları kırmış olacağız. Şimdi, izin verirseniz, cesetlerinizin etkili görünmesini sağlayacağım."

* * * * *

Realgar bu konu üzerinde düşündükçe, Grag'ın öldürülen suikastçilerin cesetlerini görmek için Hayat Ağacı'na girmesi fikrinden daha az hoşlanıyordu. Theiwar Şefi uzun bir süre şiddetle tartıştı ve mantıklı olarak, Grag'ın –Realgar'ın deyimiyle kanatları ve kuyruğu olan bir "*kertenkele*"– kalabalıkta göze çarpacağını söyledi.

Ancak Dray-yan ısrar etti. Bu suikastçilere ve Theiwar'a güvenmiyordu. Suikastçilerin söz verildiği gibi öldüğünden emin olmak istiyordu. Grag kılık değiştirecek, bir pelerin ve başlık takacaktı. Cüceler uzun bozak'ı fark edecekti, buna karşı yapılacak bir şey yoktu. Thorbardin'de insanlar olduğu dedikodusu yayılmıştı zaten. Grag da onlardan biri sanılacaktı.

Realgar, teslim olmak zorunda olduğu için teslim oldu. "*Kertenkelelerden*" iğreniyordu ama diğer klanları yenip diz çöktürmek için onlara ve ordularına ihtiyacı vardı. Grag'ın kertenkele savaşçıları, Kuzeykapısı'ndan giren bir grup insan barbarı pusuya düşürerek ne kadar değerli olduklarını ispatlamışlardı. Ejderanlar sadece insanları esir etmemişler, üstüne de bir elf lordunu tutsak almışlardı.

Esirler, sorgulanmaları için Theiwar'lara verilmişlerdi. Grag orada bulunmak istediğini belirtmiş ama Dray-yan gerek olmadığını söylemişti ona. Bu insanlar hakkında bilmesi gereken her şeyi biliyordu. Realgar, bir ya da ikisini "*gerçeği*" söylemek konusunda ikna edecek, insanları Thorbardin'e saldırmak için geldiklerini itiraf etmeye zorlayacaktı ve bu da onların sonu olacaktı. Cücelerin "*sorgulama*" yöntemlerini kısa bir süreliğine izleyen Grag, konu işkence olunca Theiwar'ların ne yaptıklarını bildiklerini kabullenmek durumunda kalmıştı. Çok geçmeden bir itiraf alacakları konusunda hiçbir şüphesi yoktu.

Realgar gereksiz yere derde giriyor, diye düşündü Grag. Thorbardin ele geçirildiğinde, o ve adamları zaten köleleri öldüreceklerdi. Yine de, Dray-yan'ın belirtmiş olduğu gibi, insanlar ve cüceler arasında güvensizliği

körüklemek işlerini kolaylaştırırdı. Hylar'ların, insanların krallıklarını işgal etmeye geldiğini düşünmeleri iyiydi. Bundan sonra insanlara güvenmeleri çok daha zor olurdu.

Gelişmelerden memnun olan Grag, hana dört kara cücenin eşliğinde gitti. Realgar onlarla gelmedi. Realgar, acil bir konuyla ilgili olarak Şefler Konseyi'nin toplanmasını istemişti. Esirlerden ikisini yanına almayı ve onları diğer Şeflere göstermeyi planlıyordu.

"Bu açıklama, Şefleri kargaşaya sürükleyecek," demişti Dray-yan Grag'a, "böylece sana da adamlarını getirip yerleştirmek için zaman kazandıracak. Bütün Şefleri aynı şişede kıstırmış olacağız."

"Realgar da dahil," demişti Grag pençeleri seğirirken.

"O pis solucan da dahil ve Kharas'ın çekici getirildiğinde '*Lord Hazretleri*' onu almak için gelecek."

"Verminaard çok güzel bir plan yaptı," demişti Grag sırıtarak.

"Onu yüzüne gözüne bulaştıracak olması çok kötü. Neyse ki yetenekli iki komutanı günü kurtarmak için orada olacak."

"Onun yetenekli komutanlarına." Dray-yan, cüce içkisi dolu bir kupa kaldırmıştı.

Grag da kendi kupasını kaldırmıştı. Kupalarını tokuşturarak büyük birer yudum almışlardı. Ejderanlar, cüceler tarafından yapılan bu sert içkiyi daha yeni keşfetmişlerdi ve cücelerin iğrenç, kıllı, geri zekalılar olmalarına karşın iki şeyi düzgün yaptıkları konusunda hemfikirdiler: çelik dövmek ve kaliteli içki yapmak.

Grag, onu ve eşliğindeki Theiwar'ları Hylar'ların Hayat Ağacı'na götürmek için gölden geçiren kayıktan inerken, dilindeki içki tadını ve midesindeki ateşi hâlâ hissedebiliyordu. Realgar ve iki esiri de –dövülmüş ve kan revan içinde– aynı kayıktaydı.

Esirler, Realgar'ın Şefler önündeki büyük anı gelene dek kimliklerinin gizli kalması için çuvala konmuşlardı. İki adam kayığın ön kısmında baygın bir şekilde yatıyordu ve arada sırada biri inlediğinde, Theiwar'lardan birinin darbesiyle tekrar kendinden geçiyordu. Esirlerden biri bir barbardı, son derece uzun boylu bir adamdı ve kaçakların lideri olduğu belirlenmişti.

Diğeri ise bir elf lorduydu. Elf kanının pis kokusu yüzünden Grag'ın pulları tıkırdadı. Grag, Realgar'ın onu öldürmemiş olmasını umdu. Grag, Ansalon'da yaşayan bütün ırklardan nefret ederdi ama elflerin Grag'da özel bir yeri vardı.

Grag, çuvaldan kan sızmaya başladığını farketti. Realgar'ın çok fazla ilgi çekmeden esirleri şehirden nasıl geçirip Saray'a götürmeyi planladığını merak etti.

Görünüşe göre, Realgar böylesi detaylar hakkında pek endişelenmiyordu. Hayat Ağacı'nda maskesinin göz yarıklarından bakan Şef, klanının soğuk mağaralarını terk edeceği ve bu bölgeye yerleşeceği günden bahsetti kendini beğenmiş bir edayla. Halkı tarafından ele geçirilmek üzere işaretlenmiş olan belirili dükkanları gösterdi. Onun yaşayacağı eve gelince, Hornfel'in şu anda yaşadığı evi alacaktı. Hornfel'in ona ihtiyacı olmayacaktı. Şefler Vadisi'nde yatıyor olacaktı.

Grag, kara cücenin böbürlenmesini dinledi ve içten içe gülümsedi.

Theiwar diyarından Hayat Ağacı'na geçen sayılı kara cüce vardı, zira bu günlerde Theiwar'lar ve Hylar'lar arasında pek ticaret yoktu. Theiwar'ların sıkça kullandığı rıhtım boştu. Realgar ve adamları, esirleri fark edilmeden kayıktan indirdiler. Ancak sokaklara girdiklerinde, ortalıkta dolanan ve "*kendi*" çekiçlerini arayan o kahrolası Neidar'dan nefretle bahseden cüce gruplarıyla karşılaştılar. Theiwar'lara ya da kanlı çuvallara ilgi gösteren pek olmadı. Olanlara da Theiwar'ların "*domuz kestikleri*" söylendi.

Grag ve rehberleri Realgar'dan ayrıldılar. Sokaklardaki cüceler tehditkar ifadelerle baktılar Grag'a ve bir Uzun olarak sözlü tacizlerden payını aldı. Grag bunlara hiç kulak asmadı. Paçavralara sarılmış pençeli ayaklarını parke taşları üzerinde sürterek yürümeye devam etti ve sadece gülümsedi.

Theiwar'lar, Grag'ı şehirde Uzunların bulunduğu kısma götürdüler. Pek ilerlememişlerdi ki, iki gölgeli şekil bir binadan çıktı ve Theiwar'larla konuşmaya geldi. Bir süre cüce dilinde konuştular, iki Theiwar sırıtarak ve kıkırdayarak hana baktı. Sokakta yatan iki Hylar'ı işaret ettiler; elleri ve ayakları bağlanmış, kafalarına çuval geçirilmişti.

Grag, birinin ona neler olduğunu anlatmasını sabırsızlıkla bekledi. En sonunda Theiwar'lardan biri ona döndü.

"Halledilmiş. Efendine gidip Uzunların öldürüldüğünü söyleyebilirsin."

"Bana gözlerimle görmem emredildi," dedi Grag. "Cesetler nerede?"

Theiwar suratını astı. "Şu sokağın sonundaki handa ama bu bir zaman kaybı ve keşfedilebiliriz. Hylar'lar her an burada olabilirler."

"Riski alıyorum," dedi Grag. Binaya doğru yürümeye başladı, sonra durdu ve Hylar cüceleri işaret etti. "Peki ya onlar? Öldürüldüler mi?"

"Elbette ki hayır," dedi Theiwar küçümseyerek. "Onları yanımızda götüreceğiz."

"Öldürmek daha kolay olurdu," diye belirtti Grag.

"Ama daha az kârlı," dedi Theiwar sırıtarak.

Grag gözlerini yuvarladı.

"İçerdeki Uzunların öldüğünden emin misiniz," diye sordu acımasız bir şekilde, "yoksa onları da fidye için esir almayı mı planlıyorsunuz?"

"Kendin bak, kertenkele," diyerek dudak büktü Theiwar ve çatlamış bir pencereden içeriye bakmasını işaret etti.

Grag içeri bir göz attı. İnsanları Pax Tharkas'tan hatırladı. Artık o kadar da asil gözükmeyen Solamniya Şövalyesi masanın altına düşmüştü. Yarımelf de onun yanında yatıyordu. Büyücü, bir koltuğa yığılmıştı. Grag, büyücünün ölüler arasında olduğunu görmekten memnundu. Zayıf ve hastalıklı biriydi ama Grag'ın hatırladığı kadarıyla büyücüler her zaman sorun yaratırlardı. İri, kaslı savaşçı da kapının yanında yatıyordu. Zehir muhtemelen en yavaş onda çalışmıştı. Belki de yardım çağırmaya çabalamıştı.

"Ölü gözüküyorlar," diye itiraf etti, "ama emin olmak için cesetlerini kontrol etmeliyim."

Kapıya doğru ilerledi ve aniden Theiwar'ların kıstıkları küçük gözleriyle kendisine kötü kötü bakarak önünde sıralandıklarını farketti.

"Şimdi sorun ne?" diye sordu Grag.

Theiwar'lardan biri, pis parmağını ona doğru uzattı. "Cesetleri yağmalamaya gidemezsin. Üzerlerindeki değerli her şey bizim."

Diğer Theiwar'lar da aynı şekilde düşünüklerini göstermek için başlarını salladılar.

Grag onlara şüpheyle ve iğrenerek baktı ve onları iterek yolunu açtı. Theiwar'lar tartışmaya niyetli gibiydiler ama Grag, bu saçmalıklara katlanmayacağını açık bir şekilde belli etti. Elini kılıcının kabzasına koydu ve Theiwar'lar da homurdanarak kapının önünden çekildiler. Grag'ın kapıyı açmasıyla birlikte Theiwar'lardan ikisi hızla içeri girdi. Kapının yanındaki iri adamın yanında diz çökerek deri çizmelerini çekiştirmeye başladılar. Diğer ikisi de onların ardından fırlayarak doğrudan büyücüye gittiler.

Grag daha yavaş girdi, bir gözü şövalye üzerindeydi. Bu kahrolası Solamnlar'ın öldürülmesi çok zordu. Hatta, Solamn'ın bir cesede göre çok sağlıklı göründüğünü düşündü Grag. Grag kılıcını çekmiş ve kalbinin atıp atmadığını anlamak için şövalyenin yanında eğiliyordu ki, arkasından bir dehşet çığlığı yükseldi; çığlıklar, aşırı olgunlaşmış kavunların ezilmesine benzeyen bir sesle kesildi; iki Theiwar'ın kafası birbirine vurulmuştu.

Bunun hemen ardından da kör edici bir şimşek, bir feryat ve bir küfür geldi. Şövalye ve yarımelf ayağa fırladılar. Çakan ışık yüzünden neredeyse kör olan Grag, onlara kılıcıyla saldırdı. Yarımelf masayı devirerek darbeyi başarıyla engelledi.

"Bir ejderan!" diye bağırdı şövalye kılıcını savururken.

Grag eğilerek darbeden kurtuldu.

"Onu öldürme! Canlı yakala!" diye bağırdı biri.

Grag, bu savaşta tek başına olduğunu tahmin etti ve pencereden dışarı göz atınca haklı olduğunu anladı. Kurtulan iki Theiwar, saçları ve sakalları yanmış bir halde, ellerinden geldiğince hızla koşarak sokakta uzaklaşıyorlardı.

Grag, onlara küfretti. Karşısında iki etkili ve yetenekli savaşçı vardı ama asıl arkasındaki büyücüden endişeleniyordu. Grag tam yarımelfi etkisiz hale getirecekti ki, monoton bir melodi duydu. Aniden kendini yorgun hissetti ve sendeledi. Grag, farkettiği anda bu büyüyü tanıdı ve ona karşı savaştı ama büyü onu alt etti.

Yere yığılırken hatırladığı son şey, kafasının üstünden gül yapraklarının döküldüğüydü.

* * * * *

"Demek kara cüceler bizi ve kaçakları böyle öğrendiler," dedi Raistlin.

Komadaki ejderanın başında dikilmiş, Sturm ve Caramon tarafından ellerinin ve ayaklarının bağlanmasını izliyordu. "Konsey toplantısında bunun önemli olduğunu söylemiştim Tanis."

"Üzgün olduğumu iki kez söyledim," dedi Tanis sabırsızca. "Bir dahaki sefere seni dinleyeceğim, söz. Asıl soru; bunun anlamı ne? Ejderanlar Thorbardin'de ne yapıyorlar?"

"Bunun anlamı, Verminaard ve askerlerinin cücelerle işbirliği içinde olduğu," dedi Sturm.

Tanis kafasını salladı. Arkasını dönerek, aniden masanın ayağını şiddetle tekmeledi. "Kahretsin! Kaçakları güvende oldukları vadiyi terk etmeleri için zorladım ve onları doğrudan bir tuzağa soktum! Nasıl bu kadar aptal olabildim?"

"Cücelerin bazıları Kara Kraliçe'yle işbirliği yapmış olabilir," dedi Raistlin yavaşça, sesli düşünüyordu, "ama Thorbardin'in düştüğünü sanmıyorum. Eğer öyle olsaydı, Konsey'in önüne çıkartılmazdık. Hornfel ya da diğer Şeflerin bunu bildiğinden şüpheliyim ve eğer daha fazla kanıt istiyorsan Tanis, bu ejderan kılık değiştirmiş. Eğer ejderanlar Thorbardin'i yönetiyor olsalardı, kimliğini gizlemeye çalışmazdı. Tahminimce, Verminaard kara cücelerle ittifak kurmuş. Yani Realgar ve muhtemelen diğer Şef, Rance ile."

"Bu mantıklı, Tanis," dedi Sturm. "Hornfel ve diğerleri muhtemelen bu konuda hiçbir şey bilmiyorlardır."

"Bu yüzden Thorbardin'e geldiğimizde Theiwar'lar bize kaya attılar," dedi Caramon, "ve bu yüzden bizi zehirlemeye kalktılar. Hornfel'e söylememizden korkuyorlar!"

"Ki bu da yapmamız gereken şey," dedi Raistlin. "Ona bu örneği göstermeliyiz; ejderanı öldürmemeni söylememin nedeni de buydu."

"Hornfel'e haber vermemiz gerektiğine katılıyorum," dedi Tanis, "ama nasıl?"

"O kısım kolay," dedi Sturm. "Kapıdan dışarı çıkman yeterli. Seni yakalayan cüceler seni doğrudan Şeflere götüreceklerdir."

"Onu öldürmezlerse, elbette," diye belirtti Raistlin.

"Ben giderim," diye önerdi Sturm.

"Sen cüce dilini bilmiyorsun," dedi Tanis. "Bana Hornfel'i bulmama yetecek kadar zaman verin. Kısa bir süre burada bekleyin, sonra da ejderanı Şefler Sarayı'na getirin."

Hareket etmeye başlamış olan bozak'a baktı. "Sanırım uyanıyor. Ona bir uyku büyüsü daha yapmalısın."

"Gücümü korumalıyım," dedi Raistlin. "Kafasına inen bir darbe beni daha az yoracaktır."

Caramon büyük ellerini açtı. "Hiçbir sorun çıkartamayacak, Tanis. Endişelenme."

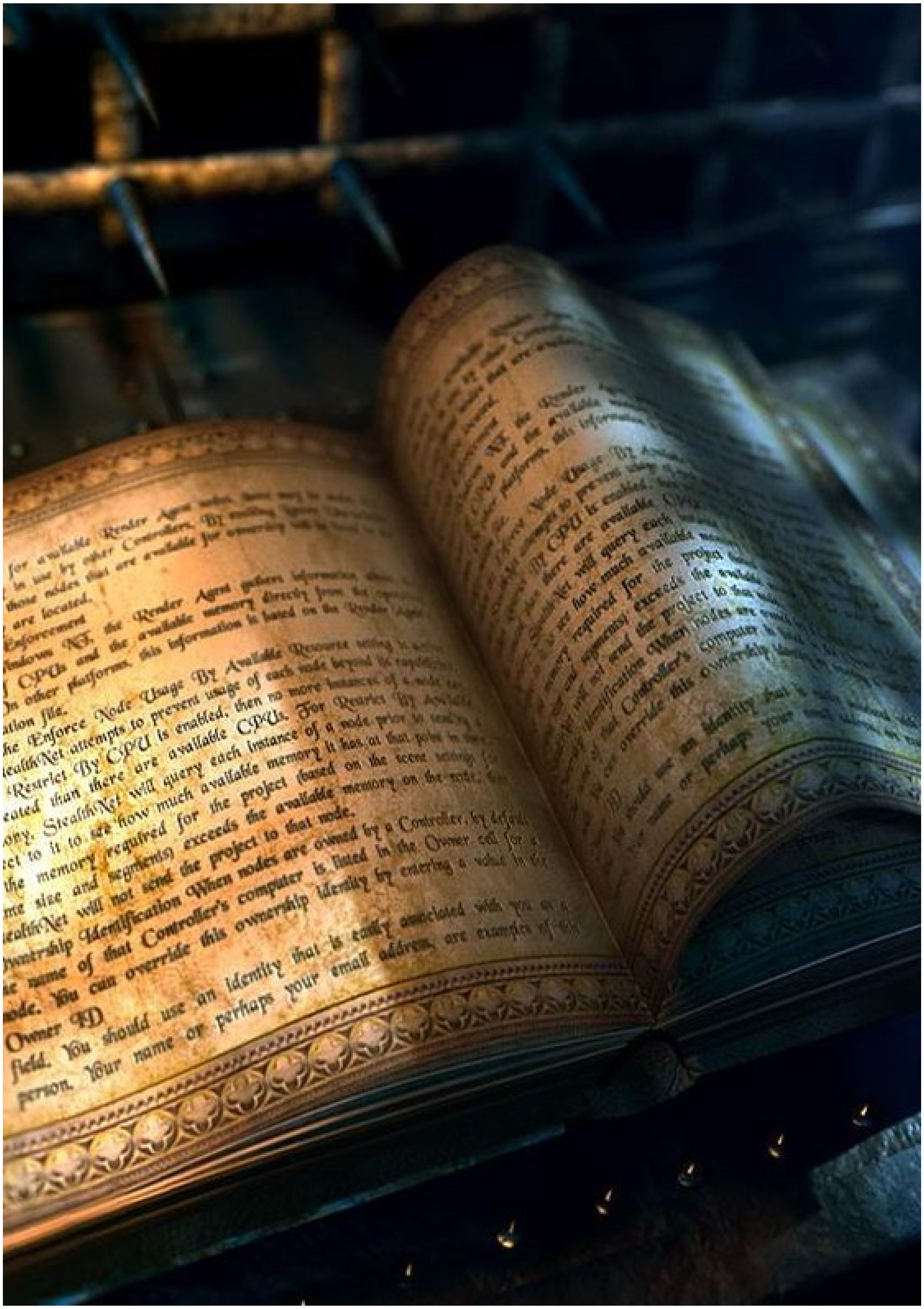
Tanis başını salladı. Kırık mobilyaların ve yerde yatan iki kara cücenin üzerinden geçtikten sonra kapıya ulaşınca durdu.

"Ya Flint ne olacak? Ve Tas?"

"Onlara ulaşamayız," dedi Raistlin usulca. "Yardım etmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Dua etmekten başka," diye ekledi Sturm.

"O işi sana bırakıyorum," diyen Tanis, tutuklanmak için handan dışarı çıktı.

- 18 -

Tasslehof'un keşfi.
Flint'in duvarı.
Daha fazla merdiven.

Flint ve Tas, Düşmanlar Salonu'nda haritayı yere serip başına çöktüler. Ok yarıklarından giren parlak ışık azalmış, garip bir turuncuya çalan ürkütücü bir sisle boğulmuştu. Flint, gün batımıyla çevrelendiği gibi garip bir hisse kapılmıştı. Sis odaya doluyor, görmeyi zorlaştırıyordu.

"Keşke cüce dilini okuyabilseydim," dedi Tas, Flint'in handan getirdiği bir fenerle haritayı aydınlatırken. "Şu kargacık burgacık yazı ne anlama geliyor?"

Flint, kenderin eline vurdu. "Dokunma! Ve kıpırdanmayı da kes! Işığı engelliyorsun."

Tas, kendine hakim olabilsin diye elini cebine soktu ve kıpırdanmamak için kendini zorladı.

"Sence neden Arman onun hizmetkarı olduğunu söyledi Flint? Bu pek hoş değildi, özellikle de onun için yaptıklarından sonra."

Flint homurdandı ve bir şeyler söyledi.

"Dediğini anlamadım," dedi Tas ama Flint tekrarlayamadan önce o melodik ses tekrar duyuldu ve odada yankılandı.

Tas, yankılanma kesilene kadar bekledikten sonra tekrar denedi, "Ne düşünüyorsun, Flint?"

"Sanırım Çekiç şurada." Flint, küt parmağını haritanın üzerine koydu.

"Nerede?" diye sordu Tas hevesle, öne doğru eğilerek.

"Yine kıpırdanıyorsun!" diye azarladı Flint.

"Üzgünüm. Nerede?"

"En tepede. Yakut Oda olarak isimlendirilen yerde. En azından, eğer kimsenin bulamayacağı bir yere koymak isteseydim, ben çekici oraya koyardım." Kaskatı bir şekilde ayağa kalkan Flint, ağrıyan dizlerini ovdu. Haritayı dikkatli bir şekilde katladı ve kemerine sokuşturdu. "Arman'ı bulduktan sonra oraya gideceğiz."

"Arman mı?" diye tekrarladı Tas şaşkınlık içinde. "Neden onu arayacağız?"

"Çünkü o genç bir aptal," dedi Flint huysuz bir şekilde, "ve birinin ona göz kulak olması gerekiyor."

"Ama o Kharas'la birlikte ve Kharas iyi ve onurlu bir cüce, en azından herkes öyle söylüyor."

"Kendere katılıyorum," dedi gölgelerden yükselen bir ses. "Neden o Hylar için endişeleniyorsun? Hem o senin çok eski bir düşmanın."

Flint, çekicini koşumundan çıkartırken, o aceleyle ağırmış gibi davranması gerektiğini unuttu.

"Işığa çık," diye seslendi Flint, "ki seni görebileyim."

"Elbette. Silahına ihtiyacın yok," dedi cüce, fenerin ışığına yaklaşırken.

Uzun beyaz bir sakalı ve beyaz saçları vardı. Yüzü, porsumuş bir elma gibi kırış kırıştı. Siyah gözleri delip geçiciydi ve yeni doğmuş bir bebeğinkiler kadar berraktı. Sesi güçlü, derinden ve hayat doluydu.

"Olağanüstü bir çekicin var." Kadim cüce, parlak ışık altında gözlerini kısarak baktı çekice. "Ona tıpatıp benzeyen bir tane daha gördüğümü hatırlar gibiyim."

"Daha fazla yaklaşırsan bu çekici kafanda hissedeceksin," diye uyardı Flint. "Sen kimsin?"

"Başka bir Kharas, mezarda Arman'ın yanında olan gibi!" dedi Tasslehoff. "Bunlardan kaç tane var? Üç, dört?"

Kadim cüce bir adım daha yaklaştı.

Flint, çekici kaldırdı. "Olduğun yerde kal."

"Ben silah taşımıyorum," dedi Kharas tatlılıkla.

"Hayaletlerin silaha ihtiyacı yoktur," dedi Flint.

"Bir hayalete göre çok gerçek gözüküyor," dedi Tas fısıltıyla.

"Kender haklı. Olduğumu söylediğim kişi olduğuma inanmamanın nedeni ne?"

"Peh!" diye homurdandı Flint. "Benim ne olduğumu sanıyorsun? Bir lağım cücesi mi?"

"Hayır, Flint Fireforge isimli bir Neidar olduğunu biliyorum. Senin hakkında çok şey biliyorum. Arkadaşlarından biriyle konuştum."

"Arman bir arkadaş değil," dedi Flint haşin bir şekilde. "Hiçbir dağ cücesi benim arkadaşım değil ve ben de onun uşağı değilim!"

"Bunu hiç düşünmemiştim zaten, bahsettiğim kişi Arman değildi."

Flint tekrar homurdandı.

"Bunu şimdilik boşver," dedi Kharas sonunda. Gülümseyince, yüzündeki bütün kırışıklıklar derinleşti. "Arman'ı neden arayacağını bilmek istiyorum yine de. Buraya Kharas'ın Çekici'ni bulmaya geldin."

"Ve buradan Kharas'ın Çekici'yle çıkacağım," diye belirtti Flint inatçı bir edayla, "ve genç Arman'la. Şimdi ona ne yaptığını söyle bana."

"Ona hiçbir şey yapmadım." Kharas omuzlarını silkti. "Ona, Çekiç'i nerede bulabileceğini söyledim. Ancak bulması biraz zaman alabilir. Haritasını kaybetmiş gibiydi."

"Düşürdü," dedi Tas üzüntüyle.

"Evet, ben de öyle olduğunu düşünmüştüm zaten," dedi Kharas hafif bir gülümsemeyle. "Ya sana Flint Fireforge, seni doğrudan Çekiç'e götürebileceğimi söyleseydim?"

"Ve bizi bir kuyuya atsaydın ya da bir kulenin tepesine kitleseydin, öyle mi? Hayır, teşekkürler." Flint, çekici cüceye salladı. "Eğer bize gerçekten zarar vermek istemiyorsan, kendi işine bak ve bizi yalnız bırak, Arman'ı da yalnız bırak. O kötü biri değil, sadece yanlış yola sapmış."

"Dersini vermek gerekiyor," dedi Kharas. "Dağ cücelerinin hepsinin derslerini vermek gerekiyor, öyle değil mi? Sen de böyle düşünmüyor musun?"

"Benim ne düşündüğümü boşver!" dedi Flint suratını asarak. "Sadece git ve buradaki işin neyse onu yap."

"Yapacağım ama önce seninle bir iddiaya girelim. Ruhun üzerine bahse girerim ki, Çekiç'i Arman alacak."

"Kabul ediyorum," dedi Flint. "Her şekilde saçmalık."

"Göreceğiz," dedi Kharas gülümsemesi gittikçe genişlerken.

"Unutma, sana Çekiç'i nerede bulabileceğini göstermeyi önerdim ama sen beni reddettin."

Kadim cüce geriye doğru adım atıp kırmızı kırmızı kıvrılarak dönen sise girdi ve ortadan yok oldu. Tas, az önce cücenin durmakta olduğu yere gitti ve ellerini sisin içinde salladı.

"Onu görmüyorum. Hey, eğer gerçekten de ruhunu alırsa, izleyebilir miyim Flint?"

"Gerçek bir dostsun sen!" Flint çekici indirdi ama her ihtimale karşı elinde tutmaya devam etti.

"Umarım almaz," dedi Tas nazik bir şekilde ve bunda ciddiydi. Eh, en azından elinden geldiğince ciddiydi. "Ama eğer alırsa..."

"Ah, kapa çeneni. Şu şeyle, artık her neyse, çene çalarak yeterince zaman kaybettik. Arman'ı bulmamız lazım."

"Hayır, Çekiç'i bulmamız lazım," diye ısrar etti Tas, "yoksa Kharas iddiayı kazanır ve ruhunu alır."

Flint kafasını salladı ve tekrar merdivene doğru ilerlemeye başladı.

"Tekrar gizli koridora mı gireceğiz?" diye sordu Tas tırmanırlarken. "Söylesene, yani bilirsin, bu merdivenin tepesine kadar hiç çıkmadık. Sence nereye gidiyordur? Yukarıda ne vardır? Haritada var mıydı?"

Flint basamaklardan birinde durdu, arkasına döndü ve yumruğunu kaldırdı. "Bana bir soru daha sorarsan, seni... seni kendi hoopakınla boğarım!"

Tekrar basamakları tırmanmaya başladı ve tırmanırken de inledi. Merdiven dikti ve Raistlin'in de hatırlatmış olduğu gibi, Flint artık genç bir cüce değildi.

Tas hızla onun ardından ilerlerken, birinin nasıl bir hoopak ile boğulabileceğini merak ediyordu. Bunu sormayı unutmamalıydı.

Gizli koridorun olduğu yere geldiler ama artık orada bulunmadığını farkettiler. Arkasına gizlenmiş olduğu basamaklar yerlerine yerleşmişlerdi ve Flint çabalamasına rağmen tekrar açmayı başaramadı. Arman'm bu geçidi nasıl keşfettiğini düşündü. Kharas'ı tanıdığını iddia eden kadim cücenin bu işte bir parmağı vardı muhtemelen. Sinirlenen Flint, kendi kendine homurdanarak basamaklardan tırmanmaya devam etti.

Basamakların sonuna ulaştığında haritaya baktı. Mezarın ikinci katına ulaşmışlardı. Burada galeriler, odalar, Asiller Fuayesi ve bir ziyafet salonu vardı.

"Şefler, ölü krallarının anısına burada büyük bir ziyafet vermiş olmalılar," diye mırıldandı Flint. "En azından Duncan öyle olmasını istemiştir ama cenaze ziyafeti asla yapılmadı. Şefler, taç için dövüşüyorlardı. Kharas, kral için ağlayan tek kişiydi." Flint karanlığa baktı ve sert bir şekilde, "Ve mezarı yerden kaldırarak bulutların arasında uçmasını sağlayan her kimse."

"Eğer ziyafet vermedilerse, yemek artmış olabilir," dedi Tas. "Açlıktan ölüyorum. Ziyafet salonu ne tarafta? Bu tarafta mı?"

Flint cevap veremeden kender ayrılmış, koridor boyunca koşmaya başlamıştı.

"Bekle! Tas! Seni kapı kulbu! Fener sende!" Flint, kasvetli sisin içine doğru bağırdı ama kender gözden kaybolmuştu. Derin bir nefes alan Flint, onu yakalamak için koştu.

*****

"Lanet," dedi Tas, üzerinde toz dışında hiçbir şey olmayan ziyafet masasına bakarken. "Hiçbir şey yok. Sanırım fareler yemiş ya da Kharas. Ah, neyse. Üç yüzyıl sonra zaten yiyeceklerin tadı da o kadar güzel olmaz."

Tas, keselerini getirmiş olmayı diledi tekrar. Genelde içlerinde yiyecek bir şeyler bulabilirdi; üzerlerindeki tüyler temizlenince o kadar da kötü olmayan garip etli börek, kek, üzüm... Ancak yemek düşünmek onu daha da acıktırdı ve bu yüzden de bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

Ziyafet masasında ilginç hiçbir şey yoktu. Tas, unutulmuş bir ya da iki kırıntı bulabilmek için ortalıkta dolandı. Flint'in uzaktan bağırdığını duyabiliyordu.

"Ziyafet salonundayım!" diye seslendi Tas. "Hiç yemek yok, o yüzden acele etme!"

Bu, cücenin daha çok bağırmasına neden oldu ama Tas, Flint'in ne dediğini anlamıyordu. Arman ile ilgili bir şeydi ama...

"Sanırım onu aramam lazım," dedi Tas ve birkaç kez onun adını bağırdı ama bunu pek de hevesle yapmadı. Masanın altına baktı ve birkaç köşeye göz attı.

Arman'ı bulamadı ama başka bir şey buldu ve bu, "*kender*" kelimesini çürük bir incir yemiş gibi söyleyen o kibirli genç cüceden çok daha ilginçti. Odanın bir köşesinde bir iskemle, iskemlenin yanında da bir masa vardı. Masanın üzerinde bir kitap, kalem, mürekkep ve bir gözlük duruyordu.

Tas feneri, kapağında karalamalar olan kitaba yaklaştırdı. Cüce dilinde yazılmış başka bir şey olduğunu düşündü. Sonra da yazının büyülü olabileceği ve bunun da bir büyü kitabı olabileceği geldi aklıma, tıpkı Raistlin'in hep yanında taşıdığı ama Tas'ın çok, çok dikkatli olacağına ve sayfalarını buruşturmayacağına, üzerine bitki çayı dökmeyeceğine söz vermesine rağmen azıcık bile bakmasına izin vermediği büyü kitapları gibi. Gözlüğe gelince, sıradan görünüşlüydü ya da eğer camları yakut renkli değil de kenderin şimdiye kadar gördükleri gibi şeffaf olsaydı sıradan olacaktı.

Kender ikiye bölünmüştü. Kitabı almak için davrandı, sonra eli gözlüğün üzerinde dolandı, sonra tekrar kitaba gitti. En sonunda ikisine de bakabileceğini farketti; gözlüğü takacak ve kitabı öyle okuyacaktı.

Gözlüğü masadan aldı, kulaklarından geçirdi ve bunu yaparken, kendisi için yapılmış gibi hissetti. Çoğu gözlük ona çok büyük gelirdi ve burnundan kayardı. Ama bu yerinde kaldı. Memnun bir şekilde gözlükten etrafına baktı

ve yakut renkli camların, kırmızımsı sisi daha da kırmızılaştırdığını farketti. Bunun da ötesinde gözlüğün yaptığı pek bir şey yoktu. Diğer gözlükler gibi görüşünü bulanıklaştırmamıştı. Bu gözlüğün pek işe yaramadığını düşünerek kitabı eline aldı.

Başlığını inceledi. " '*Thorbardin'in Yüce Kralı Duncan'ın Tarihi: Ogre Savaşları, Cücekapısı Savaşları ve Genel Huzursuzluk, Bunların Trajik Sonuçlarının Tam ve Eksiksiz Tarihçesi.*' Vay!" Tas, tamamen dolanmış olan dilini düzeltmek için durdu.

Flint, sisten çıktı. "Tasslehoff, seni fare beyinli, nereye gittin?"

Tas gözlüğü çıkarttı ve ceplerinden birine sokuşturdu. Onu bulmuştu ki bu da durumu meşrulaştırıyordu ama Flint'in aynı şekilde düşüneceğinden şüpheliydi ve tartışarak zaman harcamak istemiyordu.

"Buradayım," diye seslendi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Flint ışığı görünce.

"Hiçbir şey," dedi Tas, incinmişti. "Sadece bu eski kitaba bakıyorum. Cüce dilini okuyabiliyorum, Flint. Konuşamıyorum ve anlayamıyorum ama okuyabiliyorum. Bu ilginç değil mi?"

Flint feneri aldı ve kitaba bir göz attı. "Bu cüce dilinde değil, seni alık. Ne olduğunu da bilmiyorum. Arman'dan iz var mı?"

"Kim? Ah, o. Hayır ama şu kitaba bir bak. Kral Duncan hakkında. Başlığı öyle diyor ve sonlar ve huzursuzluklardan da bahsediyor."

Konuşmayı kesti çünkü artık başlığı okuyamıyordu. Kelimeler karalamalar, sarmallar, noktalar, çizgiler ve kıvrımlara dönüşmüşlerdi. Onlara gözlükle baktığında kelime şeklindelerdi. Ancak şimdi, gözlük cebindeyken baktığında öyle değillerdi. Tas'ın olup bitenler hakkında bir önsezisi vardı. Flint'in izleyip izlemediğini görmek için bakındı. Cüce, Arman'ın adını haykırıyordu ama kimse cevap vermedi.

"Bundan hoşlanmadım," diye mırıldandı Flint.

"Eğer Çekiç'i arıyorsa, bize nerede olduğunu söylemezdi, değil mi?" diye belirtti Tas. "Bizi yenmek istiyor."

Flint homurdandı ve burnunu kaşıdı, sonra tekrar homurdandı, haritayı çıkarttı. Elinde tutarak iyice inceledikten sonra duvara dayadı. Haritaya baktı, sonra kaşlarını çatarak tekrar duvara baktı.

"Buralarda bir yerde gizli bir kapı olmalı." Çekicini hafif hafif duvara vurmaya başladı. "Haritaya göre, Asiller Fuayesi diğer tarafta ama oraya nasıl ulaşacağımı bilemiyorum."

Tas gözlüğü çıkarttı ve gözlerine tutarak kitaba baktı. Gerçekten de Sonuçlar ve Huzursuzluklar geri dönmüşlerdi. Tas cücenin değişip değişmeyeceğini merak ederek gözlüklerden Flint'e baktı. Flint, Tasslehoff'u hayal kırıklığına uğratarak aynı kalmıştı. Duvar, öte yandan, epey değişmişti. Aslında bir duvar bile değildi.

"Orada bir duvar yok, Flint," dedi Tas. "Yürümeye devam edersen, bir sıra halinde dizilmiş heykellerle dolu karanlık bir koridora gireceksin."

"Duvar yok diyerek ne demek istiyorsun? Elbette ki var! Baksana!"

Flint ona öfkeyle bakmak için döndüğünde Tas gözlüğü çıkarttı ve arkasına sakladı. Bu, uzun bir süredir yaşadığı en eğlenceli şeydi. Duvar tekrar oradaydı. Sert, taştan bir duvar.

"Vaay!" diyen Tas'ın soluğu kesilmişti.

"Zaman harcamayı kes," diye azarladı Flint, "ve buraya gel de gizli kapıyı aramama yardım et. Bu duvarın diğer tarafında Fuaye var. Onu geçeceğiz, merdivenden çıkacağız, sonra biraz da basamaktan tırmanacağız ve Çekiç'in içinde bulunduğu Yakut Oda'nın girişine ulaşacağız!" Ellerini ovuşturdu. "Yaklaştık. Çok yaklaştık! Sadece şu kahrolası duvardan geçmek için bir yol bulmamız gerekiyor!"

Taşa vurmaya başladı tekrar. Tas gözlüğü çıkarttı, son bir kez daha baktı, sonra da cebine gizleyerek gözlerini kapattı
–gözlüğün hata yapması durumunda burnunu vuracaktı– doğrudan duvara yürüdü ve taşların içinden geçti. Flint'in haykırışını duydu, sonra o haykırışın cücenin nefes borusunda tıkanarak öksürüğe dönüştüğünü duydu ve sonra Flint tekrar bağırdı. "Tas! Seni titrek beyinli! Nereye gittin?"

Tas arkasına döndü. Flint'i net bir şekilde görebiliyordu fakat belli ki cüce onu göremiyordu, zira orada olmayan taş duvarın önünde bir yukarı bir

aşağı koşuyordu.

"Diğer taraftayım," diye seslendi Tas. "Sana söylemiştim. Duvar yok. Sadece duvar varmış gibi gözüküyor. İçinden geçebilirsin!"

Flint tereddüt etti, biraz kararsız kaldı ama sonra çekici sırtındaki koşuma koydu ve feneri yere bıraktı. Bir elini gözlerinin üzerine koyup diğerini de ileri uzattı ve yavaş ve ihtiyatlı adımlarla ilerledi.

Hiçbir şey olmadı. Flint, elini gözlerinden çekti. Kendini, tam da Tas'ın söylediği gibi, her biri kendi oyuğunda duran cüce heykelleri ile dolu uzun, karanlık bir koridorda buldu.

"Feneri unuttun," diyen Tas, onu almak için geri döndü.

Flint, şaşkınlıkla baktı kendere. "Duvarın gerçek olmadığını nasıl anladın?"

"Haritada işaretlenmişti," dedi Tas. Feneri Flint'e verdi. "Bu koridor nereye gidiyor?"

Flint tekrar haritaya baktı. "Hayır, işaretlenmemiş."

"Peh!" dedi Tas. "Sen haritalardan ne anlarsın ki? Uzman olan benim. Gidecek miyiz, gitmeyecek miyiz?"

Flint haritaya baktı ve kafasını kaşıdı. Orada olmayan duvara baktı, sonra gözlerini kendere çevirdi. Tas ona gülümsedi. Flint kaşlarını çattı, heykelleri aydınlatarak koridor boyunca ilerledi ve kendi kendine mırıldandı; bu, kenderin yanında olunca sıklıkla yaptığı bir şeydi.

Tasslehoff elini cebine soktu, gözlüğü okşadı ve mutlulukla iç çekti. Gözlük büyülüydü! Raistlin'in bile bu kadar mükemmel bir gözlüğü yoktu.

Tas, bu harika gözlüğü sonsuza dek saklamaya karar verdi, en azından bundan sonraki birkaç hafta boyunca ki bir kender için bu da aynı şey demekti.

* * * * *

Flint, Büyük Fuaye'de yürüyüp fenerini etrafa tutarken, Tasslehoff'un ve yok olan taş duvarın gizemini unuttu. Çekiç artık onun sayılırdı.

Yanından geçtiği her oyukta, Kral Duncan zamanında kullanılan zırha bürünmüş bir cüce savaşçının heykeli vardı. Uzun heykeller sırası boyunca ilerlerken, Flint, tören kıyafetlerini giymiş ve kendisine saygılarını sunmak için toplanmış olan, cüce askerlerinden oluşan şeref muhafızlarıyla çevrelenmiş olarak hayal etti kendini. Bağırdıklarını duyabiliyordu; Flint Fireforge, Çekici Bulan! Flint Fireforge, Birleştiren! Flint Fireforge, Ejderha mızrağını Getiren! Flint Fireforge, Yüce Kral!

Hayır, diye karar verdi Flint. Yüce Kral olmak istemiyordu. Kral olmak, dağın altında yaşamak zorunda kalacağı anlamına geliyordu ve o, temiz havayı, mavi gökyüzünü ve güneş ışığını, bunu yapamayacak kadar seviyordu. Fakat diğer isimler gayet güzeldi, özellikle de Ejderha Mızrağı'nı Getiren. Cüce askerlerinin oluşturduğu sıranın sonuna geldiğinde, zırhı içinde görkemli gözüken Sturm onu selamlıyordu. Onun yanında da çok ciddi gözüken Caramon vardı ve Raistlin de o yüce cücenin huzurunda uysal ve hürmetkar gözüküyordu.

Laurana da oradaydı ve ona gülümsüyor, onu öpüyordu ve Tika da oradaydı, ve Otik, varlığıyla hanını şereflendirmesi durumunda ona hayatı boyunca birayı bedava vereceğine söz veriyordu. Tasslehoff sırıtarak ve el sallayarak çıkageldi ama Flint onu kovdu. Bu rüyasında kenderlere yer yoktu. Eğilerek kendisini selamlayan Hornfel'i geçti ve eski dostuna gururla bakan Tanis'e geldi. Orada, sıranın sonunda, rüyasında gördüğü o cafcaflı kıyafetli cüce duruyordu. Cüce ona göz kırptı.

"Fazla zamanın kalmadı..." dedi Reorx.

Flint buz kesti. Durdu ve alnındaki soğuk teri sildi.

"İşte bu harika. Tehlikelere karşı tetikte olmam gerekirken hayallere dalıyorum." Kendere bağırmak için arkasına döndü. "Önemli bir iş üzerindeyken haylazlık ederek ne yaptığını sanıyorsun!"

"Haylazlık etmiyorum," diye itiraz etti Tas. "Arman'ı arıyorum. Buradan geçtiğini sanmıyorum. Tozda ayak izlerini görürdük. Muhtemelen duvarın aslında duvar olmadığını bilmiyordur."

"Muhtemelen," dedi Flint, vicdan azabıyla. Zafer hayalleri içinde, genç cüceyi tamamen unutmuştu.

"Geri dönmeli miyiz?" diye sordu Tas.

Heykellerden oluşan sıra sona erdi. Fuayeden kısa bir koridor sola doğru ayrılıyordu. Haritaya göre bu koridor, bir merdivene açılıyordu ve o merdiven de başka bir merdivene çıkıyordu. Saklı merdiven. Gizli merdiven. Genç Arman onu asla bulamazdı. Bu merdivenlerden çıkmadan da Yakut Odaya ulaşabilirdi ama yol daha uzun ve daha karmaşıktı. Tabii, Kharas olduğunu söyleyen cüce ona yardım etmediyse.

"Önce Çekiç'i bulacağız," dedi Flint. "Bu kadar geldik, hem haritaya göre onun olabileceği yere çok yakınız. Çekiç'i ele geçirdikten sonra Arman'ı ararız."

Kender ayaklarının dibindeyken koridorda hızla ilerledi ve oradan da merdivene ulaştı. Flint tırmanmaya başlayınca bacak kaslarındaki ağrılar geri döndü ve dizleri tekrar ağrımaya başladı, göğsündeki nefes darlığı tekrarladı. Çekiç'i bulduğunda ne yapacağına karar vermeye çalışarak aklını dağıttı.

Sturm ve Raistlin'in kendisinden ne yapmasını istediklerini biliyordu. Tanis'in kendisinden ne istediğini biliyordu. Henüz bilmediği şey, kendisinin, Flint'in ne yapmak istediğiydi ancak kendisine Kharas diyen o kadim cüce hedefe epey yaklaşmıştı.

Onlara bir ders vermek. Evet, bu kulağa hoş geliyordu, çok hoş hem de. Herkese derslerini verecekti; cücelere, Sturm'e, Raistlin'e... hepsine...

İlk merdivenin tepesine ulaştı ve çok küçük, çok karanlık ve çok boş bir odaya girdi. Flint feneri havaya kaldırdı ve duvarı aydınlatarak, haritada işaretlenmiş olan dar koridoru buldu. Feneri yukarıda tutmaya devam ederek içeri baktı.

Onunla birlikte içeri bakan Tasslehoff iç geçirdi. "Daha fazla basamak. Basamaklardan korkunç bir şekilde sıkılmaya başladım. Sen de sıkılmadın mı, Flint? Benim mezarımı yaptıkları zaman, umarım tek katlı yaparlar ki bir aşağı bir yukarı dolanmak durumunda kalmam."

"Senin mezarın mı?" diye alay etti Flint. "Sanki harhangi biri senin için mezar yaparmış gibi! Muhtemelen bir bugbear'ın karnında olacak sonun ve öldüğünde, hiçbir şeyden aşağı inip yukarı çıkmak zorunda kalmazsın."

"Yapabilirim," dedi Tas. "Ölü kalmayı planlamıyorum. Çok sıkıcı. Bir liç veya bir hortlak veya bir vampür ya da benzer bir şey olarak dönmeyi

düşünüyorum."

"Vampir," diye düzeltti Flint.

Haritaya göre şimdiye kadar tırmandıklarından üç kat daha uzun olan merdivene tırmanmadan önce ağrıyan bacaklarını tırmanmaya hazır hale getirmesi gerekiyordu.

"Belki de hiç ölmem," dedi Tasslehoff konuyu biraz düşündükten sonra. "Belki herkes öldüğümü düşünür ama ölmemişimdir, yani gerçekten ve geri dönüp herkesi şaşırtırım. Sen şaşırırdın, değil mi Flint?"

Merdivene tırmanmanın vereceği acının, kenderin dırdırını dinlemenin verdiği acı kadar kötü olmadığına karar veren Flint, göğüs geçirdi, dişlerini sıktı ve bir kez daha tırmanmaya başladı.

- 19 -
Theiwar'ların esirleri. Tanis, Şefleri uyarıyor.

Soğuk su yüzüne çarpınca, Nehiryeli'nin bilinci yerine geldi. Tükürdü, nefes almaya çalıştı, sonra da acı içinde kıvranıyormuş gibi inledi. Gözlerini açıp çevresinin düşmanlar tarafından sarıldığını görünce, inlememek için dişlerini sıktı, ne kadar acı çektiğini görmelerini istemiyordu.

Parlak ışık, ağrıyan kafasına bir mızrak gibi saplandı. Gözlerini kapatmak istiyordu fakat ne olduğunu anlamalıydı ve kendini bakmaya zorladı.

Taş duvarları olan, sütunlarla çevrelenmiş büyük bir odadaydı, toplantı odası gibi gözüküyordu, zira elleri ve ayakları bağlı olarak yattığı yerin yakınındaki bir platform üzerine dokuz büyük taht benzeri koltuk yarım daire şeklinde sıralanmıştı.

Tepesinde birkaç cüce duruyor, derinden gelen sesleriyle bağırarak tartışıyorlardı. Nehiryeli, cücelerden birini tanıdı; buzlu camdan bir siperliği olan bir miğfer takan sıska ufaklık, konuşmanın çoğunu da o yapıyordu zaten. Soruları soran, aynı soruları tekrar tekrar soran oydu. Sonra, istediği yanıtları alamayınca, acının geri gelmesini emretmişti.

Başka bir inleme duyan Nehiryeli, bakışlarını cücelerden ayırdı. Gilthanas yanında yatıyordu. Nehiryeli, elf lordu kadar kötü görünüp görünmediğini merak etti. Öyleyse, ölmek üzere olmalıydı.

Gilthanas'ın yüzü, alnındaki ve dudağındaki kesikler yüzünden kanla kaplanmıştı. Bir gözü şişerek kapanmıştı, çenesinde bir şişlik vardı ve yüzünün bir tarafı da çürükle bezeliydi. Giysileri yırtılmış, etine kor demirleri bastırdıkları yerler yanmış ve su toplamıştı.

Elfe, insana davrandıklarından daha kötü davranmışlardı. Nehiryeli, bu pis cücelerin Gilthanas'a işkence etmesinin nedeninin bilgi almaktan ziyade eğlenmek olduğunu hissetti. Şimdi gösterişli bir lağım cücesi elfin yüzüne

soğuk su döküyor ve onu endişeyle tokatlıyordu ama o baygın kalmaya devam etti.

Nehiryeli sırt üstü yattı ve kendine küfretti. Önlemler almıştı. O ve adamları –altı kişi– silahlı ve ihtiyatlı bir şekilde kapıdan girmişlerdi; etrafa bakmak ve bunun gerçekten de Thorbardin'in efsanevi kapısı olup olmadığını anlamak niyetindeydiler. O ve adamları saldırının geldiğini farketmemişlerdi bile. Ejderanlar gölgelerden çıkmış, silahlarını almış, hızlı ve etkin bir şekilde onları saf dışı bırakmışlardı.

Nehiryeli'nin hatırladığı bundan sonraki şey, zifiri karanlıkta, bir zindan hücresinde uyandığıydı; etrafındaki kıllı ve ağızları kokan cüceler ona ortak dilde ordusunda kaç kişi olduğunu, nerede gizlendiklerini ve Thorbardin'i ne zaman işgal etmeyi planladıklarını soruyorlardı.

Nehiryeli, bir ordu olmadığını, işgal amaçlı gelmediklerini tekrar tekrar söylemişti. Cüce bunu kanıtlamasını, insanların nerede saklandığını söylemesini istemişti, böylece gidip kendi gözleriyle görebilecekti. Nehiryeli bunun bir hile olduğunu anlamış ve kıllı küçük sürüngene gidip kendini dağdan atmasını söylemişti. Sonra dilini çözmek için onu bayıltana kadar dövmüşler ve tekmelemişler, uyandırınca da kafasına bir çuval geçirmişler ve onu taşımışlardı. Önce bir vagona, sonra bir kayığa binmiş, sonra bilincini kaybetmiş ve burada ayılmıştı. Arkadaşlarının nasıl olduğunu merak etti. Çığlıklarını ve inlemelerini duymuştu ve diğer dört Bozkırlı'nın cücelere istedikleri cevabı vermeyeceğini bilmekten gurur duyuyordu.

Zihni açılmaya başlamıştı ve bir suçlu gibi bu cücelerin ayaklarının dibinde yatmamaya karar verdi.

"Paladine, bana güç ver," diye dua eden Nehiryeli, dişlerini sıkıp oturmaya çalıştı.

Sıska cüce ona bir şeyler söyledi ve tekmeledi. Nehiryeli inlemesini bastırdı ve tekrar yatmayı reddetti. Daha uzun boylu ve gri sakallı bir cüce, miğferli cüceye öfkeyle bir şey söyledi. Nehiryeli bu cüceye iyice baktı. Asil bir duruşu ve gururlu bir tavrı vardı ve Nehiryeli'ne arkadaşça bakmasa da, insanın bu dövülmüş ve kan revan içindeki halinden dolayı çok sinirlenmiş gibi gözüküyordu.

Bu cüce bir emir verdi ve muhafızlarından birine işaret etti. Saraydan ayrılan muhafız, kısa bir süre sonra pis kokulu bir sıvıyla dolu bir maşrapayla döndü. Onu Nehiryeli'nin dudaklarına götürdü. Nehiryeli asil görünüşlü cüceye bakınca, onun başını salladığını gördü.

"İç," dedi cüce ortak dilde. "Sana zarar vermeyecek." Kanıtlamak için bir yudum aldı.

Nehiryeli içecekten bir yudum aldı, ateşli sıvı boğazını yakarak aşağı inerken öksürdü ve tükürdü. Vücuduna bir sıcaklık yayıldı ve kendini daha iyi hissetti. Zonklayan acı azaldı. Ancak bir yudum daha alması önerilince reddetti.

Asil görünüşlü cüce kibarlıkla zaman harcamadı. "Ben Hornfel'im," dedi, "Hylar Şefi. Theiwar Şefi, seni ve diğerlerini tutsak eden cüce, buraya bize saldırmak için insanlardan ve elflerden kurulu bir orduyla geldiğini söylüyor. Bu doğru mu?"

"Hayır, lordum, doğru değil," dedi Nehiryeli, şişmiş dudakları yüzünden yavaş yavaş konuşarak.

"Yalan söylüyor!" diye hırladı Realgar. "Daha bir saat önce bana gerçeği kendisi itiraf etti!"

"Yalan söylüyor," dedi Nehiryeli, gözlerini Theiwar üzerinde kitleyerek. "Ben, bir grup kaçağın, Pax Tharkas'ın kötü Ejderha Yüceefendisi'nin eski kölelerinin lideriyim. Yanımızda kadınlar ve çocuklar var. Buradan pek uzak olmayan bir vadide saklanıyorduk ama sonra ejderhalar ve ejderha adamlar bize saldırınca kaçmak zorunda kaldık."

Şefin yüz ifadesini izledi ve ejderhalar ve ejderha adamlardan bahsettiğinde Hornfel'in inanmayarak yüzünü ekşittiğini gördü.

"Böylesi yalanları daha önce de duymuştuk, Hornfel," dedi Realgar, "diğer Uzunlar da aynı hikayeyi anlatmıştı."

Nehiryeli kafasını kaldırdı. Diğer Uzunlar... Bunlar sadece dostları olabilirdi. Nerede olduklarını, güvende olup olmadıklarını, burada neler döndüğünü merak etti. Sorular dilinin ucundaydı ama sormadı.

Tamamen yanlış bir şey söylemeden de cücelerden daha çok şey öğrenebilirdi.

Ancak cüceler kendi aralarında tartışmaya döndüler ve Nehiryeli tek bir kelime bile anlamıyordu. Hornfel olarak bilinen cücenin, adının Realgar olduğunu söylediği cüceye güvenmediği ya da ondan hoşlanmadığı izlenimine kapılmıştı. Fakat Hornfel, Nehiryeli'ne de güvenmiyordu. Şeflerden biri Realgar'ı destekliyor gibiydi, bir diğeri de Hornfel'i. Geri kalanlar karar vermekte zorlanıyor gibiydi.

Gilthanas kıpırdandı ve inledi ama cüceler onu duymazdan geldiler. Nehiryeli, elfe yardım etmek için hiçbir şey yapamadı. Kimseye yardım etmek için hiçbir şey yapamazdı. Oturdu, izledi ve bekledi.

* * * * *

Tanis, kendini tutuklatmakta hiç zorlanmadı fakat önce tutuklayacak olanları serbest bırakması gerekti. Hanın yakınındaki bir sokakta yürürken elleri ve ayakları bağlanmış, ağızları tıkanmış iki Hylar muhafıza rastladı. İplerini kesti ve ayağa kalkmalarına yardım etti, sonra da çok acil bir konuda Hornfel ile konuşması gerektiğini söyledi. Cücelerin çok kızgın olduğu belliydi ama Tanis'e kızmamışlardı. Onlar da Şefleriyle konuşmak istiyorlardı ve kısa bir görüşmeden sonra Tanis'i de yanlarına almaya karar verdiler.

Cüce muhafızlar onu vinçlerden birine soktular. Diğer cüceler ona baktılar ve suratlarını asarak neler olduğunu öğrenmek istediler. Muhafızlarının cevap vermeye ne vakti ne de niyeti vardı. Hornfel'i görmek istediği, bu yüzden de kaçmaya çalışmayacağı konusunda muhafızlarını temin etse de, cüceler onu sıkı sıkı tuttular. Vinç durduğunda muhafızlar, Hornfel'i nerede bulabileceklerini sormak için başka muhafızları durdurdular.

Aldıkları cevap, "Şefler Sarayı'ydı.

* * * * *

Tanis kendini çok kötü hissediyordu. Çok az uyumuş ve hiçbir şey yememişti. Hayatlarına kastedilmesinden dolayı sinirlenmişti, Flint ve Tas için ve ejderanların Thorbardin'de olmasından dolayı endişeleniyordu. Şefler Sarayı'na girdiğinde, Horafel'in tehlikeyi anlamasını sağlamaya kararlıydı. Önce konuşmayı ve Şeflere kelimelerini sindirmeleri için zaman vermeyi planlamıştı. Arkadaşları ejderan tutsakla geldiklerinde, konuyu

iyice vurgulamak için o canavardan yararlanacaktı. O ve arkadaşlarının Flint ve Tas'ı aramak için Şefler Vadisi'ne girmelerine izin vermelerini isteyecekti. Tanis, Flint'in bir tuzağa çekildiğinden veya çekileceğinden emindi.

Bu kelimeler aklında ve dilinin ucundaydı ancak Şefler Sarayı'na girip de Nehiryeli'ni bağlı, yaralı ve kanlar içinde, Gilthanas'ı da baygın olarak görünce hepsini korku ve şaşkınlıktan unuttu.

Tanis durdu ve dostlarına baktı. Şefler de durup ona baktılar, burada ne aradığını merak ediyorlardı. En şaşkın Realgar'dı; zira Tanis ve diğerlerinin ölmüş olduğundan emindi. Realgar sorun çıkacağını farketti fakat neyin yanlış gittiğini anlamadığından bu sorunla nasıl baş edeceğini bilmiyordu.

Tanis konuşmaya çalıştı ama muhafızlar şikayetlerine başladılar. Hornfel, keyifsiz bir şekilde tutsağın neden serbest bırakıldığını sordu. Muhafızlar, Realgar'a öfkeyle bakarak açıkladılar; bu sırada diğer Şefler de bağırarak neler olduğunu öğrenmeyi talep ediyorlardı.

Tanis, şu an için muhafızların kendisini çok iyi savunduğunu gördü. Hızla, sırtını bir sütuna dayamış oturan Nehiryeli'nin yanına gitti. Onun yanında yerde yatan Gilthanas, canlıdan çok ölüye benziyordu.

"Ne oldu? Bunu kim yaptı?"

"Baskın," diye cevapladı Nehiryeli acıyla yüzünü ekşitirken.

Zorlukla nefes aldı. "Ejderanlar. Kapıda bizi bekliyorlarmış. Endişelenme. Kaçaklar iyiler. Sorumluluğu Elistan'a bıraktım..."

"Sus, konuşma. Bunu çözeceğim."

Nehiryeli, kanlı eliyle yarımelfi tuttu. "Şu cüce, miğferli olan, burayı istila etmeye geldiğimizi itiraf ettirmeye çalıştı..." Nehiryeli zorlukla nefes alarak geri yığıldı. Alnındaki boncuk boncuk terler yüzüne akıyordu. Tanis, elini Gilthanas'ın boynuna koydu, kalp atışı hissetmeye çalıştı. Elf lordunun bakıma ihtiyacı vardı.

Hornfel, bağırarak diğer Şefleri susturmayı ve biraz düzen sağlamayı başardı. Cüce muhafızlar, ilk olarak kenderin nasıl kaçtığından ve onları etkisiz hale getirdiğinden (bu kısmı çabuk geçmişlerdi) bahsederek başladılar ve sonra, artan bir öfkeyle, kendilerine geldiklerinde dört

Theiwar tarafından saldırıya uğradıklarını anlattılar. Gözlerini açtıklarında Tanis iplerini kesiyor ve Hornfel'i görmek için ısrar ediyordu.

Hornfel, Realgar'a dik dik baktı. "Bunun anlamı ne?"

"Sana söyleyeyim, Şefim," dedi Tanis ayağa kalkarak. "Theiwar, bizi zehirlemek için muhafızları etkisiz hale getirmek istedi."

"Bu bir yalan," diye hırladı Realgar. "Biri seni zehirlemeye çalıştıysa insan, o ben veya benim adamlarım değildi. Şu muhafızlara gelince, adamlarım onların nöbetteyken sarhoş olduklarını görmüş ve onlara bir ders vermeye karar vermişler."

Muhafızlar bunu şiddetle reddettiler. Biri Realgar'ın üzerine atladı ve arkadaşı tarafından tutulmak zorunda kaldı.

"İddiamızı destekleyecek kanıtımız var," dedi Tanis. "Zehirli mantarlar ve yaptıklarının keyfini çıkartmak için gelen iki Theiwar elimizde, ve hayatlarımıza karşı yapılan bu saldırıdan çok daha önemli bir konuda da kanıtımız var, Ulu Şefler."

"Neyin kanıtı?" diye sordu Realgar, Nehiryeli'ni işaret ederek. "Bu insan ve yanındakiler, insanlar ve elflerden oluşan bir ordunun yurdumuzu istila etmek için geldiklerini itiraf ettiler."

"Eğer o ya da yanındakilerden biri bunu söylediyse, işkencelerinin acısından kurtulmak için yapmışlardır. Onlara yapılanlara bir bakın!" dedi Tanis. "Şerefli erkekler hangi ırktan olursa olsun esirlerine bunu yapar mı?"

"Sizi uyarıyorum, Thorbardin'in Şefleri," diye devam etti Tanis korkunç bir edayla, "yurdunuzu istila etmeye hazırlanan bir ordu var, ama insanlardan oluşan bir ordu değil bu. Kara Kraliçe'nin ejderha adamlarından oluşan bir ordu."

"O ve insanları bizi hazırlıksız yakalayabilsin diye bu çılgın hikayeyi anlatarak dikkatimizi dağıtmak, bizi kandırmak istiyor! Ben, burada kalıp bu insanın yalanlarını dinleyerek vaktimi harcamayacağım. İnsan ordusunun saldırısını püskürtmek için gidip güçlerimi hazırlamalıyım..."

Realgar kapıya doğru yürümeye başladı.

"Onu durdurun, Şefler!" diye uyardı Tanis. "Size ihanet etti. Bu ejderha adamlar ve onların şeytani efendisi, Lord Verminaard ile işbirliği içinde. Thorbardin'in kapılarını onlara o açtı."

"Realgar," dedi Hornfel katı bir sesle, "bu suçlamaları yanıtlamak için burada kalmalısın..."

"Sen Yüce Kral değilsin, Hornfel!" diye tersledi Realgar. "Bana emir veremezsin!"

"Muhafızlar, onu tutun!" diye emretti Hornfel.

Realgar avucunu açtı, simsiyah bir yüzük çıkarttı ve parmağına taktı. Kötü kokulu bir duman yüzükten yayılarak askerleri öksürttü ve geri çekilmek zorunda bıraktı. Realgar ortadan kayboldu.

"Theiwar gerçeği söylüyor, Hornfel," dedi Rance. "Asıl tehlike bu insanlar ve arkadaşları olan elfler. Bu Uzunun yalanlarını dinleme."

"Kanıtım var!" diyerek karşı çıktı Tanis. "Arkadaşlarım ve ben bu ejderha adamlardan birini yakaladık. Kendi gözlerinizle görebilmeniz için şu anda o canavarı buraya getiriyorlar!"

"Beklemeyeceğim," dedi Hornfel kararlı bir edayla. "Gidip kendim göreceğim. Sen de benimle geleceksin Yarımelf."

"Geleceğim, Şefim," diye yanıtladı Tanis, "ama önce arkadaşlarımla ilgilenmem gerekiyor. Yaraları çok ciddi. Bakıma ihtiyaçları var."

"Hekimleri çağırdım bile," dedi Hornfel. "Arkadaşların, Şifa Evlerine götürülecekler ama," diye ekledi sert bir sesle, "ben olup bitenlerle ilgili gerçeği öğrenene kadar hepiniz esirimiz olarak kalacaksınız."

Şefler Sarayı'nı terk etti ve Tanis'in onu takip etmek dışında yapabilecek hiçbir şeyi yoktu. Diğer Şefler de onlarla gitmeye karar verdi ve onlara Rance de dahildi; zira cüce kendisinin de Realgar tarafından aldatıldığını düşünmeye başlamıştı.

Yücebulp'un onlara katılmasının nedeni, hep beraber yemeğe gittiklerini düşünüyor olmasıydı.

- 20 -
Uçuş.
Yüzme.
Dağın altında savaş.

Ejderan yerde yatıyordu. Caramon da başında dikilmiş, kendi yaralarını emiyordu.

"Bu şeyin sert bir kafatası var," diye şikayet etti. "Neden onu öldürüp cücelere cesedini göstermiyoruz? Çok daha kolay olurdu."

"Zekan hakkında söylediğim her şeyi geri alıyorum, kardeşim," dedi Raistlin. Kendini hasta ve yorgun hissediyordu, büyü yapmanın yan etkileriydi bunlar ve onu huysuzlaştırıyorlardı.

"Ha?" Caramon anlamamıştı.

"Gösterecek bir ceset kalmazdı," diye açıkladı Sturm sabırla.

"Bunlardan birini öldürdüğümüzde ne olduğunu hatırlarsın. Ya patlıyorlar, ya toza dönüşüyorlar ya da..."

"Ah, evet, doğru. Unutmuşum." Caramon iyi huylu bir şekilde parmağını kafasına vurdu.

"Artık gitmemiz lazım," dedi Raistlin. "Tanis'in Şeflerle konuşmak için yeterince zamanı oldu."

"Bu güzelliğin görüntüsü Şefleri oturup düşünmeye sevk etmeli," dedi Sturm. "Masayı getir Caramon ve şunu masaya bağlamama yardım et."

Ejderanı kaldırmaya çalıştılar ama canavarın kanatları, yaratığın taşınmasını zorlaştırıyordu. Caramon, masanın ayaklarını kırma ve ahşap tablayı sedye gibi kullanmayı önerdi. Tablayı çekti ve baygın ejderanın yanına getirdi.

Kanatlarının engel oluşturmaması için, zorlanarak ejderanı yüz üstü çevirdiler. Ejderan, cübbesiyle gizleyebilmek için kanatlarını bedenine sarmıştı ama uyku büyüsü ona çarptığında kanatlar gevşemiş ve iki

yanından sarkmıştı. Caramon ve Sturm, yaratığı tablanın üzerine çıkartabilmek için çabaladılar.

"Bu şey küçük bir ev ağırlığında!" dedi Sturm nefes nefese.

İstemesi durumunda küçük bir evi kaldırabilecek olan Caramon onaylayarak başını salladı ve yüzündeki teri sildi. Ağır olan sadece ejderan değildi, cübbesinin altında bir zırhı ve bir de kılıcı vardı. Sturm silahı çıkarttı ve bir kenara fırlattı.

"Bu iblis dölünü Hayat Ağacı'nın tepesine mi çıkartacağız?" diye sordu Caramon kafasını sallarken. "Ih, Raist, acaba..."

Hayır, yapamam," diye kestirip attı Raistlin. "Bugün yaptığım büyü yüzünden zaten yorgun düştüm. Elinizden geleni yapmanız gerekiyor."

"Sen başını al," dedi Sturm, Caramon'a.

İri adam eğildi, canavarın üstünde yattığı tablayı tuttu ve homurdanarak yerden kaldırdı. Sturm de kendi tarafını tuttu ve tablayı döndürerek ejderhayı kapıdan çıkartmayı başardılar.

"Bekleyin!" diye emretti Raistlin. "Bir battaniyeyle üstünü örtmeliyiz. Zaten sokaklarda bir canavar taşıdığımız görülmese de üstümüze yeterince ilgi çekeceğiz."

"Acele et!" dedi Sturm nefesi kesilerek.

Raistlin iki battaniye aldı ve ejderanın üstüne örttü.

"Ben önünüzde yürüyeceğim," dedi Raistlin, "yolu açık tutmak için."

"Bunun seni çok zorlamayacağından emin misin?" diye sordu Sturm alayla.

Raistlin ya onu duymadı ya da ona kulak asmamayı seçti. Asasının ışığı parlak bir ışık yayarken onlara yollarda rehberlik etti.

Sturm ve Caramon, dinlenmek ve sırtlarındaki ve omuzlarındaki krampları rahatlatmak amacıyla yer değiştirmek için sık sık durmak zorunda kaldılar. Thorbardin'in kalabalık kesimlerine gelene kadar nispeten hızlı gittiler. Uzunları gören cüceler derhal onları çevrelediler ve nereye ve neden gittiklerini öğrenmek istediler.

Raistlin, sınırlı bir konuşma yürütebilecek kadar ortak dil bilen bir cüce bulmayı başardı. Aralarından birinin hastalandığını ve onu üst katlara, Şifa Evlerinin bulunduğu söylenen yere götürmek istediklerini açıkladı.

Cüce, hasta Uzuna bakmak istedi ve battaniyeye uzandı. Raistlin, elini battaniyeyle örtülü başa koydu.

"Ona dokunmak istemezsin," dedi usulca, fısıldar gibi çıkan sesiyle. "Veba olduğundan şüpheleniyoruz."

Cüce, yol arkadaşlarına kötü kötü bakarak geri çekildi ve bağırarak diğer cüceleri de uyardı. Cüceler artık onlara daha bir güvensizlikle –bu mümkün olsaydı– bakıyorlardı.

"Onlara ne söyledin?" diye sordu Sturm. "Görünüşlerine bakılırsa, hepimizi birden öldürmek istiyorlar!"

"Boşver," dedi Raistlin. "Sonra düzeltiriz. Şu an için bizden uzak duracaklar. Hareket edin."

Cüceler önlerinden çekildiler ve yolu açtılar ancak öfkeli ve sessiz bir şekilde onları takip etmeye başladılar. Yol arkadaşları vince vardılar ve bu da yeni bir sorun ortaya çıkardı.

"Masa fıçıya sığmaz," diye belirtti Caramon.

"Ejderanı içine atıver," dedi Sturm.

"Bizi izliyorlar," diye uyardı Raistlin. Durmadan kalabalıklaşan cüce güruhuna baktı. "Canavarı örtülü tutmaya dikkat edin."

Vincin içine tırmandı. Sturm ve Caramon tablayı eğdiler ve ejderan da kayarak fıçının dibinde düştü. Raistlin battaniyeyi hızla üstüne örttü. Olabildiğince çok cüce, ikinci vince binerek onlarla birlikte yukarı çıktı, gözlerini onların üzerinden ayırmadılar.

Sturm, fıçının kenarına sırtını dayayıp oturarak omuzlarına masaj yaptı. Caramon ellerini esnetti, sonra da kaslarını germek için sırtını geriye büktü. Raistlin, diğer vinçteki cüceleri izledi. Cüceler de gözlerini ondan ayırmadılar.

Ejderanı örten battaniyenin hafifçe kıpırdandığını çok geç olana kadar kimse farketmedi.

Grag kendine geldiğinde, düşmanları tarafından bilmediği bir yere götürüldüğünü anladı. Baygın taklidi yapmaya devam ederek uygun bir zaman kolladı ve her şeyi karıştırmayı başaran Theiwar'lara lanet etti. ejderanın artık kimliğini açık etmesi gerekecekti ve bu da kötüydü ama yapılabilecek başka bir şey yoktu. Grag adamlarına geri dönmeli ve planlarını değiştirebilmeleri için olanları Dray-yan'a anlatmalıydı.

Fıçının dibine atılmak, Grag'a beklediği fırsatı verdi. Battaniyeyi üzerinden atarak ayağa fırladı. Önce büyücüyle ilgilendi. Midesine indirdiği bir dirsekle onu saf dışı etti. Büyücü acıyla nefessiz kaldı ve ikiye büküldü. İki savaşçı kılıçlarına uzanıyorlardı. Grag olduğu yerde döndü, ikisini de kuyruğuyla kamçıladı ve şövalyeyi sırt üstü yere devirdi, neredeyse vinçten aşağı atacaktı.

Grag skoru eşitlemek ve bu üç insanın, özellikle de şövalyenin işini bitirmek isterdi ama vakti yoktu. Fıçının kenarına zıpladı ve bir an için orada oyalanarak eşyalarını aldı. Kanatları üzerinde süzülerek aşağı inmeyi düşünmüştü ama tünel dardı ve kanatlarını taş kenarlara çarparak zedelemekten çekindi.

İkinci vinçteki cüceler kıyamet kopartıyorlar, canavarı göstererek bağırıyorlar, dehşetle haykırıyorlardı. Bir sonraki katta bekleyen cüceler tünelden yükselen yaygarayı duydular, kanatlarını açmış ve kuyruğu hareket eder bir şekilde fıçının kenarında dikilen ejderanı gördüler. Hızlı düşünen bir cüce kontrol manivelasını yakalayıp iterek vinci durdurdu.

Grag, hâlâ sallanırken fıçıdan atladı. İki ayak üstünde yere indi ve Hornfel ve Tanis'le burun buruna geldi.

Hornfel canavara bir kez baktı, kılıcını çekti ve saldırdı. Asansöre bakan Tanis, Caramon'un ayağa kalkması için Raistlin'e yardım ettiğini ve Sturm'ün de kendi kendine ayaklanmaya çalıştığını gördü. İyi olduklarından emin olunca, Tanis, Hornfel'in peşinden gitti. Daewar Şefi Gneiss harekete geçmekte yavaş kalmıştı ama Hylar'ı ve vahşi bakışlı Klar'ı çok geçmeden yakaladı. Keskin bir savaş narası atıp kocaman bir baltayı sallayarak onlara katılmak için koştu. Askerler, canavarı görünce şaşkına dönmüşlerdi ama Şeflerinin cesur örneğinden ilham alarak onların ardından koşmaya başladılar.

Grag'ın dövüşmeye niyeti yoktu. Sayıca çok fazlalardı ve ayrıca bu ne yeri ne de zamanıydı. Hızla etrafına bakındı ve göle bakan balkonlu bir bahçeye benzer bir yer gördü. Kanatlarını kullanarak yerden yükseldi ve yolundaki engelleri aşıp süzülerek peşindeki cücelerle arasını açtı.

Balkona erişince zıplayarak üstüne çıktı ve olmak istediği yere göre nerede bulunduğunu belirlemek için bir anlığına sendeledi. Ardındaki takipçilere baktı, kanatlarını açtı ve aşağı atladı.

Grag, atladığında Hayat Ağacı'nın tepesindeydi ve ejderha sırtından atlamış olmayı öğrenmesi çok işine yaradı. Uçamıyordu ama ejderhadan atlarken öğrendiği üzere, düşüşünü yavaşlatmak için kanatlarını kullanabiliyordu. Havadan Theiwar rıhtımının yerini belirledi ve çok solunda kalmış olmasına karşın, Theiwar diyarının olabildiğince yakınında suya inmek için havada manevra yaptı.

Yukarı bakan Grag, cücelerin balkonun kenarından aşağıya baktıklarını gördü. Daha fazla cüce de –yüzlerce cüce– aşağıda durmuş onu izliyordu.

Gizli kalmak için yaptıkları planlar buraya kadardı. Grag omuzlarını silkti ve kuyruğunu kamçıladı. Bir komutan olarak, savaştaki ani ve beklenmedik değişimlere alışkındı. Geçmişte yapılmış hatalar için yas tutarak vakit harcayamazdı. Geleceği düşünmek, ne yapılması ve nasıl yapılması gerektiğine karar vermek zorundaydı ve yolu yarıladığında bundan sonra ne yapacaklarına karar vermişti bile. Büyük bir gürültüyle suya girdi.

Ejderanlar suyu sevmezlerdi ama mecbur kaldıklarında da yüzebilirlerdi. Grag, güçlü bacaklarının kuvvetli darbeleri sayesinde ve kollarını da köpekler gibi kullanarak, pullu bedenini soğuk gölde hareket ettirdi ve gölün Theiwar kısmına doğru yüzdü.

Rıhtıma ulaşan Grag kendini çekerek sudan çıktı. Cübbesini çıkarttı ve onu ıslak bir yığın olarak orada bıraktı. Sonra da zıplayıp uçarak, ordusunun kendisini beklediği gizli tünellere doğru ilerledi.

*** * * * ***

"Bahsettiğin canavarlardan biri miydi bu?" Homfel balkondan aşağı uzanmış, ejderanın bir tüy kadar hafif bir şekilde havada süzülmesini izliyordu.

"Bu ejderanlar çok güçlü varlıklardır," dedi Tanis, "çelik kadar... ayrıca büyü de kullanabilirler. Orduları, Ansalon'un büyük bir kısmını ele geçirdi. Qualinesti elflerini yurtlarından sürdüler ve Pax Tharkas ile bizim yurdumuz olan Abanasinya'yı aldılar."

"Bu iblisler nereden geliyor?" diye sordu Hornfel dehşet içinde. "Daha önce onları ne gördüm ne de onlardan bahsedildiğini duydum!"

"Ansalon'da yeniler," diye yanıtladı Tanis kafasını sallarken. "Bu şeytanları kimin saçtığını bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, sayıca çok fazla oldukları. Zeki ve vahşi savaşçılar ve ölüleri de canlıları kadar tehlikeli."

"Ve Thorbardin'i istila ettiklerini mi düşünüyorsun? Belki de sadece bu vardı..."

"Fare gibilerdir," dedi Sturm. "Birini görürsen, duvarlarda yirmisi daha saklanıyordur."

"Sen kanıyorsun," dedi Tanis.

"Öyle mi?" Sturm elini yüzüne götürdü ve indirdiğinde eli kanla kaplıydı. "Şu yaratığın kuyruğu çarptı," Esefle kafasını salladı. "Kaçtığı için özür dilerim, Tanis. Bizi tam anlamıyla kandırdı."

"Raistlin ve Caramon nasıl?" diye sordu Tanis endişeyle etrafına bakınırken.

"En kötü darbeyi Raistlin aldı. Midesine bir dirsek yedi. Bir süre karnı ağrıyacak ama iyi olacak. Ejderan, Caramon'u neredeyse kovadan düşürecekti. Bence yaralanmaktan çok sarsıldı."

Tanis arkasını dönünce ikizlerin kendisine doğru geldiğini gördü. Raistlin hafifçe eğilmişti ve zorlukla nefes alıyordu. Yüzündeki ifade sert bir kararlılığa aitti.

"İyi misin?" diye sordu Tanis endişeyle.

"Beni boşver," diye yanıtladı Raistlin sabırsızlıkla. "Flint ve çekiç konusunda ne yapacağız?"

Tanis kafasını salladı. Yediği darbe yüzünden Raistlin'in sarardığını ve neredeyse bayılacağını görmüştü ama yine de güçlü bir adamı yatağa gönderecek kadar sert bir darbeyi sanki hiçbir şey olmamış gibi

geçiştirebiliyordu. Caramon da ikizinin ardından geldi. Tanis'e baktı ve çekindi.

"Onu kaybettiğimiz için üzgünüm," dedi sıkıntıyla.

"Zarar gelmedi, hatta belki iyi bile oldu. Yapmak istediğimiz şeyi başardık. Cüceler gerçeği kendi gözleriyle gördüler. Ancak şimdi yeni sorunlarımız var."

Tanis arkadaşlarına Nehiryeli ve Gilthanas'ın durumunu anlatırken, Hornfel de Daewar ve Klar klanlarının Şefleriyle derin bir tartışmaya girmişti. Yücebulp'un nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Ejderan, maalesef, kaçarken onun üzerine doğru atlayarak korku içindeki Yücebulp'un hayatının sonunun geldiğini düşünmesine yol açmıştı. O da arkasını dönmüş ve kaçmış, bulabileceği en karanlık, en derin çukura saklanmıştı; fareleri azalana ve çıkmak zorunda kalana kadar oradan çıkmayacaktı.

Aghar Şefinin yokluğu kimseyi endişelendirmedi. Farkettikleri bile şüpheliydi. Ancak Daergar Şefi olan Rance'in yokluğunu farkettiler. Gidişini kimse görmemişti.

Hornfel, en kötü korkusunun gerçekleştiğine neredeyse emindi. Dağın altındaki klanları birleştirme hayali parçalanmıştı. Bir Theiwar ve Daergar ittifakı kötü olurdu ama şimdi bir de dönek cücelerin Thorbardin'in kapılarını gizlice kötülüğün güçlerine açtığına dair kanıt vardı. Önlemek için çok çalıştığı bu trajedi
–iç savaş– kaçınılmaz gözüküyordu.

Kuzenleri hakkında kötü düşünmeye yanaşmayan Daewar Şefi, şimdi aralarında en saldırgan olandı; ordusunu toplamaya ve derhal savaşa gitmeye hazırdı. Vahşi gözlü Klar da Hornfel'i takip eder ve kendisine emredilen her şeyi yapardı. Ancak Klar askeri güçleri tam anlamıyla güvenilir değildi. Vahşi savaşçılar olmalarına karşın disiplinsiz ve düzensizdiler.

Theiwar'lar savaşçı değillerdi ama kara Daergar'lar öyleydi. Sayıları fazlaydı ve vahşi, sadık ve kuzenlerine, özellikle de Hylar'lara karşı nefretle doluydular. Yanlarına bu canavarlardan oluşan bir ordunun katılması durumunda Hornfel yıkım ve felaket dışında bir şey göremiyordu.

Durumu Şeflerle konuşup yapabilecekleri hakkında plan yaptıktan sonra, Hornfel, Tanis'le konuşmaya ve önceki davranışları için özür dilemeye geldi.

"İlgilendiğin kaçaklara güvenli bir yer sağlamaktan memnun olurum, Yarımelf," dedi Hornfel ve üzüntüyle ekledi, "ancak korkarım dağın altında artık kimse için güvenli bir yer olmayacak; ne insanlar, ne cüceler için."

"Belki de her şey düşündüğünüz kadar kötü değildir, Şefim," dedi Tanis. "Ya Daergar, Theiwar ile ittifak kurmamışsa? Ejderanı gördüğünde Rance'in yüzünü gördüm ve memnun gözükmüyordu. Hepiniz kadar şaşırmış ve dehşete düşmüştü."

"Ben onu gördüğümde, yüzünde öfke vardı," dedi Raistlin.

"Vince giderken yanımızdan geçti ve sinirden kararmıştı. Kaşlarını çatmış, yumruklarını sıkmıştı ve kendi kendine homurdanıyordu. Benim tahminim, Theiwar'ın bu korkunç yeni müttefikleri getirdiğinden haberinin olmadığı ve bundan hiç memnun kalmadığı."

Hornfel minnettar gözüküyordu. "Bana umut verdiniz dostlarım ve ümit etmek için besin. Artık Kharas'ın Çekici'nin bulunması daha da önemli. Eğer çekiç bize geri getirilirse, bir de Reorx'un döndüğü kanıtlanırsa, bence Daergar'lar Theiwar'ları desteklemeyi reddederler. Daergar'lar, Theiwar'lar gibi kötü ve çarpık değillerdir. Madenlerin kapanması onları çok etkiledi ve pek çoğu suç işlemeye başladı ama aslında Thorbardin'e sadıktırlar. Mantığı dinlemeye ikna edilebilirler ve Reorx'un tapınaklarına dönmesinden herkes kadar mutlu olacaklardır. Gerçek çekicin şu anda ortaya çıkması o kadar büyük bir tesadüf olacak ki!"

"Tesadüf değil," dedi Sturm. "İlahi bir müdahale. Tanrılar, bizleri buraya bu nedenle gönderdiler."

Öyle mi? Tanis bunu düşündü. Yoksa düşüp kalkarak, yanlış adımlar atarak, yanlış yönlere dönerek ve doğru kararlar vererek, kazalar yaparak ve başarısız olarak, arada sırada da zafer kazanarak mı geldik buraya? Keşke bilebilseydim.

"Flint ve Arman'a ulaşmamız gerekiyor," dedi, "sizin belirttiğiniz nedenler yüzünden, Şefim."

"Korkarım imkansız," diye yanıtladı Hornfel üzüntüyle.

"Adamlarım, Şefler Vadisi'ne açılan tunç kapının kapandığını ve ne yaparsak yapalım tekrar açılmadığını bildirdiler bana."

- 21 -

Bir kahramanın ölümü. Flint kararını veriyor.

Karanlıkta merdivende oturan Flint, bacaklarını ve zavallı yaşlı çatırdayan dizlerini ovdu. Bacakları pes etmiş, bir basamak daha tırmanmayı reddediyorlardı. Sıvı bir ateş gibi bacak kaslarını yakan acıdan gözleri yaşlarla dolmuş olduğundan yarı kör bir halde tırmanmıştı son birkaç basamağı. Canı yanıyordu, morali bozuktu ve Tasslehoff'un bu denli neşeli olmasını kişisel bir hakaret olarak algıladı. Kender, merdivenlerden gevezelik ederek indi.

"Merdiven tam şurada bitiyor; burada oturmuş ne yapıyorsun?" diye sordu kender şaşırarak. "Acele et! Neredeyse tepeye ulaştık."

Tam o sırada gonk çaldı ve epey yüksek bir sesi vardı, öncekinden çok daha yüksek. Müzikal ses merdiven boyunca yankılandı ve Flint'in kulaklarını tırmaladı.

"Kımıldamıyorum," diye homurdandı. "Arman çekici alabilir. Tek bir adım dahi atmayacağım artık."

"Sadece yirmi basamak sonra orada olacaksın ama," diye ısrar etti Tasslehoff. Onu çekiştirmek için kollarını Flint'in omuzlarının altına sokmaya çalıştı. "Eğer poponun üzerinde kayarsan..."

"Öyle bir şey yapmayacağım," diye haykırdı Flint öfkeyle. Kendere vurarak kendinden uzaklaştırdı. "Bırak beni!"

"Eh, o halde, yukarı çıkmayacaksan aşağı inelim," dedi Tas sabrı taşarak. "Haritaya göre yukarı çıkmak için başka yollar da var..."

"Aşağı da inmiyorum. Hareket etmeyeceğim."

Aslında Flint hareket edemeyeceğinden korkuyordu. Gücü kalmamıştı ve göğsündeki ağrı geri dönmüştü. Tas ona düşünceli bir edayla baktıktan sonra kendini merdivene bıraktı.

"Sanırım burada sonsuza dek kalmak o kadar da kötü olmaz," dedi Tas. "Sana en sevdiğim hikayelerimi anlatma şansım olur. Tüylü bir mamut bulduğumu duymuş muydun? Bir gün yolda yürüyordum ve ormandan vahşi bir böğürtünün yükseldiğini duydum. O böğürtünün ne olduğunu anlamaya gittim ve gördüm ki..."

"Gidiyorum!" dedi Flint. Dişlerini sıkarak elini kenderin omzuna koydu ve inleyerek ayağa kalktı. Başı döndü ve sendeledi, kenderin omzuna tutunarak dengesini sağlamak zorunda kaldı.

"Kolunu omzuma koy," diye önerdi Tas. "Hayır, öyle değil. Şimdi oldu. Bana yaslanabilirsin. Beraber çıkarız. Adım adım."

Bu, haysiyet kırıcıydı. Flint reddederdi ama yardım olmadan başaramayacağından korkuyordu ve çekiçten ziyade tüylü mamutun hikayesini milyonuncu kez dinleyecek olma ihtimalinden dolayı hareketlenmişti. Kenderin yardımıyla Flint basamakları tırmanmaya başladı.

"Bana yaslanmandan rahatsız değilim, Flint," dedi Tas kısa bir süre sonra, "ama bu kadar fazla yaslanmasan olmaz mı? Resmen dizlerimin üzerinde yürüyorum!"

"Sadece yirmi basamak olduğunu söylemiştin!" diye hırladı Flint ama bütün ağırlığını kendere vermekten vazgeçti. "Otuz basamak saydım ve hâlâ sonunu göremiyorum."

"Birkaç basamak fazla ya da eksik, ne fark eder?" diye sordu Tas önemsemez bir şekilde, ama Flint'in kolunun boğarcasına boynunu sıkmaya başladığını hissedince hızla ekledi, "Işık gördüm! Sen de ışığı görmüyor musun, Flint? Tepeye yaklaştık."

Flint başını kaldırınca merdivenin eskisine nazaran daha aydınlık olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Hatta feneri atabilirlerdi bile neredeyse. Flint, son birkaç basamağı emekleyerek çıkmak zorunda kaldı ama başardı.

Merdivenin sonunda demir kuşaklı, kemerli bir ahşap kapı vardı. Kapının tahtaları arasından sızan ışık yollarını aydınlatıyordu. Tas kapıyı itti ama hareket ettiremedi. Kapının kolunu oynattıktan sonra kafasını salladı.

"Kilitli," diye bildirdi. "Kahretsin! Bu da bana ders olsun, bir daha keselerimi asla arkada bırakmayacağım!"

Kender yere çöktü. "Bütün bu basamakları boşuna çıkmışız!"

Flint buna inanamadı. Ağrıyan bacakları buna inanmayı reddetti. Sinirle kapıya vurunca kapı savrularak açıldı.

"Kilitliymiş!" dedi Flint, sinirle kendere bakarak.

"Sana öyle olduğunu söyledim," diyerek ısrar etti Tas. "Dövüşmek, politika, tanrıların dönüşü veya başka şeyler hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama kilitleri bilirim ve bu kilit kilitliydi."

"Hayır, değildi," dedi Flint. "Kapı kolunu nasıl kullanacağını bilmiyorsun, hepsi bu."

"Biliyorum," dedi Tas inatla. "Ben kapı kolları, kapı kulpları ve kapı kilitleri konusunda uzmanım. Sana söylüyorum, bu kapı kilitliydi."

"Hayır, değildi!" diye bağırdı Flint öfkeyle. Çünkü eğer kapı kilitli olsaydı bu, birinin –ya da bir şeyin– o iterken kapıyı açtığı anlamına gelirdi ve o da bunu düşünmek istemiyordu.

Flint kapıdan geçerek gün ışığına yürüdü. Önlerinde taştan bir burç duvarı vardı. Flint'in solunda, sıra sıra pencerelerle süslenmiş bir kule yükseliyordu. Sağında kısa, bodur bir kule bulunuyordu. Kulelerin ve taş duvarın ardında da masmavi gökyüzü vardı.

"Bunun hakkında daha fazla şey duymak istemiyorum; Ulu Reorx'un sakalı!" Nefesi kesildi.

"Ah, Flint!" Tasslehoff, derin bir soluk verdi.

Güneş ışığı, zümrüt renkli saydam, kesme camlardan yapılmış konik çatıdan yansıdı. Flint'in bacaklarında ve göğsünde yanan ağrı, hayranlık ve huşu içinde kayboldu. İçerisini görmek için burnunu cama dayadı, kender de aynı şeyi yaptı.

"Bu mu?" diye sordu Tas usulca.

"Bu," diyen Flint'in sesi kısılmıştı.

Tunçtan bir çekiç, koninin tepesinden uzanan, ince bir ipe benzer bir şeyin ucunda asılıydı. Çekiç, odanın bir tarafından diğerine sallanıyordu. Tavanın etrafında yirmi dört adet tunçtan yapılmış devasa gonk vardı. Bu gonkların

her birinin üstünde bir rün vardı. Her rün, Kalkma Saatinden İlk Yemek Saatine, İlk Çalışma Saatinden İkinci Yemek Saatine ve Uyku Saatlerine kadar günün saatlerini temsil ediyordu. Çekiç bir geri bir ileri sallandı, her sallanışla yerini değiştirdi; her saatin başında bir gonga vuracak ve sonsuz bir döngüde buna devam edecek şekilde ayarlanmıştı.

Flint, hiç bu kadar harika bir şey görmemişti şimdiye kadar.

"Bu çok etkileyici," dedi Tasslehoff, göğüs geçirerek. Başını geri çekti ve bir süredir cama sıkıca bastırdığı burnunu ovdu. "Çekiç'i bu şekilde sallanması için cüceler mi ayarlamış?"

"Hayır," dedi Flint ve boğuk bir sesle ekledi, "Bu büyü. Kuvvetli bir büyü." Güneş rahatsız edici bir sıcaklıkta sırtında parlıyor olmasına karşın bu düşünceden dolay titredi.

"Büyü!" Tas heyecanlanmıştı. "Bu daha da güzel. Cücelerin böyle büyü yapabileceklerini bilmezdim."

"Yapamazlar," dedi Flint ters ters. Çekiç'e doğru elini salladı.

"Kendine saygısı olan hiçbir cüce böyle bir şeyi yapmayı bırak, hayal bile etmez. Bu mezarı yerinden söken ve havada uçmasına neden olan büyü, Kharas'ın Çekici'ni bir Palanthas guguklu saatine çevirmiş ve" –suratını asarak iç geçirdi ve tekrar Çekiç'e baktı– "Çekiç'i her kim istiyorsa, içeri girmek için bir yol bulması, sallanmasını durdurması ve sonra da onu tavandan indirmesi gerekiyor. Benim durduğum yerden bunun yapılması imkansız. Bunca yolu boşuna gelmişiz."

Bunu söyler söylemez kendini aniden, içten içe ve çok rahatlamış hissetti. Çekiçleri değiştirip değiştirmeme kararı elinden alınmıştı. Sturm, Raistlin ve Tanis'e dönüp Çekiç'in erişilmez olduğunu söyleyebilirdi. Denemişti. Elinden geleni yapmıştı. Sturm, ejderha mızrakları olmadan başının çaresine bakmak zorundaydı. Tanis de cüceleri, kaçakları içeri almalarına ikna etmek için başka bir yol bulmalıydı. O, Flint Fireforge, bir kahraman olarak yaratılmamıştı.

En azından, diye düşündü belli bir tatminle, Arman Kharas da Çekiç'i alamayacaktı.

Flint tam merdivenden inecekti ki etrafına bakındı ve yalnız olduğunu farketti. İçinde paniğin kıpırdandığını hissetti. Bir kenderle yolculuğa çıkmanın ilk kuralını unutmuştu. Bir Numaralı Kural: asla bir kenderin sıkılmasına izin verme. İki Numaralı Kural: asla sıkılmış bir kenderi gözünün önünden ayırma.

Flint tekrar inledi. Bu tam ihtiyacı olan şeydi. Büyüyle dolu bir mezarda başıboş bir kender! "Tasslehoff Burrfoot," diye kükredi. "Ah, işte oradasın!"

Kender, kısa, bodur kulenin köşesinden dönerek fırladı.

"Böyle ortalıktan kaybolma!" diye azarladı Flint. "Arman'ı bulmak için aşağı iniyoruz."

"Yanlış yerde duruyorsun, Flint," dedi Tas.

"Ne?" Flint gözlerini dikip ona baktı.

"Durduğun yerden çekice ulaşamayacağını söylemiştin ve haklısın. Durduğun yerden çekice ulaşamazsın. Yanlış yerde duruyorsun. Ama eğer kulenin diğer tarafına yürürsen, bir yol var. İşte, içeri tekrar bak."

Tas burnunu cama dayadı ve isteksizce ama biraz da heyecanlanarak, Flint de aynı şeyi yaptı.

"Şuradaki çıkıntıyı, gonkların üzerindekini gördün mü?"

Flint gözlerini kıstı. Tas'ın bahsettiği şeyi görebildiğini düşündü. Odanın içine doğru uzanan uzun, taş bir çıkıntıydı bu. "Eğer bu bir çıkıntıysa, pek büyük değil," diye mırıldandı.

Tas duymamış gibi davrandı. Flint çok kötümserdi! "Eğer bir çıkıntı varsa, o halde çıkıntıya ulaşmak için bir yol da vardır dedim kendime ve onu buldum. Benimle gel!"

Tas fırlayarak bodur kulenin arkasına gitti. Flint onu yavaş yavaş takip etti, hâlâ mezardan kurtulmanın bir yolunu arıyordu. Burç duvarlarının üzerinden baktı ama aşağıda tek görebildiği kızıl renkli sisteki kıvrımlar ve sarmallardı.

"Orada değil, Flint. Burada!" diye seslendi Tas.

Kender, demir kuşaklı ahşaptan çift kanatlı bir kapının önünde duruyordu.

"Kilitli," dedi Tas ve gözlerini kapıya dikti.

Flint ilerledi, kapının kanatlarından birini iterek sessizce açılmasını sağladı.

"Her seferinde bunu nasıl yapıyorsun!" diye hayıflandı Tasslehoff.

Güneş ışığı, sanki karanlığı aydınlatmak için yüzyıllardır beklermiş gibi hevesle içeri doldu. Flint birkaç adım attı ve aniden durdu. Arkasından gelen Tasslehoff ona çarptı.

"Ne oldu?" diye sordu kender, dar koridorda etrafını görmeye çalışırken.

"Bir ceset," dedi Flint, sarsılmıştı. Neredeyse onun üzerine basacaktı.

"Kimin?" diye sordu Tas fısıldayarak.

Flint, bir an için konuşmakta zorlandı. "Sanırım bu Kharas."

Ceset, uçları çift kanatlı iki kapı ile kapatılmış penceresiz bir dehlizde kalmıştı ve korunmuştu. Bozulmamıştı; cildi parşömen veya eski bir deri gibiydi, kemiklerinin üzerinde gerilmişti. Olağan dışı bir şekilde uzun boylu, uzun saçlı ama çok kısa sakallı erkek bir cüceye aitti. Flint, Cücekapısı Savaşları yüzünden Kharas'ın sakalını kestiğini ve bir daha uzatmadığını duyduğunu hatırladı. Cesedin üzerinde, kralı son istirahatine taşımaya uygun, işlemeli bir tören zırhı vardı. Sayesinde ünlü olduğu çekicini taşıyan koşumu boştu. Ellerinde hiç silah yoktu. Bedeninde bir yara izi de yoktu ama acı içinde ölmüş gibiydi, zira elleriyle boğazını tutmuştu ve mumyalaşmış ağzı açıktı.

"İşte katili," dedi Tas, cesedin yanında çömelerek. Bir akrebin kalıntılarını gösterdi. "Sokulmuş."

"Bu, bir kahramanın ölmesi için uygun bir yol değil," diye belirtti Flint sinirle. "Kharas, ogrelerle, devlerle, ejderhalarla ya da onlara benzer bir şeylerle savaşırken ölmeliydi." Bir böcek tarafından devrilmemeliydi. Zayıf bir kalp tarafından devrilmemeliydi...

"Ama bu Kharas'sa ve o ölüyse," dedi Tas, "diğer Kharas kim? Arman'a Çekiç'i nasıl bulacağını göstereceğini söyleyen?"

"Ben de bunu merak ediyorum," dedi Flint sert bir sesle.

Dehlizin sonunda, bir çift kanatlı kapı daha vardı. Bu kapının ardında Yakut Oda ve odanın içinde de Kharas'ın Çekici bulunuyordu. Flint, bu kapının da kilitli olduğunu ve bu kilitli kapının da diğerleri gibi onun için açılacağını biliyordu. Çıkıntıyı görünce, Çekiç'i almanın yolunu bulmuştu.

Bayağı ve anlamsız bir şekilde ölen büyük kahraman Kharas'ın cesedine baktı.

"Ruhu Reorx ile olsun," dedi Flint usulca. "Ancak tahminimce, tanrı onu dinlenmesi için çok, çok uzun bir zaman önce yanına almıştır."

Flint cesede tekrar baktı ve aniden kararını verdi. Reorx adına, bu şekilde gitmeyeceğim, diyerek söz verdi kendine.

"Hey," dedi yüksek bir sesle. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Tasslehoff, dehlizin sonundaki kapının önünde sabırsızca dikiliyor, Flint'in gelip onu açmasını bekliyordu. "Çekiç'i almak için sana yardım edeceğim."

"Hayır, etmeyeceksin," dedi Flint huysuzca. "Gidip Arman'ı bulacaksın."

"Öyle mi?" Tas şaşırmıştı; memnun olmuştu ama şaşırmıştı.

"Arman'ı bulmak son derece önemli, Flint. Kimse benim bu kadar önemli bir şey yapmama izin vermez."

"Ben bu sefer vereceğim. Pek bir seçeneğim yok. Arman'ı bulacaksın, Kharas sandığı kişinin Kharas olmadığı konusunda onu uyaracaksın ve Arman'a Çekiç'in nerede olduğunu bildiğini söyleyeceksin. Sonra da onu buraya getireceksin."

"Ama eğer bunu yaparsam, Çekiç'i o bulmuş olur," diye itiraz etti Tas. "Çekiç'i senin bulmak istediğini sanıyordum."

"Buldum," dedi Flint serinkanlı bir edayla. "Daha fazla tartışmak yok. Vaktimiz kalmadı. Hadi git."

Tas bunu tekrar düşündü. "Arman'ı uyarmak gerçekten de çok önemli ama sanırım yapmayacağım. Ondan o kadar da çok hoşlanmıyorum. Burada seninle kalmayı tercih ederim."

"Gideceksin," dedi Flint kararla, "o ya da bu şekilde."

Tas kafasını salladı ve kapının kolunu sıkıca tuttu. Kısa bir itişmeden sonra Flint, kenderin parmaklarını açmayı başardı. Tas'ı yakasından yakaladı ve kıvranan, itiraz eden kenderi çevirerek kapıdan dışarı attı.

"Buna ihtiyacım olacak."

Tas'ın hoopakını aldıktan sonra kapıyı yüzüne kapattı.

"Flint!" Tas'ın sesi, tunç kapının ardından boğuk bir şekilde geldi. "Kapıyı aç! İçeri girmeme izin ver!"

Flint, onun kapı kolunu oynattığını, kapıyı tekmelediğini ve kapıya yumruk attığını duydu. Ağırlığını hoopaka veren Flint döndü ve yürüdü. Tas bir süre sonra kapıdan sıkılırdı ve yapacak daha iyi bir işi olmadığından, Arman'ı bulmaya giderdi.

Flint, kenderi Kharas olduğunu iddia eden o hayalet, gulyabani ya da her neyse onunla yüzleşmeye gönderdiği için biraz suçlu hissetti kendini. Kenderin sağ kalmak konusunda fevkalade bir yeteneğinin olduğunu kendine hatırlatarak suçluluk duygusundan hızla kurtuldu.

"Sadece başkalarının ölmesine neden oluyor. Eğer endişeleneceksem," diye mırıldandı Flint, "o hayalet için endişelenmeliyim."

Aslında Flint, yapmak üzere olduğu şeye kenderin tanık olmasını göze alamamıştı. Tasslehoff Burrfoot, asla sır tutmamıştı. Asla söylemeyeceğine dair tepe saçı üzerine yemin ederdi ve beş dakika sonra bunu köpeği de dahil herkese anlatıyor olurdu, ancak bu sırrın gizli kalması gerekiyordu. Yüzlerce, binlerce hayat...

Flint çift kanatlı kapıyı eliyle ittirince, kapı gümbürdeyerek açıldı ve o da Yakut Oda'nın içine girdi.

- 22 -
Flint'in sırrı.
Çekiç.
Tas garip bir keşif yapıyor.

Yakut Odanın içinde, güneş ışığı, yakut renkli cam tabandan geçerek kırmızı kırmızı parlıyor, odayı sıcak bir ışıkla dolduruyordu. Flint çıkıntının üzerinde yürüdü ve burada oluşunun keyfini çıkarttı. Huşu içindeydi, etkilenmişti, zafer kazanmıştı.

Üç yüzyıldır yaptığı gibi, ağır bir kavisle bir ileri bir geri sallanan Çekiç'i izledi. Onu tavana asan Kharas mıydı? Flint, görebilmek için kafasını arkaya eğdi. Çekiç'in üzerinde sallandığı ip, basit bir demir kancaya asılıydı. Flint, Kharas'ın, Çekiç'i astığı ama diğer ellerin de büyüyü eklediği izlenimine kapıldı. Saati belirten gonkları ve güzelim yakut tavanı da o eller yapmıştı. Aynı eller, mezarı Şefler Vadisi'nden sökmüş ve gökte süzülmesini sağlamıştı ve o eller hâlâ buralarda bir yerlerdelerdi, belki de Flint'in boğazını sıkmayı bekliyorlardı.

Çekiç'in geçen dakikaları, Flint'in doğumundan bu ana kadar olan yaşadığı hayatındaki dakikaları, zayıf ve yaşlı kalbinin vuruşlarını saymasını izledi.

Her cüce, Kharas'ın efsanevi Çekiç'ini kendisinin bulacağını hayal ederdi. Bira içerken bundan bahsederlerdi. Hikayeyi çocuklarına anlatırlar, onlar da tahta çekiçler yapıp kahraman cüceler oldukları oyunlar oynarlardı. Flint de bunu hayal etmişti ama bunun bir hayalden başka bir şey olmadığını bilecek kadar gerçekçiydi. Kendisi, bir demirci, oyuncakçı ve bir gezgin, ırkına yabancılaşmış biri, nasıl kendi halkının kahramanı olabilirdi ki?

Ama olmuştu. Her nasılsa. Bir mucize eseri, tanrılar onu buraya getirmişlerdi. Onu bir nedenden dolayı buraya getirmişlerdi ve bu nedenin ne olduğunu bildiğine emindi.

Çekiç, havada yüzerken nazik bir şekilde ıslık çalarak üzerinde salındı. Geçerken nefesini yüzünde hissedebiliyordu ve onun Reorx'un nefesi olduğunu düşledi. Tutulmuş bir şekilde ilerleyerek, acıdan yüzünü ekşitip

çıkıntının üzerinde diz çöktü Flint. Yaşlı dizleri itiraz ederek çatırdadılar. Tekrar ayağa kalkabileceğini umdu.

"Reorx," dedi yakut renkli ışığa bakarak, "sen Paladine ve Mishakal gibi Işık Tanrılarından biri değilsin. Sen, bir erkeğin ruhundaki hem aydınlığı hem de karanlığı gören bir tanrısın. Neden burada olduğumu bildiğini düşünüyorum. Ne yapmak istediğimi biliyorsun. Paladine burada olsaydı hiddetle bakardı. Mishakal, dehşet içinde o güzel ellerini havaya kaldırırdı."

"Sanırım namussuzluk ediyorum," diye ekledi rahatsızca kıpırdanırken, "ve yapmaya niyetlendiğim şey onurlu değil ama Sturm bunu onayladı ve o, tanıdığım en onurlu kişi."

"Görüyorsun, Reorx," diye devam etti Flint, "ben Çekiç'i sadece ödünç alıyorum. Onu çalmıyorum. Cücelerin onu geri almasını sağlayacağım. Sadece ejderha mızrakları dövmek için istiyorum onu ve bu yapılıp da Kara Kraliçe'ye karşı savaşımızı kazandığımızda, Çekiç'i geri getirecek ve sahtesiyle gerçeğini değiştireceğim. Cüceler farkı anlamayacaklar bile. Gerçek Çekiç'in kendilerinde olduğunu sanacakları için, bir Yüce Kral seçecekler, Thorbardin'in kapısını dünyaya açacaklar, kaçakları içeri kabul edecekler ve her şey iyi olacak. Kimse zarar görmeyecek ve büyük bir iyilik yapılacak."

"Planım bu," dedi Flint, ayağa kalkmak için çabalarken. Kenderin hoopakına dayanarak ayağa kalktı. "Sanırım bunu beğenmezsen, beni bu çıkıntıdan düşürürsün ya da benzer bir ceza verirsin."

Flint bekledi fakat hiçbir şey olmadı. Arkasındaki çift kanatlı kapı kapandı ama bu o kadar yavaş ve usulca oldu ki, hiç farketmedi.

Sessizliği tanrının kutsaması olmasa da tasvibinin işareti olarak kabul eden Flint, çıkıntının sonuna kadar ilerledi. Aşağıya baktı. Tek görebildiği kırmızı ışıktı. Ne kadar yüksekte olduğunu düşündü, sonra da omuzlarını silkerek bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Yukarıya, Çekiç'e baktı ve Çekiç ile çıkıntı arasındaki mesafeyi hesapladı. Bir hoopaka, bir de Çekiç'e baktı ve planının işe yarayabileceğini düşündü.

Flint, çıkıntının üzerinde yüz üstü yattı. Hoopakı tutarak, kolunu uzatabildiğince uzattı ve Çekiç ıslık çalarak geçerken hoopakın çatallı ucunu ipe doğru savurdu.

Kaçırdı ama çok yaklaşmıştı. Çıkıntı üzerinde birkaç santim daha ilerlemesi gerekiyordu. Flint çıkıntının ucunu eliyle tuttu ve Çekiç'in tekrar geçmesini bekledi.

Flint kolunu bütün gücüyle savurdu ve hızı onu çıkıntıdan neredeyse fırlatacaktı. Kalp durduran bir an için aşağı düşeceğinden korktu ama sonra hoopak ipi yakaladı ve oltasının ucunda balık olan bir balıkçı gibi, hoopakı derhal çekti.

Hoopakın ucundan sallanan deri sapan, ipin çevresine dolandı ve kalbi deliler gibi atan Flint, yavaş ve dikkatli bir şekilde hoopakı ve ucunda Çekiç olan ipi çekti.

Hoopakı bırakan Flint, Çekiç'i eline aldı ve çıkıntının üzerine çıkarttı. O anda durmak zorunda kaldı zira zorlukla nefes alıyordu. Sersemlemişti, başı dönüyordu ve gözlerinin önünde garip ışıklar yanıp sönüyordu. Fakat bu his çabuk geçti ve oturmayı başarıp Çekiç'i kucağına alarak huşu ve hürmetle baktı ona.

"Teşekkür ederim, Reorx," dedi Flint usulca. "Onunla iyilik yapacağım. Çekiç'i, senin adını şereflendirmek için kullanacağım. Senin sakalın ve kendi sakalım üzerine yemin ederim."

Çekiç harika ve olağanüstüydü. Ona bakmaktan alamıyordu kendini. Sahte çekiç de gerçeğine benziyordu ama aynı hissi vermiyordu. Elini Kharas'ın Çekici'nin üstüne koydu ve yaşamla titrediğini hissetti. Kendini iyi, bilge ve yardımsever, ırkların zayıflığından dolayı yas tutan ancak yine de onları anlayan ve affeden bir güce bağlanmış gibi hissetti. Bazı cüceler, Kharas'ın çok uzun bir süre boyunca Çekiç'i taşıdığı için ruhunun onun tarafından emildiğine yemin ederlerdi ve Flint de buna inanıyordu.

O anda, Kharas'ın gerçek çekicine dokunmuş herhangi bir cücenin gerçeğiyle sahtesini karıştırmayacağını farketti. Şansına, şu anda yaşayan hiçbir cüce gerçek Çekiç'e dokunmamıştı. Hornfel bile aradaki farkı anlayamazdı. Sahtesi tıpkı gerçeği gibi gözüküyordu ve Raistlin'in yaptığı büyü sayesinde ağırlıkları da hemen hemen aynıydı. İki çekiç de hafif, kolay taşınabilirdi. Üzerlerindeki rünler aynıydı. Renk de neredeyse tutuyordu. Gerçek Çekiç'in altına benzer bir parıltısı vardı ama bu sahtesinde yoktu. Gerçek olanı koşumunda saklamak zorundaydı.

Diğer farklara gelince, sahte çekiç muhtemelen bu Çekiç kadar sert olmayacak ya da tam hedefi vurmayacaktı. Flint onu denemek istiyordu, zira Kharas'ın Çekici'nin onu taşıyan cüceyle bütünleştiğini, dokunuştan ziyade akla tepki verdiğini duymuştu; fakat onu denemeden önce o ve arkadaşlarının cüce krallığını çok arkalarında bırakmaları gerekiyordu.

Arman'ın her an gelebileceğini hatırlayan Flint, sahte çekici koşumundan çıkarttı; bunu yaparken de onun gerçeğiyle kıyaslandığında ne kadar basit ve kalitesiz gözüktüğünü düşündü. Kharas'ın Çekici'ni sırtındaki koşuma yerleştirdi, sahte çekici de ipin ucuna bağladıktan sonra ipi olabildiğince geriye çekerek çekici sallanması için bıraktı.

Sahte çekiç, momenti izin verdiği sürece bir ileri bir geri sallandı. Ama sonra, gittikçe yavaşladı ve hareketsiz bir şekilde tavanda asılı kaldı. Flint bir an için paniğe kapıldı. Artık sallanması da kesildiğinden, çekice ulaşması imkansızdı!

Yere uzandı ve hoopakı uzattı. Çekice ulaşmayı başaramadı ve umutsuzluğa düştü. Sonra Arman'ın kollarının kendisininkilerden çok daha uzun olduğunu hatırlayarak daha rahat nefes almaya başladı. Bu aslında daha bile iyiydi, zira onun başarısızlığının mazereti olacaktı.

Flint çift kanatlı kapıya doğru yürüdü ve birini açarak dehlize baktı. Arman'dan hiç iz yoktu. Sadece Kharas'ın cesedi vardı. Boş gözler, ona suçlarcasına bakıyor gibiydi. Flint bundan hoşlanmadı ve kapıyı kapatarak çıkıntının üzerine oturdu. Omuriliğine baskı yapan Kharas'ın Çekici, acılarını ve ağrılarını yatıştıran bir sıcaklık veriyordu bedenine.

Flint bekledi.

* * * * *

Flint onu kaba bir şekilde Yakut Oda'dan kovduktan sonra, Tasslehoff kapıyı açmak için bildiği bütün numaraları deneyerek zaman harcadı ama bir sonuca ulaşamadı. Bir süre de hoopakının kaybına, cücelerin huysuzluğuna ve hayatın genel itibariyle adil olmayışına söylendi. Sonra, kapının açılmayacağını anlayan Tas, Flint'in kendisine söylediğini yapmaya ve Arman'ı aramaya karar verdi.

Kenderin uzun bir süre araması gerekmedi. Köşeden döndüğünde, Arman, kenderin sağındaki bir kuleden çıkıyordu.

"Arman!" diye karşıladı Tas onu neşeyle.

"Kender," dedi Arman.

Tas iç geçirdi. Arman'dan hoşlanmak zor bir işti.

"Flint nerede?" diye sordu Arman emredercesine.

"Şurada," diyerek kapıları gösterdi Tas. "Harika bir keşifte bulunduk! Kharas'ın Çekici içeride."

"Ve Flint de mi orada?" diye soran Arman korku içindeydi.

"Evet ama..."

"Çekil önümden!" Kendere omuz atan Arman, onu yere serdi.

"Çekiç'i almamalı! O benim!"

Tas somurtarak, zedelenen dirseğini ovalayarak ayağa kalktı.

"Orada bir ceset de var," dedi. "Kharas'ın cesedi!" İsmi vurgulayarak söylemişti. "Kharas ölü. Epey ölü. Anladığım kadarıyla öleli çok olmuş."

Arman ya dinlemiyordu ya aradaki bağlantıyı kuramamıştı ya da dehlizde mumyalaşmış bir halde yatmakta olan Kharas ile arkadaşlık etmesi onu rahatsız etmiyordu. Arman kapıya yürüdü ve elini koluna koydu.

"Kilitli," diye anlatmaya başladı Tas.

Ancak Arman kapının kanatlarını savurarak açtı ve içeri girdi.

"Bunu nasıl yapabiliyorlar?" diye sordu Tas. Hayal kırıklığına uğramıştı.

Kapıya doğru fırladığı anda Arman Kharas kapıyı yüzüne kapattı.

Tasslehoff kederle inledi ve kapının kollarını çekip kapıyı ittirdi. Kımıldamadılar bile. Kapının eşiğine oturdu ve suratını astı. Cüceler bütün kapıları açabiliyorlar ama o, bir kender, dışarıda kalıyordu. Tas, bundan sonra maymuncuklarını daima, hatta gerekirse iç çamaşırlarında taşıyacağına yemin etti.

Bir an sonra, orada olamasa bile, en azından odanın içinde neler olduğunu görebileceğini farketti. Koşarak çatıya gitti ve burnunu yakut cama dayadı.

Arman ve Flint oradaydı, yan yana duruyorlardı ve çekiç de artık sallanmayan bir ipin ucunda asılıydı. Arman'ın elinde bir şey vardı.

"Hoopakım!" diye haykırdı Tas öfkeyle. Cama vurdu. "Hey! Onu yere koy!"

"Seni duyabileceğini sanmıyorum," dedi Kharas.

Kenderler korkmak nedir bilmezlerdi; bu yüzden, Tasslehoff'un havaya sıçramasına neden olan şey korku olamazdı. Zıplamak istediği için yapmış olmalıydı. Bunu kanıtlamak için birkaç kez daha zıpladı.

Tas, beyaz saçlı, beyaz sakallı, kambur omuzlu cüceyle yüzleşmek için arkasına döndü. Kender azarlarcasına bir parmağını salladı. "Bunu söylemekle duygularını incitiyorsam özür dilerim ama senin Kharas olduğuna inanmıyorum. O, şu dehlizin içinde ölmüş. Cesedini gördüm. Bir akrep tarafından sokulmuş ve tecrübelerime göre, bir kişi aynı anda hem yaşayıp hem de ölü olamaz."

"Belki de Kharas'ın hayaletiyimdir ben," diye önerdi cüce.

"İlk başta ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm," Tas, parmağıyla cücenin kolunu dürttü, "ama hayaletler maddesel değillerdir ve sen maddeselsin."

Bu kelimelerden gurur duymuştu. Çapanoğlu ve Nezaret kelimeleriyle aynı sınıftalardı. Bu, ona bir fikir verdi. Gözlüğü! Yakut gözlükler sayesinde okuyamadığı bir yazıyı okumuş ve var olmayan bir duvarın arkasını görmüştü. Belki bu gizemli cüce hakkındaki gerçeği de ortaya çıkartırdı!

"Hey! Arkana bak! O da ne?" diye bağırdı Tas ve cücenin sol omzunun arkasında bir yeri gösterdi.

Cüce bakmak için döndü.

Tas hızla gözlüğünü çıkarttı ve burnunun üstüne koyarak yakut camlardan baktı. Gördüğü şeyden o kadar etkilenmişti ki, gözlüğünü çıkartmayı unuttu. Bedeni gevşeyip, aklı, sisli bir sersemlik içinde sendelerken olduğu yerde bakakaldı.

"Sen..." diye başladı konuşmaya güçsüz bir şekilde. "Sen bir..." Zorlukla yutkundu ve kelime çıktı. "Ejderhasın."

Ejderha, devasa bir ejderhaydı, Tasslehoff'un şimdiye kadar gördüklerinin en büyüğüydü, Pax Tharkas'ın korkunç kırmızı ejderhasından bile daha büyüktü. Bu ejderha aynı zamanda en güzeliydi de. Pulları, güneş ışığında altın gibi parlıyordu. Başını gururla tutuyordu, bedeni güçlüydü ama hareketleri çok zarifti. Kenderi lezzetli bir öğle yemeği sayacak gaddar bir ejderha gibi gözükmüyordu. Ancak Tas, bu ejderhanın da istediğinde çok vahşi gözükebileceğini hissetti. Ejderha şu anda sadece sıkıntılı ve rahatsız gözüküyordu.

"Ah," dedi ejderha, bakışları kenderin burnundaki yakut gözlüğe kitlenerek, "ben de onu nereye koyduğumu merak ediyordum."

"Onu buldum," dedi Tas derhal. "Sanırım onları düşürmüş olmalısın. Beni öldürecek misin?"

Tas aslında korkmuyordu. Sadece bilgilendirilmeye ihtiyacı vardı. Bir ejderha tarafından öldürülmek istemiyor olsa da, eğer olacaksa, bunu kaçırmak istemezdi.

"Biliyorsun, seni öldürmeliyim," dedi altın ejderha sert bir şekilde. "Görmemen gereken bir şeyi gördün. Sanırım bunun bir bedeli olmalı."

Ejderhanın yüz ifadesi sertleşti. "Yine de bunu pek önemsemiyorum. Kraliçe Takhisis ve onun iğrenç köleleri dünyaya geri döndüler, değil mi?"

"Bu senin iğrenç bir köle olmadığın anlamına mı geliyor?" diye sordu Tas.

"Bunu söyleyebilirsin," dedi ejderha, bilgelik dolu parlak gözlerinde bir gülümseme iziyle.

"O halde söyleyeceğim." Tas rahatlamıştı. "Evet, Kara Kraliçe döndü ve çok sorun yaratıyor. Zavallı elfleri güzel vatanlarından sürdü ve birçoğunu da öldürdü, ve o ve ejderhaları Altınay'ın ailesini ve bütün halkını, hatta küçük çocukları bile öldürdüler. Bu gerçekten çok üzücüydü." Kenderin gözleri yaşlarla doldu. "Ve bir de ejderan denilen şu yaratıklar var; ejderhalara benziyorlar ama öyle değiller çünkü insanlar gibi iki ayaklarının üzerinde yürüyorlar ama ejderhalar gibi kuyrukları, kanatları ve pulları var ve cidden çok kötüler. Canlıları ateşe veren kırmızı ejderhalar ve kemiklerinin üstündeki eti eriten siyah ejderhalar ve daha bilmediğim renklerde ejderhalar var."

"Ama benim gibileri yok," dedi ejderha. "Altın ejderhalar veya gümüş..."

Tasslehoff'un içinde bir his kıvrandı o anda. Altın ve gümüş ejderhaları bir yerde görmüştü. Nerede olduğunu tam hatırlayamıyordu. Bir duvar örtüsü ve Fizban'la ilgili bir şeydi... Neredeyse hatırlayacaktı ama sonra unuttu. Ani bir esinti gibi kayboldu.

"Üzgünüm ama sana benzeyenini hiç görmedim." Tas neşelendi. "Ama bir keresinde tüylü bir mamut görmüştüm. Onu anlatmamı ister misin?"

"Belki başka bir zaman," dedi ejderha nazikçe. Daha bir sıkılmış ve ümitsiz gibi gözüküyordu.

"Bu arada, benim adım Tasslehoff Burrfoot," dedi Tas.

"Bana da Sadıkyıldız derler," dedi ejderha.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Tas merakla.

"Ben, Kharas'ın Çekici'nin muhafızıyım. Tanrılar geri dönene ve şerefli, dürüst bir cüce kahraman gelip de onu alana kadar onu korudum. Artık görevim bitti, cezam sona erdi. Beni burada daha fazla tutamazlar."

"Sanki burası bir hapishaneymiş gibi konuşuyorsun," dedi Tas.

"Öyleydi," diye yanıtladı Sadıkyıldız acıyla.

"Ama..." Tasslehoff kollarını açtı, engin mavi gökyüzüne baktı "...istediğin her yere uçabilirsin!"

"Verdiğim sözle bağlanmıştım ve bu söze üç yüzyıl boyunca sadık kaldım. Artık gitmekte özgürüm."

"Bizimle birlikte savaşabilirsin," diye önerdi Tas istekle. "Hem bahse girerim, şu kırmızı ejderhalardan birini düğümleyip kuyruğunu yemesini sağlayabilirsin."

Sadıkyıldız gülümsedi.

"Keşke sana yardım edebilseydim, küçük dostum. Hiçbir şeyi daha fazla istemezdim. Lakin yapamam. Biz ejderhalar bir yemin ettik ve ona karşı çıkmış ve aksine tavsiyede bulunmuş olsam da, yemini bozmayacağım. Ancak yanınızda savaşamasam da size yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Bana bahsettiğin şu ejderan yaratıklar çok canımı sıktı."

"Ne yapacaksın? Kuyruklarını yutmalarını mı sağlayacaksın?"

"Bu sürprizimi bozar. Elveda, Tasslehoff Burrfoot," dedi Sadıkyıldız. "Sırrımı saklamanı isterdim senden zira dünya, benim türümün varlığını henüz bilmemeli, ancak böylesi aydınlık ve şen bir kalp için sırların ağır bir yük olacağını anlıyorum. Dolayısıyla, bu ağırlığı sana yüklemeyeceğim."

Tas anlamadı. Güç bela duymuştu. Boğazındaki geçmek bilmeyen bir öksürükle uğraşıyordu. Ejderha olağanüstüydü ve çok güzeldi ama o kadar mutsuz gözüküyordu ki, Tasslehoff yakut gözlüğü çıkarttı ve küçük eliyle uzattı.

"Sanırım bu sana ait."

Ejderha devasa pençelerinden birini uzattı –o pençe kenderi kolaylıkla içine alabilirdi– ve tırnaklarının ucuyla gözlüğü tuttu.

"Ah, unutmadan," dedi Tas, gözlüğün ejderhanın pençesinde kayboluşunu izlerken, "mezardan nasıl aşağı ineceğiz? Burada kalmaktan hoşlanmadığımdan değil," diye ekledi hızla, ejderhanın gücenebileceğini düşünerek, "ama Tanis'i ve Caramon'u ve diğerlerini kendi başlarına bıraktım ve ben orada olup onlara göz kulak olmadığımda başlarını belaya sokuyorlar."

"Ah, evet," dedi Sadıkyıldız ciddiyetle. "Anlıyorum."

Ejderha, yerdeki taşların üzerine bir rün çizdi. Üzerine üfleyince, rün parlak bir ışıkla parlamaya başladı.

"Gitmeye hazır olduğunuzda, bu rünün üzerine çıkın. O sizi Çekiç'in dönüşünü bekleyen cüce Şeflerinin bulunduğu Yıldızlar Tapınağı'na götürecektir."

"Teşekkürler, Sadıkyıldız," dedi Tas. "Seni tekrar görecek miyim?"

"Kim bilir? Tanrılar, kullarının kaderini ellerinde tutarlar."

Sadıkyıldız'ın bedeni aynı parlak ışıkla parlamaya başladı. Işık donuklaştı, sonra soldu, sonra da parlak bir pusla tamamen yokoldu. Tas, gözlerindeki ve boğazındaki tozdan dolayı gözlerini kırpıştırmak ve epey bir hapşırmak zorunda kaldı.

Henüz tam anlamıyla görmeye başlamadan birinin omzuna hafifçe vurduğunu hissetti. Beyaz sakallı, kambur omuzlu bir cüce duruyordu önünde. Cücenin elinde yakut renkli bir gözlük vardı.

"Al," dedi cüce, "bunu düşürmüşsün. Ve dikkat et de kaybetme! Biliyorsun ki böylesi gözlükler ağaçlarda yetişmiyor."

Tas, ona sonsuza dek kıymet vereceğini söyleyecekken bunu yapmadı, zira cüce artık orada değildi.

"Ah, neyse," dedi Tas ve neşeyle devam etti, "Gözlüğü geri aldım! Ona çok iyi bakacağım. Çok iyi."

Gözlüğü cebine koydu, güvende olduğundan emin oldu ve kırmızı cam tavana geri döndü. Flint ve Arman gitmişti, Çekiç de. Tas onlara ne olduğunu merak etti ve içeri girip öğrenmek için tam camı kırmayı düşünüyordu ki iki kanatlı kapı savrularak açıldı. Arman gün ışığına çıktı. "Kharas'ın Çekici benim oldu," diye ilan etti muzafferane bir edayla. O kadar memnundu ki kendinden, Tas'a gülümsedi. "Bak kender! Kharas'ın Çekici benim oldu."

"Senin için sevindim," dedi Tas nazikçe ve bir anlamda da öyleydi; Arman gerçekten de gururlu ve mutlu görünüyordu. Eğer Arman için sevinmişse, Arman'ın ardından kapıdan çıkan Flint için de üzülmüştü. Flint durgun gözüküyordu ama Tas'ın korktuğu gibi kahrolmuş değildi.

"Üzgünüm, Flint," dedi Tas, teselli etmek için elini cücenin omzuna koyarken; cüce bu elini derhal kaldırdı. "Bence Çekiç'i alması gereken kişi sendin. Ah, bu arada, hoopakımı geri alabilir miyim?"

Flint onu geri verdi. "Tanrılar seçimlerini yaptılar," dedi.

Tas, Çekiç'in bulunması konusunda tanrıların ne yaptığını tam olarak anlayamamıştı ama Flint üzgünken onunla tartışmak istemiyordu. Konuyu değiştirdi.

"Altın renkli bir tüylü mamutla karşılaştım, Flint! Bana çıkış yolunu gösterdi," dedi.

Flint ters ters ona baktı. "Tüylü mamutları daha fazla duymak istemiyorum. Şimdi değil. Bir daha asla."

"Ne?" Tasslehoff'un aklı karışmıştı. "Tüylü mamut demedim ki. Altın tüylü mamut diye bir şey yoktur. Ben altın renkli bir... tüylü mamut gördüm."

Tasslehoff elleriyle ağzını kapattı.

"Neden böyle söyledim? Ben tüylü mamut görmedim. Ben altın renkli bir... tüylü mamut gördüm."

Tas beynini çalıştırmak için kafasına bir tokat attı. "Büyük, altın renkli, kanatları ve bir kuyruğu olan bir... tüylü mamuttu."

Ne kadar çabalarsa çabalasın, o kelimeyi bir türlü söyleyemiyordu... tüylü mamut...

Tas derin bir iç çekti. Flint, Tanis ve diğerlerine kendisinin, Tasslehoff Burrfoot'un altın renkli bir... tüylü mamutla konuştuğunu anlatmak için can atıyordu ve şimdi söyleyemiyordu. Beyni ne söylemek istediğini biliyordu. Her şeyi karıştıran diliydi. Flint öfkeyle uzaklaştı. Arman Rharas burç duvarları boyunca yürüyor, çekici elinde tutarak kendisinin, Arman Kharas'ın onu bulduğunu haykırıyordu dünyaya. Tas, Flint'in ardından ilerledi.

"Gerçekten de bir çıkış yolu buldum," dedi. "Ben bir... ıı... biri bana gösterdi. Tek yapmamız gereken şuradaki altın renkli rüne basmak ve o da bizi bir yere götürecek ama neresiydi unuttum."

Parlak bir şekilde taşların üzerinde ışıldayan rüne işaret etti.

"Ah, evet! Yıldızlar Tapınağı. Baban orada," dedi Tas, Arman'a, "Çekiç'in geri dönmesini bekliyor."

Flint şaşırmış bir halde, inanmayarak baktı. Arman kanmıştı ama şüpheleri vardı.

"Bu rün nereden çıktı?" diye sordu.

"Söyledim ya. Biriyle karşılaştım. Mezarın muhafızı. O bir..."

Tas söyleyebilmek için uğraştı. "Ejderha" kelimesi boğazındaydı ama pekala biliyordu ki "tüylü mamut" olarak çıkacaktı ağzından ve o yüzden de yuttu. "Kharas'la karşılaştım. Bana rünü o gösterdi."

Arman'ın yüzü karardı, Flint'inki de.

"Kharas ölü," dedi Arman. "Ruhuna saygılarımı sundum. Yapabildiğim zaman geri döneceğim ve onurlu bir şekilde gömülmesini sağlayacağım. O hayalet kimdi ya da neydi bilmiyorum..."

"Onun huzursuz, ortalıkta dolanan ruhuydu," dedi Tas, kendi kendine eğlenerek, "cücelerin gerçek kahramanı gelip de onu kurtarana dek mutsuz bir şekilde, ağlayıp sızlanarak, ellerini ovuşturarak kralının mezarında dolaşmaya mahkum edilmiş. O kahraman sensin," dedi Tas, Arman'a. "Kharas'ın ruhu artık özgür. Beni şükranlarıyla terk etti ve bir sabun köpüğü gibi havaya yükseldi. Puf, gitti." Flint, kenderin yalan söylediğini anlamıştı. Ancak tek kelime bile etmedi, zira Arman bu saçma masalı saygılı bir ifade ile dinlemişti.

"Kharas'ın ruhunun son dileklerini yerine getireceğiz." Miğferini çıkartan Arman ilerledi ve başını öne eğerek altın rengi rünün üzerinde durdu.

"Bu rün gerçekten nereden çıktı?" diye sordu Flint sert bir fısıltıyla ve öfkeyle, "Hiçbir cüce '*puf*' diye gitmez," diye ekledi.

"Sana gerçeği söylerdim, Flint," dedi Tas göğüs geçirerek, "ama yapamam. Dilim izin vermiyor."

Flint dik dik ona baktı. "Ve benim bu garip rünün üzerinde durmamı ve büyünün beni Reorx bilir nereye götürmesine izin vermemi bekliyorsun!"

"Yıldızlar Tapınağı'na. Çekiç'in dönmesini orada bekliyorlar."

"Acele et!" diye seslendi Arman sabırsızca. "Bu benim zafer anım."

"İçimde bundan pişman olacağıma dair bir his var," diye mırıldandı Flint ama ilerledi ve altın renkli rünün üzerine çıkarak Arman'ın yanında durdu.

Tasslehoff da onlara katıldı. Olağanüstü bir sırra sahipti, son birkaç yüzyılın en büyük sırlarından biriydi bu, öyle bir sırdı ki herkesi şaşkına çevirecekti... ama kimseye söyleyemiyordu. Hayat hiç adil değildi.

Rün parlamaya başladı. Tas'ın eli cebine gitti, yakut gözlüğü tuttu ve bir şeyin parmaklarını gıdıkladığını hissetti. Elini çekti. Rün parlak bir ışıltıyla iyice parladı ve kırmızı sis etraflarını sardı; Tas artık mezarı göremiyordu. Tek görebildiği Flint, Arman ve beyaz tavuk tüyüydü. O zaman Tas anladı.

Umut. Sır buydu ve bunu herkesle paylaşabilirdi. Kimseye altın... tüylü mamutların varlığından tek kelime edemese bile.

* * * * *

Şefler Vadisi'ne açılan kapının kapandığı ve açılmadığı dedikodusu cüce diyarına yayılınca, Thorbardin cüceleri büyük bir olayın gerçekleşmek üzere olduğuna inanmaya başladılar en sonunda. Sekizinci Yol yeniden açılmıştı ve vagonlarla ya da yürüyerek gelen cüceler Muhafız Salonu'nun önünde dikilmiş bekliyorlardı.

Gün bitmeye yaklaşırken, büyük kapı bir anda hızla açıldı. Yalnız bir cüce belirdi, uzun beyaz saçlı ve uzun beyaz sakallı yaşlı bir cüce. Bu ne Arman Kharas'tı, ne de o Neidar cüce; ve toplanmış bekleyen cüceler ona ihtiyatla baktılar.

Yaşlı cüce durdu. Elini kaldırarak sessizlik istedi ve herkes sustu.

"Kharas'ın Çekici bulundu," diye bildirdi cüce. "Geri dönen ve artık aranızda yürüyen Reorx'a adamanız için Yıldızlar Tapınağı'na götürülüyor."

Cüceler ona şüphe ve şaşkınlıkla baktılar. Bazıları kafalarını salladı. Yaşlı cüce sesini yükseltti ve sert bir şekilde konuştu.

"Çekiç, ince bir iple tavana asılmıştı. Bir ileri bir geri sallanıyor, hayatlarınızda geçen dakikaları sayıyordu. İp kesildi, Çekiç serbest bırakıldı. Sizler, Thorbardin'in cüce klanları, aynı narin hayat ipiyle karanlık ve ışık arasında sallanıyorsunuz. Reorx, akıllıca seçmenizi istiyor."

Garip cüce döndü ve büyük tunç kapıdan geçerek içeri yürüdü. Bazı cesur cüceler onu takip ederek Şefler Vadisi'ne girdiler, onunla konuşabilmeyi, sorular sormayı, cevaplar almayı umuyorlardı. Ancak kapılardan geçen cüceler vadide parlayan güneş yüzünden bir an için kör oldular ve o parıltıda cücenin izini kaybettiler. Tekrar görebildikleri zaman, garip cüce hiçbir yerde yoktu.

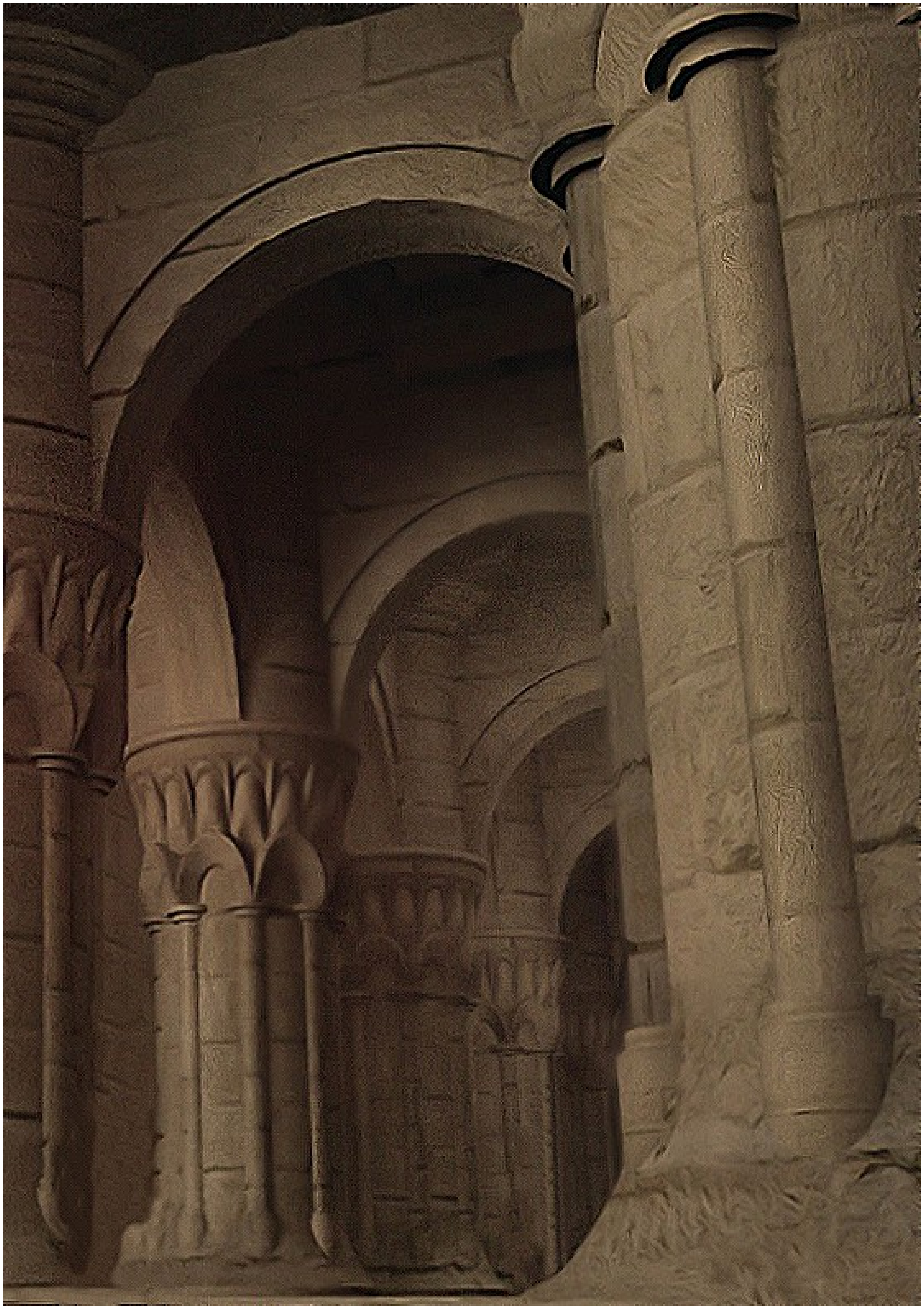
İşte o zaman mucizeye tanık oldular.

Duncan'ın Mezarı artık bulutların arasında süzülmüyordu. Mezar, üç yüzyıl önce inşa edildiği yerde duruyordu. Güneş ışığı beyaz kuleler ve yakut

camdan kulenin üzerinde ışıldadı. Göl de gitmişti, sanki hiç var olmamış gibiydi.

Cüceler, gördükleri o garip cücenin kim olduğunu o anda anladılar ve miğferlerini çıkartıp dizlerinin üzerine çökerek affedilmek ve şükranlarını göstermek için Reorx'a dua ettiler.

Grallen'in heykeli mezarın önünde nöbet tutuyordu ve Kral Duncan'ın son dinlenme yeri ile kahraman Kharas'ın kalıntıları da içerideydi. Taş heykelin başında taştan bir miğfer, taş yüzünde de sonsuz bir huzur ifadesi vardı.

- 23 -
Yıldızlar Tapınağı.
Çekiç geri dönüyor.
Ölüler yürüyor.

Tanis ve yol arkadaşları, cücelerin Şifa Evinde, Nehiryeli ve Gilthanas ile birlikteyken, Hornfel onlara Çekiç'in bulunduğu haberini getirdi.

Nehiryeli ve Gilthanas artık bilinçlerini kazanmışlar ve biraz daha iyi hissediyorlardı kendilerini. Raistlin, gençliğinde iyileştirme sanatı üzerine çalışmıştı ve cüce hekimlere tam anlamıyla güvenmediğinden ikisinin de yaralarını incelemiş ve ciddi olmadıklarını anlamıştı. İkisine de yatakta kalmalarını ve cüce hekimlerin vermek istediği iksirlerden içmemelerini önerdi.

"Sadece bu suyu için," diye uyardı Raistlin onları. "Bunu kuyudan Caramon çekti ve ben de saf olduğuna eminim."

Hornfel, Yıldızlar Tapınağı'na gitmek için sabırsızlansa da, iki esirin sağlığını soracak ve maruz kaldıkları sert muameleden dolayı özür dileyecek kadar nazikti ve muhtemelen kendini suçlu hissediyordu. Kişisel muhafızlarından birkaçını yataklarının başına dikti ve insanla elfi kendisini koruyormuş gibi korumalarını emretti onlara. Bu durumda Tanis arkadaşlarını huzurla bırakabilirdi.

"Sence Flint gerçekten de Kharas'ın Çekici'ni bulmuş mudur?" diye sordu Gilthanas.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye yanıtladı Tanis. "Ne umut edeceğimi bilmiyorum; Çekiç'i bulmasını mı, yoksa bulmamasını mı? Çekiç'in bulunması çözeceğinden daha çok sorun yaratacakmış gibi geliyor bana."

"Karanlıkta yürüyorsun, Yarımelf," dedi Nehiryeli usulca. "Işığa bak."

"Denedim," dedi Tanis. "Gözlerimi acıttı."

Üzülerek arkadaşlarını terk etti, zira aynı anda iki yerde birden olması imkansızdı ve onun ve diğerlerinin Yıldızlar Tapınağı'nda bulunarak Flint'in dönüşüne tanıklık etmeleri ve belki de onu savunmaları gerekiyordu.

Eğer Kharas'ın Çekici'ni bulduysa, onu Flint'ten almaya çalışacak pek çok kişi olacaktı.

* * * * *

Yıldızlar Tapınağı, Thorbardin'deki –ki bu da cüceler için bütün dünya anlamına geliyordu– en kutsal yerdi. Zira cüceler, bu tapınağın içindeki kuyunun Reorx'un yaşadığı şehre açıldığına inanıyorlardı.

Kuyu, Thorbardin'in inşası sırasında keşfedilmiş olan doğal bir bacaydı. Kimse onun dibine erişememiş ya da derinliğini belirleyememişti. İçine atılan taşlar asla zemine çarpmazdı. Belki de duyamadıklarını düşünen cüceler, kuyunun içine bir örs atmışlardı; biliyorlardı ki o yere çarptığında yankılanan bir gürültü koparacaktı.

Cüceler dinlemişlerdi. Saatlerce dinlemişlerdi. Günlerce dinlemişlerdi. Haftalar geçmiş, aylar geçmiş ama yine de bir ses duymamışlardı. Bunun üzerine cüce ermişler kuyunun kutsal bir alan olduğunu ilan etmişlerdi çünkü o belli ki bu dünyayı Reorx'un diyarına bağlıyordu. Eğer doğrudan onun içine bakacak cesaretiniz varsa, Reorx'un muhteşem şehrinin aşağıda yıldızlar gibi parıldadığını görebileceğiniz de söylenirdi.

Cüceler kuyunun etrafına büyük bir tapmak yapmışlar ve adını da Yıldızlar Tapınağı koymuşlardı. Kuyunun üzerine doğru bir platform uzatmışlardı ve cüceler buraya yaptıkları sunağı Reorx'a adamışlardı. Kuyunun etrafına bel yükseliğinde bir duvar inşa etmişlerdi, fakat hiçbir cüce onun üzerine tırmanarak ya da içine atlayarak saygısızlık etmeyi aklına bile getirmezdi. Cüce ermişler en kutsal törenlerini burada yapmışlardı ve bunlara evlilik ve isim verme törenleri de dahildi. Yüce Krallar burada taç giymişlerdi.

Cüceler tapınağa hürmet göstermişler, Reorx'a yakarmak ve şükran dualarını sunmak için oraya gitmişler, tanrılarına orada şükranlarını sunmuşlardı. Ama zaman geçmiş ve Thorbardin güçlendikçe, cüceler sadece kendilerini düşünür olmuşlardı. Güçlü ve kudretli olan onlar neden bir tanrıya yalvaracaklardı ki? Rica etmekten ziyade talep etmek için gelmişler, taleplerini taşlara yazarak kuyuya atmışlardı. Bazı cüce ermişler

bunun çok yanlış olduğunu düşünmüşler ve yapılmamasını öğütlemişlerdi. Cüceler dinlemeyi reddedince Reorx da kullarının zenginlikten sonsuz gençliğe, sınırsız cüce içkisine olan talepleri ile taşlanmıştı.

Belli ki Reorx bundan bıkmıştı, çünkü Afet gerçekleştiğinde tapınağın tavanı çökerek bütün girişleri kapatmıştı. Cüceler molozu temizlemeye kalkışmışlar ama ne zaman bir kayayı ya da kirişi oynatsalar bir başkası çökmüştü ve onlar da en sonunda vazgeçmişlerdi.

Tapınağı tekrar açan Yüce Kral Duncan'dı. Bunu yaparak Reorx'u bulmayı ummuştu ve büyük Ukhar solucanlarına molozu yedirerek tapınağı temizlemeyi planlamıştı. Dikkat dağıtıcılar solucanların durmayacağını ve tapınağın duvarlarını da yiyeceğini söylemişlerdi ve solucanlar da sığırtmaçları onları durdurmayı başaramadan önce bazı yerleri yemişlerdi. Ancak bu delikler kolayca tamir edilmiş ve cüceler de bir kez daha tapınağa girmişlerdi.

Kral Duncan, umduğu gibi Reorx'u orada bulamamıştı. Efsaneye göre kral, karnının üzerine yatmış ve kuyunun içine bakmış, ünlü yıldızları görmeye çalışmıştı. Karanlıktan başka bir şey görmemişti. Yine de tapınağın kutsal bir yer olduğuna ve tanrının kendisi gitmiş olsa da anısının orada bulunduğuna inanıyordu. Kuyuya taş atılmasını yasaklamıştı. Önemli törenler ve faaliyetler tekrar Yıldızlar Tapınağı'nda yapılmaya başlanmıştı ve Şefler, Kharas'ın Çekici'nin dönüşüne tanık olmak için en iyi yerin burası olacağına karar vermişlerdi. Hornfel bunun çabuk olması için dua etmişti zira dağ krallığı zaten bir karmaşa içindeydi.

Kanatlı devasa kertenkele-adam hakkındaki dedikodu bütün diyarlarda hızla yayılmış, şaşkınlık yaratmıştı. Çok konuşmayan bir ırk olan cüceler, asılsız söylentilere kulak asmazlardı. Hikayeleri bezeyerek anlatmazlar ya da gerçekleri abartmazlar, bunu insanlara bırakırlardı. Uyduruk hikayeler anlatan bir cüceye güvenilmezdi.

Bir insan topluluğunda, vinçten atlayan yalnız bir ejderan, krallığı istila etmeye gelmiş altı yüz alev püskürten ejderhaya dönüşürdü. Ejderanın Hayat Ağacı'ndan atladığını ve gölün üzerinde uçtuğunu gören cüceler, bu şaşırtıcı hikayeyi komşularına olduğu gibi aktarmışlardı. Cücelerden hiçbiri bu yaratık hakkında bir şey bilmiyordu; kötü olduğu şüphe götürmezdi ve her cücenin onun ne olduğu ya da Thorbardin'e nasıl girdiği konusunda

farklı bir fikri vardı. Hepsinin hemfikir olduğu tek bir şey, kapı kapalı olduğu sürece Thorbardin'de buna benzer bir canavarın görülmemiş olduğuydu. Kapı arkasındaki dünyaya açılırsa olacağı buydu. Tanis ve diğer "*Uzunlar*"a artık daha bir şüpheyle bakıyorlardı.

Tapınağa ulaşmak isteyen yüzlerce cüce Dokuzuncu Yolu tıkamıştı şimdiden. Birkaç yumruk kavgası olmuştu bile ve Hornfel daha kötüsünün olmasından korkuyordu. Ayaklanmalar çıkabilir ve tapınağa girmelerine, tapınağın etrafını sarmalarına izin verilirse cüceler yaralanırlardı. Hornfel, tapınağı halka kapatmaya karar verdi. Çekiç'in dönüşüne sadece Şefler ve onların muhafızları şahitlik edecekti.

Ejderanı kendi gözleriyle gördüğünden Hornfel, Tanis'in doğruyu söylediğine inanıyordu; Theiwar'lar, Kara Kraliçe'nin adamlarıyla işbirliği yaparak Thorbardin'e ihanet etmişlerdi. Hornfel, hıyaneti ortaya çıkan Realgar'ın saldırmak için bu anı seçmesinden korkuyordu. Silahlı bir güruhtan fazlası olmayan Theiwar ordusu Hornfel'i çok endişelendirmiyordu. Fakat yarımelf, bu ejderha-adamlardan oluşan bir ordunun saldırmaya hazır olabileceği konusuna uyarmıştı Hornfel'i. Eğer bu olursa, Çekiç'i ele geçirmek için öncelikle tapınağa saldırmaları muhtemeldi. Hornfel, tapınağın silahlı askerler ile çevrilmesini istiyordu, idare edilemez bir kalabalık ile değil.

Hornfel, Daegar'lar konusunda da endişeliydi. Eğer Rance, Realgar'ı desteklerse ve arkalarında da karanlığın güçleri olursa, Kharas'ın Çekici bile halkını kurtaramazdı.

Hylar Şefi cesur ve asil bir cüceydi, değeri bu karanlık saatlerde kanıtlanmıştı. Hornfel, Realgar'ın yalanlarına kandığını itiraf etmişti. Tanis ve diğerlerini yanlış değerlendirmişti.

"Bu dağın içinde kapalı kalarak çok uzun yaşadım," dedi Hornfel üzüntüyle. "Güneş ışığını tekrar görmeye, temiz havayı tekrar solumaya ihtiyacım var."

"İhtiyacın olan," diye önerdi Sturm, "Reorx'u aramak. Onu bir kuyunun dibinde bulamazsın."

Hornfel bunun üzerinde düşündü. Çoğu cüce gibi o da Reorx üzerine yemin ederdi. Ancak Şef daha önce Reorx'un önünde hiç dua etmemişti ve ne söylemesi gerektiğinden emin değildi. Vadi'nin girişinde beliren garip cüce

ve Thorbardin'in kaderinin nasıl ince bir ipin ucunda olduğu hakkındaki haberler ona ulaşmıştı. Sonunda Homfel'in duası basit ama yürekten oldu, "Reorx, doğru olanı yapmam için bana irfan ve güç ver."

Birliklerini hazır bekletiyordu, Reorx'un dönüşü dışında kalan bütün konularda Hornfel ile anlaşmış olduklarını düşünen Daewar Şefi Gneiss de. Eğer tanrı geri dönmüşse, önce Daewar'lara görünürdü, zira tapınakları yapan ve onlarların bakımlarını gerçekleştirenler kendileriydi. Ancak şimdiye kadar Gneiss tanrıdan hiçbir işaret görmemişti.

Tufa, Klar Şefi, ejderanı görmüş ve onu öldürmek istiyordu. Bu canavarların karanlık ve gizli koridorlardan Thorbardin'e girdiğini gözünün önüne getirmiş ve karanlık ve labirente benzeyen tünelleri çok iyi bilen adamlarını araştırmaya göndermişti.

*** * * * ***

Yıldızlar Tapınağı'nda toplanan Şeflerin her biri yanında silahlı muhafızlarını getirmişti. Hornfel, tapınakta kendilerine katılmaları için Uzunları da davet etmişti. Büyük, kare bir bina olan tapınağın dört girişi, dört ana yöne bakıyordu. Bu kapılardan dimdik uzanan geniş koridorlar da iç odada birleşiyorlardı. Bu, sunak odasıydı ve yuvarlaktı, zira kuyunun çevresine inşa edilmişti; kubbeli bir tavanın altında yıldız ışıklarıyla aydınlanan karanlık, yuvarlak bir havuz. Tavanda, kuyunun tam üzerinde bir delik vardı; kuyuyla aynı şekilde ve aynı büyüklükte olan bu delik, tanrının diyarının ezeli ve ebedi olduğunu sembolize ediyordu.

Kral Duncan'ın zamanında bile kadim olarak kabul edilen Reorx sunağı asla yerinden kaldırılmamıştı. Kırmızı granitten bir örs şeklinde yapılmış olan bu sunak, kuyunun üzerine doğru uzanan platformun ucunda duruyordu. Cüce Şefler, tanrının döndüğünü kabul ederek bir adakta bulunup bulunmamayı düşünerek huzursuzca sunağa baktılar. Kimse ne söylemesi ya da ne yapması gerektiğini bilmiyordu; o yüzden de alıngan olduğu bilinen tanrıyı gücendirmemek için sunağın önünde dikildiler, miğferlerini çıkarttılar ve çok huzursuz gözüktüler.

Büyük sunak odasının geri kalanı boştu. Hiç taht, iskemle veya sıra yoktu. Sunak odasına girenler tanrının huzurundalardı ve saygıyla ayakta durmaları gerekiyordu. Hornfel, Gneiss, Tufa ve Klar, orada bulunan dört

Şefti. Beraber gelmişler, kısık ve endişeli seslerle konuşuyorlardı. Tanis ve arkadaşları ise onlardan ayrı duruyor ve pek bir şey söylemiyorlardı. Cüceler duvarlardaki meşaleleri yakmışlardı ama ateşleri geniş odayı aydınlatmakta pek işe yaramıyordu. Karanlık, kuyudan çıkıp onları boğuyor gibiydi, zira havanın durgun ve hareketsiz olmasına karşın meşalelerin ateşi mütemadiyen titriyor ve sönüyordu. Magius'un Asası'nın yarattığı ışık bile her zamankine nazaran daha soluk gibiydi, sadece Raistlin'in üzerine düşüyor ve başka hiçbir şeyi aydınlatmıyordu.

"Şeflerden ikisi eksik," dedi Sturm, "Theiwar ve Daergar Şefleri."

"Realgar'ın burada olmaması şaşırtıcı değil," dedi Tanis, "ama Daergar'lar da kara kuzenleriyle güçlerini birleştirmiş gibi görünmeye başladı."

Aghar Şefi de eksikti ama kimse bunu farketmedi.

Gerilim, herkes Çekiç'i beklerken gittikçe arttı. Sinirler gerildi. Sohbetler kesildi. Ne olacağı konusunda kimsenin bir fikri yoktu ama çoğu her şeyin kötü olacağına inanıyordu. Gerilim, Klar'ların lideri için çok fazla geldi ve cüce, aniden kafasını geriye atarak korkunç bir nara attı; vahşi ve korkutucu olan bu haykırış, odanın duvarlarından yankılandı ve cüce muhafızların kılıçlarını çekmelerine neden oldu. Sturm, Caramon ve Tanis de ellerini kılıçlarının kabzalarına koydular. Klar sadece hırladı ve elini sallayarak, bunun hiçbir anlama gelmediğini, sadece geriliminden kurtulmak için yaptığını ifade etti.

"Umarım bunu bir daha tekrarlamaz," dedi Caramon, kılıcını kınına yerleştirirken.

"Neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum," dedi Sturm.

"Belki de bir engelle karşılaşmışlardır ve..."

"Çekiç hakkındaki haberlerin doğru olup olmadığından bile emin değiliz," diye belirtti Raistlin. "Tek bildiğimiz, bunun bir tuzak olabileceği. Çekiç'ten uzak kalmamız için buraya çekilmiş olabiliriz."

"Ben de bundan hoşlanıyor değilim," dedi Tanis. "Önerilere açığım."

"Ben derim ki, Tanis ve ben Şefler Vadisi'ne gitmeli ve Flint'i aramalıyız," dedi Sturm.

"Hayır, sen ve ben gitmeliyiz, Sturm," dedi Raistlin.

Sturm bir an için tereddüt ettikten sonra, "Evet, Raistlin ve ben gitmeliyiz," dedi.

Bu ani ve garip ittifaktan dolayı Tanis o kadar şaşırmıştı ki neredeyse söyleyeceklerini unutacaktı. Belki de hep beraber vadiye gitmelerinin en iyisi olacağını söyleyecekken, Tasslehoff bir anda önünde beliriverdi. Tanis, şimdiye kadar kimseyi gördüğüne bu kadar sevinmemişti. Eşyalarını kaybetme riskini göze alarak Tas'ı kucakladı. Diğerleri de kenderi sıcak bir şekilde karşıladıktan sonra derhal onu soru yağmuruna tuttular.

"Buraya nasıl geldin? Flint nerede? Kharas'ın Çekici onda mı?"

"Altın tüylü bir mamut tarafından yapılan büyülü bir rünle," diye yanıtladı Tas hepsini karman çorman bir şekilde. "Flint burada ve hayır, Çekiç onda değil. Arman'da."

Tas, platformda, Reorx sunağı önünde duran Flint'i işaret etti. Arman Kharas da onun yanında duruyordu ve tunç çekici muzafferane bir edayla başının üstüne kaldırmıştı.

"Ben, Arman Kharas, Kharas'ın Çekici'ni buldum!" diye kükredi. "Onu halkıma geri getirdim!"

Tanis göğüs geçirdi. Çekiç'in bulunmasına memnun olmuştu ama eski dostu için endişeleniyordu. "Umarım Flint buna çok bozulmamıştır."

"Ben de bundan endişelenmiştim," dedi Tas. "Ama Flint daha neşeli gözüküyor. Görsen, Çekiç'i o buldu sanırsın."

Sturm ve Raistlin birbirlerine baktılar.

"Tanrılara şükürler olsun..." diyerek dua etmeye başlayan Sturm'ün cümlesi yarıda kaldı.

Kuyudan sıcak bir alev yükseldi ve tam ortalarında patladı. Sersemletici ışık hepsini kör etti, sarsıcı patlama duyularını köreltti ve çoğunu yere savurdu.

Yarı kör ve sersemlemiş olan Tanis, kılıcını çekmeye çalışıp neler olduğunu görmeye çabalayarak ayağa kalktı. Akıl almaz bir şeyin kuyudan tırmandığına dair bulanık bir hisse kapılmıştı. Gözlerindeki kamaşma geçtiğinde, Tanis onun bir erkek olduğunu gördü; mavi renkli korkutucu bir

zırh ve boynuzlu bir miğfer takmış, kendini platformdan yukarı kolaylıkla çekiyordu.

Lord Verminaard. Yaşıyordu.

STAWICKI

- 24 -

Görmek, İnanmaktır.
Gerçek Metal ve Sahtesi.

Verminaard ölmüştü!" diye bağırdı Sturm boğuk bir sesle. "Onu kalbinden bıçaklamıştım!"

"Doğru olmayan bir şey var!" dedi Raistlin soluk soluğa.

"Evet, bu piç öldürülemiyor," dedi Caramon.

"O değil!" diye fısıldayan Raistlin bir öksürük nöbetine tutuldu.

Konuşmak için çabaladı, dudakları kanla lekelenmişti. "Işık... kör etti... büyü..." nefes almaya çalışarak iki büklüm oldu. Öksürük nöbeti zayıf bedenini parçaladı ve daha fazla konuşamadı.

"Flint nerede?" diye sordu Tanis endişeyle. "Onu görebiliyor musun?"

"Sunak araya giriyor," dedi Sturm boynunu uzatarak. "Son gördüğümde Arman'ın yanında duruyordu."

Miğferli baş onların olduğu tarafa döndü. Verminaard onların farkındaydı; belki de onların orada olduğunu duymuştu bile. Çok endişeli gibi gözükmüyordu. Bakışları Kharas'ın Çekici ve onu tutan cüce üzerinde kitlenmişti.

Arman Kharas büyülü patlamadan etkilenmemişti. Cesur bir edayla olduğu yerde durmuş, çekici sıkı sıkı elinde tutarak, önünde dikilen korkunç düşmanına dönmüştü yüzünü. Bu düşman elementleri yönetiyor, ateşi ve kör edici bir ışığı kontrol ediyordu. Bu düşman Reorx'un Evi olan kutsal alandan çıkarak tanrının gücüyle dalga geçmişti.

"Kutsal Tapınağımızı kirletmeye kim cüret ediyor?" diye haykırdı Arman. Uzun siyah sakalı altında bembeyaz kesilmişti ama kararlı ve azimliydi ve düşmanıyla korkusuzca yüzleşti.

"Verminaard, Kırmızı Ejderha ordularının Yüceefendisi. Ansalon'un İmparatoru Ariakas ve Karanlıklar Kraliçesi Takhisis adına Qualinesti, Abanasinya ve Toz Ovaları'nı fethettim. Şimdi bu listeye Thorbardin'i de ekliyorum. Çekiç'i bana getir, önümde diz çök ve beni Yüce Kral ilan et, yoksa seni olduğun yerde yok ederim."

Sturm, usulca, "Hep beraber üzerine saldıralım. Hepimizle birden dövüşemez," dedi.

Ejderha Yüceefendisi elini kaldırdı ve şövalyeyi işaret etti. Yüceefendi'nin elinden bir ışık huzmesi çıktı, havada yol aldı ve Sturm'ü göğüslüğünden vurdu. Şimşek, şövalyenin etrafında cızırdadı. Adam yere yığıldı ve acıyla kıvranmaya başladı.

Bütün bu süre boyunca Verminaard gözlerini Arman'dan bir an olsun ayırmamıştı. Arman, vurulan şövalyeye dehşet içinde bakıyordu, çekici o kadar sıkmıştı ki eli titremeye başlamıştı.

"Gücüme şahit ol," dedi Verminaard genç cüceye. "Çekiç'i bana getir, yoksa sırada sen varsın!"

Tanis, Caramon'un elinin kılıcını kavradığını gördü.

"Aptal olma, Caramon!" dedi Tanis usulca. "Gidip Sturm'le ilgilen."

Caramon ikizine bir göz attı. Raistlin asasına yaslanmıştı. Öksürmekten yorgun düşmüştü, eliyle ağzını kapatıyordu. Kafasını salladı ve Caramon istemeye istemeye silahını bıraktı. Vurulan şövalyenin yanında diz çöktü.

Patlamanın etkisiyle Flint'in ayakları yerden kesilmişti. Sendeleyerek tekrar platforma çıkıp Arman'ın arkasında durdu. Flint, yüzünde yapışkan bir şey, muhtemelen kan olduğunu hissetti. Umursamadı. Şeflerin diğerleri de neredeyse ayağa kalkmayı başarmışlardı, muhafızları da. Hep beraber, Ejderha Yüceefendisi'ne karşı sayısal bir üstünlük sağlıyorlardı ama şövalyeye verdiği zararı gördükten sonra kimse Verminaard'a saldırmayı göze alamadı.

"Çekiç'i ona ver," dedi Hornfel oğluna. "Senin hayatın kadar değerli değil."

"Çekiç benim!" diye haykırdı Arman meydan okurcasına, "ben Kharas'ım!"

Herkesi felç etmiş gibi gözüken korkudan kurtulmayı başardı. Çekici sallayan Arman Kharas, Ejderha Yüceefendisi'nin üzerine saldırdı.

Cüce ona doğru koşarken, Ejderha Yüceefendisi cücenin saldırısına karşı koymak için daha iyi konumlanmak amacıyla bir adım geri çekildi. Ayağı, platformun kenarına çok yaklaştı. Kaydı ve neredeyse aşağı düşecekken topuzunu bırakıp granit sunağı tutarak kendini kurtarmayı başardı.

Bu sırada, Tasslehoff Burrfoot da elini cebine sokup gözlüğünü aradı.

Kenderler, insanların aksine, asla kuşku duymazlardı. Verminaard ölmüştü. Onu, Tanis ve diğerleri öldürmüşlerdi ama yine de şu anda buradaydı ve bu Tas'ın bildiği kadarıyla hiç mantıklı değildi. Raistlin bir şeyin yanlış olduğunu söylemişti ve bilecek herhangi biri varsa o da oydu. Raistlin, Tas'ın hayatında karşılaştığı en nazik insan olmayabilirdi ama büyücü en zekisiydi.

"Sanırım hızla bir bakacağım," dedi Tas kendi kendine.

Elini cebine iyice soktu ve bir zamanlar bir portakal olması muhtemel bir şey çıkarttı. Bu pek yararlı olmayacağından onu attı ve bir erik çekirdeği ile bir bilezikten sonra yakut renkli gözlüğü buldu ve burnunun üzerine koydu.

Arman Kharas vurdu. Çekicin darbesi Verminaard'ın sunağı bırakmasına neden oldu. Başka bir darbe de onu geri fırlattı. Ejderha Yüceefendisi kendini kurtarmak için umutsuzca çabaladı ama dengesi bozuldu ve dehşet ve öfke ile kükreyen Ejderha Yüceefendisi kuyunun içine düştü.

Kimse hareket etmedi, kimse konuşmadı. Arman Kharas, şaşkın bir inanmazlıkla çukurun içine baktı. Derken zafer kazandığını idrak etti. Çekici kaldırdı ve, bağırarak Reorx'a şükranlarını sunarken, neşeyle çekici havaya attı. Şefler ve askerler de vahşice tezahüratta bulundular.

Caramon, sersemlemiş ve acı çeken ama hayatta olan Sturm'ü ayağa kaldırdı. Caramon haykırdı ve bağırdı. Sturm güçsüzce gülümsedi.

Raistlin parlayan gözlerle kuyuya sert sert baktı. "Bu işte bir terslik var..."

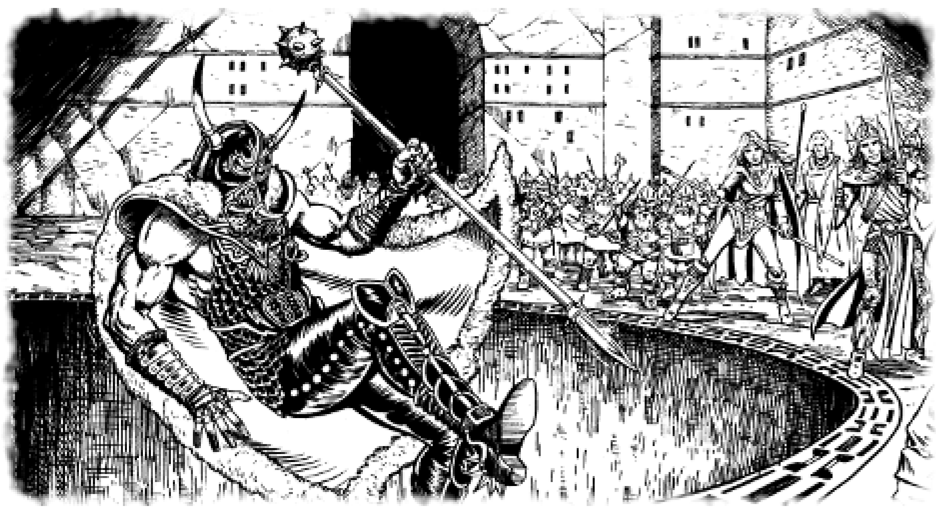
"Raistlin haklı, Tanis!" Tasslehoff, dostunu sıkıca tuttu. "O Verminaard değildi!"

"Şimdi değil, Tas!" dedi Tanis, kenderden kurtulmaya çalışarak. "Sturm'le ilgilenmem lazım..."

"O Verminaard değildi! Beni dinle!" diye bağırdı Tas. "Verminaard'a benzeyen bir ejderandı!"

"Tas..."

"Bir illüzyon!" dedi Raistlin nefes alarak. "Şimdi anlaşıldı. Verminaard bir ermiş, Kraliçe Takhisis'in bir müridiydi. Bizi kör eden o büyü ile Sturm'ü yere yığan o büyüyü sadece bir büyücü yapabilirdi."

Cüceler, platformda dikilip çekicini kollarına alarak zaferinin keyfini çıkartan Arman Kharas için tezahürat yapıyorlardı.

"Bir ejderan mı?" diye sordu Tanis, kafasını çevirip sunağa bakarak. "Bir ejderan neden Verminaard kılığına girsin ki?"

"Bilmiyorum," dedi Raistlin usulca, "ama bu zafer çok kolay kazanıldı."

"Bakın!" diye haykırdı Caramon.

Pençeli eller kuyunun içinden yükselmiş ve platformun kenarına tutunmuştu. Kuyudan bir ejderan çıkarak kendini zahmetsizce platformun üzerine çekti. Diğer ejderanların aksine, bunun kanatları yoktu. Pulları mat bir yeşilimsi altın rengiydi. Uzun ve ince ejderanın kısa ve kalın bir kuyruğu vardı. Helezonlar ve rünlerle süslü siyah bir cübbe giymişti. Ejderan kafasını kaldırdı, tavana baktı ve işaret verirmişçesine kollarını kaldırdı. Sonra da hiçbir şeyden şüphelenmeyen genç cüceye doğru ilerledi.

Arman'ın sırtı dönüktü. Tehlikeyi görmemişti. Şefler gördüler ve uyarmak için bağırdılar. Flint bundan fazlasını yaptı. Çekiç'ini eline aldı ve çukura doğru koştu.

"Flint! Dur!" diye bağırdı Tanis ve dostuna yardım etmek için koşmaya başladı, bu sırada Sturm'ün bağırarak söylediği uyarıyı duydu.

"Tanis! Üstünde!"

Tanis yukarı baktığında silahlı ejderanların üstlerine yağdığını, tavandaki delikten aşağı atladıklarını gördü. Aynı anda başka ejderan birlikleri de güney kapısından içeri girdiler. Ayak parmaklarına kadar silahlanmış bir grup Theiwar doğu kapısından içeri daldı. Sturm, solgun ve titrer bir halde ayağa kalkmış, kılıcını eline almıştı. Caramon, şövalyenin sendeleme ihtimaline karşı Sturm'ün yanına yerleşti. Raistlin'in dudakları kıpırdıyordu. Büyü, adamın parmak uçlarında çıtırdadı. Yuhalayan ve hakaretler savuran, bir aşağı bir yukarı zıplayan Tasslehoff da hoopakını salladı ve gelip kendisini almalarını haykırdı ejderanlara.

Kılıçlarını savuran ejderanların yere inerek dövüşmeye başlaması, tapınakta bir karmaşaya neden oldu. Hornfel bir koç boynuzunu dudaklarına götürdü ve üflemesi ile birlikte Hylar askerleri güneyden tapınağa girdiler. Daewar'lar batıdan içeri daldılar ve dostla düşman gürleyen bir şangırtıyla tapınağın ortasında karşı karşıya geldiler. Kuyunun etrafında dövüş başladı. Çelik çeliğe vurdu, ejderanlar savaş naralarını attılar, öfkeli cüceler kendi savaş naralarını haykırdılar ve yaralılarla ölmekte olanlar inlediler.

Tanis umutsuzca Flint'i aradı, karmaşanın içinde onu bulmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Derken Tanis dostunu unutmak ve hayatını kurtarmak için dövüşmek zorunda kaldı.

*** * * * ***

Arman Kharas coşmuştu. Çekici iyice yükseğe kaldırdı ve yıllar boyunca kendisini küçümseyenlerin, kendisine Deli Kharas diyenlerin, kendisinden şüphe edenlerin sakallarına doğru salladı meydan okurcasına. Haklı olduğunu kanıtlamıştı. Çekici bulmuştu ve beraberinde de korkunç Ejderha Yüceefendisi'ni öldürmüştü. Arman bir kahramandı, tıpkı her zaman hayal ettiği gibi. Sevinç içinde vahşi bir çığlık attı. Sersemletici kıvancı içinde kuyudan tırmanan canavarı görmedi.

Şefler tehlikeyi gördüler. Arman'ın babası gördü ve oğluna yardım etmek için koştu ama o anda gökten ejderanlar yağmaya başladı, güneyden tapınağa bir ejderan ordusu girdi ve Theiwar'lardan oluşan bir güruh da doğudan içeri daldı.

Tanis ve arkadaşları sayesinde, Theiwar'lar ve ejderanlar planlamış oldukları gibi Şefleri hazırlıksız yakalayamamışlardı. Hylar'lar, Daewar'lar ve Klar'lar hazırlıklıydılar. Boynuz sesleri yankılandı ve orduları hızla tapınağa girerek düşmanlara saldırdılar. Savaş vahşi, korkunç ve hiddetliydi. Tapınak çok geçmeden savuran, iten, saplayan ve kesen savaşçılarla doldu. Zemin, üzerine akan kandan kayganlaştı.

Savaş baltası pıhtılaşmış kanla kıpkırmızı kesilmiş olan Hornfel, düşmanın sayısı karşısında şaşırmış ve o karmaşada oğlunu gözden kaybetmişti.

Verminaard ortaya çıktığında Flint platformdan düşmüştü. Gördüklerinden şaşkına dönmüş olan cücenin yapabileceği pek bir şey yoktu. Cücenin takati neredeyse kesilmişti. Bacakları kaskatı olmuş ve ağrıyor, sırtı canını yakıyor, omuzları acı veriyordu. Yaralarından dolayı ıstırap içindeydi ve suçluluk duygusu da içini kemiriyordu.

Arman oyuna getirilmişti. Elindekinin kutsal bir silah olduğunu sanıyordu. Taşıdığı çekicin Raistlin tarafından büyülenmiş bir metal yığını olduğunu bilmiyordu.

Arman, Verminaard'a saldırdığında Flint onu durdurmaya çalışmıştı ama Arman onu duymazlıktan gelmişti. Genç cücenin kesin ölümünü izleyemeyecek olan Flint de kafasını çevirmişti. Sonra Verminaard'ın öfkeyle bir çığlık attığını, Arman'ın ise zaferle haykırdığını duymuştu. Flint başını kaldırıp bakınca, Ejderha Yüceefendisi'nin kuyuya yuvarlandığını görmüştü.

"Hıh," demişti Flint kendi kendine, Raistlin'in sözlerini tekrarladığını bilmeden, "bu işte bir terslik var."

Sonra kuyudan bir ejderan çıkmıştı.

Flint şaşkına dönerek bakakalmıştı. Bildiği kadarıyla ejderanlar kilometrelerce uzaktaydılar, Thorbardin yakınlarında değillerdi. Bu ejderanın nasıl burada olduğu ya da canavarın çukurda ne yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Şaşkınlık, yerini hızla hiddete bıraktı.

Ejderanların cücelerin vatanında olmaya hiç hakları yoktu. Flint yeşilimtırak altın rengi canavarın kendini kolaylıkla platformun üzerine çekerek hiçbir şeyden şüphelenmeyen genç cücenin arkasına çıktığını görünce, hiddet dehşete dönüştü.

Ejderan çekici istiyordu. Flint, yaratığın gözlerinin ona kitlendiğini görebiliyordu. Uyarmak için seslendi ve silahına uzandı; genç cücenin hayatı için duyduğu korkudan, kutsal Çekiç'i taşıyanın kendisi olduğunu unutmuştu.

*** * * * ***

Dray-yan zaferine çok yaklaşmıştı. Oyunu, kendi ejderanları da dahil herkesi kandırmıştı. Övünen Lord Verminaard'ın düştüğünü herkes görmüştü. Ejderha Yüceefendisi görüntüsüne bürünmüş olan Dray-yan, platformdan düşüyormuş gibi yapmıştı. Düşerken kenarını eliyle yakalamış ve Grag ve adamlarının tapınağa girmesini bekleyerek orada asılı kalmıştı. Hareketlerini gizleyen savaş karmaşası içinde aurak, Ejderha Yüceefedisi illüzyonundan çıkmış ve kendini platformun üzerine çekmişti.

Aptal genç cüce tek başına, sırtını Dray-yan'a dönmüş bir halde, elinde çekiçle orada duruyor, Ejderha Yüceefendisi'ni öldürmüş olduğunu bütün dünyaya haykırıyordu.

Dray-yan güçlü büyüsünü kullanarak Arman'ı öldürmek istedi ama aurak'ın dikkatli davranması gerekiyordu. Eğer aceleyle öldürürse, çekiç cücenin ellerinden kayarak çukura düşebilir ve sonsuza dek yok olurdu. Bu durum Kraliçe Takhisis'i memnun etse de, Dray-yan'ın işine gelmezdi. Neraka'daki tapınağa girdiğini ve çekici Lord Ariakas'a sunduğunu hayal etti.

Dray-yan, kılıç taşımıyor olmanın sıkıntısını yaşıyordu. Aurak'lar silah kullanmaktan haz etmezler, savaşta büyülerine güvenmeyi tercih ederlerdi. Ancak cübbesinin altındaki bacağına kayışla bir bıçak tutturmuştu.

Cücenin üzerinde zırhı vardı fakat bu Dray-yan'ı telaşa düşürmedi. Aurak'ın zırhı delmesine ya da hayati bir organa vurmasına gerek yoktu. Kol üzerine ufak bir çizik işini görürdü. Bıçak, zehre bulanmıştı; bu, kapak kuzenlerinden öğrendiği bir numaraydı.

Bıçağı elinde, Dray-yan Arman'a arkasından yaklaştı.

*****

Flint, Kharas'ın Çekici'ni tuttu, sırtındaki koşumundan çıkarttı ve Arman'a arkasına bakmasını haykırarak kuyuya doğru koştu. Flint koşarken, ağrılarının ve acılarının yok olduğunu farketti bir anda. Yorgunluk hissetmiyordu. Kolları güçlü, bacakları sağlamdı. Kalbi düzgün bir şekilde atıyordu. Yaşam ve enerjiyle dolmuştu. Flint bir kez daha güçlü ve yenilmez genç bir cüce olmuştu.

Arman Kharas en sonunda Flint'in haykırışlarını duydu. Genç cüce ona savaşta katılacaktı ki, arkasını döndüğünde devasa bir düşmanın kendisine yaklaştığını gördü şaşkınlık içinde.

Flint platformdan birkaç adım uzaktayken, bir baaz ejderan önüne atladı. Baaz, kılıcını savurarak saldırdı. Flint'in böylesi saçmalıklara harcayacak vakti yoktu. Başını iyice belaya sokmadan önce delikanlıya ulaşması gerekiyordu. Flint, Çekiç'i öfkesinin gücüyle savurdu ve baaz'ın kafasına vurdu.

Ejderan dağıldı; vücudu etten taşa, taştan da toza o kadar hızla dönüştü ki Flint toza bulandı. Flint, Arman ve ejderanın çekici sıkıca tutarak ölümüne bir dövüşle birbirlerine kitlendikleri platformun üzerine zıpladı. Ejderanın elinde çelik parladı. Dray-yan bir eliyle bıçağını Arman'a saplamaya, diğeriyle de çekice hakim olmaya çalışıyordu.

Arman, kolundaki birkaç kesikten kan kaybediyordu ama cücenin ağır zırhı bedenini koruyordu ve o da düşmanının zayıf darbelerinden endişelenmiyordu. Arman tam çekici kaldıracak ve düşmanının kafasına indirecekti ki, bir anda titremeye başladı. Yüzü bembeyaz kesildi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Alnı, soğuk terlerle kaplandı. Hayati organlarına giren binlerce çelik bıçağa benzer bir acıyla dizlerinin üzerine çöktü.

Dray-yan çekici tuttu, onu cücenin kavrayışından kurtarmaya niyetliydi. Her ne kadar zayıf düşmüş ve bedeni acıyla parçalanıyor olsa da, Arman parmaklarını sıkıca çekicin üzerine kapatarak vermeyi reddetti. Tekrar canavarla dövüştü ama gücü tükeniyordu. Zehir damarlarını yakıyordu. Artık ne ellerini ne de ayaklarını hissedebiliyordu. Başı öne düşüp çekici bırakınca Dray-yan onu kaptı.

Ödülü elinde, Dray-yan kıvranan vücudun üzerinde atlamaya hazırlandı. Tapınaktan kaçmayı planladı ama yolunun kesildiğini farketti. Flint, Arman'ın üzerinde duruyor, ejderana bakıyordu. Flint, Dray-yan'ın elindeki çekici işaret etti.

"Sahtesini aldın," dedi Flint aurak'a, acımasız bir tatminle.

Dray-yan'ın bakışları elindeki çekiçten cücenin elindeki Çekiç'e kaydı. Kandırılmış olduğunu derhal anladı. Cücenin elindeki Çekiç öfkeli, kutsal bir ışıkla parlıyordu. Dray-yan ona bakmaya bile dayanamıyordu. Düşünmüş olsaydı, elindeki çekicin sahte olduğunu anlardı. İçinden büyülü bir hayat akmıyordu. Hiçbir büyü onu korumuyordu.

Alçak, küçük düzenbazlar oldukları için cücelere lanet eden Dray-yan, sahte çekici yere fırlattı. Ellerini kaldırdı, parmakları büyüyle yanarken Flint'e saldırdı.

"Reorx, bana yardım et," diye dua eden Flint, gerçek Çekiç'i savurdu ve ejderanın göğsüne vurdu.

Kemikler kırıldı ve koptu. Bir çığlık atan Dray-yan platformun üzerine yığıldı. Neredeyse aşağı yuvarlanacaktı fakat kısa, kalın kuyruğunu kıvırarak kendini kurtarmayı başardı. Flint, Aurak'ın işini bitirecekken, ejderanların öldüklerinde bile zarar verme gücüne sahip olduklarını hatırladı. Bu garip yeşilimtırak altın rengi ejderanın ne yapacağı konusunda hiç fikri yoktu zira onun gibisini daha önce hiç görmemişti, bu yüzden de platformdan aşağı itmek için ejderanı tekmeledi.

Dray-yan, çaresiz bir halde Flint'in çizmesini yakaladı ve cücenin ayaklarını yerden kesmeye çabaladı; cüce düşerken Çekiç'i yakalamayı, sonra da onu çukura atmayı umut ediyordu.

Flint büküldü, döndü ve ejderanı çılgınlar gibi tekmeledi. Çekiç'in tek bir darbesiyle iblisi öldürebilirdi ama umursamıyordu, zira yaratığın cesedinin patlayacak mı yoksa ölümcül bir aside mi dönüşeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Sonra, bir seçeneğinin olmayabileceğini farketti Flint. Ejderan, Flint'i çukurun kenarına kadar çekmeyi başarmıştı. Eğer Flint düşerse, Çekiç de onunla birlikte düşerdi ve bu olmamalıydı. Çekiç'i kurtarmak için bu

canavarı öldürmek zorundaydı ancak muhtemelen kendisi de bu sırada ölecekti.

Flint, ejderanın çirkin kafasına bir darbe indirmeyi hedeflemişti ama o darbeyi indiremeden Çekiç elinde döndü ve ejderanın sağ bileğine vurdu. Kemik kırıldı. Kan fışkırdı. Dray-yan'ın Flint'in çizmesindeki eli gevşedi.

Flint, bağıran ve küfreden ejderanı platformdan aşağı itti.

Gücü tükenen Flint, elleriyle dizlerinin üzerine çöktü ve karanlığa gözlerini dikerek canavarın gözden kaybolmasını izledi. O zaman bile Flint onun çığlıklarını duyabiliyordu. Dray-yan'ın çığlıkları uzun bir süre daha devam etti ve asla tam olarak bitmedi. Sadece gittikçe azaldı ve yok oldu.

"Başaramadım..." dedi Arman, gözleri titreyerek.

Sırt üstü platformda yatıyordu. Yüzü mor bir renk almış, acıyla çarpılmıştı. Titredi ve zorlukla nefes aldı. Kalbi parçalanan Flint, ilerleyerek cücenin yanında diz çöktü.

"Başaramadım..." diye mırıldandı Arman tekrar. "Çekiç... kayboldu."

"Hayır," dedi Flint. "Zafer kazandın. Düşmanın öldü. Onu mağlup ettin ve Kharas'ın Çekici'ni kurtardın. İşte, sana göstereceğim."

İki çekiç, biri gerçek diğeriyse sahte, platformun üzerinde yan yana duruyordu.

Flint çekiçlerden birini aldı ve cücenin ellerinin arasına koydu. Nazikçe, Arman'ın gevşek parmaklarını üzerine kapattı. Çekiç, Arman'ın üzerine yayılan yumuşak bir ışıkla parlıyordu.

Can çekişen bedeni rahatladı. Acıyla çarpılmış yüzü gevşedi. Gözleri berraklaştı. Çekiç'i göğsüne bastırdı.

"Ben bir kahramanım," dedi zorlukla hareket eden dudaklarının arasından. "Arman... Kharas."

Gözlerini kapattı, nefes aldı ve iç çekti. Bir daha nefes almadı.

Flint'in gözleri yaşla doldu. Bir anda yaşlanmış, güçsüzleşmiş ve yorgun düşmüştü, kendinden nefret ediyordu. Genç cücenin ellerini kapatarak,

ölümünde bile Çekiç'i tutmasını sağladı. Kadim, beyaz saçlı cücenin mezarda söylediği bir şeyi hatırladı.

"Sen '*Arman*'; küçük Kharas değilsin," dedi Flint giden ruha. "Sen Pike'sın, Hornfel'in oğlu, Kharas'ın Çekici'ni kurtaran kahraman ve bundan sonra böyle anılacaksın."

Flint, sahte çekici aldı. Kısa bir süre boyunca elinde tutarak, tanrıdan affını diledi ve hayallerine veda etti. Sonra kendini izleyen birilerinin olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. Cüceler ve ejderanlar kesip biçiyorlar, kan kaybedip ölüyorlardı. Kimse Flint'i izlemiyordu, bir kişi dışında. Tasslehoff gözlerini fal taşı gibi açmış, doğrudan ona bakıyordu.

"Ah, neyse," diye homurdandı Flint. "Zaten kimse ona inanmaz."

Çekici çukurun içine fırlattı.

*** * * * ***

Kharas'ın Çekici'nden parlayan ışık tapınağa yayılarak cüceleri cesaretlendirdi ve düşmanlarının moralini bozdu. Hornfel zaferle çıkabileceklerini düşünmeye başlamışken, zırhlı yüzlerce cüceden oluşan bir ordu içeri girdi. Bayraklarındaki Daergar armasını tanıyınca neredeyse umutsuzluğa kapılıyordu zira Theiwar'lar, kara cüce müttefiklerine tezahürat yapıyorlardı.

Ancak Çekiç'in ışığı sönmedi ve Hornfel, şaşkınlık içinde, Daergar'ların, Theiwar'lar üzerine yürüdüğünü, içeri buyur ettikleri kolları kestiklerini ve Theiwar cesetlerinin üzerinden yürüyerek ilerlediklerini gördü.

Hornfel, savaşın karmaşası içinde oğlundan ayrı düşmüştü ama Arman ve Kharas'ın Çekici'nin bir yerlerde şerefle dövüştüğünü bildiğinden kalbi gururla atıyordu.

- 25 -
Bir rüyanın sonu.

Cücelerle savaşırken bile Grag bir gözünü Dray-yan üzerinde tutuyordu.

Genelde Grag, hiçbir şeyi iyi bir dövüşten daha fazla sevmezdi ama bugünkü dövüşten hiç keyif almıyordu. Dray-yan'ın oyununu seyretmekten hoşlanmış, Lord Verminaard'ın kuyuya düşmesi üzerine sırrı bilmeyen ve nefret ettikleri o insanın hazin sonuna şahit olduklarını düşünen askerlerinin tıslamasını ve kıkırdamasını dinleyerek keyifle sırıtmıştı. Grag, Dray-yan'ın çukurdan tırmanmasını izlemiş, sonra da bütün dikkatini cücelere vermek zorunda kalmıştı. Keyfinin yok olmaya başladığı nokta da buydu.

Savaş, Grag'ın planladığı gibi gitmiyordu. Saldırıları sayesinde cüceleri tamamen savunmasız yakalamayı ummuştu. Bunun yerine, şaşıran kendisi olmuştu. Doğru, maskesi düşürülmüş, bir "*kertenkele*"nin kokuşmuş dağlarında olduğu gerçeğini ifşa etmek zorunda kalmıştı, ama bir kertenkeleden ordu olmazdı ve cücelerin saldırıya uğrayacaklarını anlamamış olmaları gerekiyordu. Bir şekilde bunu öngörmüşlerdi. Muhtemelen şu lanet olası insanlar tarafından uyarılmışlardı.

Grag, kendisinin ve birliklerinin sayıca çok azınlıkta olduğunu farketti. Birkaç cüce muhafızı keseceğini düşünmüştü ama şu anda dört güçlü cüce ordusuyla birden dövüşüyordu; Hylar, Daewar, Klar ve Daergar. Grag, hızlı bir teslimiyet umarken, dağın altındaki bütün kahrolası cücelerle savaşmak zorundaydı.

Güvenilmez müttefikleri Theiwar'ların, Grag'ın düşündüğünden bile daha yeteneksiz savaşçılar olduğu ortaya çıkmıştı ki o da zaten pek bir şey beklememişti. Öncelikle, Theiwar'ların dikkatsizliği yüzünden Klar'lar gizli geçitleri ortaya çıkartmışlar ve lanet olası taş çiğneyen solucanlarıyla çoğunu kapatarak Grag'ın en iyi adamlarından bazılarını içeriye hapsetmişlerdi. Savaş sırasında Theiwar'lar dövüşmekten ziyade yağma etmişler, savaşmayı bırakıp ölülerin üzerine saldırarak altın yüzüklerini ve gümüş zincirlerini almışlardı. Ganimetleriyle ceplerini dolduran Theiwar'lar

savaş alanını terk etmiş, tapınaktan çıkmış ve fare deliklerine saklanmak için kaçışmışlardı.

Grag cücelerle dövüşürken, Dray-yan'ın kahrolası çekici almasını ve cüceleri teslim olmaya zorlamasını bekledi sabırsızlanarak. Bir an için Dray-yan çekice sahip oldu, en azından Grag öyle düşündü. Kılıcını hasmının boğazına saplamak için gözlerini ondan ayırdı. Tekrar baktığında, Dray-yan platformda kızıl bir ışık saçan çekici tutan bir cüceyle boğuşuyordu. Aurak'ın dertte olduğunu gören Grag ona ulaşmaya çalıştı ama dört tarafının düşmanla çevrelendiğini fark ederek hayatını kurtarmak için dövüştü. Bundan sonra bildiği tek şey, kahrolası çekici tutan cücenin Dray-yan'ı çukura attığıydı!

Grag, Aurak'ın dehşet içindeki ulumasını dinlerken, artık Pax Tharkas kalesinin komutanı olduğunu farketti. Ejderha Yüceefendisi Verminaard, en sonunda ölmüştü. Dray-yan da ölmüştü. Tek kurtulan Grag'dı ve Thorbardin'deki bu talihsiz bozgunu iki amirin üzerine atabileceğini anladı bir anda.

Dray-yan'ın aksine, Grag'ın Ejderha Yüceefendisi olmak gibi bir hevesi yoktu. Siyasetle ilgili hiçbir şey istemiyordu. Tek arzusu iyi bir komutan olmak ve Kara Kraliçesi için savaşlar kazanmaktı. Yenildiği zamanı bilirdi. Savaş alanından çekilmenin utanç verici bir yanı, iyi adamların hayatını nafile bir hedef için harcamanın gereği yoktu. Grag, savaşın gürültüsünün üzerine çıkan keskin bir sesle haykırdı. Ejderanları onu duydular ve ne manaya geldiğini anladıklarından, yavaş yavaş ve düzenli bir şekilde geri çekilmeye başladılar.

Adamlarını yöneten, düzenlerinin bozulmasına izin vermeyen Grag, ejderanları geldikleri yerden, güney kapısından çıkarttı.

İki insan savaşçı tarafından yönetilen birkaç cesur cüce onları takip etti ama yakalayamadı. Ejderanlar, hem cücelerden hem de insanlardan çok daha hızlı hareket edebilirlerdi. Grag, adamlarını Klar'ların henüz keşfetmemiş olduğu birkaç gizli tünelden birine götürdü. Onları orada bırakarak, Realgar'la yarıda kalmış olan işini bitirmek için ayrıldı. Bunu da halledince, savaştan sağ kurtulmuş adamlarını Pax Tharkas'a uzanan derin tünelden geçirdi. Hepsi içeri girince de tünellerin arkalarından kapatılmasını emretti.

Takhisis'e dua ettikten ve yaralarını sardıktan sonra, ejderanlar Pax Tharkas'a olan uzun yolculuklarına başladılar.

Bir gün, Grag, Thorbardin'e geri dönecekti.

Bir gün, kraliçesi muzaffer olunca...

* * * * *

Tapınaktaki savaş neredeyse başladığı kadar çabuk bitti. Ejderanların geri çekildiğini gören Theiwar'lar, zaten dövüşmeye pek de gönüllü olmadıklarından, ya kaçtılar ya da teslim oldular. Realgar onların arasında değildi. Adamlarını kanattan idare ediyordu ve kaybediyor gibi gözükünce Şef ortadan kaybolmuştu.

Tapınak güvene alındığında, dövüş bitip de tutsaklar dışarı çıkarıldığında, Homfel adamlarına Realgar'ı bulana kadar Thorbardin'deki her çatlağı, her yarığı ve her aralığı aramalarını emretti. Hornfel, Şefi canlı istiyordu, suçlarının karşılığını ödemesi için onu Konsey'in önüne çıkartmaya niyetliydi. Etrafa emirler yağdırırken, Hornfel rastladığı herkese oğlunu sordu. Kimse Arman'ı görmemişti ve ona ne olduğunu bilen de yoktu. Bildikleri tek şey, çekicin ışığının savaş boyunca parladığı, kalplerini teşvik ederek cücelere güç verdiğiydi.

Hornfel, oğluyla beraber katılacağı zafer kutlaması yemeğini keyifle hayal ederken, Neidar Flint Fireforge'un yanında sessizce ve saygıyla durduğunu gördü. Yaşlı cücenin hüzün dolu ifadesine bakan Hornfel'in kalbi acıyla sıkıştı.

Bir an için elleriyle gözlerini kapattıktan sonra kafasını kaldırarak, "Beni oğluma götür," dedi usulca.

Flint, Şefi, Reorx sunağına götürdü. Arman, elleri çekicin üzerinde kenetlenmiş, gözleri kapalı platformda yatıyordu.

Yol arkadaşları yakında toplandılar. Tanis'in kolunda yırtılmış bir kesik vardı. Sturm'ün gözlerinden birinin üzerinde bir kesik vardı ve hâlâ büyülü patlamanın etkisini hissediyordu. Caramon, bir ejderanın çenesine attığı yumruk yüzünden elini kırmıştı. Görünüşe göre Raistlin yara almamıştı ama bunu kimse bilemezdi zira sorulara cevap vermeyi reddeden adam başlığını yüzüne iyice çekmişti. Tasslehoff'un yırtık bir gömleği ve kanlı bir burnu

vardı. Kan, başını eğip cücenin yerde yatan bedenine bakan kenderin gözyaşlarına karıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Hornfel hüzünle. "Karmaşada hiçbir şey göremedim."

"Oğlun bir kahraman gibi yaşadı ve bir kahraman gibi öldü," dedi Flint basit bir şekilde. "Çukurun içinde saklanan bir ejderan oğluna saldırdı ve kutsal Çekiç'i ondan almaya çalıştı. Ejderan ona zehirli bir bıçakla saldırdı. Ölüyor olduğunu bilmesine rağmen oğlun dövüşmeye devam etti ve ejderanı öldürerek cesedini çukurun içine attı."

Tasslehoff, bu yalan yüzünden hayrete düşerek baktı Flint'e. Gerçekten neler olduğunu anlatmak için ağzını açtı ama Flint kendere öyle sert ve delici bir bakışı baktı ki, Tas'ın ağzı kendiliğinden kapandı.

* * * * *

Arman Kharas'ın bedeni, Hayat Ağacı'nın içinde üç gün üç gece yattı. Dördüncü gün, Hornfel ve cüce krallığı Thorbardin'in diğer Şefleri ve Neidar kuzenleri Flint Fireforge, Arman Kharas'ı son dinlenme yerine taşıdılar. Bedeni, kahramanı Kharas'ın bedeninin içinde bulunduğu lahidin yanına yerleştirildi ve ikisi birden Kral Duncan'ın Şefler Vadisi'ndeki mezarına kondu. Genç cücenin mezarındaki levha Flint Fireforge tarafından taştan yapıldı. Üzerinde yazanlar şunlardı:

Tapınak Savaşı'nın kahramanı, Kharas'ın Çekici'ni buldu ve

şeytan Ejderha Yüceefendisi Verminaard'ı öldürdü.

Herkes adını yüceltsin.

Hornfel'in oğlu Pike.

Aynı zamanlarda başka bir beden daha gömüldü ama onun için tören yapılmadı. Realgar bulunduğunda boynu bir kulağından diğerine kadar kesilerek öldürülmüştü. Katilinin kimliğine dair tek ipucu, cesedin yanındaki pençeli ayak izleriydi.

Hornfel, Realgar'ın girdiği bahsi tutmayı kabul etti ancak bahse tutuşulmamış olsaydı bile kaçakları Thorbardin'in güvenliğine buyur edeceğini de ekledi. Tanis ve diğerleri Thorbardin'den gitmekte özgürlerdi, mutlu haberleri kaçaklara iletebilir ve Güneykapısı'na gelmeleri için onlara yol gösterebilirlerdi. Kapı, onlar için açık olacaktı.

"Onlara ve dünyaya açık olacak," diye söz verdi Hornfel.

* * * * *

Savaştan sonraki gece, Flint her zamankinden daha ters ve huysuzdu. Diğerlerinden ayrı duruyor, sorulara cevap vermeyi reddediyor, yorgun olduğunu belirtiyor ve kendisini yalnız bırakmalarını söylüyordu. Akşam yemeğini yemeden yatağına gitti.

Raistlin de keyifsizdi. Yemeğin midesini bulandırdığını söyleyerek tabağı önünden itti. Sturm bir şeyler yemeye çalıştı ama sonunda kaşığını bıraktı ve başını ellerinin arasına alıp yüzünü gizleyerek oturdu. Bir tek Caramon'un keyfi yerindeydi. Yahnide hiç mantar olmadığına emin olduktan sonra sadece kendi yemeğini yemekle kalmadı, kardeşinin ve Sturm'ünkileri de bitirdi.

Tasslehoff da durgundu. Keselerine tekrar kavuşmuş olmasına karşın, onları karıştırmadı bile. İskemlesinin ayaklarını tekmeleyerek ve cebindeki bir şeyle oynayarak oturdu sadece.

Tanis, kenderin omzuna vurdu hafifçe. "Seninle konuşmak istiyorum."

Tas iç çekti. "Ben de isteyeceğini düşünmüştüm."

"Dışarı gel de Flint'i rahatsız etmeyelim," dedi Tanis.

Tas, ayaklarını sürüyerek takip etti yarımelfi handan çıkarken. Arkalarından kapıyı kapatırken, Tanis, Sturm ve Raistlin'in masadan kalkarak Flint'in yanına gittiklerini gördü. Tanis kendere döndü.

"Duncan'ın Mezarı'nda ne olduğunu anlat. Gerçekten ne olduğunu," diye vurguladı Tanis.

Tas, huzursuzca kıpırdandı. "Eğer sana söylersem, Flint deliye döner."

"Ona tek bir kelime bile etmeyeceğim," diye söz verdi Tanis. "Asla bilmeyecek."

"Eh, peki." Tas tekrar iç çekti ama bu sefer ferahlamaktan yapmıştı. "Omzumdan yük atmış olacağım. Sır saklamanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin! Altın tüylü bir mamut buldum..."

"Mamutu değil!" dedi Tanis.

"Ama bu kısım çok önemli," diye itiraz etti Tas.

"Çekiç," diyerek ısrar etti Tanis. "Kharas'ın Çekici'ni bulan Flint'ti, değil mi?"

"İkimiz birlikte bulduk," diyerek açıklamaya çalıştı Tas, "ve gerçek Kharas'ın cesediyle bir akrep; sonra Flint hoopakımı aldı ve bana gitmemi söyledi. O zaman ben de adı Sadıkyıldız olan altın tüylü mamutla karşılaştım ama onunla ilgili tek bir kelime daha söylemeyeceğim. Görüyorsun, söz verdim..."

* * * * *

Sturm ve Raistlin, Flint'in yatağının kenarında dikildiler. Cüce yüzünü duvara vermiş, onlara sırtını dönmüştü.

"Flint," dedi Sturm, "uyudun mu?"

"Evet," diye hırladı Flint, "Git başımdan!"

"Gerçek Kharas'ın Çekici sendeydi, değil mi?" diye sordu Raistlin. "Yıldızlar Tapınağı'na girdiğinde o sendeydi."

Flint bir süre yattığı yerde kaldı, sonra yatakta doğruldu. Kıpkırmızı bir suratla onlarla yüzleşti. "Evet," dedi sıktığı dişlerinin arasından, "Sonsuz utancımın nedeni bu!"

Raistlin ağzını büktü. "Ve sen, onu bir cesedin ellerinde bıraktın! Seni duygusal yaşlı aptal!"

"Kes şunu, Raistlin," diye emretti Sturm sinirle. "Flint'i rahat bırak. Sen ve ben hatalıydık. Flint'in yaptığı onurlu ve asildi."

"Bu asil davranışın bedelini kaç binlerce kişi hayatıyla ödeyecek?" Raistlin, ellerini cübbesinin kollarına soktu. Şövalyeye sert bir ifadeyle baktı. "Asalet ve onur ejderhaları öldürmez, Sturm Brightblade."

Raistlin uzaklaştı. Kardeşiyle karşılaşınca ona yüklendi. "Caramon, çayımı yap! Midem bulanıyor."

Caramon, Sturm ile yatağının üzerinde kamburunu çıkartmış oturan Flint'e ve ikizine baktı; şimdiye kadar onu hiç bu kadar sinirli görmemişti.

Mutsuz bir şekilde, "Ih, elbette, Raist," diyen Caramon, kendisine söyleneni yapmaya koyuldu aceleyle.

Sturm, elini Flint'in omzuna koydu. "Doğru olanı yaptın," dedi. "Seninle gurur duyuyorum ve kendimden utanıyorum."

Sturm, ters ters Raistlin'e baktı, sonra da günahlarını itiraf etmek ve af dilemek amacıyla dua etmek için ayrıldı.

Tasslehoff ve Tanis içeri geldiklerinde, Sturm'ün Paladine'e fısıldadığı kelimeler dışında oda sessizdi. Yükünden kurtulduğu için kendini çok daha iyi hisseden Tas keselerini boşalttı ve bütün hazinesini gözden geçirdi, en sonunda da bir karmaşanın içinde uyuya kaldı.

* * * * *

Flint bitap düşmüştü ama uykuda avuntu bulamıyordu, zira uyuyamıyordu. Karanlıkta yatağında yattı; bazen dalıyor ama korkuyla uyanıyor, Aurak'ın tekrar çizmesinden tuttuğunu ve onu kuyuya doğru sürüklediğini düşünüyordu. En sonunda Flint buna daha fazla dayanamayacağına karar verdi. Yatağından kalktı, kapıdan dışarı çıktı ve eşiğe oturdu.

Gözlerini geceye dikti. Işıklar parlıyordu ama bunlar kalbini her zaman sızlatan bir güzelliğe sahip yıldızların keskin, soğuk ve temiz parıltısı değildi. Bunlar, Thorbardin'in ışıklarıydı; sert kayayı çiğneyebilecek kadar büyüyene dek fenerlerin içine hapsedilen larvalar.

Flint kapının açıldığını duyunca, gelenin Sturm veya Raistlin olabileceğini düşünerek ayağa fırladı. Tanis olduğunu görünce yerine oturdu tekrar.

Yarımelf, sessizce Flint'in yanına oturdu; bu sessizlik ikisi için de huzur vericiydi.

En sonunda Flint, "Çekiç elimdeydi, Tanis, gerçek Çekiç," dedi. Bir an için duraksadıktan sonra boğuk bir sesle devam etti, "Onları değiştirdim. Arman'ın gerçeği bulduğuna inanmasını sağladım ama aslında sahtesini bulmuştu."

"Ben de bu kadarını tahmin etmiştim," dedi Tanis usulca, kısa bir süre sonra. "Ama sonunda doğru olanı yaptın."

"Bilmiyorum. Arman gerçek Çekiç'i tutuyor olsaydı belki ölmezdi."

"Çekiç onu aurak'ın zehrinden kurtaramazdı. Ve eğer Çekiç ejderanla dövüştüğünde sende olmasaydı, Kharas'ın Çekici şu anda Kara Kraliçe'nin elinde olurdu," dedi Tanis.

Flint bunun üzerinde düşündü. Belki de dostu haklıydı. Bu, yapmış olduğu şeyi düzeltmiyordu ama belki de, zamanla kendini affedebilirdi.

"Reorx, Çekiç'i bulan cücenin bir kahraman olacağını söylemişti, Tanis. Adı sonsuza dek yaşayacaktı." Flint homurdandı. "Sanırım bu da tanrıların her şeyi bilmediğini gösteriyor."

"Ben olsam bu kadar emin olmazdım," dedi Tanis.

Ejderha Mızrağı serisi okuma sırası

- Güz Alacakaranlığının Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Cüce Derinlikleri Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)
- Kış Gecesi Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Yüceefendi Gökleri Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)
- İlkbahar Şafağı Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Kum Saati Büyücü Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)

- İkizlerin Zamanı (***Efsaneler üçlemesi***)
- İkizlerin Savaşı (***Efsaneler üçlemesi***)
- İkizlerin Sınavı (***Efsaneler üçlemesi***)

- Ruhdöveni (***Raistlin Tarihçeleri serisi***)
- Silah Kardeşliği (***Raistlin Tarihçeleri serisi***)
- Majere Kardeşler (***Başlangıçlar serisi***)

- İkinci Nesil
- Yaz Alevi Ejderhaları

- Yeni Bir Çağın Doğuşu (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)
- Kasırganın Günü (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)
- Kargaşanın Arefesi (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)

- Düşüş (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)
- İhanet (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)
- Kurtuluş (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)

- Batan Güneşin Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)
- Kayıp Yıldızın Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)
- Yitik Ayın Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)

- Amber ve Küller (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Amber ve Demir (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Amber ve Kan (***Karanlık Havari üçlemesi***)

Yan seriler (isteğe bağlı):

- Sonuncu Şef (***Kaos Savaşı serisi***)
- Gece Göğünün Gözyaşları (***Kaos Savaşı serisi***)
- Kukla Kral (***Kaos Savaşı serisi***)
- Kan Denizi Yağmacıları (***Kaos Savaşı serisi***)
- Boşver Dağı Kuşatması (***Kaos Savaşı serisi***)

- Kıyamet Tugayı (***Kang'ın Alayı serisi***)
- Ejderan Kuralları (***Kang'ın Alayı serisi***)

- Karanlık ve Işık (***Başlangıçlar serisi***)

- Kender Yurdu (***Başlangıçlar serisi***)

- Eş Ruhlar (***Tanışmalar serisi***)
- Yol Tutkusu (***Tanışmalar serisi***)
- Kara Yürek (***Tanışmalar serisi***)
- Yemin ve Ölçü (***Tanışmalar serisi***)

- Vinas Solamnus (***Kayıp Efsaneler serisi***)
- Fistandantilus: Yeniden Doğuş (***Kayıp Efsaneler serisi***)

- Haberci (***Buzduvarı üçlemesi***)
- Altın Küre (***Buzduvarı üçlemesi***)
- Kışyurdu (***Buzduvarı üçlemesi***)

- Sır Halkası (***Kesişen Yollar serisi***)
- Hırsızlar Loncası (***Kesişen Yollar serisi***)
- Ejderhanın Blöfü (***Kesişen Yollar serisi***)
- Ejderha Adaları (***Kesişen Yollar serisi***)
- Hiçbir Yerin Ortasında (***Kesişen Yollar serisi***)

- İlkdoğan (***Elf Ulusları üçlemesi***)
- Soykıyımı Savaşları (***Elf Ulusları üçlemesi***)
- Qualinesti (***Elf Ulusları üçlemesi –*** *Türkçe'ye çevrilmedi*)

- Huma Destanı
- Kara Dalamar (***Klasikler serisi***)
- Bir Ejderha Söylentisi (***Genç Yetişkin serisi***)

Kronolojik Okuma Sırası

Burada vereceğimiz sıralama Ejderha Mızrağı (Dragonlance) serisinin tüm kitaplarını kapsamaktadır. Serinin tüm kitapları Türkçe'ye çevrilmediğinden dolayı çevrilmeyen kitaplar Orijinal isimleriyle yer almaktadırlar.

Afet Öncesi (Pre-Cataclysm = PC):

8500 PC

- The Dragons (***Lost Histories series***)

6320 PC

- The Irda (***Lost Histories series***)

4017 PC

- Children of the Plains (***Barbarians series***)

3995 PC

- Brother of the Dragon (***Barbarians series***)
- Sister of the Sword (***Barbarians series***)

3811 PC

- The Kagonesti (***Lost Histories series***)

2750 PC

- The Forest King (***The Anvil of Time series***)

2692 PC

- Covenant of the Forge (***Dwarven Nations series***)

2596 PC

- Hammer and Axe (***Dwarven Nations series***)

2421 PC

- A Warrior's Journey (***The Ergoth trilogy***)

2401 PC

- The Wizard's Fate (***The Ergoth trilogy***)

2395 PC

- A Hero's Justice (***The Ergoth trilogy***)

2308 PC

- İlkdoğan (***Elf Ulusları üçlemesi***)

2230 PC

- The Swordsweath Scroll (***Dwarven Nations series***)

2192 PC

- Soykıyımı Savaşları (***Elf Ulusları üçlemesi***)

2072 PC

- The Qualinesti (***Elven Nations trilogy***)

1817 PC

- Vinas Solamnus (***Kayıp Efsaneler serisi***)

1793 PC

- The Dargonesti (***Lost Histories series***)

1020 PC

- Huma Destanı (***Kahramanlar serisi***)

1013 PC

- Kaz the Minotaur (***Heroes series***)

1010 PC

- Land of the Minotaurs (***Lost Histories series***)

553 PC

- Haberci (***Buzduvarı üçlemesi***)

545 PC

- Altın Küre (***Buzduvarı üçlemesi***)
- Kışdiyarı (***Buzduvarı üçlemesi***)

181 PC

- Knights of the Crown (***Warriors series***)

171 PC

- Knights of the Sword (***Warriors series***)

161 PC

- Knights of the Rose (***Warriors series***)

159 PC

- The Wayward Knights (***Warriors series***)

40 PC

- Chosen of the Gods (***Kingpriest trilogy***)

20 PC

- Divine Hammer (***Kingpriest trilogy***)

5 PC

- The Dark Queen (***Villains series***)

1 PC

- Fistandantilus: Yeniden Doğuş (***Kayıp Efsaneler serisi***)
- Sacred Fire (***Kingpriest trilogy***)
- The Reign of Istar (***Tales series***)
- Lord Soth (***Warriors series***)

Afet Sonrası (After-Cataclysm = AC)

1 AC

- The Survivors (***The Anvil of Time series***)
- The Cataclysm (***Tales series***)

39 AC

- İkizlerin Savaşı (***Efsaneler üçlemesi***)

228 AC

- Weasel's Luck (***Heroes series***)

231 AC

- Galen Beknighted (***Heroes series***)

248 AC

- The Inheritance (***Classics series***)

249 AC

- Eş Ruhlar (***Tanışmalar serisi***)

292 AC

- Hederick: The Theocrat (***Villains series***)

313 AC

- Before the Mask (***Villains series***)

324 AC

- Theros Ironfeld (***Warriors series***)

325 AC

- The Black Wing (***Villains series***)
- Kara Yürek (***Tanışmalar serisi***)

331 AC

- Ruhdöveni (***Raistlin Tarihçeleri serisi***)

332 AC

- Emperor of Ansalon (***Villains series***)

334 AC

- Yol Tutkusu (***Tanışmalar serisi***)

338 AC

- Tales of Uncle Trapspringer (***Adventures in Krynn***)

339 AC

- Night of the Eye (***Defenders of Magic series***)
- Yemin ve Ölçü (***Tanışmalar serisi***)
- The Gates of Thorbardin (***Heroes series***)

343 AC

- Steel and Stone (***Meetings sextet***)

344 AC

- Maquesta Kar-Thon (***Warriors series***)

345 AC

- The Medusa Plague (***Defenders of Magic series***)
- The Companions (***Meetings sextet***)

346 AC

- Karanlık ve Işık (***Başlangıçlar serisi***)
- Kender Yurdu (***Başlangıçlar serisi***)
- Silah Kardeşliği (***Raistlin Tarihçeleri serisi***)
- Love and War (***Tales series***)
- Flint: The King (***Preludes series***)

- Tanis: The Shadow Years (***Preludes series***)

348 AC

- Stormblade (***Heroes series***)
- Majere Kardeşler (***Başlangıçlar serisi***)
- The Seventh Sentinel (***Defenders of Magic series***)

349 AC

- Kara Dalamar (***Klasikler serisi***)

350 AC

- Riverwind: The Plainsman (***Preludes series***)

351 AC

- Güz Alacakaranlığının Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Bir Ejderha Söylentisi (***Genç Yetişkin serisi***)
- Cüce Derinlikleri Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)

352 AC

- Kış Gecesi Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- The Nightmare Lands (***Young Reader series***)
- Yüceefendi Gökleri Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)
- İlkbahar Şafağı Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Kum Saati Büyücü Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)
- To the Gates of Palanthas (***Young Reader series***)
- Hope's Flame (***Young Reader series***)
- The Gully Dwarves (***Lost Histories series***)
- Lord Toede (***Villains series***)
- A Dawn of Dragons (***Young Reader series***)

353 AC

- Temple of the Dragonslayer (***The New Adventures series***)
- The Dying Kingdom (***The New Adventures series***)
- The Dragon Well (***The New Adventures series***)
- The Citadel (***Classics series***)

354 AC

- Return of the Sorceress (***The New Adventures series***)
- Dragon Sword (***The New Adventures series***)
- Dragon Day (***The New Adventures series***)
- Dragon Knight (***The New Adventures series***)

355 AC

- Crown of Thieves (***Elidor trilogy***)
- Wizard's Curse (***Trinistyr series***)
- Wizard's Betrayal (***Trinistyr series***)
- The Crystal Chalice (***Elidor trilogy***)
- Wizard's Return (***Trinistyr series***)
- City of Fortune (***Elidor trilogy***)
- Dragon Spell (***The New Adventures series***)

356 AC

- The Wayward Wizard (***Suncatcher trilogy***)
- Pillar of Flame (***Elements series***)
- Warrior's Heart (***Goodlund trilogy***)
- İkizlerin Zamanı (***Efsaneler üçlemesi***)
- The Ebony Eye (***Suncatcher trilogy***)

- Warrior's Blood (***Goodlund trilogy***)
- Queen of the Sea (***Elements series***)
- Tempest's Vow (***Elements series***)
- The Stolen Sun (***Suncatcher trilogy***)
- Warrior's Bone (***Goodlund trilogy***)

357 AC

- The Sellsword (***The Anvil of Time series***)
- İkizlerin Sınavı (***Efsaneler üçlemesi***)

363 AC

- The War of the Lance (***Tales series***)

371 AC

- Murder in Tarsis (***Classics series***)

378 AC

- İkinci Nesil

381 AC

- The Magic of Krynn (***Tales series***)
- Kender, Gully Dwarves, and Gnomes (***Tales series***)

382 AC

- Kukla Kral (***Kaos Savaşı serisi***)

383 AC

- Kıyamet Tugayı (***Kang'ın Alayı serisi***)
- Sonuncu Şef (***Kaos Savaşı serisi***)
- Yaz Alevi Ejderhaları
- Gece Göğünün Gözyaşları (***Kaos Savaşı serisi***)

- Kan Denizi Yağmacıları (***Kaos Savaşı serisi***)
- Boşver Dağı Kuşatması (***Kaos Savaşı serisi***)

İkinci Afet (Second Cataclysm = SC)

384 AC (1 SC)

- Yeni Bir Çağın Doğuşu (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)
- Ejderan Kuralları (***Kang'ın Alayı serisi***)

385 AC (2 SC)

- Spirit of the Wind (***Bridges of Time series***)

387 AC (4 SC)

- Legacy of Steel (***Bridges of Time series***)

391 AC (8 SC)

- The Silver Stair (***Bridges of Time series***)

392 AC (9 SC)

- The Rose and the Skull (***Bridges of Time series***)

393 AC (10 SC)

- Relics and Omens (***Tales of Fifth Age series***)
- Bertrem's Guide to the Age of Mortals
- Dezra's Quest (***Bridges of Time series***)

394 AC (11 SC)

- The Odyssey of Gilthanas (***Reader's Companion series***)

414 AC (31 SC)

- Kasırganın Günü (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)

- Kargaşanın Arefesi (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)

417 AC (34 SC)

- Düşüş (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)
- Hırsızlar Loncası (***Kesişen Yollar serisi***)

418 AC (35 SC)

- Night of Blood (***The Minotaur Wars series***)
- İhanet (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)
- Kurtuluş (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)

419 AC (36 SC)

- Sır Halkası (***Kesişen Yollar serisi***)
- The Lioness (***Age of Mortals series***)
- Ejderha Blöfü (***Kesişen Yollar serisi***)
- Ejderha Adaları (***Kesişen Yollar serisi***)

420 AC (37 SC)

- Conundrum (***Age of Mortals series***)

421 AC (38 SC)

- Batan Güneşin Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)
- The Players of Gilean (***Anthologies***)
- The Search for Magic (***War of Souls Anthologies***)
- City of the Lost (***The Linsha trilogy***)
- Tides of Blood (***The Minotaur Wars series***)
- Bertrem's Guide to the War of Souls, Volume 1
- Kayıp Yıldızın Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)
- Flight of the Fallen (***The Linsha trilogy***)

- The Search for Power (***War of Souls Anthologies***)
- Yitik Ayın Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)
- Dark Thane (***Age of Mortals series***)
- Bertrem's Guide to the War of Souls, Volume 2
- Return of the Exile (***The Linsha trilogy***)
- Empire of Blood (***The Minotaur Wars series***)
- Prisoner of Haven (***Age of Mortals series***)

422 AC (39 SC)

- Amber ve Küller (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Saving Solace (***The Champions series***)
- Amber ve Demir (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Amber ve Kan (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Wizard's Conclave (***Age of Mortals series***)
- Hiçbir Yerin Ortasında (***Kesişen Yollar serisi***)
- The Lake of Death (***Age of Mortals series***)

423 AC (40 SC)

- The Black Talon (***Ogre Titans series***)

424 AC (41 SC)

- Blades of the Tiger (***The Taladas Chronicles***)
- The Fire Rose (***Ogre Titans series***)
- Trail of the Black Wyrm (***The Taladas Chronicles***)

425 AC (42 SC)

- Lord of the Rose (***Rise of Solamnia series***)
- Shadow of the Flame (***The Taladas Chronicles***)

426 AC (43 SC)

- Sanctuary (***Elven Exiles series***)
- Alliances (***Elven Exiles series***)
- Destiny (***Elven Exiles series***)

427 AC (44 SC)

- The Crown and the Sword (***Rise of Solamnia series***)
- The Great White Wyrm (***The Champions series***)

429 AC (46 SC)

- The Measure and the Truth (***Rise of Solamnia series***)
- Protecting Palanthas (***The Champions series***)

433 AC (50 SC)

- The Secret of Pax Tharkas (***Dwarf Home series***)
- The Rebellion (***The Stonetellers series***)
- Death March (***The Stonetellers series***)
- The Heir of Kayolin (***Dwarf Home series***)
- Goblin Nation (***The Stonetellers series***)

DRAGONLANCE
DRAGONS OF THE
DWARVEN DEPTHS

[1] Burada İngilizce'de "Stalig Mite = Stalig Biti" ve "stalagmit" deyimlerindeki ses benzerliği kullanılmış.

[2] Eski hekimlikte henüz mikroplar bilinmezken, epidemik ve bulaşıcı hastalıkların (kolera, veba, tifüs) topraktan zararlı sızıntılar ve yayılmalar sonucu oluştuğunu belirtmek için kullanılan sözcük.